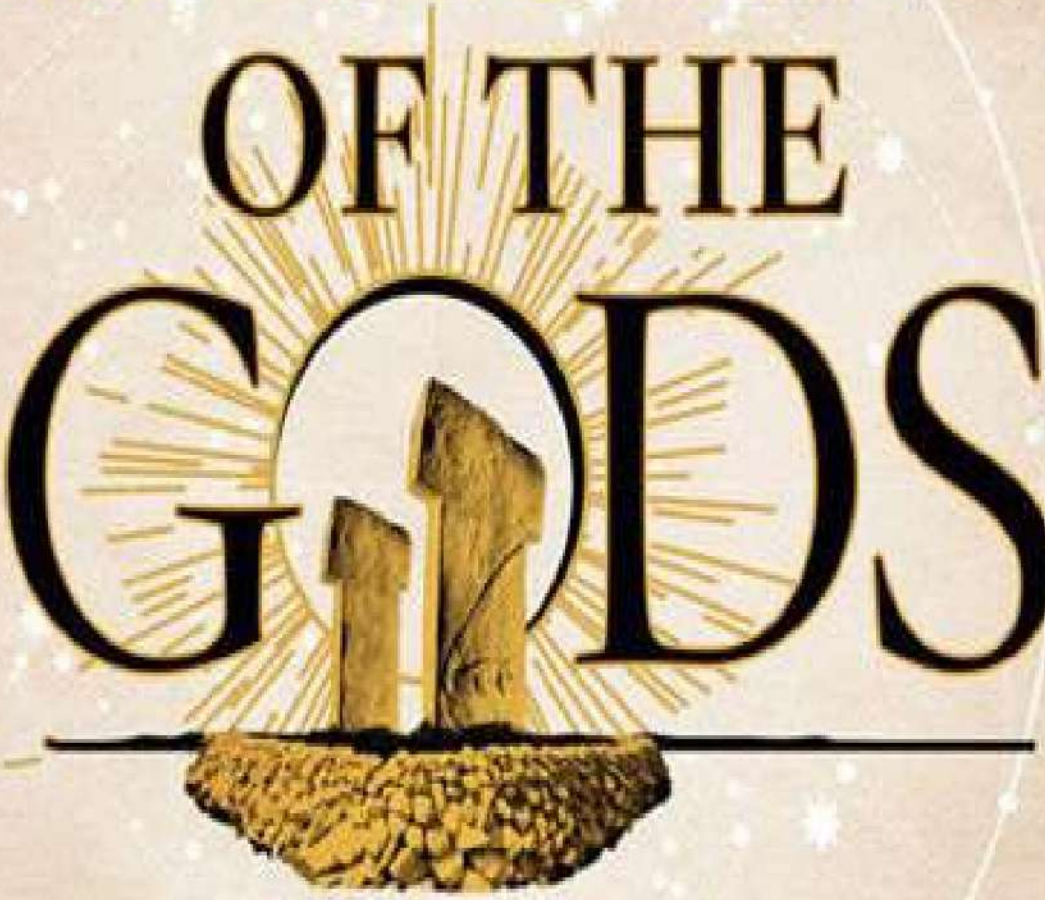
Machine Translated by Google

THE FORGOTTEN WISDOM OF EARTH'S LOST CIVILIZATION

MAGICIANS OF THE GODS

GRAHAM HANCOCK

BESTSELLING AUTHOR
FINGERPRINTS OF THE GODS

Machine Translated by Google

GRAHAM HANCOCK

Magicians of the Gods

The Forgotten Wisdom of Earth's Lost Civilization

Thomas Dunne Books St. Martin's Press New York

Machine Translated by Google

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Yazar Hakkında

Fotoğraflar

Telif Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar
ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için
bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak

us.macmillan.com/newslettersignup adresinden ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Machine Translated by Google

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık olarak paylaşamazsınız. Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı us.macmillanusa.com/piracy adresinden bilgilendirin.

Machine Translated by Google

Ruh eşim Santha için.

Machine Translated by Google

Teşekkürler

Her şeyden önce, yirmi yıl önce eşim olarak beni onurlandıran fotoğrafçı Santha Faiia'ya sevgi ve takdirlerimi sunarım. Benimle tanışmadan çok önce kendi başarılı kariyerine sahipti, ancak benimle çalışmayı nazikçe kabul etti. Santha, önceki kitaplarımda olduğu gibi bu kitaptaki fotoğrafların çoğunu çekti ve Tanrıların Parmak İzleri'nden Tanrıların Büyücüleri'ne uzanan uzun yolculuğun her adımında benimle birlikteydi. Teşekkür ederim! Çocuklarımız Sean, Shanti, Ravi, Leila, Luke ve Gabrielle'e de teşekkürler. Büyücüler'i yazarken ilk torunumuz Nyla doğdu ve onu büyük, coşkulu ailemize hoş geldiniz demek büyük bir mutluluk. Annem Muriel Hancock'a ve amcam James Macaulay'a da teşekkürler ve bana çok şey öğreten ve çalışmalarım için yıllarca süren cömert desteğinin ardından 2003'te vefat eden babam Donald Hancock'ı kalbimde güzel anılarla saklıyorum.

Harika edebiyat temsilcim Sonia Land harikalar yarattı ve harika bir temsilcinin sahip olması gereken her şeye sahip. İngiltere editörüm Mark Booth ve ABD editörüm Peter Wolverton, Tanrıların Büyücüleri'nin gelişiminde ve doğru zamanda, doğru şekilde kamuoyuyla buluşmasında son derece olumlu roller oynadılar.

Bu kitabın haritalarını, çizelgelerini, çizimlerini ve diyagramlarını oluşturan grafik ekibi Camron Wiltshire ve Afua Richardson'dı. Michael Maudlin ve Samuel Parker da destek verdi. Oğlum Luke Hancock da bir dizi diyagram hazırladı. Grafik ekibinde her sanatçıya ayrı ayrı yer verilmiştir, ancak özverileri, yetenekleri, zekâları ve sıkı çalışmaları için hepsine burada topluca teşekkür etmek istiyorum.

Alman Arkeoloji Enstitüsü'nden merhum Profesör Klaus Schmidt, 2013 yılında bana Türkiye'deki Göbekli Tepe'yi gezdirirken görev tanımının çok ötesine geçti. Keşifçi ve kazıcı olarak Klaus, bu çok özel alan hakkında eşsiz bilgilere sahipti ve bu bilgileri üç gün süren ziyaretler ve yerinde görüşmeler sırasında cömertçe benimle paylaştı. Vefatına üzülüyorum, ancak adının tarih tarafından hatırlanacağına inanıyorum.

2014 yılında Lübnan'a bir araştırma ziyareti gerçekleştirdim. Arkadaşlarım Ramzi Najjar, Samir ve Sandra Jarmakani'nin sahadaki nezaketi, iyi niyeti ve lojistik desteği, oradaki çalışmalarımı büyük ölçüde kolaylaştırdı. Gezinin ardından arkeolog ve mimar Daniel Lohmann ile Baalbek hakkında yaptığım kapsamlı yazışmalardan büyük fayda sağladım. Beni ana akım analizin değerleri konusunda ikna etmek için gösterdiği cesur çabalarda sabırlı ve ikna ediciydi.

Machine Translated by Google

Endonezya'da, Gunung Padang'daki olağanüstü antik piramit alanının kazıcısı Danny Hilman Natawidjaja'ya özel teşekkürlerimizi sunarız. Ayrıca, Cava, Sumatra, Flores ve Sulawesi'de kapsamlı bir saha gezisine katılan meslektaşları Wisnu Ariestika ve Bambang Widoyko Suwargadi'ye de teşekkür ederiz.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, felaket jeolojisi konusundaki derin kavrayışları ve Buzul Çağı'nın sonunda tüm bölgeyi etkileyen yıkıcı sellerin topraklar üzerindeki etkilerini incelemek üzere Portland, Oregon'dan Minneapolis, Minnesota'ya yaptığımız karayolu yolculuğumuz sırasında benimle paylaştığı bilgiler için Randall Carlson'a özellikle minnettarım. Ayrıca, yolculuğumuzda bize eşlik eden ve tüm sürüşü üstlenen Bradley Young'a da teşekkürler - kahramanca bir çaba!

Genç Dryas kuyrukluyıldızı çarpmasını araştıran kalabalık bilim insanları grubundan sorumlu yazar Allen West'e minnettarım. Çalışmalarının öyküsünü 3. ila 6. Bölümler arasında ayrıntılı olarak anlatıyorum ve Allen, gerçekleri doğru anlamamı sağlamada ve felaketin etkileri hakkında bana daha fazla bilgi vermede çok yardımcı oldu.

Araştırmam için gösterdikleri olağanüstü çabalardan dolayı Richard Takkou ve Raymond Wiley'e de teşekkür ederim. Projenin farklı aşamalarında yardımcılar.

Sevgili dostlarımız Chris ve Cathy Foyle'a dayanışmaları ve akıllıca tavsiyeleri için çok teşekkür ederiz.

Ve son olarak, kayıp medeniyeti arayışımda yirmi yılı aşkın süredir yanımda olan, dünyanın dört bir yanındaki sadık ve destekleyici okuyucularıma teşekkürler. Tanrıların Büyücüleri bu yolculuğun son durağı ve yeni bir eser olmasına rağmen, burada sunduğum yeni kanıtları doğru bağlamına oturtmak için, Tanrıların Parmak İzleri'nde ve diğer kitaplarımda ilk kez keşfettiğim zemini kaçınılmaz olarak birkaç noktada tekrar ziyaret etmek zorunda kaldım.

Graham Hancock

Bath, İngiltere, Eylül 2015

Machine Translated by Google

giriiş

Kum

Kum üzerine inşa edilen bir ev her zaman çökme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Tarihçiler ve arkeologlar tarafından inşa edilen geçmişimizin yapısının kusurlu ve tehlikeli derecede sağlam olmayan temeller üzerine kurulu olduğuna dair kanıtlar giderek artıyor, ancak daha sonraki yapıların çoğu yüksek kalitede. Gezegenimizde 12.800 ila 11.600 yıl önce yok oluş seviyesinde bir felaket meydana geldi. Bu olay küresel sonuçlar doğurdu ve insanlığı derinden etkiledi. Bunun gerçekleştiğini kanıtlayan bilimsel kanıtlar ancak 2007'den beri ortaya çıktığı ve etkileri tarihçiler ve arkeologlar tarafından henüz hiç dikkate alınmadığı için, medeniyetin kökenleri hakkında bize öğretilen her şeyin yanlış olabileceği ihtimalini düşünmek zorundayız.

Özellikle tufan ve ateşle sona eren altın çağa dair dünya çapındaki mitlerin doğru olduğu ve insanlık tarihinin bir bölümünün 12.800 ila 11.600 yıl önceki 1.200 felaket yılında silindiği, bunun da basit avcı-toplayıcıların değil, ileri medeniyetin bir bölümü olduğu makul bir hipotez olarak kabul edilmelidir.

Eğer gerçekten var olmuşsa, bu medeniyet, aradan geçen bunca zamana rağmen bugün hâlâ tespit edebileceğimiz izler bıraktı mı? Ve eğer öyleyse, kaybının bizim için gerçek bir önemi var mı?

Bu kitap bu sorulara cevap bulma çabasıdır.

Machine Translated by Google

Bölüm I

Anomaliler

Machine Translated by Google

Şekil 1: Göbekli Tepe'nin konumu ve bölgesel yapısı

Machine Translated by Google

Bölüm 1
“Burada çok fazla gizem var…”

Göbekli Tepe, dünyada bugüne kadar bulunmuş en eski anıtsal mimari eserdir, ya da en azından arkeologlar tarafından kabul edilen en eski eserdir.

Ve çok büyük.

Muhteşem, görkemli, esrarengiz ve etkileyici gibi sıfatlar, ona hakkını vermekte yetersiz kalıyor. Son birkaç saattir kazıcı Profesör Klaus Schmidt ile birlikte alanda dolaşıyorum ve açıkçası aklım başımdan gidiyor.

"Tarihi yeniden yazan tapınağı keşfeden adam olmak nasıl bir duygu?" diye soruyorum ona.

Fıçı gibi göğüslü ve kır sakallı, kızıl saçlı Alman arkeolog Schmidt, solmuş kot pantolon, kolunda çamur izi olan mavi bir kot gömlek ve çıplak, kirli ayaklarında yıpranmış sandaletler giyiyor. Eylül 2013, altmışıncı doğum gününden üç ay önce ve ikimiz de henüz bilmesek de, bir yıldan kısa bir süre içinde ölecek.

Sorumu düşünürken alnının parıldayan kubbesinden bir ter damlası siliyor. Henüz öğle vakti değil ama güneş Türkiye'nin Güneydoğu Anadolu bölgesinde tam tepede, gökyüzü bulutsuz ve üzerinde durduğumuz Toros Dağları'nın sırtı kavurucu derecede sıcak. Ne bir esinti, ne bir esinti, ne de gölgelik bir yer var. 2014'te alanı örtmek ve korumak için bir çatı inşa edilecek ama 2013'te sadece temelleri atılmış durumda, bu yüzden geçici bir ahşap yürüyüş yolunda açıkta duruyoruz. Aşağıda, yarı yeraltında, az çok dairesel, duvarlarla çevrili bir dizi alanda, Schmidt ve Alman Arkeoloji Enstitüsü'nden ekibinin burada gün yüzüne çıkardığı düzinelerce dev T şeklinde megalitik sütun bulunuyor. Çalışmalarına başlamadan önce

Yer yuvarlak bir tepe görünümündeydi - aslında "Göbekli Tepe" "Göbek Tepesi" anlamına gelir ve bazen "Göbek Tepesi" [1] olarak da çevrilir 2 - ancak kazılar bu orijinal profilin çoğunu ortadan kaldırdı.

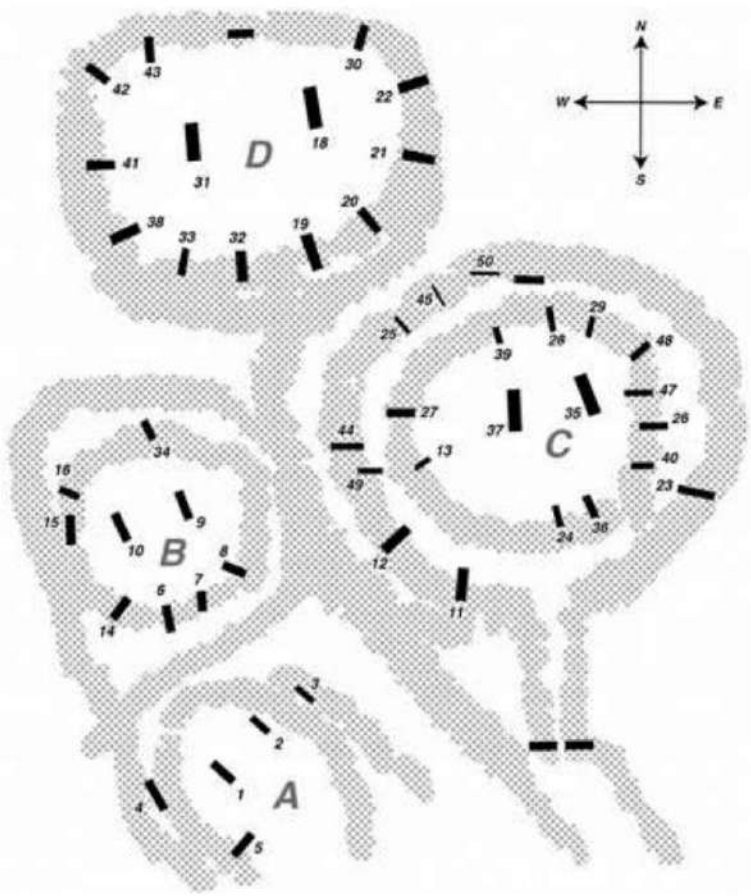
"Elbette Göbekli Tepe'nin tam olarak bir tapınak olduğunu söyleyemeyiz," diye cevaplıyor Schmidt sonunda, kelimelerini özenle seçerek. "Buraya bir tepe tapınağı diyelim. Ve tarihi yeniden yazdığını iddia etmiyorum. Daha ziyade, mevcut tarihe önemli bir bölüm eklediğini söyleyebilirim. Avcı-toplayıcılardan çiftçilere geçişin yavaş, adım adım ilerleyen bir süreç olduğunu düşünmüştük, ama şimdi bunun beklemediğimiz heyecan verici anıtların inşa edildiği bir dönem olduğunu anlıyoruz." 3

"Ve sadece anıtlar değil," diye teşvik ediyorum. "Başlangıçta yerel halk avcı-toplayıcıydı ve

Machine Translated by Google

"Tarıma dair hiçbir belirti yoktu."

"Hayır," diye kabul ediyor Schmidt, "hiçbiri." Sütunların oluşturduğu çemberleri genişçe işaret ediyor. "Ama Göbekli Tepe'ye gelen ve tüm bu işleri yapan insanlar tarımı icat etti ! Dolayısıyla burada yaşananlarla, tarıma dayalı Neolitik toplumların daha sonraki ortaya çıkışı arasında bir bağlantı görüyoruz."

Şekil 2: Göbekli Tepe'de kazılan muhafaza alanlarının merkez grubu (A, B, C ve D). Tüm sütunlar, referans kolaylığı açısından Alman Arkeoloji Enstitüsü tarafından numaralandırılmıştır.

"İcat edildi" kelimesini duyunca kulaklarım dikiliyor. Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. "Yani," diye vurguluyorum, "Göbekli Tepe'yi yapanların aslında tarımı icat ettiğini söyleyecek kadar ileri mi gidiyorsunuz ?"

"Evet. Evet."

"Bunu biraz daha açabilir misiniz?"

"Çünkü bu bölgede hem hayvanlar hem de bitkiler olmak üzere ilk evcilleştirilmiş canlılar var. Bu bölgede bu yapıldı. Yani onlar aynı insanlar."

"Ve sizin açınızdan bu, dünyanın ilk, en eski tarımı mıdır?"

"Dünyada ilk. Evet."

Schmidt'in bu noktayı araştırma şeklimden dolayı sabırsızlandığını hissediyorum, ama bunun sebepleri var. Göbekli Tepe'nin şimdiye kadar kazılan alanları yaklaşık 12.000 yaşında ve bu da onları (Ortodoks kronolojiye göre) dünyadaki diğer tüm megalitik alanlardan -Malta'daki Gigantiga ve Mnajdra, İngiltere'deki Stonehenge ve Avebury veya Mısır'daki Giza Piramitleri gibi- 6.000 yıldan daha eski kılıyor. Yine de bu alanların hepsi, evrimin o aşamasına ait.

Machine Translated by Google
Arkeologların "Neolitik" ("Yeni Taş Devri") olarak adlandırdığı, tarımın ve toplumun yapılandırılmış, hiyerarşik çizgiler boyunca örgütlenmesinin çoktan ilerlemiş olduğu ve çiftçilerin ürettiği artıklarla geçinebildikleri için kendi yiyeceklerini üretmeye ihtiyaç duymayan yetenekli uzmanların ortaya çıkmasına olanak tanıyan insan medeniyeti. Göbekli Tepe ise, atalarımızın küçük, hareketli gruplar halinde yaşayan ve uzun vadeli planlama, karmaşık iş bölümü ve üst düzey yönetim becerileri gerektiren görevleri yerine getiremeyen göçebe avcı-toplayıcılar olduğu varsayılan "Üst Paleolitik"in, yani "Eski Taş Devri"nin sonlarına denk gelir.

Schmidt ve ben, hem C Muhafazası'na hem de D Muhafazası'na bakan yürüyüş yolunun bir noktasında duruyoruz. Burada, arka plan araştırmam sayesinde sütunlardan birinin üzerine oyulmuş ilgi çekici bir resim olduğunu öğrendim. Arkeologdan D Muhafazası'na inip bu resme daha yakından bakabilmek için izin istemeyi düşünüyorum, ancak öncelikle tarımın kökenleri ve megalitik mimariyle ilişkisi hakkındaki görüşlerini tamamen netleştirmek istiyorum. Şimdiye kadar kazılmış dört ana çukurun en büyüğü olan C Muhafazası, ikisi de kırık olan iki devasa merkezi sütun tarafından domine ediliyor. Orijinal hallerinde her biri 6 metreden (20 fit) daha yüksek ve yaklaşık 20 ton ağırlığında olmalıydı. Etraflarındaki duvara gömülü bir düzine başka sütun daha var. Biraz daha küçükler ama yine de muazzamlar. Aynı şey D Muhafazası için de geçerli - yine iki yükselen merkezi sütunu çevreleyen daha küçük sütunlardan oluşan bir halka, bu durumda ikisi de sağlam. Öne doğru hafifçe eğimli T şeklindeki tepeleri hiçbir özelliğe sahip olmasa da ürkütücü bir şekilde dev insan kafalarını anımsatıyor; bu izlenim, dirsekten kıvrılmış, sütunların yanlarından aşağı doğru uzanan ve uzun parmaklı, özenle oyulmuş insan elleriyle sonlanan kolların belli belirsiz hatlarıyla pekiştiriliyor.

"Bütün bunlar," diyorum, "megalitler, ikonografi, alanın genel konsepti ve düzeni... Dürüst olmak gerekirse, İngiltere'deki Stonehenge gibi bir yer kadar büyük bir proje gibi görünüyor, ancak Stonehenge çok daha genç. Peki Göbekli Tepe'de bulduklarınız, avcı-toplayıcı toplum anlayışınızla nasıl örtüşüyor?"

"Beklediğimizden çok daha organize," diye onaylıyor Schmidt. "Burada gördüğümüz şey, megalitler üzerindeki işlerin uzmanlık gerektiren bir iş olması ve herkesin yapamayacağı bir iş olması nedeniyle, belli ki bir işbölümüne sahip avcı-toplayıcılar. Ayrıca bu ağır taşları taşıyıp dikmeyi de başarmışlardı, bu da bir miktar mühendislik bilgisine sahip oldukları anlamına geliyor ve yine avcı-toplayıcılar için bunu beklemiyorduk. Bu aslında ilk mimari ve anıtsal ölçekte bir mimari."

"Dolayısıyla sizi doğru anladıysam Profesör Schmidt, şu anda ayakta olduğumuzu söylüyorsunuz "Hem anıtsal mimarinin hem de tarımın icat edildiği yer."

"Evet, doğru."

"Ve yine de bunda gerçekten devrim niteliğinde bir şey görmüyor musun? Bunu, üstesinden gelebileceğin bir süreç olarak görüyorsun." "Mevcut tarih çerçevesine rahatça uyum sağlayabiliyor mu?"

"Evet. Var olan tarihe doğru. Ama bu süreç beklediğimizden çok daha heyecan verici. Özellikle de Göbekli Tepe'de gördüğümüz şey, çiftçi toplumlarından ziyade avcı-toplayıcıların dünyasına ait olduğu için. Avcı-toplayıcıların sonuna doğru ama henüz Neolitik Çağ'ın başlangıcı değil."

"O zaman bir geçiş zamanı. Bir dönüm noktası. Ve belki de daha fazlası? Sohbetimizden ve bu sabah bana gösterdiğiniz siteden anladığım kadarıyla, Göbeklitepe...

Machine Translated by Google
Tepe, bir tür tarım öncesi düşünce kuruluşu veya bir inovasyon merkeziydi; belki de bir tür yerleşik elitin kontrolü altındaydı. Bu sizin için uygun mu?"

"Evet, evet. İnsanların bir araya geldiği bir yerdi. İnsanlar burada toplanıyordu ve
“Kuşkusuz bilgi ve inovasyonun dağıtımı için bir platform.”

"Büyük ölçekli taş işçiliği bilgisi ve tarım bilgisi de dahil. Cesaret edebilir misin?
"Siteyi kontrol eden ve bu fikirleri bir tür rahiplik olarak yayanları tanımlamak için mi?"

"Kim olurlarsa olsunlar, kesinlikle basit bir şamanizm uygulamıyorlardı. Daha çok bir kurum gibiydiler. Yani evet, rahip olma yolundaydılar."

"Ve Göbekli Tepe bin yıldan uzun bir süre boyunca kesintisiz olarak kullanıldığına göre, burası kendi kurumlarıyla, aynı fikirlerle ve tüm bu dönem boyunca siteyi yönetmeye devam eden aynı 'rahip sınıfı' ile sürekli bir kültür mü olacaktı?"

"Evet. Ama garip olan şu ki, yüzyıllar geçtikçe gösterilen çabada belirgin bir çöküş yaşandı. Gerçekten anıtsal yapılar eski katmanlarda; daha genç katmanlarda küçülüyorlar ve kalitede önemli bir düşüş yaşanıyor."

"Yani en yaşlı olan en iyisidir?"

"Evet, en eskisi en iyisidir."

"Ve bu seni şaşırtmıyor mu?"

Klaus Schmidt neredeyse özür diler gibi görünüyor. "Umarız sonunda daha da eski katmanları keşfederiz ve orada beklediğimiz ama henüz bulamadığımız küçük başlangıçları görürüz."
Sonra bu anıtsal aşamayı yaşıyoruz, sonra tekrar bir düşüş.”

Profesör Schmidt'in az önce söylediklerinde anahtar kelimenin "umut" olduğunu fark ettim. Küçük ve basit başlayan ve sonra giderek daha karmaşık ve sofistike hale gelen şeylere alışkınız , bu yüzden arkeolojik alanlarda bulmayı beklediğimiz şey doğal olarak budur. Başlangıçta mükemmel olan ve sonra yavaş yavaş gerileyerek eski halinin soluk bir gölgesi haline gelen Göbekli Tepe gibi bir durumla karşılaştığımızda, medeniyetlerin nasıl davranması, nasıl olgunlaşması ve gelişmesi gerektiği konusundaki özenle yapılandırılmış fikirlerimizi altüst ediyor .

Bizim itiraz ettiğimiz şey, devrim süreci değil. Medeniyetlerin...
çürüme. Roma İmparatorluğu'na veya Britanya İmparatorluğu'na bir bakın.

Hayır, Göbekli Tepe'deki sorun, Zeus'un alnından tam yetişkin ve tam donanımlı bir Athena fırlamış gibi, görünüşte olgunlaşmış ve daha doğum anında hem tarımı hem de anıtsal mimariyi "icat eden" bir medeniyetin, bozulmamış, ani bir şekilde ortaya çıkmasıdır.

Arkeoloji, Antik Mısır'ın en eski anıtlarının, sanat eserlerinin, heykellerinin, hiyerogliflerinin, matematiğinin, tıbbının, astronomisinin ve mimarisinin neden başlangıçta kusursuz olduğunu ve basitten karmaşığa doğru hiçbir evrim izi taşımadığını açıklayamadığı gibi, bunu da açıklayamaz. Ve tıpkı arkadaşım John Anthony West'in Antik Mısır'a sorduğu gibi, Göbekli Tepe'ye de sorabiliriz:

Karmaşık bir medeniyet nasıl tam anlamıyla ortaya çıkar? 1905 model bir otomobile bakın ve onu modern bir otomobille karşılaştırın. "Gelişim" sürecinde hiçbir şüphe yok. Ancak Mısır'da hiçbir benzerlik yok. Her şey başlangıçta mevcut.

Machine Translated by Google

Gizemin cevabı elbette apaçık ortada, ancak modern düşüncenin hâkim yapısına aykırı olduğu için nadiren düşünülüyor. Mısır medeniyeti bir "gelişme" değil, bir mirastı.

Acaba Göbekli Tepe'de de durum böyle olabilir mi?

Klaus Schmidt'in, daha sonraki tüm bilinen medeniyetlerin atası olan kayıp bir medeniyet fikrine ayıracak vakti yok, bu yüzden onu sıkıştırdığımda Göbekli Tepe'nin büyük bir kısmının henüz kazılmamış olduğu noktasını yineliyor. "Dediğim gibi," diye homurdanıyor, biraz da huysuzca, "daha erken seviyelere ulaştığımızda evrimin kanıtlarını bulacağımızı umuyorum."

Haklı olabilir. Klaus Schmidt'in 2013 yılında bana bölgeyi gezdirdiği sırada on sekiz yıldır aralıksız kazı yapılan Göbeklitepe'nin en çarpıcı yanlarından biri, büyük bir kısmının hâlâ toprak altında kalmış olması.

Peki ne kadar?

"Söylemesi zor," diyor Schmidt. "Jeofiziksel bir araştırma yaptık; yer altı radarı —ve bundan, en azından on altı büyük alanın daha kazılması gerektiğini görebiliriz."

"Büyük muhafazalar mı?" diye soruyorum. D Muhafazası'ndaki yükselen megalitleri işaret ediyorum. "Bunun gibi mi?"

"Evet, tıpkı bunun gibi. Ve en az on altı. Bazı bölgelerde jeofizik haritalamamız bize tam sonuçlar vermedi ve içini gerçekten göremiyoruz, ancak on altıdan çok daha fazla olduğunu tahmin ediyoruz. Belki de gerçekte bu sayının iki katı kadar olacaktır. Hatta belki elliye kadar."

"Elli!"

"Evet, her biri on dört veya daha fazla sütunlu elli büyük alan. Ama biliyorsunuz, hedefimiz her şeyi kazmak değil. Sadece küçük bir kısmını, çünkü kazı yıkım demektir. Alanın büyük bir kısmına dokunulmadan kalmasını istiyoruz."

Göbekli Tepe'de kadim insanların giriştiği girişimin ölçeğini düşünmek hayal gücümüzü genişletiyor. Burada kazılan megalitik sütun halkaları, dünyanın bilinen diğer tüm megalitik alanlarından en az 6.000 yıl daha eski olmakla kalmıyor, aynı zamanda, şimdi anlıyorum ki, Göbekli Tepe çok büyük; örneğin Stonehenge gibi büyük bir alanın toplam genişliğinden otuz kat daha büyük olabilecek bir alanı kaplıyor.

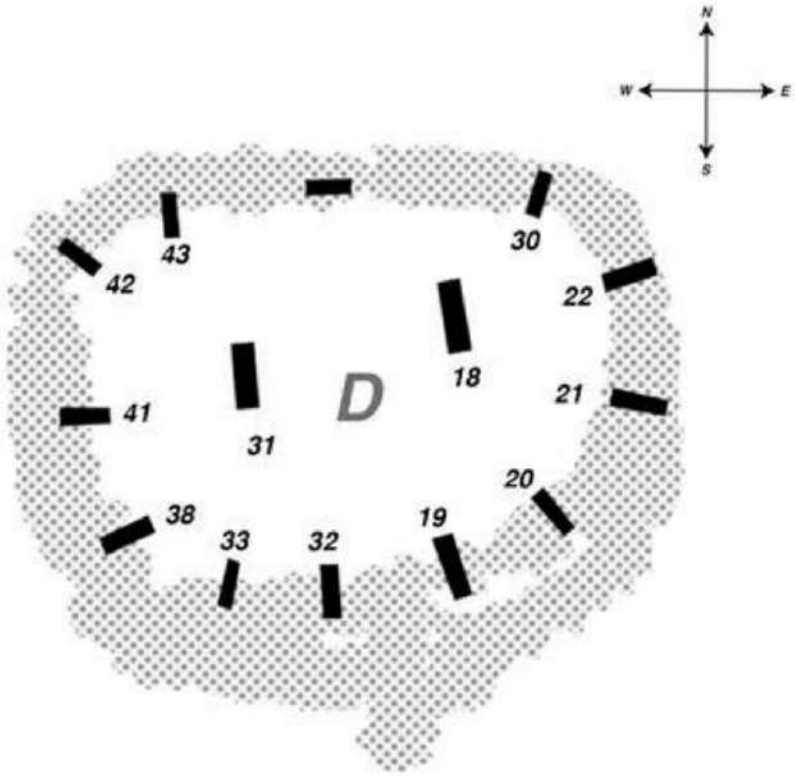
Başka bir deyişle, karşımızda uçsuz bucaksız, açıklanamayan bir antik çağ, muazzam bir ölçek ve bilinmeyen bir amaç var; ve tüm bunlar hiçbir belirgin arka plan veya hazırlık olmadan, tamamen gizemle örtülü bir şekilde, birdenbire ortaya çıkıyor gibi görünüyor.

Devlerin muhafazaları

Kazılarına gittiğimde arkeologların bana nazar değdirip sırt çevirmelerine alışkınım. Ama Profesör Schmidt çok farklı. Kim olduğumu çok iyi bilmesine rağmen, fotoğrafçı eşim Santha Faiia ile birlikte D Bölümü'ne inip keşfetmemize izin veriyor. Göbekli Tepe'de şimdiye kadar kazılan dört ana bölümün tamamı halka kapalı ve dikkatli muhafızların gözetimi altında. Ancak D Bölümü'ndeki sütunlardan birinde, yürüyüş yolunun sağladığından çok daha yakından bakmam gereken bir görüntü var; hatta bakamıyorum bile.

Machine Translated by Google
Bunu yürüyüş yolundan görmek mümkün—bu yüzden Schmidt'in cömert ruhu hoş karşılanıyor.

İki ana merkezi sütunu (biri doğuda, diğeri batıda) ayıran, henüz kazılmamış iki metre yüksekliğindeki moloz ve toprak duvarına açılan bir tahta boyunca ilerleyerek içeriye giriyoruz. Bölgenin çok sert kristal kireçtaşından çıkarılan ve kusursuz bir pürüzsüzlüğe ulaşana kadar cilalanan bu devasa sütunlar, güneşte yumuşak altın renginde parlıyor. Profesör Schmidt'ten, yaklaşık 5,5 metre (18 fit) yüksekliğinde olduklarını ve her birinin 15 tondan fazla ağırlıkta olduğunu biliyorum. [5] Muhafazanın zeminine tırmandığımda, canlı kayadan oyulmuş, her biri yaklaşık 20 santimetre (8 inç) yüksekliğindeki taş kaideler üzerinde durduklarını fark ediyorum. Doğu sütununun altındaki kaidenin ön kenarı boyunca, kanatları görünmeden kuyrukları üzerinde çömelmiş bir şekilde, uçamaz gibi görünen yedi kuş, yüksek kabartma olarak yontulmuş.

Şekil 3: Göbekli Tepe D Alanı'ndaki sütunların düzeni. 43 numaralı sütun en ilgi çekici olanıdır.

Açılı T şeklindeki "başları" ile vurgulanan stilize antropomorfik görünümleriyle, merkez sütunlar ikiz devler gibi üzerimde yükseliyor. Asıl hedefim olmasalar da, onları yakından inceleme fırsatını değerlendiriyorum.

Göğüslerini ve karınlarını temsil eden ön kenarları oldukça incedir -sadece yirmi santimetre genişliğindedir yanları ise önden arkaya bir metreden biraz daha uzundur (yaklaşık 4 fit).
Yürüyüş yolundan da fark ettiğim gibi, her iki figürün de yanlarında alçak kabartma olarak oyulmuş kolları var; dirsekleri kıvrık ve uzun, ince parmaklı ellerle sonlanıyor. Bu parmaklar sütunların ön kısımlarını sarıyor ve neredeyse "göbeklerinin" üzerinde birleşiyor.

Ellerinin üzerinde, "göğüslerini" örten açık önü açık bir giysinin izleri var. Ellerinin hemen altında, her iki figür de yine alçak kabartma olarak oyulmuş, belirgin bir tokayla süslenmiş geniş bir kemer takıyor. Her iki durumda da, Schmidt'in hayvan derisinin bir parçası olduğu düşünülen bir parça,

Machine Translated by Google
Tilki postunun arka bacakları ve kuyruğu 6—genital bölgeyi kapatacak şekilde tokadan sarkıtılmış şekilde gösterilmiştir.

Her iki figür de kolye takmaktadır. Doğu figürünün kolyesi hilal ve disk motifiyle, batı figürünün ise boğa başı motifiyle süslenmiştir.

Ayrıca her iki sütun da kaideleri üzerinde aynı tuhaf şekilde duruyor; güvenli bir şekilde sabitlenmemiş, sadece 10 santimetre (4 inç) derinliğindeki yuvalarda tehlikeli bir şekilde duruyorlar. Klaus Schmidt ve ekibi onları tahta desteklerle sabitlemiş ve antik çağda da benzer şekilde dik tutulmuş olmaları gerektiğini tahmin edebiliyorum; tabii eğer figürlerin başlarının bir şekilde sabitlendiği muhafazanın üzerinde bir çerçeve yoksa. Göbekli Tepe'nin inşaatçıları büyük megalitleri şekillendirme, taşıma ve yerleştirme konusunda açıkça usta olduklarından, sütunların güvenli bir şekilde monte edilebileceği daha derin yuvalar açmamayı tercih etmeleri gizemlidir. Bunun bir amacı olmalı, ama anlayamıyorum.

İki merkezi sütun arasındaki benzerlikler bu kadar, ancak farklılıklar da mevcut. Örneğin, doğu figürünün sağ tarafında, dirseğinin kıvrımından öne doğru atlıyormuş gibi görünen, yüksek kabartma olarak oyulmuş, neredeyse gerçek boyutlu bir tilki tasviri bulunuyor. Batı sütununun kemeri tokası dışında herhangi bir süslemeye sahip değilken, doğu sütununun kemeri, Roma "C" harfi ve Roma "H" harfi gibi bir dizi glif de dahil olmak üzere bir dizi ilgi çekici süsleme taşıyor. Bunları incelerken, bu sembollerin Göbekli Tepi halkı için ne anlama geldiğini, on bir bin yıldan uzun bir süre arayla ayrıldığımız için, kesinlikle bilemeyeceğimizi düşünüyorum. Herhangi bir yazıya sahip olduklarını hayal etmek bile çok zor - bugün kullandığımız alfabeyle yazı yazmaları hiç değil! Yine de, bu piktogramların kullanım ve sergilenme biçiminde tuhaf bir şekilde modern ve amaçlı bir şeyler var ve bana öyle geliyor ki bunlar yalnızca dekoratif olmaktan öte bir şey.

Üst Paleolitik sanat dünyasında bunlara benzer başka hiçbir şey yoktur; aynı şey hayvan ve kuş figürleri için de geçerlidir. Bu erken dönemde, megalitler ve karmaşık heykellerin böylesine bir birleşimi son derece benzersiz ve eşi benzeri görülmemiş bir durumdur.

D Çevresi'nin kenarlarına yerleştirilmiş, batıdan doğuya yaklaşık 20 metre (65 fit) ve kuzeyden güneye 14 metreden (46 fit) biraz fazla ölçülerinde, tam bir daireden ziyade elips oluşturan bir düzine sütunu incelemeye geçiyorum. Çevreleyen sütunlar genellikle merkezdeki çiftin yaklaşık yarısı yüksekliğindedir ve çoğu bağımsız değildir, bunun yerine çevre duvarına gömülüdür. Çoğu, hepsi olmasa da, T şeklindedir ve çoğu, sanki Nuh'un Gemisi'nin yükü taşa çevrilmiş gibi kuş, böcek ve hayvan resimleriyle zengin bir şekilde dekore edilmiştir: tilkiler, ceylanlar, yaban domuzları, ayaklarında yılanlar bulunan birkaç turna da dahil olmak üzere çok sayıda kuş türü, hem tek tek hem de gruplar halinde çok daha fazla yılan, bir örümcek, bir yaban eşeği, yaban sığırları, kuyruğu omurgasının üzerinde öne doğru kıvrılmış bir aslan ve çok daha fazlası.

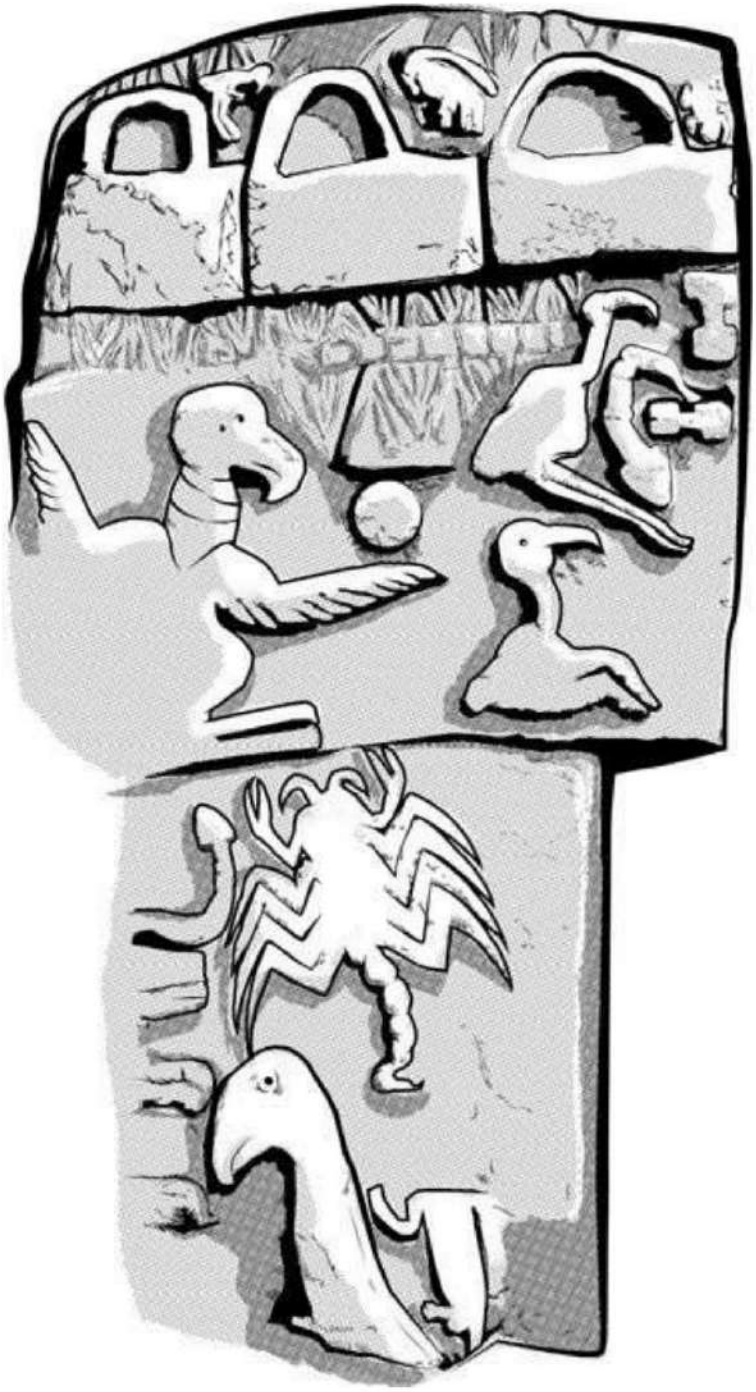
İzin hakkımızı sonuna kadar kullanarak acele etmiyorum ama sonunda, alanın kuzeybatı tarafında özellikle görmek istediğim sütuna geliyorum. Referans kolaylığı için Schmidt ve meslektaşları Göbekli Tepe'deki tüm sütunları numaralandırmışlar ve bu "43 Numaralı Sütun". Önceki araştırmalarımdan, kaidesinde büyük bir kabartma akrep tasviri olduğunu biliyorum; bazıları bunun bugün Akrep dediğimiz burç takımyıldızının bir görüntüsü olabileceğini öne sürmüş. Figürün artık görünür olmaması büyük hayal kırıklığım. [7] Ancak, Arkeologlar onu

Machine Translated by Google
Schmidt, molozları hasardan korumak için kullandığını iddia ediyor. Ona olası bir astronomik bağlantıya olan ilgimi söylüyorum ama alaycı bir şekilde şöyle diyor: "Burada astronomik figürler yok; burç takımyıldızları, Göbekli Tepe'den dokuz bin yıl sonra, Babil dönemine kadar tanınmamıştı." Ve yığılmış molozları temizlemem izin vermeyi açıkça reddediyor.

Tam onunla tartışmaya başlayacakken (aslında burçların Göbekli Tepe 8'den çok önce kodlandığına dair mükemmel kanıtlar var), aynı sütunun yukarısında molozla örtülmemiş bir grup başka figür fark ettim. Bunlar arasında, kanadı insan kolu gibi açılmış ve kol benzeri kanadının üzerinde sanki kanat tarafından destekleniyormuş veya beşik gibi tutuluyormuş gibi duran sert bir diske sahip belirgin bir akbaba tasviri de vardı. Akbabanın, doğada gördüğüm diğer kuş örneklerinden oldukça farklı olan bir diğer insan özelliği ise, "dizleri" öne doğru bükülmüş ve garip bir şekilde uzamış düz ayaklarla tasvir edilmiş olmasıdır; bu, eski Batman çizgi romanlarındaki "Penguen" karakterinin bazı çizgi film tasvirlerine biraz benziyor. Başka bir deyişle, bir teriantrop (Yunanca vahşi hayvan anlamına gelen therion ve insan anlamına gelen anthropos kelimelerinden türetilmiş), melez bir yaratıktır; yarı insan yarı akbaba. 9

Üstünde, dik ve ters "V" şekillerinin arasında sıralanmış H şeklindeki piktogramlardan daha fazlası var. Burada yine, yorumlanması imkânsız bir mesaj, bir iletişim hissi var. Son olarak, sütunun tepesinde, üç büyük el çantasına benzeyen tasvirler var - en azından dikdörtgen, kavisli kulplu kaplar. Bunları ayıran, her durumda kulpların ön tarafına yerleştirilmiş üç figür var - solda, onu neredeyse kesinlikle bir teriantropa benzeten uzun, insan benzeri bacaklı bir kuş, kuyruğu gövdesinin üzerinde öne doğru kıvrılmış dört ayaklı bir hayvan ve bir semender.

Machine Translated by Google

Şekil 4: D Bölümündeki 43 Numaralı Sütun. Sütunun alt kısmı ziyaretim sırasında moloz altındaydı, ancak burada daha önceki fotoğraflardan yeniden oluşturuldu (Bkz. Levha 7).

Tüm toplulukta ürkütücü derecede tanıdık bir şeyler var ve bunu -ya da buna çok benzeyen bir şeyi- daha önce bir yerlerde gördüğümden eminim. Tek sorun, nerede veya ne olduğunu hatırlayamamam! Santha'dan sütunun detaylı fotoğraflarını çekmesini istiyorum ve işini bitirdiğinde Schmidt, kendisiyle birlikte kazı alanının birkaç yüz metre kuzeybatısında, sırtın diğer tarafında, ekibiyle birlikte aktif bir kazı yürüttüğü başka bir yere gitmemizi öneriyor. Bu, yeraltı radarıyla tespit ettikleri büyük sütunlu düzinelerce gömülü alandan sadece biri ve araştırdıkları ilk alan.

Paradigmalar

Yürürken Profesöre Göbekli Tepe ile nasıl ve ne zaman ilgilenmeye başladığını soruyorum. İronik bir şekilde,

Machine Translated by Google
Mimarlık evrimi konusundaki kararlı görüşleri göz önüne alındığında, asıl büyük çıkışını diğer arkeologların da aynı konuda kararlı görüşleri olması sayesinde yaptığı ortaya çıktı! 1964 yılında, Chicago Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nden oluşan ortak bir ekip, Taş Devri yerleşimlerini araştırmak ve keşfetmek üzere belirli bir görevle bölgeyi ziyaret etti. Ancak, yerden çıkan büyük bir T şeklinde sütunun tepesini ve yerel çiftçiler tarafından sürülen diğer kırık kireçtaşı sütunlarının kalıntılarını yakınlarda görünce, Göbekli Tepe'yi kendi ilgi alanlarıyla alakasız bulup başka bir yere yöneldiler.

Nedeni?

Amerikalı ve Türk ekip, sütunlardaki işçiliğin Taş Devri avcı-toplayıcıları tarafından yapılmış olamayacak kadar ince, ileri ve sofistike olduğuna karar vermişti. Onlara göre, kireçtaşı parçalarının yanında işlenmiş çakmak taşları bulunmasına rağmen, Göbekli Tepe terk edilmiş bir Orta Çağ mezarlığından başka bir şey değildi ve bu nedenle tarih öncesi döneme dair hiçbir ilgi taşımıyordu.

Onların kaybı Schmidt'in kazancı olacaktı. 1980'lerin sonu ve 1990'ların başında Türkiye'de başka bir projede yer almıştı: Atatürk Barajı'nın suları altında kalacak olan Nevali Cori adlı erken Neolitik bir alanın kazısı. Heidelberg Üniversitesi'nden bir arkeolog ekibiyle birlikte orada, ilerleyen sel sularından kurtardıkları, kesin olarak 8.000 ila 9.000 yıl öncesine tarihlenen, ince işçilikle işlenmiş T şeklinde kireçtaşı sütunlar keşfettiler. Bazılarının yanlarında kabartma olarak işlenmiş kollar ve eller vardı.

"Bu nedenle, bu bölgenin bu dönemde bilinen diğer alanlardan farklı bir özelliğe sahip olduğunu fark ettik. Nevali Cori, avcı-toplayıcı toplumlardan erken dönem köy çiftçiliği topluluklarına geçiş döneminde büyük ölçekli kireçtaşı heykellerinin varlığına dair ilk ipucumuzdu."

Kısa bir süre sonra, 1994'te Schmidt, otuz yıl önce yapılan Türk-Amerikan araştırmasının raporuna rastladı ve Göbekli Tepe'de yüzeyde yatan kireçtaşı sütun parçalarının yanında işlenmiş çakmak taşlarının varlığından bahseden tek bir paragrafa rastladı. "Genç bir arkeologdum," diye açıklıyor, "kendi projemi arıyordum ve hemen burada önemli bir şey, hatta belki de Nevali Çori kadar önemli başka bir alan olabileceğini fark ettim."

"Seleflerinizin gözden kaçırdığı şey, çakmak taşları ve mimari sütunların normalde
Arkeologların zihninde ne tür bir ilişki var?"

Göbekli Tepe'de yerleşik paradigma yüzünden kendisinin de bir şeyleri kaçırıyor olabileceğine dair ipucumu almasını umuyorum, ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyor ve "Evet, kesinlikle" diye cevap veriyor.

İleriye bakıyorum. Son birkaç dakikadır, yürüyüp konuşurken, yoğun bir faaliyet alanına yaklaşıyoruz. Dört ana bölmeden bunu fark etmemiştim çünkü sırtın zirvesi tarafından bizden gizlenmişti, ama şimdi sırt hattının kuzeyine doğru yürüdük ve diğer taraftan aşağı doğru, Schmidt'in Göbekli Tepe'de açtığı, H Bölmesi olarak adlandırılan yeni kazı alanına doğru ilerliyoruz.

[10] Burada beş altı Alman arkeolog hummalı bir şekilde çalışıyor; bazıları mala ile toprak katmanlarını sıyırıyor veya eleklerden kovalarca toprak ve taş döküyor, diğerleri ise otuz kişilik bir Türk işçi ekibinin çalışmalarını yönetiyor. Odak noktası, büyük dikdörtgen bir boşluk. Belki de bir futbol sahasının yarısı büyüklüğünde olan bu boşluk, diz hizasındaki toprak duvarlarla içten bir düzine kadar küçük parçaya bölünmüş. Bu boşlukların tabanından, birkaç noktada, devasa kireçtaşı

Machine Translated by Google
Sütunlar çıkıntılı. Çoğu T şeklinde, ancak gözüm, sadece küçük bir kırık parçayla bozulmuş, pürüzsüz, kavisli bir tepesi olan ve üzerine özellikle güzel bir erkek aslan figürü oyulmuş olan birine takıldı.
D Bölümü'ndeki aslanlar gibi, uzun kuyruğu omurgasının üzerinden öne doğru uzanıyor ancak bu parçanın işçiliği bugüne kadar gördüğüm her şeyden daha üst düzeyde.

"Bu çok önemli bir sütun," diyorum Schmidt'e. "Bir göz atabilir miyiz?"

Kabul ediyor ve aslan sütununa sadece birkaç metre kalana kadar kazılarda ilerliyoruz. Sütun, arkeologlar burada çalışmaya başlamadan önce tüm çevreyi doldurduğu açıkça görülen, çakıl taşı büyüklüğündeki taş ve toprak molozunun bir parçasına eğik bir şekilde yaslanmış. Kazının bu bölümünün hemen kenarında, başka bir sütunun başı görülebiliyor; bölümün ortasında ise, aslan sütununun üst üçte birini ortaya çıkarmak için daha derin bir hendek açılmış ve bu hendek de aynı çakıl taşı ve toprak molozuyla kaplı.

Schmidt'e molozları soruyorum. "Bütün o Arnavut kaldırımları," diyorum. "Oraya nasıl geldiler?
doğal tortulaşmanın bir sonucu gibi görünüyor."

"Değil," diye cevaplıyor. Sanırım biraz kibirli görünüyor. "Oraya bilerek konmuşlar."

"Kasten?"

"Evet, Göbekli Tepe'nin yaratıcıları tarafından. Megalitler yerleştirildikten ve bilinmeyen bir süre kullanıldıktan sonra, tüm muhafazalar kasıtlı ve hızla gömüldü. Örneğin, C Muhafazası şimdiye kadar bulduğumuz en eskisi. Görünüşe göre, bir sonraki muhafaza olan 'D' yapılmadan önce, tüm sütunlar tamamen örtülecek şekilde yukarıdan aşağıya doğru doldurulmuş ve kapatılmış. Bu kasıtlı doldurma uygulaması arkeoloji için büyük bir avantaj oldu çünkü her bir muhafazayı etkili bir şekilde kapattı ve daha sonra organik materyalin içeri girmesini önleyerek tarihleme konusunda kesin bir sonuca ulaşmamızı sağladı."

Schmidt konuşurken hızla düşünüyorum. Flört konusunda vurguladığı nokta, en azından üç nedenden ötürü ilginç.

Öncelikle, bu "mühürleme" sürecinin gerçekleşmediği dünyanın dört bir yanındaki megalitik alanlarda , arkeologların ulaştığı tarihlerin, daha sonraki organik materyallerin (bu arada, karbon tarihlemesine tabi tutulan tek materyal türü budur; çünkü elbette taş gibi inorganik materyallerin karbon tarihlemesi yapılamaz) araya girmesi sonucu yanlış bir şekilde genç olabileceği ima ediliyor. Teorik olarak bu, inşaatçıları tarafından kasıtlı olarak gömülmemiş ünlü megalitik alanların (örneğin Malta tapınakları, Menorca'daki taulalar veya İngiltere'deki Avebury ve Stonehenge'deki taş çemberler) şu anda bize öğretilenlerden çok daha eski olabileceği anlamına gelebilir.

İkinci olarak, Göbekli Tepe'deki tarihlerin büyük kısmı dolgudaki organik maddelerden elde edilmişse -ki bunu daha sonra Schmidt'in yayınlanmış makalelerinden doğrulayabildim11- bu bize sadece dolgunun yaşı hakkında bilgi verir; megalitik sütunların kendileri en azından o kadar eski olmalı, ancak gömülmeden önce "bilinmeyen bir süre" boyunca yerlerinde durdukları için daha eski olabilirler.

Üçüncüsü ve belki de en önemlisi, alan neden dolduruldu? Bir dizi muhteşem megalitik daire oluşturmak için bu kadar uğraşıp, sonra bunları kasıtlı olarak bu kadar kapsamlı ve etkili bir şekilde gömmenin ve tekrar bulunmaları için 10.000 yıldan fazla zaman geçmesinin sebebi ne olabilir?

Aklıma gelen ilk düşünce şu: Zaman kapsülü—Göbekli Tepe'nin yaratılmasının nedeni...

Machine Translated by Google
Geleceğe bir tür mesaj iletmek ve mesajının binlerce yıl bozulmadan ve gizli kalabilmesi için gömmek. Araştırmama devam ederken bu düşünce beni defalarca rahatsız edecek, ancak sonraki bölümlerde göreceğimiz gibi, meyve vermesi için bir yıl daha geçmesi gerekecek.

Bu arada, soruyu Klaus Schmidt'e yönelttiğimde, sütun çemberlerinin kasıtlı olarak gömülmesine ilişkin tamamen farklı bir açıklama sunuyor.

"Bence bu onların programıydı," diyor. "Çevreleri gömülmek üzere yaptılar."

"Gömülmek için mi?" diye meraklandım. "Bir zaman kapsülü olarak" demesini bekliyordum ama bunun yerine, "Mesela Batı Avrupa'daki megalitik mezarlıklar gibi - devasa yapılar ve tepelerinde bir höyük." diye cevap verdi.

"Ama bunlar ceset gömmek için. Burada ceset gömmeye dair herhangi bir kanıt var mı?"

"Henüz mezarımız yok. Hayvan kemikleriyle karışık bazı insan kemiği parçaları var."

Dolgu malzemesinin içinde ancak şu anda herhangi bir gömülme yok. Yakında bir şeyler bulacağımızı umuyoruz."

"Yani Göbekli Tepe'nin bir nekropol olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Hâlâ kanıtlanması gerekiyor. Ama benim hipotezim bu, evet."

"Ve dolguda hayvan kemikleriyle karışık halde bulduğunuz insan kemiği parçaları. Ne düşünüyorsunuz?

Bunlardan hangisini yapıyorsun? Fedakarlık mı? Yamyamlık mı?"

"Sanmıyorum. Tahminimce bu kemikler, ölümden sonra insan bedenine özel bir muamele yapıldığının kanıtı - belki de kasıtlı bir bedenden çıkarma. Bu tür ritüeller, bu bölgede aynı döneme ait bilinen diğer birçok yerde uygulanıyordu. Bana göre, dolgu malzemesinde insan kemiklerinin bulunması, Göbekli Tepe'de bir yerlerde, ölülerle yapılan çok özel ritüellerin devamı için bir süre sonra açılan mezarlar olan birincil mezarlar bulacağımız hipotezini güçlendiriyor."

12

"Peki, sütunların işlevi neydi?"

"T şeklindeki sütunlar kesinlikle insan biçimli, ancak genellikle üzerlerinde hayvan tasvirleri var ve belki de bize T şeklindeki varlıklarla ilgili hikayeler anlatıyorlar. Elbette emin olamayız, ama bence ilahi varlıkları temsil ediyorlar."

"Peki T şeklinde olmasalar bile?" Aslan sütununu işaret ediyorum. "Bunun gibi mi? Onun da bir

"Üzerinde tasvir edilen hayvan."

Schmidt omuz silkiyor. "Kesin olarak bilemeyiz. Belki de asla bilemeyeceğiz. Burada çok fazla gizem var. Elli yıl boyunca kazı yapsak bile tüm cevapları bulamayız. Daha yolun başındayız."

"Ama yine de bazı cevapların var. Belli ki bazı fikirlerin var. Mesela bu aslan sütunu. En azından kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyoruz. Altını kazdığımızda umarım organik bir şeyler buluruz."

"Karbon tarihlemesi yapabileceğimiz bir malzeme. Ama bunu yapana kadar emin olamayız."

"Peki bu tarzdan edindiğiniz izlenim nedir?"

Schmidt, biraz isteksizce de olsa "Bazılarına benziyor" demeden önce tekrar omuz silkiyor.

"C Ekindeki sütunlar."

"En yaşlılar hangileri?"

"Evet, o yaştan bir şey."

"Peki bu tam olarak ne olacak?"

Machine Translated by Google

"M.Ö. 9600 yılı, kalibre edilmiş haliyle, elimizdeki en erken tarihtir."

Zaman geçtikçe radyokarbon yılları ve takvim yılları birbirinden daha da uzaklaşır çünkü atmosferdeki ve tüm canlı, organik şeylerdeki radyoaktif izotop karbon-14 miktarı çağdan çağa değişir. Neyse ki bilim insanları bu tür dalgalanmaları düzeltmenin yollarını buldular - şu anda bunlara giremeyeceğim kadar karmaşıklar. Bu işleme kalibrasyon denir, dolayısıyla Schmidt " MÖ 9600 kalibre edildi" dediğinde bana takvim yıllarını veriyor. Dolayısıyla 2013 yılında " MÖ 9600 kalibre edildi" ifadesi, onunla konuşurken 9600 yıl artı İsa'dan bu yana geçen 2013 yıl - yani 11.613 yıl önce - anlamına geliyor. Bu cümleyi Aralık 2014'te yazıyorum ve siz bunu 2016'ya kadar okuyamayabilirsini o zamana kadar Schmidt'in bahsettiği en eski tarih, günümüzden 11.616 yıl öncesi olacak.

Anladınız sanırım.

Başka bir deyişle, basitçe ve yuvarlak rakamlarla ifade etmek gerekirse, Göbekli Tepe'nin şimdiye kadar kazılmış en eski kısımları 11.600 yıldan biraz daha eskidir. Ve dile getirdiği tüm uyarı ve çekincelere rağmen, Schmidt'in bana söylediği şey, bilgili görüşüne göre, üslup açısından, incelemekte olduğumuz aslan sütununun Göbekli Tepe'de şimdiye kadar kazılmış olanlardan en az biri kadar eski olması muhtemel olduğudur.

Gerçekten de, pek bir şey söylememiş olsa da -bir şekilde veya başka şekilde çok az kanıt var- daha eski olabileceği ihtimali göz önünde bulundurulmalı. Ne de olsa, Göbekli Tepe'deki en iyi eserin en eskisi olduğunu zaten kabul etti. Bu nedenle, daha fazla kazının "beklediğimiz ama henüz bulamadığımız küçük başlangıçları" ortaya çıkaracağı umudunu dile getirmesine rağmen, bu ilk kazı parçasının aslında böyle "küçük başlangıçları" ortaya çıkarmamış olması rahatsız edici. Aksine, gün yüzüne çıkardığı şey, üzerinde muhteşem yüksek kabartma olarak oyulmuş bir aslan figürü bulunan, muazzam, mükemmel bir şekilde işlenmiş megalitik bir sütun; en azından üslup açısından bakıldığında, son derece eski görünüyor.

Belki de Schmidt'in umut ettiği "küçük başlangıçlar"dan ziyade, daha ileri kazılar yalnızca aynı şeyin daha fazlasını mı keşfedeceksin?

"Sonunu biliyoruz," diyor Profesör bana kararlı bir şekilde. "Göbekli Tepe'deki en genç katmanlar M.Ö. MÖ 8200. O zaman alan sonsuza dek terk edildi. Ama başlangıcını henüz bilmiyoruz."

"C Ekinde bulunan 11.600 yıl öncesine , yani MÖ 9600'e ait tarih hariç . Bu, başlangıçta—en azından şu ana kadar kurabildiğiniz kadarıyla?"

"Anıtsal dönemin başlangıcı, evet." Profesörün gözlerinde bir parıltı var. "Ve biliyorsun, MÖ 9600 önemli bir tarih. Sadece bir sayı değil. Buzul Çağı'nın sonu. Küresel bir olgu. Yani bu paralel gittiği için-"

Schmidt'in bu kadar vurguladığı tarih, diğerleriyle ilişkili olarak zihnimde aniden bir zil sesi çalıyor. Yaptığım araştırmayı yarıda kesmek zorunda hissediyorum.

"MÖ 9600 ! Bu sadece Buzul Çağı'nın sonu değil. MÖ 10.800'de başlayan Genç Dryas soğuk döneminin sonu ."

"Ve Grönland'daki buz çekirdeklerine göre MÖ 9620'de sona eriyor ," diye devam ediyor Schmidt. "Öyleyse Göbekli Tepe'deki anıtsal evrenin , tüm dünyanın ikliminin aniden iyileştiği ve doğada ve olasılıklarda bir patlama yaşandığı MÖ 9600'de başlamasının bir tesadüf olma olasılığı nedir?"

Machine Translated by Google
Kesinlikle katılıyorum. Bunun bir kaza olması pek olası görünmüyor. Aksine, aralarında bir bağlantı olması gerektiğine eminim. Bu bağlantıyı ve jeologların Genç Dryas adını verdiği gizemli felaket dönemini ve Grönland buz çekirdeklerinin bize anlattıklarını II. Bölüm'de inceleyeceğiz.

Bu arada, 2013'te Klaus Schmidt ile yaptığım röportajı övgü dolu sözlerle bitirmiştim. Aralık 2014'te, masamda oturmuş Göbekli Tepe'de yaptığım kaydın dökümünü incelerken ve Klaus'un 20 Temmuz 2014'te beklenmedik bir kalp krizinden öldüğünü bildiğim için, bunu yaptığım için memnunum. "Çok mütevazı bir adamsınız," diyorum. "Ama gerçek şu ki, hepimizin geçmişe dair fikirlerimizi yeniden düşünmemize neden olan bir yer keşfettiniz. Bu olağanüstü bir şey ve sizin adınızın ve Göbekli Tepe'nin adının tarihe geçeceğine inanıyorum."

Medeniyetin getiricileri

2013 yılının Eylül ayının ortalarında Göbekli Tepe'den ayrıldıktan sonra, nihayet evime dönmeden önce Türkiye'nin dört bir yanını kapsayan kapsamlı bir yolculuk yapıyorum.

Aslan sütunu aklımda kaldı, ama beni özellikle rahatsız eden, D Bölümü'ndeki 43 numaralı sütundaki sahneydi; bükülmüş insan benzeri dizleri ve bir kola benzeyen kanadıyla sağlam bir diski tutan akbabayı gösteren sahne.

Santha'nın fotoğraflarını bilgisayarıma indirip o sahneyi canlandırıyorum. Diskin yanı sıra birçok dikkat çekici unsur da içeriyor. Akbabanın iki kanadının da gösterildiğini şimdi fark ediyorum, diğeri vücudunun arkasına uzanmış. Akbabanın sağında bir yılan var. Göbekli Tepe'de tasvir edilen tüm yılanlar gibi büyük, üçgen bir başı var ve kuyruğu "H" şeklindeki bir piktograma doğru uzanarak kıvrılmış bir gövdesi var. Yılan, bir başka büyük kuşun yanına yuvalanmış; akbaba değil, uzun, orak biçimli gagası olan bir İbis kuşuna daha çok benziyor. Akbabayla arasında yine kancalı gagalı, ancak daha küçük, yavruya benzeyen başka bir kuş daha var.

Dikkatimi diske çeviriyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ama şekline bakılırsa güneşi temsil ettiği aşikar.

Ancak, tam olarak ne olduğunu anlayabilirsem, beni daha çok ilgilendiren başka bir şey daha var: Göbekli Tepe'deki bu kadim sütundaki imgelerde çağrışımlı, ürkütücü derecede tanıdık bir şey. Santha, mümkün olan her açıdan yüzlerce kare çekmiş ve ben de bir ipucu bulma umuduyla takıntılı bir şekilde onları incelemeye devam ediyorum. Akbaba... disk... ve akbabanın hemen üzerindeki kayıtta, kıvrımlı saplarıyla o tuhaf çanta sırası...

Çantalar.

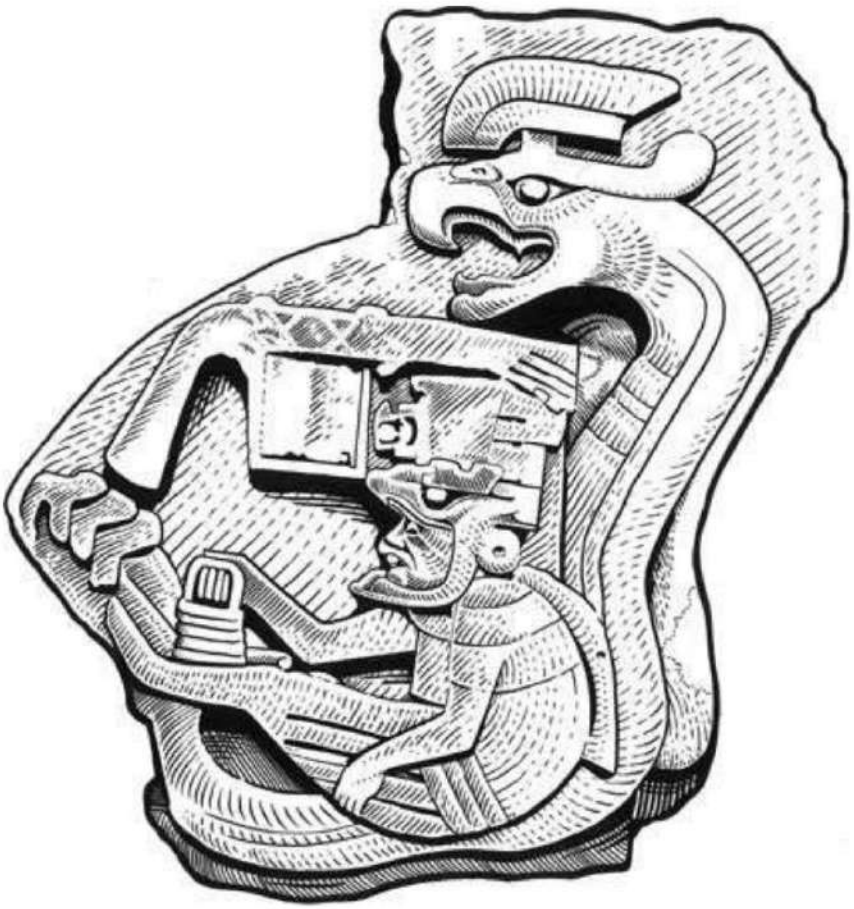
Çantalar.

Aniden anladım. Kütüphanemde kendi kitaplarımın referans kopyalarını sakladığım rafa gittim, Tanrıların Parmak İzleri'ni çıkardım ve fotoğraf bölümlerine göz atmaya başladım. İlk bölüm Güney Amerika ile ilgiliydi ve aradığım şey orada yoktu. Fakat ikinci bölüm Meksika'ya ayrılmıştı ve beşinci sayfada buldum. 33 numaralı resimdi ve altında şu başlık vardı: "La Venta'daki Olmek bölgesinden Yılan Giyen Adam heykeli." Bu, Santha'nın 1992 veya 1993'te çekilmiş, yaklaşık 1,2 metre (4 fit) genişliğinde ve 1,5 metre (5 fit) yüksekliğinde, sağlam bir granit levha üzerine oyulmuş etkileyici bir kabartmanın fotoğrafıydı. Kabartmada, Tanrıların en eski tasviri olduğuna inanılan bir eser yer alıyor.

Machine Translated by Google

Mayaların (Olmeklerden sonraki bir uygarlık) Kukulkan veya 13 adını verdiği Orta Amerika tanrısı. Her üç isim de Gucumatz anlamına gelir ve daha sonraki Aztekler tarafından Quetzalcoatl olarak bilinir . "Tüylü Yılan" (bazen "Tüylü Yılan" olarak da çevrilir) ve burada gördüğümüz, başında belirgin bir tüylü sorguçla süslenmiş böyle bir yılan. Güçlü gövdesi, kabartmanın dış kenarı boyunca kıvrımlı bir şekilde kıvrılarak, sanki ayaklarıyla pedallara uzanıyormuş gibi oturmuş bir pozisyonda tasvir edilen bir adam figürünü kucaklıyor. Sağ elinde, o zamanlar "küçük, kova şeklinde bir nesne" olarak tanımladığım şeyi tutuyor.

14

Şekil 5: “Yılan Adam” heykeli - daha sonra Quetzalcoatl olarak bilinen Orta Amerika tanrısının günümüze ulaşan en eski tasviri.

Göbekli Tepe'deki D Bölümü'ndeki Santha'nın görsellerine geri dönüyorum ve şüphelendiğim şeyi hemen doğrulayabiliyorum. Sütun üzerindeki üç çanta, Meksika'daki La Venta'da bulunan "kova şeklindeki" nesneye çok benziyor. Her iki örnekte de aynı kavisli sap mevcut ve "çantaların" ve "kovanın" profili de -alt kısmı üst kısmından biraz daha geniş- oldukça benzer.

Eğer mesele sadece bundan ibaret olsaydı, bu kesinlikle bir tesadüf olurdu. Arkeologlar, La Venta'daki "Yılan Adam" kabartmasının MÖ 15 ile 6. yüzyıllar arasındaki döneme ait olduğunu düşünüyor. Bu, Göbekli Tepe'deki tasvirlerden yaklaşık dokuz bin yıl daha genç. Öyleyse, aralarında nasıl bir bağlantı olabilir?

İşte o zaman Tanrıların Parmak İzleri'nde yeniden ürettiğim ikinci ilginç görsel aklıma geliyor . Dizinde Oannes ismini kontrol ediyorum, On Birinci Bölüm'e geçiyorum ve bir çanta veya kova taşıyan başka bir adam figürü buluyorum. Daha önce "Yılan Adam" ile arasındaki benzerliği fark etmemiştim ama belli ki...

Machine Translated by Google
Şimdi bana göre. Tamamen aynı olmasa da, her iki çantanın da Göbekli Tepe sütununda da tasvir edilen aynı kavisli sapı var. Yirmi yıl önce yazdığım raporu hızla inceliyorum.
Oannes, Mezopotamya'nın tüm kadim kültürleri tarafından saygı duyulan bir medeniyet kahramanıydı. En eski çağlarda orada ortaya çıktığı ve bölge halkına şunları öğrettiği söylenir:

> Yazmak, matematik yapmak ve her türlü bilgi için gerekli beceriler: şehirler inşa etmek, tapınaklar kurmak... yasalar yapmak... sınırları belirlemek ve toprakları bölmek, ayrıca tohumları nasıl ekeceklerini ve ardından meyve ve sebzelerini nasıl hasat edeceklerini öğretti. Kısacası [o] insanlara medeni bir hayata elverişli tüm bu şeyleri öğretti. 16

Oannes hakkında sahip olduğumuz en kapsamlı bilgi, MÖ 3. yüzyılda yazan Berossos adlı bir Babil rahibinin günümüze ulaşan eserlerinin parçalarında bulunmaktadır . Neyse ki kütüphanemde tüm Berossos parçalarının çevirisi tek bir ciltte mevcut, bu yüzden onu ve antik Mezopotamya mitleri ve gelenekleri hakkındaki birkaç başka kaynağı da araştırdım. Oannes'in işini tek başına yapmadığını, " tufandan önce" yaşadığı söylenen Yedi Apkallu - "Yedi Bilge" - olarak bilinen bir varlık grubunun lideri olduğunu keşfetmem uzun sürmedi (Sümer, Akad, Asur ve Babil de dahil olmak üzere birçok Mezopotamya geleneğinde önemli bir yer tutan yıkıcı bir küresel tufan). Oannes'in yanı sıra, bu bilgeler, en eski geçmişte insanlığa ahlaki bir kod, sanat, zanaat ve tarım veren ve onlara mimarlık, inşaat ve mühendislik becerileri öğreten medeniyet getiricileri olarak tasvir edilirler. 17

Machine Translated by Google

Şekil 6: Tufan öncesi medeniyet kahramanı Oannes, Mezopotamya'nın tüm kadim kültürleri tarafından saygı duyulan bir figürdür. Garip giyim veya kostümünün nedenleri (genellikle "balık kılığında bir figür" olarak anılır) 8. Bölüm'de açıklanmıştır.

Göbekli Tepe'de "icat edildiği" iddia edilen tüm becerilerin yer aldığı bir liste bu, diye düşünmeden edemiyorum!

Bilgisayar ekranımda bir harita açıyorum ve Güneydoğu Türkiye'nin Mezopotamya ile coğrafi olarak bitişik olmasının yanı sıra, iki bölgenin daha da yakın ve doğrudan bir şekilde bağlantılı olduğunu görüyorum. Günümüzde büyük ölçüde modern Irak devleti tarafından işgal edilen eski Mezopotamya adı, kelimenin tam anlamıyla "nehirler arasındaki topraklar" anlamına geliyor. Söz konusu nehirler, Basra Körfezi'nde denize ulaşan Dicle ve Fırat nehirleri. Ancak her ikisinin de kaynakları, Göbekli Tepe'nin bulunduğu Güneydoğu Türkiye'deki Toros sıradağlarında bulunuyor.

Machine Translated by Google

Şekil 7: Göbekli Tepe'nin Mezopotamya'daki Dicle ve Fırat nehirlerinin kaynaklarına göre konumu

İnternetteyken Yedi Bilge'nin resimlerini arıyorum. İlk başta pek fazla sonuç alamıyorum, ancak arama terimlerini "Apkallu" ve "Yedi Apkallu" olarak değiştirdiğim anda internetin dört bir yanından gelen devasa bir resim arşivine açılıyorum; bunların çoğu, MÖ 2500'den MÖ 600'e kadar Mezopotamya'da gelişmiş bir kültür olan Asur'dan kabartmalar . Arama parametrelerine "Asur Apkallu"sunu ekliyorum ve ekranımı daha da fazla resim dolduruyor. Çoğunlukla, Göbekli Tepe sütununda ve Meksikalı "Yılanlı Adam" figürünün tuttuğu çantalara veya kovalara çok benzeyen sakallı adamlar gösteriyorlar. Bu kapların sadece kavisli kulpları veya şekilleri değil; benzerlik , Tanrıların Parmak İzleri'nde yeniden ürettiğim orijinal Oannes kabartmasından çok daha yakın . Daha da çarpıcı olanı, hem Mezopotamya'dan hem de Meksika'dan gelen figürlerin bu kapları el parmaklarını içe doğru kıvırarak ve başparmaklarını kulpun üzerine doğru kıvırarak tutmalarıdır.

Başka bir şey daha var. Görsellerin birçoğunda bir adam değil, bir teriantrop görülüyor; tıpkı Göbekli Tepe sütunundaki teriantropun kancalı gagası gibi kancalı bir gagaya sahip bir kuş adam. Benzerliği daha da yakınlaştıran şey, Mezopotamya kabartmalarında kuş adamın bir elinde kabı, diğerinde ise koni şeklinde bir nesne tutmasıdır. Şekil biraz farklı olsa da, Göbekli Tepe kuş adamının kanadının üzerinde duran diskle karşılaştırmaya karşı koymak zor.

Henüz hiçbir şeyi kanıtlayamıyorum. Elbette, hepsi tesadüf olabilir veya var olmayan bağlantılar hayal ediyor olabilirim. Ancak farklı kıtalarda ve farklı dönemlerde benzer kapların bulunması merakımı uyandırıyor ve bu yüzden gelecekteki testler için gevşek bir hipotezin çerçevesini oluşturabilecek bir dizi soru not ediyorum. Örneğin, bu kaplar (ister çanta ister kova olsun) çok uzaklara yayılmış, çok eski ve kökleri en uzak tarih öncesine uzanan bir inisiyatik kardeşliğin makam sembolleri olabilir mi? İlk bakışta olağanüstü görünse de, bu olasılığın araştırılmaya değer olduğunu ve kendine özgü el duruşlarıyla güçlendiğini düşünüyorum. Bunlar, günümüzde Masonik el sıkışmalarıyla aynı işlevi görmemiş olabilir mi? Kimin "içeriden" olduğunu ve kimin olmadığını anında belirlemenin bir yolunu sağlamamış olabilir mi?

Machine Translated by Google

Şekil 8: Mezopotamya sanatında ve heykelinde Oannes ve Apkallu'nun tasvirleri, sıklıkla bileşik balık-adam veya kuş-adam figürleri olarak tasvir ediliyorlar.

Peki böyle bir kardeşliğin amacı ne olabilirdi?

İlginçtir ki, hem Meksika'da hem de Mezopotamya'da, imgeler ve sembollerle bağlantılı olarak mitler ve gelenekler günümüze kadar ulaşmış olduğundan, amacın ne olduğu konusunda hiçbir şüphemiz kalmamıştır. Basitçe söylemek gerekirse, öğretmek, rehberlik etmek ve medeniyetin nimetlerini yaymaktı.

Sonuçta bu, Mezopotamya halkına "tohum ekmeyi ve ardından meyve ve sebzelerini toplamayı" -yani tarımı- öğreten ve aynı zamanda onlara mimari ve mühendislik becerileri, özellikle de tapınak inşa etmeyi öğreten Oannes ve Apkallu bilgelerinin açık göreviydi. Eğer bu bilgilerin onlara öğretilmesi gerekiyorsa, bilgelerin gelişinden önce bunlar hakkında hiçbir bilgileri olmamalıydı. Başka bir deyişle, tıpkı Güneydoğu Türkiye'nin sakinlerinin Göbekli Tepe'nin dünya sahnesine ani ve şaşırtıcı çıkışına kadar olduğu gibi, göçebe avcı-toplayıcı olmalılardı.

Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ın yerleşik tarımın faydalarını ve tapınak inşa etmek için gerekli becerileri öğretmek üzere gelmesinden önce, Meksika'nın kadim sakinleri için de aynı durumun geçerli olduğuna inanılıyordu. Bu tanrı sıklıkla bir

Machine Translated by Google

yılan, daha çok insan formunda gösterilir - yılan onun sembolü ve onun ikinci kişiliğidir - ve beyaz bir adam genellikle "uzun boylu, sakallı beyaz bir adam", "gizemli bir kişi... güçlü bir vücut yapısı, geniş bir alın, iri gözler ve dalgalı bir sakal" olarak tanımlanır. [18] [19] Nitekim, Maya araştırmalarının duayeni Sylvanus Griswold Morley'in vardığı sonuca göre, Quetzalcoatl'ın nitelikleri ve yaşam öyküsü:

> O kadar insandır ki, onun gerçek bir tarihi karakter olma ihtimali hiç de düşük değildir... iyiliklerinin anısı ölümünden sonra da varlığını sürdürmüş ve kişiliği sonunda tanrılaştırılmıştır. [20]

Aynı şey Oannes için de söylenebilir; tıpkı Apkallu'nun başındaki Oannes gibi (aynı şekilde belirgin sakallı olarak tasvir edilmiştir), Quetzalcoatl da kendi bilgeler ve büyücüler topluluğuyla seyahat etmiş gibi görünüyor. Meksika'ya "küreksiz, kendi kendine hareket eden bir tekneyle deniz aşırı bir yerden" geldiklerini ve Quetzalcoatl'ın "şehirlerin kurucusu, yasaların çizicisi ve takvim öğretmeni" olarak kabul edildiğini öğreniyoruz. [21]

[22] Azteklerin dilini akıcı bir şekilde konuşan ve onların kadim geleneklerini doğru bir şekilde kaydetmek için büyük özen gösteren 16. yüzyıl İspanyol tarihçisi Bernardino de Sahagun bize şunları anlatır:

> Quetzalcoatl, bir grup yabancının başında Meksika'ya giren büyük bir medeniyet elçisiydi. Ülkeye sanat getirdi ve özellikle tarımı teşvik etti... Geniş ve zarif evler inşa etti ve barışı teşvik eden bir din anlayışını aşıladı. [23]

Özetle, Quetzalcoatl ve Oannes, karmaşık bir ortak sembol ve ikonografi örüntüsünün yanı sıra, her zaman çok eski, uzak, tufan öncesi ve yaşla yıpranan bir çağda, dünyanın birbirinden çok uzak bölgelerinde gerçekleştirdikleri aynı uygarlaştırma misyonunu paylaşıyorlardı.

MÖ 9600'lü yıllara, yani Göbekli Tepe'nin bulunduğu ve günümüze ulaşan efsaneleri olmasa da tarımın ve anıtsal mimarinin aniden ortaya çıkışıyla bir medeniyet misyonunun izlerinin her yerde görüldüğü döneme kadar uzanıyor olabilir mi ?

Eğer bu hipotezi kanıtlayabilirsem, çıkarımlar çarpıcı olacak. En azından, dünyanın bir yerlerinde henüz bilinmeyen ve kimliği tespit edilemeyen bazı insanların, on iki bin yıldan uzun bir süre önce, son Buzul Çağı'nın derinliklerinde, yüksek bir medeniyetin tüm sanat ve niteliklerine çoktan hakim oldukları ve bilgilerinin faydalarını yaymak için dünyanın dört bir yanına elçiler gönderdikleri anlamına gelirdi. Bu gölge elçiler kim olabilirdi, bu bilgeler, bu "Tanrıların Büyücüleri", benim de zaten düşünmeye başladığım gibi? Ve neden MÖ 9600 tarihiyle bu ısrarlı bağlantı vardı?

Klaus Schmidt'in Toros Dağları'nın kavurucu güneşi altında Göbekli Tepe'yi gezdirirken haklı olarak belirttiği gibi, MÖ 9600 gerçekten de "önemli bir tarih"tir; yalnızca Buzul Çağı'nın sonunu işaret ettiği için değil, aynı zamanda oldukça şaşırtıcı başka bir nedenden dolayı da önemlidir.

Machine Translated by Google

Yunan kanun koyucu Solon, MÖ 600 yılında Mısır'ı ziyaret etti ve orada Nil Deltası'ndaki Sais Tapınağı'ndaki rahipler ona çok sıra dışı bir hikaye anlattılar; bu hikaye en sonunda onun daha ünlü torunu Platon'a aktarıldı ve Platon da zamanı gelince bu hikayeyi Timaeus ve Kritias Diyalogları'nda dünyayla paylaştı.

Elbette bu, Atlantis adlı büyük kayıp medeniyetin sel tarafından yutulması ve Solon'dan dokuz bin yıl önce tek bir korkunç gün ve gecede meydana gelen deprem.

Ya da bizim takvimimizde M.Ö. 9600.

Machine Translated by Google

Bölüm 2
Işık Dağı

Endonezya Bilimler Enstitüsü Jeoteknoloji Araştırma Merkezi'nde kıdemli jeolog olan Dr. Danny Hilman Natawidjaja, "Medeniyetin kökenleri hakkında bize öğretilen her şey yanlış olabilir," diyor. "Arkeologlar tarafından uzun süredir mit olarak görülen Atlantis ve tarih öncesi dönemin diğer büyük kayıp medeniyetleri hakkındaki eski hikâyelerin doğruluğu kanıtlanacak gibi görünüyor."

Aralık 2013. Endonezya'nın Java adasındaki Bandung şehrinin 70 kilometre (43 mil) batısında, deniz seviyesinden yaklaşık 900 metre (2.950 fit) yükseklikteki Cianjur Regency'deyiz. Dr. Natawidjaja ile birlikte, volkanlar, dağlar ve ormanların, pirinç tarlaları ve çay tarlalarıyla iç içe geçtiği büyülü bir manzaranın ortasında yer alan 110 metre (360 fit) yüksekliğindeki basamaklı piramidin dik yamacına tırmanıyorum.

Şekil 9: Sanatçının antik Gunung Padang izlenimi. (Pon S. Purajatnika'nın izniyle)

1914 yılında, o zamanlar zirveyi kaplayan yoğun ağaçlar ve çalılıklar arasında dağılmış halde yatan

Machine Translated by Google
Piramidin, sütunlu bazalt bloklarından yapılmış antik insan yapımı yapılar ilk olarak arkeologlara gösterildi. Yerel halk, alanı kutsal sayıyor ve ona Gunung Padang adını veriyordu; bugün de aynı isimle anılıyor. Bu bölgenin dilinin Endonezyaca değil, Sundaca olduğunu bilmeyenler tarafından sıklıkla "Dağ Tarlası" olarak yanlış çevriliyor; Sundacada Gunung Padang "Işık Dağı" veya "Aydınlanma Dağı" anlamına geliyor. Yapıların, toplam alanı yaklaşık 150 metre (492 fit) uzunluğunda ve 40 metre (131 fit) genişliğinde olan beş terasa yayıldığı görüldü. Ziyaret eden arkeologlara, terasların çok eski zamanlardan beri meditasyon ve inziva yeri olarak kullanıldığı söylendi ve bu bugün de geçerliliğini koruyor.

Ancak ne arkeologlar ne de görünüşe göre yerli halk, piramidin bir piramit olduğunu fark etmemişti. Natawidjaja ve ekibi 2011 yılında yeraltı radarı, elektriksel özdirenç ve sismik tomografi kullanarak burada jeofizik bir araştırma başlatana kadar, insan faaliyetleriyle bir şekilde değişikliğe uğramış doğal bir tepe olduğuna inanılıyordu. O zamana kadar zirve çoktan temizlenmiş ve teraslardaki yapıların megalitik mimari eserler olduğu anlaşılmıştı. Ancak henüz radyokarbon tarihlemesi yapılmamıştı ve alana atfedilen yaş -yaklaşık MÖ 1000- kazılardan ziyade tahminlere dayanıyordu.

İlk bilimsel radyokarbon tarihlemesi, Natawidjaja tarafından, megalitlerin altında veya yüzeyde bulunan topraklardaki organik maddeler üzerinde bizzat yapıldı. MÖ 500 ila 1500 yılları civarında elde edilen tarihler , arkeolojik tahminlere yeterince yakındı ve herhangi bir tartışmaya yol açmadı. Ancak Natawidjaja ve ekibi, çok daha derin seviyelerden toprak ve taş çekirdekleri çıkaran boru şeklindeki matkaplar kullanarak araştırmaların genişlettikçe, bir sürprizle karşı karşıya kaldılar.

İlk olarak, sondaj çekirdekleri, yüzeyin çok altında daha fazla insan yapımı megalitik yapının yattığına dair kanıtlar (işlenmiş sütunlu bazalt parçaları) içeriyordu. İkinci olarak, sondaj çekirdeklerinde çıkarılan organik materyaller giderek daha eski tarihler vermeye başladı: MÖ 3000 ile MÖ 5000 , ardından sondajlar derinleştikç MÖ 9600 , ardından MÖ 11.000 civarı, ardından MÖ 15.000 ve son olarak, 27,5 metre (90 fit) ve daha derinlerde, MÖ 20.000 ile MÖ 22.000 ve daha öncesine ait şaşırtıcı bir tarih dizisi.

Megathrust depremlerinin jeolojisi konusunda dünyaca ünlü bir uzman olan ve ABD'deki Cal Tech'te doktora yapan ve arkeolojiyi tamamen bilimsel olmayan bir disiplin olarak gören Natawidjaja, "Arkeoloji dünyasındaki meslektaşlarımın beklediği veya duymak istediği şey kesinlikle bu değildi" diyor.

Gerçekten de büyük bir felaket dönemi...

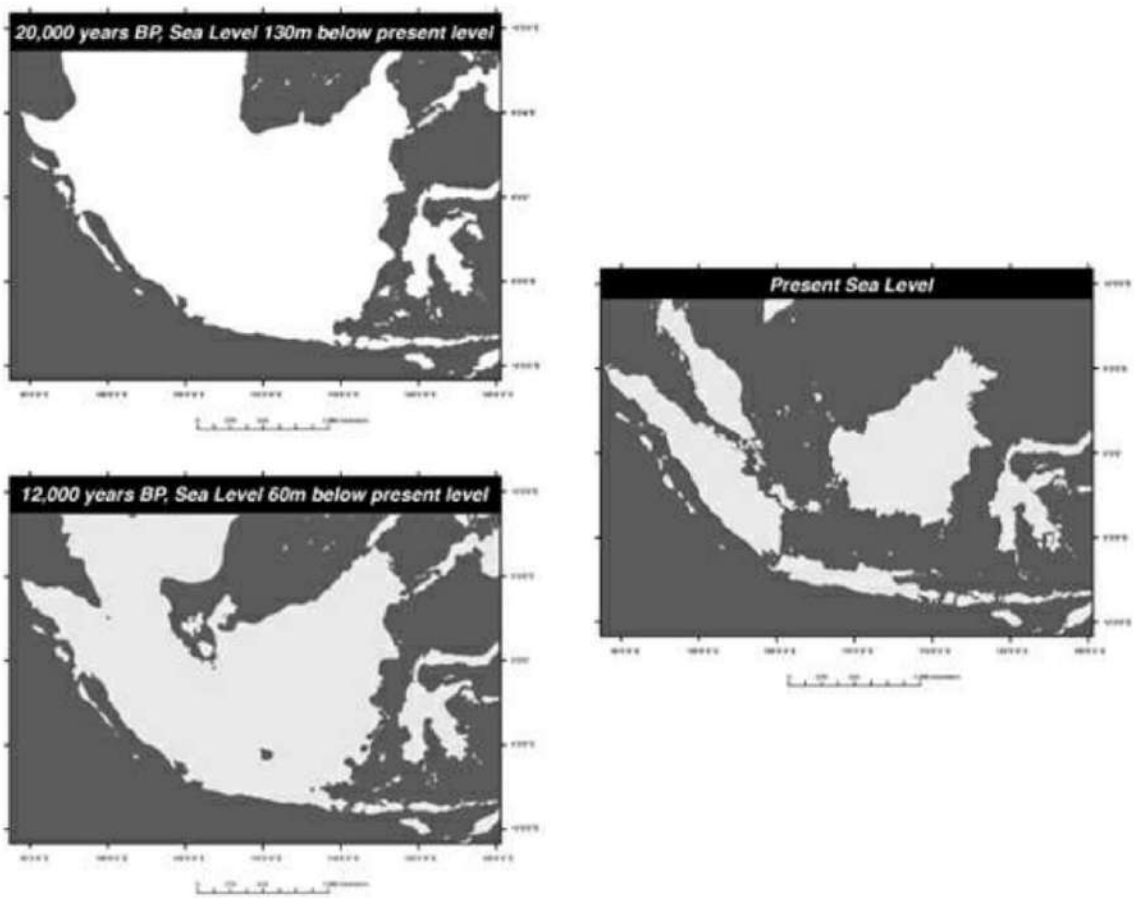
Sorun şu ki, MÖ 9600'den önceki tarihler bizi, Endonezya'nın günümüzdeki gibi bir dizi adadan oluşmadığı, jeologların "Pazar Diyarı" adını verdiği tufan öncesi geniş Güneydoğu Asya kıtasının bir parçası olduğu Son Buzul Çağı'nın derinliklerine götürüyor.

O zamanlar deniz seviyesi 122 metre (400 fit) daha düşüktü. 3,2 kilometre (2 mil) derinliğindeki devasa buzullar, erimeye başlayana kadar Avrupa ve Kuzey Amerika'nın çoğunu kaplıyordu. Daha sonra içlerinde depolanan tüm su okyanuslara geri döndü ve deniz seviyesi yükselerek, insanların daha önce yaşadığı dünyanın birçok yerini sular altında bıraktı. Böylece Britanya, Buzul Çağı'nda Avrupa'ya bağlandı (Manş Denizi veya Kuzey Denizi yoktu). Aynı şekilde Kızıldeniz veya Basra Körfezi de yoktu, Sri Lanka da

Machine Translated by Google
Güney Hindistan, Sibirya Alaska'ya, Avustralya Yeni Gine'ye bağlandı ve bu böyle devam etti. Deniz seviyesinin bazen yavaş ve sürekli, bazen hızlı ve yıkıcı bir şekilde yükseldiği bu dönemde, Buzul Çağı kıtası Sundaland sular altında kaldı ve bugün bildiğimiz şekliyle yalnızca Malezya Yarımadası ve Endonezya adaları suyun üzerinde kalabilecek kadar yüksekte kaldı.

Şekil 10

Şekil 11: Son Buzul Çağı'nın sonunda Sundaland'ın sular altında kalması.

Machine Translated by Google

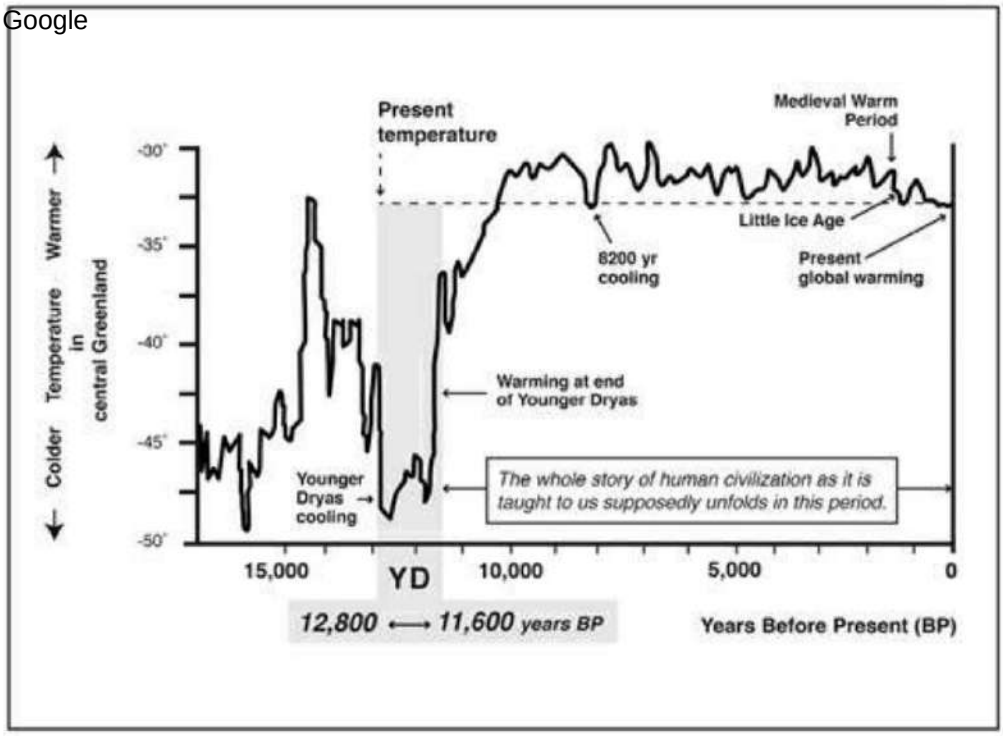
Önceki bölümde gördüğümüz gibi, son Buzul Çağı'nın sonuna kadar insan uygarlığının durumu hakkındaki yerleşik arkeolojik görüş, atalarımızın ilkel avcı-toplayıcılar olduğu, tarımdan habersiz oldukları ve çadırlardan ve bivaklardan daha büyük mimari başarılara imza atamayacakları yönündedir.

İşte bu yüzden güneydoğu Türkiye'deki Göbekli Tepe çok önemlidir; çünkü bu paradigmayı ardına kadar kırar ve daha önce çılgınca bir kenara itilmiş olan, medeniyetin düşündüğümüzden çok daha eski ve gizemli olabileceği ihtimalinin ciddi olarak değerlendirilmesi için haykırır. Kuruluş tarihi şu anda MÖ 9600 olarak [1] İle belirlenmiş olsa da (Klaus Schmidt'in bana belirtmek için çaba sarf ettiği gibi "tam olarak MÖ 9600 ") Göbekli Tepe, arkeologların uzun süredir alay konusu yaptığı ve çokça kötülenen "A" kelimesini söylemeye cesaret eden herkese küçümseme ve aşağılama yağdırdığı Atlantis'in soğuk dosyasını yeniden açmamızı da gerektirir. Son bölümün sonunda belirtildiği gibi, Timaeus ve Kritias diyaloglarında efsanevi batık krallıktan günümüze ulaşan en eski söz yer alan Yunan filozof Platon, Atlantis'in seller ve depremler tarafından felaketle yok edilmesini ve sular altında kalmasını Solon 2'den 9.000 yıl öncesine , yani tam olarak MÖ 9600'e yerleştirir. Yunanlılar Göbekli Tepe'yi (Atlantis'in öldüğü söylenen anda gizemli bir şekilde kurulduğunu hiç bilmezlerdi). Dahası, Buzul Çağı'nın sonunu, Göbekli Tepe'nin kuruluşundan sadece yirmi yıl önce , MÖ 9620'ye tarihlendiren Grönland buz çekirdeklerine veya bu dönemde meydana gelen hızla yükselen deniz seviyelerine (çoğunlukla eriyen buzulların ağırlığının kıtasal kara kütlelerinden çekilmesiyle meydana gelen yıkıcı depremlerle birlikte) dair modern bilimsel bilgilere erişimleri yoktu. Tüm bunlar göz önüne alındığında, Platon'un verdiği tarih, en hafif tabirle, tekinsiz bir tesadüftür.

Ancak Danny Natawidjaja'ya göre bu hiç de tesadüf değil. Gunung Padang'daki araştırmaları, Platon'un son Buzul Çağı'nın derinliklerinde yüksek bir medeniyetin varlığı konusunda haklı olduğuna ikna etti. Bu medeniyet, MÖ 10.800 ile MÖ 9600 yılları arasında büyük bir küresel istikrarsızlık döneminde seller ve depremlerle felaketli bir sona ulaşmıştı.

Jeologların "Genç Dryas" olarak adlandırdığı bu dönem, uzun zamandır gizemli ve çalkantılı olarak kabul edilmektedir. MÖ 10.800'de, yani başladığında, Dünya yaklaşık 10.000 yıldır Buzul Çağı'ndan çıkıyordu, küresel sıcaklıklar sürekli yükseliyor ve buzullar eriyordu. Ardından, neredeyse 21.000 yıl önceki Buzul Çağı zirvesindeki kadar soğuk, ani ve dramatik bir soğuk koşullara dönüş yaşandı. Bu kısa ve keskin derin donma, MÖ 9600'e kadar 1.200 yıl sürdü . Bu tarihte ısınma eğilimi yeniden başladı, küresel sıcaklıklar tekrar yükseldi ve kalan buzullar aniden eriyerek, içerdikleri tüm suyu okyanuslara boşalttı.

Machine Translated by Google

Şekil 12: Şu anda bize öğretildiği şekliyle tüm insanlık tarihi, MÖ 10.800 (yaklaşık 12.800 yıl önce) ile MÖ 9.600 (yaklaşık 11.600 yıl önce) arasındaki gizemli felaket dönemi olan Genç Dryas'ı takip eder.

Natawidjaja, "Genç Dryas döneminde yeryüzündeki yaşamın nasıl olduğunu hayal etmemiz zor," diyor. "Bu dönem, muazzam bir iklim istikrarsızlığı ve korkunç, hatta dehşet verici küresel koşulların hüküm sürdüğü, gerçekten de yıkıcı bir dönemdi. Mamutlar gibi birçok büyük hayvan türünün tam da bu dönemde yok olması şaşırtıcı değil ve elbette bunun atalarımız üzerinde büyük etkileri oldu - sadece arkeologların bahsettiği o 'ilkel' avcı-toplayıcılar değil, aynı zamanda, bence, Genç Dryas'ın yarattığı çalkantılarla tarih kayıtlarından silinen yüksek bir medeniyet de."

Tartışmalı bir piramit

Natawidjaja'yı bu radikal görüşe iten şey, kendisinin ve ekibinin Gunung Padang'da ortaya çıkardığı kanıtlardır. Sondaj çekirdekleri, işlenmiş taşlar arasındaki boşlukları dolduran killere gömülü organik maddelerden çok eski karbon tarihleri vermeye başladığında, yeraltında ne olduğunu görmek için jeofizik ekipmanlarını (yer altı radarı, sismik tomografi ve elektriksel özdirenç) kullanarak araştırmalarını genişlettiler. Sonuçlar çarpıcıydı; yüzeyde bulunan sütunlu bazalt megalitik elemanlarının aynısını kullanan, ancak altlarında yüzeyin otuz metre (100 fit) ve daha fazlasına kadar uzanan devasa bazaltik kaya katmanları bulunan devasa yapı katmanlarını gösteriyordu. Bu derinliklerde karbon tarihleri, megalitlerin 12.000 yıldan daha önce, bazı durumlarda ise 24.000 yıla kadar önce yerleştirildiğini gösteriyor.

Yıllar önce.

Sütunlu bazalt doğal olarak oluşur; Kuzey İrlanda'daki ünlü Devler Geçidi buna bir örnektir; ancak Gunung Padang'da yapı malzemesi olarak kullanılmış ve doğada asla bulunmayan bir biçimde yerleştirilmiştir.

Natawidjaja, "Jeofiziksel kanıtlar nettir" diyor. “Gunung Padang doğal bir şey değil

Machine Translated by Google
"Bu tepe, insan yapımı bir piramit ve buradaki inşaatın kökenleri, son Buzul Çağı'nın bitiminden çok öncesine dayanıyor. Çalışmalar en derin katmanlarda bile devasa olduğu ve Mısır piramitlerini veya Avrupa'nın en büyük megalitik alanlarını inşa etmek için kullanılan gelişmiş inşaat becerilerine tanıklık ettiği için, yalnızca kayıp bir medeniyetin ve oldukça gelişmiş bir medeniyetin çalışmalarına baktığımız sonucuna varabiliyorum."

"Arkeologlar bundan hoşlanmayacak," diye belirtiyorum.

"Yapmıyorlar!" diye onayladı Natawidjaja pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "Bu konuda zaten başım epey belaya girdi. Benim iddiam sağlam, sağlam bilimsel kanıtlara dayanıyor, ama kolay bir iddia değil.
Derinlere kök salmış inançlarla karşı karşıyayım."

Bir sonraki adım tam ölçekli bir arkeolojik kazı olacak. Natawidjaja, "Uzaktan algılama verilerimizi ve karbon tarihleme dizilerimizi sorgulamak ve burada bulduğumuza inandığımız şeyi doğrulamak veya reddetmek için kazı yapmak zorundayız," diyor, "ama ne yazık ki önümüzde birçok engel var."

Engellerden neyi kastettiğini sorduğumda, bazı üst düzey Endonezyalı arkeologların, Gunung Padang'da daha fazla çalışma yapmasını engellemek için Cakarta hükümetine lobi faaliyetlerinde bulunduklarını, bunun nedeninin de sitenin üç bin yıldan daha eski olmadığını "bildikleri" ve burayı bozmak için hiçbir gerekçe görmedikleri olduğunu söylüyor.

"Yüzeydeki megalitlerin üç bin yıldan daha eski olduğunu inkar etmiyorum," diye ekliyor Natawidjaja, "ama Gunung Padang'ın çok eski zamanlardan beri kutsal bir yer olarak kabul edilmesi nedeniyle buraya konulduklarını düşünüyorum. Yapının en önemli katmanları, 12.000 ila 20.000 yıl öncesine ait olan en derin katmanlarıdır. Tarih anlayışımız açısından potansiyel olarak devrim niteliğinde etkileri var ve bence bunları doğru bir şekilde incelememize izin verilmesi hayati önem taşıyor."

Atlantis

Neyse ki, 2014 yılında Cumhurbaşkanlığı'nın kesin bir müdahalesi oldu ve Danny'ye (arkadaş olduğumuz için bundan sonra ilk adını kullanacağım) kazı alanını kazması için tam yetki verildiğini bildirebilirim . Ekibiyle birlikte Ağustos 2014'te çalışmalara başladı ve Ağustos ile Ekim ayları arasında kısa bir kazı sezonu tamamladı. Ancak Göbekli Tepe'deki deneyimin de gösterdiği gibi, titiz ve detaylı arkeoloji yavaş bir süreç ve en derin katmanlara 2017 veya 2018'den önce ulaşmayı beklemiyorlar. Ancak ilk sezon sona ererken, Danny bana bir güncelleme e-postası gönderdi:

> Araştırmalar harika ilerliyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde megalitik alanın hemen üzerinde, gömülü yapılar hakkında daha fazla kanıt ve ayrıntı sağlayan üç nokta daha kazdık. Kazılarda çok daha fazla taş eser ortaya çıkardık.
>
> Megalitik alanın altındaki piramit benzeri yapının varlığı artık apaçık ortada; uzman olmayanlar bile gelip kendi gözleriyle gördüklerinde anlamakta zorlanmıyor. Beş ila yedi metre kalınlığındaki toprağa gömülü bir tür açık salon bulduk; ancak henüz ana odaya giremedik. Şu anda odanın şüpheli konumuna doğru sondaj yapıyoruz.

Machine Translated by Google
(yeraltı jeofiziğine dayanarak) megalitik alanın ortasında. 3

Gömülü yapılar? Odalar? Ah, evet, onlardan bahsetmeyi unuttum. Tüm bunların sonuçlarını daha sonraki bir bölümde daha detaylı olarak ele alacağız, ancak kısaca, Danny ve ekibinin 2011 ve 2013 yılları arasında elektriksel özdirenç, sismik tomografi, yeraltı radarı ve karot delme alanındaki en son teknolojileri kullanarak yaptığı jeofizik araştırma çalışmaları, Gunung Padang'da yalnızca derinlere gömülmüş devasa yapıları ve çok eski karbon tarihlerini ortaya çıkarmakla kalmadı, aynı zamanda üç tane daha gizli ve henüz kazılmamış odanın varlığını da ortaya çıkardı, bunlar o kadar doğrusal bir yapıya sahipler ki doğal olma ihtimalleri çok düşük. Bunların en büyüğü 21,3 ila 27,4 metre (70 ila 90 fit) derinlikte yer alıyor ve yaklaşık 5,5 metre (18 fit) yüksekliğinde, 13,7 metre (45 fit) uzunluğunda ve 9,1 metre (30 fit) genişliğindedir.

Atlantis'in efsanevi "Kayıtlar Salonu" olabilir mi? Danny, kusursuz bilimsel kimliğini, bunun mümkün olabileceği yönündeki tartışmalı iddiasıyla ortaya koydu. Atlantis fikrine burun kıvırmaktan kaçınmakla kalmıyor, aynı zamanda Endonezya'nın -daha doğrusu Buzul Çağı'nın sonunda yükselen deniz seviyeleri nedeniyle sular altında kalan devasa antik "Sundaland" alanlarının- aslında Atlantis olabileceğini savunan bir kitap da yazdı . 4

Danny ve ben, Haziran 2014'te Endonezya takımadalarının tamamında kapsamlı bir araştırma gezisi yaparak, arkeologlar tarafından daha önce hiç tam olarak incelenmemiş, ücra köşelerdeki megalitik alanları araştırdık. On Sekizinci Bölüm'de bulgularımızı ve bunların Gunung Padang gizemiyle nasıl bağlantılı olduğunu anlatacağım. Ancak bu arada, Aralık 2013'te Danny ile Gunung Padang'da ilk tanıştığımda yanımda olan Boston Üniversitesi Jeoloji Profesörü Dr. Robert Schoch'un görüşlerini aktarmak istiyorum. 5

Profesör Robert Schoch'un görüşü

Schoch, Giza'daki Büyük Sfenks'in binlerce yıllık yoğun yağışların belirgin aşınma desenlerini taşıdığını iddia ederek, sıkı jeolojik kanıtlara dayanarak öne sürdüğü ünlü bir figür, hatta kötü şöhretli. 6 Bu, MÖ 2500'den (Mısır'ın günümüzden daha fazla yağmur almadığı geleneksel tarih) çok daha eski olması gerektiği ve aslen Nil vadisinin uzun süreli yoğun yağışa maruz kaldığı Buzul Çağı'nın sonlarında oyulmuş olması gerektiği anlamına geliyor.

Uzun boylu, zayıf, bilgili, gür sakallı ve dağınık saçlı bir adam olan Schoch, Gunung Padang'da Danny ile jeofizik taramalarının sonuçlarını dikkatlice inceliyor, örnekler topluyor ve bölgeyi titizlikle inceliyordu. Daha sonra, ABD'ye dönüp verileri analiz etmek için zaman bulduğunda şunları yazdı:

> İlk önemli gözlemim şu ki... Gunung Padang, Son Buzul Çağı'nın bitiminden önce, yaklaşık MÖ 9700'e kadar uzanıyor. Kanıtlara dayanarak, insanların burayı kullanmaya MÖ 14.700 civarında başladığına inanıyorum. Muhtemelen, alanın en erken kullanımı MÖ 22.000'e, hatta daha da öncesine dayanıyor.
>
> Değerlendirmeme göre, yüzeyin yaklaşık 4 ila 10 metre (13,1 ila 32,8 fit) altında bulunan Üçüncü Katman, MÖ 10.000 ila 9500 yılları arasındaki son Buzul Çağı'nın son dönemini içerir .

Machine Translated by Google

Büyük iklim değişiklikleri meydana geldi; dramatik küresel ısınma, yükselen deniz seviyeleri, şiddetli yağmurlar, artan deprem ve volkanik aktivite, yaygın orman yangınları... ve yeryüzünde meydana gelen diğer felaketler... Üçüncü Katman'da, muhtemelen o dönemdeki çalkantılı koşulların sonucu olarak çökmüş yapılara dair kanıtlar var.

Gunung Padang'ı ziyaret edip, burada yaşanmış olabilecek çöküş ve yeniden inşanın tarihlerini ve kanıtlarını düşünürken, son Buzul Çağı'nın sonunu kapsayan çok eski bir medeniyeti temsil eden bir başka önemli yer olan Türkiye'nin güneydoğusundaki Göbekli Tepe'yi düşünmeden edemedim...

Ayrıca Mısır'ı ve Büyük Sfenks'in yeniden tarihlendirilmesine yönelik kendi çalışmamı da düşünüyorum. Proto-Sfenks'te görülen aşırı aşınma ve erozyon (hanedanlık dönemlerinde baş yeniden oyulmuş ve anıt yeniden kullanılmıştır), şiddetli yağmurlar nedeniyle, son Buzul Çağı'nın sonunda yaşanan aşırı iklim değişikliklerinin bir sonucu olabilir.

Gunung Padang'ın kanıtlarını Göbekli Tepe, Mısır Sfenksi ve dünyanın dört bir yanından gelen diğer alanlar ve veri dizilerinden elde edilen kanıtlarla bir araya getirdiğimizde, son Buzul Çağı'nın sonundaki felaket zamanlarını ve olayları anlamaya yaklaştığımıza inanıyorum.

MÖ 9700'den önce gelişmiş bir yapıya sahip gerçek medeniyetler vardı , ancak bunlar Son Buzul Çağı'nı sona erdiren olaylar nedeniyle harap oldular.

Kesin delil aranıyor...

Stonehenge'in taş çemberlerinden altı bin veya daha fazla yıl daha eski olan Göbekli Tepe'nin megalitleri, tıpkı Gunung Padang'ın derinlere gömülü megalitleri gibi, son yüz yıldır okullarımızda ve üniversitelerimizde öğretilen tarih çizelgesinin artık ayakta kalamayacağı anlamına geliyor. 1995'te yayınlanan ve çok satan tartışmalı kitabım Tanrıların Parmak İzleri'nde de belirttiğim gibi, medeniyetin düşündüğümüzden çok daha eski ve çok daha gizemli olduğu ortaya çıkmaya başlıyor.

O kitapta esasen ileri bir medeniyetin, son Buzul Çağı'nın sonunda küresel bir felaketle yok edilip tarihe gömüldüğü iddiasını öne sürmüştüm. Dünyanın çeşitli yerlerine yerleşip, tarım ve mimarlık bilgisi de dahil olmak üzere üstün bilgilerini, felaketten sağ kurtulan avcı-toplayıcı topluluklara aktarmaya çalışan hayatta kalanlar olduğunu öne sürmüştüm. Nitekim bugün bile, örneğin Kalahari Çölü'nde ve Amazon ormanlarında, ileri teknolojik kültürümüzle bir arada yaşayan avcı-toplayıcı topluluklarımız var; bu nedenle, geçmişte eşit derecede farklı medeniyet seviyelerinin bir arada yaşamış olması bizi şaşırtmamalı.

Parmak İzleri'ni yazarken yapamadığım şey , o zamanlar veriler mevcut olmadığı için, varsayımsal kayıp medeniyetimi yok eden felaketin kesin doğasını belirlemekti. Bunun yerine, özellikle 8'in radikal "yer kabuğunun yer değiştirmesi" teorisinin , jeologlar arasında Albert Einstein tarafından da onaylanmasına rağmen Profesör destek görmemesi gibi, bir dizi olası neden üzerinde spekülasyon yaptım. Bu Charles Hapgood tarafından pek güvenilir "kesin delil"in yokluğu, arkeologlar tarafından şiddetle eleştirilen argümanımın birçok yönünden biriydi. Ancak 2007'den beri, benim için kesin delili ortaya çıkaran bir dizi bilimsel kanıt ortaya çıktı. Etkileyici bir şekilde yetkilendirilmiş ana akım bilim insanlarından oluşan büyük bir grubun çalışması olması ve

Machine Translated by Google
çünkü bu, Tanrıların Parmak İzleri'nde ortaya koyduğum büyük yer kabuğu dengesizliği iddiasını dışlamıyor, hatta bir bakıma destekliyor .

Bu yeni kanıtı ve çarpıcı sonuçlarını aşağıdaki bölümlerde inceleyeceğiz.

Machine Translated by Google

Bölüm II

Kuyrukluyıldız

Machine Translated by Google

Bölüm 3

Yoluna Çıkan Her Şeyi Yıkıp Geçen Yeşil Su Duvarı...

Bilim insanları tarafından hiçbir tarihi değer taşımadığı düşünülen bazı kadim mitler ve gelenekler, insanlığın gerçek geçmişimizi unutturacak kadar yıkıcı, sarsıcı ve sarsıcı bir kriz yaşadığı bir dönemin doğru anılarını kodluyor olabilir mi? Yerli bir Amerikan halkı olan Ojibwa'nın şu anlatımına bir bakalım:

> Uzun ve geniş kuyruklu yıldız, bir gün tekrar alçaldığında dünyayı yok edecek. İşte o, Uzun Kuyruklu Göksel Tırmanma Yıldızı adlı kuyruklu yıldız. Binlerce yıl önce bir keresinde buraya inmişti. Tıpkı güneş gibi. Kuyruğunda radyasyon ve yakıcı ısı vardı.
>
> Kuyrukluyıldız her şeyi yerle bir etti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hintliler bu olaydan önce de buradaydı, Dünya'da yaşıyorlardı. Ama işler ters gidiyordu; birçok insan manevi yolu terk etmişti. Kutsal ruh, kuyrukluyıldız gelmeden çok önce onları uyarmıştı.
>
> Şifacılar herkese hazırlıklı olmalarını söyledi. Dünya'nın doğası ters gidiyordu... Sonra o kuyrukluyıldız buradan geçti. Uzun ve geniş bir kuyruğu vardı ve her şeyi yakıp kül etti. O kadar alçaktan uçtu ki kuyruğu dünyayı kavurdu... Kuyrukluyıldız bambaşka bir dünya yarattı. Ondan sonra hayatta kalmak zordu. Hava eskisinden daha soğuktu ...1

Ojibwalar arasında anlatılan ve antropolog Thor Conway tarafından kaydedilen bu mitin çeşitli versiyonlarında başka ilginç ayrıntılar da var. Örneğin, kuyruklu yıldızın "dev hayvanları" öldürdüğüne dair bir atıf var... Kemiklerini bugün yeryüzünde bulabilirsiniz. Kuyruklu yıldızın "dünyaya inip kuyruğunu kilometrelerce yaydığı" söyleniyor. "Dünyanın" "Donmuş Topraklar'ın kıyısında yaşadığı" [2] Genellikle "ilk yanma" olarak anılan bu olayın gerçekleştiği dönemde söyleniyor. 3 kuyruklu yıldız felaketinden kısa bir süre sonra "dünyanın ilk selinin" yaşandığını kaydetti. Ayrıca [4]

Tıpkı Ojibwa geleneğinin "işler ters gidiyordu... insanlar manevi yolu terk etmişti" diye yakınması gibi, böylece insan davranışını takip eden felakete dahil eder; Lakota Ulusu'nun kabilelerinden biri olan Brule de "bu dünyadan önceki dünyada" "İnsanlar ve hayvanlar kötülüğe yönelmiş ve Yaratıcı ile olan bağlarını unutmuşlardı" diye anlatır. Buna karşılık Yaratıcı,

Machine Translated by Google

"Dünyayı yok etmek ve yeniden başlamak." Önce birkaç iyi insanı en yüksek dağların tepelerine kaçmaları konusunda uyardı, sonra "diğer insanlara ve dev hayvanlara karşı büyük bir savaş açmak için vahşi Thunderbirds'ü" gönderdi (yine, Ojibwa mitinde olduğu gibi, Brule anlatısı olağanüstü büyüklükteki hayvanlardan bahseder).

5

> Sonunda, savaşın en şiddetli anında, Thunderbirds en güçlü yıldırımlarını bir anda fırlattı. Ateşli patlama tüm dünyayı sarstı. Sıradağları devirdi, ormanları ve çayırları alevlere boğdu. Alevler her yöne doğru gökyüzüne sıçradı ve yalnızca en yüksek zirvelerdeki birkaç İnsan'ı kurtardı... Kayalar bile kıpkırmızı parladı ve dev hayvanlar ile kötü insanlar durdukları yerde yandı.

Artık Yaratıcı dünyayı yeniden yaratmaya başladı:

> Yaratıcı yaratılış şarkısını söylerken yağmur yağmaya başladı. Yaratıcı daha yüksek sesle şarkı söyledi ve yağmur daha da şiddetlendi, ta ki nehirler taşarak yeryüzüne yayılana kadar. Sonunda Yaratıcı Dünya'yı ezdi ve büyük bir depremle Dünya yarıldı, tüm dünyaya büyük seller gönderdi, ta ki selin üzerinde sadece birkaç dağ zirvesi kalarak hayatta kalan az sayıdaki İnsan'ı koruyana kadar... [Sel dindikten sonra], İnsanlar topraklara doğru yola çıktıklarında, dev hayvanların beyazlamış kemiklerini kaya ve çamura gömülü buldular...
>
> İnsanlar bunları bugün hala Dakota Badlands'de buluyor.

Özellikle Kuzey 7'de dev bir kunduz türünün neslinin tükendiğini hatırladığımızda, Buz Devri'nin sonunda Amerika'da büyücü" olarak tanımlanan Glooscap konuşan Passamaquoddy, Micmac ve Malisee'nin, "bir ruh, bir şifacı ve bir adlı bir varlıktan bahsettiğini hatırlarız. Bu varlık, ilk hayvanları, aralarında ilk kunduzun da bulunduğu yaratmıştır. Bu yaratık o kadar büyüktür ki, bir baraj inşa ettiğinde "ülkeyi ufuktan ufka kadar sular altında bırakmıştır." Glooscap kunduzun sırtına vurmuş ve kunduz şimdiki boyutuna küçülmüştür. 8 Bu hikayedeki tufana yapılan atıf, Yerli

> Amerikalılar'ın mitlerindeki yüzlercesinden biridir.

Birçoğu, sonraki sayfalarda inceleyeceğimiz Buzul Çağı'nın sonunda Kuzey Amerika'daki olaylar hakkında yeni bilimsel bilgiler açısından büyük önem taşıyan ilgi çekici ayrıntılar içeriyor. Örneğin, Britanya Kolombiyası'ndaki Cowichan halkı, kahinlerinin yıkımı haber veren tuhaf rüyalar yüzünden çok sıkıntı çektiği uzak geçmişte bir zamanı hatırlıyor. Bir adam şöyle dedi: "Tuhaf bir şey gördüm. Rüyamda öyle bir yağmur yağdı ki hepimiz boğulduk." Bir diğeri, "Rüyamda nehrin yükselip her yeri sular altında bıraktığını ve hepimizin yok olduğunu gördüm." dedi. "Ben de," diye atıldı bir başkası. "Ben de . "

Halkı kahinlere inanmasa da, birçok kanoyu bir araya getirerek devasa bir sal inşa etmeye karar verdiler. İşlerini bitirdikten kısa bir süre sonra yağmur başladı. Damlalar dolu taneleri kadar büyük ve o kadar ağırdı ki, küçük bebekleri öldürdü. Nehir yükseldi ve tüm vadiler sular altında kaldı. Kahinler ve onlara inanan birkaç arkadaşları:

Machine Translated by Google

Ailelerini alıp salın üzerine yerleştirdiler, yiyeceklerini alıp beklediler. Zamanla sal suyla birlikte yükseldi...

Sonunda yağmur durdu ve suların çekildiğini hissettiler; salları Cowichan Dağı'nın zirvesine oturdu... Sonra karayı gördüler, ama gözleri ne büyük bir ıssızlıkla karşılaştı! Yürekleri nasıl da acıyla burkuluyordu. Tarif edilemezdi. 10

Quillayute felaketi efsanesinde alışılmadık büyüklükte dolu taneleri yer alır:

> Günlerce şiddetli fırtınalar esti. Yağmur ve dolu, ardından sulu kar ve kar yağdı. Dolu taneleri o kadar büyüktü ki, birçok insan öldü... [Hayatta kalanlar] açlıktan zayıflayıp güçsüzleşti. Dolu taneleri eğrelti otlarını, çam ağaçlarını ve meyveleri ezmişti. Nehirler buzla kaplanmıştı, insanlar balık tutamıyordu. 11

Pima veya "Nehir İnsanları", günümüzde çok daha kuzeyden göç ettikleri Arizona'da yaşamaktadır. Cowichan'larda olduğu gibi, onların felaket geleneklerinde de bir kahin yer alır; bu örnekte, büyük bir kartal tarafından bir selin yaklaştığı konusunda uyarılan bir kahin. Kartal, kahin'i dört kez ziyaret etmiş ve her seferinde uyarıları görmezden gelmiştir. "Sana söylediklerime inansan iyi olur," dedi kartal. "Bütün vadi sular altında kalacak. Her şey yok olacak."

"Sen bir yalancısın," dedi kahin. "Ve sen hiçbir şey görmeyen bir kahinsin," dedi kartal:

> Kuş uçup gitti ve daha gitmeden muazzam bir gök gürültüsü duyuldu, şimdiye kadar duyulmuş en yüksek sesti... Güneş karanlık bulutların arkasında saklı kalmıştı ve sadece alacakaranlık, gri ve sisli. Sonra yer sarsıldı ve hareket eden muazzam bir şeyin büyük bir kükremesi geldi. İnsanlar, vadiyi bir uçtan diğer uca dolduran dik yeşil bir duvarın kendilerine doğru geldiğini gördüler. İlk başta bunun ne olduğunu anlamadılar, sonra bunun yeşil bir su duvarı olduğunu anladılar. Yoluna çıkan her şeyi yok ederek, köpüren, tıslayan, bir su püskürtme bulutu içinde üzerlerine saldıran devasa bir canavar, yeşil bir canavar gibi geldi. Kahinin evini yuttu ve kahinle birlikte götürdü, kahin bir daha hiç görülmedi. Sonra su köylerin üzerine düştü, evleri, insanları, tarlaları ve ağaçları silip süpürdü. Sel, vadiyi bir süpürge gibi süpürdü. Sonra vadinin ötesine akın ederek başka yerlerde de yıkıma yol açtı. 12

Alaska'daki İnuitler, dünyayı o kadar hızlı bir şekilde saran ve sadece birkaç kişinin kanolarıyla kaçmayı veya en yüksek dağların tepelerine sığınmayı başardığı korkunç bir selin eşlik ettiği bir deprem geleneğini sürdürüyor. 13 Kaliforniyalı Luisenolar da dağları kaplayan ve insanlığın çoğunu yok eden bir selden söz ediyor. Sadece en yüksek zirvelere kaçan birkaç kişi kurtuldu. Benzer sel efsaneleri 15 Algonquin ailesine mensup Montagnailer arasında da kaydedilmiştir . Tanrı dünyanın geri kalanı sular altında kaldığında. 14 Michabo'nun büyük bir selden sonra dünyayı nasıl yeniden Huronlar. inşa ettiğini şöyle anlatırlar:

> Michabo, bir gün eğitimli kurt sürüsüyle avlanırken çok tuhaf bir manzarayla karşılaştı: Kurtlar bir göle girip kaybolmuşlardı. Onları yakalamak için suya kadar takip etti ve

Machine Translated by Google

Bunu yaparken tüm dünya sular altında kaldı. Michabo daha sonra yeni bir dünya yapmak için toprak bulması için bir kuzgun gönderdi, ancak kuş arayışında başarısız oldu. Ardından Michabo aynı şeyi yapması için bir su samuru gönderdi, ancak yine başarısız oldu. Sonunda misk sıçanını gönderdi ve misk sıçanı ona dünyanın yeniden inşasına başlamak için yeterli toprak getirdi. 16

Lynd'in 19. yüzyılda yazdığı Dakotalar Tarihi, aksi takdirde kaybolacak birçok yerli geleneği korumaktadır. Bunlar arasında, "deniz ve suların bir zamanlar karaya tecavüz ederek tüm insan yaşamını yok ettiği" şeklindeki bir İrokua efsanesi de yer almaktadır. Çikasawlar, dünyanın suyla yok edildiğini, "ancak bir ailenin ve her türden iki hayvanın kurtulduğunu" iddia etmişlerdir. Lakotalar (Dakotalar) da kuru toprağın olmadığı ve tüm insanların yok olduğu bir zamandan bahsetmişlerdir. 17

Bilimle konuşan mitler

Yıllardır akademisyenler arasında Amerika kıtasının yerleşimi konusunda sıklıkla sert bir tartışma sürüyor. Yerli Amerikalıla tam olarak kimlerdir? Yeni Dünya'ya ilk ne zaman geldiler?
Peki hangi yoldan?

Bir çözüm mümkün görünmeye başladığında, bir tür fikir birliği ortaya çıkmak üzere olduğunda, taraflardan biri veya diğeri tarafından yeniden düşünmeyi gerektiren yeni bilgiler sunulmuştur.
Ancak hiçbir zaman tartışma konusu olmayan bir şey var ki, günümüz yerli Amerikalılarının ataları, jeologların Genç Dryas adını verdiği gizemli soğuk olayın başladığı 12.800 yıl önce Kuzey Amerika'daydı ve Buzul Çağı boyunca gelişen devasa Columbia Mamutu, biraz daha küçük Yünlü Mamut, dev kunduz, kısa yüzlü ayılar, dev tembel hayvanlar, iki tapir türü, birkaç pekari türü ve korkunç Amerikan aslanı gibi megafaunayı görüp avlamışlardı.

Dolayısıyla, yukarıda alıntılanan mitlerdeki çok büyük hayvanlara yapılan atıfların yalnızca birer hayal ürünü olmadığı, Genç Dryas başlamadan önce Kuzey Amerika'da var olan ancak 18. yüzyılda nesli tükenen ve 1200 yıl sonra sona eren çok sayıda mega memeli cinsinin bazılarının görgü tanığı anlatımlarını koruduğu düşünülmektedir. Aynı şey mitlerin anlattığı için de geçerlidir; jeologlar, Kuzey Amerika'nın son Buzul Çağı'nın son bin yılında gerçekten de büyük sellere maruz seller kaldığı konusunda hemfikirdir. Ancak son on yılda yeni araştırmaların sorguladığı şey, bu sellerin ölçeğinin, kapsamının ve en önemlisi nedenlerinin doğru bir şekilde anlaşılıp anlaşılmadığıdır. Ana akım görüş, 1960'lardan beri yayımlanan kitap ve dergilerde bolca temsil ediliyor ve sürekli tekrarlanıyor; ancak yerleşik teorilere ciddi bir meydan okuma oluşturan güçlü bir alternatif görüşü kavramak için, Eylül ve Ekim 2014'te felaket araştırmacısı Randall Carlson ile birlikte Kuzey Amerika'da kapsamlı bir saha gezisi yaptım .

Randall, J Harlen Bretz'in reenkarnasyonu olamaz, çünkü J Harlen Bretz (adı J olan ve düzeltmenlerin baş harf gibi kullanmaya çalışmasından nefret eden) 3 Şubat 1981'de vefat etti; o sırada Randall zaten otuz yaşındaydı. Ancak gerçek saha çalışmasına olan tutkusu, sadece literatürü okumak yerine eyleme geçme tutkusu ve radikal bir düşünceyi ısrarla savunması,

Machine Translated by Google
Buzul Çağı'nın sonunda Kuzey Amerika'yı parçalayan büyük sellerle ilgili jeolojik hipotezi ortaya atan Randall, her anlamda yeni J. Harlen Bretz'dir.

Randall ile yaptığım seyahatleri ve bana sunduğu ikna edici kanıtları anlatacağım.
İlerleyen bölümlerde, ama öncelikle şunu merak ediyor olabilirsiniz: J Harlen Bretz kimdir?

J Harlen Bretz ile tanışın

İşte Bretz, 1928'de Pasifik'teki Washington Eyaleti'nde yaptığı saha gezilerinden birinin ardından yazıyor
ABD'nin kuzeybatısı:

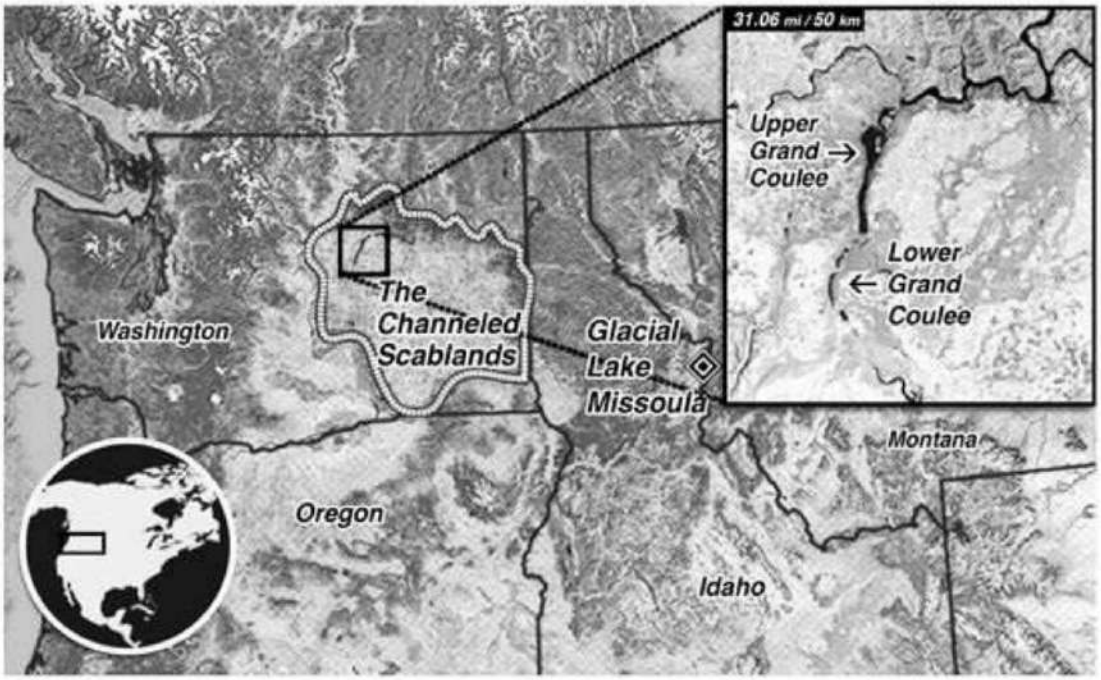
> Yeryüzü şekillerine dikkat eden hiç kimse, gün ışığında doğu Washington'u geçerken "scabland" ile karşılaşmadan ve etkilenmeden geçemez. Platonun güzel yüzünü bozan büyük yara izleri gibi, tepecikler ve kanyonlardan oluşan labirentlere oyulmuş bu uzun, çıplak veya neredeyse çıplak kara kaya parçaları da öyle. Platoda yaşayan herkes scabland'ı bilir. Buğday tarlalarını bölerek, 40 dönümden küçükten 40 mil kareye kadar değişen genişlikteki tepelik alanlara ayırır. Dallanan scabland'ın bir kısmını geçmeden ne bunlara ulaşılabilir ne de buradan ayrılınabilir. Seyrek bir otlak sağlamasının yanı sıra, scabland neredeyse değersizdir.
>
> Popüler isim, anlamlı bir metafordur. Scablands, yalnızca kısmen iyileşmiş yaralardır; doğanın alttaki kayayı koruduğu toprağın epidermisinde oluşan büyük yaralar.
>
> Bugün gözlemci, gözleri yerden sadece birkaç metre yukarıdayken, tam bir resme yakın bir şey oluşturabilmek için sürekli olarak gidip gelmek ve gözlemlerini zihninde, fotoğrafik olarak, taslak ve haritayla kaydetmek zorundadır. Oysa bu sözcüklerin yazılı olduğu kağıt sararmadan çok önce, bölgeyi havadan geçen ortalama bir gözlemci, aylarca süren çalışmanın sonucunda yer seviyesindeki gözlemleri bir araya getirerek çizilen bu resmi neredeyse bir bakışta görecektir. Bölge benzersizdir: Gözlemci sabahın kanatlarını dünyanın en ücra köşelerine kadar sürsün: hiçbir yerde benzerini bulamayacaktır. 20

1928'de Bretz, deneyimli ve yüksek nitelikli bir saha jeoloğuydu. 1882 doğumlu olan Bretz, kariyerine Seattle'da lise biyoloji öğretmeni olarak başlamış, ancak boş zamanlarının çoğunu Puget Sound'un jeolojisini araştırarak geçirmişti. O zamanlar jeoloji diploması olmasa da, bulgularıyla ilgili birkaç makaleyi bilimsel dergilerde yayınlamayı başardı. Chicago'da jeoloji doktorası yapmak için doktora yaptı. 1913'te summa cum laude (üstün başarı)[21] 1911 yılında Üniversiteye kaydoldu derecesiyle mezun oldu ve hemen ardından Seattle'a dönerek Washington Üniversitesi'nde jeoloji yardımcı doçenti pozisyonunu kabul etti. Orada (daha sonra onları "çamurda kalanlar" olarak tanımlayacaktı 23) ve 1914'te tekrar Washington Üniversitesi'ndeydi . [22] Diğer öğretim görevlilerinin tutumlarıyla ilgili zorlukları vardı

Chicago'da ilk olarak öğretim görevlisi olarak başladı, ancak kısa bir süre sonra yardımcı doçent olarak çalışmaya başladı.[24]

Bretz'in doğu Washington'daki Scablands'e yaptığı ilk saha gezisi 1922'deydi. Bu noktada, daha önceki çalışmalarının bir sonucu olarak, Buzul Çağı'nın tüm boyutları hakkında tam olarak bilgi sahibiydi ve diğer jeologların çoğundan daha fazla, iki mil derinliğe kadar uzanan muazzam buz tabakalarının, buzun yaklaşık 100.000 yıl boyunca dramatik bir şekilde erimesine kadar Kuzey Amerika'yı kapladığının farkındaydı.

Machine Translated by Google
15.000 ve 11.000 yıl önce. Bu nedenle, bölgeye doğal olarak ait olmayan, açıkça başka bir yerden getirilen devasa kaya parçaları gibi çok sayıda kaya parçası gördüğünde, bunların büyük bir buzul seliyle taşınan buzdağları halinde buraya gelmiş olabileceklerini varsaymaya meyilliydi. Bu izlenimi, Grand Coulee ve Moses Coulee'yi (toprağın derinliklerine oyulmuş devasa kanallar) keşfettiğinde ve Grand Coulee'nin güney ucundaki Quincy Havzası'nı ziyaret ettiğinde güçlendi; burada 600 mil karelik çöküntünün tamamının 400 fit derinliğe kadar küçük bazalt döküntüleriyle dolduğunu gördü. "Bütün bu döküntüler nereden ve ne zaman gelmişti?" diye merak etmeden edemedi. 25 Ona sunulan cevap yine bir seldi.

Şekil 13

Bretz, 1923 yılında üç ay boyunca keşif yapmak üzere Scablands'e geri döndü ve daha sonraki görüşlerinin, yani "bu bölgede bazı muhteşem hidrolojik olayların ... başladığını ve sonra aniden durduğunu" düşünmesinin bu saha gezisi sırasında şekillenmeye başladığı anlaşılıyor. 26

Bretz, Journal of Geology dergisinin Kasım-Aralık 1923 sayısında bulgularını özetleyen bir makale yayınladı. Makalenin biraz savunmacı tonunu anlamak için, dönemin hakim jeolojik doktrini olan "üniformitarizm" ilkesini akılda tutmak önemlidir. Bu ilke, mevcut süreçlerin, şu anki halleriyle, tüm jeolojik değişimleri açıklamaya yeterli olduğu varsayımıdır. Bunun ayrılmaz bir parçası da, "şimdiki zaman geçmişin anahtarıdır" ve bugün gözlemlenebilen değişim hızının, geçmişteki değişim hızlarına doğru bir kılavuz olduğu şeklindeki paralel bir tedrici varsayımdır.

Bretz'in zamanında tartışılmaz bir hakikat statüsüne erişmiş olan bu tür fikirler, yaratılışçılığa ve Tanrı'nın, İncil'deki Tufan gibi felaketler emrederek dünya tarihine keyfi bir şekilde müdahale ettiği fikrine dair eski dini inancın zorunlu -hatta esaslı- yıkılmasından doğmuştu. Doğaüstü yaratılış ve yıkım düşüncelerine haklı bir karşı çıkış olarak, tekdüzelikçilik, yalnızca

Machine Translated by Google
milyonlarca, hatta milyarlarca yıl boyunca yeryüzünde iş başında olan doğa güçleri.

Dağlar bir gecede oluşmamıştı, zamanla yavaş yavaş, fark edilmeden yükselmişti.
Aynı şekilde, Büyük Kanyon gibi muhteşem jeolojik yapılar da milyonlarca yıl boyunca nehirlerin akışıyla aşınmıştır. [27]

Bretz son derece rasyonel bir adamdı ve kesinlikle dinsel bir dogmacı değildi; ancak biyografi yazarı John Soennichsen'in belirttiği gibi, "Scablands'in sıcak, kuru ve engebeli dünyasında yürüyüş yaparken gördüğü her şey, zaman içinde yavaş ve tekdüze bir değişime değil, bir felakete, muazzam miktarda suyun aniden serbest kalmasına ve löslü üst toprağı hızla yıkayıp altındaki bazalt kayayı derinden oymasına işaret ediyordu." [28]

Sorun şuydu: Tüm bu su nereden gelmişti? Kuzey Amerika buzullarının kenarlarında, bugün tüm buzulların kenarlarında görüldüğü gibi, bir miktar erime olduğu gayet iyi biliniyordu. Ancak böyle bir erime, sahada görülen aşındırıcı değişikliklerin büyüklüğünü açıklayamıyordu. Bretz'in 1923 tarihli makalesinde belirttiği gibi:

> Yazar, bölgenin on haftalık çalışması boyunca, yeni incelenen her bir slab arazisinin, böylesine büyük akarsuların bir buz tabakasının bu kadar küçük marjinal alanlarından kaynaklanabileceği veya yüksek eğimlere rağmen bu kadar büyük bir aşınmanın, bu akarsuların var olduğu çok kısa sürelere neden olabileceği konusunda bir hayret duygusu uyandırdığını itiraf ediyor. Ne Warren Nehri, ne Chicago çıkışı, ne Mowhawk kanalı, ne de Niagara Şelaleleri ve Geçidi, bu slab arazilerinin ve kanyonlarının boyutlarına yaklaşabiliyor. Bu kanyonlardan sadece birinden [Upper Grand Coulee] 10 mil küp bazalt, buzul akıntısı tarafından aşındırılmıştır .

Makalesini bitirirken ve kısa süre sonra kendisini büyük bir belaya sokacak olan, son derece sapkın ve tekdüzelik karşıtı fikre doğru ilerlerken, Bretz, tanık olduğu tüm yıkımın çok kısa bir sürede meydana gelen tek bir felaket selinden kaynaklandığı fikrini ileri sürdü:

Columbia Platosu'nun 3.000 mil karelik kısmı buzul seliyle kaplandı ve lös ve silt örtüsü ortadan kalktı. Bu alanın 2.000 mil kareden fazlası çıplak, aşınmış, kaya oyulmuş kanal tabanları olarak kaldı ve şu anda Scablands olarak bilinen bu alanın yaklaşık 1.000 mil karelik kısmı aşınmış bazalttan kaynaklanan çakıl yataklarını taşıyor. Columbia Platosu'nu kasıp kavuran bir felaketti bu . [30]

Başka bir deyişle, Bretz'in biyografi yazarının özetlediği gibi, jeolog artık belgelediği özelliklerin "sadece hayal edilemez boyutlarda bir sel, muhtemelen dünya tarihinin en büyük seliyle yaratılmış olabileceğine" inanıyordu. [31]

Jeoloji kurumunun tepkisi şaşkınlık ve utanç dolu bir sessizlik oldu. Tekdüzelik doktrininden bu kadar uzaklaşmak, Bretz'in aklını kaçırmış olması anlamına gelebilirdi.
Montana Üniversitesi Jeoloji Bölümü Emeritus Profesörü David Alt, derslerden birini şöyle anlatıyor:

Machine Translated by Google
Bretz'in 1923 tarihli makalesinde fikirlerini açıkladığı şu ifadeler yer alıyor:

> Jeologlar... tıpkı bir oda dolusu fizikçinin, bir meslektaşının eski dondurma çubuklarından nasıl sürekli hareket eden bir makine yaptığını anlattığında duyacağı gibi dehşete kapıldılar. Fizikçiler, sürekli hareket eden makinelerin yararsızlığını çok erken öğrenmişlerdi ve düzgün eğitim almış hiçbir jeoloğun herhangi bir felaketi ticarete dökmesi beklenmezdi. [32]

Alt, Bretz'in 1923 tarihli makalesini okuduğu sırada izleyiciler arasında oturan ve lisans yıllarından kalma eski bir profesörü anlatıyor. Anlaşılan profesör, Bretz'in "kürsüye yumruklarıyla vurup yere vurarak dehşete kapılmış dinleyicilerine felaket seliyle ilgili fikrini canlı bir dil ve jestlerle aktardığı" komik bir taklidini yapmış. [33]

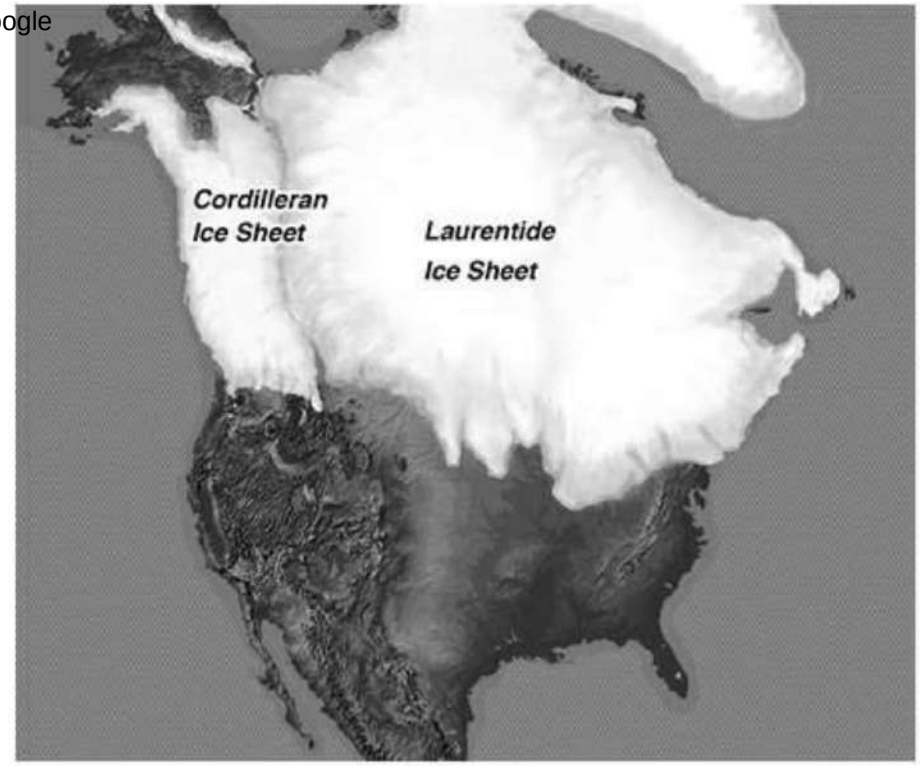
> Tiyatronun yanı sıra jeologlar Bretz'in şu sözlerini duyduklarında şok oldular:
>
> Doğu Washington'daki Scablands'ı açıklamak için ani bir felakete ihtiyaç vardı. Onlara göre bu, yaklaşık 125 yıl önceki bilimsel olmayan düşünceye bir geri dönüş anlamına geliyordu. Bugüne kadar çoğu jeolog, jeolojik bir olay için felaket niteliğinde bir açıklama getirmeyi sapkınlıktan başka bir şey olarak görmüyor.
> Yani Bretz, Scablands'ı büyük bir selin aşındırdığını öne sürdüğünde çok tehlikeli bir yola girdi... [Bu onu] jeologlar arasında bir parya, toplumun daha nazik kesimlerinden dışlanmış biri haline getirdi. [34]

Ancak dışlanmış adam pes etmedi. Tam tersine, araştırmalarına inatla devam etti, bu süreçte daha fazla tartışmayı kafasına yıktı, ancak gerçeklerin sonunda onu haklı çıkaracağına inandı.

Kriz, 12 Ocak 1927'de Bretz'in Washington DC'deki Cosmos Kulübü'nde Washington Jeoloji Derneği'ne vermek üzere davet edildiği bir konferansta, meslektaşlarından oluşan bir linç grubu tarafından pusuya düşürülmesiyle yaşandı. Bretz artık "kendi" selini "Spokane Seli" (Spokane kasabasından esinlenerek) olarak adlandırıyor ve içinden çıktığı buz tabakasına "Spokane buz tabakası" demeyi seviyordu (bugün her iki terim de kullanılmıyor, ancak Bretz'in Spokane buz tabakası, aslında, günümüzde "Kordilleran" olarak bilinen büyük Geç Pleistosen buz tabakasının güney kısmıydı). Bretz, bu buz tabakasının büyük bölümlerinin olağanüstü bir hızla erimiş olması gerektiğine inanıyordu, çünkü "su hacmi çok büyüktü, neredeyse inanılmaz derecede büyüktü...

> Suyu çekmek için yüksek eğimler olmasına rağmen, ilk girilen mevcut vadiler hepsini taşımaya yetmedi ve sel, [35] güzergâhı birbirine bağlayan karmaşık bir grup halinde geniş bir alana yayıldı."

Machine Translated by Google

Şekil 14: Buzul Çağı'nda Kuzey Amerika.

O dönemde ABD Jeoloji Araştırmaları Kurumu'nun Pleistosen Jeolojisi Şefi olan WC Alden, "tüm kanalların çok kısa bir sürede aynı anda gelişmiş olması gerektiği fikrine" karşı çıktı ve "muazzam miktardaki suya" çok içerledi.

Bretz'in varsaydığı gibi, [36] "Bana imkansız görünüyor," diye itiraz etti Alden, "büyük buzun böyle bir kısmının Columbia Platosu boyunca akacak olan tarlalar, herhangi bir koşul altında, bu kadar kısa bir sürede ihtiyaç duyulan kadar suyu verebilirdi." [37] Scablands'ı hiç ziyaret etmediğini itiraf etti, ancak gerekenin tekdüze bir açıklama olduğundan emindi: "Daha uzun bir süre ve tekrarlanan sellerin işi yapması sağlanabilseydi, sorun daha kolay olurdu." [38]

Jeolojik kademeliliğin bir havarisi olarak tanınan James Gilluly, tek bir "Saçma", "beceriksiz" ve "tamamen yetersiz" gibi kelimelerle felaket niteliğindeki sel felaketini anlatan [39] O Bretz'in kanıtlarında kendi tercih ettiği çözümü, yani birden fazla küçük sel felaketinin söz konusu olduğunu ve bunların "şimdiki Kolombiya'nınkinin büyüklüğünde veya en fazla birkaç katı büyüklüğünde" olacağını dışlayacak hiçbir şey bulamadı. [40]

Benzer şekilde GR Mansfield, "bu kadar kısa sürede bazalt üzerinde bu kadar çok iş yapılabileceğinden" şüphe ediyordu. zaman... Scablands bana, zaman zaman konumlarını veya çıkış yerlerini biraz uzun bir süre boyunca değiştiren, kenarlardaki buzul sularının sürekli su birikintileri oluşturması ve taşmasının etkileri olarak daha iyi açıklanıyor gibi görünüyor." [41]

OE Meinzer, "bölgenin aşınma özellikleri büyük ve tuhaftır" diye itiraf etmek zorunda kaldı ama o da kademeli bir açıklamayı tercih etti: "Görünüşte imkansız miktarda su gerektiren bir teori tam olarak kabul edilmeden önce, mevcut özellikleri açıklamak için çok şiddetli bir varsayımda bulunmadan her türlü çaba gösterilmelidir... Mevcut özelliklerin, antik Columbia Nehri'nin normal akış işleyişini varsayarak açıklanabileceğine inanıyorum..." [42]

Özetle, Bretz'i destekleyen tek bir ses bile yükselmedi ve çok fazla küçümseyici tavır vardı.

Machine Translated by Google
Tek bir büyük sel felaketi iddiasındaki "utanç verici hipotezinin" reddedilmesi. Özellikle, jeologların büyük çoğunluğu, ani ve ezici bir felaket iddiasındaki ölümcül kusurun, Bretz'in sel sularının ikna edici bir kaynağını tespit edememiş olması olduğuna inandıkları bir noktaya odaklandılar.

Bretz, sel için belgelenmiş bir kaynağın olmamasının sel olmadığını kanıtlamadığı için bunda bir mantık görmediğini söyledi. "Kanalize Edilmiş Scabland yorumumun, Scabland fenomeninin kendisine bağlı olarak geçerliliğini koruyacağına veya başarısız olacağına inanıyorum," diye [43] O, dedi, o kadar hassastı ki savundu. Başkalarını olumsuz eleştiriye maruz bırakmadığını ve "sadece son derece yeni görüşler savunarak dikkat çekme arzusunda olmadığını" belirtti. Dahası, kendisi de defalarca "Spokane Selinin doğruluğundan" şüphe etmeye itilmiş[44], ancak "saha kanıtlarının yeniden değerlendirilmesiyle, muazzam hacim kavramını tekrar kullanmak zorunda kalmıştı... Columbia Platosu'nda ve Yılan ve Columbia Nehirleri vadilerinde akan suyun bu dikkat çekici kayıtları, sıradan nehir hareketleri ve sıradan vadi gelişimi açısından yorumlanamaz... Çok kısa bir süre için var olan muazzam hacim, tek başına bunların varlığını açıklayacaktır." 45

Bretz'in dikkate alınmasını istediği şey, bu ikna edici saha kanıtlarının birikimiydi; duygularla, sezgilerle, kabul görmüş bilgeliğe atıfta bulunularak değil, yalnızca "bilimsel yöntemin yerleşik ilkeleri" ile. 46 Daha sonra "Öncesi olmayan fikirler" diye yazacaktı:

> Genellikle hoş karşılanmazlar ve düzenli bir dünya anlayışları sorgulandığında insanlar şok olurlar. Ciddiyetle savunulan bir hipotez, kahramanın görüşünü bulanıklaştırabilecek duygusal tepkilere yol açar; ancak bu hipotezler hakim düşünce tarzlarını ihlal ederse, karşıtların görüşü de bulanıklaşabilir.
>
> Öte yandan jeoloji, hatalı gözlem ve yanlış yorumlamalardan kaynaklanan abartılı fikirlerle doludur. Bunlar, hiçbir yere varmadıkları için "aşırı hipotezlerden" bile daha kötüdür. Yazarın Spokane Sel Baskını hipotezi ikinci sınıfa ait olabilir, ancak gözlem ve doğrudan çıkarım hataları gösterilmedikçe bu kategoriye yerleştirilemez. 47

Bretz'e yönelik Washington toplantısından önce ve sonra yöneltilen tüm eleştirilerin sorunu da buydu. Jeolojik kurumlar, Bretz'in söylediklerini beğenmedi, bu sözler onların kademelilikçi referans çerçevelerine aykırıydı ve bunu "yumuşak ama kararlı bir şekilde ortadan kaldırılması gereken bir sapkınlık" olarak değerlendirdiler .

> Ancak son tahlilde onun bilimini çürütemediler, sadece onaylamadılar ki bu çok farklı bir şeydir.

Meselenin özü, Bretz'in buzulların hızla eridiği iddiası ve böyle bir erimeyi sağlayabilecek bir mekanizma öneremememesiydi. Belirtildiği gibi, kendisi bunu önemli bir engel olarak görmedi, ancak eleştirmenleri gördü. Bu nedenle, yıllar içinde onları yatıştırmak için birkaç kez isteksizce iki olası çözüm önerdi. Bunlar bir yandan radikal, kısa ömürlü bir iklim değişikliği, diğer yandan da buzulların altında bir volkanik aktivite dönemiydi. Ancak, ilki için "başka hiçbir yerde böyle bir iklim değişikliği kaydedilmediğini ve talep edilen hızın imkansız göründüğünü" kabul ederken, ikincisi için "Columbia Platosu boyunca drene edilen bölgede Pleistosen volkanizmasını düşündürecek literatürde hiçbir şey bulunmadığını" belirtti. 49

Machine Translated by Google

İlginçtir ki, Bretz Washington'daki düşmanca meslektaşlarıyla yüzleştiğinde, felaket boyutundaki sel felaketinin açıklamasını çoktan biliyordu - ama reddetmişti. Bu açıklama, çok daha sonra jeoloji kuruluşları tarafından ele alınacak ve bugün geçerli olan kanıtlarının evrensel olarak kabul görmesinin yolunu açacaktı. Ocak 1927'deki sunumunun taslağında şöyle yazmıştı: "Hem Bay Alden hem de Bay Pardee, buzul gölünün aniden kurumasının sel felaketini açıklamak için kullanılabileceğini öne sürdü... Bay Pardee [Bretz'e yazdığı 1925 tarihli bir mektupta] bölgede bilinen büyüklükteki tek göl olan Missoula Gölü'nden bahsediyor." 50

Sonunda, 1940'larda Bretz, taşkın kaynağı olarak Buzul Gölü Missoula'nın ani kurumasını kabul edecekti, ancak 1927'de bunu yapmamasının nedeni önemlidir ve göreceğimiz gibi, Buzul Çağı'nın sonunda Kuzey Amerika'da tam olarak ne olduğu konusundaki gelişen tartışmayla en büyük ilgisi olanıdır. Özetle, biyografi yazarının açıkladığı gibi, Bretz'in 1927'deki görüşü, "Missoula Gölü cildinin Scablands'ı oluşturmaya yetmeyebileceği" yönündeydi. Bretz'in taslağının bu bölümünde el yazısıyla yazılmış bir yorumda, "Taşkını sadece 2 hafta sürdürebilirdi" yazıyor. 51

Mart 1930'da Bretz, Amerika Jeoloji Derneği Bülteni'nde kısa bir özet yayınladı. Özetin başlığı "Missoula Gölü ve Spokane Taşkını"ydı. Özette Bretz, bu gölün ilk olarak jeolog JT Pardee (konuyla ilgili mektubunu 1925'te almıştı) tarafından adlandırılıp tanımlandığını, deniz seviyesinden 1200 metreden fazla yüksekte olduğunu ve en az 610 metre derinliğinde olduğunu yazdı. Ayrıntılara girmeden, gölün bir buz barajıyla yerinde tutulduğunu ve "güneybatıda yetmiş mil, Purcell Çukuru'nun batı kolu ve Spokane Vadisi boyunca, karstik kanalların en doğudaki başlangıç noktalarının bulunduğunu" belirtti. Barajın patlaması durumunda, suyun yalnızca yetmiş mil uzunluğundaki bu bölümden akabileceğini belirtti. 52 1932 yılına gelindiğinde Bretz, Missoula Gölü'nün sel felaketinin arkasındaki suçlu olabileceği fikrine daha da ısınmıştı, ancak varsayımsal buz barajı ve önerilen yıkıcı 53 çöküşüyle ilgili konuların henüz çözülmemiş olduğunu hissediyordu.

Ancak hayatının bu noktasında ilerlemeye hazır görünüyordu ve sonraki on yılın çoğunu bambaşka, bambaşka jeolojik bulmacalara adayacaktı. 1940'ta, Seattle'da düzenlenen Amerikan Bilim İlerlemesi Derneği'nin bir toplantısında Scablands teorisi üzerine konuşma yapması için davet edildi. Görüş ve kanıtlarının zaten basılı olduğunu söyleyerek daveti reddetti, ancak toplantı çığır açıcı oldu. JT Pardee de oradaydı ve Missoula Buzul Gölü üzerine yaptığı çalışmalar hakkında bir bildiri sunarak, bir buz barajının yıkıldığı ve "gölün tamamının felaket boyutunda ve büyük olasılıkla oldukça dramatik bir şekilde kuruduğu" yönündeki uzun süredir savunduğu sonucu ilk kez kamuoyuna açıkladı. 54

Machine Translated by Google

Şekil 15

İlginçtir ki Pardee, Missoula bulgularını, Bretz'in Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'ın felaketli bir sel sonucu oluştuğuna dair uzun süredir devam eden ve iyi bilinen iddiasıyla ilişkilendirmemişti; ancak çok daha sonra Bretz şöyle yazacaktı: "Bu şiddetli akıntının nihai birikimi hakkında, en azından yazılı olarak, hiçbir şey söylemedi. Ancak, bunu cömertçe bana bıraktığına inanıyorum." [55]

Bretz, kendisine kalanlardan en iyi şekilde yararlanma sürecinde, rakiplerinin daha hoşuna gidecek bir model lehine tek bir felaketsel sel modelini terk etti. Sonunda (1959'da) "Birkaç sel oldu," diye yazacaktı. "Teori, bununla başa çıkabilecek kadar esnek." [56] Aynı yıl, Bretz'e Yer Bilimlerine yaptığı olağanüstü katkılardan dolayı Neil Milner Ödülü verildi. [57] İçinde

Birkaç yıl sonra, 1965'te, Bretz'in dışlanmış birinden poster çocuğuna dönüşümü tamamlanmış gibiydi. Uluslararası Kuaterner Araştırma Birliği, felaket sel teorisinin birçok eski eleştirmeni için Columbia Platosu'na bir saha gezisi düzenledi. Grup, Quincy Havzası'nın bir parçası olan Grand Coulee'nin tamamını ve Palouse-Snake kayalık sınırının büyük bir kısmını geçti. Gezinin sonunda, gördüklerinden dolayı mütevazı ve Buzul Gölü Missoula'daki sel hasarının kaynağı konusunda tatmin olmuş katılımcılar, Bretz'e bir selam ve tebrik telgrafı gönderdiler. Telgraf şu sözlerle sona erdi: "Artık hepimiz felaket tellalıyız." [58]

Bretz, "Emin olun ki," diye yazdı, "30 yıl, 30 öz savunma makalesi ve 30'dan fazla "Teorimi şiddetle reddeden insanlara karşı bu tutumum, kalbime ilaç gibi iyi geldi." [59]

Son ödülü ise 1979'da, o zamanlar 96 yaşında olan Bretz'in, Amerika Jeoloji Derneği'nin en yüksek ödülü olan Penrose Madalyası'nı almasıyla geldi. Bu ödülün ardından oğluna şöyle dedi: "Bütün düşmanlarım öldü, bu yüzden övünebileceğim kimse yok." [60]

Bretz, 98 yaşındayken 3 Şubat 1981'de bir sonraki büyük macerasına atıldı.

Kademelicilik, Bretz'in felaketinin dişlerini çekiyor

Yani... her şey yolunda görünüyordu. Felaket bir tufanın yerle bir ettiği bir toprak parçasının varlığı inkar edilemezdi. Zamanlama belirlenmişti; belki tam olarak değil, ama en azından Buzul Çağı'nın son bin yılında, 15.000 ila 11.000 yıl önce. Tufanın kaynağı şu şekilde tespit edilmişti:

Machine Translated by Google
Buzul Gölü Missoula. Bretz'in bir saha jeoloğu olarak keskin içgüdülerinin başlangıçta öne sürdüğü gibi, yalnızca tek bir devasa sel mi yoksa kademeli değişimci meslektaşlarının tercih ettiği gibi birden fazla sel mi yaşandığı sorusunun kritik noktası, teorisinin esnekliği ve "birkaç" sel ihtimali göz önünde bulundurularak kabul edilmişti.

Bretz'in daha sonra yayınladığı makalelerde, sekiz selin meydana geldiğini kabul etmeye istekli olduğu açıkça ortaya çıkıyor. 61 Bu, şüphesiz, kademeliciliğe bir tavizdi; birkaç bin yıllık bir süreye nazikçe yayılmış sekiz küçük sel, tekdüze bir inanca sahip olanlar (yani o zamanlar ve şimdi çoğu jeolog için) için, aniden meydana gelen, büyük hasara yol açan ve yaklaşık üç ay içinde sona eren tek bir büyük şiddet olayınınkinden daha kabul edilebilirdi. Bununla birlikte, Bretz özünde bir felaketçiydi. Arizona Üniversitesi Hidroloji ve Su Kaynakları Bölümü'nden Victor R. Baker, Spokane Sel Tartışmaları adlı çalışmasında, Bretz'in orijinal hipotezini gerçekten de kapsamlı bir şekilde değiştirdiğini belirtir,

> Genel bir kuralın alışılmadık bir istisnasıyla karşı karşıya olduğumuza dair kalıcı bir şüphe vardı. Bretz'in kendisi şöyle iddia etmişti: "Kanalize Edilmiş Scabland olarak tanımlanan ... benzersiz form topluluğu ... Pleistosen tarihinde benzersiz bir dönemi kaydediyor ... Özel nedenler açıkça belirtilmiş gibi görünüyor." 62

Başka bir deyişle, herhangi bir tavizden bağımsız olarak, burada kastedilen, hâlâ felaket olarak tanımlanabilecek kadar benzersiz ve özel olan ve " Columbia platosunu kasıp kavuran bir felaketti" sonucunu zayıflatmayan nedenlerdir. 63 Bretz'in, 1979'da Amerika Jeoloji Derneği'ne en yüksek ödülü olan Penrose Madalyası'nı kabul ederken yazdığı son yayınlanmış eserinde bu noktayı vurgulama fırsatını değerlendirmiş olması kesinlikle önemlidir. "Belki de," diye yazmıştır.
yazdı:

> Efsanevi felaketçiliği yeniden canlandırıp gizemini çözmek ve aşırı katı bir tekdüzeliğe meydan okumakla tanınabilirim .

Ancak felaket tellalı ve tekdüzeliğin meydan okuyucusu Bretz'in bilemeyeceği şey, kademelilikçiliğin vampirini kapıdan içeri davet ettiğinde, onun yapmaya çalıştığı uzlaşmayla yetinmeyeceği ve Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'da yaşananları herhangi bir "fiyasko" olduğu fikrini acımasızca kanını emmeye devam edeceğiydi.

Böylece, yıllar geçtikçe ve kademeli bilim insanlarının yeni nesilleri dünyanın dört bir yanındaki üniversitelerde yerlerini aldıkça, Bretz'in tek felaketini değiştirmesine ilk izin verilen sekiz selin sayısı giderek arttı - bir düzineye, sonra yirmiden fazlasına, sonra otuz beşe, 65 "En güncel olanı "yaklaşık kırk" ve son olarak, son makalelerde, doksan veya daha diye özetliyor Vic Baker, "2.500 yıllık bir süre içinde [kabaca 15.000 yıl önce ile 12.000 yıl önce fazlasına kadar! Görüş," arasında] muhtemelen düzenli aralıklarla meydana gelen yaklaşık seksen sel olduğudur." 66 2.500 yılda seksen sel, yaklaşık her otuz bir yılda bir sel anlamına gelir - böylece

Machine Translated by Google
Tek bir olağanüstü felakete olan ihtiyacı ortadan kaldırarak ve Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'ın korkunç karmaşasını, oldukça düzenli, öngörülebilir ve özünde kademeli bir dizi olayın birikmiş etkileriyle açıklayarak. Daha da iyisi, tekdüzelikçi bakış açısından, buzla barajlanmış buzul göllerinden ani seller bugün hâlâ meydana geliyor. Örneğin İzlanda'da düzenli olarak meydana geliyorlar ve burada jökulhlaups olarak adlandırılıyorlar; bu terim onlar için dünya çapında benimsendi ve ben de burada kullanmaya devam edeceğim. Yaygın oldukları diğer yerler arasında Himalayalar, Antarktika, Kuzey İsveç ve Kuzey Amerika yer alıyor. Jeoloji Profesörü David Alt'ın da belirttiği gibi, Alaska ve Kuzey Britanya Kolombiyası'ndaki buzul barajlı birkaç göl, çok hızlı drenaj olaylarına eğilimlidir. Bu olaylar genellikle "yaz aylarında, hızlı bir kar erimesi göl seviyesini hızla yükselttiğinde" meydana gelir. Missoula Buzul Gölü'nü tutan buz barajı muhtemelen aynı nedenle yaz aylarında yüzdü ve kırıldı .

Böylece, "şimdiki zaman geçmişin anahtarıdır" ve bugün gözlemlenebilen değişim oranının geçmişte geçerli olan değişim oranlarının doğru bir göstergesi olduğu şeklindeki tekdüzelikçi doktrin sessizce kendini yeniden kanıtlamış ve Bretz'in rahatsız edici sel kanıtı, aslında endişelenecek pek bir şey olmadığı şeklinde açıklanmıştır. Akademisyenler ayrıca oldukça akıllıca bir şekilde hem pastayı yemeyi hem de saklamayı başarmışlardır: Bir yandan Bretz'e madalya verip "artık hepsi felaket tellalı" olduklarını ilan ederken; diğer yandan Bretz'in felaketini sessizce Alaska ve Britanya Kolombiyası'nda her yaz görülen türden bir şeye dönüştürmüşlerdir.

Elbette bunların hepsi çok güven verici, ancak Bretz'in başlangıçtaki öngörüsünün doğru olduğunu ve Buzul Çağı'nın sonunda Kuzey Amerika'da yaşananların gerçekten de ani, yıkıcı bir sel olduğunu, o zamandan beri eşi benzeri görülmemiş ve emsalsiz bir şey olduğunu varsayalım?

Ya gerçekten bir fiyasko olsaydı?

Bretz'e geri dön

Randall Carlson bunun gerçekten de inanılmaz bir ölçekte gerçekleşen bir fiyasko olduğundan oldukça emin ve son yirmi yılını Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'ı bir ileri bir geri dolaşarak, yerel jeologlara daha önce hiç kimsenin aklına gelmemiş gibi görünen zor sorular sorarak ve güçlü bir dava oluşturarak geçirdi.

Sanırım Bretz hâlâ aramızda olsaydı ve gücünün zirvesindeyken böyle bir dava açardı.

Randall ile ilk kez 2006 yılında tanıştım. Kuzey Amerika Buzul Çağı selleri tartıştığımız konular arasındaydı ve buz barajı teorisini hiç kabul etmediğini ve Missoula Buzul Gölü'nü büyük bir dikkat dağıtma olarak gördüğünü öğrenince çok şaşırdım; tekdüze önyargılara hitap eden ve jeologları gerçeklerden uzaklaştıran kolay bir çözüm. Sonraki yıllarda zaman zaman yazıştık ve ikimizin de konuşma yaptığı konferanslarda zaman zaman karşılaştık. Bilgi derinliğinden, saha deneyiminden ve araştırmalarının Buzul Çağı'nı sona erdiren gizemli olaylara sunduğu ilgi çekici yeni bakış açılarından çok etkilendim. Genç Dryas'a -dünyanın tam olarak buzul çağına dönüşünün 12.800 yıl önce aniden başladığı ve tam da buzul çağı koşullarının geri döndüğü döneme- karşı özel ve giderek artan bir ilgi duyduğumuzu fark ettim.

Machine Translated by Google
ısınma başladı ve bu da 1.200 yıl sonra aynı şekilde aniden sona erdi.

Bu tuhaf dönemde, Kuzey Amerika'nın "Clovis" kültürü gibi bazı Taş Devri avcı-toplayıcı halkları arkeolojik kayıtlardan silindi ve hayvan türlerinin kitlesel yok oluşları yaşandı - yani açıkça sıra dışı bir şeyler oluyordu - ancak hiçbir zaman tekdüzeci veya kademeli bir açıklama sunulmadı. Dahası, 1995 tarihli " Tanrıların Parmak İzleri " kitabımda bu konuyu araştırmamış olsam da, daha sonra 12.800 yıl öncesinden 11.600 yıl öncesine kadar olan Genç Dryas döneminin, tarih öncesi çağlardan gelen ileri bir medeniyetin yeryüzünden silinip insan hafızasından silindiğini savunduğum "pencere" ile tam olarak örtüştüğünü fark ettim.

Bu nedenle , 2002'de yayınlanan Underworld kitabımda Genç Dryas sorununa daha fazla dikkat ettim. "Yaklaşık 13.000 yıl önce" şunu belirtmiştim:

> Dünyanın yeni içinden geçtiği uzun kesintisiz ısınma dönemi (ve bazı çalışmalara göre 15.000 ile 13.000 yıl önce büyük ölçüde yoğunlaşmıştı) küresel bir soğuk olayla aniden, her yerde durduruldu.
> ...69[68]
> Birçok yönden gizemli ve açıklanamayan bu, neredeyse inanılmaz derecede hızlı bir iklimsel geri dönüş anlamına geliyordu; bugünkü 13.000 yıl önceki koşullardan daha sıcak ve nemli, sadece birkaç yüz yıl sonraki son buzul maksimumundan ise daha kuru olduğu hesaplanan koşullardan.71 [70] daha soğuk koşullara
>
> O andan itibaren, yaklaşık 12.800 yıl önce, sanki bir buz büyüsü dünyayı sarmıştı. Son erimeye yaklaşan birçok bölgede, tam buzul koşulları nefes kesici bir hızla geri geldi ve LGM'den [Son Buzul Maksimumu - yaklaşık 21.000 yıl önce] bu yana elde edilen tüm kazanımlar adeta yok oldu: "Sıcaklıklar... 8-15 santigrat derece civarında düştü... ve bu acımasız düşüşün yarısı muhtemelen on yıllar içinde gerçekleşecekti. Kuzey Atlantik'teki Kutup Cephesi, kuzeybatı İspanya'daki Cabo Finisterre seviyesine geriledi ve yüksek dağ sıralarındaki buzullar yeniden ilerledi. Sıcaklık açısından, tam buzul koşullarına geri dönüş neredeyse tamamlanmıştı..."
>
> [72]
>
> O dönemde, dünyanın en şans eseri en avantajlı bölgeleri hariç, birçok yerindeki insan toplulukları için, ani ve açıklanamayan şiddetli soğuk ve kuraklık yıkıcı olmuş olmalı.
> [73]

Genç Dryas'ı saran gizem ve insanlık için ölümcül tehlike hissi beni meraklandırmaya devam etti ve beni bu konuda okumaya ve daha iyi anlamaya teşvik etti. 2006'dan sonra Randall ile konuya odaklanan bir dizi sohbet ve e-posta alışverişini hatırlıyorum ve Genç Dryas'ın kelimenin tam anlamıyla küresel bir felaket olduğu giderek daha belirgin hale geldi. Ancak Randall, 2013'te Kuzey Amerika'nın ve özellikle de Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'ın bu felaketin merkez üssünde olduğunu bana açıkladığında, kanıtları yerinde görme zamanının geldiğine karar verdim. Ani bir kararla onu bir saha gezisine davet ettim. İkimizin de programına uygun bir zaman bulmak bir yıldan fazla sürdü ama sonunda,

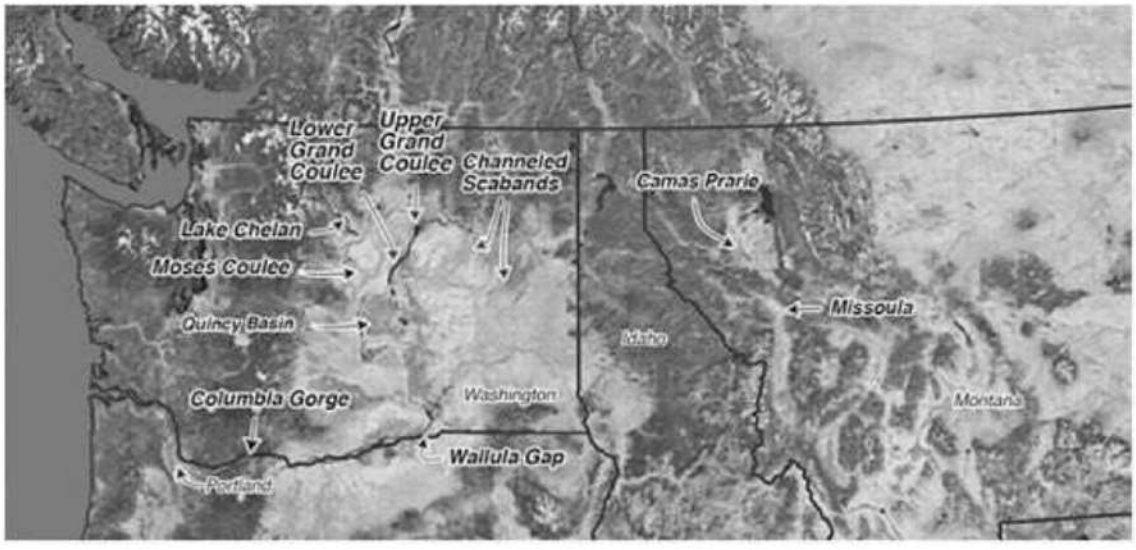
Machine Translated by Google
Eylül 2014'te Randall'la Oregon'un Portland kentinde buluştuk ve kiraladığımız büyük, kırmızı dört çeker araçla doğuya ve kuzeye, komşu Washington Eyaleti'ne doğru yola çıkıp Scablands'ı keşfettik.

Machine Translated by Google

Bölüm 4
Scablands'da Yolculuk

Oregon'daki Portland'dan Minnesota'daki Minneapolis'e 4.000 kilometrelik bir yolculuğa çıkıyoruz. Doğrudan rotayı seçseydik yolculuk daha kısa olurdu. Ancak mola verip vadilere, nehir vadilerine, tepelerin etrafından dolaşıp dağ yamaçlarına ve bir zamanlar Kuzey Amerika'nın büyük bir kısmını kaplayan uçsuz buzullar olan Cordilleran ve Laurentide buzullarının hemen güneyindeki Kanallı Scablands'e doğru yol alıyoruz. Amacım burada neler olduğunu olabildiğince iyi anlamak ve dördüncü gün, Grand Coulee adı verilen olağanüstü manzaranın ortasındaki Dry Falls'a ulaştığımızda, manzara netleşmeye başlıyor.

Ayaklarımızın altındaki zemin, ince bir üst toprak tabakasıyla kaplı eski siyah bazalttır. On yedi ila altı milyon yıl önce volkanik patlamalarla oluşan bazalt, Dünya'nın büyük bir kısmını kaplar. Columbia Platosu'nda ve bazı yerlerde 2.000 metre (6.600 feet) kalınlığındadır.[1]

Şekil 16

Ama Grand Coulee'de öyle değil, çünkü burada sanki kaprisli bir güç, belki de Tanrı'nın eli, millerce genişliğinde bir bıçağa sahip dev bir keskiyi yakalamış, şiddetle toprağa saplamış ve yüzlerce metre derinliğinde ve yaklaşık 96 kilometre uzunluğunda dik bir yarık açmış gibi.
Ancak "keski" çelikten değil, büyük miktarda akan, çalkantılı, döküntüden yapılmıştı.

Machine Translated by Google
Bretz'in selinin suyu olan, sadece birkaç hafta boyunca akan yüklü su. "Grand Coulee" diye yazmıştı, şöyle diyor:

> Buzul akarsularının kanyon oymacılığının yalnızca Columbia Platosu için değil, tüm dünya için en büyük örneği...
> Burada en az üç mil genişliğinde bir buzul nehri güneye doğru, su ayrımını aşarak dik bir monoklinal yamaçtan aşağı dökülüyordu... Dere yaklaşık 10 derecelik bir eğimde yaklaşık 1.000 fit aşağı iniyordu...
> Böyle bir durum, devasa, aniden oluşan, yüksek eğimli nehirlerin bulunduğu bu bölgede bile benzersizdir...
> En az 10 kübik mil bazalt kazılıp çıkarıldı. [2]

Bretz burada yalnızca Grand Coulee'nin kuzey veya Yukarı kısmından bahsediyor. [3] Ancak aynı miktarda bazalt, "dere" hızla akarken Aşağı Grand Coulee'den de çıkarılmıştı. Bugün buraya gelirken, suların kazdığı tüm o bazaltın nereye döküldüğünü görmek için Aşağı Grand Coulee'nin güney ucunun güneyindeki Ephrata Erratics Yelpazesinde mola verdik. Kaotik, karmakarışık ve rahatsız edici bir manzaraydı - rahatsız ediciydi çünkü göz alabildiğine çayırın her tarafına dağılmış, göz alabildiğine uzanan sayısız binlerce -hatta milyonlarca- engebeli, kırık bazalt kaya vardı; bazıları bir aile arabası büyüklüğünde bazıları daha küçük -bir futbol topu büyüklüğünde- ve birçoğu daha büyüktü.

"Her şey moloz yığınına dönmüştü," diye açıkladı Randall Carlson, orada dururken. Yelpazenin ortasında, "ve gördüğünüz şey bu. Bu moloz eski dünyanın bir parçasıydı."

"Eski dünya mı?"

"Evet. Tufan öncesi dünya. Ve burada yüzeyde yatan şey, oradakinin sadece küçük bir kısmı."

Grand Coulee'den sel suları akıp gidiyor. Molozlar derinlere iniyor. Yüzlerce metre derinliğe kadar."

Ephrata Fan'dan Washington Eyaleti 17. Karayolu'ndan kuzeye, Lower Grand Coulee'ye doğru sürdük. Her iki yanımızda yükselen dik, ürkütücü bazalt uçurumlar, yukarıdaki gri yağmur bulutları, tabanında biriken alkali göller zincirinde -Soap Gölü, Lenore Gölü, Mavi Göl ve Park Gölü- karanlık bir şekilde yansıyordu. Şimdi Lower Grand Coulee'nin başındaki Dry Falls'a ulaştık ve kamyonetten inerken Randall, karım Santha'ya fotoğraf makinesini getirmesini hatırlatıyor. "Burada dehşet verici bir şey göreceksin," diye muzip bir sırıtışla duyuruyor.

Randall Carlson ile tanışın

1977 yapımı Grizzly Adams'ın Yaşamı ve Zamanı adlı televizyon dizisini hatırlayamayacak kadar genç olabilirsiniz , ancak burada değilseniz diziyi Google'da arayabilirsiniz.

Aktör Dan Haggerty'nin canlandırdığı, aynı adı taşıyan sert ormancı, iri, küstah ve sakallı bir adamdı. Randall Carlson, kocaman sakalı, genel görünümü ve sert, haşin kişisel tarzıyla bana onu çok hatırlatıyor. Randall şu anda Atlanta, Georgia'da yaşıyor, ancak gençliğinin çoğunu Minnesota kırsalında geçirdi ve sesinde hâlâ Minnesota aksanını bu kadar kolay anlaşılır kılan o tuhaf İskandinav ve Alman tınıları var.

Minnesota ve Wisconsin'e yayılmış on binlerce küçük eriyik su gölünden biri olan Schmidt Gölü'nün kıyısında büyüdü ve çocukken orada balık tutmaya giderdi, devasa bir gölün üzerinde tünerdi.

Machine Translated by Google
Daha sonra buzul taşı olduğu anlaşılan kaya parçası - "kaynaklarından belki de yüzlerce mil uzakta, ilerleyen bir buzul tarafından taşınan ve kökeninden çok uzak bir yere bırakılan kaya parçası."

Bugün, çocukluğunun üzerinden yarım yüzyıl geçmesine rağmen, gençliğinin Ortabatı manzaralarının onun ruhunda silinmez bir iz bırakmıştır:

> Bu ilk deneyimlerimden, yeryüzüyle bugün de kesintisiz devam eden bir tür diyaloğa girdim. Bu diyalog, sahada geçirilen binlerce saatin yanı sıra, üzerinde bulunduğumuz bu olağanüstü gezegeni anlama amacıyla bir şekilde bağlantılı çeşitli bilim dallarında binlerce saat çalışmayı da içeriyordu.
>
> Korkunç derecede dinamik bir gezegen; yakın zamanlarda görülmemiş ölçekte derin değişimlere uğramış. Aslında artık tarih olarak düşündüğümüz şeyin, son büyük gezegen felaketinden bu yana yaşanan insani olayların kaydından ibaret olduğunu fark ediyorum. Ayrıca, bu felaketlerin izlerinin neredeyse her yerde, etrafımızda bulunduğunu ve kanıtları algılayıp yorumlamaya yeni başladığımızı da anlıyorum.

Randall geçimini mimarlık ve inşaatçılıkla sağlıyor ancak asıl tutkusu jeoloji.

Felaketçi jeoloji.

Derslerine katılanların da onaylayacağı gibi, bu konuda tanışabileceğiniz hemen hemen herkesten daha fazla bilgiye sahip. Bilgisini, bilimsel literatürü kapsamlı bir şekilde okuyarak ve yukarıda da belirttiği gibi binlerce saatlik saha çalışmasından edinmiş. Bana göre bu tür derinlemesine, yerinde öğrenme, vahşi doğada kat edilen kilometrelerce yol, yıllarca süren özverili kütüphane araştırmaları, herhangi bir üniversite diplomasından çok daha fazlasını ifade ediyor. Randall bir jeolog değil ve jeolog olduğunu da iddia etmiyor, ancak konuya hakimiyeti bir düzine doktora derecesine bedel.

Ve şu anda, Dry Falls'un derin at nalı şeklindeki amfitiyatrosunun üzerinde asılı, bel hizasında çitlerle çevrili bir tür beton iskelenin üzerinde duruyoruz. Eylül ayının bu son günlerinde, soğuk bir rüzgar esiyor ve Randall bana jeoloji dersi verecek...

Kuru Şelaleler

"Hiç Niagara Şelalesi'ne gittin mi?" diye soruyor Randall.

İtiraf etmeliyim ki hayır.

"Ama fotoğrafları gördün mü? Oranın havasını hissediyor musun?"

"Sanırım öyle, yani evet..."

"Tamam, sadece bir tahmin... Hangisi daha büyük?" Karşımıza çıkan manzarayı işaret ediyor. "Kuru Şelale mi? Yoksa Niagara mı?"

Bunun bir tuzak soru olduğunu düşünüyorum. Minnesotalı Randall, elbette tuzak sorular sormak zorunda. Doğal amfitiyatroya bakıyorum. Aşağıya doğru çok uzun bir yol. Ve karşıya doğru da çok uzun. Sazlıklarla kaplı, biriken yağmur sularından oluşan birkaç dairesel göl, yükselen yapının tabanını süslüyor.

Machine Translated by Google
Karşımda dik uçurumların at nalı şeklindeki görüntüsü var; üzerinden bir zamanlar büyük miktarda su akmış olması çok açık. 51 metre yüksekliğindeki Niagara Şelalesi'ne gitmedim ama Güney Afrika'daki Victoria Şelalesi'nde hayranlık dolu bir gün geçirdim; 108 metre yüksekliğindeler. Tüm fotoğraflarda gördüğünüz Niagara'nın klasik at nalı şekli, Victoria Şelalesi'nde de tekrarlanıyor. Ve işte aynı at nalı şekli, ABD'nin Washington eyaletinde, eski bir şelalenin kuru fosilinde korunmuş.

"Dry Falls, Niagara'dan daha büyüktür," diyorum, hissettiğimden daha emin bir şekilde.

"Tamam, şimdilik iyi, ama ne kadar daha büyük?"

"İki katı büyüklüğünde," diye tahminde bulunuyorum.

"Fena değil," diyor Randall. "Ama aslında Dry Falls, Niagara'nın neredeyse üç katı yüksekliğinde ve
"Altı katından daha geniş." İşaret ediyor. "Uçurumların nasıl tırtıklı olduğunu görüyor musun?"

Evet. Dry Falls at nalı aslında yan yana iki at nalıdır, biri doğuya, biri de aşağıya.
batı.

"Niagara, doğudaki at nalı çizgisinin sadece yarısına kolayca sığar ve kenarı, Dry Falls'un kenarından neredeyse 65 metre aşağıda olurdu. Ayrıca, şuraya bak..." Randall dikkatimi at nalı çizgisinin doğu tarafına çekiyor; orada bir boşluk ve ardından güneye doğru uzanan yüksek, dar bir uçurum var. "Bu Umatilla Kayası," diyor, yüzgeci işaret ederek. Selin zirvesinde bir tür ada olmalıydı. Bir su altı adası."

"Sualtı?"

"Evet. Sel buradan geçtiğinde, su beş yüz metreden daha derindi. Umatilla Kayası'nı, Şelaleleri ve tam şu anda durduğumuz yeri, belki yüz, belki de yüz elli metre aşmış olurdu."

"O zaman burada durabilseydim..."

"Sen bunu yapmazdın..."

"Biliyorum. Sürüklenirdim ama tartışmak gerekirse, burada durabilseydim, şelalenin kenarından taşan ve yüzlerce metre aşağı düşen devasa bir su kütlesini görmezdim sanırım? "

"Hayır, çünkü bu yüzeyin çok altında oluyordu. Bu noktada göreceğiniz şey, gerçek bir şelaleden çok, akıntıda ani bir tümsek veya eğim bulunan, dönen, çalkantılı bir yamaca benziyordu. Ama bir şelalenin kaya üzerinde yaptığı tüm iş, yüzeyin altında hâlâ devam ediyordu..."

"Kaya üzerinde çalışmaktan neyi kastediyorsunuz?"

"Su buradan muazzam miktarlarda ve korkunç bir hızla geliyor, bazı tahminlere göre saatte yetmiş mil hıza ulaşıyor ve bunun sadece su olmadığını anlamalısınız.
Daha çok kalın bir çamur bulamacına benziyor, içinde köklerinden koparılmış ormanlar kaynıyor, yüzeyde buzdağları çarpışıyor, dipte ise Ephrata Yelpazesine dökülmüş gibi gördüğümüz kayalardan oluşan devasa bir kayalık moloz yığını var ve tüm bu karmaşa geçerken hızla ilerliyor, yuvarlanıyor ve koparılıyor..."

"Koparma?"

"Evet, bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Bazalt bloklarını koparan dev parmaklar gibi

Machine Translated by Google

"Temel kayayı sökün, akıntıya sürükleyip akıntıya sürükleyerek - aşındırıcı iş böyle yapılır." Randall, tarak biçimli, at nalı şeklindeki uçurumları tekrar işaret ediyor. "Ama buradan gördüğümüz, resmin yarısından bile az. Uçakta olsaydık, doğuda, Umatilla Kayası'nın ötesine uzanan, bunlardan daha büyük bir dizi at nalı daha görürdük..."

"Peki tüm bunlar hesaba katıldığında, Dry Falls'un toplam alanı ne kadardır?"

"Yaklaşık üç buçuk mil... Sel durduğunda durum tam da böyleydi. Tanrı bilir, sel birkaç hafta daha devam etseydi, nasıl görünürdü, bugün nerede olurdu..."

"Anlamıyorum."

"Belirtiler, selin yalnızca birkaç hafta sürdüğünü ve bu süre boyunca şelalelerin sürekli kuzeye doğru göç ediyorlardı..."

"Göç mü?"

"Evet, tüm şelaleler, üzerlerinden akan suyun miktarına ve gücüne bağlı olarak farklı hızlarda göç eder. Kaya tabanını koparır ve sürekli olarak yukarı doğru aşındırırlar. Örneğin Niagara'yı ele alalım. 7 , ancak bu, son on iki bin yılda yedi mil geri çekilen ve burada, bir aydan kısa sürede yaklaşık otuz mil - Aşağı Grand Coulee'nin tüm uzunluğu - geri çekilenle karşılaştırıldığında çok küçük kalır."

"Yani erozyon hızı inanılmaz derecede hızlı mıydı?"

"Evet! Niagara'dan binlerce kat daha hızlı, çünkü inanılmaz miktarda ve güçte "Burada su var. Dry Falls, gezegenimizde var olan en büyük şelaleydi."

"Ve bütün bu suyun Missoula Buzul Gölü'nden çıktığı mı söyleniyor?"

"Şey," diyor Randall. Sakalı inatla öne çıkıyor. "Teori bu."

Düzensiz avlanma

Randall, Missoula Gölü'nün buz barajının defalarca kırılıp yeniden inşa edilmesi ve tekrar kırılmasıyla defalarca boşaldığı kademeli teoriye inanmıyor. Buzul gölünün varlığını veya buradan ani sellerin geldiğini inkâr etmiyor, ancak Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'ın tüm bu yıkıcı özelliklerini açıklayacak kadar büyük olmadığına ikna olmuş durumda. 1920'lerde J Harlen Bretz gibi, asıl suçlunun ani, kısa ömürlü, gerçekten muazzam boyutlarda, tamamen olağanüstü bir sel olduğuna inanıyor.

Başka bir gün Randall, nedenini açıklamak için beni "düzensiz avlanma"ya götürüyor. Interstate 97'den Waterville Platosu'na çıkıyoruz ve ara sıra yeşil ve sarı tarlaların, tarım yapılamayacak kadar fakir, vahşi fundalıklarla iç içe geçtiği engebeli, engebeli bir arazide yol alıyoruz. Çok geçmeden, hepsi bu manzaraya yabancı, uğursuz siyah bazalttan oluşan devasa kaya kümeleri, sürüler, paketler, kalabalıklar görmeye başlıyoruz ve artık onları oldukları gibi tanıyacak kadar bilgim var. Buzullar hareket edip yayıldıkça devasa kayaları yakalar, zincirler ve taşırlar; bu kayalar da eriyip yükünü bırakana kadar içlerinde kilitli kalırlar. Burada olanlar -buranın adı aslında "Boulder Park" ve Ulusal Doğal Anıt olarak kabul ediliyor- aynı sürecin farklı bir yönüydü. "Ne zaman

Machine Translated by Google
Randall şöyle açıklıyor: "Buzul Çağı sel felaketi Waterville Platosu'na yağdı."

> İçinde binlerce buzdağı taşıyordu; içlerinde ev büyüklüğünde kayalar donmuş, petrol tankeri büyüklüğünde buzdağları. Yamaçlara çarptıklarında [üzerine sıra sıra devasa kayaların saçıldığı uzak bir sırtı işaret ediyor] buzdağları karaya oturdu ve orada kaldı.
> Sonunda, sel çekildikten sonra, kayalar eridi ve bugün hala bulundukları yerde duran kayalar, sırtın ötesindeki platonun her tarafına dağılmış ve kuzeye doğru yirmi mil boyunca yamaçları kaplamıştır.

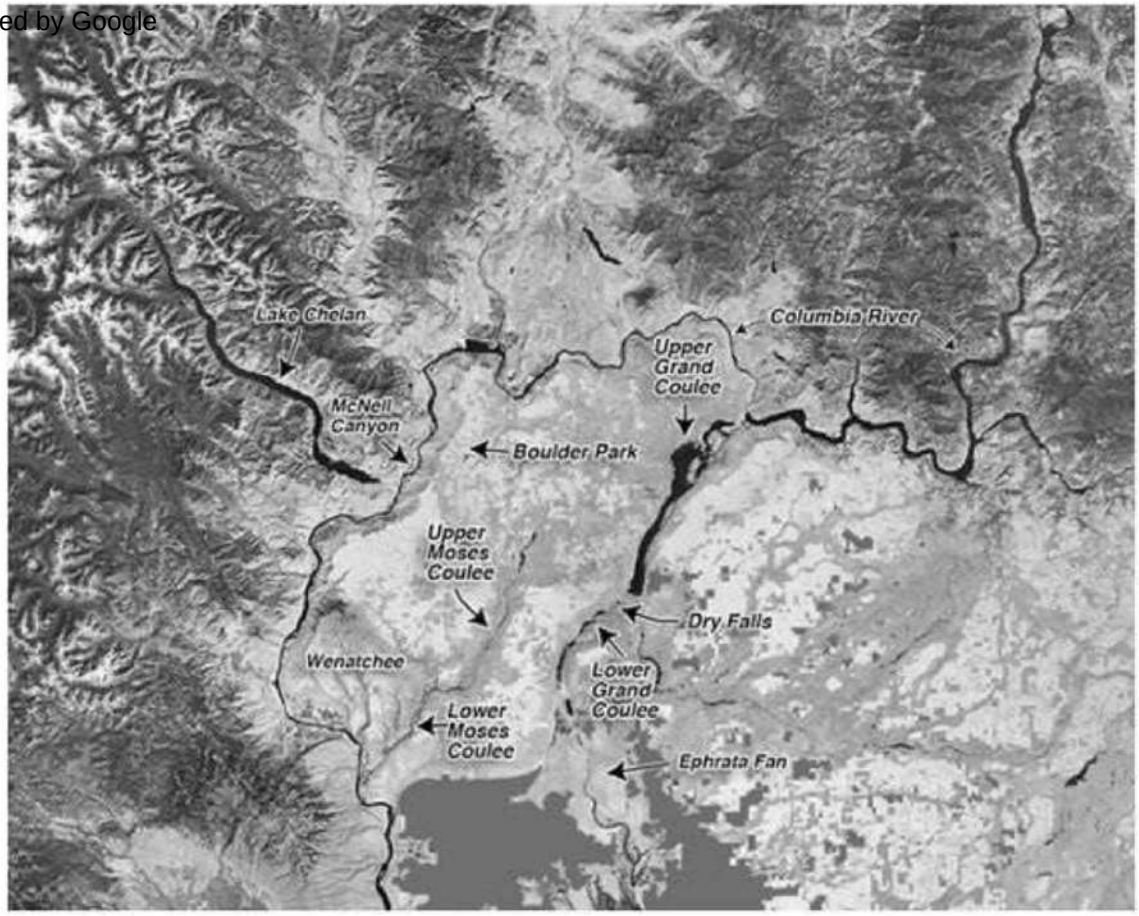
"Ama o sırt, bizden sekiz yüz, belki de dokuz yüz fit yukarıda olmalı," diye gözlemliyorum.

"Kesinlikle! Bu da bize suyun burada en azından o kadar derin olduğunu gösteriyor. Daha doğrusu, sadece su değil, bir çamur bulamacıydı ve sel çekilmeye başladıkça bulamaç tortuyla giderek kalınlaşıyor ve sonunda tüm vadi tabanını yüzlerce metre kalınlığında tortuyla kaplıyor ve gömülü kayalarla dolduruyor. Yani, yine eski bir dünyanın kalıntılarına ve enkazına bakıyoruz."

Görkemli Columbia Nehri'nin batı kıyısı boyunca güneye doğru ilerleyen Interstate 97'ye geri dönüyor ve Alternatif 97 üzerinden batıya, Chelan Gölü'ne doğru sapıyoruz. 80 kilometre uzunluğunda ve hiçbir zaman bir buçuk kilometreden fazla genişlikte olmayan, ormanlık, dik yamaçlı bir vadinin dibinde, yüksek dağların gölgesinde uzanan Chelan, görkemli bir İskoç gölünün görünümüne ve hissine sahiptir. Bu nedenle, tüm av etini yiyip insanları aç bırakan bir göl canavarı -Yerli Amerikan efsanelerine göre bir ejderha- geleneğinin de olması yerindedir. Büyük Ruh öfkelendi ve müdahale etmeye karar verdi. Gökyüzünden indi:

> ve devasa taş bıçağıyla yere vurdu. Bütün dünya onun darbesiyle sarsıldı. Ovanın üzerinde büyük bir bulut belirdi. Bulut dağıldığında, insanlar toprağın değiştiğini gördüler.
> Her tarafta devasa dağ zirveleri yükseliyordu. Dağların arasında kanyonlar vardı. Kuzeybatıdan güneydoğuya doğru iki günlük bir yolculukla uzanan çok derin bir kanyon vardı. Büyük Ruh, canavarın bedenini bu derin ve uzun vadiye attı. Sonra içine bol su dökerek gölü oluşturdu. Çok sonraları Kızılderililer buraya Chelan adını verdiler .

Machine Translated by Google

Şekil 17

Chelan, yerel Salish Kızılderili dilinde “Derin Su” anlamına gelir ve Chelan Gölü gerçekten de 1.468 fit (453 metre) derinliğindedir; bu da onu ABD'nin üçüncü en derin gölü ve dünyanın yirmi altıncı en derin gölü yapar. 9 Efsanenin bazı yönlerinin, Buzul Çağı'nın sonundaki dünya değişimlerini çağrıştırdığını geçerken not ediyorum. Buzul örtüsünün altında saklı olan ve bu nedenle daha önce kimsenin görmediği dağlar, buz eridiğinde gerçekten de ortaya çıktı. Kanyonlar, gerçekten de Bretz selinin akan suları tarafından tüm Columbia Platosu'nda oyulmuştu. Ve bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, gökyüzünden yere o kadar sert vuran devasa taş bıçak ve "dünyayı sallayan" o uğursuz bulut arasında gözle görünenlerden daha fazlası da olabilir. Benzer şekilde, Chelan'ın kuzey kıyısındaki Manson kasabasının üzerinde devasa bir buzdağının sal gibi taşıdığı kaya parçasının varlığı , göle "çok fazla su" döküldüğü, yani buradan bir selin geçtiği düşüncesinin gerçek olayların anılarında da kök salmış olabileceğini düşündürmektedir.

Chelan Gölü'nün güney ucuna dağılmış daha fazla düzensizliği geçtikten sonra, 11'de geri dönüyoruz
97 Eyaletlerarası Karayolu'nu kullanın, Beebe Köprüsü'nden Columbia Nehri'nin doğu kıyısına geçin, ardından kuzeye, bizi daha da fazla kayayla dolu bataklıkların beklediği McNeil Kanyonu'nun ağzına gidin. Sayıları binlerle ifade edilen buradaki kayalar, ayırt edici görünümleri nedeniyle yerel olarak "samanlık kayalar" olarak bilinir, ancak uzaktan gösterdikleri yuvarlak profil, yakından bakıldığında yerini engebeli ve parçalanmış siyah bazalt kütlesine bırakır. Birçoğunun 10.000 tondan daha ağır olduğu düşünülüyor ve Randall ve ben onları incelerken, muazzam yükseklikleri ve kütleleri beni korkutuyor ve onları buraya getiren sel sularının gücü ve enerjisine hayran kalıyorum.

Tekrar 97 Eyaletlerarası Karayoluna geri dönüyoruz ve güneye doğru kırk mil yol alarak birleşiyoruz

Machine Translated by Google
Cascade Dağları'nın doğu eteklerine yakın Wenatchee ve Columbia Nehirleri. Randall'ın bana göstermek için son bir dev kaya parçası var; ağırlığının 18.000 ton olduğunu tahmin ediyor. Uzun ve geniş bir vadinin yamacında, nehirlerin birleştiği noktanın ve Wenatchee kasabasının yüzlerce metre yukarısında, modern bir konut projesinin üzerinde yükseliyor.

Aşağıda parıldayan nehirleri görebilmek için kayalıkların tepesine tırmanıyoruz.
Randall, "Açıkçası," diye açıklıyor, "sel suları vadiyi dipten tepeye kadar doldurmuş olmalı, buzdağı vadide yüzerken tam burada karaya oturmuş, sonra erimiş ve bu sırtta kalmış."

"Peki ya sel? Sonra nereye gitti?"

“Buradan aşağı inen su, Grand Coulee ve Moses Coulee'den gelen su ve diğer birçok sığ kanaldan gelen suyla buluşuyor ve sonra hepsi birlikte Pasco Havzası'na ve Wallula Geçidi'ne akıyordu...”

Kara yağmur

Ertesi gün kendimizi Wallula Geçidi'ne bakan yüksek bir uçurumun tepesinde bulduk. "Buradaki su,
Randall, "Deniz seviyesinden yaklaşık 1.200 fit yükseklikteyiz,"[12] GPS'ine danışıyor ve "nerede durduğumuzu" diyor. "Şu an deniz seviyesinden 1.150 fit yüksekte, yani sel başımızın elli fit üzerindeydi."

"Peki su hangi yönden geliyordu?"

Randall kuzeyi işaret ediyor: "Manş Denizi'nden gürleyerek çıktı. Farklı akıntılardan oluşan bir kütle burada birleşti ve sonra Columbia Nehri'nden aşağı doğru aktı. Yani suların toplandığı yer burasıydı. Tüm bu büyük taşkın akıntıları burada birleşti."

Aşağıdaki sahneye bakıyorum, toprak, gökyüzü ve suyun bir dramı.

Gökyüzü, yolculuğumuz boyunca olduğu gibi gri, gök gürültülü ve yağmurlu. Toprak elementi, uçurumun tepesinde ayaklarımızın altında her yerde yatan, lös adı verilen yumuşak, soluk renkli tozdan oluşan çok kalın, pudramsı bir tabaka ile başlıyor. Ancak daha sonra uçurum, aşağıdaki su elementini oluşturan Columbia Nehri'ne doğru dik bir düşüşle aşağı doğru akıyor. Derenin karşısında, burada bir milden daha geniş olan arazi, doğuya doğru tekrar yükseliyor; durduğumuz batı tarafındaki kadar dik değil; hâlâ aynı kalın pudramsı lös tabakasıyla kaplı ve ayrıca vadilere doğru uzanan uçurumlar ve antik seller tarafından oyulmuş bir dizi çıkıntı ile belirgin bir kabuklu arazi topografyasıyla işaretlenmiş; en belirgin olanı ise tam karşımızda duran ve "İkiz Kız Kardeşler" olarak bilinen iki izole bazalt sütun.

Randall, "Şu İkiz Kız Kardeşler," diye açıklıyor, "bir kalıntı... Bakın, Kız Kardeşlerin hemen solunda bir raf görebilirsiniz. Bunların hepsi süreklilik arz ediyor olmalı... Sanırım bu, selden önceki vadi tabanıydı... Sel vurduğunda, nehrin şu anki derinliğine ve İkiz Kız Kardeşler'in yüksekliğine bakılırsa, burayı yıkıp vadi tabanını yaklaşık 60 metre alçalttı. Sel bir hafta daha devam etseydi, İkizler de sürüklenip gidecekti... Yaklaşık 240 metre su altında kalacaklardı. Ve gerçekten de, karşıya bakarsanız -orada, Kız Kardeşler'in seviyesinin çok yukarısında- kabaca bizim seviyemizde olan en üstteki bazalt çıkıntısını görürsünüz. Bu, en yüksek su seviyesi olurdu ve altındaki her şey selin zirvesinde su altındaydı - yani

Machine Translated by Google
"Kız Kardeşler'in etrafındaki çorak arazide gördüğünüz şey, suyun bazaltı aşındırması ve buradan saatte altmış veya yetmiş mil hızla geçmesidir, çünkü geri basınç çok büyük olmuştur."

"Korkunç ve vahşi akışlar," diye cesaretlendiriyorum.

"Aman Tanrım, evet! Bir iç deniz gibi, ama hareket ediyor..."

"Ve çalkantılı ve öfkeli..."

"Ve Wallula Geçidi'ndeki bu daralmaya yaklaştıkça türbülans muazzam bir şekilde artıyor. Ancak bu vadinin kapasitesine baktığınızda, kuzeyden gelen suyun bu kadar büyük bir kısmı geri tepmiş olmalı ki bu kadar büyük bir kısmı geri tepmiş olsun. Missoula Gölü'nden çıkan vadi bundan daha büyük değil ve buradan iki yüz mil kuzeyde. Öyleyse bu su Missoula Gölü'nden nasıl dökülüp iki yüz mil buraya kadar gelmiş ve geçidin üzerinde birikmeden geçip gidecek kadar zayıflamamış olabilir? Ama su seviyesi yüksek olduğundan da anladığımız gibi, büyük ve derin bir şekilde birikmiş. Ve bana göre bu, Missoula Gölü'nden dökülebilecek sudan çok daha fazlasının buraya döküldüğünün tartışılmaz bir kanıtı."

"Yani," diye özetliyorum, "buradan türbülanslı bir şekilde akan, bin iki yüz fit derinliğinde bir suyumuz var..."

"Çok çalkantılı..."

"Peki ne kadar süre bu kadar derinde kalıyor?"

"Tahminlere göre bu süre muhtemelen bir ila üç hafta arasında olacak, sonra azalmaya başlayacak. Çünkü... buna hidrolik göllenme deniyor. Bu, aslında bir hidrolik barajdı; çünkü Wallula Geçidi gibi bir dar geçitten zorla geçirilen su, bir tür baraj haline geliyordu; özellikle de buradaki su devasa buzdağlarıyla dolu olduğu için. Taşkın yolu boyunca, buzdağları tarafından taşınan kaya parçaları vardı; ta Eugene, Oregon'a kadar... Bunu hayal etmelisiniz.
Binlerce buzdağıyla dolu, hareketli bir deniziniz var..."

Resmi iyi anlıyorum. "Çılgın bir sahne," diyorum.

"Çılgın bir sahne," diye katılıyor Randall. "Bütün bu buzdağları birbirine çarpıyor ve boşlukta sıkışıyor. Ve bu, su seviyesinin daha da yükselmesine neden olacak, ta ki basınç tüm kütleyi boşluktan aşağı itecek kadar artana kadar. Sonra su seviyesi bir sonraki sıkışma oluşana kadar düşecek. Sanırım gördüğümüz şey, her yükseldiğinde vadinin daha yukarılarına doğru geri akan, sonra su seviyesinin düşüp tekrar yükselen titreşimli bir hidrograf."

Randall'a sunduğum bir sonraki nokta, az önce hayal ettiği sular altında kalmış cehennem dünyası vizyonuyla yakından bağlantılı ve bu bölümün geri kalanında incelemek istediğim, ancak henüz okuyucunun önüne koymadığım temel bilmeceyle ilgili. 12.800 yıl önce, onu iç güneş sisteminden geçiren bir yörüngede hareket eden dev bir kuyruklu yıldızın birden fazla parçaya ayrıldığına ve bu parçaların birçoğunun, bazıları 2,4 kilometreden (1 milden) daha büyük çapta, Dünya'ya çarptığına dair giderek artan kanıtlarla ilgili. Kuzey Amerika'nın, ortaya çıkan felaketin merkez üssü olduğuna ve Kuzey Amerika buz örtüsü üzerindeki en büyük darbelerden bazılarının sellere ve gelgit dalgalarına neden olduğuna, ayrıca üst atmosfere devasa bir toz bulutu fırlatarak Dünya'yı sardığına, güneş ışınlarının yüzeye ulaşmasını engellediğine ve böylece jeologların Genç Dryas adını verdiği ani, gizemli küresel derin donmayı başlattığına inanılıyor. Tüm bunların kanıtlarını ve bunların "Bretz Tufanı" ile nasıl ilişkili olduğunu inceleyeceğiz.

Machine Translated by Google
ki bu da sonraki bölümlerde Missoula Gölü'nden çıkmamış olabilir. Ama şimdilik, Randall ile Wallula Geçidi'ndeki konuşmamın geri kalanını aktarırken lütfen bana katlanın.

"Ve bir kuyruklu yıldız çarpması oldu," diyorum, "bu yüzden gökyüzünün de kötü olacağını bekliyoruz..."

"Ah, öyle olmalı..."

"Karanlık..." Düşünüyorum ve ekliyorum: " Çarpmanın etkisiyle oraya bir sürü şey uçtu."

"Şey!" Randall, yürüyüş botunun ucuyla yumuşak tozda bir çukur açıyor. "Sanırım bu 1,8 metrelik lös tabakası bu. Taşkın bölgelerinin her yerinde 1,8, 2,5 metre kalınlığında bir lös tabakası görüyorsunuz ve belli ki atmosferden yağmış."

"Kon-Tiki Viracocha efsaneleri gibi." Birinci Bölüm'de anlatılan Quetzalcoatl ve Apkallu bilgeleri gibi beyaz tenli ve sakallı, Güney Amerika'nın uygarlaştırıcı kahramanının adını veriyorum; binlerce yıl önce, "dünyanın büyük bir sel tarafından sular altında bırakıldığı ve güneşin kaybolmasıyla karanlığa gömüldüğü" korkunç bir dönemde And Dağları'na geldiği söyleniyor.

[13] (Tıpkı Meksika'daki Quetzalcoatl ve Mezopotamya'daki Apkallu bilgeleri gibi, Viracocha'nın And Dağları'ndaki uygarlaştırma misyonu, felaketten kurtulanlara yasalar ve ahlaki kurallar getirmek ve onlara tarım, mimarlık ve mühendislik becerilerini öğretmekti.)

"Ah evet," diye düşündü Randall. "Viracocha efsaneleri. Orada kara yağmurla ilgili bir şeyler yok muydu?"

"Kesinlikle vardı. Yoğun, siyah bir yağmur. İncelediğim tufan mitlerinin neredeyse tamamında var..."

Randall löse tekrar tekme attı. "Bu iş kafa karıştırıcı, biliyor musun? Bir tür dikey yapısı var.
Çoğu teori, bunun rüzgârla taşındığını öne sürüyor, ancak dikey yapı bununla tutarsız. Aslında hem su hem de rüzgârla taşındığı fikrini geliştiriyorum, çünkü kuyruklu yıldızın buzullara çarpmasından sonraki son yağmurun aslında bir çamur yağmuru olduğunu düşünüyorum. Stratosfere aşırı ısınmış su -kirli, parçacık yüklü su- enjekte edilmiş olurdu ve bu da nükleer bir patlamanın enkaz bulutu gibi yayılırdı ve sonuç şüphesiz çok yoğun ve uzun süreli bir yağmur olurdu.

Peki 12.800 yıl önce dünyaya bir kuyruklu yıldız mı çarptı?

Bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, uluslararası düzeyde yetkin bilim insanlarından oluşan bir ekip tarafından bir araya getirilen kanıtlar, kademeli ve tekdüze jeolojinin rahat dünyasını kasıp kavuruyor.

Machine Translated by Google

Bölüm 5
Nanoelmaslar Sonsuza Kadar

Washington'dan ayrılıp Idaho'nun kuzey kesimlerini geçtikten sonra, ABD'nin kuzey eyaletlerinden doğuya doğru yolculuğumuza devam ederken Randall, bana batı Montana'daki Camas Çayırı'nın muhteşem manzaralarından bazılarını göstermeyi ihmal etmedi. Orada, deneyimsiz bir göze devasa kum tepeleri gibi görünen şeyler, Rocky Dağları'nın ortasında, on iki mil uzunluğunda ve on mil genişliğindeki eliptik bir havzanın düz sarı zemininde sıkışık sıralar halinde uzanıyor. Ancak ortaya çıkan o ki, "kum tepeleri" aslında hiç de kum tepesi değil.
Bunun yerine, Camas Prairie'nin Buzul Gölü Missoula'nın yatağının bir parçası olduğu ve yaklaşık 420 metre su altında kaldığı Buzul Çağı'nın sonunda oluşan, bazıları 50 metreden yüksek ve 90 metreden uzun dev akıntı dalgalarıdır. Göl felaket boyutunda kuruduğunda harekete geçen [1] Jeologlar, dalgaların şu şekilde şekillendiği konusunda hemfikirdir: güçlü akıntılardır. [2]

"Ve buna itiraz etmiyorum," diyor Randall, çayırın yukarısındaki bir noktada dururken. Eski havzanın tabanından büyük ölçüde terk edilmiş bir otoyol geçiyor, ancak şimdi bir araç belirince, ölçeklendirme sağladığı için, dalgaların etkisiyle kibrit kutusu kadar küçüldüğünü görüyorum.

Şekil 18

"Yani," diye soruyorum, "Missoula Gölü'nün varlığına karşı bir şeyiniz yok mu? Ya da felaket boyutunda kuruduğu fikrine?"

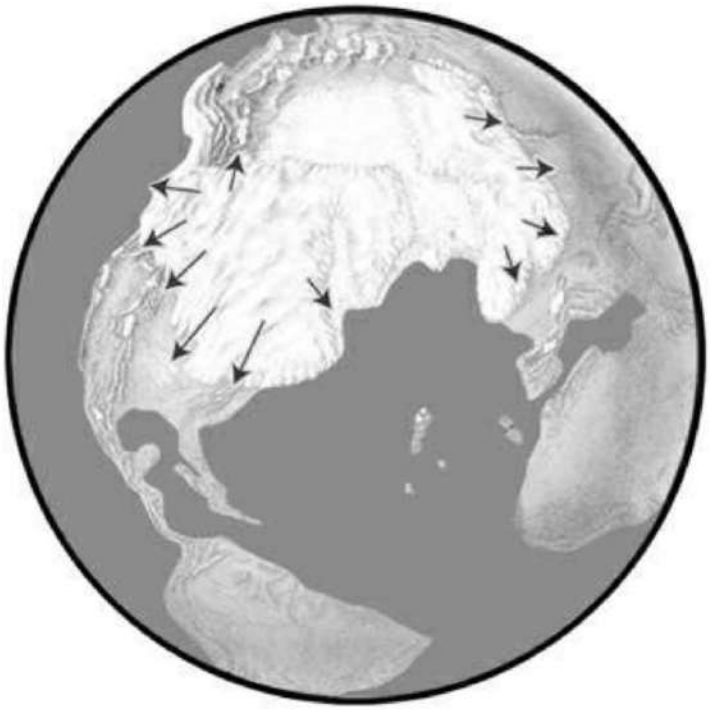
Machine Translated by Google

"Hayır, hiçbir şey yok. Missoula Gölü'nden düzinelerce jökulhlaup çıktığından hiç şüphem yok. Hatta bazıları oldukça büyüktü. Ancak söylemek istediğim, hiçbirinin Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'da gördüğümüz o muazzam sel hasarına yol açacak kadar büyük olmadığı. Bu, Missoula Gölü'nün sağlayabileceğinden kat kat daha büyük bir olayla meydana geldi. Yani evet, göl, tıpkı kademelicilerin iddia ettiği gibi, Clark Fork vadisindeki buzla barajlanmıştı ve evet, bu buz barajı birkaç bin yıllık bir süre boyunca, diyelim ki 15.000 yıl öncesinden yaklaşık 13.000 yıl öncesine kadar sık sık kırıldı. Ancak bu periyodik sellerde açığa çıkan su miktarı çok azdı, son olayla kıyaslandığında devede kulaktı - Missoula Gölü'nün de elbette dahil olduğu, ancak kesinlikle ana suçlu olmadığı son olayla kıyaslandığında."

"Ve o son olay bizim kuyrukluyıldızımızın çarpmasıyla mı ilgiliydi?" (Ben buna "bizimki" demeye başladım ama bilimsel literatürde genellikle "Clovis kuyrukluyıldızı" veya "Genç Dryas kuyrukluyıldızı" olarak anılıyor.)

"Elbette," diye yanıtlıyor Randall. "Ama tek bir çarpma değil. Birden fazla çarpma. Sanırım dört parçaya kadar -her biri belki yarım mil çapında, belki de daha büyük- Cordilleran ve Laurentide buzullarına bir tür saçılma etkisi yaparak çarptı ve anında muazzam miktarda erimeye neden oldu. Eriyen su her yerdeydi, muazzam miktarlarda. Doğal olarak bir kısmı Missoula Gölü'ne aktı, gölü aniden doldurdu ve buz setini patlattı, böylece kuzeyden gelen çok daha büyük sellere içeriklerini ekledi."

"Yani Missoula Gölü aslında suçludan ziyade masum bir seyirciydi."

Laurentide and Cordilleran Ice Sheet
Meltwater Discharge Routes
Courtesy of Randall Carlson

Şekil 19

Randall kıkırdadı. "Evet, doğru. Göl, yolumuza çıkan masum bir seyirciydi ve

Machine Translated by Google
"Daha sonra suçlanan kişi oydu. Ama suçlu kuyrukluyıldızdı."

Komplo köşesi

Komplo teorisyeni değilim ama içimde, felaket teorisyenlerinin uygun şekilde değerlendirilmesini ve geniş halk kitleleri tarafından benimsenmesini engellemek için bilimde komplo benzeri bir şeyin iş başında olduğuna dair gizli bir his var -başka bir şey değil-. Üçüncü Bölüm'de J. Harlen Bretz örneğini verdim. Bulgularına başlangıçta gösteriler soğuk ve son derece tatsız tepki, sonrasında akademik belirsizlik içinde geçirdiği yıllar, bir sürü bilim insanının kanıtlarını tamamen reddetmek veya bu mümkün olmazsa, kademeli yöntemlerle açıklamak için tekrar tekrar gösterdiği ısrarlı çabalar ve nihayet, yıllar sonra, tüm bunlar başarısız olduğunda ve Buzul Gölü Missoula'dan ani sellerin bir çözüm olarak ortaya çıktığı anda, başından beri haklı olduğunu fark etmesi. Ama haklı değildi , hiçbir koşulda haklı değildi , hayal edilebilecek hiçbir evrende haklı değildi , içgüdülerinin onu başlangıçta sürüklediği o tek felaket "felaket" konusunda! Eğer J. Harlen Bretz haklı olacaksa , o zaman politik olarak doğru bir şekilde haklı olması gerekirdi; başka bir deyişle, yetenekli tekdüzelikçi yorumcular tarafından gizlenen kozmik felaketin herhangi bir ipucunu ortadan kaldıracak şekilde düzenlenebilir bir şekilde!

Gerçekten de, böyle bir komplonun fantezisi içinde (gerçekten bir fantezi olmasını umuyorum!) jökulhlaups fikri son derece faydalı bir fikir. Her şeyden önce, Bretz'in Scablands'de tanık olduğu zorlu jeolojik yapıların bütünüyle rasyonel, ölçülü ve her şeyden önce "bilimsel" bir açıklamasını sunuyor. İkinci olarak, jökulhlaups bugün dünyanın çeşitli yerlerinde her yıl meydana geliyor ve bu nedenle, mevcut süreçlerin şu anda olduğu gibi tüm jeolojik değişimleri açıklamak için yeterli sayılması gerektiği emrini ihlal etmiyor. Üçüncü olarak, güncel bir alaka gösterilebilir. Buzul Çağı selleri yalnızca akademik ilgiye konu olmak zorunda değil; jökulhlaups 21. yüzyılda hâlâ meydana geldiğinden, etkilerini öngörmek ve iyileştirmek için bilimden yararlanılabilir.

Bütün bunlar, gerçek şu ki, gerçeği saptırmak için çok etkili bir yöntem gibi görünmeye başlayabilir.
Buzul Çağı'nın sonunda tek ve muazzam bir felaket meydana geldi...

Ve daha da tekrarlanabilir.

Peki ya Ojibwa kehanetinin doğru olması durumunda?

Ya uzun, geniş kuyruklu yıldız gerçekten de "bir gün dünyayı yok edecekse"?
yine mi düştü?”

Bunu bilenler, bilgilerini başkalarıyla paylaşmaktan fayda sağlar mı? Yoksa...
Bütün bu mesele hakkında sessiz kalmak onların çıkarına daha mı uygundu?

Buna On Dokuzuncu Bölüm'de geri döneceğiz. Buna karşılık, sormamız ve cevaplamamız gereken soru şu:
ilki çok daha basit.

12.800 yıl önce aniden ve gizemli bir şekilde başlayan Genç Dryas soğuk olayı, büyük bir kuyruklu yıldızın Dünya'ya çarpmasının etkisiyle mi ortaya çıktı?

Kuyruklu yıldızın kanıtı

"Genç Dryas (YD) etkisi hipotezi", savunucularının The New York Times'daki bir açılış makalesinde yeniden ifade ettikleri gibi, Jeoloji Dergisi'nin Eylül 2014 sayısında "büyük bir kozmik çarpma olayının meydana geldiği öne sürülmektedir

Machine Translated by Google
kütlesini sunmuştur. Bu hipotezi destekleyen yeni kanıtlar, özellikle de birçok farklı [3] Makale, göreceğimiz gibi, 12.800 yıl öncesine ait Genç Dryas Sınırı'nın (YDB) bir ülkeden alınan Genç Dryas Sınırı katmanındaki örneklerde bol miktarda nanoelmas bulunduğuna dair daha önceki kanıtları doğrulayıp büyük ölçüde genişletmiştir. Nanoelmaslar, büyük şok, basınç ve ısı gibi nadir koşullar altında oluşan mikroskobik elmaslardır ve kuyrukluyıldızların veya asteroitlerin güçlü çarpmalarının karakteristik parmak izleri (bilimsel dilde "vekiller") arasında yer aldıkları kabul edilmektedir .

2014 yılında Journal of Geology dergisinde yayınlanan makaleye kadar, Genç Dryas'ı tetikleyen şeyin bir kuyruklu yıldız çarpması olup olmadığı konusundaki tartışmalar yedi yıldır devam ediyordu. Gözüme çarpan ilk başlık, 22 Mayıs 2007 tarihli New Scientist dergisinde kışkırtıcı bir şekilde şu soruyu soruyordu:

BİR KUYRUKLU YILDIZ TARİH ÖNCESİ AMERİKALILARI YOK ETTİ Mİ?

O zamanlar, 2007'de, enerjimi emen ve uzun süredir birçok kitabımın konusu olan kayıp medeniyet gizemine ara veriyordum. Ancak New Scientist makalesi, kitaplarımda odaklandığım döneme atıfta bulunduğu için merakımı uyandırdı. Makale kayıp bir medeniyetten bahsetmiyordu, ancak Üçüncü Bölüm'de gördüğümüz gibi, 12.800 ila 11.600 yıl önce Genç Dryas döneminde arkeolojik kayıtlardan silinen Kuzey Amerika'nın sözde "Clovis" kültürüne atıfta bulunarak başlıyordu. Makalede "Clovis halkı" şöyle deniyordu:

> Yaklaşık 13.000 yıl önce ortaya çıkan bu kabile, Amerikan aslanları ve dev kısa yüzlü ayılar gibi büyük etoburların sürekli tehdidine karşı kendilerini koruyacak bir taş silah ustalığına sahipti. Ancak, ölümün gökten geleceğini düşünmeleri pek olası değil.
>
> Bu hafta Meksika, Acapulco'da düzenlenen Amerikan Jeofizik Birliği toplantısında 25 araştırmacıdan oluşan bir ekibin sunduğu sonuçlara göre, Clovis halkının sonu işte böyle geldi. Ekip, çeşitli kanıtlara dayanarak, yaklaşık 12.900 yıl önce [bu tarih daha sonra yüz yıl geriye çekilerek 12.800 yıl öncesine revize edilecekti], yoldan çıkmış bir kuyruklu yıldızın Dünya atmosferine girdiğini, parçalandığını ve dev ateş topları halinde patladığını öne sürüyor.
>
> Enkazın Avrupa'ya kadar uzandığı görülüyor. [5]

Yazıyı okudukça, makalenin bahsettiği ekibin, son derece yetkin ve saygın ana akım bilim insanlarından oluştuğunu öğrendim:

> Kaliforniya Üniversitesi, Santa Barbara'da okyanus bilimci ve ekibin üç baş araştırmacısından biri olan Jim Kennett, sonrasında Kuzey Amerika'da büyük orman yangınlarının çıktığını, çok sayıda memeli popülasyonunun öldüğünü ve Clovis kültürünün ani bir şekilde sona erdiğini iddia ediyor. "Tüm kıta yanıyordu," diyor.
>
> Lawrence Berkeley'de nükleer analitik kimyager olan ekip lideri Richard Firestone

Machine Translated by Google

> Kaliforniya'daki Ulusal Laboratuvar, kanıtların Kuzey Amerika'daki sekiz iyi tarihlendirilmiş Clovis dönemi sahasında bulunan 12.900 yıllık dar bir karbon zengini tortu tabakasında ve Belçika'daki bir sahada bulunan tortu çekirdeklerinde yattığını söylüyor. [6]

12.900 yıl önce bu varsayımsal çarpmanın neden henüz bir kraterinin tespit edilemediği sorulduğunda, üçüncü ekip üyesi, Arizona merkezli jeofizikçi Allen West, kuyruklu yıldızın daha küçük ve düşük yoğunluklu parçalarının atmosferde patlamış olabileceğini, daha büyük parçaların ise o dönemde Kuzey Amerika'yı kaplayan iki mil derinliğindeki buz örtüsüne çarpmış olabileceğini öne sürdü. West, "Bu tür kraterler," diye gözlemledi, "buz duvarlı olurdu ve son buzul çağının sonunda temelde erirdi," geriye çok az şey kalırdı. [7] iz.

Makalede, ekibin kanıtlarının odaklandığı tortu örneklerinin, yalnızca kuyrukluyıldız veya asteroit gibi dünya dışı bir kaynaktan gelmiş olabilecek çeşitli türde enkaz içerdiği açıklanıyordu. Nanoelmasların yanı sıra, enkazda erimiş damlacıklar havada hızla soğuduğunda oluşan küçük karbon kürecikleri ve evrende Dünya'dan çok daha bol bulunan nadir izotop helyum-3'ü içeren karbon molekülleri de bulunuyordu .

> Firestone, "Bunlar için ayrı ayrı başka açıklamalar bulabilirsiniz," diyor, "ama hepsi bir arada ele alındığında, bir çarpma olduğu oldukça açık." Ekip, yıkımın etkeninin muhtemelen bir kuyruklu yıldız olduğunu, çünkü ana tortu tabakasının asteroit çarpmalarının karakteristik özelliği olan yüksek nikel ve iridyum seviyelerinden yoksun olduğunu söylüyor. [9]

Son olarak, New Scientist makalesi, tüm kanıtların felaketin merkez üssünün Kuzey Amerika olduğunu gösterdiğini doğruladı:

> Örneğin, görünüşe göre dünya dışı enkazın seviyeleri, 12.900 yıl önce Kuzey Amerika'nın ana buzul tabakasının güney sınırının hemen ötesinde, Michigan'daki Gainey arkeolojik alanında en yüksek seviyededir. Dahası, seviyeler Gainey'den uzaklaştıkça azalmaktadır; bu da kuyruklu yıldızın büyük ölçüde Kanada üzerinde patladığını göstermektedir ...10

Başka bir deyişle, büyük ölçüde Buzul Çağı sırasında Kuzey Amerika'nın kuzey yarısını kaplayan buzul örtüsünün üzerinde - "Bretz seli"nde Washington Eyaleti'nin Scablands bölgesini yaran ve parçalayan tüm eriyik suyun kaynağı (bu eriyik suyun yalnızca Missoula Gölü'nden gelip gelmediği veya tek başına Missoula Gölü'nün tutabileceğinden çok daha büyük miktarlarda fışkırıp fışkırmadığı önemli değil). Gördüğümüz gibi Bretz'in kendisi bile, binlerce yıl boyunca Missoula Gölü'nden sınırlı miktarda eriyik suyun defalarca akıp gitmesi lehine, tek ve büyük bir eriyik suyu seli yaşandığı yönündeki güçlü sezgisini terk etmek zorunda kalmıştı.

Ancak bu teoriyi benimsemesinin temel nedeni, kademelilikçiliğe yönelmiş olması değil, tufan için gereken muazzam miktarda suyu sağlayacak kadar büyük bir buz örtüsünün nasıl olup da bir anda eriyip gidebileceğini bir türlü açıklayamamış olmasıydı. İki olasılık öne sürmüştü: Bir yanda dramatik bir gecede küresel ısınma, diğer yanda volkanik patlamalar.

Machine Translated by Google

Öte yandan, buzul örtüsünün altında bir aktivite vardı - ancak okuyucunun hatırlayacağı gibi, her ikisi için de hiçbir kanıt olmadığını hemen kabul etmişti. Bretz'in hesaba katmadığı ve katamayacağı şey ise -çünkü destekleyici kanıtlar ölümünden ancak çeyrek asır sonra gelmeye başlamıştı- buzul örtüsünün bir kuyruklu yıldız çarpması sonucu kataklizmik bir erimeye uğramış olma ihtimaliydi.

Keşke Bretz bilseydi...

Makalenin New Scientist'te yayınlanmasından birkaç ay sonra, "Clovis kuyrukluyıldızı" ekibi bulgularını ayrıntılı bir şekilde anlatan bir makale yayınladı. Makale, 9 Ekim 2007'de saygın Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri (PNAS) dergisinde yayımlandı . Sade bir ortama rağmen, başlık çarpıcıydı:

12.900 YIL ÖNCEKİ BİR DÜNYA DIŞI ÇARPIŞMAYA DAİR KANITLAR
MEGAFAUNA SEÇİMLERİNE KATKIDA BULUNAN
VE GENÇ DRYAS SOĞUYOR

Karbon açısından zengin bir tabakayı özetleyen ekip şöyle diyor:

> Yaklaşık 12.900 yıl öncesine tarihlenen bu fosil daha önce Kuzey Amerika'daki Clovis çağı bölgelerinde tanımlanmış olup Genç Dryas (YD) soğumasının ani başlangıcıyla aynı zamana denk gelmektedir. Soyu tükenmiş Pleistosen megafaunasının yerinde bulunan kemikleri ve Clovis alet toplulukları bu siyah tabakanın altında bulunmaktadır ancak içinde veya üstünde bulunmamaktadır. Soy tükenmelerinin, YD soğumasının ve Clovis kültürünün sona ermesinin nedenleri uzun zamandır tartışmalıdır. Bu makalede, yaklaşık 12.900 yıl önce gerçekleşen bir dünya dışı (ET) çarpma olayına dair kanıtlar sunuyoruz ve bunun YD soğumasına, büyük ekolojik yeniden yapılanmaya, geniş çaplı yok oluşlara ve Clovis Dönemi'nin sonunda hızlı insan davranış değişimlerine katkıda bulunan ani çevresel değişikliklere neden olduğunu varsayıyoruz. Kuzey Amerika'daki Clovis çağındaki alanların üzerinde, (i) iridyumlu manyetik tanecikler, (ii) manyetik mikroküreciklер, (iii) kömür, (iv) is, (v) karbon kürecikleri, (vi) nanoelmas içeren cam benzeri karbon ve (vii) ET helyumlu fullerenlerin değişken tepe bolluklarına sahip ince, ayrı bir tabaka bulunur. Bunların hepsi, yaklaşık 12.900 yıl önce bir ET çarpmasının ve bununla ilişkili biyokütle yanmasının kanıtıdır... Bir veya daha fazla büyük, düşük yoğunluklu ET nesnesinin Kuzey Amerika'nın kuzeyinde patlayarak Laurentide Buz Tabakası'nı kısmen istikrarsızlaştırdığını ve YD'nin soğumasını tetiklediğini öne sürüyoruz. Şok dalgası, termal darbe ve olayla ilişkili çevresel etkiler (örneğin, yaygın biyokütle yanması ve gıda kısıtlamaları) megafaunal yok oluşlara katkıda bulundu ...11

Mamutlar, mastodonlar, kara tembel hayvanları, atlar, develer, dev kunduzlar ve diğer megafauna türleri tek başına değildi. Toplamda, her biri birkaç türden oluşan en az otuz beş memeli cinsinin 12.900 ila 11.600 yılları arasında Kuzey Amerika'da neslinin tükenmesi özellikle dikkat çekicidir.
yıllar önce, yani tam olarak gizemli Genç Dryas soğuk olayı sırasında. bu nedenle, [12] Şimdi ortaya çıkan şey, hem Genç Dryas'ın ani başlangıcı hem de

Machine Translated by Google
eşlik eden yok oluşlar ve belki de bunun yanı sıra çok daha fazlası için - Washington Eyaleti'ndeki Kanalize Edilmiş Çorak Topraklar'da izlerini bırakan yıkıcı sel de dahil.

Firestone, Kennett ve West'in kuyrukluyıldızları için önerdikleri şeyin, çapı 4 kilometreye (2,5 mil) kadar ulaşabilen bir çarpma olayı da dahil olmak üzere, çarpma olaylarının bir araya gelmesi olduğu yönündeki iddialarını öğrendiğimde bu daha da makul göründü. 13 Dahası, bu 4 kilometrelik nesne, yörüngedeyken daha önce parçalanması sonucu oluşan çok sayıda parçadan yalnızca biriydi. Ana kuyrukluyıldızın parçalarının çoğu Çapı 100 kilometre veya daha fazla olan dev kuyruklu [14]
yıldızlar (On Dokuzuncu Bölüm'de göreceğimiz gibi, bazıları büyük boyutlu olanlar da dahil) yörüngede kaldı. Genç Dryas'ın başlangıcında Dünya'ya çarpanlar, Kanada üzerindeki atmosfere girdiklerinde daha fazla patlayıcı parçalanmaya maruz kaldılar (kendileri de felaket etkileri yaratabilecek güçlü hava patlamalarıyla birlikte).

Bununla birlikte, yazarlar, 2 kilometreye kadar bir dizi büyük çarpanın muhtemel olduğunu düşünüyorlardı. çapı, buzullarla çarpışmayacak kadar sağlam kalmış olurdu. [15] Orada, Batı'nın daha önce söylediği gibi New Scientist'e göre, herhangi bir krater geçici olurdu ve buz eridikten sonra yerde çok az kalıcı iz bırakırdı. PNAS makalesinde, "Kalıcı kanıtlar, Kanada Kalkanı'ndaki, örneğin Büyük Göller veya Hudson Körfezi'nin altındaki gizemli çöküntüler veya bozulmalarla sınırlı olabilir," denildi.
[16]

Yazarlar hasarı özetlerken şunları öngörmüşlerdir:

> Kuzey Amerika'da saatte yüzlerce kilometre hızla esen şiddetli rüzgarlara yol açan, aşırı basınç ve ardından gelen düşük basınçla oluşan yıkıcı, yüksek sıcaklıktaki bir şok dalgası ve buna eşlik eden güçlü, çarpma kaynaklı girdaplar. Ayrıca, ister tek bir cisim ister birden fazla cisim yeryüzüne çarpsın, çarpmaların yakınındaki bölgeyi sıcak bir ateş topu kaplamış olurdu...
>
> Daha uzak mesafelerde, yüksek hızdaki aşırı ısınmış püskürmelerin yeniden atmosfere girmesi, ormanları ve otlakları yok edecek, otçulların besin kaynaklarını yok edecek ve kömür, is, zehirli dumanlar ve kül üretecek aşırı orman yangınlarına neden olurdu. 17

Peki tüm bunlar Genç Dryas'ın dramatik soğumasına nasıl sebep olmuş olabilir? Yazarlar birlikte işleyen birçok mekanizma önerdiler; bunların en öne çıkanları arasında erimiş buzullardan gelen ve üst atmosfere savrulan devasa su buharı sütunu ile "çarpma aygıtı, buz tabakasının kalıntıları ve alttaki kabuktan oluşan" muazzam miktarda toz ve döküntünün yanı sıra kıta çapındaki orman yangınlarından gelen duman ve is yer alıyor. 18 Özetle, yazarların önerdiği gibi, bu kadar çok yükselen döküntünün "güneş ışığını engelleyerek soğumaya nasıl yol açmış olabileceğini" anlamak oldukça kolaydır; bu arada su buharı, duman, is ve buz "kalıcı bulutluluk ve gece parlayan bulutların" büyümesini teşvik ederek güneş ışığının azalmasına ve yüzey soğumasına yol açmış ... [böylece] yüksek enlemlerde güneş ışınımını azaltarak kar birikimini artırmış olabilir

ve geri besleme döngüsünde daha fazla soğumaya neden oluyor.” [19]

Bu faktörler başlı başına yeterince ciddi ve yıkıcı olsa da, yine de önemsiz kalıyor.
Buzul örtüsü üzerindeki varsayılan etkilerin sonuçlarıyla karşılaştırıldığında:

Machine Translated by Google

> En büyük potansiyel etki, çarpma kaynaklı kısmi istikrarsızlık ve/veya buz tabakasının erimesi olurdu. Kısa vadede bu durum, Kuzey Atlantik ve Arktik Okyanuslarına aniden eriyik su ve buz kütleleri salarak okyanus tuzluluğunun düşmesine ve bunun sonucunda yüzey soğumasına neden olurdu. Uzun vadeli soğuma etkileri ise büyük ölçüde Kuzey Atlantik'teki termohalin dolaşımının zayıflamasından kaynaklanmış ve geri besleme mekanizmaları okyanus dolaşımını yeniden sağlayana kadar YD soğumasını 1.000 yıldan fazla sürdürmüş olurdu .

Çarpmayla ilişkili kısmi istikrarsızlık ve/veya buz tabakasının erimesi! Hem de dünya okyanuslarının dolaşımını bin yıldan fazla bir süre boyunca aksatabilecek bir ölçekte! Termohalin dolaşımı meselesi, açıklama gerektiren önemli bir konu. Buna daha sonra döneceğiz. Ancak yukarıda alıntılanan paragrafta beni en çok etkileyen şey, yazarların yalnızca önerilen kuyruklu yıldız çarpmalarının merkez üssünün kuzeyindeki ve doğusundaki okyanuslara dökülen devasa miktardaki buzdağı ve eriyik suyunun sonuçlarını dikkate almış olmalarıydı. Bu devasa buz selinin, buz örtüsünün hemen güneyinde kalan ve kesinlikle bundan kurtulamayacak olan topraklar üzerindeki etkilerini hesaba katmamışlardı.

J. Harlen Bretz'in yaşamı boyunca olası bir kuyrukluyıldız çarpması hakkında bilgi sahibi olsaydı nasıl tepki vereceğini bir kez daha merak ettim. Elbette kanıtlayamam, ancak Missoula Gölü'nün kademeli gelişimine kapılma ihtimalinin çok daha düşük olacağını ve artık güvenilir bir ısı kaynağı sağlandığına göre, felaket tellallığına sadık kalma ihtimalinin çok daha yüksek olacağını düşünüyorum. Firestone, West, Kennett ve onlarla birlikte çalışan kalabalık bilim insanı ekibinin ortaya koyduğu iddialar ışığında, doğrudan buz örtüsünden kopup gelen ve gerçekten devasa ölçekte tek bir, yıkıcı eriyik suyu seli yaşanması oldukça olası görünüyor.

Bu arada, Genç Dryas "penceresi" sırasında dünya üzerinden silinip giden tarih öncesi çağlardan kalma gelişmiş bir medeniyete dair kendi hipotezim de onların çalışmalarıyla güçleniyor. Çünkü hesaplamaları doğruysa, Genç Dryas kuyruklu yıldızının patlayıcı gücü on milyon megaton mertebesinde olurdu. Eski SSCB'nin Çar Bombası, şimdiye kadar test edilmiş en büyük nükleer silah, dünyada stoklanmış [21] Bu, etkilerinin iki milyon kat daha fazla olduğu anlamına geliyor tüm nükleer cihazların tahmini patlayıcı gücünden (10.000 megaton) daha güçlü [22] ve bin kat daha büyük olurdu. 23 Bugünün Parmak İzleri'nde tam da bahsettiğim zamanda böylesine büyük bir küresel felaket .

Tanrılar, Buzul Çağı'nda kaybolmuş bir medeniyetin varlığını kanıtlamıyor ama en azından bize, eğer böyle bir medeniyet gerçekten var olduysa, onu insan hafızasından neredeyse tamamen silebilecek kadar büyük bir mekanizma sunuyor.

Kanıtlar artmaya devam ediyor

Dünya'nın kozmik çevresinin güvenliği ve emniyeti ve kendi geçmişimiz hakkında bildiğimizi sandığımız hemen her şey üzerinde bu kadar önemli etkileri olduğu için, Genç Dryas kuyrukluyıldızı çarpma teorisinin ne kadar sağlam olduğunu sorgulamak mantıklıdır. İlk kez ortaya atıldığı 2007 yılından bu yana, bilimsel incelemelere nasıl dayandı ve onu destekleyen hangi yeni kanıtlar ortaya atıldı?

Machine Translated by Google

Cevap, zaman testinden başarıyla geçmiş olması ve bilimsel literatürde uygun şekilde ortaya konan ve titiz hakem değerlendirmelerine tabi tutulan yeni kanıtların istikrarlı bir şekilde birikmesinden faydalanmış olmasıdır. Burada bu kapsamlı literatürü derinlemesine incelemek için ne yer ne de ihtiyaç var, ancak genel bir resim sunmak için daha önemli makalelerden birkaçının tarihlerini ve başlıklarını listeleyeceğim, ayrıca dipnotlarda sonuçların kısa özetlerini ve tam referansları vereceğim:

2008: Kaliforniya'nın Kuzey Kanal Adaları'nda Allerod-Younger Dryas Sınırı'nda orman yangını ve ani ekosistem bozulması. Bu açık deniz adalarında 13.000 ila 12.900 yıl önce ekosistem bozulmasına dair kanıtlar, Younger Dryas Sınırı kozmik çarpma hipoteziyle tutarlıdır. [24]

2009: Genç Dryas Sınırı tortularında şokla sentezlenmiş altıgen elmaslar. YDB tortularında kurum ve diğer orman yangını göstergeleriyle birlikte şokla sentezlenmiş altıgen ve diğer nanometre boyutundaki elmasların varlığı, 12.900 yıl önce meydana gelen bir kozmik çarpışmayla ve Dünya'nın, Kuzey Amerika'da ani ekosistem bozulmasına ve megafaunal yok oluşlara katkıda bulunan hava şokları ve/veya yüzey darbeleri üreten bir kuyruklu yıldız veya karbonlu kondrit sürüsüyle karşılaştığı hipoteziyle tutarlıdır. [25]

2010: Grönland buz tabakasında nanoelmas açısından zengin bir tabakanın keşfi. Grönland buzunda yuvarlak nanoelmaslar ve lonsdaleit bulunması, büyük bir kozmik çarpışmanın meydana geldiğini gösteriyor... Bu tabakanın varlığı... Kuzey Amerika'daki nanoelmas açısından zengin YDB ile 12.900 yıl önce bağlantılı olan büyük bir çarpışma olayının meydana gelmesiyle tutarlı görünüyor. önce. [26]

2010: Paleolitik yok oluşlar ve Taurid Kompleksi. Üst Paleolitik dönemde büyük (50-100 km) kısa dönemli bir kuyruklu yıldızın kalıntılarıyla kesişme, yaklaşık 12.900 yıl önce meydana geldiği varsayılan ve yaklaşık 1.300 yıl sürecek Buzul Çağı koşullarına dönüşün habercisi olan göksel kökenli felaket için tatmin edici bir açıklama sunmaktadır. Taurid Kompleksi, bu eski kuyruklu yıldızın kalıntıları gibi görünmektedir; yaklaşık 19 parlak Dünya'ya yakın gök cismini içermektedir. Galler, Birleşik Krallık'taki Cardiff Üniversitesi Astrobiyoloji Merkezi'nden gökbilimci Bill Napier, On Dokuzuncu Bölüm'de daha ayrıntılı [27] [Not: Bu önemli makalenin sonuçları olarak ele alınacaktır.]

2010: Kuzeybatı And Dağları'ndaki Yanmış Buzul-Akıntı Yataklarının Kozmojenik Kökenine Dair Kanıt: Deneysel Olarak Isıtılmış Kuvars ve Feldspat ile İlişkilendirme. 12.900 yıl önceki "Kara Mat" çarpmasına eşdeğer olduğu düşünülen yanmış tortu, Kuzeybatı Venezuela'daki And Dağları'nda bulunup analiz edilmiştir. "Kara Mat", Laurentide Buz Tabakası üzerinde meydana geldiği varsayılan Encke Kuyrukluyıldızı'nın hava patlamasından kaynaklanan olası bir serpintiyi ifade eder. Çarpma, Kuzey Amerika ve Avrupa'nın büyük bir bölümüne püsküren maddeleri yayarak, onu önemli büyüklükte bir yarımküreler arası olay haline getirir... Bol miktarda monazit bulunması

Machine Translated by Google
Karbonlu kaplamalar, yerel litolojide yaygın bir gösterge minerali olmadığından gelen dökün tünün bir parçası olarak kabul edilir... Karbonlu "siyah mat" malzemenin termal olarak parçalanmış ve parçalanmış kuvars ve feldispat ile iç içe geçmesi, 100-400 nm kalınlığında "kaynaklı" bir patina, yalnızca 900 santigrat derecenin üzerindeki sıcaklıklarda meydana gelebilir, buradaki olayın kozmojenik kökenli olduğu yorumlanmaktadır. [28]

2011: Framboidal demir oksit: Siyah mattan kondrit benzeri malzeme, Murray Springs, Arizona. Pleistosen'in sonunda, Kuzey Amerika'nın birçok yerindeki Pleistosen tortularının üzerine Genç Dryas "siyah matı" birikmiştir. Arizona, Murray Springs'teki siyah matın taban kesitinden alınan manyetik fraksiyonun incelenmesi, camsı bir demir-silika matrisinde amorf demir-oksit framboidlerin varlığını ortaya koymuştur. [Verilerimiz], gözlemlenen dokuların ... tanecikleri parçalayan ve büyük ölçüde amorflaştıran bir şok olayından kaynaklandığını göstermektedir.
Dolayısıyla bu parçacıkların hiper hızlı bir çarpma olayının ürünü olduğunu ileri sürüyoruz. [29]

2012: Orta Meksika'dan Genç Dryas dünya dışı çarpışma hipotezini destekleyen kanıtlar. Orta Meksika'daki Cuitzeo Gölü'nde, nanoelmaslar, mikroküreciklер ve Genç Dryas'ın ilk dönemlerine ait diğer sıra dışı malzemeler içeren siyah, karbon açısından zengin bir göl katmanının keşfini bildiriyoruz... Kanıtların bilinen herhangi bir karasal mekanizma ile açıklanamayacağını tespit ettik. Ancak, bu bulgu, 12.900 yıl önce birden fazla hava patlaması ve/veya yer çarpması içeren büyük bir dünya dışı çarpışmayı varsayan Genç Dryas sınır çarpması hipoteziyle tutarlıdır. [30]

2012: Çok yüksek sıcaklıktaki çarpma sonucu eriyen ürünler, 12.900 yıl önceki kozmik hava patlamaları ve çarpışmaların kanıtı olarak değerlendirildi. Üç kıtada 18 tarihlendirilmiş Genç Dryas sınırı (YDB) sahasından alınan tortu dizilerini inceledik... Tüm sahalarda YDB'de bol miktarda mikrokürecik bulunurken, üstte ve altta hiç veya çok az mikrokürecik bulunmaktadır. Ayrıca, üç sahada... küreciklerle jeokimyasal olarak eşleşen veziküler, yüksek sıcaklıkta silisli cüruf benzeri nesneler veya SLO'lar bulunmaktadır... Gözlemlerimiz, YDB nesnelerinin nükleer hava patlamalarında, çarpma krateri dumanlarında ve kozmik hava patlamalarında oluşan malzemelere benzediğini ve 12.900 yıl önce birden fazla kozmik hava patlaması/ çarpması hipotezini güçlü bir şekilde desteklediğini göstermektedir. Burada sunulan veriler, hava şoklarından kaynaklanan termal radyasyonun, kuvarsın kaynama noktasına (2.200 santigrat derece) ulaşan veya daha yüksek sıcaklıklarda yüzey tortularını eritmeye yeterli olduğunu göstermektedir. [31]

2013: Grönland buz çekirdeğindeki büyük Pt anomalisi, Genç Dryas'ın başlangıcındaki bir felakete işaret ediyor. Genç Dryas (YD) olarak bilinen ani soğuma döneminin bir açıklaması, YD sınırında soğumayı tetikleyen ve başka felaketlere yol açan bir kozmik çarpma veya hava patlamasıdır. YD çarpma hipotezini, Bolling-Allerod/YD sınırı boyunca Grönland Buz Tabakası Projesi 2 (GISP2) buz çekirdeğinden alınan buz örneklerini ana ve eser elementler açısından analiz ederek test ettik. YDB'de büyük bir platin (Pt) anomalisi bulduk. Dolaylı kanıtlar, dünya dışı bir kaynağa işaret ediyor... [belki de] metal bir çarpan... ...

Machine Translated by Google
alışılmadık bir kompozisyon ...32

2013: Kuzey And Dağları'ndaki Siyah Mat Bölgesinden 12.800 yıl önce gerçekleşen bir kozmik çarpışmayı destekleyen yeni kanıtlar. Venezuela'daki kürecikler, morfolojik ve kompozisyonel olarak başka yerlerde belgelenen YDB kürecikleriyle aynıdır... üç kıtada, Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'da, bu da önceki araştırmacıların YDB manyetik kürecik sonuçlarını doğrular. Mikroyapısal dokuları, erime ve hızlı söndürme ile oluştuklarını gösteriyor... Bu nedenle küreciklerin en olası kökeni, 12.800 yıl önce yarımküreler arası sonuçları olan kozmik çarpma/hava patlaması gibi görünüyor. Venezuela'daki bölge, Peru'daki bir bölgeyle birlikte, şu anda YDB çarpma olayına dair kanıt sergilediği bilinen en güneydeki iki bölgedir ve bu bölgeler, çarpma olayının etkilerinin Güney Amerika'ya, hatta Güney Yarımküre'ye kadar uzandığına dair ilk kanıtı temsil etmektedir.

33

2014: 12.800 Cal BP'de Büyük Kozmik Çarpmayla Uyumlu Üç Kıtada Nanoelmas Zengini Katman. Genç Dryas soğuma döneminin başlangıcında, günümüzden 12.800 yıl (artı veya eksi 150 yıl) önce büyük bir kozmik çarpma olayının meydana geldiği ve dört kıtada 50 milyon kilometrekareye kadar yayılmış Genç Dryas Sınır (YDB) Katmanı'nın oluştuğu öne sürülmüştür. Kuzey Yarımküre'deki 10 ülkeden alınan 24 tarihli stratigrafik kesitte, YDB tabakası, önemli bir kozmik çarpma vekili olan nanoelmaslarda (ND'ler) açıkça tanımlanmış bir bolluk zirvesi içermektedir... YDB ND'leri hakkında elde edilen geniş kanıt grubu, yaklaşık 12.800 yıl önce kozmik çarpma sonucu oluştuğuna dair güçlü bir tutarlılığa sahiptir ve orman yangınları, antropogenez ve/veya kozmik toz akışı gibi doğal karasal süreçlerle YDB ND'nin oluşumuyla tutarsızdır. 34 [Not: Bu makale ve önemli çıkarımları bu bölümün ilerleyen kısımlarında daha ayrıntılı olarak tartışılacaktır.]

Dogmatik tekdüzelikçilerle mücadele

Böylesine etkileyici bir kanıt birikimiyle, Genç Dryas çarpma teorisinin artık tamamen kabul görmüş olması ve araştırmacıların, böylesine yakın zamanda gerçekleşen ve şimdiye kadar hiç tahmin edilmeyen küresel bir felaketin, Dünya'nın ve kendi türümüzün tarihini anlamamız üzerindeki etkilerini daha kapsamlı bir şekilde ele almaya başlamış olması beklenirdi . Ancak, J. Harlen Bretz örneğinde, tekdüzelikçi ve kademelici referans çerçevesine bağlı bilim insanlarının felaket teorilerine nasıl aşırı derecede olumsuz tepki verdiğini gördük.

Bretz de bir istisna değildi. Kıtaların kayması kavramını (levha tektoniği) ilk ortaya atan Alfred Wegener de benzer şekilde eleştirildi; ardından Luis ve Walter Alvarez (Chicxulub, "KT" çarpması), Steven J. Gould (noktalı denge), Victor Clube ve Bill Napier (tutarlı felaketçilik) ve James Lovelock, Sherwood Rowland, Mario Molina ve Lynn Margulis de jeofizyolojiye ve Gaia teorisine katkılarından dolayı eleştirildi. Bu nedenle, kanıtları takip edip Genç Dryas'ın bir kuyruklu yıldız çarpmasıyla oluştuğunu öne sürmek için ellerinden geleni yapan Richard Firestone, Allen West, James Kennett ve diğerlerinin de aynı şeyi yapması şaşırtıcı olmamalıdır.

Machine Translated by Google
sürekli ve acımasız bir saldırıya maruz kalmak.

Gerçekten de, Firestone, West ve Kennett'in sapkın felaketçiliğinden sonsuza dek kurtulduklarına inanan eleştirmenleri zafer çığlıkları, son birkaç yılda akademik camiayı birkaç kez doldurdu. Her seferinde, sanki "Tanrıya şükür; sonunda o piçleri yakaladık" dercesine toplu bir rahatlama iç çekişini neredeyse duyabiliyorsunuz; ancak birkaç ay sonra, eleştirmenler yeniden çizim tahtasına dönmeye zorlayan yıkıcı ve kesinlikle ikna edici bir çürütme geliyor.

İşte bu yüzden sekiz yıl süren sürekli saldırılar, Genç Dryas kuyruklu yıldızı teorisinin arkasındaki bilimin doğru olduğunu tekrar tekrar kanıtlamaya hizmet etti.

Literatürü incelediğimizde, akademisyenlerin çeteler halinde bir araya geldiği oldukça dikkat çekici. Eleştirel makalelerin başında sık sık isimleri geçen "YD kuyrukluyıldızı karşıtı" kampın elebaşları arasında, Sandia Ulusal Laboratuvarları teknik ekibinden fizikçi Mark Boslough ve Southern Illinois Üniversitesi jeoloji profesörü Nicholas Pinter yer alıyor. 2012 yılında, "Genç Bir 35 Yaşındaki Birine Karşı Argümanlar ve Kanıtlar" başlıklı bir makale yayınlamak için yarım düzine bilim insanıyla iş birliği yaptılar. Bir yıl önce Pinter ve 2012 saldırısının bazı yazarları Dryas Çarpma Olayı'na tanık olmuştu. Kibirli bir birleştirdiler. şekilde "Genç Dryas Çarpma Hipotezi: Bir Ağıt" başlıklı bir makale yazmak için güçlerini

36

Mark Twain'in deyişiyle, kuyrukluyıldız teorisinin ölümüyle ilgili haberler büyük ölçüde abartılmıştı.
Örneğin Boslough ve arkadaşlarının 2012 tarihli makalelerinde yaptıkları temel eleştirilerden biri şuydu:

> Çarpma savunucuları tarafından yayınlanan manyetik mikrokürecik bolluğu sonuçları, diğer araştırmacılar tarafından tekrarlanabilir olmamıştır. Surovell ve ark. [2009] tarafından aynı YD sahası stratigrafisinin analizleri, Firestone ve ark. [2007] tarafından yayınlanan iki çarpma belirtecinin gözlemlerini tekrarlayamamıştır. Surovell ve ark. [2009] tarafından yapılan çalışmada, YD zaman aralığına özgü herhangi bir bolluk zirvesi bulunamamıştır. 37

Ancak çarpışma savunucuları daha sonra Boslough ve ortak yazarlarının "iki kıtada önemli YDB [Genç Dryas Sınırı] kürecik bolluğu bulduklarını bildiren dokuz bağımsız kürecik araştırmasına atıfta bulunmayı ihmal ettiklerini" gösterebildiler. 38 Ancak daha da vahim olanı, diğer bilim insanlarının Surovell ve diğerlerinin analizini tekrarladığında, bulgularının gerçekten bir çarpışmayı desteklemesiydi. Bilim insanları şu sonuca vardı:

> Surovell ve ark.'nın YDB küresel tepelerini bulamaması, öngörülen ekstraksiyon protokolüne uyulmamasından kaynaklanmıştır. Örneğin, Surovell ve ark., Firestone ve ark. tarafından açıkça belirtilen gerekli bir prosedür olan taramalı elektron mikroskobu kullanarak herhangi bir analiz gerçekleştirmemiştir .

Malcolm A. Le Compte ve arkadaşları tarafından yürütülen bağımsız bir çalışma, Surovell ve arkadaşlarının "Firestone ve arkadaşlarıyla aynı protokolü kullanarak yedi YDB sahasından numune toplayıp analiz ettiklerini, ancak daha önce bildirilen iki sahadaki YDB tortularında tek bir kürecik bile bulamadıklarını" belirtti. 40 LeCompte ve arkadaşları bu tutarsızlığı incelemeye koyuldu. Tüm kanıtları kapsamlı bir şekilde inceledikten sonra, elde ettikleri sonuçlar Surovell ve arkadaşlarının çalışmalarını daha da derin bir gölgeye düşürdü:

Machine Translated by Google

> Her iki çalışmada da ortak olan iki saha ve yalnızca Surovell ve arkadaşları tarafından incelenen üçüncü bir saha üzerinde bağımsız ve kör bir araştırma yürüttük. Firestone ve arkadaşlarının sonuçlarıyla tutarlı olarak birbirinden oldukça uzak üç sahada da bol miktarda YDB mikrokürecikleri bulduk ve Surovell ve arkadaşları tarafından kullanılan analitik protokolün Firestone ve arkadaşlarınınkinden önemli ölçüde saptığı sonucuna vardık. YDB küreciklerinin morfolojik ve jeokimyasal analizi, bunların ... karasal malzemelerin ani erimesi ve sönmesiyle oluştuğunu ve ... 12.900 yıl önce daha önce önerilen bir kozmik çarpışmayla tutarlı olduğunu göstermektedir ...41

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm bunlardan sonra Pinter'ın Genç Dryas çarpma hipotezi için yazdığı "yas"ın erken olduğu ortaya çıktı:

> Pinter ve arkadaşları, Kennett ve arkadaşları tarafından bildirilen konumla "özdeş veya neredeyse özdeş" bir konumdan YDB katmanını örneklediklerini iddia ettiler; bu, YDB kürecikleri veya nanoelmasları bulunmadığını bildiren üç çalışmanın bir parçasıydı. Ancak, yayınlanan Evrensel Enine Merkatör koordinatları, sözde sürekli dizilerinin aslında dört kesikli bölümden oluştuğunu ortaya koymaktadır. Bu konumlar, Kennett ve arkadaşları tarafından araştırılan alandan 7.000 m, 1.600 m, 165 m ve 30 m uzaklıkta olup, Kennett ve arkadaşlarının YDB alanını örneklemediklerini açıkça göstermektedir. Dahası, bu örnekleme stratejisi, Pinter ve arkadaşlarının YDB'yi hiç örnekleyip örneklemediği konusunda soruları gündeme getirmekte ve YDB manyetik alanında neden tepe noktaları bulamadıklarını açıklayabilir.
> kürecikler, karbon kürecikler veya nanoelmaslar. [42]

2012-13'te, zayıf veya yanıltıcı bilimsel çalışmaların, aslında böyle bir şey yapmadığı halde, kendi çalışmalarını itibarsızlaştırıyormuş gibi gösterilmesini sınırlama çabasıyla Jim Kennett, Richard Firestone, Allen West ve etkileyici bir grup bilim insanı, "küresel yapılara ilişkin şimdiye kadar yapılmış en kapsamlı araştırmalardan birini" başlattı. [43] Araştırma, Kuzey Amerika, Avrupa ve Orta Doğu'daki on sekiz sahaya odaklandı (ikincisi Suriye'deki Abu Hureyra ile temsil ediliyor) ve kimyasal analiz için enerji dağılımlı X-ışını spektroskopisi ve yüzey mikroyapısal karakterizasyonu için taramalı elektron mikroskobu kullanılarak küreler üzerinde 700'den fazla analiz gerçekleştirildi.

> 4 Haziran 2013'te PNAS'ta yayınlanan sonuçlar , radyokarbon ve
> Genç Dryas çarpmasının tarihini 12.900 ila 12.800 yıl öncesine kadar netleştiren teknoloji, YDB sahasının çok daha[44] ayrıntılı bir haritasının çıkarılmasını sağladı. Bu harita, Kuzey, Orta ve Güney Amerika'nın yaklaşık 50 milyon kilometrekarelik bir alanını, Atlantik Okyanusu'nun büyük bir bölümünü ve Avrupa, Kuzey Afrika ve Orta Doğu'nun büyük bir bölümünü kapsıyordu. Hesaplamalar, çarpmanın bu uçsuz bucaksız alana yaklaşık on milyon ton küre bıraktığını gösteriyor. [45] Ayrıca araştırmacıların zihninde, meselenin özünde bir çarpma olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu:

> Bu makalede sunulan 771 YDB nesnesinin analizleri, 12.800 yıl önce büyük bir kozmik çarpmanın gerçekleştiğini güçlü bir şekilde desteklemektedir... Kürecikler... (i) dört kıtada 18 bölgede yaygındır; (ii) yalnızca yaklaşık 12.800 yıl önce YD başlangıcında büyük bolluk zirveleri gösterir; (iii) nadiren YDB'nin üstünde veya altında bulunur, bu da nadir bir olay olduğunu gösterir; ve (iv) tahmini bir miktara ulaşır

Machine Translated by Google

> Yaklaşık 30 milyon kilometrekarelik bir alana dağıtılan 10 milyon ton malzeme kıtalar arasında gerçekleşmiş ve küçük, yerel bir olayın önüne geçmiştir.[46]

Genç Dryas kuyruklu yıldızının kendini kanıtlama ve savunucularının tüm saldırıları çürütme konusundaki sinir bozucu yeteneğine rağmen, 2011 tarihli "Requiem" makalesinin baş yazarı Nicholas Pinter, Eylül 2013'te NBC News'e verdiği bir röportajda, hipotezi bir kez daha bilimsel belirsizliğe sürükleme eğiliminde olduğunu hissetti. "Tek yorumum," dedi, "etki yanlısı literatürün şu anda tek bir dergi tarafından marjinal bilim olarak tanıtılıyor olması."[47]

Bu açıklama, kendi çıkarları için bir çıkarı olmayan bazı gözlemcileri şaşırttı. Her şeyden önce, National Geographic muhabiri Robert Kunzig'in de belirttiği gibi, bu durum Pinter'ın biraz hayalperest, hatta çaresiz bir yaklaşımının izlerini taşıyordu. Kunzig, "Hipotezin bazı karşıtları, hipotezin ortadan kalkmasını o kadar çok istiyorlar ki, hipotezin öldüğünü ilan etmeye çalıştılar" diye yazmıştı.[48] İkinci olarak, Pinter'ın uç bilimi teşvik etmekle suçladığı dergi, saygı duyulan, tamamen ana akım ve kapsamlı hakemli Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri'nden (PNAS) başkası değildi.[49] Üçüncüsü, Kennett, West, Firestone ve ekibinin PNAS'ta bir dizi makalesi yayınlanmış olsa da, PNAS'ın onların davasını desteklediğini iddia etmek doğru değildir . Aksine, Pinter'ın NBC'ye itirazını dile getirdiği sırada, YD kuyrukluyıldızı hipotezini eleştirenler PNAS'ta on kez makale yayınlamışken , hipotezin savunucuları yalnızca sekiz kez makale yayınlamıştı.

Benzer şekilde, Pinter'ın hipotezin yalnızca tek bir dergide sunulduğu iddiası da son derece yanlıştır. Eylül 2013 itibarıyla, PNAS'taki sekiz makaleye ek olarak , savunucular on üç başka dergide en az on beş makale yayınlamışlardı.[50]

Genç Dryas çarpma hipotezi hakkındaki akademik tartışma henüz bitmedi. Bu yazının yazıldığı sırada, hipotezi eleştirenlerin son attığı başlık "Kuzey Suriye'deki Pleistosen ve Holosen arkeolojik alanlarından gelen silisli cüruf damlacıklarının antropojenik kökeni" idi. P. Thy, G. Willcox, GH Barfod ve DQ Fuller tarafından kaleme alınan makale,[51] Aralık 2014'te çevrimiçi olarak ve Ocak 2015'te Arkeoloji Bilimi Dergisi'nde basılarak yayımlandı . Makalenin özü, Suriye'deki Ebu Hureyra'dan gelen silisli cüruf damlacıklarının (çoğunlukla cam matrisi ve kabarcıklarla birlikte kısmen erimiş mineral tanelerinden oluşan) - çarpışma yanlısı bilim insanları tarafından kendi iddialarına kanıt olarak gösterilen - kuyruklu yıldızla hiçbir ilgisi olmadığı, bunun yerine ev yangınlarında yıkılan eski binaların bir ürünü olduğudur:

> Bu nedenle, yangınların orta sıcaklıklara ulaşması sırasında antik yerleşim yerlerindeki yapı toprağının erimesinin meydana gelebileceği sonucuna varıyoruz. Silisli cürufun erimeye neden olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur. Damlacıklar toprağın çok yüksek sıcaklıkta erimesi sonucu oluşur ve kozmik bir olayın sonucudur.[52]

"Suriye sahası için çarpma teorisi artık geçerli değil" diye övünen baş yazar Peter Thy, "Çalışma, Mamutları Öldüren Kozmik Çarpma Konusunda Şüphe Uyandırıyor" başlıklı bir basın röportajında şunları söyledi:[53] Ancak bir kez daha, bu blöfün erken olduğu anlaşılıyor. Allen West, Genç Dryas Çarpışması üzerinde çalışan bilim insanları ekibi tarafından yayınlanan akademik makalelerin çoğunda sorumlu yazar olarak listeleniyor, bu yüzden 18 Mart 2015'te kendisine e-posta göndererek kendisinin ve meslektaşlarının Thy ve diğerlerinin eleştirilerine herhangi bir yanıtları olup olmadığını sordum.

Machine Translated by Google
şöyle cevap verdi:

Thy ve arkadaşlarıyla kulübe yangınlarının cam üretebileceği konusunda hemfikiriz, ancak bu, onların vardığı sonuca göre tüm camların kulübe yangınlarından kaynaklandığı anlamına gelmez. Bu çalışmanın yazarlarından birinin sağladığı doğal camları analiz ettik ve Suriye'den gelen 12.800 yıllık camın sadece yüzeysel olarak benzer olduğunu gördük. Aksine, bilinen kozmik çarpma camının yanı sıra yüksek sıcaklıktaki atom bombası camıyla da uyuşuyor.

En önemlisi, bu yazarlar, iki kıtadaki (Pensilvanya, Güney Carolina ve Suriye) üç sahada sunduğumuz bol miktarda yüksek sıcaklık mineraline dair kanıtları tartışmamış veya araştırmamışlardır. Bu sahalarda yaklaşık 2.300 santigrat derecede eriyen süesit ve yaklaşık 1.800 santigrat derecede eriyen korindon bulduk. Şimdi Suriye sahasından daha da güçlü kanıtlara sahibiz ve bu yıl yayınlanacak yeni bir makale üzerinde çalışıyoruz. 12.800 yıllık Suriye camı, olağanüstü yüksek sıcaklıklarda eriyen bir dizi mineral içeriyor. Yeni makalemizden aşağıdaki tabloya bakın:

Melted minerals	Formula	Est. melt T (°C)
Chromite	$(Fe)Cr_2O_4$	≈2265
Quartz	SiO_2	≈1720
Chert	impure SiO_2	≈1720
Magnetite	Fe_3O_4	≈1550
Native Fe	Fe	≈1530
Chlorapatite	$Ca_5(PO_4)_3Cl$	≈1530

Bu sıcaklıklar çeliği eritmeye yeter. Dahası, Suriye sahasındaki aynı cam açısından zengin tabaka, nanoelmas, nikel ve platin açısından büyük zirveler içeriyor. Hiçbir bina yangını bu kanıt yelpazesini tekrarlayamaz; bu tür yangınlar nanoelmas veya platin zenginleştirmesi üretemez. Tüm bu kanıtlar, Thy ve diğerlerinin bu camın düşük sıcaklıktaki bina yangınlarında oluştuğu hipotezini çürütüyor. 54

West ve meslektaşlarının yeni makalesi 2015'in sonlarında (bu kitap basıma girdikten sonra) yayınlandığında, tıpkı önceki tüm saldırıların başarıyla çürütüldüğü gibi, Thy ve arkadaşlarının argümanlarını da etkili bir şekilde çürüteceğinden hiç şüphem yok. Ancak, kendi sebepleriyle 12.800 yıl önce bir felaket olduğu fikrine felsefi olarak karşı çıkan diğerlerinin de, sürekli yeni kanıtlar keşfedilerek hipotezin gelişip büyümeye devam etmesine rağmen, önümüzdeki yıllarda Genç Dryas Çarpışması hipotezi için daha fazla sözde "anıt" yayınlayacaklarından da hiç şüphem yok.

Machine Translated by Google
Bu kitapta görüldüğü gibi, felaket tellallığı yapan fikirler, ne kadar kapsamlı bir şekilde belgelenmiş, ısrarla savunulmuş ve sunulmuş olursa olsun, tekdüzelikçi düzen tarafından rutin ve düzenli olarak halının altına süpürülür. Nitekim, J. Harlen Bretz'in ısrarcılıkta veya belgelemenin kapsamlılığında hiçbir eksiği olmamasına rağmen, fikirleri ana akım tarafından kabul görmeden önce yıllarca cesaret kırıklığıyla karşılaştı.

Jim Kennett, Richard Firestone, Allen West ve meslektaşları, Genç Dryas kuyrukluyıldızının Dünya'ya çarpmasına dair felaket senaryosunu aynı derecede takdire şayan bir ısrarla ve aynı derecede belgeleme ustalığıyla savundular ve onlar da reddedilme ve düşmanlıkla karşılaştılar. Ancak onların davasında iki şey farklı. Birincisi, yirmi birinci yüzyıldayız ve fikirlerin çok hızlı bir şekilde paylaşılıp yayılmasına olanak tanıyan internetimiz var. Bretz yalnız mücadelesine başladığında durum böyle değildi.

İkincisi, Kennett, Firestone ve West, bilimin politikalarını Bretz'den daha iyi anlıyor gibi görünüyor ve birçok meslektaşının çalışmalarını desteklemesini sağlayarak kendi ellerini büyük ölçüde güçlendirmişler. Bretz gibi yalnız bir kurdu susturmak bir şey; farklı disiplinlerden ve üniversitelerden gelen, yüksek nitelikli bilim insanlarından oluşan büyük bir ekibi susturmak ise bambaşka bir şey.

Ve ekip büyüyor. Mart 2015'te bu bölümü tamamlarken, masamın üzerinde Firestone, Kennett ve West tarafından yayınlanan son makale duruyor. "Üç Kıtada Nanoelmas Zengini Katman, 12.800 Yıl Önceki Büyük Kozmik Çarpmayla Uyumlu" başlıklı makale The Journal of Geology'nin Eylül 2014 sayısında yayınlanmıştır. Başyazar, Chicago'daki DePaul Üniversitesi Kimya Bölümü'nden Carles R. Kinzie'dir. Firestone, Kennett, West ve dünyanın dört bir yanındaki prestijli üniversiteler ve araştırma enstitülerinden yirmi iki önde gelen bilim insanı ortak yazarlardır. 55 Makalenin, yazarlarının ve yayınlandığı derginin ciddiyeti, 56 ile bir araya gelerek, Nicholas Pinter'ın Genç Dryas kuyrukluyıldızı hipotezinin "uç bilim" olduğu iddiası gibi önceki eleştirilere yönelik daha ayrıntılı çürütmeler içermesiyle alay konusu oluyor.

Aslında, tam tersi doğrudur; açıkça olan şey, olağanüstü bir hipotezin onu destekleyecek olağanüstü kanıt talebini defalarca karşılamış olması ve ana akımın kararlılıkla savunduğu kapılardan içeri girmeye başlamış olmasıdır. Kolay bir mücadele olmayacak; hiçbir zaman da olmayacaktır. İlerlemeler olduğu kadar aksilikler de olacaktır. Ancak küreler hakkındaki 2013 tarihli makale ve nanoelmaslar hakkındaki 2014 tarihli makale, en katı tedricilikçilerin bile tamamen reddetmekte zorlanacağı bir kanıt zenginliği içeriyor. Columbia Üniversitesi Lamont-Doherty Dünya Gözlemevi'nde jeokimyacı ve iklim bilimci olan Wallace Broecker'ın yakın zamanda gönülsüzce kabul ettiği gibi: "Çoğu insan bunu çürütmeye çalışıyordu. Şimdi bunun bir miktar doğru olduğunu fark etmek zorunda kalacaklar." 57 Ancak bunun sadece "bir miktar" doğru olması mümkün değildir. Genç Dryas kuyrukluyıldızı hipotezi ya doğrudur

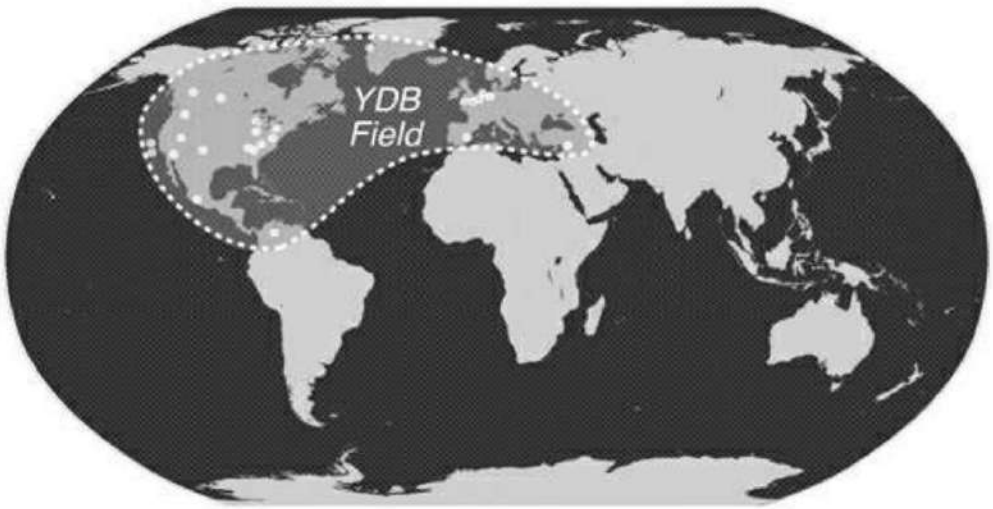
ya da yanlıştır. Yedi yılı aşkın araştırma makalesini incelemiş ve 2007'de hipotezin ilk kez kamuoyuna açıklanmasından bu yana her türlü saldırı ve çürütmeyi okumuş biri olarak, kendi değerlendirmem, etki iddiasının her geçen gün daha da güçlenen ve ikna edici hale gelen çok güçlü bir iddia olduğu yönündedir. Hipotezin savunucularının fikirlerini savunmak için yıllar içinde gösterdikleri başarılı çabalara dair daha birçok örnek verebilirim, ancak burada bunu yapmak yerine, ilgili okuyucuyu dipnotta verilen kaynaklara yönlendiriyorum. 58

Bu arada, sunulan kanıtları özetleyen Eylül 2014 tarihli makale şu sonuca varıyor:

Machine Translated by Google

Genç Dryas soğuma döneminin başlangıcında gerçekleşen bir kozmik çarpma olayı, en az dört kıtada (yaklaşık 50 milyon kilometrekare) nanoelmaslar, manyetik ve camsı küreler, eriyik cam, platin ve/veya diğer vekillerde zirve bolluklarının eş zamanlı birikimini açıklayabilen tek hipotezdir. Kanıtlar, 12.800 yıl önce meydana gelen bir kozmik çarpmayı güçlü bir şekilde desteklemektedir. [59]

James Kennett, özellikle dikkat çeken noktanın, YDB katmanlarındaki camsı ve metalik malzemelerin ancak 2.200 santigrat derecenin üzerindeki sıcaklıklarda oluşmuş olabileceği ve bu nedenle büyük bir kuyruklu yıldız çarpması dışında herhangi bir alternatif senaryodan kaynaklanamayacağı gerçeği olduğunu ekliyor. [60]

Şekil 20: Genç Dryas Sınır Alanı (Wittke ve ark., 2013 ve Kinzie, Kennett ve ark., 2014). Noktalı çizgiyle çevrelenen alan, 50 milyon kilometrekarelik bir alanı kapsayan YDB kozmik etki vekillerinin mevcut bilinen sınırlarını tanımlamaktadır.

Çarpmanın kesin boyutu, daha fazla araştırmayla belirlenmeyi bekliyor. Kennett, o zamana kadar, "Şu anda gezegenin %10'undan fazlasını kaplayan YDB dağınık alanının bilinen bir sınırı yok. Bu da YDB olayının büyük bir kozmik çarpışma olduğunu gösteriyor... Bu çalışmada tespit edilen nanoelmas verisi, bilim insanlarına izokron adı verilen bir anın anlık görüntüsünü sunuyor." diyor. [61]

Dünya çapında, bugüne kadar bilim insanları, "nanoelmaslar, yüksek sıcaklıkta söndürülmüş küreler, yüksek sıcaklıkta eriyen cam, karbon küreleri, iridyum ve asiniform karbon dahil olmak üzere kapsamlı bir kozmik çarpma belirteçleri topluluğunda eş zamanlı bolluk zirveleri sergileyen, birkaç kıtaya yaygın olarak dağılmış" yalnızca iki tortu katmanından haberdardır. [62] Bu katmanlar, 12.800 yıl önce Genç Dryas Sınırında ve 65 milyon yıl önce Kretase-Tersiyer sınırında bulunmaktadır; bu dönemde, Meksika Körfezi'ndeki devasa bir kozmik çarpmanın (bu durumda çarpanın yaklaşık on kilometre çapında bir asteroit olduğu düşünülmektedir) dinozorların kitlesel yok oluşuna neden olduğu uzun zamandır kabul edilmiştir. [63] "Sunduğumuz kanıtlar, bol miktarda YDB nanoelmaslarının varlığı

hakkındaki tartışmayı çözmektedir,"

Kennett şöyle diyor: "Hipotezimiz, etki dinamikleri, arkeoloji, paleontoloji ve paleoşinografi/paleoklimatoloji dahil olmak üzere çeşitli disiplinlerdeki bazı mevcut paradigmalara meydan okuyor.

Machine Translated by Google
"Bu nispeten yakın zamanda gerçekleşen kozmik çarpışmadan etkilenmiştir."[64]

Kennett'in burada vurguladığı nokta, geçmişimizin incelenmesi ve anlaşılması açısından önemli çıkarımlara sahiptir. Arkeologlar, yalnızca milyonlarca yıllık aralıklarla meydana geldiği varsayılan kozmik çarpışmaları, anatomik olarak modern insanların 200.000 yıllık tarihiyle büyük ölçüde alakasız görme alışkanlığına sahiptir. Son büyük çarpışmanın 65 milyon yıl önce dinozorları yok eden asteroit olduğuna inandığımızda, böylesine neredeyse hayal bile edilemeyecek ölçekteki kozmik kazaları çok daha kısa bir "tarih" zaman dilimiyle herhangi bir şekilde ilişkilendirmeye çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Ancak Kennett'in çalışmasıyla doğrulanan, yalnızca 12.800 yıl önce, tarihi arka bahçemizde, büyük, dünyayı sarsan, yok oluş seviyesinde bir olayın meydana geldiğine dair gerçek olasılık her şeyi değiştiriyor.

Machine Translated by Google

Bölüm 6

Bir Kuyruklu Yıldızın Parmak İzleri

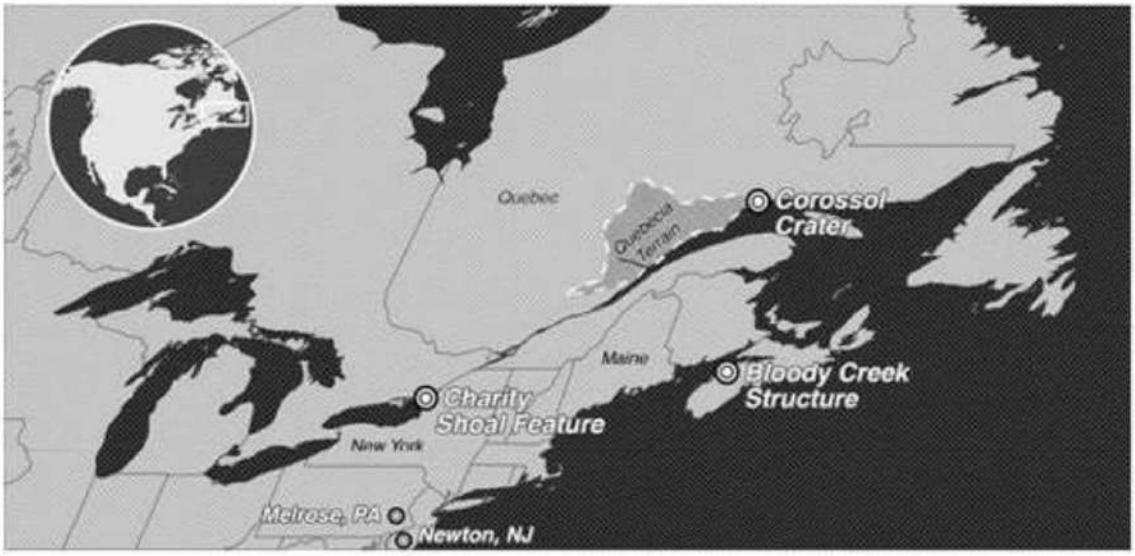
Genç Dryas Sınırı'ndaki nanoelmaslar, mikroküreciklер, yüksek sıcaklıkta eriyen cam ve diğer "ET-çarpma vekilleri" yataklarından elde edilen kanıtlar, yaklaşık 12.800 yıl önce Dünya ile büyük bir kuyrukluyıldız arasında meydana gelen yıkıcı bir karşılaşmaya güçlü bir şekilde işaret ediyor. Giriş noktası Kanada üzerinde bir yer olmalı, bu zamana kadar kuyrukluyıldız uzaydaki yolculuğu sırasında çoktan birden fazla parçaya ayrılmış olabilir (1994'te büyük parçalardan oluşan "yük treni" Jüpiter'e muhteşem bir etkiyle çarptığında Shoemaker-Levy 9 Kuyrukluyıldızı'nda olduğu gibi). Bununla birlikte, Genç Dryas kuyrukluyıldızının parçalanmasının Dünya atmosferine girdikten sonra gerçekleşmiş olması da eşit derecede olasıdır. Her iki durumda da, parçalardan bazıları çok kısa sürede havada patladı; Çapları iki kilometreye kadar ulaşan diğerleri Kuzey Amerika buz örtüsünün çeşitli noktalarına çarptı, diğerleri güneydoğu yönünde Atlantik Okyanusu'nu geçerek Avrupa buz örtüsüne daha fazla çarpma yaptı ve bazıları da Türkiye, Lübnan ve Suriye yakınlarındaki Orta Doğu'ya ulaşana kadar havada kaldı ve son çarpma yağmuru orada meydana geldi.

Kuyrukluyıldızın varlığına dair kanıtlar çok yeni ve çarpma hipotezi hâlâ tartışmalı olduğundan, Kuzey Amerika buz örtüsünde meydana geldiği düşünülen çok sayıda büyük çarpmanın anlık etkileri henüz neredeyse hiç dikkate alınmamıştır. Her durumda, 12.800 yıl önce hala iki kilometreden daha kalın olan buzun kendisi, çarpmanın şokunun çoğunu emmiş ve yerde çok az kalıcı iz bırakmıştır. Yine de, araştırmacılar bir dizi olası kratere odaklanmaya başladılar.

Adaylardan biri, Ontario Gölü'ndeki Charity Shoal olarak adlandırılan bölgedir. Yaklaşık bir kilometre çapında ve 19 metre derinliğinde küçük dairesel bir havzanın etrafında yükseltilmiş bir kenardan oluşan bu bölge, Troy Holcombe liderliğindeki bir bilim insanları ekibi tarafından incelenmiş ve bu ekibin, muhtemelen dünya dışı çarpma kaynaklı olduğu ve Genç Dryas'ın başlangıcı sırasında Geç Pleistosen'de oluşmuş olabileceği sonucuna vardığı bir araştırma sonucu ortaya çıkmıştır.[1]

Benzer şekilde, güneybatı Nova Scotia'daki yarım kilometre çapında ve 10 metre derinliğindeki Bloody Creek Yapısı, Ian Spooner, George Stevens ve diğerleri tarafından 2009 yılında Meteoritics and Planetary Science dergisinde yayınlanan bir makalede olası bir çarpma krateri olarak tanımlandı. Yaşı konusunda kesin bir şey söyleyemeseler de, "yaklaşık 12.000 yıl önce Wisconsin Buzullaşması'nın son evrelerinde buzul buzuna gelen darbenin, buza çok fazla çarpma enerjisinin dağılmasına ve bunun sonucunda da

Machine Translated by Google
Bloody Creek Yapısı'nın mevcut morfolojisinde.” [2]

Şekil 21

Üçüncü aday ise Kanada, Saint Lawrence Körfezi'ndeki Corossol Krateri. Kanada Hidrografi Servisi tarafından su altı haritalama çalışmaları sırasında keşfedilen Corossol'un çapı 4 kilometredir; bu da yarım kilometreye kadar çapa sahip bir çarpma nesnesi anlamına gelir. Krater şu anda 40 ila 185 metre derinlikte yer almaktadır ve başlangıçta çok eski olduğu, 19. yüzyıldan sonraki bir döneme ait olduğu düşünülüyordu. Ancak son araştırmalar Orta Ordovisiyen, yaklaşık 470 milyon yıl önce. Kronoloji. Örneğin, [3] bu konuda şüphe uyandırıyor.
Quebec Üniversitesi ve Kanada Jeoloji Araştırmaları'ndan Dr. Higgins ve meslektaşları, Mart 2011'de düzenlenen 42. Ay ve Gezegen Bilimi Konferansı'nda sundukları bir makalede şunları savundular:

> Kraterdeki tortuların azlığı, kraterin genç olduğunun bir göstergesi olarak yorumlanabilir. Minimum yaş, merkezi çukurdan alınan 7 metrelik bir karottan elde edilen veriler kullanılarak belirlenmiştir. Tortullardaki kabukların kalibre edilmiş karbon-14 yaşları, tortul dizinin tabanının yaklaşık 12.900 yıl önceki yaşının tahmini olarak elde edilebilmesini sağlar... Bu, çarpmanın olası en genç yaşı olarak kabul edilir. [4]

"Mümkün olan en genç" yaş olan 12.900 yıl, şu anda Genç Dryas Sınırı için kabul edilen 12.800 yıllık artı/eksi 150 yıllık hata payının rahatlıkla içindedir. Higgins ve ekibinin bulguları doğrulanırsa, Corossol, Genç Dryas [5] Diğerlerinde kuyrukluyıldızının bıraktığı "kayıp" çarpma kraterlerinden biri olabilir. Böyle bir kraterin kesin olarak tanımlanması Firestone, Kennett, West ve diğer çarpma yanlısı bilim insanları için çok kolay olurdu, ancak defalarca açıkça belirttikleri gibi, hipotezlerini kanıtlamak için kraterlere ihtiyaçları yok , çünkü belirgin kraterlerin ne hava patlamalarından ne de buzullara çarpmalardan kaynaklanması beklenemez.

Bununla birlikte, Charity Shoal, Bloody Creek ve Corossol tek başlarına değil. Jeologların Corossol olarak bildiği bir bölgede, Corossol'un biraz batısında dördüncü bir olası çarpma alanı tespit edildi.

Machine Translated by Google
Quebecia Bölgesi. Pensilvanya'daki Melrose ve New Jersey'deki Newtonville kasabaları yakınlarında bulunan yüksek konsantrasyonlarda YDB mikrokürecikleri, Wu, Sharma, LeCompte, Demitroff ve Landis tarafından Eylül 2013'te Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri'nde yayınlanan bir makalede analiz edildi. Vardıkları sonuç, Laurentide buz tabakasına gelen bir çarpmanın Quebecia Bölgesi'nin temel kayasına nüfuz ederek püskürükleri atmosfere fırlattığıydı. Püskürükler, rüzgarlar tarafından yayılan ve Melrose-Newtonville bölgesinde yüzlerce kilometre öteye yağan 2 ila 5 milimetre çapında kürecikler içeriyordu. Analiz sonucunda küreciklerin şunları içerdiği ortaya çıktı:

> Süesit gibi mineraller, 2.000 santigrat derecenin üzerindeki sıcaklıklarda oluşur. Küreciklerin brüt dokusu, mineralojisi ve yaşı, 12.900 yıl önce meydana gelen bir çarpma sonucu oluşan püskürük kayaçlarla tutarlı görünmektedir... Küreciklerin nadir toprak elementleri örüntüleri ve Sr ve Nd izotopları, kaynaklarının Quebecia Bölgesi'nde olduğunu göstermektedir .

Çalışmanın ortak yazarı Mukul Sharma, "Buzul tabakasının üzerinde bir çarpma olduğuna dair kanıt sağladık," diye sözlerini tamamladı. "Henüz kraterini bulamamış olsak da, Genç Dryas çarpmasının gerçekleştiği bölgeyi ilk kez daralttık."[7]

Younger Dryas kuyruklu yıldızının kuzeybatıdan güneydoğuya doğru belirgin yörüngesine bakıldığında, Ontario[8] Gölü'ndeki Charity Shoal bölgesi, Quebecia Arazisi'nden püsküren atıklar, Saint Lawrence Körfezi'ndeki Corossol krateri ve Nova Scotia'daki Bloody Creek yapısı, Kuzey Amerika'ya çarpan son büyük parçaların etkilerini işaret ediyor olabilir. Ancak Firestone, Kennett ve West'in öngördüğü iki kilometre çapındaki daha büyük parçalar, kaçınılmaz olarak yörüngede daha erken bir noktada ve dolayısıyla daha kuzeyde ve batıda kalan noktalarda buz örtüsüne çarpmış olacaktır. Bretz selinin olası eriyik suyunun kaynağını, Laurentide Buz Örtüsü'nün batı uçlarındaki ve Cordilleran Buz Örtüsü'ndeki bu varsayımsal etkilerde aramalıyız.

Radikal düşünce

Buzul Gölü Missoula'dan kaynaklanan taşkınlar fikri, Bretz tarafından belgelenen muazzam sel hasarının kaynağı olarak ana akım bilim tarafından uzun süredir kabul edilmiş olsa da, bir dizi kıdemli ve yüksek nitelikli bilim insanının bu görüşe karşı çıkmaya devam ettiğini kabul etmek önemlidir. Muhalifler arasında öne çıkanlardan biri, Kanada'daki Alberta Üniversitesi'nde Yer Bilimleri Profesörü olan John Shaw'dur. Shaw, zirve noktasında yaklaşık 2.000 kilometreküp olarak tahmin edilen Missoula Gölü'ndeki su hacminin, saha kanıtlarını açıklamak için yeterli olmadığını savunuyor. Kendi teorisi, 100.000 kilometreküp mertebesinde büyük miktarda eriyik suyunun, Kuzey Amerika buzulunun derinliklerindeki bir buzul altı rezervuarında tutulduğu ve sel hasarının bu rezervuardan tek ve büyük bir salınımla meydana geldiğini öne sürüyor.[9]

Japon araştırmacılar Goro Komatsu, Hideyaki Miyamoto, Kazumasa Itoh ve Hiroyuki Tosaka, Japonya'nın çeşitli bölgelerinde meydana gelen büyük ölçekli felaketsel sellerin kapsamlı bilgisayar simülasyonlarını gerçekleştirdiler. Scablands ve Shaw'ın Buzul Gölü Missoula'nın kendi başına büyük bir göl olmadığı konusundaki görüşüne katılıyorum

Machine Translated by Google
sel hasarını karşılamaya yetecek kadar:

> Missoula Gölü'nün tamamının kurutulması bile, yüksek su izlerine ilişkin saha kanıtlarını açıklayamıyor... Shaw'un önerdiği kuzeyden gelen buzul altı taşkını, Kanalize Edilmiş Scabland'daki yüksek su izi kanıtlarını açıklamak için gereken artan su hacmini açıklayabilir. 10

Benzer şekilde, Arizona Üniversitesi'nde Hidroloji ve Su Kaynakları Profesörü olan Victor Baker ve ABD Jeoloji Araştırmaları Kurumu'nun Su Bilimi Merkezi'nden Jim O'Connor, Buzul Gölü Missoula'dan çıkan "periyodik devasa jökulhlaup vakaları" konusunda endişelerini dile getirdiler:

> Görüşümüze göre, saha kanıtlarının bazı yönleri ile savunulan kavramsal modeller arasında hâlâ bazı tutarsızlıklar mevcut. "Onlarca sel hipotezinin Bretz'in yaratıcı teorisini tamamladığı" (Waitt, 1985, s. 1286) görüşü, Kanalize Edilmiş Scabland'ın muhteşem özelliklerinin yorumlanmasında hala devam eden bazı önemli sorunlardan dikkati erken dağıtabilir.
> 11

1977'de jeolog C. Warren Hunt, Bretz selini detaylı bir şekilde araştırmaya koyuldu. Bunu, yukarıda alıntılanan bilim insanları gibi, 1970'lerin ortalarında zaten tartışılmaz bir gerçek statüsüne erişmiş olan, Scablands'de görülen tüm su hasarının Missoula Gölü'nden gelen taşkınlardan kaynaklandığı teorisine ikna olmadığı için yaptı. Hunt'ın memnuniyetsizliğ barajlar ve bunların yerel jeolojiden en iyi şekilde yararlanacak şekilde nasıl tasarlanacağı konusundaki kapsamlı bilgisinden kaynaklanıyordu. Hesaplamalarına göre, asıl mesele, Missoula Gölü'nün geri tepmesinin beklendiği Clark Fork Nehri üzerinde önerilen buz barajının kelimenin tam anlamıyla imkansız olmasıydı.

Öncelikle istatistikleri ele alalım. ABD Jeoloji Araştırması'na göre, en yüksek seviyesindeki Missoula Buzul Gölü (Clark Fork buz barajının yıkılmasından önce ulaştığı varsayılan seviye) yaklaşık 3.000 mil karelik bir alanı kaplıyordu ve tahmini olarak 500 mil küp (2.084 kilometre küp) su içeriyordu. Yüzeyi deniz seviyesinden 4.150 fit (yaklaşık 12.150 metre) yüksekteydi, ancak dip arazisi noktadan noktaya yükseklik bakımından değişiklik gösterdiğinden, USGS gölün bugünkü Missoula'da yaklaşık 950 fit (yaklaşık 293 metre), Darby'de 260 fit (yaklaşık 79 metre) ve Polson yakınlarında yaklaşık 1.100 fit (yaklaşık 3.100 metre) derinliğinde olduğunu hesaplamıştır. Ancak buz barajında, alttaki arazideki eğim, buzul gölünün 2.000 fitten (yaklaşık 613 metre) daha derin olduğu anlamına geliyordu (en derin noktası, modern Superior Gölü'nün derinliğinin iki katından fazla).
12

ABD Jeoloji Araştırmaları Kurumu'nun rakamlarına genel olarak katılmakla birlikte C. Warren Hunt, "buzun Clark Fork'u 640 metre (2.100 ft) derinliğe kadar su tutmak için baraj yapmış olabileceği" iddiasını kesin bir dille reddetti... Şöyle yazdı:

> Modern mühendisliğin 500 ft (150 m) barajların temellerini sabitlemek için temel kaya enjeksiyonu kullandığını varsayarsak, herhangi bir okuyucuya şans eseri bir yerleşim önerilmesinin neredeyse anlamsız olduğu kesinlikle anlaşılmalı

Machine Translated by Google

> Buzul buzunun Clark Fork'u 11 km'lik bir açıklığa, ara dayanakları olmayan bir baraj gibi örtmüş ve daha sonra modern mühendislikli beton barajların basıncının dört katı bir basınçta su tutmuş olabileceği düşünülüyor! 13

Hunt'ın 2.000 feet'ten daha yüksek ve 7 mil uzunluğunda bir buz barajı fikrine olan şüphesi, "yaklaşık 200 metre (656 feet) derinlikteki bir gölde, baraj buzu üzerinde uygulanan hidrostatik basıncın buzda bir delik açmaya yetecek kadar olduğunu" öne süren çalışmalarla destekleniyor.

Bu delik oluştuktan sonra sürtünmeyle eriyen suyun genişlemesiyle genişleyecek ve buzla kaplı 14 göl suyunun drenajının gerçekleşmesini sağlayacaktır."

Dolayısıyla, yüksekliği 200 metrenin üç katından fazla olan varsayımsal Clark Fork buz barajı gerçekten de "imkansız" görünmeye başlıyor.

Yine de, belirtildiği gibi, Hunt USGS istatistiklerini kabul etti. Missoula Gölü'nün yüzeyi bir noktada kesinlikle deniz seviyesinden 4.150 fit (yaklaşık 613 metre) yüksekteydi ve bu nedenle göl, Bitteroot ve Cabinet sıradağları arasındaki Clark Fork Vadisi'nde yaklaşık 2.100 fit (yaklaşık 613 metre) derinliğe ulaşmış olmalıydı. Bunu, o yükseklikteki eski bir kıyı şeridi doğrulamaktadır ve daha düşük irtifalarda, yüksek olandan sonra birçok düşük su seviyesi olduğunu açıkça gösteren başka kıyı şeritleri bulunmuştur. Ancak, Clark Fork barajını jeolojik bir imkansızlık olarak görmeye devam ettiği [15] Hunt'ın için çözüm, binlerce fit derinliğinde devasa bir selin Buzul Çağı'nın sonunda tüm bölgeyi yıkamış olması gerektiğini, bu süreçte Buzul Gölü Missoula'nın çeşitli havzalarını en yüksek kıyı şeridinin bulunduğu 4.150 fit (yaklaşık 613 metre) seviyesine kadar doldurmuş ve geri çekilirken daha düşük kıyı şeritlerini bırakmış olması gerektiğini öne sürmekti. 16 Hunt, bölge çapındaki selin kaynağı olarak şunları önerdi:

> Yazarın yetkinliğinin ötesinde olan, göksel bir kaynaktan gelen bir tür kütleçekimsel çekimin neden olduğu gelgit taşkını, ... gelgit ... bugünkü deniz seviyesinden 5.000 fit (1.600 metre) yüksekliğe yükselmiş olmalı ... Sular orada birkaç hafta tutuldu ... bu süre boyunca çok fazla dalgalanma, buzulların kısmen yüzmesi ve "Missoula Gölü"ndeki en yüksek plajların gelişmesi yaşandı. Gelgitsel çekilme ve taşkın, ardışık olarak daha alçak plajların gelişmesiyle birlikte, kanyonların süpürülmesine, önceki buzul birikintilerinin, yelpazelerin ve molozların temizlenmesine, "Scablands"in ovulmasına, buz raftingine, gelgit dalgasına karşı duran kaya engellerinin cilalanmasına, vadi ve "baypas" tabanlarının birikmesine ve kayaların denizaltı deltalarına ve yelpazelerine boşaltılmasına olanak sağladı. Son olarak, özellikle çıkmaz sokak haliçlerinin daha sakin sularında, gelgitin ardından bir silt tabakası bırakıldı. 17

Başka bir deyişle, Hunt, Columbia Platosu'ndaki tüm hasarın kaynağı olarak tek bir devasa sel felaketini öne sürerken, "Bretz'e" fazlasıyla geri dönmüştü. Ancak, 1977 tarihli, deniz suyunun haliçlere doğru akmasıyla oluşan gelgitsel bir taşkın olduğu (ve varsayımsal bir gök cisminin kütleçekiminden kaynaklandığı) iddiası savunulamaz. Hunt da, konuyu yıllar sonra 1990 tarihli Şiddet Ortamı adlı kitabında tekrar ele aldığında bunu fark etmişti. "Gelgit suyu çözümünün, gelgit suyuna olan büyük mesafe ve bu su boyunca bir kanıt izinin olmaması nedeniyle zayıfladığını" kabul ederek, [18]

Machine Translated by Google

su kaynakları aradı. Bu 19. Sahada gözlemlediği manzaraya zarar verebilecek olası yolların yeterince büyük miktarlarda başka olası süreçte, John Shaw'un 100.000 kilometreküp eriyik su içeren bir buzul altı rezervuarı teorisini kısaca değerlendirdi, ancak bazı önemli sorular sordu:

> İzlanda jökulhlaup'larını (jökulhlaup) hızlandıran volkanik ısı gibi bir ısı kaynağı olmadan böyle bir erime nasıl gerçekleşebilir ? Hangi iklim rejimi böyle bir erimeye izin verebilir? Su, erimeyle oluştuktan kısa bir süre sonra birikmeden neden buz tabakasının çevresini kaldırıp ortaya çıkmamıştır? 3.000 metrelik buzun altında büyük bir buz altı gölünün birikmesine hangi tutma mekanizması izin verebilir? Ve maksimum buz kalınlığının altındaki su, buz tabakasının çevre bölgelerindeki daha düşük sınırlayıcı basınçlara doğru kaçma eğiliminde olmaz mı? Bu kadar büyük bir buz altı su haznesinin birikmesinin olası bir yolu var mıdır ?

Uzun lafın kısası, Hunt böyle bir şey olmadığını düşündü. Shaw'un teorisinin sunduğu 100.000 kilometreküpün yanı sıra, onun görüşüne göre yeterli değildi. Sahadaki tüm kanıtları hesaba katmak için neredeyse on kat daha fazla suya ihtiyaç duyulacaktı. Gelgit kaynağı, Missoula Buzul Gölü ve Shaw'un buz altı rezervuarı göz ardı edildiğinde, Hunt kendini tek bir olası -ama şaşırtıcı derecede felaketli- çözümle baş başa buldu. Bir şekilde, bir şekilde, Kuzey Amerika buz örtüsünün muazzam bir alanının çok hızlı ve kataklizmik bir şekilde erimesi gerçekleşmiş olmalıydı. Hunt, gerekli hesaplamaları yaptıktan sonra, 840.000 kilometreküp buzun, yani tüm buzul alanının yaklaşık yüzde onunun "erimesi gerektiği" sonucuna vardı.
21

Okuyucu, Bretz'in başlangıçta benzer bir şey öngördüğünü, ancak ne radikal küresel ısınmanın ne de buzul altı volkanizmasının (ki aslında ikisi de gerçekleşmedi) "kendi" selinin gerektirdiği muazzam miktardaki eriyik suyu açıklayamaması nedeniyle başarısızlığa uğradığını hatırlayacaktır. Sonunda, gördüğümüz gibi, çözüm olarak Buzul Gölü Missoula'dan gelen taşkınları kabul etti. 1990'da Hunt da aynı ikilemle karşı karşıya kaldı - tek fark, Missoula Gölü'nü zaten elemiş olmasıydı - ancak hiçbir önsöz yazmadan, olağanüstü derecede yetenekli ve ileri görüşlü bir yenilikçi olduğunu gösterdi:

> Dünya ısısı, gerekli hacimlerde sel sularının oluşmasına neden olacak şekilde kıtasal buzulları eritmiş olamaz... Bir kuyruklu yıldız ısı kaynağı bu amaca hizmet etmiş olabilir. 22 (Vurgu eklendi.)

Hunt, Kuzey Amerika buzullarının yüzde onunu eritmek için yarım kilometre çapındaki bir kuyruklu yıldızın kinetik enerjisinin yeterli olacağını hesapladı:

> 1908'de Tunguska sahasının üzerinde patlayan türden bir kuyruklu yıldız bu ısıyı sağlamış olabilir. Buzul tabakasının ortasında oluşturabileceği büyük göl, kalan buzulun altında hızla tüneller açmış ve birçok yönde felaket boyutunda sellere yol açmış olabilir.
> Bu kadar kısa sürede bu kadar çok suyun ortaya çıkması için kuyrukluyıldızın buzunun erimesi gerekiyor gibi görünüyor.[23] (Vurgu eklendi.)

Machine Translated by Google

Krater bulunmadığı yönündeki itirazları öngören Hunt, Tunguska olayının (bir hava patlaması) da krater veya püskürme örtüsü bırakmadığını belirtti. Dahası, Kuzey Amerika buz örtüsüne olası bir kuyrukluyıldız çarpması durumunda:

> Tüm püskürmeler ve kuyrukluyıldız maddesi, büyük olasılıkla meydana gelen selde sürüklenmiş ve kaynağından çok uzakta, sürüklenme örtüsünde geniş bir alana yayılmış halde kalmış olurdu. Bu nedenle, diğer döküntülerle seyreltilip karıştığında, patlayan mermiye veya patlama alanından püsküren maddeye dair doğrudan kanıtların tanınması zor olabilir, hatta bilim tarafından kalıcı olarak kaybolabilir.[24]

Son olarak ama en az önemli değil - ve yine öngörü neredeyse ürkütücü! - Hunt, "cam kürelerin eğer Buzul kalıntılarında bulunanlar bu teoriyi destekleyebilir."[25]

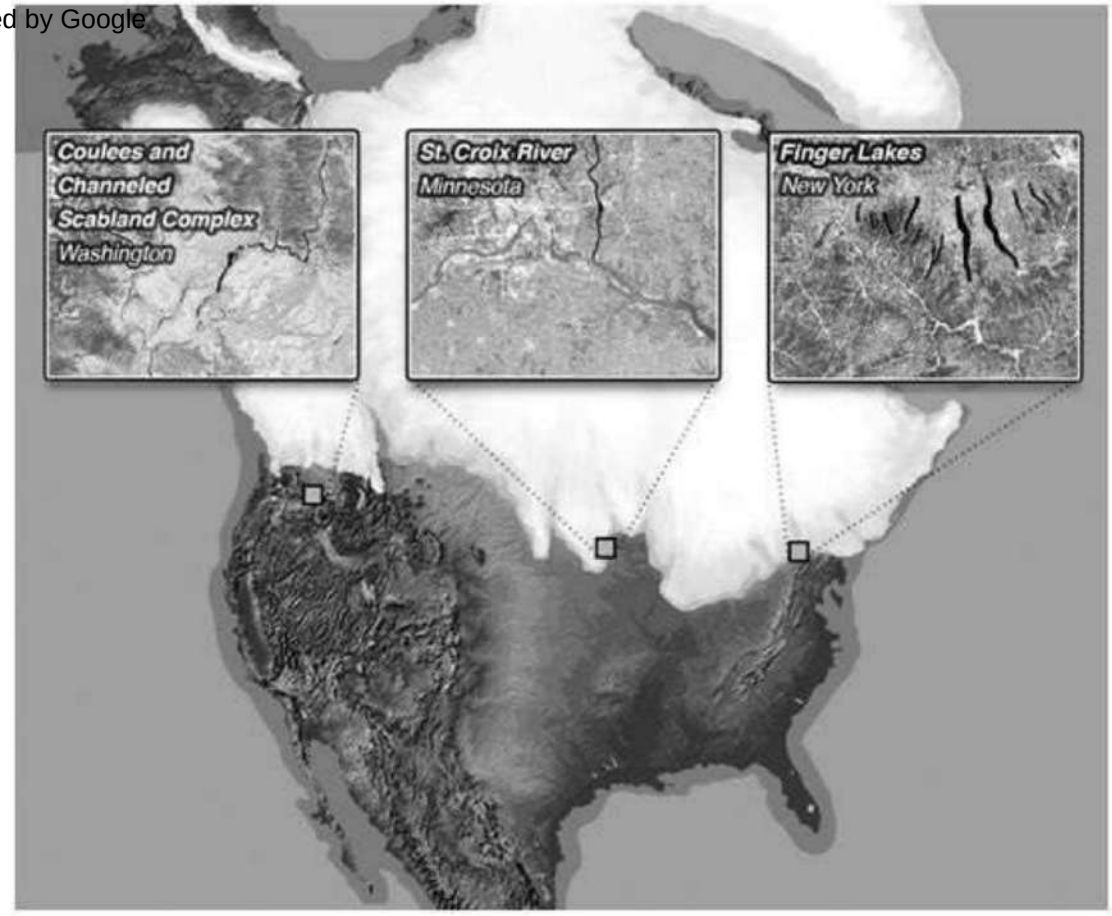
O zamanlar, çeyrek asır önce yazdığı yazıda, 2007'den itibaren önde gelen bilim insanlarından oluşan bir ekibin, Kuzey Amerika buz örtüsüne kuyrukluyıldız çarpmasının nedenini savunacağını ve belirgin kraterlerin yokluğunda, kanıtlarının çoğunu mikroküre lerden, erimiş camdan ve nanoelmaslardan elde edeceğini bilemezdi.

Küresel iklimi anında nasıl değiştirebiliriz?

Hunt'ın önerisi, nispeten küçük, yarım kilometre çapındaki tek bir cismin, Kuzey Amerika buzullarının yaklaşık onda birinin erimesine ve büyük bir sele yol açmasına yetecek kadar kinetik enerjiye sahip olacağıydı. Gördüğümüz gibi, Genç Dryas kuyrukluyıldızı hipotezinin savunucuları, yirmi beş yıl sonra, "birden fazla iki kilometrelik" edilemeyecek kadar büyük olmalı. Ayrıca,[26] Eğer doğruysa, meydana gelen sellerin ölçeği neredeyse hayal yalnızca Columbia platosundaki Kanallı Çorak Topraklar ile sınırlı da değiller. Kuyrukluyıldız hipotezi, Pasifik'ten Kuzey Amerika'nın Atlantik kıyılarına kadar buz tabakası boyunca bir çarpma yağmuru öngörüyor, bu nedenle her yerde sel baskınlarına dair kanıtlar bulmalıyız.

Evet, öyle. Columbia platosu selden zarar görmüş çorak arazilere sahip, ancak çok daha doğudaki New Jersey eyaleti de aynı şeyi yapıyor. Columbia platosu, devasa buz sallarıyla taşınan kaya parçalarıyla dolu tarlaları ve yamaçlarıyla dikkat çekiyor, ancak New York eyaleti de öyle. Nitekim, Manhattan'ın Central Park'ının çıplak kaya yüzeylerinde, Hudson Nehri boyunca Palisades Sill'den gelen diyabaz ve daha da uzaklardan gelen şist de dahil olmak üzere birçok heybetli kaya parçası bulunuyor. İlginçtir ki, Columbia platosunun vadileri olduğu gibi, New York eyaletinin de Parmak Gölleri var. Bu göllerin uzun zamandır buzullar tarafından oyulmuş olduğu düşünülüyordu, ancak jeomorfolojileri vadilerinkine çok benziyor ve bazı araştırmacılar artık bunların aşırı basınç altındaki buzul eriyik suyu tarafından kesildiğine inanıyor; bu süreç tortul kanıtlarla "kıtasal buz tabakalarının çöküşü" ile bağlantılı.[27]

Machine Translated by Google

Şekil 22

Benzer şekilde, Randall Carlson ve benim Kuzey Amerika'daki uzun yolculuğumuzu tamamladığımız Minnesota'dal Saint Croix Nehri üzerinde, seksenin üzerinde devasa buzul çukurundan oluşan muhteşem bir dizi var. Bunlardan biri 3 metre genişliğinde ve 18 metre derinliğinde olup, dünyanın keşfedilmiş en derin çukuru olma özelliğini taşıyor. Henüz kazılmamış diğerleri ise daha da geniştir ve bu da daha derin olma olasılığını düşündürmektedir. Ve istisnasız hepsi, Buzul Çağı'nın sonundaki çalkantılı seller tarafından oyulmuştur; Randall'ın inancına göre bu seller, Laurentide buzulunun üst lobundan kaynaklanmaktadır.

"Bu topraklarda bir ömür geçirebilirsiniz," diyor bana, "ve yine de her şeyi göremeyebilirsiniz. Mega ölçekli sel akışlarının etkileri, hem Kanada'da hem de ABD'de Rocky Dağları'nın doğu eteklerinde, çayır eyaletlerinde, Büyük Göller civarında, Pensilvanya ve Batı New York'ta ve New England'da kapsamlı bir şekilde belgelenmiştir. Kanada'nın tüm eyaletleri, devasa su akışlarının büyük ölçekli kanıtlarını korumaktadır. Son büyük buzul çağının yaşandığı bölge içinde veya yakınında bulunan tüm bölgeler, yoğun, mega ölçekli sellerin etkilerini göstermektedir."

Ancak bu sellerin kaynağının ne olduğu sorusu hâlâ cevapsız.

Gördüğümüz gibi, sel baskınlarının gerçekleştiğini kabul etmeye zorlanan kademeli bilim, daha sonra Buzul Gölü Missoula ile bir aşk ilişkisine girmiş ve onu ve destansı jökulhlaup'larını , Columbia platosundaki Kanallı Scablands'in tüm şaşırtıcı sulak alan özelliklerinin tek açıklaması olarak sunmuştur. Bu nedenle, gerçekleştiği kabul edilen diğer Buzul Çağı taşkınlarının da buzul göllerindeki jökulhlaup'lara atfedilmesi şaşırtıcı değildir .

Dahası, bu buzul göllerinden gelen taşkın sularıdır; kaba bir şekilde ifade edilen herhangi bir şeyden ziyade

Machine Translated by Google
kuyrukluyıldız gibi felaket getiren olaylar - ki bunlar şu anda ana akım bilim tarafından Genç Dryas soğuk olayının en olası nedeni olarak kabul edilmektedir. Manitoba'nın büyük bir kısmını, kuzeybatı Ontario'yu, kuzey Minnesota'yı, doğu Kuzey Dakota'yı ve Saskatchewan'ı kaplayan dev Buzul Gölü Agassiz özellikle suçlanmaktadır. Yaklaşık 13.000 yıl önce - yani Genç Dryas'ın başlangıcından hemen önce - Agassiz Gölü'nün 440.000 kilometrekare (170.000 mil kare) kadar büyük bir alanı kapladığı düşünülüyor; bir buz barajı kırılmış ve içeriğinin önemli bir kısmı, belki de 9.500 kilometreküp kadar, 28 yılında Mackenzie Nehri sisteminden geçen bir taşkın yolu boyunca dökülmüştür . Orada antisiklonik oradan da Arktik Okyanusu'na. Beaufort Gyre olarak bilinen bir akıntının Kanada Arktik kıyı ovası ve dolaşımı, onu Transpolar Sürüklenme'de kademeli olarak subpolar Kuzey Atlantik'e taşımış olabilir:

> Eriyen suyun Fram Boğazı'ndan güneye doğru yavaş yavaş salınması, Arktik'e özgü, kısa süreli, yüksek büyüklükteki eriyen su deşarjını, Kuzey Atlantik'e doğru önemli ölçüde daha uzun süreli, daha ılımlı ve sürdürülebilir bir eriyen su yönlendirme olayına dönüştürebilen bir mekanizma sağlıyor. 29

Ancak durumu daha da kötüleştiren şey, aynı zamanda büyük miktarlarda buzlu eriyik suyunun diğer buzul göllerinden ve doğrudan Laurentide buz tabakasından Kuzey Atlantik'e dökülmesiydi. 30 Teoriye göre, bu birleşik etki okyanus dolaşımını öylesine bozdu ki küresel iklimi kökten etkiledi:

> Eriyen Laurentide buz tabakasından kaynaklanan büyük bir soğuk tatlı su akıntısı, Kuzey Atlantik'in yüzeyini kapladı. Bu akıntı, yüzeyin derinliklerinden akan güney okyanusundan (Körfez Akıntısı) gelen sıcak ve tuzlu suyun yüzeye çıkmasını engelledi. Okyanus suyunun normal şekilde altüst olması durdu. Sonuç olarak, normalde ısınmış olması gereken okyanus üzerindeki atmosfer soğuk kaldı ve dolayısıyla Avrupa ve Kuzey Amerika üzerindeki hava da soğuk kaldı. 31

Bunlar, burada çok fazla ayrıntıya girmemize gerek olmayan oldukça teknik konulardır. Ancak kısaca, termohalin dolaşımı olarak da bilinen Atlantik meridyenal devrilme dolaşımı, yalnızca sıcak ve tuzlu ekvatoral suyu yüzeye ve oradan kuzeye taşıyarak sonunda soğuyup Grönland ve Norveç kıyılarında dibe çöken büyük okyanus taşıyıcı bandı 32'dir ; aynı zamanda ortaya çıkan soğuk Kuzey Atlantik derin suyunu da güneye taşıyarak yavaşça ekvatora geri döndürür; burada daha sıcak suyla karışır, tekrar yüzeye çıkar ve böylece döngüyü sürdürür:

> Dünya üzerinde büyük miktarda su, ısı, tuz, karbon, besin ve diğer maddeleri taşır ve yüzey okyanusu ile atmosferi derin denizin devasa rezervuarıyla birbirine bağlar.
> Bu nedenle küresel iklim sistemi açısından kritik öneme sahiptir.[33]

Machine Translated by Google
Bilim insanları, Genç Dryas'ın dramatik küresel soğumasına neden olanın , hassas bir şekilde dengelenmiş, karmaşık ve son derece kritik bir döngünün sona ermesi olduğu konusunda hemfikir. Bu kapanmanın, buzul göllerinden ve doğrudan Laurentide buz örtüsünden taşan devasa eriyik sularının bir sonucu olduğu da kabul ediliyor. Ancak, SJ Fiedel'in Quaternary International dergisindeki bir açılış makalesinde belirttiği gibi, asıl bilmece, bunun Genç Dryas'tan hemen önce gelen Bølling-Allerød interstadial olarak bilinen sıcak evresinin zirvesinde, diyelim ki 800 veya 1.000 yıl önce değil de, neden 12.800 yıl önce gerçekleşmiş olması gerektiğidir.

[34] Sezgisel olarak, erime suyu taşkınlarının ısınma evresinde zirveye ulaşması gerektiği düşünülüyor. Ancak gerçekte, erime suyu salınımları yalnızca Bølling–Allerød/Younger Dryas Sınır Bölgesi'nde meydana geldi.

Richard Firestone, Allen West, Jim Kennett ve Genç Dryas Çarpma Hipotezi'nin diğer savunucuları için gizemin çözümü apaçık ortada. Basitçe söylemek gerekirse, ortada bir gizem yok! Onların hesaplamalarına göre, küresel iklimi kökten etkileyen devasa eriyik su taşkınları, bir kuyruklu yıldızın Dünya atmosferini yırtıp buz örtüsüne çarpan çok sayıda büyük parçasından kaynaklanıyordu. C. Warren Hunt'ın öngördüğü gibi sadece yarım kilometre kadar tek bir parça değil, sekiz parçaya kadar, hatta belki de daha fazla parçadan oluşuyordu; bunların çapı iki kilometreye kadar çıkabiliyordu. [35]

Bu tür çarpmaların ürettiği muazzam ısı, tahminen on milyon megatonluk birleşik bir patlayıcı güçle, Kuzey Amerika buzullarının devasa bölümlerinde gerçekten de yıkıcı bir erimeye yol açmak için gereken tüm enerjiyi sağlar. Bunu izleyen devasa sel, yoluna çıkan toprakları aşındırdıktan sonra, okyanuslara "büyük bir tatlı su fışkırması" olarak karışacak ve küresel iklimi sonraki 1.200 yıl boyunca vahşice soğuk tutan Atlantik meridyenal devrilme sirkülasyonuna şok etkisi yaratacaktı. Durum, üst atmosfere "uzun bir süre güneş ışığını engelleyerek" toz ve muazzam miktarda duman enjekte edilmesiyle daha da kötüleşecek ve bu da elbette sıcaklıkları daha da düşürecekti. Dahası:

> Çarpma olayının ardından gelen yaygın yangınlar ve ani iklim değişikliği, büyük olasılıkla megafaunanın ve diğer birçok hayvanın hızla yok olmasına katkıda bulunmuştur. [36]

Okuyucu, Kuzey Amerika memelilerinin en az otuz beş cinsinin neslinin tükendiğini hatırlayacaktır.
Genç Dryas sırasında. jeolojik [37] Bu nedenle, tanımı gereği "bir yok oluş mekanizması" arıyoruz.
bir anda bir kıtada otuz beşe kadar cinsi yok edebilecek kapasitededir." [38] Ayrıca sadece Kuzey Amerika'yı da düşünmemiz gerekmiyor; çünkü Genç Dryas'tan önce gelişen Güney Amerika'nın çeşitli megafaunasının çoğu da 12.000 yıl önce, yani Genç Dryas sona ermeden önce yok olmuştu. [39]

İnsan avcıları tarafından "aşırı avlanma" söz konusu olabilir mi? Bu soru tartışmalı bir konuya değiniyor: İnsanlar Amerika kıtasına ilk ne zaman ve nereden geldi? Cevap ne olursa olsun, göçebe avcı-toplayıcı gruplarının, Kolombiya mamutu gibi devler de dahil olmak üzere bu kadar çok hayvanı iki kıtada bu kadar kısa sürede yok edecek kadar motive olmuş veya acımasızca etkili olmuş olmaları mantıksız görünüyor. Dahası, bunu düşündürecek çok şey var:

Machine Translated by Google
Amerika kıtasındaki insanlar, Genç Dryas döneminde motivasyonlarını ve verimliliklerini daha da azaltacak derin bir sıkıntı dönemine girdiler. Güney Amerika'daki arkeolojik kanıtlar sınırlıdır, ancak Kuzey Amerika'da bu dönem, gelişmiş taş silah teknolojisine sahip Clovis kültürünün kayıtlardan aniden silindiği dönemdi. Nitekim, mevcut tüm göstergeler, "Genç Dryas'ın ilk yüzyıllarında insan nüfusunda önemli bir düşüş ve/veya yeniden yapılanma" olduğunu gösteriyor.

40

Dolayısıyla, bir kez daha, kanıtları tam olarak açıklayan tek açıklama Firestone, Kennett, West ve onların geniş meslektaşları ve ortak yazar grubunun kuyruklu yıldız çarpması hipotezidir.

Önceki bölümlerde kapsamlı bir şekilde incelediğimiz bulgularının ışığında,
Aşağıdakileri önerin:

1 Buzul Çağı'nın sonunda Kuzey Amerika'da gerçekten de büyük bir sel felaketi yaşandı.

2 Bunun başlıca nedeni buzul göllerindeki taşkınlar değil, buzulların büyük bir bölümünün hızla ve neredeyse anında erimesidir.

Bu erimeyi başlatmak için gereken ısı kaynağı, 12.800 yıl önce Kuzey Amerika'nın atmosferine giren ve Kuzey Amerika buz örtüsünü bombalayan dev bir kuyruklu yıldızın parçalarının bir dizi çarpmasının kinetik enerjisinden geldi.

Kuzey Amerika, felaketin merkez üssü olmasına rağmen, etkilenen tek bölge değildi. Parçalanan kuyruklu yıldızın, özellikle büyük nesneler de dahil olmak üzere diğer parçaları, Avrupa buz örtüsüne çarpmış gibi görünüyor. Bu bağlamda, Buzul Çağı'nda tabanı su üstünde olan Manş Denizi'nin son zamanlarda yapılan yüksek çözünürlüklü sonar taramalarının, ana kayaya oyulmuş 400 kilometre uzunluğunda su altında kalmış ve kısmen doldurulmuş vadilerden oluşan bir ağ şeklinde, orada meydana gelen felaket niteliğindeki sellerin kanıtlarını ortaya çıkarmış olması önemli olabilir. Nature dergisinde yayınlanan bir çalışmanın yazarları, "Veriler, bir araya getirildiğinde felaket niteliğinde bir sel kökenini işaret eden bir dizi yer şekli gösteriyor" diyor. Çalışma, özellikle bu su altında kalmış yer şekillerini "ABD, Washington'daki Kanallı Scabland'ın Cheney-Palouse arazisine" benzetiyor. Yazarlar, "sel olaylarının kesin zamanlamasını çözemediklerini" belirtiyorlar. Ancak, çalışmalarının "Manş Denizi vadi ağının oluşumundan bir mega sel olayının sorumlu olduğuna dair ilk doğrudan kanıtı sağladığı" sonucuna varıyorlar. "Gözlemlerimiz, Kanalize Scabland'daki gibi yüksek şiddetteki akışların neden olduğu erozyonla tutarlı."

41

Toplamda 50 milyon kilometrekareden fazla alan, Genç Dryas kuyruklu yıldızının parçalarının çarpması ve havadan patlaması sonucu etkilendi. Bazıları büyük, bazıları küçük, ancak hepsi yıkıcı etkilere sahip olan bu parçalar Kuzey Amerika'dan başlayarak Atlas Okyanusu'nun ötesine ve Avrupa'ya kadar uzandı ve son parça yağmuru Orta Doğu'ya kadar ulaştı.

6 Bu çoklu etkilerin birleşik etkisi, özellikle de bunu izleyen Arktik ve Atlantik Okyanuslarına akan muazzam tatlı su selleri, Genç Dryas soğuma olayını tetikledi; bu olay, çok sayıda türün yok olmasına yol açan, gerçek anlamda küresel ölçekte bir felaketti.

Machine Translated by Google
hayvan türlerine zarar vermiş ve insanlığa çok büyük baskı yapmıştır.

Felaketin insani maliyeti, Kuzey Amerika'daki "Clovis" halkı gibi avcı-toplayıcı kültürlerin tamamen yok olmasıyla sınırlı olmayabilir. Artık tarihe karışmış ileri bir medeniyetin de yok olma ihtimali göz önünde bulundurulmalıdır.

Bahar geliyor

Özellikle dikkat çekici olan, hem Genç Dryas'ın başlangıcında hem de sonunda yaşanan çok radikal iklim değişikliklerinin küresel olması ve bir insan nesli kadar kısa bir sürede gerçekleşmiş olmasıdır.

[42] Yine kuyrukluyıldız çarpması hipotezi buna en iyi şekilde uyuyor. Çarpmaların tahmini birleşik patlayıcı gücü on milyon megaton olarak, 12.800 yıl önce atmosfere yeterli miktarda püskürme fırlatmış ve Dünya'yı nükleer kışa benzer uzun ve sürekli bir alacakaranlığa sürüklemiş olurdu - birçok antik mitin bahsettiği "karanlık zaman" - ve bu da Güneş radyasyonunu 1.000 yıldan fazla bir süre azaltabilirdi. 11.600 yıl önce başlayan dramatik ısınma, püskürme bulutunun nihai olarak dağılmasıyla ve Kuzey Atlantik'teki termohalin dolaşımını etkileyen sistem çapındaki ataletin sona ermesiyle açıklanabilirdi. [43] Yukarıdaki mekanizmalardan herhangi biriyle mutlaka çelişmeyen bir başka olasılık da, 11.600 yıl önce Dünya'nın, 12.800 yıl önce Genç Dryas'ın başlamasına neden olan aynı parçalanan kuyrukluyıldızın enkaz akıntısıyla tekrar etkileşime girmiş olmasıdır. İkinci durumda ise analizler, birincil etkilerin karada veya buzullarda değil, dünyanın okyanuslarında olduğunu, büyük miktarda su buharı püskürttüğünü ve küresel soğuma yerine küresel ısınmaya neden olan bir "sera etkisi" yarattığını öne sürüyor.

[44]

Ünlü İngiliz astronom Sir Fred Hoyle'a göre:

> Sıcak bir okyanus ile soğuk bir okyanus arasındaki fark, 10 yıllık güneş ışığına eşdeğerdir.
> Dolayısıyla, güçlü bir su buharı serasının ürettiği sıcak koşulların, okyanusun gerekli dönüşümünü sağlayabilmesi için en az on yıl boyunca korunması gerekir ve bu, aniden stratosfere atılan suyun orada varlığını sürdürmesinin beklenebileceği süredir. Gerekli su miktarı o kadar büyüktür ki, 100 milyon ton gibi muazzam bir miktardadır ki, yalnızca tek bir nedensel olay olası görünmektedir: kuyrukluyıldız büyüklüğünde bir cismin büyük bir okyanusa düşmesi. [45]

Genç Dryas'ın ani sonunu getiren mekanizmaların tüm karmaşıklığıyla kesin olarak ortaya konması için daha fazla araştırmaya ihtiyaç duyuluyor, ancak küresel iklim üzerindeki etkileri zaten iyi biliniyor. Geçmişe açılan paha biçilmez pencereler olan Grönland buz çekirdekleri bize şunları söylüyor:

> Gençliğin sonunu işaret eden iklim geçişinde sıcaklıklar on yıldan kısa bir sürede arttı
> Dryas soğuk aralığı ve 11.600 yıl önce daha sıcak Holosen döneminin başlangıcı
> Deniz [46] 20 yıldan kısa bir sürede Kuzey Atlantik bölgesindeki iklim daha ılıman ve
> buz örtüsünün hızla geri çekilmesinin bir sonucu olarak, daha az fırtınalı bir rejim mevcut. 7 derecelik bir ısınma

Machine Translated by Google

Santigrat derecelik artış yaklaşık 50 yılda tamamlandı.[47]

Aynı dönemde Batı Avrupa'nın subalpin kuşağında daha önce hiç bulunmayan Laris, Pinus cembra ve Betula gibi ağaç türleri aniden çoğalmaya başladı.[48]

ABD'nin Kuzeybatı Montana eyaletinde, Marias Geçidi'ndeki buzullar vadiden yukarı doğru çekilmişti. Kanyon ağzı ve Sun River Buzulu 11.200 yıl önce tamamen yok olmuştu.[49]

Binlerce başka örnek verilebilir, ancak mesaj her yerde aynıdır: Tazmanya'dan And Dağları'na, Türkiye'den Japonya'ya, Kuzey Amerika'dan Avustralya'ya, Peru'dan Mısır'a kadar kış sona ermiş ve büyük bir küresel bahar başlamıştı. Hermesçi Metinler'in de belirttiği gibi, "Kozmos'un yeniden doğuşu böyledir." "Bu, her şeyin iyiliğinin yeniden yaratılması, tüm doğanın kutsal ve hayranlık uyandıran bir restorasyonudur... "

Yeniden doğuş mu?

Yine bir yapım mı?

Bir restorasyon mu?

Peki ama neyin? Kimler gitti? Tam olarak ne yeniden doğacaktı?

Bu soruları aşağıdaki bölümlerde ele alacağız.

Machine Translated by Google

Bölüm III

Bilgeler

Machine Translated by Google

Bölüm 7

Bir Dahaki Sefer Yangın

Son Buzul Çağı'nın sonlarına doğru, Genç Dryas olarak bilinen gizemli dönemin ani başlangıcı ve aynı derecede ani sonuyla bağlantılı üç tekillik meydana geldi:

• Yaklaşık 12.800 yıl önce, iki bin yıldan uzun süren kesintisiz küresel ısınmanın ardından (artı veya eksi 150 yıllık bir hata payıyla, verilerin çözünürlüğünün gerçek ana ulaşmamıza izin verdiği en yakın değer), Kuzey Atlantik'e aniden ve o kadar büyük miktarlarda buzlu eriyik su seli girdi ki okyanus sirkülasyonunu bozdu. Selin kaynağı Kuzey Amerika buz örtüsüydü. Önceki iki bin yıl boyunca deniz seviyesinde sürekli bir artış yaşandığı için, verilerin çözünürlüğü, bu tekil olay tarafından tam olarak ne kadar kıyı şeridinin yutulduğunu bilmenin bir yolu olmadığı anlamına geliyor. Ancak, daha önce buzda hapsolmuş bu kadar çok yeni suyun aniden eklenmesiyle, deniz seviyesinde dramatik ve ani bir artışın meydana geldiğini varsayabiliriz .

• Eriyen su taşkınlarının başladığı jeolojik anda, küresel sıcaklıklar aniden düştü ve dünya iklimi, yaklaşık 15.000 yıl önce başlayan (13.000 yıl önce, koşulların bugünkünden daha sıcak ve nemli olacak kadar iyileştiği düşünülüyor) o ılık iki bin yıllık "yaz"dan, vahşi ve buzlu bir küresel kışa dönüştü. Yine, verilerin çözünürlüğü, eriyen su taşkınlarından tam olarak ne kadar kısa bir süre sonra derin donmanın başladığını söylememize izin vermiyor; ancak önceki bölümde gördüğümüz gibi, sıcaklıklardaki bu köklü değişimin tek bir insan nesli içinde gerçekleştiğini düşündüren birçok şey var. Aynı dönemde, her yerde eriyen ve geri çekilen buz tabakaları acımasızca yeniden ilerlemeye başladı ve deniz seviyesindeki yükselme durdu.

• Yaklaşık 11.600 yıl önce, yine veriler tarafından her iki yönde de 150 yıllık bir hata payına rağmen -ama yine görünüşe göre tek bir nesil içinde- donma aniden sona erdi, küresel sıcaklıklar fırladı ve kalan buzullar çökerek, kalan su yüklerini dünyanın okyanuslarına bıraktı ve okyanuslar bugünkü seviyeye yakın bir seviyeye ulaştı.

Atalarımız bu çalkantılı değişimlerden geçtiler ve onların bu değişimleri yaşamaması düşünülemez.

Machine Translated by Google
Bunlara değinmiş veya deneyimleri hakkında birbirleriyle konuşmaya çalışmışlardır. Hikâyeleri ve görgü tanıklıklarının anlatımları ise saygı duyulan sözlü geleneklerin bir parçası haline gelmiş ve bu nedenle nesilden nesile aktarılarak yaşla birlikte eskimiş hale gelmiştir. Okuyucunun Üçüncü Bölüm'den hatırlayacağı gibi, bazı Yerli Amerikan "mitleri" kesinlikle son Buzul Çağı'nın sonundaki olaylardan bahsediyor gibi görünmektedir. Toprakları kasıp kavuran korkunç seller ayrıntılı olarak anlatılmıştır. Ancak daha da ilgi çekici olanı, "binlerce yıl önce buraya bir kez inen", "her şeyi yakan" ve "havanın eskisinden daha soğuk olduğu" "farklı bir dünya yaratan" "uzun ve geniş kuyruklu yıldız" gelenekleridir.

Bu gelenekler, artık kesin olarak, anlaşılan hata payları dahilinde, yaklaşık 12.800 yıl öncesine tarihleyebildiğimiz kuyruklu yıldız çarpmasının yıkıcı etkilerini anıyor gibi görünüyor. Bilim insanları Richard Firestone, Allen West, Jim Kennett ve diğerlerinin, kuyruklu yıldızın belki de sekiz tanesinin (bazılarının çapları iki kilometreye yaklaşıyor) Kuzey Amerika buz örtüsüne çarparak muazzam miktarda ısı ürettiğine ve büyük buz kütlelerini anında eriyik su sellerine dönüştürdüğüne inandığını gördük. Bu seller okyanus dolaşımını bozdu ve Genç Dryas'ın derin donmasında kilit rol oynadı. Okuyucu ayrıca, dev kuyruklu yıldızın diğer parçalarının Kuzey Avrupa buz örtüsüne çarptığının ve Orta Doğu kadar uzak diyarlara yağmur gibi yağdığının düşünüldüğünü hatırlayacaktır. Bu nedenle, merkez üssü Kuzey Amerika olsa da, Genç Dryas'ın dünyanın dört bir yanındaki insanları ve kültürleri etkileyen küresel bir olay olması şaşırtıcı değildir.

Şaşırtıcı olan, dünyanın dört bir yanından gelen geleneklerin yalnızca felaket olaylarından değil, aynı zamanda yaklaşan felaket öncesinde seçilmiş belirli "bilge", "iyi" veya "saf" insanlara verilen çok özel uyarılardan da bahsetmesindeki dikkat çekici tutarlılıktır . Üçüncü Bölüm'de incelenen Yerli Amerikan geleneklerinde bu tür uyarıların birkaç örneğini gördük, ancak etkilerin merkez üssünden okyanuslar ve kıtalar öteye gidersek, kuyruklu yıldızın etkilerinin şimdiye kadar belgelendiği en uzak nokta olan Orta Doğu'da da benzer uyarıların korunduğunu görürüz. Bunun, kuyruklu yıldız enkazının "dağılmış alanının" yalnızca

50 milyon kilometrekarelik bir alan şu anda kabul ediliyor. Bu, diğer bölgelerden alınan tortu örneklerinin şimdiye kadar nanoelmaslar, manyetik ve camsı kürecikler, eriyik cam, platin ve çarpmanın diğer belirleyici unsurları açısından incelenmediği anlamına geliyor.

Machine Translated by Google

Şekil 23

Ancak şimdiye kadar yapılan araştırmaların sınırlarına göre, Kuzey Amerika'dan en uzak olup Genç Dryas kuyruklu yıldızının varlığı ve etkilerine dair kesin kanıtlar sunan yer, Suriye'deki Abu Hureyra adı verilen arkeolojik höyüktür. Bu höyük, Fırat Nehri üzerindeki Taqba Barajı'nın tamamlanmasından hemen önce, 1974 yılında kazılmış ve Esad Gölü'nün ilerleyen suları altında sonsuza dek kaybolmuştur. Abu Hureyra arkeolojik kazısından alınan tortu örnekleri, alan sular altında kalmadan önce çıkarılıp muhafaza edilmişti ve Firestone, West, Kennett ve ekibinin 2012'de analiz ettiği örnek, bu örneklerden birinin (E Açması'ndan alınmış ve 12.800 yıl öncesine tarihlendirilmiş) Genç Dryas Sınır tabakasıydı. Beşinci Bölüm'de gördüğümüz gibi, nanoelmaslar, bol miktarda kozmik çarpma kürecikleri ve yalnızca 2.200 santigrat derecenin üzerindeki sıcaklıklarda oluşmuş olabilecek erimiş cam buldular; bu da alanın "yüksek enerjili bir hava patlaması/çarpmasının merkezine yakın" olduğunu gösteriyor.[2]

Ebu Hureyre, şu anda Esad Gölü'nün altında kaldığı için daha fazla doğrudan arkeolojik araştırmaya tabi tutulamaz, ancak Firestone, Kennett ve West, kuyruklu yıldızın "yerleşim yeri" üzerindeki etkilerinin[3] Dikkat çekici olan, bölgenin hem Türkiye'nin güneydoğusunda hem İran devletine yakın olmasıdır; burada Zerdüştlük kutsal de Göbekli Tepe'nin bulunduğu ve eskiden Pers olarak bilinen modern metinlerinde çok eski gelenekler korunmuştur.

“Ölümcül kışlar gelecek...”

Zerdüştlüğün tam olarak ne kadar eski olduğu, peygamberi Zerdüşt'ün (daha çok Zerdüşt olarak bilinir) yaşam süresi bile belirsiz olduğundan, bilim insanları tarafından henüz tatmin edici bir şekilde ortaya konamamıştır. Nitekim, Columbia Üniversitesi'nin yetkili Ansiklopedisi Iranica'nın da kabul ettiği gibi: "Zerdüşt'ün tarihi konusundaki tartışmalar, Zerdüştlük çalışmaları için uzun süredir bir utanç kaynağı olmuştur."[4]

Machine Translated by Google

Yunan tarihçiler, bu konuya ilk değinenler arasındaydı. Örneğin Plutarkhos, Zerdüşt'ün "Truva Savaşı'ndan 5.000 yıl önce yaşadığını" söyler (bunun tarihselliği belirsizdir, ancak genellikle MÖ 1300[5] civarı, yani 5.000 artı 1.300 = MÖ 6.300 olarak kabul edilir). Benzer bir kronoloji, Zerdüşt'ün "6.000 yıl önce (yani MÖ 6480 civarı) yaşadığını" aktaran Diogenes Laertius tarafından verilmiştir . Daha yakın tarihli akademisyenler ise daha da Xerxes'in Yunan seferi"nin [6] eski tarihler (yani MÖ 588 civarı) önermişlerdir . Bu iddianın doğruluğu ne MÖ 1750 ile "İskender'den 258 yıl önce" olması bir yana, olursa olsun,
Zerdüşt'ün kendisinin çok daha eski geleneklerden ödünç aldığı ve bu nedenle Zerdüştlüğün, diğer birçok din gibi, köklerinin tarih öncesine kadar uzandığı kabul edilmektedir.

Zerdüşt kutsal metinleri Zend Avesta'da özellikle bazı dizelerin bu çok eski sözlü geleneklerden esinlendiği kabul edilir. 8 Bu dizeler, ilk insan, ilk kral ve medeniyetin kurucusu olan Yima adlı kadim bir baba figüründen bahseder ve Zend Avesta'nın Vendidad olarak bilinen açılış bölümünde yer alır. Orada, tanrı Ahura Mazda'nın yeryüzünde bir cennet olarak ilk toprakları, "iyi Daitya nehri kıyısındaki Airyana Vaejo'yu" nasıl yarattığını ve Ahura Mazda'nın sohbet etmeyi seçtiği "güzel Yima, büyük çoban ... ilk ölümlüydü" diye okuruz. 10 Yima bunu reddedince, tanrı ona farklı bir görev verdi: ona vaiz olmasını emretti.

> Madem ki sen benim kanunumu vaaz eden ve taşıyan olmak istemiyorsun, o halde dünyamı geliştir, dünyamı büyüt; dünyamı beslemeyi, yönetmeyi ve gözetmeyi üstlen. [11]

Yima buna razı oldu ve tanrı ona altın bir yüzük ve altın kakmalı bir hançer -uzun, sivri uçlu bir bıçak- sundu. Bu anlamlı bir durum, çünkü On Yedinci Bölüm'de göreceğimiz gibi, bu hikâyenin Güney Amerika'daki And Dağları'na kadar uzanan yakın benzerlikleri var. Yima o zamanlar şöyle diyordu:

> Altın halkayı toprağa bastırdı ve hançerle deldi. [12]

Bu hareketiyle, "dünyayı eskisinden üçte bir oranında büyüttüğünü" öğreniyoruz; binlerce yıl boyunca bu başarıyı iki kez daha tekrarladı; bu süreçte sonunda "sürüler, sürüler, insanlar, köpekler ve kuşlar" için kullanılabilir kara alanını iki katına çıkardı; bunlar "isteği ve arzusuyla istediği kadar insanı" yanına topladılar. 13

Bizim gibi anatomik olarak modern insanlar, bildiğimiz kadarıyla, iki yüz bin yıldan biraz daha az bir süredir varlığını sürdürüyor (bilim tarafından kabul edilen en eski anatomik olarak modern insan iskeleti Etiyopya'da bulunuyor ve 196.000 yıl öncesine dayanıyor). Dünyanın [14] Bu zaman dilimi içerisinde yalnızca insanlara faydalı kısımlarının boyut olarak önemli ölçüde arttığı bir dönem, 100.000 ila 11.600 yıl önceki son Buzul Çağı'ydı. Nitekim, daha önce su altında kalmış toplam 27 milyon kilometrekarelik (Avrupa ve Çin'in toplam alanına denk gelen) topraklar, 21.000 yıl önceki son buzul çağında deniz seviyelerinin düşmesiyle su yüzüne çıktı.
Yima hikayesinde bahsedilen şeyin, Genç Dryas'ın başlangıcında 12.800 yıl önce hala büyük bir kısmı su üstünde olan faydalı toprakların gerçek artışı olduğunu veya bunun Yima'nın iyi huylu yönetiminin altın çağıyla bir ilgisi olduğunu varsaymak muhtemelen çok zorlamadır.

Machine Translated by Google
Airyana Vaejo'da başarıldı. Çok uzun bir zaman 15. Bundan sonra ne olduğunu görmek ilginçtir. İddiaya göre diliminden sonra, Yima'nın "iyi Daitya nehri kıyısındaki bir buluşma yerine" çağrıldığını okuyoruz. Burada tanrı Ahura Mazda, ani ve yıkıcı iklim değişikliğinin uğursuz uyarısını taşıyarak ona göründü:

> Ey güzel Yima, maddi dünyaya ölümcül kışlar düşecek, şiddetli, iğrenç don getirecek; maddi dünyaya ölümcül kışlar düşecek, kar tanelerinin kalın bir şekilde yağmasına neden olacak, hatta dağların en yüksek tepelerine bile...
>
> Bu nedenle, kare alanın her tarafına bir binicilik alanı kadar uzun bir Vara [bir hipogeum veya yeraltı barınağı] yap ve oraya koyunların, öküzlerin, insanların, köpeklerin, kuşların ve kızıl alevli ateşlerin tohumlarını getir... Oraya bu dünyadaki en büyük, en iyi ve en güzel türden erkeklerin ve kadınların tohumlarını getireceksin; oraya bu dünyadaki her tür sığırın, en büyük, en iyi ve en güzel türden tohumlarını getireceksin. Oraya bu dünyadaki her tür ağacın, en büyük, en iyi ve en güzel türden tohumlarını getireceksin; oraya en bol yiyecek ve en tatlı koku olan her tür meyvenin tohumlarını getireceksin. Getirdiğin bütün bu tohumlardan iki tanesi, orada tükenmez olsun diye, o insanlar Vara'da kaldıkları sürece. Orada kambur, öne doğru şişkin hiçbir tohum olmayacak; iktidarsız yok, deli yok, cüzzamlı yok.

16

Yani... anladınız mı? Bu yeraltı sığınağı, Airyana Vaejo'yu ele geçirmek üzere olan korkunç kıştan korunmak için tasarlanmıştı. Zerdüşt metinlerinden biri olan Bundahish'in de bize aktardığı gibi, bu kış yaklaşırken:

> Kötü ruh... gökyüzünden bir yılan gibi yeryüzüne fırladı... Öğle vakti içeri daldı ve gökyüzü, bir koyunun bir kurt tarafından korkutulduğu gibi, onun tarafından paramparça edildi ve korkutuldu. Yerin altında düzenlenmiş olan suya geldi ve sonra bu dünyanın ortası onun tarafından delinip içeri girdi... Tüm yaratılışa saldırdı ve dünyayı tıpkı onun gibi yaptı.
> öğle vakti sanki karanlık bir geceymiş gibi yaralı ve karanlık. 17

Bu anlatıları incelerken, 12.800 yıl önce Genç Dryas'ın ani ölümcül başlangıcından önceki iki bin yıllık ılık ve güzel havayı hatırlamaktan kendimi alamadım; bu, gerçekten de altın bir çağ gibi görünmüş olmalı. Zerdüşt metinleri bunu "şiddetli, iğrenç bir don" ve "ölümcül bir kış" olarak tanımlamakta pek de haksız sayılmazdı. Bu belanın atfedildiği "kötü ruh", karanlığın, yıkımın, kötülüğün ve kaosun temsilcisi olan Angra Mainyu'dur. Ahura Mazda'nın tüm iyi işlerine karşı durur ve onları baltalayıp mahvetmeye çalışır; çünkü Zerdüştlük, insanların ve iyi ya da kötü seçimlerimizin, karanlık ve ışığın karşıt güçleri arasında ebedi bir rekabetin veya yarışmanın nesneleri olarak görüldüğü, son derece düalist bir dindir.

Ve bu mücadelede bazen karanlık kazanır. Nitekim Vendidad, Airyana Vaejo'nun Ahura Mazda tarafından yaratılan "iyi toprakların ve ülkelerin ilki" olmasına rağmen, kötülüğe karşı koyamadığını hatırlatır:

Machine Translated by Google

> Bunun üzerine, tümüyle ölüm olan Angra Mainyu geldi ve büyücülüğüyle nehirdeki yılanı ve şeytanların eseri olan kışı yarattı... [Şimdi] orada on kış ayı, iki yaz ayı var ve bunlar sular için soğuk, toprak için soğuk, ağaçlar için soğuk. Kış oraya en kötü belalarıyla birlikte geliyor.
> [18]

Diğer çevirilerde “nehirdeki yılan ve kış” ifadesi “büyük yılan ve kış” olarak verilirken, alternatif olarak “güçlü yılan ve kar” olarak da verilmektedir. [19]

Tekrar... anladınız. Burada tekrar tekrar vurgulanan metafor, gökyüzünden yeryüzüne fırlayan, yeryüzüne nüfuz eden ve dünyaya öğle vakti "karanlık" (bazı çevirilere göre "çok bulanık, opak") olan ve hatta kısacık yaz aylarının bile insan yaşamı için çok soğuk olduğu uzun ve şiddetli bir kış getiren güçlü yılandır. Bir kez daha, tüm senaryo, Genç Dryas kuyruklu yıldızının yıkım izini en az 50 milyon kilometrekarelik bir alana yaymasından "şiddetli ve yıkıcı bir don" getirmesinden ve kıta çapındaki orman yangınlarından çıkan dumanla birlikte üst atmosfere o kadar çok toz fırlatmasından sonra dünyayı etkileyecek korkunç koşulları çok doğru bir şekilde tanımlıyor gibi görünüyor. Hava patlamaları ve aşırı ısınmış püskürmelerle tetiklenen kıta çapındaki orman yangınlarından çıkan dumanla birlikte, bulanık ve opak bir karanlık gökyüzünü gerçekten doldurmuş, güneş ışınlarını yansıtmış ve yüzyıllar boyunca nükleer kışa çok benzeyen bir şeyi sürdürmüş olurdu.

Zerdüşt metinleri, bu koşulların medeniyetin gelecekteki varlığı için ölümcül bir tehdit oluşturduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. İşte bu nedenle Ahura Mazda, Yima'ya uyarı ve talimatıyla geldi; insanlığın bir kısmının sığınabileceği, tüm hayvan ve bitkilerin tohumlarını, çetin kış geçip bahar dünyaya dönene kadar güvende tutabileceği bir yeraltı sığınağı inşa etmesi talimatını verdi. Dahası, bu anlatı "mitolojik" görünen veya açıkça dini hayallerden türemiş çok az şey ortaya koyuyor. Aksine, tüm bunlar, ürpertici bir doğruluk havası katan, inatçı ve pratik bir planlama atmosferine sahip.

Örneğin, sakat, güçsüz, akıl hastası ve cüzzamlı insanların Vara'dan uzak tutulması gerektiği uyarısı, öjeniyi andırıyor; elbette tatsız bir politika, ancak insan ırkının hayatta kalması tehlikedeyse ve sığınakta sınırlı alan varsa uygulanabilir. Aynı nedenlerle, Vara'ya yalnızca "en büyük, en iyi ve en güzel" ağaç, meyve ve sebze türlerinin, yani "en bol yiyecekli ve en tatlı kokulu" olanların tohumlarının getirilmesi şaşırtıcı değil. Neden en iyiler dışında bir şeye yer israf edelim ki?

Ayrıca, belki de projenin bakıcıları ve yöneticileri ve gelecekteki üreme hayvanları olarak, özenle seçilmiş bir dizi kişinin Vara'ya kabul edileceği kesin olsa da, vurgu baştan sona tohumlardadır; insanlar söz konusu olduğunda ise bu tohumlar erkeklerden gelen sperm ve dişilerden gelen yumurtalardır. Dolayısıyla, Vara'nın her biri bir üsttekinden daha küçük ve her biri kendi çaprazlama "sokaklar" sistemine sahip üç yeraltı katmanında inşa edileceğini okuduğumuzda, belki de çaprazlama koridorlar halinde düzenlenmiş raflardan oluşan bir tür depolama sisteminin burada kastedilen şey olup olmadığını merak etmek yerinde olacaktır:

> Yerin en geniş yerinde dokuz sokak yapacaksın, altısı ortada, üçü en küçük yerde. En geniş yerin sokaklarına bin erkek ve kadın tohumu getireceksin;

Machine Translated by Google

orta kesimdeki sokaklara altı yüz; en küçük kesimdeki sokaklara üç yüz.

Burada neredeyse ileri teknoloji düzeyinde bir tohum bankasının özelliklerine baktığımızı hayal etmek hayal ürünü gibi görünüyorsa, Vara'nın diğer "teknolojik" yönlerini, örneğin aydınlatma sistemini nasıl değerlendireceğiz? Yima, mekana bir kapı yapmanın ve Ahura Mazda tarafından kendisine verilen altın yüzükle mühürlemenin yanı sıra, "içeriden kendi kendine parlayan bir pencere" de inşa edecek .

Yima, bu “kendiliğinden parlayan” pencerenin doğası hakkında bir açıklama istediğinde Ahura Mazda ona gizemli bir şekilde “Yaratılmamış ışıklar ve yaratılmış ışıklar vardır” der. Bunlardan ilki, uzun kış boyunca Vara’nın sınırları içerisinden görülemeyecek olan yıldızlar, ay ve güneştir; ancak ikincisi “aşağıdan parlayan” “yapay ışıklardır”. 23 Yima, kendisine söylendiği gibi yaptı ve Vara’yı tamamladı; Vara bundan sonra “kendi ışığıyla parladı.”
24 Bunu başardıktan sonra:

> Bir mil uzunluğundaki bir yatakta sular akıttı; orada, hiç bitmeyen yiyecek veren yemyeşil kıyılara kuşları yerleştirdi. Orada, balkonlu bir ev, bir avlu ve bir galeriden oluşan konutlar kurdu ...25

Orada da, Tanrı'nın emirlerine uygun olarak, bize hatırlatılıyor ki;

> ... erkeklerin ve kadınların tohumlarını getirdi. ... Oraya her çeşit ağacın tohumlarını ve ... her çeşit meyvenin tohumlarını getirdi. Getirdiği bütün o tohumlar, her türden ikişer tane, orada tükenmez bir şekilde saklansın, o adamlar Vara'da kaldıkları sürece ...26

Son olarak şunu öğreniyoruz:

> Her kırk yılda bir, her çiftin iki çocuğu, bir erkek ve bir dişi doğar. Ve bu, her tür sığır için geçerlidir. Yima'nın yarattığı Vara'daki erkekler ise en mutlu hayatı yaşarlar. 27

İlginçtir ki, çevirmen, metin üzerine yazılmış çeşitli eski bilgin yorumlarından alınmış bir dipnotta, Vara'nın insan sakinlerinin "orada 150 yıl yaşadıklarını; bazılarının asla ölmediklerini söylediğini" açıklıyor. 28 Dahası, ve özellikle ilgi çekici olanı, her çiftin çocuklarının doğumunun cinsel birleşmeden değil, “Vara’ya bırakılan tohumlardan” kaynaklanır.[29]

Yima ile bağlantılı gizemli kayıp bir teknolojinin diğer ipuçları arasında, dünyanın herhangi bir yerinde olan her şeyi görebildiği mucizevi bir kupa ve uçma yeteneğine sahip mücevherli bir cam taht (bazen "cam savaş arabası" olarak tanımlanır) yer alır. 30

Sel ve yağmur

Buzul Çağı'nın zirvesindeki soğuk havaya bir gecede geri dönüş şeklinde bir iklim felaketinin yanı sıra, Genç Dryas'ın Kuzey'in büyük bir bölümünde kapsamlı küresel sellere yol açtığını da biliyoruz.

Machine Translated by Google
Amerika'daki buzullar erimiş ve dünya okyanusuna dökülmüştür. Bu nedenle, Zerdüşt metinlerinin yalnızca küresel bir kışın "şiddetli, yıkıcı donundan" değil, aynı zamanda yoğun yağışla birlikte gelen bir selden de bahsetmesi dikkat çekicidir.

> Her bir yağmur damlası bir çanak kadar büyüdü ve su, tüm yeryüzüne bir adam boyu kadar uzandı. 31

Dünyanın diğer tarafında ve felaketin Kuzey Amerika merkez üssüne çok daha yakın bir yerde, Guatemala'nın antik Quiche Mayalarının fetih öncesi kaynaklara dayanan orijinal bir belgesi olan Popol Vuh da bir selden bahseder ve bunu "bol dolu, kara yağmur, sis ve tarifsiz soğuk" ile ilişkilendirir. 32 Zerdüşt geleneğini dikkate değer bir şekilde yansıtan belgede, bunun "tüm dünyada bulutlu ve alacakaranlık olduğu ... Güneş ve ayın yüzlerinin örtülü olduğu" bir dönem olduğu belirtilir. 33 Diğer Maya kaynakları, bu garip ve korkunç olayların insanlık tarafından "kadim zamanlarda" deneyimlendiğini doğrular. Dünya karardı ...

Güneş hâlâ parlak ve berraktı. Sonra öğleyin hava karardı...” 34 Tufandan yirmi altıncı yıla kadar bir daha güneş ışığı görülmedi. 35

Orta Doğu'ya dönersek, İbrani ata Nuh ve tufanı atlattığı büyük geminin meşhur öyküsü dikkat çekicidir. Yima ve Vara'sının öyküsüyle birçok benzerlik olduğu açıktır. Ne de olsa Vara, dünyayı buz ve kardan oluşan dondurucu bir tuzakla zincirleyerek her canlıyı yok edecek korkunç ve yıkıcı bir kıştan kurtulmanın bir yoludur. Aynı şekilde, Gemi de dünyayı su altında bırakarak her canlıyı yok edecek korkunç ve yıkıcı bir selden kurtulmanın bir yoludur. Her iki durumda da bir tanrı -Zerdüşt geleneğinde Ahura Mazda, İbrani geleneğinde Tanrı Yehova- iyi ve saf bir insana yaklaşan felakete hazırlanması için önceden uyarıda bulunmak üzere devreye girer. Her iki durumda da projenin özü, tüm yaşamın tohumlarını veya üreyen çiftlerini korumaktır:

> Ve her canlıdan, her cinsten ikişer tane olmak üzere, her etten ve canlıdan gemiye getireceksin; onları sağ bırakmak için erkek ve dişi olacaklar.
>
> Türlerine göre kuşlardan, türlerine göre sığırlardan, yeryüzünde sürünen her canlıdan her türden ikişer ikişer sana gelip onları yaşatacaklar. 36

Kolayca gözden kaçan ama dikkat çekici olan, Nuh'un Gemisi'nin, Yima'nın Vara'sı gibi, bir "pencereye" sahip olması, bir "kapı" ile kapatılması ve üç kattan oluşmasıdır:

> Gemiye bir pencere yapacaksın ve onu yukarıdan bir arşın bitireceksin; geminin kapısını yan tarafına koyacaksın; onu alt, ikinci ve üçüncü katlı olarak yapacaksın. 37

Son olarak, Nuh'un Gemisi'nde, Vara'daki "yapay ışıklar"a yapılan göndermelerle paralellik gösteren, kayıp bir aydınlatma teknolojisine dair ipuçları bulunmaktadır. Yahudilerin Efsaneleri'nde, Louis Ginzberg'in

Machine Translated by Google
İbranice ile bağlantılı eski hikayelerin ve geleneklerin dikkate değer ve kapsamlı bir derlemesi
İncil'de, Gemi'nin tüm yolculuğunun "tufan yılı boyunca" hem gündüz hem de gece karanlıkta gerçekleştirildiğir
okuyoruz:

> Bütün bu zaman boyunca güneş ve ay hiç ışık yaymadı ...38

Ancak tıpkı Vara'nın "kendi kendini aydınlatan penceresi" gibi:

> Gemi, geceleri gündüzden daha parlak olan değerli bir taşla aydınlatılıyordu. Bu taş sayesinde Nuh, gece ile gündüzü birbirinden ayırt edebiliyordu. 39

Yeraltı şehirleri

Bilindiği gibi Nuh'un Gemisi'nin yolculuğunu, antik Ermenistan'ın sembolik kalbi olan ancak 20. yüzyılın başlarındaki savaşlar sonucunda modern Türkiye sınırları içinde kalan Ağrı Dağı'nın eteklerinde sonlandırdığı söylenir. Türkiye ise, Yima Vara'nın hikâyelerinin günümüze ulaştığı İran -eski Pers- ile sınır komşusudur.

Şekil 24

Bu nedenle, Türkiye'nin Kapadokya bölgesinde, katı kayadan oyulmuş ve genellikle Vara gibi üst üste yığılmış çok sayıda antik yeraltı yapısının bulunması ilgi çekicidir. Bu yeraltı "şehirleri" olarak bilinenler arasında, 2013 yılında ziyaret edebildiğim ürkütücü ve muhteşem Derinkuyu bölgesi de bulunmaktadır. Aynı adı taşıyan modern bir kasabanın altında yer alan yapının sekiz katı şu anda halka açık olsa da, diğer katlar hala kapalıdır ve şaşırtıcı bir şekilde, birkaç kilometre uzunluğundaki bir yeraltı tüneli, onu Kaymaklı'daki benzer bir başka yeraltı mezarlığına bağlamaktadır.

Derinkuyu'ya girmek, beklenmedik bir yeraltı dünyasına açılan görünmez bir bariyeri geçmek gibiydi. Bir dakika parlak güneş ışığının altında duruyordum; bir sonraki dakika ise serin, nemli ve loş ışıklı suya daldığımda

Machine Translated by Google

Tünel ve galeri sisteminde (artık kendi kendine parlayan pencereler yok; sadece düşük watt'lı elektrik ışığı var), zamanın başlangıcında efsanevi cüceler tarafından oyulmuş bir diyara ışınlanmış gibi hissettim. Tüneller yer yer alçak ve dardı, bu yüzden insan eğilip eski dumanla lekelenmiş ve kararmış, yer yer yeşil küfle kaplanmış duvarlar arasında tek sıra halinde yürümek zorundaydı. Düzenli aralıklarla, derin girintilere doğru kayarak, değirmen taşı şeklinde, 5 ila 6 fit (1,5 ila 1,8 metre) çapında ve yaklaşık yarım ton ağırlığında devasa megalitik kapıların yanından geçtim. Bunlar açıkça erişimi engellemek için yuvarlanacak şekilde tasarlanmıştı. Merdivenler ve dik rampalar kattan kata iniyordu ve tüm katlar birbirine bağlı olmasına rağmen, yuvarlanan taş kapılar gerektiğinde katları birbirinden ayırmak için kullanılabiliyordu.

En derin katları yüzeyle birleştiren, dik açılı, dik havalandırma bacalarından oluşan dikkat çekici bir sistem fark ettim. Bunu o kadar iyi yapıyorlardı ki, taze hava akımları yerin 80 metre (260 fit) veya daha fazla altında bile hissedilebiliyordu. Takip ettiğim geçit, bazı yerlerde tünellerin çeşitli yönlere ayrıldığı ve daha fazla merdivenin daha da alt katlara indiği bir kavşağa açılıyordu. Ve orada burada, geçidin bazen bir tarafında, bazen diğer tarafında, bazen duvarda açılan deliklerden, bazen de tam boy kapılardan erişilen, birkaç kişinin birlikte oturduğunda bile sıkışıklık hissedeceği küçük, alçak tavanlı mağaralar vardı.

Ama bazen bu kapılar birbirine bağlı oda ve geçit ağlarına açılıyor, bazen de aniden yüksek salonlara ve canlı kayadan yontulmuş yekpare sütunların desteklediği, tavanı yüksek, tonozlu ferah odalara açılıyordu.

Kısacası, tüm alan, muazzam ölçekte karmaşık ve kurnazca bir labirentti; yerin üstüne inşa edilmiş olsaydı etkileyici olabilecek, şaşırtıcı bir mimari karmaşıklığa sahip bir yapıttı; ancak tüm bunların volkanik kayadan çıkarılıp, yontularak, çekiçlenerek, kesilerek ve oyularak elde edildiği düşünüldüğünde, nefes kesiciydi. Daha sonra bir planı incelerken, kesiti devasa bir tavşan yuvasını andıran ve 4 kilometrekareden fazla bir alana yayılan bu uçsuz bucaksız yeraltı mezarlığının, modern Derinkuyu kasabasında nereye giderseniz gidin ayaklarınızın altında, sokaklar sokaklar, odalar odalar halinde uzandığını fark ettim[40]; bilinmeyen bir antik çağa ve bilinmeyen bir amaca sahip gizli bir zıt kutup şehriydi; ancak kesinlikle muazzam bir yaratıcılık, kararlılık ve becerinin ürünüydü.

Derinkuyu ise Türkiye'de Kayseri ile Nevşehir arasında tespit edilen, her biri en az iki tabakadan (yaklaşık kırk tanesi üç veya daha fazla tabakadan) oluşan iki yüz tane yeraltı kompleksinden sadece biri .[41] Dahası, sürekli yeni keşifler yapılıyor. Derinkuyu, 1963 yılında modern bir evin bodrumunu yenileyen inşaatçıların alttaki antik geçide ulaşmasıyla bulundu. Ve en son olarak, 2014 yılında, Derinkuyu'nun bir saat kuzeyinde, Nevşehir'de yeni bir konut projesinin zeminini hazırlayan işçiler, başka bir şüphelenilmeyen yeraltı mezarlığına rastladılar. Arkeologlar çağrıldı ve bunun şimdiye kadar bilinenlerden daha büyük olduğu hemen anlaşıldı. Nevşehir Belediye Başkanı Hasan Ünver'in de belirttiği gibi, Derinkuyu ve Kaymaklı, yeni keşfedilen alanla karşılaştırıldığında neredeyse "mutfak" gibiydi. Türkiye Toplu Konut İdaresi Başkanı Mehmet Ergün Turan, "Bilinen bir yeraltı şehri değil," diye ekledi. "Yedi kilometrelik tünel geçişleri tartışılıyor. Doğal olarak, keşif yapıldığında, bölgede yapmayı planladığımız inşaatı durdurduk."

[42]

Birkaç yorumcu, yeni keşfedilen sitenin "5.000" olabileceğini hemen tahmin etti.

Machine Translated by Google

şey, ama bunun için hiçbir dayanak yok - ya da aslında herhangi bir tarih. Kesin olarak söyleyebileceğimiz tek Türkiye'nin yeraltı şehirlerine dair günümüze ulaşan en eski tarihi kaydın, MÖ 4. yüzyılda Yunan tarihçi Xenophon tarafından yazılan Anabapsis'te bulunduğudur . 44 - yani bundan daha eskidirler.

Ama soru şu, ne kadar yaşlı?

Okuyucunun Birinci Bölüm'den hatırlayacağı gibi, tamamen kayadan yapılmış yapıları tarihlendirmenin nesnel bir yolu yoktur. Bu nedenle arkeologlar karbon tarihlemesi yapılabilen organik malzemeler ararlar. Ancak, bu organik malzemelerin faydalı olabilmesi için, örneğin hiç hareket ettirilmemiş bir megalitin altında veya iki taş blok arasındaki birleşim yerindeki orijinal harçta olduğu gibi, ilişkili yapının tarihi hakkında makul çıkarımlar yapılmasına olanak tanıyan yerlerden kazılması gerekir.

unsurlar yerleştirildi.

Göbekli Tepe'yi inşa edenlerin megalitik yapıları gömme konusundaki gizemli kararının arkeolojiye bu kadar faydalı olmasının nedeni budur. Gömüldükten sonra gömülü kalırlar ve dolgudaki organik malzemeler, yaşları hakkında değerli çıkarımlarda bulunmak için kullanılabilir. Buna karşılık, birçok başka alanda, daha sonraki organik malzemelerin araya girmesinin yanlış bir tarih verme olasılığı vardır ve bazılarında -Türkiye'deki yeraltı şehirleri bunun en iyi örneğidir- güvenilir bir tarihleme yapılamaz. Bunun nedeni, alanların çağlar boyunca birçok farklı halk tarafından defalarca kullanılmış, yeniden kullanılmış ve hatta yeniden işlevlendirilmiş olması ve her seferinde organik malzemelerin sokulması, bu nedenle orijinal inşa dönemleri hakkında herhangi bir çıkarım yapmayı imkansız hale getirmesidir.

Arkeologların genel görüşü, yeraltı yapılarının MÖ yedinci veya sekizinci yüzyıllarda , o dönemde Kapadokya'da yaşayan Frigler adlı bir Hint-Avrupa halkı tarafından geliştirildiği yönündedir. Teoriye göre, Frigler projeye, volkanik kayalarda halihazırda var olan doğal mağara ve tünelleri genişletip derinleştirerek başlamış ve oluşturdukları alanları depolama ve muhtemelen saldırganlardan korunma amaçlı kullanmışlardır.

Roma döneminde, Frigyalılar çoktan yok olduktan sonra, bölgenin sakinleri Yunanca konuşan Hristiyanlardı. Bunlar yeraltı mağaralarını daha da geliştirip genişlettiler, bazı odaları şapel olarak yeniden adadılar ve bazıları günümüze kadar ulaşan Yunanca yazıtlar bıraktılar. MS 8. yüzyıldan 12. yüzyıla kadar Bizans döneminde, Doğu Roma İmparatorluğu yeni İslamlaşmış Araplarla savaşlara girdi ve yeraltı şehirleri yeniden sığınak yerleri haline geldi; bu işlev, MS 14. yüzyıldaki Moğol istilaları sırasında da devam etti . Daha sonra, Yunan Hristiyanlar bu şehirleri Türk Müslüman yöneticilerin zulmünden kaçmak için kullandılar ve bu uygulama, yapıların 1923'te Yunanistan ile Türkiye arasında imzalanan ateşkes ve nüfus mübadelesinin ardından nihayet kullanılmaz hale geldiği 20. yüzyıla kadar devam etti.

Böylesine inişli çıkışlı bir tarihe sahip olan yeraltı şehirlerinin neden nesnel arkeolojik teknikler kullanılarak tarihlendirilemeyeceğini anlamak kolaydır. Dahası, sağlam kayadan kazılabilmeleri için harcanan muazzam çaba ve gelişmiş havalandırma sistemleri, saldırganlardan korunmak için sınırlı ve geçici bir ihtiyaç olmanın çok ötesinde, güçlü ve uzun vadeli saiklere işaret etmektedir. Bunu aklımızda tutarak, arkeologlar tarafından şehirlerin ilk kurucuları olarak hiçbir geçerli sebep olmaksızın tercih edilen Friglerin, şehirleri kullanan birçok sonraki kültürden yalnızca biri olduğu bir senaryoyu ele alalım. Bunun böyle olması tamamen mümkündür ve eğer öyleyse, bu olağanüstü yeraltı yapılarının Friglerden çok daha eski bir zamana, hatta belki de "ölümcül" döneme kadar uzanıyor olması da mümkündür.

Machine Translated by Google
Yaklaşık 12.800 yıl önce başlayan Genç Dryas'ın "kışları".

Elbette bunun bir kanıtı yok. Bununla birlikte, Kapadokya: Tarihin Beşiği kitabının yazarı Türk tarihçi ve arkeolog Ömer Demir, Derinkuyu'nun aslında Paleolitik Çağ'a kadar uzandığı görüşünde. 46 Bu iddiası kısmen, Derinkuyu'nu Frigya döneminde de var olduğu düşüncesine, kısmen üst (eski) ve alt (genç) katmanlar arasındaki üslup farklılıklarına 47 48 ve kısmen de kayayı kesmek için kullanılan aletlerin izlerinin üst katmanlarda tamamen silinmiş olmasına rağmen alt katmanlarda hâlâ görülebilmesine dayanıyor:

> Keski izlerinin kaybolması için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. Bu da ilk katların inşa yılları ile son katların inşa yılları arasında oldukça büyük bir zaman farkı olduğu anlamına geliyor .

Demir ayrıca, yeraltı şehrini yapmak için çıkarılan ve bugün civarda hiçbir yerde bulunmayan büyük miktardaki kayanın, yerel akarsulara dökülüp götürüldüğünü ileri sürüyor. 50 Bu akarsulardan biri olan ve Derinkuyu'ya 26 içinde kilometre (16 mil) uzaklıkta bulunan Sognali'de el baltaları, kaya parçaları ve diğer Paleolitik eserler bulundu. 51

Kanıtlar en iyi ihtimalle ipucu niteliğinde. Hayatımı veya itibarımı buna bahse girmek istemem! Bununla birlikte, Derinkuyu ve diğer yeraltı şehirlerinin Üst Paleolitik dönemde, yaklaşık 12.800 yıl önce, Genç Dryas'ın başlangıcında inşa edildiği senaryosu, bizi artık harcanan muazzam çabaya denk bir sebep aramaktan alıkoyması bakımından büyük bir avantaja sahiptir. Bu sebep, Yima hikâyesinde oldukça açık bir şekilde anlatılmaktadır. Basitçe ifade etmek gerekirse, şehirler, Genç Dryas'ın dehşetinden korunmak için yerin derinliklerine oyulmuş Varas'lardır. Bu dehşet, yalnızca "şiddetli ve yıkıcı don" ile sınırlı değildi; yakınlardaki Abu Hureyra'daki tortu örneklerinde bulunan kozmik çarpma küreciklerinden ve eriyik camdan bildiğimiz gibi, gökyüzünden gelecek korkunç bombardıman tehdidini de içeriyordu.

Gökyüzünden çıkan bir yılan gibi

Firestone, Kennett ve West'in iddia ettiği gibi, gezegenimiz 12.800 yıl önce gerçekten de dev bir kuyrukluyıldızın yolundan geçtiyse, bombardımanın ilk olay sırasında düşen büyük parçalarla sınırlı olmayacağı neredeyse kesindir . Kuyrukluyıldızın enkaz akışı, Dünya'yı kesen bir yörüngede kalmış ve büyük olasılıkla on yıllarca, hatta belki de yüzyıllarca sürecek bombardımanlara yol açmış olurdu. Bu bombardımanlar, ilk karşılaşmadaki yoğunlukta olmasa da, yine de feci hasara yol açabilir ve göklerde dolaşan o kudretli "yılan" hakkında yeterince korku ve dehşet yayarak güvenli yeraltı sığınakları inşa etmeyi haklı çıkarabilirdi.

Nitekim, göreceğimiz gibi, Dünya bugün hâlâ dev Younger Dryas kuyrukluyıldızının enkaz akıntısının içinden geçebilir ve teleskoplarımızla göremediğimiz, kömürden daha siyah, büyük ve ölümcül cisimler bugün hâlâ o akıntının yörüngesinde dönüyor olabilir. Üçüncü Bölüm'de ele alınan Ojibwa kehaneti aklıma geliyor:

> Uzun ve geniş kuyruklu yıldız, bir gün alçaktan geldiğinde dünyayı yok edecek

Machine Translated by Google

Yine. Uzun Kuyruklu Göksel Tırmanma Yıldızı adı verilen kuyruklu yıldız bu.

Genç Dryas kuyruklu yıldızı geri mi dönüyor? Acaba tüm öfkesini ve yıkıcı gücünü, 12.800 yıl önce dünyaya çarpan ve Genç Dryas'ın şiddetli yıkıcı kışına neden olan parçalarla mı harcamadı?

İlginçtir ki, eski İran gelenekleri de bir kehanet içeriyor, çünkü Yima'nın geri döneceği ve insanlar arasında yeniden yürüyeceği söyleniyor:

> Son günlerin habercisi olan işaretler ortaya çıkıyor. Bunlardan en kötüsü, dünyanın daha önce hiç görmediği kadar korkunç bir kış olacak; üç uzun kış boyunca yağmur, kar ve dolu yağacak.
> yıl.[52]

Kuyrukluyıldızın daha fazla parçasının ateşli bir şekilde yere inmesi, tıpkı 12.800 yıl önce olduğu gibi, böyle bir kışa yol açabilir. Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, kısmen gökyüzünün, havadaki patlamaların neden olduğu orman yangınlarından çıkan enkaz ve dumanla ve karaya çarpan parçacıkların aşırı ısınmış püskürmeleriyle kararması nedeniyle de böyle olacaktı. Bunlar ciddi meseleler ve bunlara On Dokuzuncu Bölüm'de tekrar değineceğiz.

Ancak önce, Yima'nın İbranice karşılığı olan Nuh'un öyküsünü ele almalıyız. Nuh, tufan sularıyla Göbekli Tepe'den sadece birkaç günlük yürüme mesafesindeki Ağrı Dağı'nın yamaçlarına taşınmıştır. Nuh öyküsü, Yeni Ahit'te açıkça belirtilen bir kehanet de içerir: 2. Petrus 3:3–7:

> O zamanki dünya suyla sular altında kaldı ve yok edildi. Aynı sözle, şimdiki gökler ve yer ateş için saklanıyor ve tanrısız insanların yargılanıp yok edileceği güne kadar korunuyor.

Ya da eski bir şarkıda

> söylendiği gibi: Tanrı Nuh'a gökkuşağı işaretini verdi: artık su yok, bir dahaki sefere ateş.

Machine Translated by Google

Bölüm 8

Tufan Öncesi Dönemin İnsanları

İncil'deki Tufan öyküsü, burada uzun uzun tekrarlamaya gerek kalmayacak kadar tanıdıktır. Temel unsurlar şu şekilde özetlenebilir:

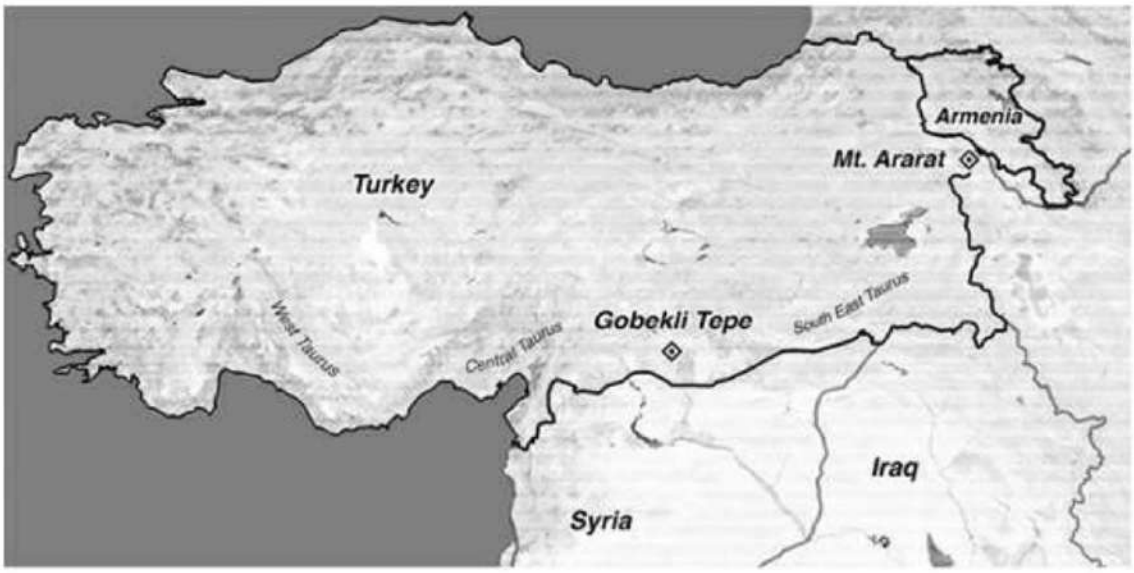
• Tanrı'nın insan kötülüğünü cezalandırmak için gönderdiği, yaşamı yok eden küresel bir tufan. • Tanrı tarafından seçilen [1]
ve yaklaşan felaket hakkında önceden uyarılan bir adam (Nuh), böylece bir hayatta kalma gemisi (Gemi) inşa edebilir. • Gemide her türlü yaşam formunun
tohumlarının veya üreyen çiftlerin korunması, özellikle [2]
insan yaşamına (Nuh ve karısı, oğulları ve karılarıyla birlikte) ve hayvan yaşamına (son bölümde gördüğümüz gibi, "türlerine göre kümes hayvanlarından,
türlerine göre sığırlardan, yeryüzünde sürünen her şeyden, her türden ikişer ikişer ikisi sana gelip onları hayatta tutacak") özel bir vurgu yapılması. [4] • Gemi,
sular çekilene kadar tufanı atlatır.

[3]

• Gemi “Ararat dağlarına” oturur. • Sular “yerden çekildiğinde” Tanrı, [5]
Nuh’a ailesiyle birlikte gemiyi terk etmesini ve “yanındaki her türlü canlı yaratığı, kuşları, hayvanları ve yerde sürünen tüm yaratıkları
çıkarmasını” emreder. [6] • Nuh, tufandan yeni kurtardığı hayvanlardan ve kuşlardan bazılarını kurban etmek için bir sunak yapar.
Yakılan sunuların kokusu Tanrı’yı hoşnut eder. [7] • Hayatta kalan insanlar ve hayvanlar, kendilerine emredildiği gibi “çoğalırlar ve
yeryüzünü doldururlar.” [8]

Ağrı Dağı 5.137 metreye (16.853 fit) kadar yükselir ve jeologlar, mükemmel bilimsel verilere dayanarak, yaklaşık on altı milyon yıl önce Miyosen döneminin sonlarına doğru bir dağ olarak şekillenmeye başladığından beri hiçbir bölümünün okyanus taşkın sularıyla kaplanmadığını garanti ederler. Önceki bölümde gördüğümüz gibi, anatomik olarak modern insanların dünyadaki varlığı iki yüz bin yıldan daha eskiye dayandırılamaz ve şempanzeyle son ortak atamız bile -ki bu yaratık hiçbir anlamda "insan" olmaktan çok uzaktı- bizi ancak altı milyon yıl öncesine götürür, bu nedenle

Machine Translated by Google
İçinde insan bulunan bir tekhenin Ağrı Dağı'na vurduğu düşüncesi kronolojik olarak imkansızdır.

Şekil 25

Bununla birlikte, Eski Ahit'te anlatılan Tufan öyküsünün, İncil zamanlarında, Asur Kralı Salmanaser tarafından ikinci binyılın sonlarında fethedilen Urartu'nun tarihi toprağı olan "Ağrı Krallığı"nın bir parçası olarak anlaşılan "Ağrı Dağları"ndan (aslında "Dağ"ın ikiz zirveleri vardır) özel ve kasıtlı olarak söz etmesi ilgi çekicidir.

M.Ö. [10] Bölgede yapılan sınırlı arkeolojik çalışmalar nedeniyle, tarihçiler bilinen en eski yerleşimlerin ve başlangıçların "Urartuların kökenleri belirsiz kalmalıdır" ifadesi, [11]
bölgedeki tarımın "yaklaşık MÖ 10.000 ila 9000" yıllarına, yani Göbekli Tepe dönemine kadar uzandığını göstermektedir.

Üstelik, Ağrı Dağı ve Göbekli Tepe de dahil olmak üzere bu bölgenin tamamı, İncil'deki Ararat Krallığı'nın doğrudan soyundan gelen tarihi Ermenistan'ın kalbini oluşturuyordu . [13] Beşinci yüzyılda, sakinleri kendilerini "Ararat Halkı" olarak hâlâ öyle görüyorlar. MS yüzyılda , Moses Khorenatsi'nin etkili Ermeni Tarihi adlı eseri, ulusun görüyorlardı ve bugün de kuruluşunu, Nuh'un büyük-büyük-büyük torunu olduğu söylenen patrik Hayk'a atfetti ve

Böylece gemiden çıkan tufan kurtulanlarının yakın akrabaları ortaya çıkmış oldu. [14] Gerçekten de bu yüzden Yirmi birinci yüzyılda bile Ermenilerin kendilerine hâlâ Hai, topraklarına ise Haiastan demeleri Haik'i haklı çıkarıyor. [15] Göbekli Tepe ve Ağrı Dağı da dahil olmak üzere bu toprakların büyük bir kısmının, 1915-23 Ermeni Soykırımı'nın ardından Türkiye Cumhuriyeti'nin mülkiyetinde olmasını, yalnızca tarihin bir trajedisi olarak görüyorlar. Bu soykırımda bir milyondan fazla Ermeni'nin Türk güçleri tarafından öldürüldüğüne inanılıyor. [16] Dünyaya dağılmış Ermeni diasporası topluluklarında ve bugün Ermenistan

Cumhuriyeti'ni oluşturan küçük tarihi Ermenistan kalıntısında milliyetçi duygular hâlâ yüksek. Bu gerilimler Göbekli Tepe'yi dokunulmaz bırakmadı ve birçok Ermeni, sanki kadim Ermeni bağlantısı yokmuş gibi Türkiye'nin bu benzersiz derecede önemli yeri kendi mirası olarak talep etmesine öfkeleniyor.

Machine Translated by Google
Hatta var bile. İnternette Göbekli Tepe'nin eski Ermeni adı olan "Portasar" anahtar kelimesini kullanarak birkaç dakikalık bir arama bunu doğrulayacaktır. Burada tek bir örnek vereceğim: "Türkiye, Ermeni Portasar'ı Türk Göbekli Tepesi Olarak Sunuyor" başlıklı bir YouTube videosu. Birçok izleyicinin yaptığı yorumlardan[17] Yorumlar arasında oldukça tipik olan bazıları şöyle:

> Portasar'a (Göbekli Tepe) bakış açım bu. Bu insanlar kutsal bir tapınağı bilerek gömdüler. Bunu, yıllar sonra keşfedileceği beklentisiyle yaptılar. Reenkarnasyona inanıyorlardı. Portasar'ı (Göbekli Tepe) inşa edenler, Ermeniler arasında. Ruhları, günümüz Ermeni halkına geçmiş. Ailenizden bir şey miras bıraktığınızda, bunun yalnızca o aile üyesine gitmesini ve başka kimseye gitmemesini istersiniz. Portasar ve o topraklar, doğa kanunlarına uygun olarak Ermenilere geri verilecektir ...18

Aynı şekilde, artık tamamen Türkiye sınırları içinde olmasına rağmen, Ağrı Dağı Ermeni milliyetçiliğinin güçlü bir simgesi olmaya devam ediyor. Sel sularının çekildiği ve zirvesinde Nuh'un Gemisi'nin bulunduğu Ağrı Dağı manzarası, Ermenistan Cumhuriyeti armasına hakim olurken, dağın kendisi -hem çok yakın hem de çok uzak- Ermenistan'ın başkenti Erivan'ın üzerinde yükselerek, akıldan çıkmayan ve her daim mevcut bir hatırlatma olarak:

> Geçmiş asla ölmez. Hatta geçmiş bile değildir. [19]

Dolayısıyla, Nuh ve Gemisi'nin ve korkunç bir küresel felaketin ardından yeniden yaratılan bir dünyanın hikâyesi, MÖ 9600'de büyük taş çemberlerin yerleştirilmeye başlandığı Toros Dağları'ndaki o gizemli kutsal alan olan Göbekli Tepe bölgesinde hâlâ canlı bir güç olarak varlığını sürdürüyor. Bu tarih, Genç Dryas'ın uzun "ölümcül kışı"nın tam sonunu işaret ediyor. Klaus Schmidt'in, kendisiyle bölgede yaptığım bir röportajda (bkz. Birinci Bölüm) bana retorik bir şekilde sorduğu gibi:

> Göbekli Tepe'deki anıtsal evrenin , tüm dünyanın ikliminin aniden iyiye doğru döndüğü ve bir tür kuraklığın yaşandığı MÖ 9600'de başlamasının bir tesadüf olma olasılığı nedir?
>
> doğada ve olasılıklarda patlama mı var?

Bu tarihte başka bir şey daha var. Tıpkı MÖ 10.800'de Genç Dryas'ın başlangıcının, büyük küresel seller ve hızla yükselen deniz seviyeleriyle birlikte gelmesi gibi, buzlu eriyik su
Kuzey Amerika buzullarının aniden Atlantik Okyanusu'na dökülmesiyle, MÖ 9600 civarında[20] aynı şekilde ikinci bir küresel Kuzey Amerika ve Kuzey Avrupa'daki kalan buzulların küresel ısınmanın etkisiyle aynı anda çökmesiyle sel meydana geldi. Miami Üniversitesi Jeoloji Bilimleri Bölümü'nde profesör olan merhum Cesare Emiliani, derin deniz tortularının izotopik analizini gerçekleştirerek, "12.000 ila 11.000 yıl önce" meydana gelen yıkıcı küresel sellere dair çarpıcı kanıtlar ortaya koydu. [21]

[22]

> Yani Buz Devri'nin sonundaki sellerin Nuh ve Gemisi'ni asla taşıyamayacağı düşünülüyor.

Machine Translated by Google

Günümüzdeki deniz seviyesinden binlerce fit yukarıda, Ağrı Dağı'nın yamaçlarına kadar uzanan bu yapılar, gerçekten de küresel bir genişliğe sahipti ve o dönemde yaşayan insanlar için yıkıcı sonuçlar doğurmuş olmalıydı. Ağrı Sıradağları gibi dağlık bölgeler, doğal sığınak yerleriydi; "tüm yaşamın tohumlarını" getirmek ve yeniden başlamak için doğal yerlerdi. Bu nedenle, Nuh hikayesi her ayrıntısıyla tam anlamıyla doğru olmasa da, özünde doğru olma olasılığını, yani yararlı bitki tohumlarının ve üreyen hayvan çiftlerinin, tarımı zaten bilen ve mimari becerilere sahip, Tufan'dan sağ kurtulan, Ağrı Dağı ile Göbekli Tepe arasındaki topraklara göç eden ve daha sonra tarımsal ve mimari bilgilerini o bölgenin yerli avcı-toplayıcılarına yayan insanlar tarafından korunduğu bir "Gemi"nin inşasını kaydettiğini düşünmeliyiz.

Göbekli Tepe'de devasa taş çemberlerin aniden ve gerçekten de eşi benzeri görülmemiş bir şekilde ortaya çıkması, ki bu kesinlikle yalnızca megalitik mimari konusunda kapsamlı deneyime sahip kişiler tarafından tasarlanıp uygulanmış olabilirdi ve aynı bölgede tarımın eş zamanlı olarak "icat edilmesi", bana göre bu olasılığı fazlasıyla düşündürüyor. Ayrıca, Göbekli Tepe'nin kendisinin taşa işlenmiş ve dondurularak tarihlendirilmiş bir tür "Gemi" oluşturduğu yönündeki rahatsız edici his de var; zira ikonografisi yalnızca hayvanlarla ilgili değil, aynı zamanda -kadınları 23 ve sertleşmiş penisli erkekleri 24 gösteren bir dizi ilgi çekici kabartmada- insan doğurganlığıyla da ilgili. Açıkta cinsel organları olan erkek tasvirleri, Missouri State emri akla getiren bir figür Üniversitesi Dinler Tarihi Profesörü Karl Luckert'in 25 Tanrı'nın Musa ve Üniversitesi'ne verdiği de dahil olmak üzere, klasik bir "Toprak Ana" ailesi olarak yorumlanıyor ve "verimli olun, çoğalın ve dünyayı doldurun" 26

Bu arada, Göbekli Tepe'deki megalitlerde tasvir edilen kadar eklektik bir hayvanat bahçesini Nuh'un Gemisi'nden başka nerede bulabiliriz? Birinci Bölüm'de gördüğümüz gibi, örümcekleri, akrepleri ve yılanları ("yeryüzünde sürünen her şey"), kuşları ve sığırları ("türlerine göre kümes hayvanları ve sığırları") ve tilkileri, kedileri, keçileri, koyunları, ceylanları, domuzları, ayıları vb. içeren bir hayvanat bahçesi (kısacası - Yaratılış 6:20'de söylendiği gibi, "her tür hayvan ve her tür yaratık")?

Son bir dokunuş. Nuh, Tufan'dan yeni kurtardığı hayvan ve kuşlardan bazılarını Tanrı'ya adak olarak kurban etti. Göbekli Tepe'de arkeologlar, birçok hayvanın parçalanmış kemiklerini buldu.
Megalitik sütunlarda tasvir edilen hayvan türleri. 27

Tufandan önceki şehirler

Bilim insanları uzun zamandır, İncil'deki Tufan anlatısının Eski Ahit'e özgü olmadığını, çok daha eski bir kaynaktan, hatta arkeoloji tarafından bugüne kadar kabul edilen en eski gerçek medeniyete, MÖ beşinci bin yılda ortaya çıkan , MÖ dördüncü ve üçüncü bin yıllarda gelişen ve MÖ 28'e kadar varlığını sürdüren Mezopotamya'daki antik Sümer'e kadar uzanan bir kaynaktan ödünç alındığını kabul etmektedir . Bu küresel tufan "mitinin" günümüze ulaşan en eski iki yazılı versiyonu MÖ ikinci bin yıla ait olabilir.29 ve bugün Pennsylvania Üniversitesi Koleksiyonu'nda çivi yazısı Arkeoloji ve Antropoloji Müzesi'nde görülen versiyonda da30 Her ikisi de Norveç'teki Sümer özel Schøyen karakterleriyle yazılmıştır. Her ikisi de bize tam metinler yerine parçalar halinde ulaşmıştır.

Ancak bu ikisinden biri, kazılar sırasında bulunan Pennsylvania Üniversitesi tabletidir.

Machine Translated by Google

Sümer şehri Nippur (Fırat Nehri üzerinde, modern Bağdat şehrinin 200 kilometre güneyinde yer alır), bir zamanlar altı sütunlu bir yapının alt üçte birinden oluşan ve MÖ on yedinci yüzyıla tarihlenen en eksiksiz olanıdır . [31] ulaşmış olsa da Schøyen [33] Pişmiş kil tabletinden daha az kısmı günümüze tableti biraz daha eskidir (Pensilvanya parçasının MÖ on dokuzuncu ila on sekizinci yüzyıllarına [34]), bazılarını tekrarlar tarihlenmektedir) ve başka hiçbir yerde bulunmayan birkaç yeni ayrıntı ekler. [35]

Şekil 26: Tufan öncesi şehirleri gösteren Antik Sümer haritası

Bu küçük, kırık pişmiş çamur levhalar ne kadar da nadir ve değerli şeyler! Ve anlatacakları ne kadar da etkileyici bir hikâye. Bu hikâyeyi ilk okuduğumda hemen ilgimi çekmişti, çünkü Tufan'ın suları altında kaldığı söylenen beş tufan öncesi şehrin varlığına dair açık referanslar içeriyor.

Pennsylvania Üniversitesi tabletinin ilk otuz yedi satırı eksik olduğundan , hikâyenin nasıl başladığını bilmiyoruz, ancak hikâyeye girdiğimiz noktada Tufan hâlâ çok ileride. [36] Sonra, insanların, hayvanların ve bitkilerin yaratılışıyla ilgili otuz yedi satırlık bir bölüm daha atladığımızı görüyoruz. Tufan'dan önceki bu çağda "krallığın gökten duyuyoruz . Sonrasında, yüksek medeniyet çağına indirildiğini" öğreniyoruz. [38]

Daha sonra Sümer'in tufan öncesi şehirlerinin isimsiz bir hükümdar veya bir tanrı tarafından kurulduğuna dair atıf gelir:

> Yüce taç ve saltanat tahtı gökten indirildikten sonra, O, ayinleri ve yüce ilahi yasaları mükemmelleştirdi...
> Beş şehri kurdu... saf yerlerde, adlarını koydu,
> onları kült merkezleri olarak ayırdı.
>
> Bu şehirlerin ilki Eridu...
> İkinci Badtibira...
> Üçüncü Larak ...

Machine Translated by Google

Dördüncü Sippar...
Beşinci Şuruppak ...39

“İnsanlığın neslinin koruyucusu...”

Üçüncü otuz yedi satırlık boşluğun ardından anlatıya tekrar başladığımızda, sahne şaşırtıcı bir şekilde değişmiştir. Tufan hâlâ gelecekte olsa da, tufan öncesi beş şehrin kuruluşu artık çok geride kalmıştır. Bağlamdan, aradan geçen sürede şehir sakinlerinin ilahi hoşnutsuzluğa yol açacak şekilde davrandıkları ve tanrıların, insanlığı yeryüzünü yok eden korkunç bir sel aracıyla cezalandırmak üzere çağrıldığı anlaşılmaktadır. Hikâyeye tekrar başladığımız anda, birkaç tanrı bu karara karşı çıkmakta ve bundan duydukları mutsuzluk ve memnuniyetsizliği dile getirmektedir .

Girişe gerek kalmadan, Zisudra adında bir adam tanıtılıyor; Sümer arketipi ve bize şunu söylüyor: İncil'deki patriark Nuh. Metin onu "dindar, Tanrı korkusu olan bir kral" olarak tanımlıyor. [41] Tanrılardan birinin ona acıdığını anlıyoruz. Bu tanrının adı Pensilvanya Üniversitesi tabletinde yer almasa da, Schøyen parçası bize Zisudra'nın sadece bir kral değil, aynı zamanda Enki tanrısının rahibi olduğunu ortaya koyarak bir ipucu veriyor. Daha sonra Zisudra'ya şöyle diyor: [42] Daha fazlasını duyacağımız bu tanrı

> Sözüme güvenin, talimatlarıma kulak verin: Tufan
> tarikat merkezlerini silip süpürecek.
> İnsanlığın soyunu yok etmek, Tanrılar
> meclisinin kararıdır, sözüdür. [43]

Aynı mitin daha sonraki birçok revizyonundan yola çıkarak, bilim insanlarının "Zisudra'ya dev bir tekne inşa etmesi ve böylece onu kurtarması için ayrıntılı talimatlar vermeye devam etmiş olması gerektiği" sonucuna vardığı kırk satırlık bir metin sonu takip eder. "Kendini yıkımdan kurtardı." [44]

Hikayeye tekrar döndüğümüzde, felaket çoktan başlamıştır:

> Bütün fırtınalar, son derece güçlü bir şekilde, tek bir vücut halinde
> saldırdı, Aynı zamanda sel, kült merkezlerinin üzerine çöktü.
> Yedi gün yedi gece boyunca sel ülkeyi kasıp kavurdu, Ve büyük gemi
> büyük sular üzerindeki fırtınalarla savruldu. [45]

Felaket boyunca gökyüzü karanlık kalır. Sonra, sekizinci gün, güneş bulutların arasından çıkar ve yağmurlar ve şiddetli fırtınalar diner. Zisudra, hayatta kalma gemisinin "penceresini" açarak sonsuza dek değişmiş bir dünyaya bakar ve tanrılara bir öküz ve bir koyun kurban eder. [46]

Otuz dokuz satırlık sinir bozucu bir boşluk, muhtemelen Zisudra'nın karaya çıktığı yeri ve sonrasında attığı adımları anlatıyor. Hikâyeye metnin sonuna doğru tekrar başladığımızda, onu Sümer panteonunun yüce tanrıları Anu ve

Machine Translated by Google

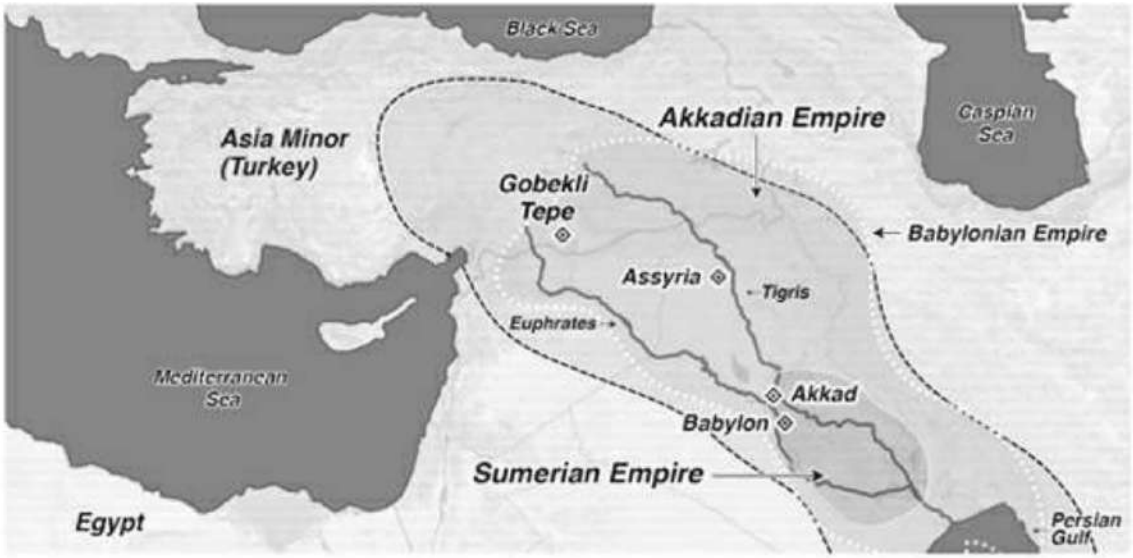
İnsanlığı yeryüzünden tamamen silme kararından pişman olan ve şimdi Zisudra'ya gemisini inşa ettiği ve Tufan'dan kurtulduğu için minnettar olan Enlil, onu ölümsüz yapmaya karar verir:

> Ona tanrı gibi bir hayat
> verdiler; Tanrı gibi sonsuz bir nefes indirdiler, ...
> Kral Zisudra, Bitki
> örtüsünün ve insanlığın tohumunun koruyucusu. 47

Son otuz dokuz satır eksik. [48]

Yedi Bilge

Antik Sümer konusunda büyük otoritelerden biri olan merhum Profesör Samuel Noah Kramer, Tufan'ın dünya çapındaki geleneğinin günümüze ulaşan bu en eski yazılı versiyonunda "baştan çıkarıcı belirsizlikler ve belirsizlikler" olduğunu gözlemlemiştir. 49 Ancak, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde, tabletin Tufan'dan önce var olan bir kentsel medeniyetten bahsettiği ve bize kutsal şehirlerinin adlarını verdiği: Eridu, Badtibira, Larak, Sippar, Şuruppak. Bu şehirlerin, oldukça ayrıntılı bir şekilde, tufanda yutulduğu söylenir. Dahası, Sümer'in kendisi ortadan kalktıktan çok sonra, beş şehir, tufan öncesi dönem ve Tufan ile ilgili zengin gelenekler Mezopotamya'da varlığını sürdürdü ve daha sonra neredeyse Hristiyanlık zamanına kadar öne çıkan Akad, Asur ve Babil kültürleri tarafından tekrarlandı. 50 Gerçekten de bu bölgenin geleneksel tarihinin, antik çağlarda anlatıldığı şekliyle, Tufan öncesi ve sonrası olmak üzere çok açık bir şekilde iki farklı döneme ayrıldığını ve her iki dönemin de bölge halkları tarafından kesinlikle olgusal ve gerçek olarak kabul edildiğini söylemek adil olacaktır.

Şekil 27: Mezopotamya'nın antik imparatorlukları tarihin farklı dönemlerinde öne çıktılar ancak hepsi, uzak antik çağlarda insanlığı neredeyse tamamen yok eden küresel bir Tufan geleneğini sürdürdüler.

Machine Translated by Google

Birinci Bölüm'de Mezopotamya geleneklerinin yalnızca tufan öncesi şehirlerin anılarını değil, aynı zamanda Oannes adlı tufan öncesi bir uygarlaştırıcı kahramanın ve uygarlaştırma misyonunu desteklediği söylenen Yedi Bilge "Yedi Apkallu" kardeşliğinin anılarını nasıl koruduğunu gördük. Okuyucunun hatırlayacağı gibi, bu bilgeler bölgenin günümüze ulaşan sanatında genellikle tuhaf bir tür torba veya kova tutan sakallı adamlar olarak tasvir edilirler, ancak bazen de yarı kuş yarı insan biçiminde teriantroplar olarak gösterilirler. Daha derine indiğimde, Tanrıların Parmak İzleri'ni araştırırken ilk kez değindiğim Babil rahibi Berossos'un anlatılarına geri dönüp dikkatlice tekrar okuduğumda, Oannes ve Apkallu bilgelerinin bazen farklı bir teriantropik biçimde, bu durumda yarı balık, yarı insan biçiminde de tasvir edildiğini hatırladım. Her biri tufan öncesi bir kralın "danışmanı" olarak görevlendirilmişti ve devlet işlerindeki bilgelikleri ve mimar, inşaatçı ve mühendis olarak yetenekleriyle tanınıyorlardı.

[51]

Berossos, Tarihini Babil tapınak arşivlerinden derlemiştir (burada bulunduğu rivayet edilir). Bize şu bilgiyi aktarmıştır: "150.000 yıldan uzun süredir" saklanan "kamu kayıtlarında" Oannes'in bir "canavar" [52] veya "yaratık" olarak tanımlandığına dair bir kanıt yok. Ancak Berossos'un söyledikleri, bir tür balık kostümü, kısacası bir tür kılık değiştirmiş bir adamı andırıyor. Berossos canavarı bize şöyle anlatıyor:

> Bütün vücudu bir balığınki gibiydi, ama altında, balığın kafasına bağlı, insan başı olan ve balığın kuyruğuna bağlı başka bir kafa, insan ayakları vardı ve insan sesi vardı...
>
> Günün sonunda, bu canavar, Oannes, denize geri döndü ve geceyi orada geçirdi. Amfibiydi, hem karada hem de denizde yaşayabiliyordu... Daha sonra, Oannes'e benzer başka canavarlar da ortaya çıktı. [53]

Oannes ve Apkallu bilgelerinin taşıdığı ilginç kapların Göbekli Tepe'deki megalitik sütunlardan birinde (ve Birinci Bölüm'de gördüğümüz gibi, antik Meksika'da da) tasvir edildiğini düşünürsek, bütün bunlardan ne anlamalıyız?

Mezopotamya geleneklerini daha da yakından takip ettiğimizde gizem daha da derinleşiyor. Özetle, Oannes ve Apkallu bilgelerinin kardeşliği, binlerce yıl boyunca insanlığa ders veren kişiler olarak tasvir edilir. Bu uzun zaman diliminde, büyük bir medeniyetin merkezleri olan beş tufan öncesi şehir ortaya çıkar ve krallık "gökten indirilir." Berossos, Oannes'in ilk ortaya çıkışından önce Mezopotamya halkının "tarladaki hayvanlar gibi kanunsuz bir şekilde yaşadığını" söyler. [54] Berossos, Tarih kitabını MÖ 290 ile 278 yılları arasında yazmıştır , ancak bize yalnızca Syncellus ve Eusebius gibi diğer yazarların eserlerinde alıntılar ve özetler olarak korunan parçaları ulaşmıştır. Bununla birlikte, bilim insanları, bize bu şekilde aktarılanların, en eski zamanlara dayanan çivi yazılı tabletlere yazılmış çok daha eski Mezopotamya geleneklerini doğru bir şekilde yansıttığını kabul etmektedir. [55] Örneğin, belki de bize aktaran yazarlar tarafından çarpıtılmış olan Oannes isminin, çivi yazısındaki Uannadapa'dan türediği, genellikle Adapa veya U-Anna olarak kısaltıldığı ortaya çıktı; Adapa unsuru başlangıçta (bir bilge için uygun bir şekilde) "Bilge" anlamına gelen bir unvandı. [56] Eski Mezopotamya yazıtlarında U-Anna'nın "göklerin ve yerin planlarını gerçekleştirdiği" söylenir. [57] Tufan öncesi bilgeler grubunun diğerleri

Machine Translated by Google
Bunlar arasında "kapsamlı anlayışa sahip olan" U-Anne-dugga ve "Eridu şehrinin büyücüsü" olarak tanımlanan An-Enlilda da vardır. 58

Şekil 28: Oannes ve Apkallu bilgelerinin kardeşliği.

Son nokta, yani tufan öncesi yedi bilgenin "büyücü", "sihirbaz", "büyücü", "sihirbaz" olduğu, çivi yazılı metinlerde tekrar tekrar vurgulanmaktadır. 59 Ancak aynı zamanda, büyülü yetenekleriyle açıkça pratik, teknolojik ve hatta bilimsel beceriler de ilişkilidir. 60 Dolayısıyla onlar "kimyasal reçetelerin" ustalarıydı, marangozlardı, 63 ve şehirlerin temellerini atmaya yardımcı oldular. 61 64 62 Taş kesiciler, metal işçileri ve kraliyet inşaat ve yenileme projelerinde kullanılan tüm zanaatlar, tufan öncesi bilgelere kadar uzanan bilgiye atfedildi. ayrıntılı bir çalışmada şöyle özetliyor:

65 Estonya'daki Tartu Üniversitesi'nden Amar Annus olarak,

> Tufandan önceki dönem, Mezopotamya mitolojisinde vahiy dönemiydi ve sonraki tüm bilginin temelleri bu dönemde atılmıştı. Tufan öncesi bilgeler, medeniyet sanatlarını topraklarına getiren kültür kahramanlarıydı. Bu dönemi takip eden dönemde yeni hiçbir şey icat edilmez, orijinal vahiy yalnızca aktarılır ve ortaya çıkarılır. Oannes ve diğer bilgeler, medeniyetin tüm temellerini tufan öncesi insanlığa öğrettiler. 66

Antik Mezopotamya'nın çivi yazılı tabletleri, 67 ve Apkallu bilgelerinin sıklıkla elinde tuttuğu kaplar hakkında azından bir miktar ışık tutmaktadır . Bunlara banduddu - "kovalar" - denir ve "kutsal su" içerdikleri da en varsayılır. Bilge, diğer elinde koni benzeri 68 Okuyucunun Birinci Bölüm'den hatırlayacağı gibi, çok sık olarak, bir nesne tutar. Bunlara yazıtlarda mullilu denir.
—"arındırıcılar" anlamına gelir. 69 Aynı sahnelerde bilgeler sıklıkla stilize edilmiş bir ağaçla, bazen bir kral figürüyle, bazen de her ikisiyle birlikte görünürler. Ağaca dair belirli bir metinsel referans günümüze ulaşmamıştır, ancak akademisyenlerin genel varsayımı, ağacın "kutsal bir ağaç" olması gerektiği yönündedir; çoğu kişi ise "hayat ağacını" temsil ettiğine ve " hem ilahi dünya düzenini hem de

Machine Translated by Google

"Dünyanın yöneticisi olarak görev yapan kral." 71 Dolayısıyla, sonuç olarak "sihirli bir koruyucu ayin, bir kutsama, bir meshetme"ye bakıyoruz: 72

> Bilgeler, ağaca kutsal su serperek ona kendi kutsallıklarını vermiş, kozmik uyumu korumuş ve böylece gök ve yer planlarının doğru bir şekilde işlemesini sağlamışlardır. 73

Şekil 29: Sümer bilgelik ve büyü tanrısı Enki, özel sorumluluğu Abzu olarak bilinen yeraltı tatlı su okyanusuydu. Abzu ile olan bu bağlantısı nedeniyle, genellikle omuzlarından balıklar akan su akıntılarıyla tasvir edilirdi. Akadlar ona Ea derlerdi.

Yedi Apkallus'un Enki tarafından yaratıldığına inanılıyordu (Enki, Sümerce adıydı; Akadlar ona Ea derdi). Schøyen tabletinde Zisudra'nın hamisi, Abzu olarak bilinen yeraltı tatlı su okyanusunun yüce tanrısı olarak ortaya çıkmıştı. 74 Enki'nin bu su alemiyle olan bağlantısının yanı sıra kendine özgü nitelikleri arasında bilgelik, büyü ve medeniyetin sanat ve zanaatları vardı. Bu özellikler, bilgelerin 75 öyledir yaratıkları arasında yer almasına ve sıklıkla balık olarak sembolize edilmelerine uygundu. Bir bilginin belirttiği gibi, Apkallu balığının biçimi şöyleydi:

> Derinlerde yatan sırlarla bağlantılıdır; ve hiç kapanmayan, sürekli izleyen gözleri ona her şeyi bilen bir zekâ kazandırır. 76

Bu olağanüstü bilgelerin, bilgelik tanrısı Enki'nin büyücülerinin öğütleri ve öğretileri sayesinde, çivi yazılı metinlerden insan medeniyetinin hızlı teknolojik ve bilimsel ilerlemeler kaydettiğini ve "tufandan önceki altın çağ olan olağanüstü ihtişam ve bolluk" dönemine girdiğini öğreniyoruz. 77 Her şey, mümkün olan en iyi dünyada, en iyi şekilde gidiyor gibiydi. Ancak bin yıllar geçtikçe insanlık evrenle ve tanrılarla uyumunu kaybetti; özellikle de "Kral, yüce efendi, baba ve yaratıcı" olarak tanımlanan ve (belki de daha fazlasını veren) büyük Enlil ile.

Machine Translated by Google
(Kişiliğinin anlamı) Sümer panteonunda "şiddetli bir fırtına" [78] Gök tanrısı Anu teknik olarak birinci sırada yer alsa da olarak anılan Enlil, genellikle oldukça uzak ve güçsüz bir figürdü. Enlil, onun ikinci komutanıydı ama aslında çoğu "yönetici kararından" o sorumluydu. Bazı metinlerde Enlil'in küçük kardeşi olarak gösterilen Enki ise üçüncü sıradaydı. [79]

Şekil 30: Güçlü Sümer tanrısı Enlil (oturan, sağda). Genellikle "şiddetli bir fırtına" olarak tanımlanan Enlil, Tufan aracılığıyla insanlığın yok edilmesini emreden kişiydi.

Gördüğümüz gibi Sümer tufan öyküsünde birçok boşluk var, ancak Gılgamış Destanı gibi, günümüze ulaşan Mezopotamya metinlerinin tartışmasız en ünlüsü olan diğer tabletler ayrıntıları dolduruyor ve Enlil'in rolü konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor:

> O günlerde dünya kalabalıktı, insanlar çoğalıyordu, dünya vahşi bir boğa gibi böğürüyordu ve büyük tanrı bu gürültüden uyanıyordu. Enlil bu gürültüyü duydu ve meclisteki tanrılara şöyle dedi: "İnsanlığın gürültüsü dayanılmaz hale geldi ve Babil yüzünden artık uyku mümkün değil." Bunun üzerine tanrılar insanlığı yok etmeyi kabul ettiler. [80]

Sonrasında ne olduğunu biliyoruz. Tanrı Enki (Schøyen tabletine ek olarak, daha sonraki diğer metinler de onun olduğunu doğruluyor) Zisudra'yı yok edici araç olan büyük ve yaşamı yok eden tufanın serbest bırakılmak üzere olduğu konusunda uyarmak için araya girdi. [81] Zisudra'ya "Xisouthros" diyen Berossos, bize hikâyenin bir sonraki bölümünü aktarıyor:

> [Enki], Xisouthros'a bir rüyada görünerek insanlığın büyük bir tufanla yok olacağını söyledi. Sonra ona, ilk, orta ve son tabletleri birlikte gömüp güneş şehri Sippar'da saklamasını emretti. Sonra bir tekne inşa edip ailesi ve en yakın arkadaşlarıyla birlikte tekneye binecekti. Tekneye yiyecek ve içecek sağlayacak, ayrıca vahşi hayvanları, kuşları ve dört ayaklı hayvanları da gemiye alacaktı. Her şey hazır olduğunda,

Machine Translated by Google

Yelken açmaya hazırlanmaktı... Gemi inşa edilene kadar çalışmayı bırakmadı. Uzunluğu beş stad [3.000 fit veya 914 metre], genişliği ise iki stad [1.200 fit veya 366 metre] idi. Eşi, çocukları ve en yakın arkadaşlarıyla birlikte, emredildiği gibi her şeyle donatılmış olarak, tamamlanmış gemiye bindi ...82

Berossos'un günümüze ulaşan parçaları bize Tufan deneyimini anlatmıyor, ancak Berossos Destanı Gılgamış, sözleri Zisudra/Xisouthros'un ağzından söyleyerek bunu yapar: 83

Altı gün altı gece boyunca rüzgar esti, sel, fırtına ve su baskını dünyayı sardı, fırtına ve su baskını savaşan ordular gibi birlikte şiddetle esti. Yedinci gün şafak söktüğünde güneyden esen fırtına dindi, deniz sakinleşti, sel dindi. Dünyanın yüzüne baktım ve sessizlik vardı. Denizin yüzeyi bir çatı kadar dümdüz uzanıyordu. Tüm insanlık kile dönmüştü...

Bir kapak açtım ve yüzüme ışık düştü. Sonra eğildim, oturdum ve ağladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, çünkü her taraf su israfıydı...

On dört fersah uzakta bir dağ belirdi ve gemi orada karaya oturdu ...84

Yine Berossos:

Sonra Xisouthros, yeryüzünün yeniden belirdiğini anladı... Karısı ve kızıyla birlikte dümenciyle birlikte gemiden indi. Yeryüzüne tapınmak için yere kapandı, bir sunak kurdu ve tanrılara kurbanlar sundu. Bundan sonra, gemiden kendisiyle birlikte ayrılanlarla birlikte ortadan kayboldu. Gemide kalan ve Xisouthros'la birlikte yola çıkmayanlar... onu aradılar ve her yerde adıyla seslendiler. Ama o günden sonra Xisouthros bir daha ortalıkta görünmedi ve sonra havadan gelen bir ses, tanrıları onurlandırmanın onların görevi olduğunu ve Xisouthros'un tanrılara gösterdiği büyük onur nedeniyle tanrıların meskenine gittiğini ve karısının, kızının ve dümencinin de aynı onura sahip olduğunu bildirdi. Ses daha sonra onlara... Sippar şehrine dönmelerini, orada gömülü tabletleri kazıp insanlığa teslim etmelerini emretti. Dinlenmek için geldikleri yer Ermenistan topraklarındaydı. 85

Özetle, hem İncil hem de Mezopotamya anlatıları, Ermenistan'ın Tufan'dan kurtulanların sığınma yeri olduğu konusunda hemfikirdir. Ancak Berossos, Eski Ahit öyküsünde eksik olan bazı önemli ayrıntıları ekler. Bunlar şunlardır: Birincisi, gördüğümüz gibi Sümer geleneklerinde anılan beş tufan öncesi kentten biri olan Sippar'a yapılan atıf; ikincisi, tufan öncesi dönemlere ait yazıtların veya arşivlerin ("tüm tabletler, birinci, orta ve sonuncu") Tufan vurmadan önce Sippar'a gömüldüğüne dair ilgi çekici bilgi; ve üçüncüsü, sular çekildikten sonra kurtulanların gömülü tabletleri kazıp "insanlığa teslim etmek" için Sippar'a geri dönecekleri.

Machine Translated by Google

Şekil 31: Sümer Tufanı'ndan kurtulan adam ve Gemi: "Denizin yüzeyi bir çatı kadar dümdüz uzanıyordu. Bütün insanlık kile dönmüştü... On dört fersah uzakta bir dağ belirdi ve gemi orada karaya oturdu."

Dolayısıyla burada öngörülen şey, küresel bir felaketten sonra medeniyetin yenilenmesinden başka bir şey değildir; tufan öncesi bilginin yeniden ele geçirilip yaygınlaştırılacağı bir yenilenme. Ancak Yedi Bilge'nin artık bu bilginin yayılmasında hiçbir rolü olmayacaktı. Çivi yazılı metinler, Tufan sırasında Abzu'nun derinliklerine geri gönderildiklerini anlatıyor. 86 "İnsan soyundan" diğer bilgeler -bir durumda "Apkallu'nun üçte ikisi" olarak tanımlanıp bir daha asla geri dönmemeleri emredilse de- yerlerini alacak, bir tür süreklilik sağlanacak ve bağlarından bahsedeceklerdi. MÖ birincimedeniyet yeniden yükselecekti. Zamanı gelince, sonraki krallar tufan öncesi dünyayla olan bin yılın sonlarında , Babil Kralı I. Nebukadnezar kendisini “tufandan önce korunmuş bir tohum” olarak tanımlamıştı88 ; MÖ yedinci yüzyılda Mezopotamya'daki Asur imparatorluğunu yöneten Aşurbanipal ise övünerek şöyle demişti: “Bilge Adapa'nın, yani gizli bilginin zanaatını öğrendim...

Ben göklerin ve yerin işaretlerini çok iyi biliyorum... Tufandan önce taşlara yazılan yazıların tadını çıkarıyorum.” 89

Sonraki bölümde göreceğimiz gibi, Yedi Bilge'nin en uzak antik çağlarda medeniyeti getirenler olduğu ve "tufandan önce taşlara yazılmış yazıların" korunup yayılması gerektiği şeklindeki aynı düşüncelerin, sözde tamamen farklı ve birbiriyle ilgisiz olan Antik Mısır kültüründe de ortaya çıkması ilginç bir gizemdir.

Machine Translated by Google

Bölüm IV

Diriliş

Machine Translated by Google

Bölüm 9
Ka Adası

Nil Nehri kıyıları yemyeşildir, palmiyeler ve yemyeşil tarlalarla çevrilidir, ancak dardırlar ve çevredeki çöllerden ebedi nehrin onlara bahşettiği bereket armağanı sayesinde kazanılmışlardır. Kahire'den Asvan'a kadar her yerde aynı hikaye geçerlidir. Asvan'da Yüksek Baraj, firavunların kutsal manzarasını, dünyanın en büyük insan yapımı su kütlelerinden biri olan ve güneye doğru uzanarak Sudan sınırını geçen Nasır Gölü'nü yaratarak kalıcı olarak değiştirmiştir. 1960'larda gölün seviyesi yükseldiğinde, Buhen Kalesi gibi birçok Antik Mısır yapısı sular altında kalmıştır.
Dünyaca ünlü Ebu Simbel ve Philae'deki göz kamaştırıcı güzellikteki küçük İsis Tapınağı gibi diğerleri ise blok blok taşınarak kurtarılmış ve daha yüksek bir zemine yeniden dikilmiştir.

Diğerleri ise sökülüp denizaşırı ülkelere gönderildi; örneğin, şu anda New York Metropolitan Sanat Müzesi'nde bulunan Dendur Tapınağı, şu anda Madrid'deki Parque del Oeste'de bulunan Debod Tapınağı ve şu anda Hollanda, Leiden'deki Rijksmuseum Van Oudheden'de bulunan Taffeh Tapınağı. Bu sayede, antik çağda binlerce yıl boyunca Mısır'da kendini sürekli olarak yeniden inşa eden ve yeniden ortaya çıkaran tanrıların kutsal diyarının, bugün bile uzak diyarlarda yeniden diriliş ve yeniden doğuş yaşadığı söylenebilir.

Aynı şey, kendi yazıtlarına göre, Edfu'daki Horus Tapınağı için de geçerliydi. Antik çağlarda Behdet olarak bilinen (bu nedenle hamisi şahin tanrı Horus, genellikle Behdetli Horus olarak anılır) Edfu, Asvan'ın 110 kilometre (68 mil) kuzeyinde, Nil'in batı kıyısında yer alır ve bu nedenle Nasır Gölü'nün taşkınlarından kurtulmuştur. Bugün gördüğümüz tapınak, Yukarı Mısır'ın kavurucu güneşinin altında ışıldayan ve zarif altın kumtaşı bloklarıyla nispeten gençtir; tüm kompleks, MÖ 237 ile MÖ 237 arasında bir dizi aşamada Ptolemaios döneminde tamamlanmıştır. Ancak, anlamlı her anlamda, burada karşı karşıya olduğumuz şey, en azından MÖ 157 . Eski Krallık'a (MÖ 2575-2134) 2 ve belki de çok ötesine tarihlenen, daha önce bu alanı işgal eden çok daha eski tapınakların en son enkarnasyonudur .

Machine Translated by Google

Şekil 32

En azından en ilgi çekici olanı, tapınağın duvarlarını kaplayan dönümlerce gizemli yazıtta ifade edilen kendi hakkındaki düşüncesidir . Edfu Yapı Metinleri olarak adlandırılan bu yazıtlar, bizi "Tanrıların İlk Çağı" 3 olarak adlandırılan çok uzak bir döneme götürüyor ve bu tanrıların aslen Mısırlı olmadığı ortaya çıktı.

[4] ama kutsal bir adada, "İlksel Olanların Yurdu"nda yaşadı

büyük bir okyanusun ortasında. [5] Sonra, geçmişte belirtilmeyen bir zamanda, korkunç bir felaket -gerçek bir

göreceğimiz gibi, sel ve yangın felaketi bu adayı ele geçirdi, "en eski konakların" bulunduğu yer

“tanrılar” kurulmuştu, ilahi sakinler. [7] [6] onu tamamen yok ederek, tüm kutsal mekanlarını sular altında bırakarak ve halkının çoğunu öldürerek

Ancak bazıları hayatta kaldı ve bize bu kalanların gemileriyle yola çıkıp "gezmeye" başladıkları

(Çünkü metinler bize, ilkel çağın bu tanrılarının dünyayı dolaşan denizciler oldukları konusunda hiçbir [8]söylendi.

şüphe

bırakmıyor. 9 Bunu yapmalarının amacı, kayıp vatanlarının özünü yeniden yaratmak ve canlandırmaktan başka bir şey değildi. [10] kısacası, meydana getirmek:

Eski tanrılar dünyasının yeniden dirilişi ...11 Yıkılmış bir dünyanın yeniden yaratılması. [12]

Mısırbilimci Eve Anne Elizabeth Reymond'un Edfu Yapı Metinleri üzerine yaptığı ustaca çalışmada doğruladığı gibi genel ton, "eski bir dünyanın kurulmuş olduğu, yıkıldığı ve ölü bir dünya olarak başlangıçta geçmişte var olanın yeniden yaratılması ve diriltilmesi olan yeni bir yaratılış döneminin temeli haline geldiği" görüşünü aktarmaktadır.

[13]

Metinlerin değerlendirilmesinde önemli olan nokta, bunların tarihi tapınakta yazılmadığı gerçeğidir . Aksine, Reymond'un da belirttiği gibi, Edfu rahipleri ve yazıcıları, geniş bir antik belge arşivinden daha önemli gördükleri kısımları kopyalamaktan başka bir şey yapmamışlardır.

Machine Translated by Google

Ellerinde olan bu durum, Eski MS beşinci yüzyıla gelindiğinde Roma ve Hıristiyan fanatizminin ağırlığı Mısır medeniyetinin nihai çöküşüne yol açmıştı. 15 Bundan sonra (İslam'ın geçmişe duyduğu nefret, durumu kısa sürede daha da kötüleştirdi) artık kadim tanrılara tapmayan yerel halk tarafından depo, ahır ve ev olarak kullanılan tapınaklara bakım yapılmamaya başlandı. 1837'de İngiliz kâşif Howard Vyse, Edfu'yu ziyaret etti ve içeride bulduğu karmaşayı şöyle anlattı:

> Mısır'ın en görkemli tapınaklarından biri olan tapınağın kendisi, birçoğu üzerine, diğerleri ise etrafını saran devasa çöp yığınları üzerine inşa edilmiş sefil kulübelerle çarpıcı bir tezat oluşturuyor. Boyalı hiyerogliflerle kaplı iç mekan, tahıl ambarı oluşturmak için toprak duvarlarla bölünmüş ve altında, bir Arap evinden açılan bir delikten girdiğim devasa alt yapılar var. Her türden kir ve pislikle doluydular, ancak son derece sağlam bir şekilde inşa edilmişlerdi ...16

Edfu'nun hâlâ ayakta olduğu dönemde, tapınağın kütüphanesindeki gizemli metinleri okuyabilen rahip ve yazıcıların, bu metinlerden parçalar seçip tapınağın "sağlam" ve "heybetli" duvarlarına derinlemesine işleme projesine girişmeleri bizim için büyük bir şans. Bunu yaparken, ister tesadüfen ister bilerek, en azından bu parçaların günümüze ulaşmasını sağladılar; oysa yüzyıllarca süren ihmal ve kötü muamele sırasında yağmalanan, yakacak olarak kullanılan, Nil Nehri'ne atılan orijinal kaynak belgeler çoktan yok oldu.

Kaçınılmaz olarak, orijinal bağlamlarından yoksun oldukları için, parçalar genellikle kafa karıştırıcı ve son derece cezbedicidir. Yine de, kaynak belgelerin -keşke elimizde olsaydı!- bize çok daha eksiksiz bir şekilde açıklayabileceği geçmişimizin harikalarına ve sırlarına bir bakış sunarlar.

Mısır'daki Atlantis

Solon'dan 9.000 yıl önce, yani bizim takvimimizde MÖ 9600'de, korkunç bir sel ve yangın felaketiyle yok olan Atlantis'in olağanüstü hikâyesini bize aktaran ünlü Yunan filozof Platon, arkeologlar tarafından genellikle kayıp Buzul Çağı medeniyetinin tüm hikâyesini uydurmuş olarak kabul edilir. Timaeus ve Kritias'ta aktarılan bilgilerin bir kısmının doğruluğunu gönülsüzce de olsa kabul etmeye istekli olanlar arasında , Platon'un anlatısını belki de Akdeniz merkezli çok daha yakın tarihli bir felakete, örneğin MÖ 2. binyılın ortalarında Thera (Santorini) yanardağının patlamasına dayandırdığı görüşü hâkimdir . 11.000 yıldan daha uzun bir süre önce küresel bir felaketin gerçekleşeceği fikri ve özellikle de bu felaketin o dönemin yüksek bir medeniyetini yok edebileceği şeklindeki sapkın fikir, arkeoloji çevreleri tarafından şiddetle reddediliyor ve hatta alay konusu oluyor; çünkü elbette arkeologlar o dönemde yüksek bir medeniyetin olmadığını ve hiçbir koşulda olamayacağını "bildiklerini" iddia ediyorlar.

Bunu, kesin olarak bir varlığı dışlayan herhangi bir somut kanıt nedeniyle "bilmiyorlar".
Üst Paleolitik Çağ'da Atlantis tipi bir medeniyetten ziyade, iki yüz yıldan az süren "bilimsel" arkeolojinin sonucunda, atalarımızın Üst Paleolitik Çağ'dan Neolitik Çağ'a sorunsuz bir şekilde geçişini sağlayan, üzerinde anlaşılmış bir medeniyet zaman çizelgesinin ortaya çıktığı genel ilkesine dayanmaktadır (her ikisi de,

Machine Translated by Google
tanımı, Taş Devri kültürleri) MÖ 9600 civarında ve daha sonraki bin yıllarda tarımın gelişmesi ve mükemmelleşmesiyle devam etti; bu süreç aynı zamanda MÖ 7500 civarında Türkiye'de Çatalhöyük gibi bazı çok büyük kalıcı yerleşimlerin kurulmasına da tanıklık etti .

MÖ 4000 civarında ekonomik ve sosyal yapıların giderek daha karmaşık hale gelmesi ve örgütsel yeteneklerin gelişmesi, en eski megalitik alanların (örneğin Malta'nın Gozo adasındaki Gigantija) yaratılmasını mümkün kılmış, ilk şehir devletleri ise MÖ 3500 civarında Mezopotamya ve İndus Vadisi'nde ve kısa bir süre sonra Mısır'da ve dünyanın diğer tarafında ortaya çıkmıştır. 17 Giza Piramitleri megalitik anıtlardır; Büyük Sfenks de öyle. Britanya Adaları'nda, Peru'da.

Her ikisi de MÖ 3000 civarına tarihlenen Dış Hebridler'deki Callanish ve güneybatı İngiltere'deki Avebury, gerçek megalitik alanların en eski örnekleridir. Stonehenge'in megalitik evresinin MÖ 2400 civarında başladığı ve MÖ 1800 civarına kadar devam ettiği düşünülmektedir .

Bu iyi işlenmiş ve köklü kronolojide Atlantis gibi tarih öncesi bir medeniyete yer yoktur; bu nedenle ana akım, Platon'un "tuhaf" öyküsünü mümkün olan her yolla reddetme arzusundadır. Bu yöntemler arasında, öykünün sözde "Mısır" temeline, özellikle de Timaeus'ta ileri sürülen , Delta'daki Sais rahiplerinin Atlantis ve acımasız kaderinin, Mısır medeniyetinin MÖ 4. binyılın sonlarındaki yerleşik başlangıcından binlerce yıl öncesine dayanan Tapınaklarındaki "kutsal kayıtlarda"18 anlatıldığı iddiasına gülünçlük de vardır .

Ortodoks kronolojiye bağlı olanlar için, Sais rahiplerinin, zamanı gelince Platon'a ulaşan bu tür "imkansız" kayıtların gerçek bir açıklamasını Solon'a vermiş olabilecekleri fikri saçma görünüyor; yalnızca göz ardı edilmeyi hak eden açık bir tarihsel çelişki.

Ayrıca, günümüze ulaşan Eski Mısır papirüs ve yazıtlarında Atlantis'e dair hiçbir referans bulunmadığı iddiası da sıklıkla dile getirilmektedir.

Sadece bir Mısırbilimci, Galler Üniversitesi Swansea'dan (2004'te vefat etmiştir) merhum Profesör John Gwyn Griffiths, bu fikir birliğine meydan okuyacak cesareti gösterdi. Ancak sunduğu meydan okuma, Atlantis'in var olup olmadığı ve MÖ onuncu bin yılda yok olup olmadığı gibi temel bir noktayla değil , daha ziyade Platon'un, atası Solon aracılığıyla, gerçek Antik Mısır geleneklerinden etkilenmiş olup olmadığı gibi daha az önemli bir noktayla ilgiliydi. 20 Bu kadar bilgili bir adam için yeterince tuhaf bir şekilde, Griffiths, "tanrılar" tarafından iskan edilen ve ilkel zamanlarda sel ve yangınla yok olan kutsal bir ada hakkındaki cazip anlatımıyla Edfu hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor - göreceğimiz gibi, Platon'un Atlantis'i için açık bir prototip. Profesörün odak noktası ise, P. Leningrad 1115 olarak kataloglanan ve şu anda Moskova'da saklanan, Batık Denizcinin Hikayesi olarak bilinen ilgi çekici bir düzyazı hikayesi içeren bir papirüse yöneldi. MÖ 2000 ile MÖ 1700 yılları arasındaki Mısır'ın Orta Krallığı dönemine dayanan bu "masalda" Griffiths, bence oldukça haklı olarak, Platon'un Atlantis anlatımına ikna edici benzerlikler buldu.

Papirüsteki aynı adlı "gemi kazası geçiren denizci" bize, büyük bir okyanus gemisinde yaptığı yolculuğun dev bir dalga tarafından vurulmasıyla sonuçlandığını anlatır:

> Sonra gemi öldü. İçindekilerden kimse kalmadı. Deniz kenarında bir adaya düştüm. Üç gün yalnız kaldım... Ağaçların gölgesinde yatıp gölgeye sarıldım... Sonra ağzıma ne koyabileceğimi bulmak için bacaklarımı uzattım. Orada incir ve üzüm buldum, her çeşit güzel

Machine Translated by Google

sebzeler, çınar incirleri... ve sanki bakımlıymış gibi salatalıklar. Balıklar ve kümes hayvanları vardı; olmayan hiçbir şey yoktu. Kendimi tıka basa doldurdum ve birazını yere bıraktım, çünkü kollarımda çok fazla vardı. [21]

Gemi kazası geçiren denizci ateş eğitimi alır, ateş yakar ve tanrılara yakılmış bir sunu sunar:

Sonra gürleyen bir ses duydum... Ağaçlar parçalandı, yer sarsıldı. Yüzümü açtığımda, gelenin bir yılan olduğunu gördüm. Boyu otuz arşındı [15 metre veya 50 fit]... Vücudu altınla kaplıydı; kaşları gerçek lapis lazulidendi... Sonra beni ağzına alıp yaşadığı yere götürdü ve sağ salim yere bıraktı ... [22]

Yılan, denizciye adaya nasıl geldiğini sorar ve denizcinin cevabını duyduğunda ona korkmaması gerektiğini söyler:

Seni yaşatan ve seni bu Ka Adası'na getiren bir tanrıdır . Üzerinde olmayan hiçbir şey yoktur; orası güzelliklerle doludur...

Hikayenin çevirmeni Miriam Lichtheim, " Ka Adası" adının "ilginç" olduğunu belirtiyor. Ünlü Mısırbilimci Sir Alan Gardiner'ın "onu 'hayalet ada' olarak yorumladığını" da ekliyor. [23] Ka kavramı -bir kişinin veya nesnenin astral veya ruhsal özü olan "çift"- hakkında ayrıntılı bir inceleme sunmak bu kitabın kapsamını aşıyor. Ka, ölümlü yaşamı boyunca insanla birlikte var olmuş, ancak "mezarın ötesindeki alemlerde üstün güç" olmuştur. Nitekim, Tanrılar'da ölüm için kullanılan terim
Eski Mısır dili "Ka'sına gitmek " veya " Gökyüzündeki Ka'sına gitmek" anlamına geliyordu. Ayrıca , Mısır'ın [24]
büyük anıtlarının da kendi Ka'ları olduğuna inanılıyordu. Burada özellikle önemli olan, Duat olarak bilinen göksel ahiret krallığının efendisi olan yüce tanrı Osiris'in her zaman Giza'daki "Piramitlerin Ka'sı" olarak anılmasıdır : [25]

Ka , insan ev sahibinden önce sonsuzluğa adım attı; insanın yanında yürüyerek nezaket, sükunet, onur ve şefkati teşvik etme işlevini yerine getirdi. İnsanın yaşamı boyunca Ka , vicdan, koruyucu ve rehber oldu. Ancak ölümden sonra Ka , en yüce varlık oldu ...26

Bunu akılda tutarak, Gardiner'ın Batık Denizcinin Hikâyesi'nde bir "hayalet ada"nın yer aldığı önermesi mantıklı geliyor. Denizci, Orta Krallık Mısır'ının fiziksel aleminden bir tekneyle yola çıkmış, ancak "Ka Adası "na, yani artık bu dünyada manevi özü dışında var olmayan bir hayalet aleme sürüklenmiştir.

Adanın hakimi olan devasa yılan, denizciye hüzünlü hikayesini anlatırken aynı tema devam ediyor:

Ben kardeşlerimle birlikte buradaydım ve yanlarında çocuklar da vardı. Toplamda yetmiş beş yılan, çocuk ve kardeştik; üstelik edindiğim küçük bir kızdan bahsetmiyorum bile.

Machine Translated by Google

> Dua yoluyla. Sonra bir yıldız düştü ve içinden alevler içinde yükseldiler. Tesadüfen ben onlarla birlikte ateşte değildim. Aralarında değildim. Onları bir ceset yığını halinde bulduğumda, onlar uğruna ölebilirdim.
> 27

Zamanı gelince bir gemi geçer ve denizci kurtarılır. Adanın yılan kralı onu zengin hediyelerle geri gönderir: mür, yağlar, afyon, baharatlar, "parfüm, göz boyası, zürafa kuyrukları, büyük tütsü parçaları , fil dişleri, tazılar, maymunlar, babunlar ve türlü değerli şey." Minnettarlıkla dolu denizci, Mısır'dan hediyelerle dönmek ister, ancak gemiye binmeden önce her yılan onu kenara çeker ve şöyle der:

> Buradan ayrılınca bir daha bu adayı göremeyeceksin; ada su olacak.
> 29

John Gwyn Griffiths'in Platon'un Atlantis hikâyesiyle yaptığı karşılaştırmalar, esas olarak her iki adada da bulunduğu söylenen filler de dahil olmak üzere zengin bitki ve hayvan çeşitliliğiyle ilgilidir. İşte Platon'un Atlantis hakkındaki görüşleri:

> Adada çok sayıda fil vardı; çünkü hem göllerde, bataklıklarda ve nehirlerde yaşayanlar hem de dağlarda ve ovalarda yaşayanlar gibi, diğer tüm hayvan türleri için yiyecek olduğu gibi, en büyük ve en obur hayvan için de yiyecek vardı. Ayrıca, ister kökler, ister otlar, ister ağaçlar, ister meyve ve çiçeklerden damıtılan özler olsun, bugün toprakta bulunan tüm güzel kokulu şeyler o topraklarda yetişip gelişti; ayrıca, hem beslenmemiz için verilen kuru tür hem de yiyecek olarak kullandığımız diğer türler -hepsine genel adıyla "baklagil" diyoruz- hem de sert kabuklu, içecek, et ve merhem sağlayan meyveler... o zamanlar güneş ışığını gören bu kutsal ada, güzel, harika ve sonsuz bollukta ürünler verdi. Toprak onlara böylesi nimetler sundu ...30

Ayrıca Atlantis'in kutsal bir ada olduğu ve tabii ki, batık gemicinin bir tanrı tarafından getirildiği Ka Adası'nın da kutsal olduğu gerçeği de var.
Ancak, “deniz tarafından yutulan ve yok olan” Atlantis’in kaderinde bu vardır
31
Ka Adası bir daha asla görülemeyecekti çünkü “su olmuştu.”

Griffiths, bu tür unsurları hesaba katarak Platon'un öyküsünün " tamamen Mısır'dan türetilmemiş " olmasına rağmen , Mısır'a "kavramsal bir borcu" olduğu sonucuna varıyor. Bu iyi yapılmış bir önermedir, ancak Edfu Yapı yine de kesinlikle Metinleri'ne aşina olsaydı, bence davasını daha güçlü bir şekilde ortaya koyabilirdi.

Bazı konuları bir araya getirmek

Platon'un bize anlattığına göre, Delta'daki Sais Tapınağı'nda bir zamanlar tutulan ve Atlantis hikâyesini içeren kutsal kayıtlara artık erişemiyoruz. Solon'un MÖ 600 civarında ziyaret ettiği bu tapınak,

Machine Translated by Google
Tanrıça Neith'e adanmış ve en azından İlk Çağ'a kadar uzanan son derece eski bir yapıdır
Hanedanlık, MÖ 3200 civarı . [33] Ne yazık ki MS 1400'de tamamen yıkılmış ve bugün Sa el Hagar köyünün bulunduğu alanda yalnızca çöp yığınları ve birkaç dağınık blok kalmıştır. Yapı Metinleri'nde korunan metinler, esasen Solon'un duyup Platon'a[34] Öte yandan Edfu'da, orijinal kutsal kayıtlar da kaybolmuş olsa da, alıntılar
aktardığı ve Griffiths'in daha parçalı ve edebi bir biçimde de olsa Batık Denizcinin Hikayesi'nde bize ulaştığını öne sürdüğü hikayenin aynısını anlatıyor gibi görünmektedir.

Edfu metinlerinde İlkellerin Anavatanı'nın büyük bir okyanusun ortasında kutsal bir ada olarak tasvir edildiğini daha önce görmüştük, bu nedenle Batık Denizcinin Hikâyesi'ndeki Ka Adası ile temel coğrafi konum düzeyinde bir karşılaştırma yapmak aşikârdır. Ancak benzerlik bundan daha da derindir, çünkü İnşa Metinleri'nde İlkellerin Anavatanı'na hükmeden ilk ve orijinal tanrının "ölü bir 36" olduğunu ve adanın aynı zamanda " Ka'nın Yurdu" olarak da bilindiğini açıkça belirten birçok pasaj vardır.
Tanrı, Ka.” “ Ka [35]
orada hüküm sürdü” 37—“ adanın sazlıkları arasında yaşayan bu Ka .” 38 Başka bir deyişle, Edfu metinlerindeki Kadim Varlıkların Anavatanı, Ka Adası'ndan başka bir şey değildir ve Griffiths'in Ka Adası'nda Platon'un Atlantis'i için bir prototip görmesinin doğru olduğu ölçüde , Kadim Varlıkların Anavatanı da bir prototiptir.

Karşılaştırmayı sağlamlaştırmaya yardımcı olan şey, Gemi Kazası Öyküsü'nde yer almayan, İnşa Metinleri'nde verilen bazı ayrıntılardır. Edfu'da özellikle ilgi çekici olan, İlkellerin adasının kalbinde yer alan orijinal kutsal alanı çevreleyen dairesel, suyla dolu bir "kanal"dan bahseden bir pasajdır; bu su halkası, o alanı tahkim etmek ve korumak için tasarlanmıştı. 39 Bunda, elbette, Platon'un "Poseidon" olarak adlandırdığı tanrının tapınağı ve sarayının bulunduğu kutsal alanın da benzer şekilde bir su halkasıyla çevrili olduğu ve bunun da yine tahkimat ve koruma amacıyla, kara halkalarıyla ayrılmış başka eş merkezli halkaların ortasına yerleştirildiği Atlantis ile doğrudan bir paralellik vardır.

[40]

Her üç öyküde de başka ayrıntılar bulunmaktadır. Örneğin, Platon'un anlattığı Atlantis adasının sular altında kalması ile Batık Denizcinin Hikâyesi'ndeki Ka Adası'nın sular altında kalması arasındaki çarpıcı benzerlik, Edfu metinlerinde anlatılan ve bir çalkantıdan söz edilen İlkellerin Yurdu'nun sular altında kalmasında da ürkütücü bir şekilde tekrarlanmıştır

> öyle şiddetliydi ki kutsal toprakları yok etti ...41 İlkel sular... adayı sular altında bıraktı... ve ada, ilk ilahi sakinlerin mezarı oldu ...42 Vatan, ilkel suların altında karanlıkta son buldu.
> [43]

Bunu, bize “olağanüstü şiddette depremler ve seller”den bahseden Platon ile karşılaştırın; bunun sonucu şudur: [44] bir olarak

> tek bir korkunç gün ve gecede... Atlantis adası... deniz tarafından yutuldu ve yok oldu. 45

Machine Translated by Google
İlginç bir şekilde, Platon, Atlantis'i yok eden deprem ve sellerin doğrudan nedenine de işaret eder. Timaeus'ta , kayıp medeniyet ve çöküşünü anlattığı hikâyenin giriş bölümünde, Solon'un hikâyeyi aldığı Mısırlı rahiplerin, göksel bir felaketten bahsederek başladıklarını aktarır:

> İnsanlığı yok eden birçok farklı felaket olmuştur ve olacaktır; bunların en büyüğü ateş ve su, daha küçüğü ise sayısız başka yolla olmuştur. Güneşin çocuğu Phaethon'un babasının savaş arabasını nasıl koştuğuna, ancak babasının rotasında nasıl yönlendiremediğine ve böylece yeryüzündeki her şeyi yakıp yıktığına ve kendisinin de bir yıldırımla yok edildiğine dair sizin [yani Yunanlıların] hikâyeniz, gök cisimlerinin rotasında uzun aralıklarla bir değişiklik olduğu ve bunun sonucunda yeryüzündeki her şeyin ateşle yaygın bir şekilde yok edildiği gerçeğinin efsanevi bir versiyonudur. 46

Batık Denizcinin Hikâyesi'nde de göksel bir felaketin rol oynadığını görüyoruz. Okuyucunun hatırlayacağı gibi, yılan kral, "bir yıldız düştüğünde ve içinden alevler içinde kaybolduklarında" ırkının yok oluşundan bahseder. Aynı uğursuz etken, Edfu İnşa Metinleri'nde de karşımıza çıkar; burada yılan tekrar anılır, ancak burada yılanın adanın üzgün ve bilge hükümdarı değil, adanın ve ilahi sakinlerinin ölümcül "düşmanı" olması gibi önemli bir farkla. 47
Edfu metinlerinin bu konuda söylediklerini daha geniş bir bağlamda ele almak için, önce Zerdüştlerin "kötü ruh" geleneğine bir göz atalım:

> Gökyüzünden bir yılan gibi fırlayıp yeryüzüne indi... Öğle vakti içeri daldı ve gökyüzü, bir koyunun bir kurt tarafından korkutulduğu gibi, onun tarafından paramparça edildi ve korkutuldu. Yerin altında düzenlenmiş olan suya geldi ve sonra bu yeryüzünün ortası onun tarafından delinip içeri girdi... Tüm yaratılışa saldırdı ve dünyayı da aynı derecede yaralı ve karanlık yaptı.
>
> öğle vakti sanki karanlık bir geceymiş gibi. [48]

Bana göre, Yedinci Bölüm'de de belirttiğim gibi, burada karşımızda "gerçeğin efsanevi bir versiyonu" var; altta yatan gerçek ise bir kuyrukluyıldızla yaşanan yıkıcı bir karşılaşma. Şimdi, Edfu İnşa Metinleri'ndeki, "Büyük Zıplayan" nhp-wer adlı bir yılanın yer aldığı ilgili pasajlara bakalım . Bu, onun "saldırısıdır" ve Anavatan'ın yok olmasına neden olur.
“Tanrının baş düşmanı” olarak tanımlandı. [49]
İlkel Varlıklar deniz tarafından yutulacak, ancak önce adanın tanrısının -burada açıkça “Toprak Tanrısı” 50 olarak tanımlanan Ka'nın- ayakları “delinecek ve toprak bölünecek.” [51]
Reymond'un da belirttiği gibi:

> bir felaketin açık bir resmidir... Kutsal toprakları yok etti ve bunun sonucunda kutsal sakinleri öldü.
> Bu yorum, "Şirket"in [bir grup ilahi varlık] ölümüne ve kadim adayı kaplayan karanlığa atıfta bulunan ilk Edfu kaydının diğer bölümleriyle de örtüşmektedir. 52

Machine Translated by Google

Burada birden fazla konu bir araya geliyor gibi görünüyor: Platon'un gök cisimlerinin seyrinde meydana gelen ve yeryüzünde yaygın bir yıkıma yol açan değişim, Batık Denizcinin Hikâyesi'ndeki ölümcül kayan yıldız, Zerdüşt geleneğinde gökyüzünden fırlayıp yeryüzünü delen ve dünyayı karanlığa boğan yılan ve Edfu metinlerindeki, saldırısı Toprak Tanrısı'nın ayaklarını delen, ilahi Topluluk için ölüme yol açan ve kadim adayı karanlığa gömen Büyük Zıplayan Yılan. Ayrıca, Üçüncü Bölüm'de anlatılan "uzun ve geniş kuyruklu yıldız" efsanesini de hatırlıyorum.

"Binlerce yıl önce buraya bir kez inen" - özellikle kuyruklu yıldız olarak tanınan ve "dünyanın ilk su baskınına[53] neden olan bir "yıldız". 54

Kuyrukluyıldız ve asteroit çarpmaları yalnızca sellere neden olmakla kalmaz, aynı zamanda yer kabuğuna büyük baskılar uygulayarak deprem ve volkanik aktivitenin artmasına da yol açabilir. Öyleyse, öyküsüne Phaethon'un "yıldırımları" ile başlamak için büyük çaba sarf eden Platon'un, Atlantis'in çöküşünde hem depremleri hem de selleri hesaba katması ve tüm olayı Solon'un zamanından 9.000 yıl öncesine, yani MÖ 9600'e tarihlemesi ne kadar olası? Tüm bu geleneklerin tarih öncesi çağın aynı korkunç dönemine işaret ediyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum.

Bu dönem, önceki bölümlerde de belirttiğim gibi, 12.800 yıl önce büyük bir felaketle başlayıp 11.600 yıl önce de büyük ölçekli sellerle sona eren ve Kuzey Amerika ile Kuzey Avrupa buzullarının kademeli çöküşüyle ilişkili olan Genç Dryas'tır. Genç Dryas'ı başlatan büyük ve parçalanmış bir kuyruklu yıldızın birden fazla çarpması olduğu iddiası, bence, oldukça güçlü bir iddia. Mitolojik kanıtlar ışığında, Genç Dryas'ın sonunu getiren şeyin, aynı dev kuyruklu yıldızın yörüngesindeki enkaz akıntısıyla daha fazla karşılaşma olduğu ihtimali de göz önünde bulundurulmalıdır.

Bu süreçte, dünyanın dört bir yanındaki pek çok efsane ve geleneğin savunduğu gibi, şunu öneriyorum: ileri medeniyet tarihe gömüldü.

Ses Gözünün Sırrı

Arkeoloji, 12.800 ila 11.600 yıl önce dünyanın büyük bir kısmının, Taş Devri'nde sıkışıp kalmış ve tarımın başlangıcından bile yoksun, avcı-toplayıcılarla dolu olduğunu söylerken haksız sayılmaz. Ancak Platon, arkeologların sonsuz hayal kırıklığına uğramasına yol açacak şekilde, Atlantis'in çok farklı olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Kısacası, büyük ve harikulade bir imparatorluktu ve bu imparatorluk, gücünü Afrika'ya, Mısır'a kadar, 55 ve Platon'un "tamamen zıt kıta" olarak adlandırdığı anakaraya - İtalya'ya kadar Avrupa'ya kadar - yansıtabilme olanağı sağlıyordu. 56 - ki çoğu kişi bununla Amerika'yı kastettiğine inanıyor - "gerçekten 57 denebilecek bir kıtayı çevreliyor. " Atlantis, metalurji ve gelişmiş mimari zenginliğini olgun ve müreffeh bir okyanustan alan, tam gelişmiş bir şehir devletiydi. Tarım ekonomisi, gelişmiş ve mühendislik çalışmaları, muazzam doğal kaynak zenginliğiyle övünüyordu:

> Yeryüzü onlara bu kadar çok nimetler sağladı; bu arada tapınaklarını, saraylarını, limanlarını ve rıhtımlarını inşa etmeye devam ettiler. Ve tüm ülkeyi şu şekilde düzenlediler: Her şeyden önce, antik çağları çevreleyen deniz bölgelerinin üzerinden köprüler kurdular.

Machine Translated by Google

Başkentte kraliyet sarayına giden ve oradan gelen bir yol inşa ettiler... ve bunu nesiller boyunca süslemeye devam ettiler... ta ki yapıyı büyüklüğü ve güzelliğiyle görülmeye değer bir harikaya dönüştürene kadar.

Denizden başlayarak üç yüz ayak genişliğinde, yüz ayak derinliğinde ve elli stadyum uzunluğunda bir kanal açtılar; bunu en dış bölgeye kadar taşıdılar, denizden buraya kadar bir geçit oluşturdular, burası bir liman oldu ve en büyük gemilerin içeri girmesine yetecek kadar bir açıklık bıraktılar. Dahası, köprülerde deniz bölgelerini ayıran kara bölgelerini ayırdılar, tek bir triremin bir bölgeden diğerine geçmesi için yer bıraktılar ve kanalların üstünü, gemilerin altından geçebileceği bir yol bırakacak şekilde kapattılar; çünkü kıyılar suyun oldukça üzerindeydi.

Denizden geçit açılan bölgelerin en büyüğü üç stadyum genişliğindeydi ve onu takip eden kara bölgesi de aynı genişlikteydi; ancak sonraki iki bölge, biri su biri kara olmak üzere iki stadyumdu ve merkez adayı çevreleyen bölge yalnızca bir stadyum genişliğindeydi. Sarayın bulunduğu adanın çapı beş stadyumdu. Tüm bunları, bölgeler ve genişliği bir stadyumun altıda biri olan köprü de dahil olmak üzere, her taraftan taş duvarlarla çevirdiler ve denizin geçtiği köprülere kuleler ve kapılar yerleştirdiler.

Çalışmalarında kullandıkları taşı, merkez adanın altından ve hem dış hem de iç bölgelerdeki taş ocaklarından çıkardılar. Bir tür beyaz, bir diğeri siyah, bir üçüncüsü ise kırmızıydı. Taş ocaklarını açarken, aynı zamanda yerel kayadan çatılar oluşturacak şekilde çift rıhtımlar oyuyorlardı. Bazı yapıları sade olsa da, bazılarında göze hoş gelmesi ve doğal bir keyif kaynağı olması için farklı renklerde taşlar bir araya getiriyorlardı. En dış bölgeyi çevreleyen surların tamamını pirinç kaplamayla, bir sonraki surların çevresini kalay ile kapladılar ve kaleyi çevreleyen üçüncü sur ise orichalcum'un kırmızı ışığıyla parlıyordu. 58

Platon'un bize anlattığına göre Atlantis'in efsanevi orichalcum'unun tam olarak hangi metal olduğu artık kimse tarafından efsanevi kayıp medeniyeti çevreleyen teknolojikbilinmiyor; ancak bu, onun "sadece ismiyle" günümüze ulaşmış olması ustalık havasını güçlendiriyor.

Edfu metinlerinde anlatılan İlkellerin Anavatanı'nın dikkat çekici özellikleri arasında deniz seyrüseferi, gelişmiş tarım ve büyük ölçekli mimari ve mühendislik çalışmaları da yer alır. Kanal halkalarının burada nasıl önceden haber verildiğini daha önce gördük, ancak Atlantis'in görkemli tapınakları da aynı şekilde. Örneğin, "90'a 20 arşın" (yaklaşık 45'e 10 metre veya 150'ye 35 fit) ölçülerinde bir şapelden bahsediyoruz:

Önünde 90x90 arşınlık büyük bir avlu inşa edildi... Sonra 50x30 arşınlık bir hipostil salon inşa edildi ... sonra 20x30 arşınlık başka bir salon ve ilk hipostil salonun önüne her biri 45x20 arşınlık iki ardışık salon eklendi.

Batıdan doğuya 300 kübit (150 metre veya 500 fit) ve doğudan batıya 400 kübit (150 metre veya 500 fit) ölçülerinde bir muhafaza alanı tanımlanmaktadır.

Machine Translated by Google
Kuzeyden güneye 90 arşın uzunluğundadır. İçinde bir tapınak, "Tanrı'nın Konağı" ve onun içinde doğudan batıya 90 arşın uzunluğunda bir Kutsallar Kutsalı bulunur.[61]

Aynı büyük ölçekte, 300'e 400 arşın boyutlarında üçüncü bir avludan da söz ediyoruz. Bu avlu da batıdan doğuya 90 arşın, kuzeyden güneye 20 arşın ölçülerinde bir iç kutsal alan içeriyor ve her biri 30 arşına 20 arşın boyutlarında üç odaya bölünmüş .

Ancak, İlkellerin Anavatanı'ndaki yüksek teknolojiye dair en güçlü ipucu, "Büyük Zıplayan" adlı göksel "yılan"ın saldırısının ardından adanın korkunç çöküşünü anlatan Edfu pasajlarından birinde verilir. Bu yılan, Toprak Tanrısı'nı "deler" ve toprak alanını "parçalar". Sonra, çok gizemli bir şekilde, "Ses Gözü'nün düştüğünü" okuruz. 63

Reymond, "Ses Gözü'nden bahsedilmesi... biraz tuhaf görünüyor," diye itiraf ediyor. Ancak şöyle açıklıyor: metinlerde bu nokta belirsiz olsa da, şöyle görünüyor:

> Adayı aydınlatan ışığın merkezinin adı. 64

Kısacası, tanrıların kadim adasını aydınlatacak yapay bir aydınlatma sistemi tasarlamalıyız. Bunun ötesinde:

> Söylenebilecek tek şey, ihtiyatla, Ses Gözü'nün düşmesine neden olan ve bunun sonucunda tam bir karanlığın çökmesine yol açan bir felakete gönderme yapıldığı izlenimi veriyor.
> 65 Yaratıcının mülkü.

Tanrılar yelken açtı...

Atlantis'i vuran felaketten sonra ne oldu? Hayatta kalanlar oldu mu? Olduysa, sahip oldukları ileri düzey bilgiyle ne yaptılar?

Platon'un Timaeus ve Kritias'ı bu sorulara cevap vermezken, Edfu Yapı Metinleri cevap verir ve İlkellerin Anavatanı'nı vuran felaketten kurtulanların, yani kutsal ada sular altında kaldığında zaten denizde olan "tanrı topluluklarının" olduğunu açıkça ortaya koyar. Felaketten sonra adanın eski konumuna geri döndüler, ancak:

> Suyun yüzeyinde sadece sazlıklar gördüm. [66]

Ayrıca tufandan sonra Atlantis'te çok miktarda [67] Platon'un çevre tasvirini anımsatan bir sahne çamur vardı:

> O bölgedeki deniz, yüzeyin hemen altında bulunan çamur, yani batık adanın kalıntıları nedeniyle seyrüsefer için geçilmez durumdadır.

İlkellerin Yurdu örneğinde, batık adanın yüzeye yakın kalan kısmının hayatta kalanlar tarafından denizden bir kısmını geri almaya çalışılacak kadar olduğu anlaşılıyor.

Machine Translated by Google

Edfu metinlerinde "pay topraklarının yaratılışı" olarak anılan olayda "pãy toprakları" terimi açıkça 69 Böylece " Şebtiw'in kutsal geldiğini " okuyoruz . Su, adanın kenarından büyüler okuduğunu, bunun denizden geri kazanılan topraklar anlamına yavaş yavaş çekildi ve gerçek pãy toprakları dışarı çıkarıldı . 70 Metinler daha sonra şunu anlatıyor:

> ... ilerleyen bir dizi toprak parçasının ortaya çıkmasıyla sürekli bir yaratım süreci ...71 Bu ... kutsal alanların yaratılması, aslında geçmişte var olan ancak yok olan şeylerin yeniden dirilişi ve restorasyonuydu ...72 Sonunda eski vatana yeni bir hayat veren daha fazla pãy-lands ortaya çıktı.73

Bununla birlikte, tüm bu çabalara rağmen, felaketin kadim adayı o kadar derinden yerle bir ettiği gerçeği ortadaydı ki, hiçbir ıslah çalışması onu eski ihtişamına kavuşturamadı. Bu nedenle, kurtulanlar için tek çözüm, felaketten bu kadar kötü etkilenmemiş bölgelerde, adayı yeniden inşa etmeye çalışmaktı. Sonuç, bugün yaşadığımız dünyanın da bir sonucu olduğu büyük bir projenin başlangıcı oldu. Reymond, Edfu metinlerinde şöyle diyor:

> Tanrıların orijinal pãy-lands'ı terk ettiklerini ...74 Onlar... ilkel dünyanın başka bir yerine yelken açtılar ...75 [ve] ilkel çağın topraklarından geçtiler ...76 Yerleştikleri her yerde yeni kutsal alanlar kurdular.77

Kısacası, misyonları, tufandan önceki günlerin kayıp medeniyetini ve kayıp dinini yeniden yaymaktı. Reymond'un da belirttiği gibi, "ilkel çağın bu ikinci dönemi", "tarihsel dönemlerde varlığını sürdüren toprakların gelişimine" tanıklık etti. 78

Çocuklar gibi yeniden başla

Edfu metinleri , "tanrılar topluluğu"nun medeniyet projesinin "gezginliği" ne (smd) atıfta bulunur. Liderleri, Edfu'daki tapınağın çok daha sonra adandığı Şahin Horus'tu, ancak aynı zamanda bilgelik tanrısı Thoth da oradaydı 80 Horus ve Thoth'a eşlik edenler arasında, 81 " yaratılış"tan özel olarak sorumlu bir tanrı grubu olan "İnşaatçı "Yedi Bilge" vardı . Shebtiw " ve 82 gerçek işini" gerçekleştiren "Tanrılar" meselesidir ve Sekizinci 83 Bu, "inşanın Bölümde incelenen Apkallus'un Mezopotamya gelenekleri ışığında ilgi çekicidir ve tesadüften daha fazlasının söz konusu olduğu anlaşılmaktadır.

Okuyucu, Apkallus'un genellikle yarı yırtıcı kuş yarı insan görünümünde melez yaratıklar olarak tasvir edildiğini hatırlayacaktır. Benzer şekilde, Edfu metinlerindeki Yedi Bilge, "şahin biçimini" alabilen ve "şahinlere benzeyen" kadim tanrılar olarak tanımlanmaktadır. 84

Tıpkı tufan öncesi Apkallus gibi, Edfu metinlerindeki Yedi Bilge (Antik Mısır yazıtlarında başka hiçbir yerde adı geçmeyen) tanrılar arasında büyücülerdi. Onlar 85 ve swr iht ti - "geleceği önceden haber verebilen kahinler"di - 86 - "yaratıcıların sözüyle" bir yaratma süreci. 87 Reymond, şunu belirtiyor:

Machine Translated by Google

"Eşdeğeri yoktur." Bu [88] Ayrıca, "şeyleri büyütme" yeteneğine sahip olduklarına inanılıyordu ve nedenle büyülü bir koruma sağlamak için. [89] Bu noktada, Reymond'un ne yaptığına dair çıkarabileceği en iyi anlam şudur: "Alışılmadık derecede belirsiz" bir metin olarak tanımladığı şey, "korumanın semboller aracılığıyla oluşturulduğudur. Korumanın büyülü gücü, isimlerin verilmesiyle bahşedilmiştir." [90]

Apkallular, büyülerini pratik becerilerle birleştirdiler; örneğin şehirlerin ve tapınakların temellerini attılar. Benzer şekilde, Edfu metinlerindeki Yedi Bilge'nin de pratik, mimari bir yanı vardı ve birçok pasaj, binaların planlanması, inşası ve temellerinin atılması süreçlerindeki rollerine tanıklık eder. [91] Dahası, Mısırlılar "tarihi tapınakların zemin planlarının, ilk çağ Bilgelerinin Thoth'a vahyettiklerine göre oluşturulduğuna" inanıyorlardı. [92]

Bilgeler ve Thoth arasındaki bu özel bağlantıya dair ipucu, elbette, daha önce de gördüğümüz gibi, Apkallus'un Mezopotamya bilgelik tanrısı Enki ile bağlantılı olması nedeniyle bir başka paralelliktir. Ancak Mezopotamya yazıtlarında Enki, Bilgelerden açıkça üstündür; hatta onların yaratıcısıdır. Ancak Edfu metinlerinde, garip bir şekilde, Bilgelerin bilgisinin bilgelik tanrısı Thoth'un bilgisinden üstün olduğu görülmektedir. Nitekim, Edfu'daki gelenek, metinlerin çıkarıldığı orijinal kayıt ve arşivlerin "Bilgelerin sözlerinden" başka bir şey olmadığı yönündeydi.

verilen ve Thoth'un da bunları yazıya döktüğünü ortaya koymaktadır. Efsanevi [93] Metinler ayrıca, Thoth'a dikte olarak çağın Bilgelerinin "tapınakların ve kutsal yerlerin nasıl yaratıldığını bilen tek ilahi varlıklar" olduğuna inanılıyordu [94] ve kendileri de bilginin yaratıcılarıydılar ; [95] bu bilgi daha sonra yalnızca aktarılabilirdi, yeniden icat edilemezdi. Bu, Tufan öncesi Apkallus zamanından beri yeni bir şey icat edilmediği, orijinal vahyin daha sonraki dönemlerde yeniden iletildiği ve ortaya çıkarıldığı şeklindeki Mezopotamya anlayışıyla paralellik göstermektedir.

Bu nedenle, konuyu daha fazla uzatmadan, bana öyle geliyor ki, antik Mezopotamya'nın çivi yazılı yazıtlarında güçlü bir şekilde iletilen, küresel bir felaketten sonra tufan öncesi bilgiyi kurtarma ve yeniden yayma projesi fikri, Edfu İnşa Metinleri'nde ortaya konulan projeyle neredeyse birebir aynıdır; bu metinler de Platon'un yıkılmış Buzul Çağı medeniyeti Atlantis hakkındaki raporuna ürkütücü ve rahatsız edici benzerlikler taşımaktadır.

Dahası, Edfu metinleri bizi, "tanrılar" olarak düşünülen ama açıkça insan olan (gizemli "güçlere" sahip olsalar da) kayıp medeniyetin hayatta kalanlarının tufandan sonra dünyayı "dolaşmaya" başlamış olma ihtimalini düşünmeye davet ediyor. Tesadüfen, "tufanın felaketinden" kurtulanlar yalnızca avcı-toplayıcı topluluklar, dağların ve çöllerin halklarıydı; Platon'un Timaeus'unda çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, "eğitimsiz ve kültürsüz olanlar " . [96] Ancak uygarlaştırıcılar, eğer görevleri başarılı olursa, insanlığın "ilk zamanlarda olanlardan tamamen habersiz, çocuklar gibi yeniden başlamak zorunda kalmayacağı" yönünde umutsuz bir umut beslediler. [97] Mezopotamya yazıtlarının

ve daha sonra tekrar döneceğimiz Göbekli Tepe'nin kanıtları, antik Ermenistan ve doğu Türkiye'nin dağlık topraklarının, uygarlaştırıcıların tufandan sonra yol aldıkları ilkel vahşi alanlar arasında olduğunu göstermektedir. Ancak Edfu'nun tanıklığı, aynı zamanda verimli vadisinde akan Nil'e, Mısır çöllerinden geldiklerini göstermektedir.

Üstelik, İnşaat Metinleri, Mısır'ın hangi bölgesine ilk geldiklerini çok açık bir şekilde söylüyor ve bu da Edfu değil, bunu bir sonraki bölümde göreceğiz.

Machine Translated by Google

Bölüm 10

Yedi Bilge Manastırı

Platon'un Timaeus adlı eserinde , Eski Mısır tapınak kayıtlarında anlatılan ve Solon'dan 9.000 yıl önce, yani MÖ 9600'de gerçekleşen olaylardan nasıl bahsettiğini gördük. Timaeus, Platon'un böylesine uçsuz bucaksız bir antik çağa atıfta bulunduğu tek yer de değil . Örneğin, Kanunlar adlı eserinde Eski Mısırlılar hakkında şöyle diyor:

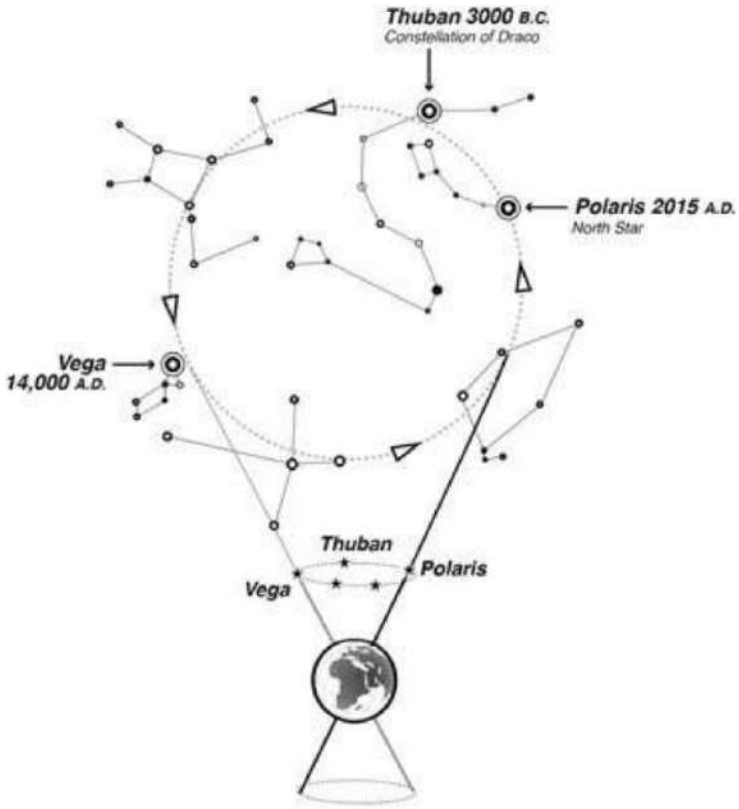
> Sanatlarını yerinde incelediğinizde, on bin yıl önce (ve bunu abartmıyorum, tam anlamıyla on bin yıl önce) günümüzdekilerden ne daha iyi ne de daha kötü resimler ve kabartmalar yapıldığını görürsünüz.[1]

Yunan filozofun "on bin yıl önce" derken, lafı dolandırmadığını, gerçekten de bunu kastettiğini vurgulaması ilginç. Ancak, nesnel tarihleme tekniklerinin avantajına sahip, daha bilimsel bir çağda yaşadığımız varsayılıyor; öyleyse böyle bir kronolojiyi nasıl yorumlamalıyız?

Platon MÖ 428 civarında doğmuştur , dolayısıyla onun "on bin yıl" öncesine yaptığı gönderme bizim takvimimizde MÖ 10.400 civarına denk gelmektedir ki bu da Tanrıların Parmak İzleri'nde önerdiğim uzak çağ olan Zep Tepi - "İlk Zaman" - için önerdiğim MÖ 10.450 tarihine kıl payı yakındır. Bu tarih, Antik Mısırlıların tanrıların dünyada yürüdüğüne ve Nil Vadisi medeniyetinin gerçek başlangıcına inandıkları zamandır.[2]

Bu tarih, arkadaşım Robert Bauval'ın Mısır'daki dünyaca ünlü Giza piramitlerinin astronomik yönlerini inceleyen çığır açıcı 1994 tarihli çalışması Orion Gizemi'nin altında yatan araştırmalardan elde edilen bulgulara dayanmaktadır . Genesis'in[3] 1996 yılında ikimizin ortak yazdığı kitapta daha da geliştirildi Bekçisi (ABD'de Sfenksin Mesajı adıyla yayınlanmıştır). Giza platosunun[4] Özetle, tarih şu şekilde ortaya çıkmaktadır: başlıca anıtlarının olağanüstü kesinlikte bir düzeni ve bu anıtların gökyüzündeki belirli yıldızlarla ilişkisi. Tüm ayrıntılar için okuyucuyu bu konunun derinlemesine incelendiği Tanrıların Parmak İzleri ve Genesis'in Bekçisi'ne yönlendiriyorum, ancak meselenin özü, gökyüzündeki yıldızların konumlarının sabit ve sonlu olmayıp, gökbilimcilerin presesyon döngüsü olarak bildiği ve 25.920 yıllık bir dönemde ortaya çıkan büyük bir döngü boyunca çok kademeli olarak değişmesi gerçeğinde yatmaktadır.

Machine Translated by Google

Şekil 33: Presesyonun etkisi, Kutup Yıldızı'nın çok uzun zaman dilimlerinde değişmesine neden olur.

Döngü, Dünya'nın kendi hareketinin, gezegenin dönüş ekseninin her 72 yılda bir derecelik bir hızla yavaş dairesel bir şekilde sallanmasının sonucudur; Dünya, yıldızları gözlemlediğimiz gözlem platformu olduğundan, yönelimdeki bu değişimler kaçınılmaz olarak Dünya'dan bakıldığında tüm yıldızların konumlarını ve yükselme zamanlarını etkiler. Örneğin, geri kalan gökyüzünün etrafında dönüyormuş gibi göründüğü Kutup Yıldızımız, coğrafi kuzey kutbundan geçen Dünya'nın genişletilmiş ekseninin en doğrudan işaret ettiği yıldızdır. Şu anda bu yıldız Polaris'tir (Küçük Ayı Takımyıldızı'ndaki Alpha Ursae Minoris), ancak devinim etkisi Kutup Yıldızı'nı çok uzun zaman dilimleri içinde değiştirir. Dolayısıyla, MÖ 3000 civarında, Mısır'da Piramit Çağı'nın başlamasından hemen önce, Kutup Yıldızı, Ejderha Takımyıldızı'ndaki Thuban'dı (Alpha Draconis). 5. yüzyılda, bazen bu uzun döngüsel Yunanlılarda Beta Ursae Minoris olarak anılırdı. MS 14.000 yılında Vega'nın yolculuğu başlayacak ve dünyanın kuzey kutbu uzay boşluğuna doğru uzanacak ve artık kullanışlı bir "Kutup Yıldızı" olmayacak.

Bununla birlikte, presesyonun en dramatik, hatta güzel ve estetik açıdan hoş etkileri, gece ve gündüzün eşit uzunlukta olduğu ve Güneş'in burçların on iki takımyıldızının arka planına karşı tam doğudan doğduğu Mart ekinoksunda ufukta gözlenenlerdir. Değişim oranı kutuplardakiyle aynıdır, yani her 72 yılda bir derece, bu nedenle tek bir insan ömründe kolayca gözlemlenemez - ölçülmesi bir yana. Ancak, eğer sizin kültürünüz çok uzun süreler boyunca dikkatli kayıtlar tutan bir kültürse, o özel günde (kuzey yarımkürede baharın başlangıcını işaret eden) Güneş'e "ev sahipliği yapan" burç takımyıldızının, sonunda bir sonraki takımyıldızın onun yerini aldığı güne kadar ufukta gerçekten çok yavaş bir şekilde kaydığı fark edilecektir.

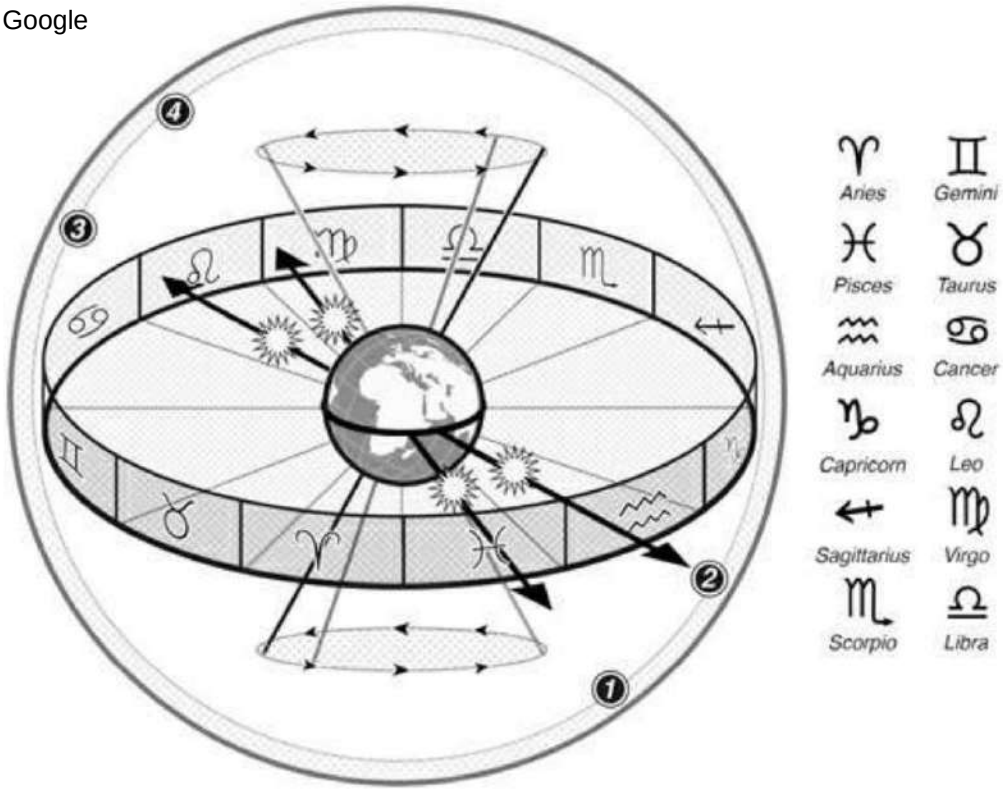
Genel olarak konuşursak, Güneş zodyağın her evinde 2.160 yıl geçirir (30 derece x 72 yıl)

Machine Translated by Google
ve, on iki zodyak evi olduğundan, sonuç olarak "Büyük Yıl" - tam presesyon döngüsü - 12 x 2.160 yılda, yani 25.920 yılda gerçekleşir ve bu noktada döngü başlangıç noktasına geri döner ve yeni bir Büyük Yıl başlar. Güneş'in zodyaktaki yıllık yolculuğunda, hepimizin bildiği gibi, her burçta yaklaşık bir ay geçirirken, Kova'yı Balık, Balık'ı Koç, Koç'u Boğa, sonra İkizler, sonra Yengeç, sonra Aslan, vb. vb. vb. takip eder. Ancak Güneş'in Büyük Yıl boyunca izlediği yavaş, görkemli presesyon rotası, tam ters yönde gerçekleşen geriye doğru bir harekettir - böylece Aslan Yengeç İkizler Boğa Koç Balık Kova - her "ay" 2.160 yıl uzunluğunda

Bu nedenle, birkaç spesifik örnek vermek gerekirse, ilk Hristiyanların sembol olarak balığı kullanmaları tesadüf değildir, zira Balık takımyıldızı Hristiyanlığın başlangıcından günümüze kadar ilkbahar ekinoksunda Güneş'e ev sahipliği yapmıştır. Ünlü şarkının "Kova Çağı'nın şafağında yaşıyoruz" demesi de yanlış değildir, zira yirmi birinci yüzyılın başları gerçekten de astrolojik açıdan kimsenin bilmediği bir bölgede, "Balık Çağı"nın sonlarına yakın ve Kova burcunun "Yeni Çağı"nın eşiğinde durmaktadır. Balık Çağı'ndan öncesine gidersek, Antik Mısır'da koçların baskın sembolik motif olduğu Koç Çağı'na (MÖ 2330- MÖ 170) (örneğin, Luksor'daki Karnak tapınağındaki koç başlı sfenksler) ve ondan önce de Apis Boğası kültünün Birinci Hanedanlık döneminde, hatta belki de daha öncesinde başlatıldığı Boğa Çağı'na (MÖ 4490- MÖ 2330) geliriz.

Farklı astrologlar ve gökbilimciler, takımyıldız sınırlarını birkaç derece (ve dolayısıyla bir veya iki yüzyıl) bir yönde veya diğerinde kaydırmayı tercih edebilirler, ancak genel şema iyi anlaşılmıştır ve yukarıda verilen tarihler, gerçeklere iyi bir yaklaşım teşkil etmektedir. Antik gökyüzünü simüle eden modern bilgisayar programlarıyla kolayca yapılabildiği gibi, zamanda daha da geriye giderek, sonunda Aslan takımyıldızının, yani Aslan'ın, ilkbahar ekinoksunda Güneş'i barındırdığı Aslan Çağı'na geliriz. Bu astrolojik çağ, MÖ 10.970 ile MÖ 8810 arasındaki dönemi kapsar; ancak yine de, takımyıldız sınırlarının nerede belirlendiğine bağlı olarak, tarihler birkaç yüzyıl geriye veya ileriye kaydırılabilir. Ancak, biraz sınır düzenlemesiyle bile, açık olan şey, Aslan Çağı'nın Genç Dryas'ı (MÖ 10.800 - MÖ 9600) neredeyse mükemmel bir şekilde kapsadığıdır; bu, Tanrıların Parmak İzleri'ni yazdığımda farkında olmadığım bir şeydir . Ve tabii ki, Parmak İzleri'nde, Antik Mısırlıların Zep Tepi, yani "İlk Zaman" adını verdikleri uzak çağ için en olası aday olarak işaret ettiğim Aslan Çağı da buydu .

Machine Translated by Google

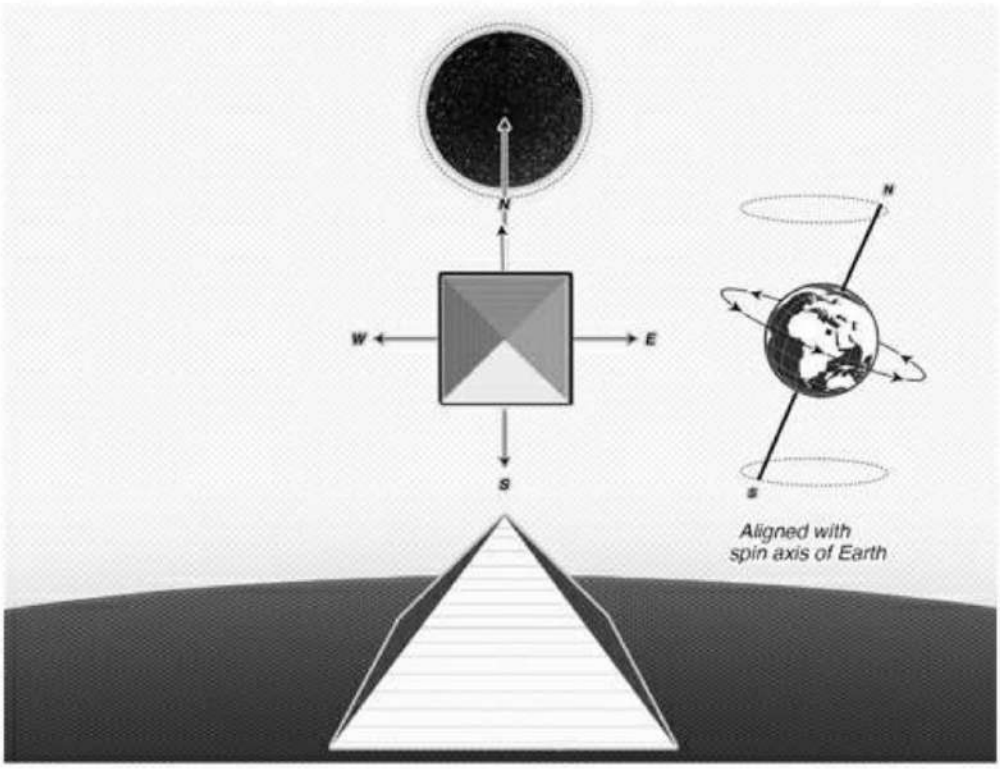
Şekil 34: Güneş, son 2000 yıldır ilkbahar ekinoksunda Balık burcunda (1) bulunuyor ve bu da astrolojik "Balık Çağı"nı tanımlıyor. Ancak, zamanı geldiğinde presesyon nedeniyle Kova burcuna (2) geçecek ve "Kova Çağı" başlayacak. Aynı zamanda, sonbahar ekinoksunu işaret eden takımyıldızlar Başak burcundan (4) Aslan burcuna (3) geçecek.

Okuyucuları tekrar Fingerprints ve Keeper of Genesis'e ve astronomik gerçekler ile bunların ardındaki Ancak fikirler hakkında daha detaylı tartışmalar için sonraki kitabım Heaven's 6'ya yönlendiriyorum . Ayna, argümanın özünde, gökyüzündeki belirli önemli takımyıldızların düzenlerini kopyalayan, yeryüzünde anıtlar inşa etmeyi bilinçli bir şekilde amaçlayan, küresel olarak dağıtılmış eski bir doktrin - "yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır" - olduğudur. Dahası, tüm yıldızların konumları, devinim sonucunda yavaş ama sürekli değiştiğinden, temsil ettikleri tarihleri -yani yıldızların yeryüzündeki anıtların gösterdiği konumlarda en son bulundukları tarihleri- çıkarmak için astronomik olarak hizalanmı anıtların belirli konfigürasyonlarını kullanmak mümkündür.

Giza Platosu, dünyanın astronomik olarak hizalanmış anıtlarının en çarpıcı dizisini barındırır ve açıklık sağlamak amacıyla, bu hizalamaların pusula yönleriyle hiçbir ilgisi olmadığını vurgulamama izin verin. Pusulanın gösterdiği "kuzey", gerçek kuzeyden 10 derece veya daha fazla sapabilen ve Dünya'nın çekirdeğindeki manyetik değişiklikler nedeniyle sürekli değişen manyetik kuzeydir. Gerçek kuzey, Dünya'nın coğrafi kuzey kutbudur, bir başka deyişle gezegenimizin dönüş ekseninin eksenidir; gerçek güney, doğu ve batı buradan türetilir. Bu nedenle, Büyük Sfenks'in bakışının gerçek doğuya mükemmel bir şekilde odaklanmış olması, üç büyük piramidin ise gerçek kuzey ve güneye olağanüstü bir hassasiyetl hizalanmış olması önemlidir; nitekim Büyük Piramit örneğindeki hata sadece tek bir derecenin 3/60'ıdır.

Bu bize, tüm bu anıtların astronomi kullanılarak inşa edildiğini gösteriyor; çünkü böyle bir kesinliğe başka hiçbir yöntemle ulaşmak mümkün değil. Başka bir deyişle, ek astronomik özellikler mevcut olmasa bile, yalnızca hizalamanın doğruluğu temelinde, astronomların burada çalıştığını söylemek zorunda kalırdık. Ancak aslında başka birçok astronomik özellik de var.

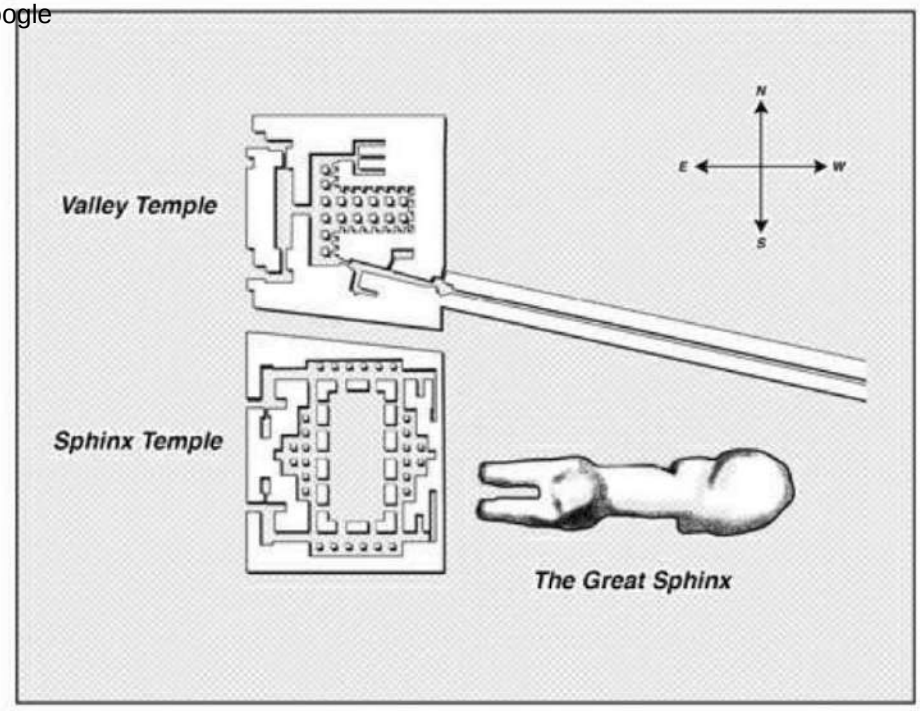
Machine Translated by Google
Bu özellikler yalnızca anıtların kendisinde değil, aynı zamanda Piramit Yazıtları gibi Eski Mısır yazıtlarında da mevcuttur ve bunlar için, gereksiz tekrarlardan kaçınmak istediğimden, okuyucuyu tekrar önceki kitaplarıma yönlendiriyorum.

Şekil 35: Büyük Piramidin hizalanması gerçek kuzeye göre yalnızca 3/60 derecelik bir sapmaya sahiptir.

Ancak meselenin özünde iki takımyıldız vardır: MÖ 10.500 yılında, ilkbahar ekinoksunda şafak vakti güneşin tam doğusunda yükselen Aslan takımyıldızı ve Eski Mısırlıların, Duat olarak bilinen ahiret krallığını yöneten vefat etmiş tanrı-kral Osiris'in göksel figürü olarak tasvir ettikleri Orion takımyıldızı . Dokuzuncu Bölüm'de gördüğümüz gibi, Osiris'in bir şekilde Giza Piramitleri'nin Ka'sı -yani "ikilisi" veya ruhsal özü- olduğuna da inanılıyordu .

Machine Translated by Google

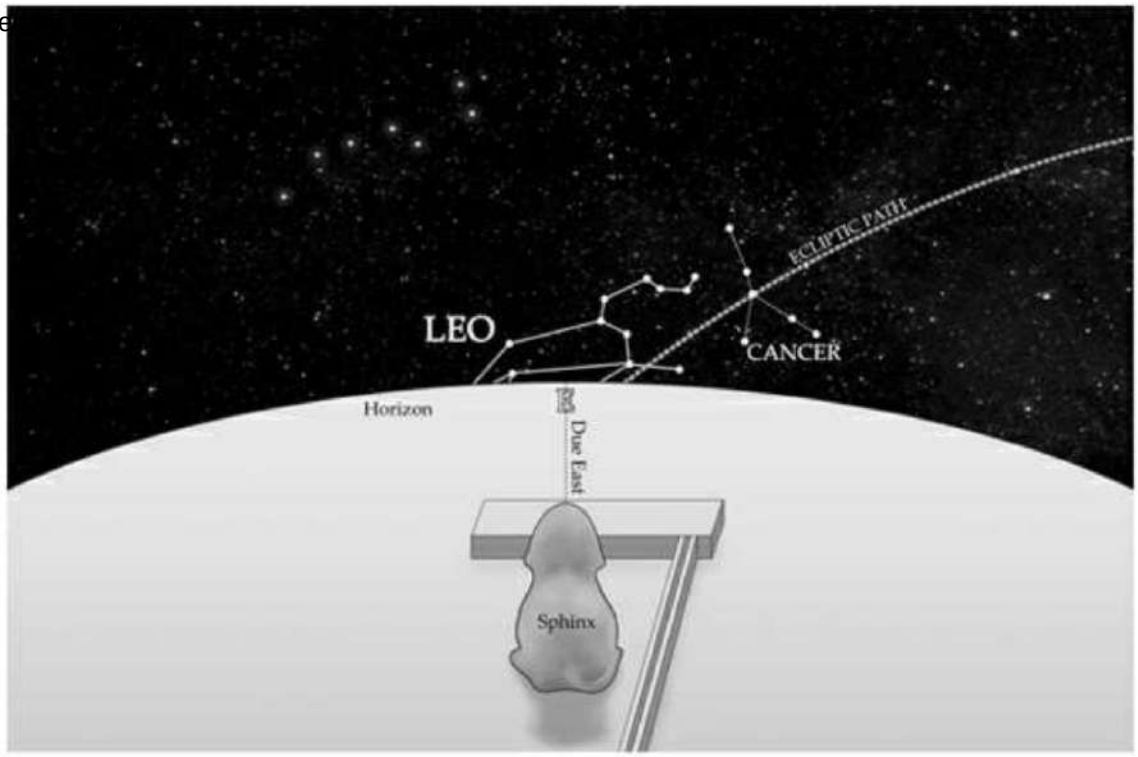

Şekil 36: Büyük Sfenks'in bakışları tam olarak gerçek doğuya odaklanmıştır.

Okuyucuyu, daha önceki kitaplarımda tamamen desteklenmiş, referans verilmiş ve belgelenmiş olan aşağıdaki iddiaların uzun uzadıya kanıtlarıyla sıkmayacağım; ancak MÖ 10.500 döneminde Giza'da tekinsiz bir gök-yer "kilidi" oluşuyor. Fingerprints'te elli yıl sonrasını, yani MÖ 10.450'yi seçmiştim ; ancak yıldız değişimleri tek bir astrolojik çağ içinde bile o kadar yavaş ki, aynı genel konfigürasyon yüzyıllar boyunca geçerliliğini koruyor. Nitekim, Giza gök-yer kilidinin MÖ 10.800'den MÖ 9600'e kadar Genç Dryas'ın büyük bir bölümünde, hatta tamamında, yerinde kaldığını söylemek doğrudur .

Dolayısıyla, "İlk Zaman" dönemi, referans kolaylığı açısından MÖ 10.500 dönemi olarak adlandırmaya devam edeceğim , aslında Genç Dryas dönemidir . Kuzeyde, özellikle Kuzey Amerika ve Kuzey Avrupa'da dondurucu soğukların yaşandığı bir dönem olsa da, Mısır'daki iklimin bugünkünden çok daha konforlu, elverişli, çok daha nemli ve verimli olduğuna dair işaretler var. Bu, Mısır'ın Genç Dryas felaketlerinden tamamen muaf olduğu anlamına gelmez -göreceğimiz gibi güçlü ve yıkıcı Nil selleri de vardı- ancak dünyanın diğer birçok bölgesiyle karşılaştırıldığında, davetkâr bir sığınak olarak öne çıkardı.

Machine Translate

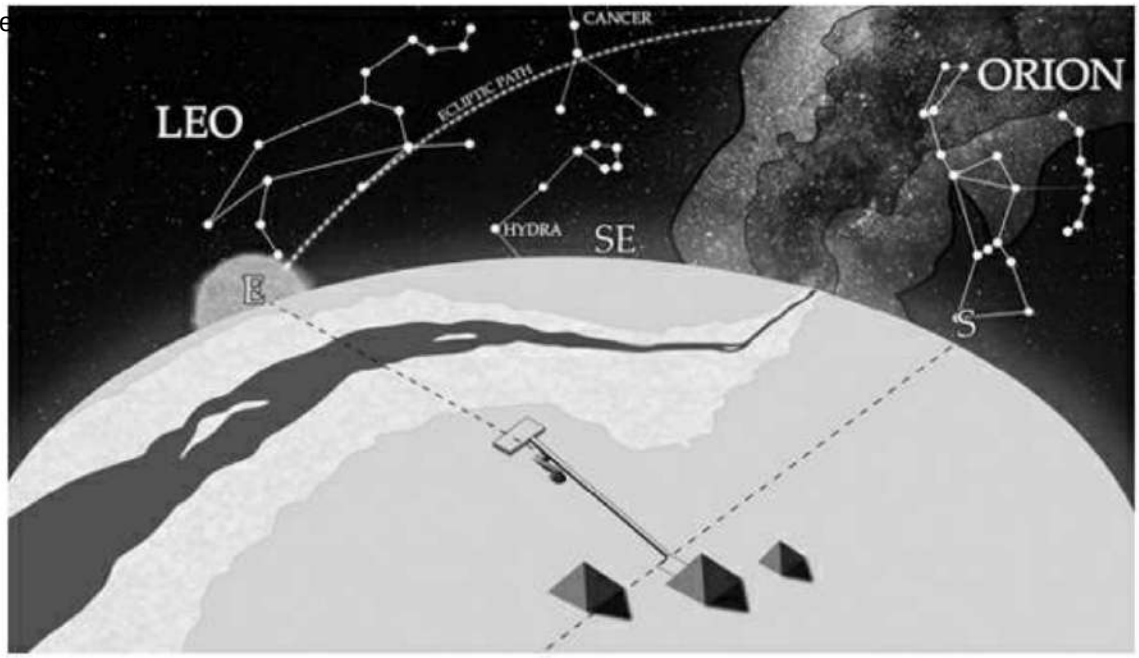

Şekil 37: MÖ 10.500 yılındaki ilkbahar ekinoksunun sabahında, gün doğumundan yaklaşık bir saat önce, şafak vakti doğuya baktığımızda, Sfenks'in bakışıyla aynı hizada, ufukta karnı görünen Aslan takımyıldızını görüyoruz.

Yukarıda olduğu gibi, aşağıda da öyle... MÖ 10.500 döneminde Giza'daki gök-yer kilidi konusuna geri dönersek , önce Büyük Sfenks dediğimiz, tam doğuya bakan aslan gövdeli (ve büyük ihtimalle bir zamanlar aslan başlı) anıtı ele alalım. Sfenks sadece ilkbahar ekinoksunda doğan güneşe değil, aynı zamanda ekinoksta güneşi barındıran takımyıldıza da bakar. Dolayısıyla bugün bu anıt Balık ve Kova burçları arasındaki sınıra bakmaktadır. Karnak Tapınağı'nın inşası sırasında Koç takımyıldızına, Eski Krallık döneminde ise Sfenks'in inşa edildiği varsayılan dönemde ise Boğa takımyıldızına bakmıştır ki bu açıkça mükemmel bir gök-yer eşleşmesi değildir.

Nitekim, son 25.920 yılda yalnızca bir dönemde, aslan gövdeli Sfenks, ilkbahar ekinoksunun şafak vaktinde kendi göksel karşılığı olan Aslan takımyıldızına bakmıştır ve bu dönem MÖ 10.500 dönemidir.

Machine Translate

Şekil 38: MÖ 10.500'lü yılların ilkbahar ekinoksunda, Güneş'in ufku tam doğuya doğru ikiye böldüğü anda, Orion takımyıldızının üç kuşak yıldızı meridyenin tam güneyinde yer alıyordu; bu düzen, yerdeki üç Büyük Piramidin düzeniyle tam olarak örtüşüyordu.

Ama dahası da var. Aynı dönemde, Güneş'in ufku tam doğuya doğru ikiye böldüğü anda, Orion takımyıldızını üç kuşak yıldızı meridyenin tam güneyinde yer alıyordu ve bunu, yerdeki üç Büyük Piramidin düzeniyle tam olarak örtüşen bir düzende yapıyorlardı; böylece Osiris/Orion imgesi, Piramitlerin Ka'sı veya "ikizi" olarak yüce bir anlam kazanıyordu.

Robert Bauval'ın 1994'te yayımlanan Orion Gizemi adlı kitabında Orion ilişkisini dünya çapındaki okuyuculara sunmasının ve benim Tanrıların Parmak İzleri adlı kitabımda bu konu üzerinde daha fazla çalışma yapmamın ve Robert ile birlikte Genesis'in Bekçisi adlı kitabımızda birlikte çalışmamızın ardından, bu hipotez Los Angeles'taki Griffiths Gözlemevi'nden ana akım arkeoastronom Ed Krupp tarafından büyük eleştirilere maruz kal

Krupp, korelasyonun "ters" olduğunu iddia etti; bu, gökyüzünün görünürdeki eğriliğine dayanan bir tür sofistike argümandı; bu da Orion kuşağındaki üç yıldızın en yükseğinin (Orion korelasyonunda, üç piramidin en güneydekisiyle eşleşir) aslında en kuzeydeki yıldız olduğu anlamına geliyordu. Bunu çürüterek, piramitleri Krupp'u tatmin edecek şekilde yere yerleştirmenin, modern astronomik kurallar açısından teknik olarak "doğru" olabileceğini, ancak gökyüzünde görülenle yerde görülen arasında hemen fark edilebilir ve görsel olarak hoş bir benzerlik yaratmayacağını gösterebildik. Öte yandan, kuzeyin "yukarıda" olduğu yirmi birinci yüzyıl astronomik geleneklerinden uzak durulursa ve bir sanatçı veya heykeltıraşın yapacağı gibi, MÖ 10.500 yılındaki ilkbahar ekinoksunda şafak vakti gökyüzünde görülen şeylerin modelleri yapılırsa , sonuç, Robert Bauval'ın her zaman iddia ettiği gibi, üç büyük piramit ile Orion Kuşağı'nın üç yıldızı arasında gerçekten de çok iyi bir eşleşme olur (daha fazla ayrıntı için Ek, Orion korelasyonu ters değildir'e bakınız).

Üstelik, yukarıda da belirtildiği gibi, bu eşleşmenin özellikle dikkat çekici özelliği Sfenks/Aslan burcuyla olan kenetlenmesidir. Bu noktayı tekrar vurgulamakta fayda var. MÖ 10.500 yılındaki bahar ekinoksunun sabahında, gün doğumundan yaklaşık bir saat önce , şafak vakti doğuya baktığımızda, takımyıldızı

Machine Translated by Google
Aslan, karnı ufukta, Sfenks'in bakışlarıyla aynı hizada uzanmış. Burada gözden kaçırılmayacak bir gökyüzü/yer ilişkisi var; çünkü Aslan takımyıldızı, şu anda görüldüğü gibi yandan bakıldığında, aslan Sfenks'in profiline çok benziyor.

Dünya döner, yıldızlar ve güneş doğar, ışık gökyüzünü doldurur ve zamanı gelince -yaklaşık bir saat sonra- güneş diski ufku tam doğuya, yine tam Sfenks'in bakışıyla aynı hizaya gelecek şekilde ikiye böler. Tam da bunu yaptığı anda, Orion kuşağının üç yıldızı meridyenin tam güneyine merkezlenmiş bir şekilde yerlerine oturur. Bu, modern astronomik yazılımlar tarafından kesin olarak doğrulanmıştır ve gök cisimlerinin hareketleri hakkında ileri düzeyde bilgiye sahip biri, MÖ 10.500 döneminde Giza'da bulunsaydı, bunu kesinlikle bilirdi. Gerçekten de, gökyüzünün ağır dişlilerinin devasa bir saat gibi çalıştığını neredeyse hissedebilirsiniz: Saat ibresi Sfenks/Aslan ilişkisini, dakika ibresi ise piramitler/Orion kuşağı ilişkisini gösterir ve her ikisi de birlikte çalışarak MÖ 10.500 dönemini açıkça işaret eder . Bu, uzun zaman önce gizemli Antik Mısır "İlk Zamanı" olarak öne sürdüğüm dönemdir, ancak şimdi bunun aynı zamanda Genç Dryas'ın dünyayı değiştiren felaketi açısından da önemli olduğunu anlıyorum.

Yıldızlarla buluşma

Gökyüzündeki yıldızların ve yerdeki büyük ölçekli yapıların kombinasyonlarının, tarihin önemli anlarını sembolik olarak işaret etmek için kullanılması, antik çağda yaygın olarak uygulanan bir uygulamaydı ve bunu 1998'de yayımlanan Cennetin Aynası adlı kitabımda ayrıntılı olarak belgeledim. [7] Gerçekten de, gökyüzü-yer yansımasının bu tür örnekleri, doğru bir şekilde anlaşıldığında, arkeolojik araştırmalara sıklıkla yeni ışık tutar.

Örneğin, 2014 yılında Makedonya Cumhuriyeti'ndeki antik bir höyüğün arkeoakustik analizle insan yapımı olduğu tespit edildi. Höyüğün boyutları 85 metre x 45 metre olup, kuzey-güney yönünde oldukça hassas bir şekilde konumlandırılmıştır ve tepesinde, oval bir hendek içine yerleştirilmiş dev bir toprak parçası, Trieste Üniversitesi araştırmacıları tarafından, ünlü Makedonya hükümdarı Büyük İskender'in doğum günü olan MÖ 21 Temmuz 356'da şafak vakti buradan göründüğü gibi, Cassiopeia takımyıldızının bir temsili olarak tanımlanmıştır. Araştırmacılar, "Cassiopeia tam kuzeyde yer almaktadır" sonucuna varıyor:

> ve gökyüzünün zirvesinde jeoglifin üzerinde dikey olarak durur ve yeryüzündeki gökyüzünün mükemmel bir resmini oluşturur. [8]

Bu tür gök-yer çalışmaları yalnızca antik dünyayla sınırlı değil. Nispeten yakın tarihli bir örnek, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Hoover Barajı'dır. Heykeltıraş Oscar Hansen, Mezopotamya ve Antik Mısır tanrılarını anımsatan iki devasa ve heybetli kanatlı figürü destekleyen siyah diyorit kaideleriyle yükselen Adanma Anıtı'nın tabanında, üzerinde yerleşik bir yıldız haritası bulunan muhteşem bir terrazzo zemin oluşturmuştur. ABD İçişleri Bakanlığı Reclamation Bürosu, sanat eserini ve amacını şöyle tanımlıyor:

> Grafik, gelecek nesiller için Başkan Franklin D. Roosevelt'in ölüm tarihini saklıyor.

Machine Translated by Google

Hoover Barajı'nın açılışı 30 Eylül 1935'te gerçekleşti...

Bu gök haritasında, Güneş Sistemi'nin gök cisimleri o kadar hassas bir şekilde yerleştirilmiştir ki, astronomi bilgisine sahip olanlar, Kutup Yıldızı'nın yaklaşık 14.000 yıl boyunca geçirdiği ileri hareketi (giderek daha erken bir zamanda ortaya çıkışını) hesaplayabilirler. Öte yandan, gelecek nesiller bu anıta bakıp, başka bir yol yoksa, Hoover Barajı'nın açılış tarihini tam olarak belirleyebilirler. 9

Barajı açıkça Büyük Piramit'e benzeten ve "kolektif dehanın anıtı " olarak tanımlayan Hansen, tasarımına burçları da dahil etti.

[11] Bu tür unsurların, "gelecekteki uzak çağlarda, zeki insanların" " [12] barajın açılışının astronomik zamanını" anlayabilmeleri için ipucu ve işaret olarak oraya konulduğunu söyledi .

Hoover Barajı ve anıtsal heykelleri aynı yıl, 1935'te tamamlanmış olsa da, sembolik mimari ve astronomik hizalamaları kullanarak geçmişteki önemli anlar hakkında kalıcı bir ifade oluşturmak elbette mümkündür . Buna paralel olarak, MS 12. ve 13. yüzyıllarda inşa edilen, ancak her sembolik ayrıntıda ve taşlarına ve vitraylarına işlenmiş kutsal astronomide çok daha eski dönemlere, özellikle de İsa'nın zamanına ve Eski Ahit patriklerinin zamanına gönderme yapan Avrupa'nın büyük Gotik katedralleri de buna örnek olabilir. [13] ile

Tamamen astronomik bir bakış açısıyla, Giza anıtlarının muazzam çabası ve gayreti hakkında söylenebilecek tek şey, piramitlerin ve Sfenks'in zemin planının MÖ 10.500 dönemini açıkça yansıttığıdır . Ancak önceki kitaplarımı okuyanların da bildiği gibi, anıtlar, Mısırbilimcilerin piramitlerin inşa edildiğine inandıkları MÖ 2500 dönemindeki önemli yıldızları hedef alan, Büyük Piramit'in gövdesinden yukarı doğru açılan dört dar şaft gibi özellikler de içeriyor . [14]

Başka bir deyişle her iki dönem de sembolize ediliyor: MÖ 2500 şaftlarla, MÖ 10.500 ise zemin planıyla.

Bilgelerin uzun ömürlü kültü

Bundan türettiğim hipotez, Giza'nın dünyadaki birkaç yerden biri olduğudur (bir diğeri Göbekli Tepe'dir) ve Genç Dryas'ın başlangıcındaki küresel felakette neredeyse tamamen yok olmuş büyük bir tarih öncesi medeniyetin hayatta kalanları buraya yerleşmeyi seçti ve bilgeleri "tanrıların eski dünyasının dirilişini ... Yıkılmış dünyanın yeniden yaratılmasını" [15] gerçekleştirmek için uzun vadeli bir planı harekete geçirdi. Belki de kendi medeniyetlerinin korkunç bir hata, dehşet verici bir yanlış yaptığını ve evrenin cezasını Genç Dryas kuyruklu yıldızı şeklinde üzerlerine çektiğini hissettiler ve bu nedenle yıkılmış dünyayı bir kerede ve hemen yeniden şekillendirmeye çalışmanın dindarlık dışı veya akıllıca olmayacağını düşündüler. Gerçekten de, belki de bunu yapmaları imkansız oldu. İklimi, dünyanın büyük bir kısmının ani bir derin donla boğuştuğu bir dönemde cazip olsa da, Nil Vadisi, diğer birçok yer gibi, hem Genç Dryas'ın başında hem de sonunda büyük felaketlere maruz kaldı. Bu olaylar arasında, 10.500 yıllarında birkaç kez tekrarlanan "Vahşi Nil" olarak adlandırılan aşırı nehir taşkınları da vardı.

Machine Translated by Google

M.Ö. 9000'e kadar daha sakin ve öngörülebilir koşullar sağlanamadı .

Vadi tabanının oldukça yukarısında, daha yüksek bir arazide yer alan Giza, bu sellerden etkilendiğine dair hiçbir kanıt içermemektedir ve bu nedenle, Mısır'da hayatta kalanların bir üs kurup, belki de platonun belirli doğal özelliklerine odaklanan bir mimari proje üzerinde çalışmaya başlamaları apaçık bir tercih olurdu. Bunlar arasında, Edfu metinlerinde anlatılan "Büyük İlksel Höyük" için mükemmel bir aday olan ve çok daha sonra Büyük Piramit'in çekirdeğine dahil edilecek olan, otuz metreden daha yüksek kayalık tepeye özellikle dikkat çekmek isterim.

Bu tepeye ve altındaki kaya tabanına derinlemesine bir şaft oyularak, günümüzde Yeraltı Odası olarak adlandırılan dikdörtgen şeklindeki boşluğun oluşturulduğunu düşünüyorum. Bu boşluğa bugün hâlâ yalnızca aynı 90 metre uzunluğundaki şafttan (artık "İnen Koridor" olarak biliniyor) erişilebiliyor ve bu şaft, yerin derinliklerine 26 derecelik bir açıyla iniyor. Bana göre, bu muhtemelen o dönemde yaratılmış birçok yeraltı yapısından sadece biri ve çok daha kapsamlı olan diğerleri hâlâ keşfedilmeyi bekliyor.

Benzer şekilde, MÖ 10.500 döneminde kadim Gize'yi ziyaret edenler de, muhtemelen hâkim rüzgarlar tarafından bir aslan başını andıracak şekilde yontulmuş, yamaçtan aşağı doğru uzanan bir kaya tepesi veya sırtı (böyle bir yapının teknik adı "yardang"dır) bulmuş olmalılar. Doğuya bakan bu tepe, Nil Vadisi'ne bakıyordu ve zamanı geldiğinde Büyük Sfenks'i oluşturmak üzere kapsamlı bir şekilde kazılıp oyulacaktı. MÖ 10.500 döneminde , Sfenks'in ana gövdesinin en azından ön kısımlarını çevreleyen ana kayadan kurtarmak için önemli bir çalışma yapılmış olması muhtemeldir. Ancak Tanrıların Parmak İzleri'ni yazdığımdan beri değişmeyen görüşüm , bu projedeki çalışmaların büyük kısmının, piramitlerin kendisinde olduğu gibi, daha sonra yapıldığı ve nihayet MÖ 2500 yılında, Sfenks'in belki de aşırı derecede aşınmış olan orijinal aslan başının, bugün hâlâ sahip olduğu orantısız derecede küçük insan başına yeniden oyulmasıyla tamamlandığıdır. O zamanki ve şimdiki hipotezim, belki de bir manastıra benzeyen bir yerde bulunan ve çok küçük, hatta ihmal edilebilir bir arkeolojik ayak izine sahip aynı kutsal "kültün" -ona Yedi Bilge Manastırı diyelim- çalışmanın her iki ana aşamasında ve aradaki Gize'de gerçekleşen her şeyde yer aldığıdır. 1995'te yazdığım gibi, bu hipotez, iki dönem arasındaki "eksik" 8.000 yıllık anomaliyi çözmektedir:

> [Büyük Piramit'in] yıldız şaftlarının, MÖ 10.450'de Giza'nın temel planını ilk kez ortaya koyan aynı uzun ömürlü tarikatın daha sonraki bir eseri olduğunu varsayarak. Doğal olarak, bu hipotez aynı zamanda, 8.000 kayıp yılın sonlarına doğru, hanedanlık Mısır'ının okuryazar ve yetkin tarihsel medeniyetinin ani ve "tam olarak oluşmuş" bir şekilde ortaya çıkışının başlatıcı kıvılcımını sağlayanın da aynı tarik olduğunu öne sürüyor.

Işıkla buluşma

Tanrıların Parmak İzleri'nin yayınlanmasından bu yana, Giza'nın gizemleri üzerine düşünmek için uzun yıllarım oldu. Dördüncü Hanedan'ın tarihi firavunlarının rolünün,

Machine Translated by Google
MÖ 10.500 yıllarında Mısır'a getirilen çok daha eski bir planı tamamlayıp nihayet yerine getirmek . Ancak yukarıda belirtildiği gibi, Giza platosunun yeraltı unsurları ve Sfenks üzerindeki en eski çalışmalar aslında MÖ 10.500 dönemine kadar uzanıyor olabilir . Anıtın yanlarında ve onu çevreleyen hendeğin bazı bölümlerinde görülen belirgin aşınma desenleri sayesinde -Boston Üniversitesi'nden jeoloji profesörü Robert Schoch'un analizinde vurgulandığı üzere- bir proto-Sfenks ortaya çıkmış gibi görünüyor.
Buzul Çağı'nın sonunda, Vahşi Nil döneminde Mısır'a şiddetli yağmurlar yağdığında[18] belki de daha erken bir tarihte ortaya çıkmıştır.

Uzun zamandır jeolojik kanıtlara dayanarak Sfenks'in aslında bir şekilde MÖ 10.500 dönemine kadar uzandığına ikna oldum . Ancak MÖ 10.500 ile MÖ 2500 arasındaki olaylarla ilgili gri bir alan var ve bu, platonun megalitik tapınakları, özellikle Sfenks Tapınağı (Sfenks'in hemen önünde, yani doğusunda) ve Sfenks'in hemen güneydoğusunda yer alan Vadi Tapınağı ile ilgilidir. Her ikisi de çoğunlukla Sfenks'in çekirdek gövdesinin etrafından çıkarılan kireçtaşı bloklarından inşa edilmiştir, ancak birçok durumda kireçtaşı blokları granit bir kaplama ile kaplanmıştır. Bu yapıların (hem kireçtaşı hem de granit unsurlarının) ortodoks arkeolojik tarihlemesi Eski Krallık dönemine, özellikle de Dördüncü Hanedanlığa, yaklaşık MÖ 2613 ile MÖ 249419'a , yani MÖ 2500 dönemine aittir .

Ancak Tanrıların Parmak İzleri'ni yazdığımda , bunların MÖ 10.500'lü yıllara kadar uzanabileceği ihtimaline açıktım . Hâlâ da öyle, ancak son kanıtlar ışığında dikkatli bir değerlendirme gerekiyor. Bunun nedeni, yüzey lüminesans tarihlemesi (taşta depolanan ışık enerjisini ölçen) olarak bilinen gelişmiş bir bilimsel tekniğin bu tapınaklara uygulanmış olmasıdır.
Bu teknik, ilk bakışta, tapınakların MÖ 10.500'lü yıllarda şu anda gördüğümüz formda yaratılmış olma olasılığını kesin olarak ortadan kaldırıyor gibi görünüyor . [20]

"Yüzeysel olarak" diyorum çünkü yeni teknikte, bundan çıkarılacak herhangi bir sonucun dikkatlice düşünülmesi gerektiği anlamına gelen bazı sorunlar var. En önemlisi, araştırmacıların kendilerinin de kabul ettiği gibi, yüzey lüminesans tarihlemesi, test edilen numunenin parçası olduğu binaya yerleştirildiği andan itibaren güneş ışığına maruz kalmadığı varsayımına dayanır. Güneş ışığına maruz kalma süresi "sadece birkaç dakika" bile olsa -örneğin, örneklenen alanda daha sonra bir çatı örtüsü olmadan herhangi bir yeniden çalışma yapılmış olsaydı- "gizli lüminesans serbest kalır... sinyali sıfıra veya sıfıra yakın bir değere ayarlar" ve böylece en son yeniden çalışmayı yansıtan bir tarih elde edilir.

bina inşa edildi. [21]

Giza Yüzey Lüminesans Tarihleme çalışması, Ege Üniversitesi Arkeometri Laboratuvarı'ndan nükleer fizikçi Profesör Ioannis Liritzis ve meslektaşı Asimina Vafiadou tarafından yürütülmüştür. Sonuçlarını 2015 yılında Journal of Cultural Conclusion dergisinde ayrıntılı olarak yayınlamışlardır. Örnekledikleri yapıların en azından Miras. [22] bazılarının gerçekten de var olduğuna dair kesin bulgular elde edilmiştir.
yeniden işlenmiş, gizli ışımaları sıfırlanmış ve yeniden işlenme anında saat tekrar tik tak tak şeklinde ayarlanmış örnekler, 4 Numaralı Örnek (Vadi Tapınağı kireçtaşı) ve 6 Numaralı Örnek (Sfenks Tapınağı graniti) tarafından sağlanmıştır. İlk örnek, artı/eksi 540 yıl hata payıyla MÖ 1050 gibi çok genç bir yüzey ışıması tarihi verirken , ikincisi artı/eksi 340 yıl hata payıyla MÖ 1190 gibi çok genç bir yüzey ışıması tarihi vermiştir.

Machine Translated by Google
(yıllar 23 Bunlar, aslında Eski Mısır'ın Yeni Krallığı'ndan (On Sekizinci Hanedan ve
sonra) ve hem Sfenks Tapınağı'nın hem de Vadi Tapınağı'nın Yeni Krallık zamanlarında çok eski olduğuna dair sağlam arkeolojik ve epigrafik kanıtlara sahibiz.

Durum böyle olduğundan, çalışmayla elde edilen diğer tarihler de ihtiyatla karşılanmalı ve tapınakların inşa tarihlerinin kesin kanıtı olarak kabul edilmemelidir; özellikle de 3 Numaralı Örnek (Vadi Tapınağı graniti) ve 7 ve 8 Numaralı Örnekler (her ikisi de Sfenks Tapınağı graniti) söz konusu olduğunda. Bunlar sırasıyla MÖ 3060 artı/eksi 470 yıl; MÖ 2740 artı/ eksi 640 yıl; ve MÖ 3100 artı/eksi 540 yıl yüzey lüminesans tarihleri vermiştir. Bunlar Eski Krallık ile genel olarak uyumludur (aşağıda inceleyeceğimiz bazı çekincelerle birlikte), ancak hiçbir koşulda tapınakların kireçtaşı çekirdek duvar 24 Bu tarihler örgüsü için çok daha eski bir inşa tarihini dışlamaz, çünkü Robert Schoch'un iddiası her zaman şu olmuştur:

> Bu granit kaplama, Eski Krallık döneminde daha erken (çok daha erken - "Sfenks Çağı") kireçtaşı tapınaklarını onarmak ve restore etmek için eklenmiştir. 25

O halde, elimizde Sfenks Tapınağı'nın orijinal kireçtaşı çekirdek duvar örgüsünden alınmış tek bir örnek (Örnek No. 5) kaldı. Yüzey ışıma tarihi MÖ 2220 artı 26 olarak belirlendi, ancak aslında hakkında kesin bir şey söylenemez veya çıkarılamaz, çünkü konumu, "Eski Krallık 220 yıl eksi 220 yıl. Schoch'tan bu bulgular hakkında yorum yapmasını istediğimde belirttiğim gibi, döneminde yapının onarımları sırasında açığa çıkarılmış veya yeniden işlenmiş olabileceği" olasılığını dışlamıyor.

27

Özetle, yeni çalışma, arkeologların iddia ettiği gibi, Sfenks ve Vadi Tapınakları'nın orijinal kireçtaşı megalitik öğelerinin Dördüncü Hanedan Firavunu Kefren tarafından inşa edildiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulayacak hiçbir kanıt sunmuyor. Aksine, çalışmanın kesin olarak gösterdiği tek şey, bu tapınakların Yeni Krallık sırasında yeniden işlenmiş olduğu gibi görünüyor. Ana akım kronoloji için daha endişe verici olan, yüzey lüminesans tarihlemesinin, tapınaklardaki granit kaplamanın (Yeni Krallık tarihli Örnek No. 6 hariç) Dördüncü Hanedan döneminde değil, yüzyıllar önce eklenmiş olma olasılığını gündeme getirmesi; aslında Örnek No. 7 için tarihleme aralığının en uç noktası olan MÖ 3380, Örnek No. 3 için MÖ 3530 ve Örnek No. 8 için MÖ 3640 gibi erken bir tarihte eklenmiş olması.

28

Bu durum, Robert Schoch'un Sfenks Tapınağı'nda her zaman restorasyon çalışması olarak gördüğü (çok daha eski ve aşınmış megalitik kireçtaşı blokların üzerine granit kaplama eklenmesi) süreci hanedanlık öncesi döneme, yani Mısır'da büyük ölçekli bir inşaatın başlatılmasından çok daha öncesine dayandırabilir. Söylemeye gerek yok, eğer bu tapınaklar hanedanlık öncesi dönemde böylesine köklü bir restorasyona ihtiyaç duyuyorsa, ana duvar örgüsü muhtemelen çok eskidir, hatta belki de MÖ 10.500'e kadar uzanmaktadır .

Sfenks Tapınağı ve Vadi Tapınağı için bu kadar yeter, peki ya gizemli piramitler?
üzerlerinde mi beliriyor?

Araştırmacılar, geleneksel olarak (Sfenks ve tapınakları gibi) Kefren'e atfedilen Giza'daki ikinci piramidi inceleyemediler. Keops'a atfedilen Büyük Piramit'i de incelemediler.

Machine Translated by Google

Ancak üç piramidin en küçüğünden tek bir örnek test ettiler; Mısırbilimcilerin Kefren'in yerine tahta geçen firavun Menkaure'ye atfettiği bu örnek. Piramidin çekirdek duvar örgüsünden değil, granit kaplama taşlarından alınan bu örnek, yüzey lüminesansı için incelendiğinde yine çarpıcı bir şekilde anormal bir tarih ortaya koydu: MÖ 3450, artı veya eksi 950 yıl. 29 Sadece aralığın en genç ucunda (3450 eksi 950 = MÖ 2500) bu tarih, MÖ 30 ve Menkaure'nin saltanatına yaklaşıyor ; ancak birçok otorite firavunun tahta çıkışını MÖ 2490'a kadar görmüyor , dolayısıyla "onun" piramidi, yüzey lüminesans spektrumunun sunduğu en son tarihte bile tamamlanmıştı. Ancak daha da rahatsız edici olanı, tarihlemenin ortaya koyduğu diğer olasılıklardır; yani sözde "Menkaure Piramidi"nin kaplama taşlarının MÖ 3450 gibi erken bir tarihte , hatta belki de bundan 950 yıl önce, yani MÖ 4400'de , yani Eski Krallık'tan yaklaşık iki bin yıl önceki hanedan öncesi dönemde yerleştirilmiş olma ihtimalidir.

Tüm bunları netleştirmek için daha fazla çalışma yapılması gerekiyor. Daha önce de söylediğim gibi, piramitlerin Eski Krallık dönemine tarihlendiği yönündeki hâlâ geçerli olan ana akım görüşü şimdilik kabul etmeye hazırım. Ancak, jeoloji, astronomi ve şimdi de yüzey lüminesans tarihlemesinden elde edilen güçlü göstergelerle, tüm alana daha ayrıntılı bir bakış açısına ihtiyaç duyulduğunun kabul edildiğini düşünüyorum. Bu bakış açısına göre, artık yalnızca MÖ 2500 dönemine atfedilemeyecek, aksine 12.000 yıldan daha uzun bir zaman diliminde gerçekleşen bir dizi gelişmenin sonucu gibi görünüyor. Yüzey lüminesans çalışmasının baş yazarı, Ege Üniversitesi'nden Profesör Ioannis Liritzis'in de belirttiği gibi, alanın bazı kısımları yeniden kullanılmış gibi görünüyor ve:

> Bazı yapıların Giza'da o zamanlar zaten mevcut olduğu makul bir varsayımdır.
> Dördüncü Hanedan'ın büyük ölçekli çalışmaları başladı.[31]

Sitenin yaşı konusu da tartışmaya açık tek konu değil . İşlevi de tartışmaya açık.
Mısırbilimciler piramitleri "sadece mezarlar ve mezarlar" olarak tanımlamayı severler, ancak Profesör Liritzis'in belirttiği gibi:

> Mısır piramitlerinden herhangi birinde çağdaş insan cenaze kalıntılarının bulunmaması ve alanın belirgin astronomik ve geometrik yapısı, bunların yöneliminin tesadüf olmadığını, inşa dönemindeki bilgi ve yıldız konfigürasyonu düzenlerinin varlığını kanıtlıyor ve bu da "piramitler mezar olarak" teorisinin artık yeterli olmadığını ve hem piramitlerin hem de Giza'nın yaşı, işlevi ve yeniden kullanımı konusunda daha geniş bir belirlemenin gerekli olduğunu gösteriyor ...32

“Gökten inen bu kitap...”

Edfu İnşa Metinleri'nde, eski vatanlarını yok eden tufandan kurtulan Erken İlk Çağ "tanrıları" arasında, uygun yerlerde yeni kutsal alanlar kurmak amacıyla dünyayı "dolaştıklarını" anlatan birçok pasaj gördük. Bir pasajda, bu "tanrılardan" bazılarının yolunu bulduğu belirli bir yer, yani Mısır'a yerleştikleri ilk yerin adı geçiyor. Bu yerin Yukarı (güney) Mısır'daki Edfu değil, Yunanlıların daha sonra Herakleopolis olarak bildiği Aşağı Mısır'da bulunan 33. şehir olduğu ortaya çıktı.

Machine Translated by Google
(kuzey) Mısır'da bulunan ve Mısırlıların kendilerinin "kraliyet çocuğunun evi" anlamına gelen Henen-nesut adını verdikleri taş. Arkeologlar Henen-nesut'un ne zaman kurulduğunu bilmiyorlar , ancak Palermo Taşı'nda (bu adın verilmesinin nedeni şu anda İtalya'daki Palermo şehrinin Arkeoloji Müzesi'nde saklanmasıdır) buna dair bir referans konuya ışık tutuyor. Yazılı diyoritten yapılmış eski bir parça olan Palermo Taşı, MÖ 3000'den önce Mısır'da hüküm sürdüğü söylenen yaklaşık 120 hanedan öncesi kral hakkında bilgi sağlar (Eksperler tarafından "mitolojik" olarak reddedilir). Ancak aynı zamanda, Mısırbilimcilerin "tarihi" olarak kabul ettiği erken Hanedanlık döneminin ayrıntılarını da verir. Birinci Hanedan'ın ikinci kralı Den'in saltanatına tarihlenen Taş üzerindeki bir giriş, Herakleopolis/Henen-nesut'un kökenlerinin hanedan öncesi döneme çok eskilere dayandığını güçlü bir şekilde öne sürüyor. [34]

Ancak Henen-nesut, iz tam da burada başlıyor, çünkü Memphis'in kadim dini merkezi olan ve yaklaşık 100 kilometre kuzeyde bulunan Inbu-Hedj (daha sonra Mn-nfr) ile yakından ilişkili olduğu ortaya çıkıyor. Efsaneye göre, Birinci Hanedanlığın ilk kralı Menes tarafından kurulmuştu; ancak kökenlerinin çok daha eskilere dayanması muhtemel. Bu nedenle, Edfu Yapı Metinleri'nin tercümanı Eve Reymond'un gözlemlediği gibi, şu ilginçtir:

> Başlıca Edfu kayıtlarını okuyup da, bunlarda hâlâ korunan belirgin Memphis arka planı ve tonundan etkilenmemek imkânsızdır. [35]

Ona göre Edfu metinleri "bir zamanlar var olan hanedan öncesi bir dini merkezin anısını koruyor" Memphis yakınlarında"—Mısırlıların "Mısır tapınağının yurdu" olarak gördüğü bir merkez. [36]
Dikkat edin, "bir zamanlar Henen- nesut'ta var olan " veya "Memphis'te " olan değil, "Memphis yakınlarında " olan bir yerden bahsediyor . Kısacası, konum biraz gizemli; Reymond, arkeolojinin henüz burayı tespit edemediğini varsayıyor. [37] Ancak nerede olursa olsun, tanrılar tarafından, tanrı Horus'a adanmış yeni nesil tapınakların ilkinin temeli için dikkatlice seçilmiş bir yer olduğuna inanılıyordu; bu, yıkılmış eski dünyayı yeniden yaratmaya yönelik uzun vadeli projenin temel açılış hamlesiydi. [38] Edfu'daki çevre duvarının iç yüzündeki bir metin, Reymond tarafından gizemli konumu arayışında önemli bir ipucu olarak kabul edildi, çünkü bize ilkel Horus Tapınağı'nın şu olduğunu söylüyor:

> Bu kitapta yazılanlara göre ataların buyrukları doğrultusunda inşa edilmiştir.
> gökyüzünden Memphis'in kuzeyine indi. [39]

Mısırbilimciler tarafından "Memphis Nekropolü" olarak bilinen, Memphis'in antik kralları için geniş bir mezarlık alanı, özellikle MÖ 2613 ile MÖ 2492 yılları arasında Dördüncü Hanedanlık döneminde , geleneksel kronolojiye göre hem Büyük Piramit'in hem de Büyük Sfenks'in inşa edildiği varsayıldığında, önem kazandı. Dhashur, Sakkara ve Giza piramit alanları, Nekropol'ün ayrılmaz parçalarıydı; bu nedenle teoride hepsi aday olabilir. [40] Ancak Gize'de, gördüğümüz gibi, Sfenks , MÖ 10.500'de Aslan takımyıldızını, üç piramit aynı dönemde Orion Kuşağı'nı ve Büyük Piramit'in dört şaftı, MÖ 2500'deki sonraki dönemde belirli yıldızlara kilitlenir .
Bu nedenle, bana öyle geliyor ki Giza, Dhashur ve Sakkara'dan çok daha açık bir şekilde, kesinlikle "gökten inen kitap" olarak tanımlanmayı hak ediyor; megalitik "kalem" ile yazılmış bir kitap.

Machine Translated by Google
mimari, presesyon yazısı nda.

Başka bir şey daha var. İlk tapınağın inşa edildiği tanrı Horus, başta şahin olmak üzere birçok farklı sembolik formda tezahür eden karmaşık bir figürdür; hatta, bugün bile Edfu Tapınağı'nın ön avlusunda, Şahin Horus'un heybetli bir granit heykeli bulunmaktadır. Horus da sıklıkla şahin başlı bir adam olarak tasvir edilmiştir; yani Mezopotamya'nın Apkallu bilgeleri gibi klasik bir terianthrop. Ancak Horus'un bir başka önemli avatarı daha vardı: Aslan .

Üstelik bu Horus aslanı bazen insan başlı bir teriantrop olarak tasvir edilmiştir ve Edfu Tapınağı'nda bize şunu anlatan özel bir yazıt var:

> Edfu'lu Horus, insan yüzlü bir aslana dönüştü ...42

Sfenksin Gizemi

Edfu metinlerinin Giza bölgesi ve o gizemli "gökten inen kitap" ile kurduğu bağlantı göz önüne alındığında, Eski Mısırlıların Horus'u Giza'nın Büyük Sfenksi ile özdeşleştirdikleri gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdır. Bu bağlamda aslan gövdeli (ve muhtemelen bir zamanlar aslan başlı) Sfenks, hem Hor-em-Akhet - " Ufuktaki Horus" - hem de ince bir vurgu farkıyla " Ufuktaki Horus" anlamına gelen Horakhti olarak biliniyordu . 43

Ancak Sfenks hakkında çok tuhaf bir şey var. Dr. Rainer Stadelmann hariç, Sfenks'in Dördüncü Hanedan Firavunu Kehf tarafından yapıldığına inanan diğer tüm modern Mısırbilimciler, Sfenks'in Kehf'in oğlu Kefren tarafından yapıldığı görüşünde birleşiyor. "Görüş" kelimesini kasıtlı olarak kullanmıyorum, çünkü başlangıçta Sfenks hakkında yerleşik bir [44] Ben kullanıyorum deneysel "gerçek" ile değil, muhalefet eksikliği nedeniyle yavaş yavaş kanıtlanmış bir gerçekmiş gibi ele alınmaya başlanan kabul görmüş bir Mısırbilimsel varsayım bütünüyle karşı karşıya olduğumuzu açıkça belirtmek önemlidir. "Disiplinimizde sık sık olduğu gibi, eski ve görünüşte kesin ifadeler 45 , daha fazla doğrulama yapılmadan ne olduğunu bilmesi gereken biri sonsuza dek dinlenir," diye yorumluyor Dr. Stadelmann, 1989'dan 1998'e kadar Kahire'deki Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün müdürü olarak görev yaptığı zamandan beri.

Mısırbilimcilerin görüşlerinden ziyade Sfenks hakkındaki gerçeklere odaklandığımızda, ilk olarak Eski Krallık döneminden bu heybetli ve görkemli anıta atıfta bulunan hiçbir yazıtın günümüze ulaşmadığını görüyoruz. 1930'larda Giza'da kapsamlı kazılar yürüten büyük Mısırbilimci Selim Hasan bile bu nedenle şunu kabul etmek zorunda kalmıştı:

> Sfenks'in kesin yaşı ve dikilişini kime atfetmemiz gerektiği konusunda kesin bilgiler yoktur ve bu konuda bizi aydınlatacak tek bir çağdaş yazıt bile yoktur. [46]

Nitekim, Birinci Ara Dönem'den, Orta Krallık'tan veya İkinci Ara Dönem'den herhangi bir yazıt da bulunmamaktadır. Nitekim, Giza platosunun kayalarından oyulmasından yaklaşık bin yıl sonra , yaklaşık MÖ 1550'den itibaren Yeni Krallık dönemine gelene kadar, Antik Mısır firavunları birdenbire Sfenks'ten bahsetmeye başlamamışlardır.

Machine Translated by Google

Selim Hasan'ın haklı olarak "en eski güvenilir görüş" olarak tanımladığı şey, bugün hala Sfenks muhafazasının kuzey tarafında görülebilen küçük bir tapınak inşa eden II. Amenhotep (MÖ 1427-1401) tarafından verilmiştir. 47 Kireçtaşı bir dikilitaşta, bu Yeni Krallık firavunu, 48 altındaki Sfenks'e atıfta bulunur ve ayrıca Hor-em-Akhet ve Horakhti'nin adını canını sıkacak şekilde, bunları Dördüncü vererek Giza piramitlerine doğrudan bir gönderme yapar ; Mısırbilimcilerin Hanedanlık öncülleri Khufu, Khafre ve Mikerinos'a atfetmez, bunun yerine " Hor-em-akhet Piramitleri" olarak adlandırır. 49 Açıkça ima edilen, Amenhotep'in zamanında - bizimkinden çok Dördüncü Hanedanlığa daha yakın olan dönemde - piramitleri, modern Mısırbilimcilerin artık onları inşa ettikleri konusunda ısrar ettikleri üç firavunla ilişkilendiren hiçbir tarihi arşivin, hatta herhangi bir geleneğin olmadığıdır. Tam tersine, Selim Hasan'ın açıkladığı gibi, " Hor-em-Akhet Piramitleri" sıfatının kullanılması (Hor-em-Akhet, Sfenks'in bilindiği isimlerden biri olduğundan) Amenhotep'in şunu ima ettiğini göstermektedir:

> Sfenks'in Piramitlerden daha eski olduğu düşünülüyordu. 50

Kronolojik olarak, Sfenks'e atıfta bulunan bir sonraki yazıt, IV. Tutmosis'in ünlü "Rüya Stela"sında yer alır. Rivayete göre, geleceğin firavunu tahta çıkmadan önce bir gün Giza civarında avlanırken, Sfenks unutulmuş bir şekilde boynuna kadar kuma gömülmüştür. Tutmosis, dev başın gölgesinde kısa bir öğle uykusuna yatar ve şu sözlerle karşılaşır:

> Güneş tepedeyken bir uyku hali onu yakaladı ve bu saygıdeğer tanrının ihtişamının, bir babanın oğluna şöyle demesi gibi kendi ağzıyla konuştuğunu gördü: "Bak bana! Beni gör oğlum Tutmosis! Ben... Hor-em-Akhet'im... sana yeryüzündeki krallığımı vereceğim" ...51

Ancak Sfenks'in dediği gibi bir şart vardı: "Üzerinde bulunduğum bu çölün kumu bana ulaştı... Sanki uzuvlarım hastalanmış gibi bir halim var... Sen benim koruyucum olacaksın..." 52

Uzun lafın kısası, Tutmosis, Sfenks'i kumdan temizleyip eski ihtişamına kavuşturursa firavun olacağını anlamıştı. Bu nedenle kendisine söyleneni yaptı ve restorasyon tamamlandığında, kehanet edildiği gibi taht onun olduğunda, anısına Rüya Stela'yı diktirdi.

Bugün siteyi ziyaret ederseniz, anıtın göğsünün hemen önünde, Sfenks'in pençeleri arasında duran devasa steli hâlâ görebilirsiniz; yaklaşık 3,6 metre yüksekliğinde ve 2,1 metreden fazla genişliğindedir; ancak on üçüncü satırdan itibaren orijinal yazıtın büyük bir kısmı dökülmüştür. Ancak 1830'larda bir kalıbı çıkarılmış ve on üçüncü satırın bir kısmı (maalesef tamamı değil) hâlâ sağlamdı. Orada, günümüzde mevcut olmayan tek heceli Khaf kelimesi fark edilmiş ve Amerikalı Mısırbilimci James Henry Breasted'in stelin yetkili çevirisinde belirttiği gibi, birçok kişi Sfenks'in Khafre'nin eseri olduğu sonucuna varmıştır. Breasted, kuru bir dille böyle bir sonucun "çıkmadığını" ekler. On dokuzuncu yüzyılda yapılan stellerin kopyalarında ve kalıplarında aslında “kartuş izine” (normalde kraliyet isimlerini çevreleyen oval işaret) rastlanmadığını belirtiyor; bu da Khaf hecesinin aslında bir şeye atıfta bulunmadığını güçlü bir şekilde gösteriyor.

Machine Translated by Google
hepsi Dördüncü Hanedan Firavunu Kefren'e. 53

Üstelik, Selim Hasan'ın daha sonra eklediği gibi, kartuş orada olsa bile, hasarlı çizgiden Sfenks'i Kefren'in yaptığı sonucuna varmakta özgür değiliz. En fazla, "Tutmosis'in bir şekilde Sfenks'i Kefren'e bağladığını" söylerdi. 54 On dokuzuncu yüzyılın sonlarında Kahire Müzesi'nin Eski Eserler Bölümü Müdürü olan ve kartuşun bir zamanlar orada olduğuna inanan Gaston Maspero bile, bu kadar zayıf bir kanıttan Sfenks'in Kefren'in eseri olduğu sonucuna varmak için bir neden görmedi. Aksine, onun tercih ettiği yorum, yazıtın bu bölümündeki Tutmosis'in amacının, Kefren tarafından Sfenks'in daha önce yapılmış bir yenileme ve temizleme işlemini kabul etmek olduğuydu. Maspero, "Sonuç olarak," diye yazdı, "burada Sfenks'in Kefren'in babası ve selefleri zamanında zaten kuma gömüldüğüne dair neredeyse kesin bir kanıtımız var."

55

Maspero daha sonra görüşünü değiştirerek, Sfenks'in "muhtemelen Kefren'in kendisini temsil ettiğini" gönülsüzce belirtti 56 ve böylece yirminci yüzyıl Mısırbilimcileri arasında giderek yaygınlaşan fikir birliğine uydu. Anıtın Kefren'den daha eski olduğu ve hatta Khufu zamanında kuma gömüldüğü yönündeki ilk görüşü, kısmen Fransız arkeolog Auguste Mariette tarafından 1850'lerde Giza'da keşfedilen Envanter Steli adlı bir başka stelde yer alan bilgilere dayanıyordu. Platodaki, bir zamanlar Kefren'in Kızı Steli olarak da anılan Envanter Steli'nin ana fikri, Khufu tahta çıkmadan çok önce zaten mevcuttu. 58

57 Büyük Sfenks ve Vadi Tapınağı'nın yanı sıra bir dizi başka yapı da vardı

Ancak bunu görünüşte "çürüten" ve hiç şüphesiz Maspero'nun fikrini değiştirmesine katkıda bulunan şey, yazıtta kullanılan hiyeroglif yazı sisteminin Dördüncü Hanedan'ın tarzıyla tutarlı olmadığı, çok daha yakın bir döneme ait olduğu yönündeki kesin kanıtlardı - Selim Hasan 59 Bu ilginç küçük stel dolayısıyla daha sonra Yirmi 664-525 yılları arasında Yirmi Altıncı Hanedan olarak anılmaya başlandı. Büyük ihtimalle tanrıça İsis'in adını (MÖ Altıncı Hanedan'da popülerdi) büyütmek isteyen bir grup rahip tarafından uydurulmuş bir kurgu eseri olarak kabul edildi ve bu nedenle Giza'da Dördüncü Hanedan döneminde -ya da belki de çok daha önce- yaklaşık 2000 yıl önce ne olduğunu belirleme girişimlerimizde hiçbir değeri yoktu.

"Mısırbilimsel" prizmasından bakıldığında olaylar kesinlikle böyle görünüyor; yani, yalnızca Mısırbilimciler tarafından kullanılan, içinde çifte standart barındıran özel bir akıl yürütme biçimi.
Egyptologic'e göre, eğer kanıtlar yerleşik teorileri destekliyorsa, o kanıt kabul edilir. Ancak kanıtlar yerleşik teorileri çürütüyorsa, o kanıt reddedilmelidir. Dolayısıyla Mısırbilim, Sfenks ve megalitik tapınaklarının Dördüncü Hanedan Firavunu Khafre'nin eseri olduğu iddiasını desteklemek için tamamen dolaylı ve çağdaş olmayan veriler kullanır (gördüğümüz gibi, Selim Hasan, Sfenks'in kesin yaşını aydınlatacak "tek bir çağdaş yazıt" olmadığını kabul eder). Dolayısıyla, anıtın Dördüncü Hanedan'a tarihlendirilmesi - Mısırbilimcilerin bir "gerçek" olarak öne sürdüğü, üniversitelerde bu şekilde öğretilen ve medya tarafından yaygın olarak yayılan bir şey - tamamen "bağlamına" (yakındaki piramitler ve megalitik tapınaklar) ve bir zamanlar On Sekizinci Hanedan Rüya Stela'sında bulunan o tek heceli Khaf'a dayanmaktadır.

Machine Translated by Google

Bağlam açısından, piramitler yalnızca Dördüncü Hanedan'ın eseri olsa bile (ki bu, gördüğümüz gibi, Menkaure'ye atfedilen piramidin yüzey ışıma tarihlemesiyle sorgulanmaktadır), Sfenks'in de Dördüncü Hanedan eseri olduğu sonucuna varamayız. Hatta piramitlerin, tam da Sfenks'in zaten orada olması ve bölgeye kadim bir kutsallık havası katması nedeniyle şu anda bulundukları yerde inşa edilmiş olması da mümkün olabilir.

Megalitik tapınaklar da Sfenks hakkında hiçbir şey kanıtlamıyor, çünkü kendi inşalarının Dördüncü Hanedanlık dönemine dayandığını kesin olarak gösteren hiçbir kanıt yok. En fazla söylenebilecek şey, Kefren'in siyah diyorit heykelinin (şu anda Kahire Müzesi'nde) Vadi Tapınağı'ndaki derin bir çukura baş aşağı atılmış halde bulunmuş olmasıdır. Ancak bu bize Kefren'in bir noktada heykelinin tapınağa yerleştirilmesini istediğini ve bu nedenle tapınakla bir şekilde özdeşleştiğini gösterir, tapınağı kendisinin inşa ettiğini değil.

Yüzeysel olarak daha ikna edici olan ise, bazı Mısırbilimcilerin Kefren'in adının Vadi Tapınağı'nda yazılı olduğu iddiasıdır. National Geographic Yerleşik Araştırmacısı Dr. Zahi Hawass, "Guardians" web sitesinde, Giza Platosu eski Müdürü ve Mısır Eski Eserler Yüksek Konseyi Genel Sekreteri, Vadi Tapınağı hakkında şunları söylüyor:

> Yapının giriş kapılarının etrafında kralın adı ve unvanı, kuzey kapıda tanrıça Bastet'in adı ve unvanı, güney kapıda ise Hathor'un adı ve unvanı yazılıdır. [60]

Giza'ya ilişkin kamuoyu algısını şekillendirmede etkili olan ve ana akım dışı yaklaşımları rutin olarak "sahte bilim" olarak etiketleyen Wikipedia, Vadi hakkında Hawass'tan bile daha ileri gidiyor. Tapınak ki:

> Horus'un adı Khafre (Weser-ib) olan bir yazıtın kısmi kalıntılarını gösteren bloklar bulunmuştur . [61]

Ancak daha yakından incelendiğinde, Wikipedia'nın yanlış bilgi içerdiği ortaya çıkıyor. University College London'da Mısır Arkeolojisi Profesörü olan Stephen Quirke, konuyu kendisine açtığımda benim için bu konuyu araştırma nezaketini gösterdi ve araştırmasının sonuçlarını zamanı gelince rapor etti. Horus'un Khafre adını taşıyan kısmi yazıt, aslında Vadi Tapınağı'ndaki bloklarda değil, Giza'daki tamamen farklı bir binanın bloklarında yer alıyor. [62]

Peki, Dr. Hawass'ın "Kralın isimleri ve unvanları" hakkındaki açıklaması ne olacak? Her halükarda, kaynağının ne olduğu açıktır; zira klasik çalışması Mısır Piramitleri'nin ilk (1947) baskısında, eskiden British Museum'da Mısır Eski Eserleri Sorumlusu olan IES Edwards, o zamana kadar Mısırbilim mesleğinin geri kalanıyla birlikte, Kefren'in eseri olduğunu tespit ettiği Vadi Tapınağı hakkında birkaç sayfa yazmıştır. [63] "Her kapının etrafında" şöyle demiştir:

> Kralın adını ve unvanlarını veren bir hiyeroglif yazıt bandı var; başka yazıt yok

Machine Translated by Google
veya binanın herhangi bir yerinde kabartmalar meydana gelir.[64]

Bu, meseleyi çözmüş gibi görünüyor, ancak yıllar sonra Edwards, kitabının kesin son baskısını yayınladığında, yukarıdaki pasajı 1947'de sunmadığı önemli bilgilerle revize etti. "Her kapının etrafında" ifadesini şimdi okuyoruz:

> Üzerine Kral'ın adını ve unvanlarını içeren bir hiyeroglif yazı şeridi oyulmuştur, ancak yalnızca son kelimeler olan "Sevgili [tanrıça] Bastet" ve "Sevgili [tanrıça] Hathor" korunmuştur. Binanın başka hiçbir yerinde başka bir yazıt bulunmamaktadır.[65]

"Bastet'in Sevgilisi" ve "Hathor'un Sevgilisi" ifadelerinin, bu şekilde tek başlarına, Khafre'nin bu tanrıların "sevgilisi" olarak anılan Kral olduğunu kanıtlamadığını söylemeye gerek yok. Bu ifadeler herkes için geçerli olabilir ve bu nedenle Vadi Tapınağı'nın Khafre'nin eseri olduğu iddiasını desteklemek için meşru bir şekilde kullanılamaz.

Bu iddiayı destekleyecek başka bir şey var mı? Anlaşılması zor ve göz yaşartıcı derecede pahalı olan Antik Mısır Arkeolojisi Ansiklopedisi'nde "Khafre piramit kompleksi" hakkında bir madde yer alıyor. Yine Zahi Hawass tarafından yazılan maddede, Vadi Tapınağı hakkında şu bilgiler yer alıyor:

> Vadi Tapınağı'nın batı ucundaki granit kaplama blokları üzerindeki yazıtlardan Kefren ile özdeşleştirilmiştir. Bu kompleksten kabartmalar, El-Lişt'te keşfedilmiş ve burada Amenemhat I (On İkinci Hanedan) piramidinin dolgusu olarak kullanılmıştır.[66]

İşte bu gerçekten de saman çöpüne sarılmak! El-Lisht'te kilometrelerce uzakta oldukları ve daha sonraki bir hükümdarın piramidi için dolgu malzemesi olarak kullanıldıkları için, gerçek şu ki bu bloklar bize Vadi Tapınağı hakkında hiçbir güvenilir bilgi vermiyor. Belki oradan alınmışlardır, ama yine de, belki de tamamen başka bir yerden gelmişlerdir.

Ayrıca, hiç kimse yazıtlardan herhangi birinin Vadi Tapınağı'nın kireçtaşı çekirdek duvar örgüsüne işlendiğini iddia etmiyor. Hepsi "granit kaplama blokları" üzerinde yer alıyor ve gördüğümüz gibi, Vadi Tapınağı'nın granit kaplama blokları, kireçtaşı çekirdek blokları yerlerine yerleştirildikten çok sonra uygulanmış bir kaplama gibi görünüyor; bazı durumlarda belki MÖ 3640 gibi erken bir tarihte , bazılarında ise belki MÖ 1190 gibi geç bir tarihte. Kefren'in bu uzun dönemde Vadi Tapınağı'nda restorasyon çalışmaları yürüten birkaç firavundan biri olması ve iyi işlerini resmi bir yazıt ve kendi heykelleriyle anması -belki de Sfenks üzerinde bir restorasyon projesi yürüttüğü sırada- ne Sfenks'in ne de Tapınağın asıl inşacısının o olduğu anlamına gelmez.

Öyleyse, geriye On Sekizinci Hanedan Rüya Steli'ndeki o tek heceli Khaf kalıyor ki, modern Mısırbilimciler (on dokuzuncu yüzyıl öncüllerinin aksine) bunu Khafre'nin Sfenks'i inşa ettiğinin "kanıtı" olarak hevesle benimsediler. Söylemeye gerek yok ki, On Sekizinci Hanedan ve Dördüncü Hanedan birbirleriyle çağdaş değildir. Dahası, stelin On Sekizinci Hanedan'a atfedilmesinin bile sorgulanabilir olduğu yönünde güçlü bir iddia var. Örneğin Breasted, "hatalara ve çarpıcı

Machine Translated by Google

"Yazımdaki düzensizlikler" ve bir dizi başka "şüpheli tuhaflık" onu yazıtın aslında IV. Tutmosis'in eseri olmadığı, Yirmi Birinci Hanedanlık ile Yirmi Altıncı (Saitik) Hanedanlık arasındaki bir "geç restorasyon" olduğu sonucuna götürdü. 67

Başka bir deyişle, Rüya Stela'nın Envanter Stela'sı kadar genç olması oldukça olasıdır. Ancak "Mısırbilimsel", ilkindeki Khaf hecesinin zayıf kanıtının Khafre'nin Sfenks'i yaptığının kanıtı olarak kabul edilmesini gerektirirken, ikincisindeki Khafre'ye atıfla kesinlikle çelişen birkaç açık ifade "saçma kurgular" olarak reddedilir.

Dinamit ifşaatları

İşte Envanter Stela metninden bazı alıntılar. Okumadan önce, tüm firavunların 68 ve dolayısıyla Horus isminin Mısır'dan geldiğini ve unvanlarında düzenli olarak yer alan tanrı Horus'un enkarnasyonları olarak kabul edildiğini unutmayın. Her kralın ayrıca bir "Horus adı" vardı; Khufu örneğinde bu isim Mezer'di :

> Yukarı ve Aşağı Mısır'ın Kralı, Mezer, Khufu, canlı Horus'a hayat verdi. Piramidin Efendisi İsis'in Evi'ni, Sfenks'in oyuğunun yanında, Rostau Lordu Osiris'in Evi'nin kuzeybatısında buldu... Hor-em-akhet Heykeli'nin planları, Heykel'in yerleşim düzenine ilişkin hükümleri gözden geçirmek için getirildi... Heykeli tamamen boyayla kapladı... Nemes'in eksik olan başlığının arka kısmını yaldızlı taştan, yaklaşık 7 arşın (3,7 metre veya 12 fit) uzunluğunda bir taş ocağında yaptırdı. Göklerin Efendisi Hor-em-akhet yerine indiğinde dalları kırılan büyük bir çınar ağacından dolayı Çınar Yeri olarak adlandırılan yerde duran yıldırımı görmek için bir tur yapmaya geldi... Bu Tanrı'nın taştan kesilmiş şekli sağlamdır ve sonsuza kadar var olacaktır, yüzü her zaman Doğu'ya bakacaktır.
>
> 70

Envanter Stela'nın dili belirsiz olsa da Selim Hasan'ın analizi biraz açıklık getiriyor. "Yazıtlarına inanabilseydik," diye yazıyor:

> Görünüşe göre bir yıldırım çarpması sonucu hasar gören Sfenks'i onardığı için Khufu'ya güvenmemiz gerekir. Aslında bu hikâyede bir parça doğruluk payı olabilir, çünkü Sfenks'in nemes başlığının kuyruğu kesinlikle eksiktir ve şekli ve konumu nedeniyle, ağır bir cismin şiddetli bir şekilde doğrudan çarpması dışında kolayca kopabilecek bir parça değildir. Sfenks'in sırtında bu kırılmanın izi ve onarıldığı eski harcın izleri görülebilir. Bu iz yaklaşık 4 metre uzunluğundadır ve bu da stelada kayıtlı ölçülerle örtüşmektedir...
>
> Dolayısıyla Sfenks'in yıldırım çarpması sonucu ölmüş olması muhtemeldir, ancak bu kazanın Keops'un saltanatı sırasında gerçekleştiğini gösteren en ufak bir kanıt yoktur. 71

Ancak Sfenks'in başına gelen "kaza"nın gerçekte gerçekleşmediğini kanıtlayacak hiçbir kanıt da yoktur.

Machine Translated by Google
Keops'un saltanatı. Elimizde olan tek şey, o dönemde gerçekleşmiş olamayacağı yönündeki Mısırbilimsel önyargıdır; çünkü Sfenks'in Keops'un ölümünden sonra Keops'un eseri olduğu ve bu nedenle -açıkçası- Keops'un zamanında var olmaması gerektiği varsayılmaktadır.

Şekil 39: Envanter Steli. Mısırbilimcilerin reddettiği yazıtların özü, Büyük Sfenks ve Vadi Tapınağı'nın yanı sıra Giza platosundaki diğer birçok yapının, Keops'un tahta çıkmasından çok önce var olduğudur.

Aynı şey, Envanter Stela'nın ikinci dinamit vahiyi olan "Rostau Efendisi Osiris'in Evi"nden bahsedilmesi için de geçerlidir. [72] Bu yapının yerini, "Sfenks'in boşluğunun" "kuzeybatısında" 73 bulunduğu söylendiği için tahmin edebiliyoruz; bu da, tam tersini söylersek, "Rostau Lordu Osiris'in Evi"nin Sfenks'in hemen güneydoğusunda yer aldığı anlamına gelir. Bu koordinatlara uyan tek yapı, Sfenks'in hemen güneydoğusunda yer alan Vadi Tapınağı'dır. Dolayısıyla, Sfenks'e yapılan atıflarda olduğu gibi, Envanter Steli'nin tanıklığı da Vadi Tapınağı'nın Kefren tarafından yapılmadığı, çünkü selefi Khufu zamanında zaten mevcut olduğu yönündedir.

İşte Envanter Steli'nin Mısırbilimciler tarafından saçma bir kurgu olarak reddedilmesinin gerçek nedenleri bunlardır; daha ziyade, o çağa uygun dil ve terminolojiyi kullanarak çok daha eski ama gerçek bir geleneği koruyan ve sonraki bir çağa aktaran bir yazıt olarak reddedilmesi. Elbette bu reddedilme, Envanter Steli'nin Khufu'nun saltanatı ile çağdaş olmamasından veya Yirmi Altıncı Hanedan "yazım"ından kaynaklanamaz; zira bu tür faktörler Mısırbilimcileri, aynı çağdaş olmama ve aynı "yazımdaki çarpıcı düzensizliklerden" muzdarip olan Rüya Steli'ni kabul etmekten alıkoymaz. Kısacası, Envanter Steli'nin reddedilip görmezden gelinmesi, Rüya Steli'nin ise kabul edilip benimsenmesi açık değil midir? Çünkü ilki yerleşik Mısır tarihi teorisini tamamen yerle bir ederken, ikincisi

Machine Translated by Google
yerleşik teoriyi desteklemek için uygun bir şekilde "eğirilmiş" mi?

Gökten gelen bir şimşek ve kadim bir arşiv

Çok daha eski bir Sfenks'e ilişkin imalarının yanı sıra, Envanter Stela'nın daha fazla araştırılmayı hak eden iki yönü daha var.

İlki, Sfenks'in bir "yıldırım" tarafından hasar gördüğü bilgisidir. Selim Hasan bunun bir miktar doğruluk payı olabileceğini kabul etmeye isteklidir, ancak onun varsaydığı gibi bir yıldırımın yıldırım düşmesi anlamına geldiğinden emin olamayız. Söz konusu yıldırımın, yazıtta Khufu'nun "turunu" yaptığı sırada "görmesi" için hâlâ orada olduğu belirtiliyor. Ancak yıldırım için durum böyle olmazdı; yıldırım hasara yol açardı ancak görülebilecek fiziksel bir nesne yaratmazdı. Öte yandan, Sfenks'e çarpıp hasar verdikten sonra, Kral tarafından incelenmek üzere orada, orada olurdu ve gökyüzünden korkunç bir gürültüyle ateş gibi inerek, geçişi sırasında büyük, yaşlı bir ağacı yakan bir meteorit kolayca bir yıldırım olarak tanımlanabilirdi (aslında birçok kültürde meteoritler tam olarak bu şekilde tanımlanıyordu).

Envanter Steli'ndeki "Hor-em-akhet Heykeli'nin planlarının" (yani Sfenks'in) muhtemelen anıtın onarımı sırasında referans amaçlı olarak Khufu tarafından bölgeye getirildiği ifadesi de aynı derecede ilgi çekicidir. Bu, Giza'ya ait eski bir "arşiv"in, belki de Edfu'daki tapınak kütüphanesindeki kayıp kayıtları anımsatan bir "Kayıtlar Salonu"nun varlığına açıkça işaret etmektedir; bu kayıtlardan Yapı Metinleri'nin çıkarıldığı bilinmektedir.

Bunların, gördüğümüz gibi, bilgelik tanrısı Thoth'un kendisinden daha az önemli olmayan bir kişi tarafından yazıya geçirilmiş Yedi Bilge'nin sözleri olduğu söylenir. Reymond, hatta bir zamanlar Tanrıların İlk Çağı'na ait, tüm "ilahi" planın yer aldığı bir Kutsal Kitap'ın var olabileceğini öne sürer. 75 Ve işaretler, diyor, bunun Mısır'daki ikinci bir antik kitapla dünyasının yeniden bağlantılı olduğunu gösteriyor. Bu kitabın, yalnızca tüm küçük "höyüklerin" ve "tanrıların" yıkılmış doğuşunu gerçekleştirme projesinin bir parçası olarak nihayetinde üzerlerine inşa edilecek tapınakların kayıtlarını değil , aynı zamanda Büyük İlk Çağ Höyüğü'nün de kayıtlarını içerdiğine inanılıyordu. 76

Ne yazık ki, bu kayıp "kitaplar" hakkında Edfu'da yer alan birkaç kısa ve etkileyici referanstan başka bir şey bilinmiyor. Yine de, daha önce de belirttiğim gibi, dünyanın şimdiki çağının başladığı varsayılan bu Büyük İlksel Höyük'ün, zamanı geldiğinde Büyük Piramit'in inşa edileceği Giza'daki kayalık tepe olma ihtimali oldukça yüksek. Ayrıca, Mısır'ın Orta Krallık döneminden kalma papirüs üzerine yazılmış, "Thoth kutsal alanının gizli odaları"nın -Khufu'nun tapınağı için "kopyalamak" istediği gizli odaların- aranmasından bahseden olağanüstü bir metin de mevcut.

Bir sonraki bölümde keşfedeceğimiz derin ve kadim bir gizem bu garip göndermelerin içinde gizlidir.

Machine Translated by Google

Bölüm 11
Thoth'un Kitapları

Kısa bir özet.

Edfu Yapı Metinleri, "İlksel Olanların Anavatanı"ndan bahseder; yeri hiçbir zaman belirtilmeyen bir ada olan bu ada, "yılan" veya "Büyük Zıplayan" olarak tanımlanan bir "düşman" tarafından yok edilmiştir. "Yılanın" saldırısı, bu "tanrıların ilkel dünyasını" sular altında bırakan bir sele neden olmuş ve "ilahi" sakinlerinin çoğunu öldürmüştür. Ancak birkaçı felaketten kurtulmuş ve teknelerle dünyayı dolaşmaya başlamıştır. Bunu yapmalarındaki amaç, kutsal bir tasarıyı hayata geçirebilecekleri uygun yerleri belirlemekti.

Tanrıların eski dünyasının yeniden dirilişi... Yıkılmış bir dünyanın yeniden yaratılması.

Ve tüm bu olaylar "erken ilkel çağda", yani çok çok uzun zaman önce gerçekleşti; o kadar uzun zaman önce ki, onları korumak için büyük çabalar harcanmamış olsaydı, insan hafızasının ötesine geçeceklerdi. Sais'teki Mısırlı rahiplerin Solon'a "Tapınaklarımızda" dedikleri rivayet edilir:

> En eski zamanlardan beri kulağımıza gelen her büyük veya görkemli başarının veya kayda değer bir olayın yazılı kaydını sakladık .

Reymond'un detaylı çalışmasının, bir zamanlar geniş ve kapsamlı bir arşivin varlığını ortaya koyduğu Edfu'da da durum böyleydi. Bu arşivden, rahiplerin tapınak duvarlarına kazıdığı ve bu nedenle günümüze ulaşan alıntılar alınmıştı. Önceki bölümde yaptığımız gibi, bu alıntılardaki ipuçlarını takip ederek, belki de Edfu metinlerinde Horus'un dönüştüğü söylenen "insan yüzlü aslan" olan Büyük Sfenks'e ulaştık.

Bu bağlamda, Envanter Stela'da Khufu'nun "heykeli restore ederken" bahsettiği Sfenks planlarına erişiminin olması, Giza'da eski bir arşivin varlığına işaret ediyor; belki de "tanrılar" tarafından sitenin kurulduğu uzak çağa dayanan bir arşiv; bu arşiv, daha sonra tüm kompleksin "gökten inen bir kitap" olarak tanımlanmasına olanak verecek belirgin astronomik özelliklere sahip. Bu "kitap", MÖ 10.500 döneminde ilkbahar ekinoksunda şafak vakti beliren Aslan takımyıldızına mı atıfta bulunuyor?

Machine Translated by Google

Büyük Sfenks formunda Giza'ya "gökten indi" mi? Ve o uzak çağda bakıldığında, Orion takımyıldızının üç kuşak yıldızı, üç büyük piramidin zemin planları formunda Giza'ya "gökten indi" mi?

Sfenks'in veya en azından büyük bir kısmının MÖ 10.500'lü yıllarda oyulmuş olabileceğini gördük . Piramitler kesinlikle çok daha sonra tamamlandı , ancak benim inancım, Edfu metinlerinin açıkça "gökyüzüne birleşebilen" tanrılar zamanından kalma mevcut yapıların üzerine inşa edildikleri yönünde. Elbette, piramitler tarafından yerlerine yenileri konulduğunda, aralarında tüm planı sabitleyen ve daha sonra [2] Bu önceden var olan yapılar, Büyük Piramit'in yapısına dahil edilen orijinal doğal tepenin de bulunduğu yapılar gizlendi.[3]

Edfu metinleri, tanrıların işini kayıp dünyalarının diğer diyarlarda yeniden yaratılması olarak öngördüğünden ve bu kayıp vatanın temel özelliği "alçak bir höyük üzerine inşa edilmiş ilkel bir tapınak" olduğundan, bu özellikleri Giza'da yeniden[4] üretmeye çalışmış olmaları daha da olası hale geliyor. Her halükarda, eskiden British Museum'da Mısır Eski Eserleri Sorumlusu olan Profesör IES Edwards'dan daha az yetkili olmayan biri, şu anda Büyük Piramit'in içine dahil edilen doğal tepenin, Eski Mısır metinlerinde sık sık bahsedilen Büyük İlkel Höyük olduğu görüşündeydi5 - şimdi anladığımız kadarıyla, kutsallığını bir zamanlar tanrıların kayıp dünyasında var olan selefinden alan bir höyük. Reymond'un bize söylediğine göre, bu höyük "ilkel çağda tanrılar dünyasının orijinal çekirdeğini" oluşturuyordu.

[6] bundan dolayı Büyük'ün kalbindeki kayalık höyüğün Piramit ve daha sonra Büyük Piramit'in kendisi, Mısır'daki kayıp dünyayı yeniden canlandırma projesinde aynı işlevi gördü.

Envanter Steli, bu projeyle bağlantılı kadim planların varlığına dair tek kanıt değildir. Edfu metinlerinde, bu planların bilgelik tanrısı Thoth tarafından "Bilgelerin sözlerine göre" yazılı olarak kaydedildiğine inanılan bir arşivin parçası olduğunu gördük. Daha sonraki dönemlerdeki Eski Mısırlıların, erişemedikleri ve tüm bilginin kaynağı[7] öyle olarak kabul edilen "Thoth kitaplarına" takıntılı hale gelmeleri şaşırtıcı değildir. Thoth kitaplarını belgeleyen bir dizi papirüs günümüze ulaşmıştır ve bu aramaların, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her zaman Giza ve Memfis nekropolü civarında gerçekleştiği söylenir.

Örneğin, MÖ 13. yüzyılın büyük firavunlarından II . Ramses'in oğlu Setnau-Khaem-Uast'ın hikâyesi var. Kendisine, Giza yakınlarındaki antik bir mezarda "Thoth'un kendisi tarafından yazılmış bir kitap" bulunduğu söylenir:

> Setnau kardeşiyle birlikte oraya gitti ve üç gün üç gece mezarı aradı... ve üçüncü gün onu buldular [ve]... kitabın olduğu yere indiler. İki kardeş mezara girdiklerinde, kitabın içinden çıkan ışıkla mezarın parlak bir şekilde aydınlatılmış olduğunu gördüler. 8

Burada, Yima'nın yeraltı Vara'sını anımsatan, "kendi ışığıyla parlayan" veya Nuh'un Gemisi'nin gizemli aydınlatmasını anımsatan eski bir teknolojinin ipucu var gibi görünüyor.

Machine Translated by Google

Yedinci Bölüm: Kayıp bir teknolojinin eserlerine benzeyen şeyler, Giza ile ilgili Arap geleneklerinde de geçmektedir. Mısırlı tarihçi İbn Abdülhakim, piramitlerin tufan öncesi bilginin saklandığı yerler olarak inşa edildiğine ve özellikle şunları içeren kitap arşivleri içerdiğine inanıyordu:

> Derin bilimler, ilaçların adları, kullanımları ve zararları, astroloji bilimi, aritmetik, geometri ve tıp... [ve] zamanın başlangıcından sonuna kadar olan ve olacak her şey ...9

MS 9. yüzyılda yaşamış olan Hakem, ileri metalurji veya plastik konusunda hiçbir şey bilmiyor olabilirdi, ancak tufandan önceki döneme ait, piramitlerin derinliklerinde saklı hazineler arasında şunlar olduğunu belirtmişti:

> paslanmaz kollar ve bükülebilen ama kırılmayan camlar. 10

Aynı şekilde bu tufan öncesi kalıntıları koruyan makineleri de şöyle tanımladı:

> Siyah akikten yapılmış, elinde mızrakla bir tahtta oturan bir put. Gözleri açık ve parlıyordu. Birisi ona baktığında, bir yanından aklını kaçıran bir ses duyardı, öyle ki yüzüstü yere kapandı ve ölene kadar da susmadı. 11

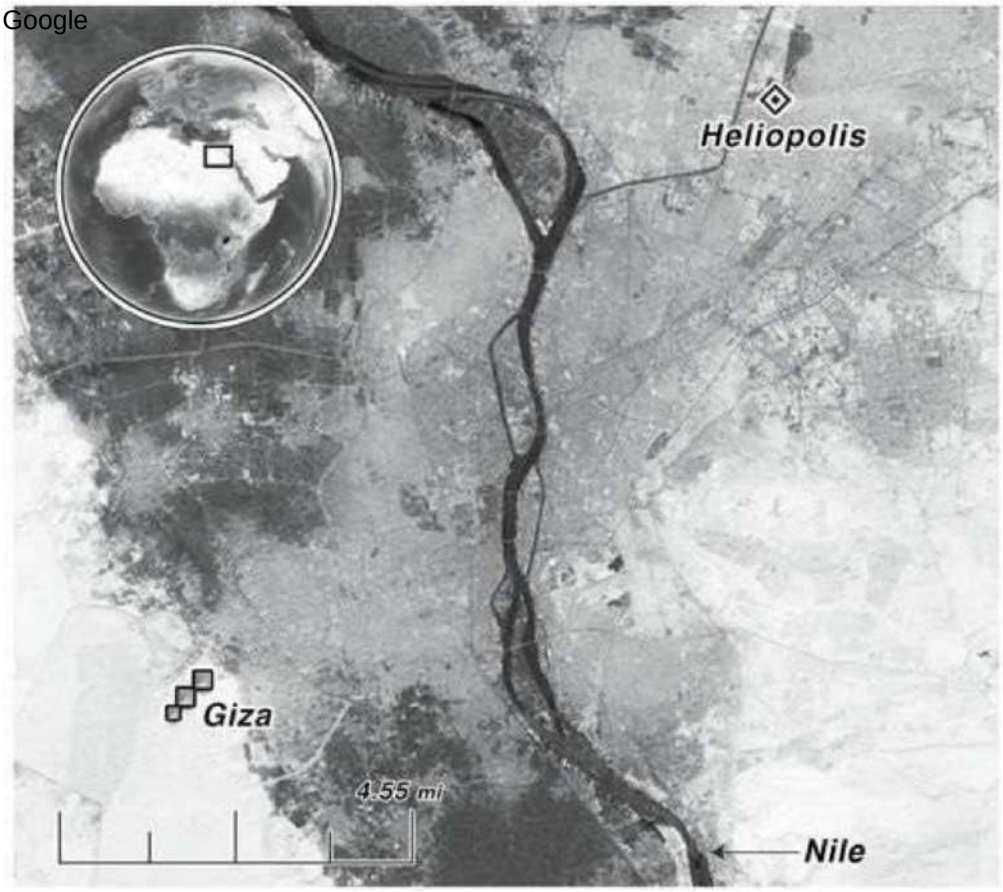
İkinci makine de bir heykel biçimindeydi:

> Ona doğru bakan kişi heykel tarafından çekiliyor, ona yapışıyor ve ölene kadar ondan ayrılamıyordu. 12

Eski Mısırlıların geleneklerine geri dönersek, MÖ 1650 civarına, Orta Krallık dönemine tarihlenen Westcar Papirüsü'nden bir metne sahibiz; ancak artık kayıp olan daha eski bir belgeden kopyalanmıştır. 13 Metin, Eski Mısırlıların İnnu olarak bildiği, İncil'in On olarak adlandırdığı ve Yunanlıların daha sonra Giza'nın on bir mil kuzeydoğusunda bulunan ve "Güneş Şehri" anlamına gelen Heliopolis adıyla ünlenen kutsal şehirde bulunan "Envanter" adlı bir binadan bahsediyor.
Papirüse göre, Heliopolis'te saklanan "çakmaktaşından bir sandık", Firavun Khufu'nun "aramak için çok zaman harcadığı" bildirilen gizemli bir belgeyi içeriyordu. Bu belgede, Khufu'nun "tapınağı için kopyalamak" istediği "Thoth tapınağının gizli odalarının sayısı" kayıtlıydı. 14

> Burada neyle karşı karşıyayız?

Machine Translated by Google

Şekil 40: Heliopolis, Giza piramitlerinin yaklaşık 11 mil kuzeydoğusunda yer almaktadır. Günümüzde Kahire'nin El Matariya banliyösü olan yerdeki bir dikilitaş dışında, antik "Güneş Şehri"nden günümüze neredeyse hiçbir şey kalmamıştır.

IES Edwards, "Envanter Binası"nın bulunduğu yer olan Heliopolis'in, çok eski zamanlardan beri Giza ile yakın bağlantısı olan bir astronomi bilimi merkezi olduğunu ve bu yüksek unvanın O şehrin rahibi "Astronomların Şefi" idi. [15] Buna Mısırbilimci FW Green şunu ekliyor: "Envanter Binası"nın Heliopolis'te bir "harita odası" veya "belki de planların yapıldığı ve saklandığı bir 'çizim odası'" olduğu anlaşılıyor. [16] Benzer şekilde, Sir Alan H. Gardiner, "söz konusu odanın bir arşiv olması gerektiğini"ve Khufu'nun "Thoth'un kadim kutsal alanının gizli odalarıyla ilgili ayrıntıları aradığını" öne sürüyor. [17]

Böylece bir kez daha, Khufu'nun Giza'daki çalışmalarına rehberlik etmesi için kadim belgeleri araştırıp onlara başvurduğuna dair bir raporla karşı karşıyayız. İster Envanter Stela'da anlatıldığı gibi Sfenks'i orijinal görünümüne kavuşturmak, ister Westcar Papirüsü'nün önerdiği gibi kadim bir tasarımı benimseyerek "tapınağını" doğru şekilde inşa etmek olsun. Bana göre bu tür gelenekler, Khufu ve Dördüncü Hanedan'ın diğer firavunlarının Giza'da yaptıklarının, tanrıların zamanından miras aldıkları planların -yani tufan öncesi planların- yerine getirilmesi ve tamamlanması amacıyla yapıldığı fikrini daha da güçlendiriyor. Kısacası, tanrıların eski dünyasının yeniden dirilişinde rol oynuyorlardı.

Üstelik, Onuncu Bölüm'de bildirilen yüzey lüminesans tarihleme sonuçları, Sfenks ve tapınaklarının yaşı hakkındaki jeolojik argümanlarla birlikte ele alındığında, bu sürecin MÖ 10.500'deki tufan döneminde başladığını, daha sonra antik bilgi ve arşivlerin bir manastır benzeri bir yerde inisiyeler tarafından muhafaza edildiği binlerce yıl boyunca neredeyse uykuda kaldığını ve daha sonra muhtemelen MÖ dördüncü bin yıl gibi erken bir tarihte yeniden başladığını düşünmeye davet ediyor.

Machine Translated by Google
MÖ 2500'lü yıllarda kademeli olarak gelişerek tamamlanıp yerine getirilmiştir .

Böyle bir inisiyeler kolejinin varlığı, Edfu metinlerinde açıkça belirtilmektedir.
uzun vadeli misyonu:

> İlkel zamanlarda şekillendiren İnşaat Tanrıları, Işığın Efendileri... Hayaletler, Atalar... Tanrılar ve insanlar için tohumu yetiştirenler... Başlangıçta var olan, birlik içinde ortaya çıktıklarında bu toprağı aydınlatan Kıdemliler. [18]

Edfu metinleri, bu varlıkların ölümsüz olduğunu iddia etmez. Ölümlerinden sonra, bir sonraki neslin "onlar adına cenaze işlerini yapmak üzere mezarlarına geldiği" [19] ve ardından yerlerini aldığı söylenir. Bu şekilde, kesintisiz bir inisiyasyon ve bilgi aktarımı zinciri aracılığıyla, Edfu metinlerinde anlatılan "İnşaatçı Tanrılar", "Bilgeler", "Hayaletler", "Işığın Efendileri" ve "Parlayanlar", tıpkı efsanevi anka kuşu gibi kendilerini sürekli yenileyebildiler ve böylece dünyanın önceki bir döneminden kaynaklanan gelenek ve bilgelikleri geleceğe aktarabildiler.

Bu inisiyeler için bir başka isim ve Horus'un Edfu'daki önemi göz önüne alındığında uygun bir isim, [20] Bu isim altında anılıyorlardı ve Thoth tapınağının gizli odalarının kayıtlarının özellikle Shemsu Hor, yani "Horus'un Takipçileri" olarak tutulduğu kutsal şehir olan Heliopolis/Innu ile ilişkilendiriliyorlardı. Okuyucu, Edfu'da Mısır'ın dört bir yanındaki gelecekteki tüm tapınaklar için kullanılacak plan ve tasarımları belirleyenlerin Yedi Bilge olduğunu hatırlayacaktır; bu nedenle, Edfu'nun biraz kuzeyindeki Dendera'da, yazıtların mimarları tarafından kullanılan "büyük planın" "Horus'un Takipçilerinden aktarılan kadim yazıtlarda kayıtlı" olduğunu söylemesi ilginçtir.

[21] Her bakımdan “Bilgeler” ve “İnşaat Tanrıları” ile aynı olan bu Horus Takipçileri, Mısır’ın “ilahi kökenleri hakkında bilgi” taşıdıkları ve bu tanrıların yeryüzünde bir süreliğine ikamet etmeyi uygun gördükleri söylenir . [22] ve bu toprakların ilahi amacı, "bir zamanlar kutsal olan ve yalnızca ödül olarak,

Gökten düşen taşlar

Edfu metinlerinin Bilgeleri ile Giza, Heliopolis ve Horus'un Takipçileri arasındaki bağlantı, bu araştırmayı ilerletmemizi sağlayacak bir dizi ipucu sunuyor. Bunlardan en önemlisi, bugün Kahire'nin sıradan bir banliyösü olan Heliopolis'in, bir zamanlar Antik Mısır'da Bennu kuşu olarak bilinen ve Tanrı'nın ünlü sembolü olan Anka Kuşu Tapınağı'nın bulunduğu yer olmasıdır.
diriliş ve yeniden doğuş. [24] Genellikle "Anka Kuşu Konağı" olarak anılan bu tapınakta, uzun zamandır tarihe karışmış, gizemli bir nesne, Benben (yakından bağlantılı bir kelime) adı verilen bir "taş" saklanıyordu.
Etimolojik olarak Tanrıların [25]) gökten düştüğü ve tohum, sperm olarak tasvir edildiği söylenir
Babası Bennu Ra-Atum'a aittir . Eski Mısır dilinde Benben kelimesinin belirleyicisi, bir uzmanın açıkladığı gibi:

> Benben taşının mimaride küçük bir piramit olarak stilize edilmesiyle ortaya çıkan, konik ve incelen bir şekil gösterdiğini, altın folyo ile kaplandığını ve yüksekte tutulduğunu gösteriyor.

Machine Translated by Google

Dikilitaşın uzun gövdesi, dikilitaşların yücelttiği güneş ışınlarında parlıyordu.

Benzer şekilde her piramidin tepe taşı da Benben 27 olarak anılırdı ; On İkinci Hanedan Firavunu III. Amenemhat'ın piramidinden mükemmel durumda bir örnek günümüze ulaşmış olup Kahire Müzesi'nde görülebilir.

Benben kavramının nereden geldiğine dair çok sayıda teori ortaya atıldı, ancak bana göre en ikna edici olanı, arkadaşım ve meslektaşım Robert Bauval'ın 1989'da Discussions in Egyptology adlı akademik dergide ilk kez "Benben Taşının Kökenlerinin Araştırılması: Bu Bir Demir Göktaşı mıydı?" başlığıyla yayınlanan çalışmasıdır. Antik çağlarda göktaşlarına tapınmayla ilgili diğer birçok vakada olduğu gibi, Robert şöyle savunmuştur:

> Bir zamanlar Anka Kuşu Konağı'nda tapınılan Benben taşının bir göktaşı olması muhtemeldir. Konik şekli... yönlendirilmiş bir demir göktaşını, muhtemelen 1-15 ton aralığında bir kütleyi andırmaktadır. Gökten düşen bu tür nesneler genellikle "düşen yıldızları" temsil ediyordu ve muhtemelen Mısırlı din adamlarına elle tutulur bir yıldız nesnesi, 28 Ra-Atum'un bir "tohumunu" sağlıyordu.

Mısırbilimci RT Rundle Clark, 1949 yılında Birmingham Üniversitesi Tarih Dergisi için yazdığı "Anka Kuşunun Kökeni" başlıklı makalesinde, bağlantılı bir olasılığı ele aldı . Clark, Bennu kuşundan günümüze ulaşan en eski söze dikkat çekti. Bu söz, Piramit Metinleri'nde (Eski Krallık, Beşinci ve Altıncı Hanedanlıklar) bulunuyor ve şu şekilde:

> Sen [Ra-Atum tanrısına hitap edilir] Heliopolis'teki Bennu kuşunun evindeki Benben Taşı'nın üzerine parladın . 29

Ancak ilginç bir şekilde, daha sonraki metinlerde geometrik bir piramit olarak gösterilen Benben taşı, Piramit Metinleri'nde hafif 30. kavisli kenarları olan kaba bir taş olarak tasvir edilmiştir. "Bu önemli bir gerçek," diye gözlemledi Rundle Clark, "çünkü piramitlerin Heliopolis'teki orijinal Benben taşının birebir kopyaları olmadığını gösteriyor... Benben taşının Eski İmparatorluk döneminde bir piramit haline geldiği varsayılabilir, ancak Dördüncü Hanedan piramitlerinin gerçek gelişmiş konturundan etkilenip etkilenmediği belirlenemez. 31 Dikkatimi çeken başka bir şeye daha değindi:

> [Piramit Metinleri'ndeki] Benben taşının biçimi, Asya'nın erken dinlerinde çok yaygın olan göbek taşı olan omphalos veya betyl'dir ... Benben taşının betil benzeri bir nesne olması ve metinle piramit şekline dönüştürülmesi bunun bir dersidir ... Dördüncü Hanedanlık.[32]

Rundle Clark'ın 1949 tarihli makalesinde fark etmediği ve Robert'ın görüşlerini güçlü bir şekilde destekleyen şey Bauval'in sonraki argümanı, betyllerin, nerede tapınılırsa tapılsınlar, ne daha fazla ne de daha az olduklarıdır.

Machine Translated by Google
meteoritlerden daha ağırdı - gerçi bunlar çoğunlukla demir meteoritlerden ziyade taş meteoritlerdi. 1980'lerde, özellikle On Emir'in iki tabletinin yer aldığı söylenen İşaret ve Mühür adlı kitabım için araştırma yaparken bu konuyu derinlemesine inceleme fırsatım oldu.

Ahit Sandığı. [33]

Eski İsrail'de Tapınaklar ve Tapınak Hizmetleri adlı güvenilir eserin yazarı olan İncil bilgini Menahem Haran, "Ahit Sandığı'nın iki yasa levhası değil, Sina Dağı'ndan düşen bir göktaşı taşıdığını" ikna edici bir şekilde savunur. [34] Bu nedenle, Ahit Sandığı'na ve içindekilere duyulan eski tapınma, Yakın ve Orta Doğu'nun tamamına yayılmış, "gökten düşen taşlara" tapınma geleneğiyle örtüşmektedir. [35] Modern dünyaya ulaşan bir örnek, Müslümanların Mekke'deki Kâbe duvarının bir köşesine yerleştirilmiş kutsal Hacer-ül Esved'e gösterdikleri özel saygıdır. Kutsal

mekâna hacca giden her hacı tarafından dokunulan bu taş, Hz. Muhammed tarafından gökten yeryüzüne düştüğü ilan edilmiş ve ilk olarak Adem'e, Cennet Bahçesi'nden kovulduktan sonra günahlarını emmesi için verilmiştir; daha sonra melek Cebrail tarafından İbrani Patriği İbrahim'e sunulmuştur; son olarak Kâbe'nin, yani İslam dünyasının "atan kalbinin" temel taşı haline gelmiştir. [36]

tarafından Kara Taş'a meteorik bir köken atfedilmektedir. İslam [37] Aynı şekilde betiller -kutsal taşlar- da jeologlar öncesi bazı Arap kabilelerinin çöl gezilerinde taşıdıkları taşların meteorit olduğu ve bu betilleri (genellikle taşınabilir türbelere yerleştirilirdi) Kabe'deki Kara Taş ve Ahit Sandığı'nın içinde bulunan taş "yasa levhaları" ile ilişkilendiren doğrudan bir kültürel aktarım hattının olduğu kabul edilmektedir. Avrupa'da betiller de biliniyordu ve lapis betilis olarak adlandırılıyordu :

> Sami kökenli olup, geç bir tarihte Yunanlılar ve Romalılar tarafından kutsal taşlar olarak kabul edilen, ilahi bir yaşama sahip olduğuna inanılan, ruhu olan ve çeşitli batıl inançlar, büyü ve falcılık için kullanılan taşlar. Bunlar gökten düşen meteor taşlarıydı.
> [38]

Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, Keops'un Envanter Stela'sında bahsedilen "yıldırım"a olan özel ilgisi yeni bir anlam kazanıyor. Okuyucunun hatırlayacağı gibi, yazıt, Ra-Atum için kullanılan bir sıfat olan "Cennetin Efendisi"nin Sfenks'e "inip" Keops'un daha sonra erişebildiği kadim "planlara" göre onaracağı hasarı verdiğinden bahsediyor. Selim Hasan'ın öne sürdüğü gibi, böyle bir yıldırımın yalnızca bir şimşek çakması olması mantıklı değil, çünkü Envanter Stela, Keops'un " yıldırımı görmek için" bölgeyi ziyaret ettiğini çok açık bir şekilde anlatıyor.

Kısacası, gökten düşen ve Göklerin Efendisi'nin Sfenks'e "inmesinin" sonucu olarak makul bir şekilde tanımlanabilecek bir nesne, fiziksel olarak hâlâ orada mevcut olmalıydı. Bir göktaşı bu bağlamı karşılar, ancak elbette Heliopolis'te saklanan Benben olamazdı; çünkü Anka Kuşu Köşkü ve Benben, Keops zamanında zaten mevcuttu. 39 Ancak Firavun'un "şimşeği görme" konusundaki hevesi, bu nesne sınıfına gösterilen özel saygının kanıtıdır ve bu saygının hangi özel olaya dayandığını ve ne kadar eskiye dayandığını merak etmek doğaldır.

Machine Translated by Google

Örneğin, Edfu metinlerinde anılan zamana, yani "Büyük Zıplayan" olarak adlandırılan "düşman yılan"ın saldırısı sonucu meydana gelen büyük selde tanrıların adasının yok olduğu zamana kadar gidebilir mi?

Bu soruyu cevaplamaya çalışmadan önce, Benben taşını ve Bennu kuşunu ele alalım.
ki buna biraz daha yakın bir ilişki vardır.

Anka kuşunun uçuşu

Bennu-Phoenix hakkında derinlemesine bir çalışma yapan RT Rundle Clark, Eski Mısırlıların topraklarına getirilen “hayati bir öze” (Hike) inandıklarını bildiriyor:

> Uzak, büyülü bir kaynaktan. İkincisi, "Ateş Adası"ydı: dünyanın sınırlarının ötesinde sonsuz ışığın yeri, tanrıların doğduğu veya yeniden canlandırıldığı ve dünyaya gönderildikleri yer. Anka kuşu, bu erişilmez ilahi diyarın baş habercisidir.
> Tabut Yazısı, muzaffer ruha şöyle dedirtir: “Ateş Adası’ndan geldim, bedenimi Hike ile doldurdum, tıpkı dünyayı bilmediği şeylerle dolduran o kuş gibi.” 40

Rundle Clark, Phoenix'in uzaklardan geldiğini ve "ilkel gecenin çaresizliğine bürünmüş bir dünyaya ışık ve yaşam mesajını getirdiğini" söylüyor. "Uçuşu dünyanın enini aşıyor, 'okyanuslar, denizler ve nehirler üzerinden' uçuyor ve sonunda yeni bir çağı ilan edeceği dünyanın sembolik merkezi Heliopolis'e iniyor."
41

Bu özette Edfu metinlerini çağrıştıran pek çok şey var: tanrıların gönderildiği uzak ada, kadim bir karanlık dönemin ardından ışığın geri dönüşü ve yeni bir çağın başladığı Heliopolis'e varış. Gerçekten de Anka Kuşu, eski dünyanın yeniden doğuşunu ve yenilenmesini sağlamak için uzun vadeli bir planla sular altında kalmış vatanlarından kaçan "tanrıların" misyonunu sembolize ediyor denebilir.

Ancak sembolik geçişler bundan daha derinlere iner ve daha karmaşık hale gelir. Unutmayın, Anka Kuşu yalnızca ışıkla değil, aynı zamanda ateşle de yakından ilişkilidir. Nitekim MS dördüncü yüzyılda yazan Lactantius, Anka Kuşu'nun şöyle olduğunu söyler:

> Kutsal sularda yıkanır ve canlı serpintilerle beslenir. Bin yıl sonra... çeşitli zengin özsular ve kokularla beslenerek bir mezar gibi yuva yapar. Yuvada otururken vücudu alevler üretecek kadar ısınır ve alevler de vücudu küle çevirir; küller de süt beyazı bir solucan doğurur; solucan uykuya dalar ve sonra bir yumurtaya dönüşür, sonunda kırık kabuğundan bir kuş olarak filizlenir. Beslendikten sonra külleri mür ve tütsüyle kaplı bir top haline getirir ve yeni doğan kuş bu külleri Heliopolis şehrindeki bir sunağa taşır.
>
> 42

Ateş ve yenilenme ve ateşli bir ölümden ortaya çıkan yeni yaşam teması da şu şekilde ortaya çıkar:

Machine Translated by Google
Yima'nın Vara'sını inşa ettiği ve Anka Kuşu'nun Simurg olarak adlandırıldığı antik İran . Folklorist EVA Kenealy'nin açıkladığı gibi, Simurg'un anlatıları kesin olarak şunları ortaya koyuyor:

> Anka kuşunun ölümü ve dirilişinin, birçok kişinin ateşli bir tufanın etkisiyle gerçekleştiğine inandığı dünyanın ardışık yıkımını ve yeniden üretimini gösterdiği. [43]

Anka Kuşu'nun ateşte ölmeden ve sonra kendini yenilemeden önceki yaşamı için 1000 yıl, 500 yıl, 540 yıl, 7006 yıl gibi farklı uzun süreler verilmiştir .

Ancak, örneğin MS 3. yüzyılın başlarında Solinus tarafından aktarılan güçlü ve çok özel bir gelenek vardır ki bu gelenek, Anka Kuşu'nun dönemini tamamen keyfi ve tuhaf bir sayı gibi görünen bir sayıya, yani 12.954 yıla koyar. Daha ileri araştırmalar, "Anka Kuşu'nun dönüş döneminin [46]'ya [45] Ancak tekabül ettiği düşünülüyordu ve zaten bildiğimiz gibi "Büyük Yıl", Ekinoksların Presesyon Büyük Yılı" ile bağlantılı eski bir dolayısıyla 12 kavramdır ve her biri 2.160 yıl olan on iki "Büyük Ay"ı (güneşin zodyakın her evinden geçişi için bir tane) vardır; x 2.160 = 25.920 yıl. 25.920 yıllık bu rakam, elbette, 12.954 yılın iki katına (2 x 12.954 = 25.908 yıl) çok yakındır; bence tesadüf olamayacak kadar yakındır, özellikle de Cicero'nun Hortensius'ta Büyük Yıl'ı özellikle 12.954 sayısına bağladığını hatırladığımızda.

[47]

Diğer kaynaklarda Anka Kuşu dönemi için verilen 540 yıllık rakamın da, Giorgo de Santillana ve Hertha von Dechend'in mitler aracılığıyla aktarılan presesyon bilgisini ustalıkla inceledikleri Hamlet's Mill adlı eserlerinde gösterdiği gibi, Büyük Yıl'dan türetildiği ortaya çıkıyor . Onuncu Bölüm'de gördüğümüz gibi, presesyon döngüsünün kalbi 72 sayısıdır; yani bir derece presesyon için gereken yıl sayısı. Ardından 72 sayısına 36 (72'nin yarısı) ekleyerek 108'i elde ederiz; Sonra 108'i yarıya bölerek 54'ü elde ederiz ve son olarak 54'ü 10 ile çarparak 540'ı elde ederiz. Tüm bunlara yirmi yıl önce Tanrıların Parmak İzleri'nde ayrıntılı olarak değindim ve okuyucuyu, dünyanın dört bir yanındaki antik mitlerde ve geleneklerde bulunan ve Santillana ile von Dechend'in uzun zaman önce en derin antik çağlardaki ileri astronomik bilginin kanıtı olduğunu gösterdiği tanımlanamayan ve "neredeyse [48] sayısının tam bir açıklaması için o kitaba yönlendiriyorum ; bu bilgi, henüz inanılmaz" bir ata medeniyete atfedilmiştir.

Özellikle ilgi çekici olan, eski otoritelerin, şimdi Anka Kuşu dönemine bağlı olduğunu gördüğümüz Büyük Yıl'ın geçişini, bir "dünya yangını" ve bir "dünya tufanı" ile ne sıklıkla ilişkilendirdikleridir; bu felaketlerin nedeni olarak değil, onları kaydeden ve tahmin eden bir zamanlayıcı olarak. [50] Binlerce yıl boyunca taşıdığı tüm tuhaflıklara ve çelişkilere rağmen, bu tür materyallerle karşı karşıya kaldığımda, zorla Genç Dryas kuyruklu yıldızı ve beraberinde getirdiği yangın ve küresel tufanı hatırlıyorum - ikincisi, Kuzey Amerika ve Kuzey Avrupa buzullarının büyük bölümlerinin çok sayıda büyük parça tarafından vurulması sonucu meydana gelen felaket niteliğindeki çöküşten kaynaklandı, ilki ise doğrudan etkilenen en az 50 milyon kilometrekarelik (19,3 milyon mil kare) yeryüzünde orman yangınlarına neden olan aşırı ısınmış püskürmelerden kaynaklandı.

Machine Translated by Google

Diyelim ki geleceğe, hem de yalnızca yakın geleceğe değil, çok uzak geleceğe bir mesaj iletmek istediniz? Bunu yazıya emanet etmek akıllıca olmazdı, çünkü 12.000 yıl sonraki herhangi bir medeniyetin yazınızı çözebileceğinden emin olamazdınız. Ayrıca, yazı çözülebilse bile, mesajınızı yerleştirdiğiniz yazılı belge zamanın tahribatına dayanamayabilirdi. Eğer gerçekten uzak bir gelecek nesli tarafından anlaşılmaya kararlıysanız, mesajınızı "zamanın kendisinin bile korkacağı" devasa mimari anıtlar -piramitler ve Giza'daki Büyük Sfenks gibi anıtlar- kullanarak tasarlamanız ve bu anıtları, astronomi konusunda bilgili herhangi bir kültürün okuyabileceği gökyüzündeki yavaş presesyon değişiklikleri gibi evrensel bir dille ilişkilendirmeniz daha iyi olabilir.

İdeal olarak, mesajınızın da basit olması gerekir.

Onuncu Bölüm'de, Giza-Heliopolis-Memphis bölgesinin, Edfu metinlerinin bize anlattığı yeni kutsal alanlardan biri olarak mükemmel bir şekilde uyduğunu gördük. Bu alanlar, tufanda yok olan eski dünyanın dirilişini gerçekleştirmeyi amaçlayan gezgin tanrı "grupları" tarafından çeşitli yerlerde kurulmuştur. Dahası, "gökten inen bir kitap" tanımını da tam olarak haklı çıkaran bir alandır.

Ve megalitik mimarinin "kalemi" ile presesyon "yazısı" ile yazılmış bu kitabı "okuduğumuzda", bizi MÖ 10.500 dönemine bakmaya zorluyor . Kesin bir tarih değil, çünkü presesyon "saati", "saniyeleri" hatta "dakikaları" belirlememize izin vermeyecek kadar genel göstergeler sunuyor, ancak kesinlikle MÖ 10.500 dönemine , yani yaklaşık 12.500 yıl öncesine ait. Giza'daki büyük anıtların zeminde sembolize ettiği aynı genel astronomik konfigürasyonlar, MÖ 10.500'den yaklaşık 500 yıl önce ve sonrasında yaklaşık 1000 yıl boyunca geçerliliğini korumuş olmalı .

Başka bir deyişle, gördüğümüz gibi, anıtların "mesajı", MÖ 10.800 civarında, yani yaklaşık 12.800 yıl önce dev bir kuyruklu yıldızın çok sayıda parçasının çarpmasıyla aniden ve şok edici bir şekilde başlayan ve aynı şekilde aniden -nedenini henüz bilmiyoruz- MÖ 9600 civarında, yani yaklaşık 11.600 yıl önce sona eren Genç Dryas'ın yıkıcı dönemini tam olarak özetlemektedir. En olası açıklama, Dünya'nın MÖ 9600'de , Genç Dryas'ın MÖ 10.800'de başlamasına neden olan aynı parçalanan kuyruklu yıldızın enkaz akıntısıyla tekrar etkileşime girmiş olmasıdır . Ancak ikinci durumda, çarpmaların etkisi küresel soğuma yerine küresel ısınmaydı.

Kuyrukluyıldızlarda, tıpkı mitolojik Anka kuşunda olduğu gibi, ne ekersen onu biçersin.

Yörüngede oldukları için, gökyüzümüze döngüsel aralıklarla geri dönüyorlar; bazıları 3,3 yıl gibi kısa bir sürede (örneğin Encke Kuyrukluyıldızı gibi), bazıları 4.000 yıldan uzun sürede (örneğin Hale-Bopp Kuyrukluyıldızı gibi), bazıları ise on binlerce yıla kadar uzayabiliyor.

Efsanevi Anka kuşu gibi, kuyruklu yıldızlar da göklerimizde her göründüklerinde kelimenin tam anlamıyla bir "yenilenme", hatta "yeniden doğuş" sürecinden geçerler. Bunun nedeni, kuyruklu yıldız çekirdeklerinin derin uzayda yolculuk ederken genellikle hareketsiz ve tamamen karanlık olması ve karakteristik parlayan bir "koma" ve ışıltılı bir "kuyruk" üretmemesidir. Ancak, bir kuyruklu yıldız Güneş'e (ve dolayısıyla Dünya'ya) yaklaşırken, güneş ışınları, iç kısmındaki uçucu maddelerin kaynayan, köpüren bir aktiviteye dönüşmesine, gaz jetleri oluşturmasına (bilim insanlarının "gaz çıkışı" adını verdiği sürece) ve milyonlarca ton olağanüstü ince toz ve döküntünün etrafa saçılmasına

Machine Translated by Google
koma ve kuyruğa oluşturuş

Son olarak, Phoenix gibi gaz çıkaran kuyrukluyıldızlar alevler içinde kaybolmuş gibi görünüyor. Dahası, 12.800 yıl önce yaşanan Genç Dryas çarpma olayını inceleyen bilim insanlarının da açıkça gösterdiği gibi, büyük kuyrukluyıldız parçalarının Dünya'nın kendisine çarpması, kıta çapında yangınlara ve buzul tabakalarında çarpmalar meydana gelirse küresel sellere yol açabilir.

MÖ 10.800 ile MÖ 9600 yılları arasında Dünya'nın çehresini değiştiren kuyrukluyıldızla işimizin henüz bitmemiş olması mümkün, hatta oldukça muhtemel . Açık olmak gerekirse, On Dokuzuncu Bölüm'de göreceğimiz gibi, bazıları "Anka Kuşu'nun dönüşünün" günümüzde, hatta 2040 yılında veya daha önce gerçekleşeceğinden şüpheleniyor ve enkaz akışındaki nesnelerden birinin çapının 30 kilometre (18,6 mil) kadar olabileceği tehlikesi var. Böylesine büyük bir kuyrukluyıldız parçasıyla çarpışma, en azından bildiğimiz şekliyle medeniyetin sonu, hatta belki de bu gezegendeki tüm insan yaşamının sonu anlamına gelecektir. Sonuçları, 12.800 yıl önce bizi amnezi içinde bırakan ve daha önce ne olduğunu hatırlamayan çocuklar gibi yeniden başlamak zorunda bırakan Genç Dryas etkilerinden kat kat daha yıkıcı olacaktır.

Daha doğrusu neredeyse hiç hafızası olmayan.

Çünkü başlangıcımızda yine "Bilgelerin", "Parlayanların", yani "Tanrıların Büyücülerinin" rehberliğine, liderliğine, öğretilerine ve yüksek bilgeliğine sahipmişiz gibi görünüyor. Bunlar tufan öncesi zamanlardan beri varlığını sürdürmüş ve misyonları her şeyin kaybolmadığından emin olmaktı.

MÖ 10.500'lü yıllarda Giza'da olduklarını söylemek için bu kadar çaba sarf etmeleri mantıklı . Bence medeniyetlerinin bilimsel düzeyi, dünyaya ne olduğunu tam olarak anlayıp bunun ne zaman tekrarlanacağını tahmin edebilecek kadar yüksekti.

Kısacası amaçlarının bize bir mesaj vermek olduğunu düşünüyorum.

Bu mesajı ve onun ima ettiği şeyleri daha sonraki bölümlerde daha derinlemesine inceleyeceğiz, ancak önce takip etmemiz gereken başka bir ipucu izi var; bu iz bizi "Büyücülere" ve onların "büyülerine" daha da yaklaştırabilir.

Machine Translated by Google

Bölüm V

Taşlar

Machine Translated by Google

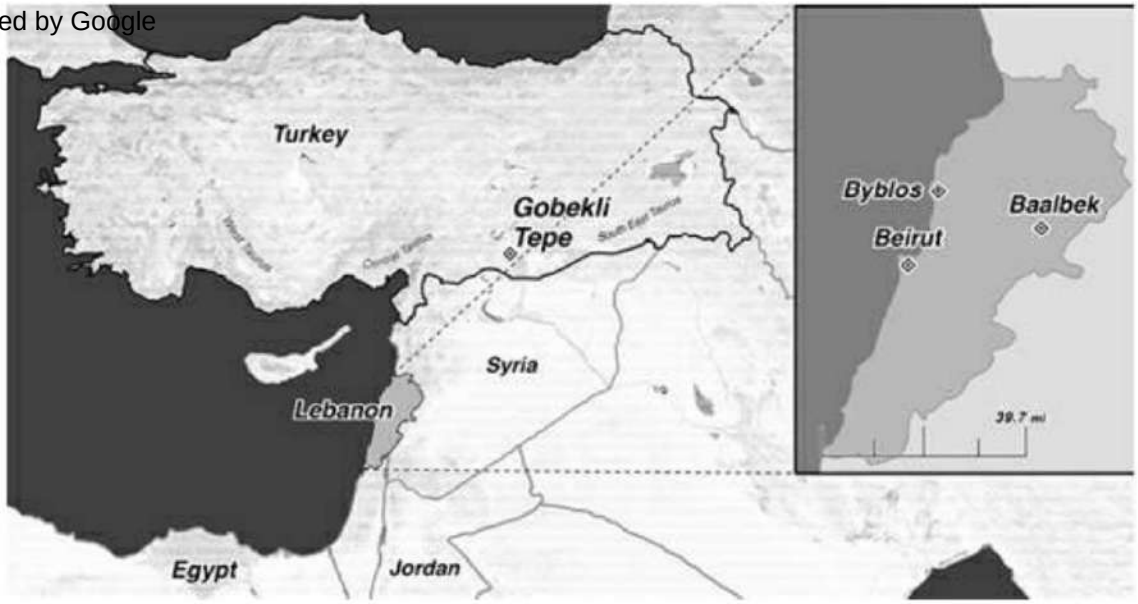
Bölüm 12
Baalbek

9 Temmuz 2014 akşamı geç saatlerde Beyrut Uluslararası Havaalanı'na iniyoruz. Havaalanı, 14 Şubat 2005'te, konvoyunun şehrin gözde Akdeniz sahil şeridi olan Corniche'de bulunan Saint George Oteli'nin dışında park etmiş bir Mitsubishi minibüsünün yanından geçmesi sonucu suikasta kurban giden eski Başbakan Refik Hariri'nin adını taşıyor. Minibüste genç bir erkek intihar bombacısı (ya da çok parçalı DNA kanıtları öyle gösteriyor) ve tahmini 1.800 kilo (yaklaşık 4.000 pound) TNT bulunuyordu. Aralarında Hariri, birkaç koruması ve yakın arkadaşı ve eski Ekonomi Bakanı Bassel Fleihan'ın da bulunduğu yirmi üç kişi öldürüldü. Katliamı organize ettiğinden şüphelenilenler arasında, Bekaa Vadisi'ndeki Baalbek kasabasını kontrol eden Şii militan ve siyasi grup Hizbullah'ın üst düzey üyeleri de bulunuyor. Lübnan'a yapacağım bu araştırma ziyaretinde Baalbek'te mutlaka görmek istediğim bazı ilgi çekici antik kalıntılar var. Hizbullah'ın kendisi de İsrail'i suçluyor. İçinde

Ayrıca, bazıları Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın doğrudan olaya dahil olduğundan şüpheleniyor.[1]

Suriye sınırı Bekaa Vadisi'nin doğu kenarı boyunca ve Baalbek'e çok yakın bir yerden geçmektedir. Haziran 2013'te füzelerle vurulan ve tekrar tekrar şiddet olaylarının yaşandığı, korkunç[2] İle Suriye iç savaşının hâlâ tüm hızıyla devam ettiği ve çok sayıda mültecinin genel kaos ve istikrarsızlık durumuna katkıda bulunduğu bir dönemde, uzak durmamız tavsiye edildi. Ama yıllardır Baalbek'i görmek istiyordum ve Antik Mısır araştırmalarımdan öğrendiklerimden sonra oradaki kalıntılara daha da fazla ilgi duyuyorum.

Machine Translated by Google

Şekil 41: Bölgesel bağlamda Lübnan.

Görüyorsunuz, bir dizi kafa karıştırıcı bağlantı var ve uçuş notlarımı tekrar okurken, Santha ve ben uçaktan inip terminal binasına doğru ilerlerken, aklımda bunlar var. Gece havası ılık ama Akdeniz'den ferahlatıcı bir esinti esiyor ve kendimi ileride beni bekleyen maceraları dört gözle beklerken buluyorum.

Bürokrasiyle ilk karşılaşmamız, açık yakalı bir gömlek üzerine gri bir üniforma giymiş bir göçmenlik görevlisi kılığında oluyor. Genç olmasına rağmen solgun, sağlıksız bir ten rengi ve tıraşsız, şüpheli bir ifadeye sahip. Gerçekten de son derece şüpheli, bunu her seferinde pasaportumdan başını kaldırıp bana dik dik bakmadan önce adli tıp incelemesine döndüğünde açıkça belli ediyor. Pasaportumda vizeler için yer olan 41 sayfa var ve sık sık seyahat ediyorum, bu yüzden dünyanın her yerinden damgalar var: Malezya, Endonezya, Avustralya, Güney Afrika, Hindistan, Amerika Birleşik Devletleri, Brezilya, Bolivya, Peru, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Kanada, Türkiye... Genç görevli her damgayı dikkatle inceliyor, sayfaları önden arkaya yavaşça çeviriyor, bana dik dik bakıyor, soruşturmaya geri dönüyor, tekrar dik dik bakıyor. Son sayfaya geldiğinde, bu sefer arkadan öne doğru çevirerek işlemi tekrarlıyor.

Ne aradığını biliyorum: İsrail için bir vize damgası; varlığı bile bana girişimi reddetmesine olanak tanıyacak. Bulamayacak. Araştırmam beni birkaç kez İsrail'e götürmüş olsa da, giriş ve çıkış damgalarını pasaportumun üzerine değil, içine yerleştirilmiş küçük bir kağıt parçasına bastırmaya her zaman dikkat ederim. Ayrıca, son ziyaretim 1999'daydı ve o zamandan beri pasaportumu iki kez değiştirdim, yani endişelenecek bir şey yok. Yine de, bu yoğun ve sürekli incelemeden rahatsızlık duyduğumu itiraf etmeliyim.

Pasaportu üçüncü kez inceledikten sonra, görevli bana yine düşmanca bir bakış atıyor ve soruyor: "Ülkemize neden geldiniz?"

"Turist," diye cevaplıyorum. Uzun deneyimlerimden biliyorum ki, bir kitap hakkında araştırma yapmak hakkında herhangi bir şey söylemek, en iyi ihtimalle kaçınılması gereken her türlü ek soruna ve şüpheye yol açabilir.

Şüpheci bir şekilde kaşını kaldırdı. "Turist mi?"

"Evet. Turist."

Machine Translated by Google

"Ve görüyorsunuz ya, ülkemizde ne oluyor?"

Soruya hazırım. "Beyrut. Muhteşem Korniş. Orada harika yerler olduğunu duydum."
Restoranlara. Sonra Byblos'a ve tabii ki Baalbek'e gideceğiz."

Kaşları tekrar havaya kalktı. "Baalbek mi?"

"Evet, tabii ki! Hiçbir şeye değişmem." En azından bu doğru. "Tapınaklar. Büyük taşlar.
Dünyanın harikalarından biri olduğunu duydum."

Aniden bir gülümseme. "Harika, evet! Baalbekliyim. Memleketim." Pasaportuma damga vuruyor.
gösterişli bir şekilde vizenin üzerine el yazısıyla bir şeyler karalıyor. "Lübnan'a hoş geldiniz," diyor.

Şimdi sıra Santha'da, ancak buzlar kırıldığı için memur sadece onun sayfalarını çeviriyor
Pasaportumuza bir kez baktıktan sonra damgalayıp bagaj salonuna doğru yönlendirdiler.

Ruhlar Kuyusu

Havaalanından otelimize doğru giderken Refik Hariri'nin öldürüldüğü yerden geçiyoruz.
Hasar çoktan temizlenmişti elbette, her şey çok şık görünüyor ve geç saatlere rağmen, çoğunluğu genç, çoğu şık giyimli, Akdeniz'in pırıl pırıl sularına bakan, sokak lambalarının ve yıldızların hoş bir şekilde yansıdığı Korniş boyunca yürüyüş yapan çok sayıda insan var. Böyle bir manzaranın ortasında, şehrin son kırk yılda tanık olduğu şiddeti hayal etmek zor ve düşüncelerim tekrar buraya gelmemizin nedenlerine yöneliyor.

Mısır'ı ve Edfu metinlerinde anlatılan küresel bir felaketten sonra antik bir medeniyet misyonuna dair ipuçlarını araştırırken, Giza platosundaki megalitik anıtlar ile Lübnan arasında olası bir bağlantı olduğunu düşündüren garip bir şey buldum.

Birkaç bin yıl önce Lübnan, İncil'de Kenan olarak anılan ve kabaca günümüz İsrail, Filistin Toprakları, Batı Ürdün ve Güneybatı Suriye'nin kapladığı bölgeyi de kapsayan toprakların kuzey kesimini oluşturuyordu. Beni ilgilendiren şey, hem İsrail'de hem de Lübnan'da, Giza'dakilerle rekabet edebilecek ölçekte gizemli megalitik yapıların bulunması ve aynı temel amacı ifade ediyor gibi görünmeleri: Zamanın sınavından geçecek ve çağlar boyunca, ilişkili dinler ve kültürler değişse bile, kutsal höyükler, kutsal yerler gibi kalıcı bir şey yaratmak.

Kudüs'teki Tapınak Tepesi de böyle bir yerdir. Hem geleneksel arkeoloji hem de İncil tanıklıkları, buradaki ilk büyük yapıların inşasını, neredeyse efsanevi sayılan, MÖ 10. yüzyılda hüküm sürdüğü varsayılan, hükümdarlar arasında ünlü büyücü Kral Süleyman dönemine dayandırmaktadır.

Yahudilerin "Birinci Tapınağı" olarak bilinen Süleyman Mabedi, MÖ 3. yüzyılda Romalılaştırılmış Yahudi hükümdarı Büyük Herod tarafından yıkılmış ve MÖ 587'de Babilliler tarafından yıkılmış, MÖ 520'lerde Zerubbabel tarafından yeniden inşa edilmiştir . MÖ 4. yüzyılda Romalılaştırılmış Yahudi hükümdarı Büyük Herod tarafından üstlenilmiş ve MÖ 20 civarında tamamlanmıştır .

Ölümünden yaklaşık doksan yıl sonra, Herod'un Tapınağı da,
MS 70 yılında Romalılar, Kudüs şehrinin büyük bir kısmını ele geçirdiler .[5]

Geriye kalan, bugün Harem-i Şerif olarak bilinen, İslam'ın üçüncü ve dördüncü en kutsal mekanları olan El Aksa Camii ve Kubbet-üs-Sahra'nın bulunduğu muazzam yamuk platformdur . [6] Burada bu yerin yakın tarihiyle veya nasıl bu hale geldiğiyle ilgilenmemize gerek yok.

Machine Translated by Google
Müslümanların elinde olabilir, ancak Kubbet-üs-Sahra'ya bu isim verilmesinin nedeni, içinde Yahudilerin Şetiyah (kelimenin tam anlamıyla "Temel") olarak bildiği devasa bir megalitin bulunmasıdır. Süleyman Tapınağı MÖ 10. yüzyılda tam bu noktaya inşa edildiğinde , Şetiyah, Kutsallar Kutsalı'nın tabanını oluşturuyordu ve başka bir kitapta kapsamlı bir şekilde incelediğim o gizemli nesne, Ahit Sandığı da onun üzerinde duruyordu. 7

Şetiyah, Edfu metinlerinin "tanrıların zamanı" olarak adlandırdığı döneme tarihlenen Kudüs'teki tek megalit değildir. Elbette bu devasa doğal kaya, günümüzde Giza'daki Büyük Piramit'in içinde bulunan doğal tepeye oldukça benzeyen, ilkel bir höyüğün zirvesinde, hesaplanamaz bir süredir burada bulunmaktadır. Ancak bir noktada, belki de arkeologların Süleyman Mabedi olarak kabul ettiği MÖ 10. yüzyılda , belki daha sonra, belki de çok daha önce, insanlar tarafından değiştirilmiştir ve şimdi içinden, yine insan eliyle değiştirilen ve hemen altında bulunan "Ruhlar Kuyusu" olarak bilinen doğal mağaraya bir ışık huzmesi yayan bir delik açılmıştır.

Ruhlar Kuyusu'na birkaç kez gittim. Büyük Piramit'in altındaki Yeraltı Odası'nın ham atmosferine sahip değilse, bunun tek sebebi yerel halkın zevksizliğidir; Kuyu'nun bir dua odası olarak döşenmesine, halıyla kaplanmasına, döşenmesine ve aydınlatılmasına izin vermiş olmasıdır. Ancak onu örten büyük kayanın kesilip şekillendirilme şekli, Giza'daki kayadan oyulmuş yüzeylerde bulunan desenleri fazlasıyla anımsatıyor. Kısacası tahminim, tıpkı doğal bir tepenin altındaki yeraltı odasıyla Giza'da olduğu gibi, kaya ve Kuyu'nun, Kudüs'teki Tapınak Dağı'ndaki her şeyin etrafında inşa edildiği orijinal kutsal mabedi oluşturduğu yönünde.

Sırada, daha sonraki tüm tapınakların (ve camilerin) inşa edileceği düz ve yükseltilmiş bir yüzey oluşturmak için devasa taşlardan sağlam bir temele oturtulmuş bir platform vardı. Burada Kudüs'ün gizemlerini keşfetmek niyetinde değilim, ancak bu bölümün ana odağı olan Baalbek'e geçmeden önce, ünlü Ağlama Duvarı'nın kuzeyinde ve doğrudan devamında yer alan ve Haşmonay Tüneli olarak adlandırılan yerde keşfedilen devasa megalitik blokların (bazı durumlarda 500 tondan fazla ağırlığa sahip bloklar) Herod'un eseri olduğu kolayca varsayılmış olmasına şaşırdığımı belirtmek isterim.

Aynı şekilde, Baalbek'teki çok benzer devasa megalitik blokların nispeten yakın bir tarihe ait olduğu, MÖ 1. yüzyılın sonlarından MS 1. yüzyılın ikinci yarısına kadar uzandığı ve Romalıların eseri olduğu, belki de bizzat Herod'un erken dönemde katkıda bulunduğu varsayılmaktadır. 9 Ancak tıpkı Giza platosunun tarihi dar ve kısıtlayıcı sınırlar arasına sıkıştığı gibi, Baalbek de öyle. Bazı kısımları şu anda inanılandan çok daha eski olabilir.

Beni bu olasılığı düşünmeye iten şey -aslında Temmuz 2014'te Beyrut'ta olmamın ve Bekaa Vadisi, Hizbullah ve Suriye sınırına doğru koşmamın tek nedeni- Giza'yı antik Kenan'la ve İncil'de Kenanlılar olarak bilinen antik Sami halkıyla ilişkilendiren bulduğum tuhaf bağlantıdır.

Tanrılar arasındaki büyücü

Selim Hasan (1887–1961) gerçek bir Mısırbilimcinin olması gerektiği gibiydi: tutkulu, bilgili, derinden

Machine Translated by Google

Konusunda uzman ve açık fikirliydi. Aynı zamanda aktif bir kazıcıydı ve 1930'larda Giza Platosu'ndaki hemen hemen her büyük yapının en kapsamlı ve ayrıntılı araştırmasını gerçekleştirdi. Bu süreçte, Sfenks muhafazasını kazarken, Giza'da bir Kenanlı varlığının kanıtlarına rastladı; aslında uzun vadeli bir Kenan yerleşimiydi ve nedense bu yerleşim özellikle Sfenks ve megalitik tapınaklarına odaklanmıştı. Hassan, "Bu insanların Mısır'a nasıl yerleştiklerini, neden ve ne zaman ayrıldıklarını bize anlatacak yazılı bir yazıt henüz yok," diye itiraf ediyor. [10] En azından On Sekizinci Hanedanlık'tan (MÖ 1543- MÖ 1292) beri orada oldukları iyi biliniyor, ancak Mısır'daki kalışlarının o zamandan çok daha öncesine dayanma olasılığı da göz ardı edilemez.

Her halükarda, bu Kenan topluluğunun üyeleri tarafından yazılmış ve sunulmuş, Giza'daki Büyük Sfenks'e saygı göstergesi olarak çok sayıda adak taşı ve diğer işaretler bulunmuştur. Sfenks'in, birçok biçimde görünebilen, ancak çoğunlukla bir şahin olarak görülen Mısır tanrısı Horus ile özdeşleştirildiğini daha önce görmüştük. İlginç olan, Kenan yazıtlarındaki Sfenks'in Hurna ve bazen de Hauron olarak adlandırılmasıdır. Bunlar Mısırca kelimeler değil, bir Kenan şahin tanrısının adlarıdır. [11] Okuyucu, Onuncu Bölüm'den hatırlayacaktır ki, Eski Mısırlılar Sfenks'e genellikle Hor-em-Akhet ("Ufuktaki Horus") derlerdi. Bu ismin , yalnızca Giza yakınlarına yerleşmiş Kenanlı topluluğu üyeleri tarafından değil, aynı zamanda Eski Mısırlılar tarafından da bırakılan birçok yazıtta Hurna ile doğrudan bağlantılı olduğu ortaya çıktı; örneğin, Firavun'dan " Hurna-Hor-em-Akhet'in sevgilisi" olarak bahseden II. Amenhotep'in bir plakası. [12]

Selim Hasan, “ Hurna ve Hor-em-Akhet isimlerinin benzeştirilmesi ” hakkında yorum yapıyor Amenhotep'in, " Mısır'da Hurna tanrısının adının ve [13] Giza'da bulunan bir dikilitaşın Hor-em-Akhet ile olan bağlantısını şekilde doğrulayan plakasında şöyle yazıyor: " Hurna adına Hor-em-Akhet'e ve Sfenks'e uygulanmasını" özlü bir tapınıyoruz ... Bütün insanlar ölürken, sonsuza dek var olacak tek kişi sensin." [14] İkinci bir Giza steli ise Hurna'yı şahin biçiminde tasvir ediyor ve yanında şu yazı yer alıyor: "Ey Hurna-Hor-em-Akhet, lütuf ve sevgi versin..." [15] Paris'teki Ecole pratique des hautes études'un Dini Çalışmalar Direktörü Christiane Zivie-Coche, Hauron varyantının da aynı şekilde sıklıkla kullanıldığını ekliyor :

> Hauron, Giza'daki Büyük Sfenks'in adı olan Hor-em-Akhet ile o kadar yakından ilişkiliydi ki ... ona kayıtsızca Hor-em-Akhet, Hauron veya Hauron-Hor-em-Akhet diye hitap edilirdi. [16]

Ancak asıl dikkatimi çeken ve beni Beyrut uçağına bindiren şey, Zivie-Coche'nin şu gözlemiydi: "Bir Sfenks heykelciğinin üzerindeki bir lakap," diye aktarıyordu:

> Hauron'un aslen Lübnanlı olduğunu gösterir . [17]

Edfu metinlerinde ve Mezopotamya yazıtlarında çok sayıda izine rastlanan "Bilgeler" ve "Büyücüler"in uygarlaştırıcı çalışmaları ışığında, Lübnan'ın Biblos kentinin biraz kuzeyinde, günümüzde Suriye sınırları içinde kalan Akdeniz kıyısındaki antik Ugarit kentinden alınmış pişmiş kil bir tablet de ilgi çekicidir. Tabletin konusu Hauron'dur ve tıpkı Mezopotamya'nın Apkallu Bilgeleri gibi,

Machine Translated by Google
18- Mısırbilimci Jacobus van Dijk'in de belirttiği gibi, bir "büyücü" olarak tasvir edilmiştir :

tanrılar arasındaki büyücü ...19

Apkallu'nun yankılarını taşıyan Hauron'un "büyüsü", modern kulağa ileri bilimsel bilgi gibi gelen, bu durumda "ölüm ağacının çalıları arasından" çıkarılan ve ölümcül bir yılan ısırığından kurtulan kişiyi iyileştiren bir panzehir sağlayan bir şeyden oluşuyor . Zehirin etkisiz hale getirildiğini, böylece "zayıfladığını" ve "bir dere gibi akıp gittiğini" okuyoruz.
21

Ve başka bir şey daha var; gizemli megalitleriyle Baalbek'e doğrudan işaret eden bir şey; çünkü Hauron/Hurna sadece Giza'da tapınılmıyor ve Sfenks ve şahin Horus'la özdeşleştirilmiyordu; aynı zamanda Baalbek'in adını aldığı Kenan tanrısı Baal, Mısır'da çöllerin ve fırtınaların tanrısı Set ile ilişkilendiriliyordu. 22'nin de bir tarikatı vardı
23

Son olarak, Baalbek'in Yunanca "Heliopolis" (Şehir) olarak yeniden adlandırılması da önemlidir.
"Güneş" - Büyük İskender'in MÖ 332'de Levant ve Suriye'yi fethetmesinden sonra . On 24 Okuyucu hatırlayacaktır
Birinci Bölüm'den, Giza rahiplerinin hizmet verdiği Anka Kuşu Tapınağı'nın bulunduğu, Eski Mısırlıların kutsal şehri İnnu'nun Yunanlılar tarafından "Heliopolis" olarak da adlandırıldığı anlaşılıyor. 25 Onlar ve Romalılar, en azından MÖ Herodot zamanından itibaren bu isimle anıldılar . Aynı şekilde Baalbek, Roma dönemi boyunca beşinci yüzyılda "Heliopolis" olarak anılmaya devam etti.

İskender'in izinden giden Pompey, MÖ 64 yılında Levant ve Suriye'yi ilhak etti ve buradaki Roma gücü, MS birinci ve ikinci yüzyıllarda , Romalıların büyük tapınağının avlusunda duran "Heliopolis'in En Yüce ve En Büyük Jüpiter'i" heykeliyle zirveye ulaştı. Bugün Paris'teki Louvre Müzesi'nde görülebilen heykelin, olağan Roma özelliklerinin yanı sıra, göğsünde Bu tanrının şerefine Baalbek'te inşa edilmiştir.[26] kanatlı bir güneş diski bulunuyor; bu, Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde eski Mimarlık Profesörü olan Friedrich Ragette'in "Mısır Heliopolis tanrısına" olası bir gönderme olduğunu ileri sürüyor.

27

MS 7. yüzyıldaki Arap fetihlerine kadar, orijinal Kenan adı olan “Baalbek” Levant yıllıklarında yeniden görülmeye başlanmadı ve ancak o zaman şehrin Greko-Romen adı olan “Heliopolis” tamamen kullanımdan kalktı.
28

Lübnan ve Anti-Lübnan Sıradağları Arasında

Beyrut'a gece geç saatlerde vardığımızın ertesi sabahı, Lübnanlı dostlarımız bizi Baalbek'e götürmek için otelimize kadar eşlik ettiler. Gitmeden önce kahve içerken bize iyi şansımızdan bahsettiler: Suriye'deki çatışmalar durgun, sınır boyunca her şey sakin ve herhangi bir sorun beklemiyorlar.

Lübnan'ın başkenti gündüz vakti bakıldığında neredeyse gece yarısı kadar büyüleyici ve güzel görünüyor.
Bu ülkede 1975 ile 1990 yılları arasında yaşanan korkunç ve uzun süren iç savaşta 120 bin kişi hayatını kaybetti, ancak çatışmaların odak noktası olan şehir bu korkunç olayı geride bırakmış gibi görünüyor. Binalardaki kurşun delikleri, şarapnel parçaları ve patlama yaralarının çoğu onarıldı, birçok yeni inşaat devam ediyor ve iyimserlik ve coşku dolu bir atmosfer hakim. Evet, havada bir hüzün var; bu kadar çok olaydan sonra bu kaçınılmaz.

Machine Translated by Google
cinayet ve kargaşa - ama edindiğim his, travmanın içinde debelenen değil, travmadan kurtulan, ilerlemeye kararlı, zeki ve parlak gençlerle dolu bir ulus olduğu yönünde.

Şekil 42

Başkentin doğusundaki Lübnan Dağları'nın dik eteklerinden yukarı doğru yol alırken trafik yoğun. Baalbek'e sadece 86 kilometre (yaklaşık 53 mil) uzaklıkta ama sık sık askeri kontrol noktaları var; buralarda şikanlardan süzülüp dikkatli, ağır silahlı askerler tarafından denetleniyoruz. Bu da kaçınılmaz olarak bizi yavaşlatıyor. Ancak arkamızda parıldayan Akdeniz ve önümüzde yükselen Lübnan Sıradağları'nın büyük, yeşil, ağaçlarla dolu sırtlarıyla manzaralar giderek daha muhteşem hale geliyor. Yol, baş döndürücü uçurumların üzerindeki çok sayıda keskin virajı sarıyor, hava gözle görülür şekilde serinliyor ve manzara daha çoraklaşıyor. Ardından 1.556 metre (5.100 fit) yükseklikteki Dahar el Baydar geçidinden geçip, aşağıda Bekaa Vadisi'nin geniş, yoğun bir şekilde ekili kıvrımının uzandığı diğer taraftan aşağıya doğru hızla ilerliyoruz. Ksara Şaraphanesi ile ünlü Zahle'nin kentsel yayılımının sınırını geçip kısa süre sonra Bekaa'nın tam ortasından geçiyoruz; ancak ortalama yüksekliği deniz seviyesinden 1.000 metreden (3.280 fit) fazla olduğu için burası bir vadi değil, bir plato.

Batıda az önce geçtiğimiz Lübnan Dağları, doğuda ise Anti-Lübnan Sıradağları ile sınırlanan Bekaa Nehri, Litani ve Asi olmak üzere iki tarihi nehir tarafından sulanmaktadır.
Romalılar iki bin yıl önce bölgeyi kolonileştirdiklerinde, bu verimli plato onların tahıl ambarlarından biriydi ve imparatorluğu beslemek için tahıl ihraç ediyordu. Günümüzde ise, büyük ölçüde gözlerden uzak olsa da, daha kazançlı bir ürün kenevirdir. Yerel çiftçilerin mutluluğunu sağlamak adına, yetkililer genellikle görmezden geliyor.

Machine Translated by Google

Uzun ve dümdüz bir yolda, her iki tarafında ekili tarlalar bulunan otuz kırk dakikalık bir sürüşün ardından, Anti-Lübnan eteklerindeki Baalbek'in dış mahallelerine giriyoruz. Burası, çoğu ucunda bir AK-47 saldırı tüfeği bulunan, havaya kalkmış bir kolun bulunduğu Hizbullah bayrağıyla süslenmiş, dükkanlar, ofisler ve harap, alçak apartman bloklarıyla dolu, bakımsız bir kasaba. Hizbullah'ın adını - "Allah'ın Partisi" - yazan bir hat yazısından el, kol ve Kalaşnikof çıkıyor. Diğer harflerde ise "O halde galip gelecek olanlar şüphesiz Allah'ın Partisi'dir" ve ayrı ayrı "Lübnan'daki İslami direniş" yazıyor.

Bayrakların zemin rengi canlı bir sarı, logo ve kaligrafide ise yeşil renk tercih edildi.

Tanrılara dair modalar ve tercihler gelip geçer, ancak kutsal manzara kalıcıdır. Şehrin yukarısındaki bir yükseklikte, antik dünyada Baalbek'e büyük bir ün kazandıran üç Roma tapınağından oluşan grubun muhteşem kalıntılarını, yükselen sütunlarını ve yüksek alınlıklarını açıkça görebiliyoruz. İddiaya göre Jüpiter, Baküs ve Venüs'e adanmış olan bu tapınaklar, Roma'dakiler de dahil olmak üzere neredeyse tüm diğer Roma yapılarından daha büyük ve daha heybetli bir ölçekte inşa edilmişti.
Ancak beni asıl ilgilendiren, Jüpiter Tapınağı'nı üç taraftan çevreleyen megalitik duvar ve özellikle de bu duvarın içine gömülmüş olan Trilithon olarak bilinen üç devasa bloktur.
Trilithon hakkında daha önce yaptığım araştırmalarda öğrendiğim birçok şey, onun daha eski, çok daha eski ve Romalıların burada inşa ettiği her şeyden çok daha gizemli bir amaca adanmış olabileceğinden şüphelenmeme yol açtı.

İşte şimdi öğrenme şansım.

Yüzyıllarca karanlık

Öğle vakti güneşi, bulutsuz, masmavi bir gökyüzünden tepeme vuruyor ve ben bir zamanlar Jüpiter Tapınağı olan yerin hemen hemen ortasındaki büyük bir kireçtaşı bloğunun üzerinde oturuyorum. "Bir zamanlar" diyorum çünkü bu heybetli yapıdan geriye pek bir şey kalmadı; arkamda bir futbol sahası genişliğinde göğe doğru yükselen altı devasa sütun dışında - devasa dikdörtgen yapının dışını başlangıçta sınırlayan elli dört sütunun son altısı. Bu alan o kadar muazzam, tapınak kompleksi o kadar muazzam ve aynı zamanda o kadar harap ki, yönümü bulmakta zorlanıyorum. Ayrıca itiraf etmeliyim ki, uzaktaki topların yankılanan uzun patlamaları, ağır makineli tüfeklerin hızlı, kekeleyen öksürükleriyle ve ara sıra çok yüksek bir patlamayla kesiliyor ve bu da biraz rahatsız edici.

Tamam, diye düşünüyorum, kulaklarımı bilerek kapatarak, neredeyse kesinlikle Lübnan ordusunun atış talimleri yaptığı seslere, bakalım neyle karşı karşıyayız. Omzumun üzerinden bakıyorum ve baktığımda kabaca güneydoğuya, ortasında bulunduğum devasa platformun kenarında duran altı büyük sütunun arasından, batık bir meydanın karşısından, daha küçük ama daha sağlam ve hâlâ çok güzel olan, Roma şarap tanrısı Bacchus Tapınağı'nın kuzey çevresini çevreleyen bir düzine sütun sırasına bakıyorum.

Roma mimarisi hakkında araştırma yapmak veya yazmak için burada değilim ama yine de etkilendim. Romalılar, şarap ve tüm zevklerine bir tapınak adamak gibi bir eğlence anlayışına sahip olmakla kalmıyorlardı - söylentiye göre

Machine Translated by Google
İçeride düzenli olarak neşeli cinsel eylemler gerçekleşiyordu; ama lafı dolandırmayalım, bu insanlar gerçekten nasıl inşa edileceğini biliyorlardı! Sütunlar, megalitik mimarinin olağanüstü başarılarıydı ve Romalılar, her biri onlarca ton, hatta bazı durumlarda yüzlerce ton ağırlığındaki alınlığın ağır bloklarını tepelerine taşımakta hiç zorlanmamış gibi görünüyor.

Öyleyse, en başından itibaren bu konuda net olalım, çünkü bu konu hakkında çok fazla cahilce saçmalık konuşuluyor: Romalılar inanılmaz derecede yetenekli inşaatçılardı ve devasa ve ağır taş bloklarını taşıyıp yerleştirme konusunda kesinlikle yetenekliydiler. Baalbek'te kayıp bir medeniyet olduğu iddiası varsa, bu, blok ağırlıklarına veya Romalıların ne yapıp ne yapamayacağına dair safça ve bilgisizce fikirlere dayandırılamaz, çünkü inşaat alanında etrafımdaki tüm kanıtlar, istedikleri her şeyi yapabileceklerini doğruluyor.

Sık sık yaptıkları şeylerden biri, tapınaklarını önceden var olan kutsal alanlara inşa etmekti. Amaçları, yerli tanrıları ve dinleri yok etmek değildi (örneğin İspanyolların Meksika'da Aztek tapınaklarının bulunduğu yere kiliseler inşa ettikleri gibi), aksine Roma tanrılarını ve dinini öncekilerle olumlu bir şekilde ilişkilendirmekti. Roma öncesi kültler genellikle gelişmeye devam etti ve Roma öncesi tanrılar zengin, yaratıcı ve sürekli çoğalan bir senkretizm içinde onurlandırıldı ve özümsendi. Ancak arkeolojik adli çalışmalar yapan ve kimin neyden ve ne zaman sorumlu olduğunu tam olarak belirlemeye çalışan kişiler için, bu aşırı inşaat uygulaması kaçınılmaz olarak bazı zorluklar ortaya çıkarıyor; özellikle de Baalbek'te olduğu gibi, diğer sonraki kültürler ve zamanın tahribatı da alanı sürekli olarak değiştirmişken.

Roma döneminin sonlarına doğru burada kötü şeyler olmaya başladı. Dönüm noktası, Roma'nın İmparator Konstantin (MS 306-37) döneminde yeni, fanatik ve dışlayıcı bir din olan Hristiyanlığa geçmesiydi. Bu inancın militanları, gözlerini ilk olarak, Hristiyan tarihçi Eusebius'un "duygusal pratikleri öğrenme okulu" olarak tanımladığı Venüs Tapınağı'na diktiler. 29. Konstantin, tapınağın müritlerinin "her türlü sefahate" düşkün olmasını emretti.

etti (yok olmamışsa) ve eski tanrıları yeniden tahta 30 M.S. Mürted Julian (MS 361-3), Hristiyanlığı tamamen yok çıkardı. Ardından Theodosius (MS 379-95) tahta geçti ve Hristiyanlar intikamla yeniden iktidara geldi. Chronicon Paschale, "Büyük Konstantin tapınakları kapatmakla yetindi" diye aktarıyor:

> Ancak Theodosius onları yok etti. Heliopolis tapınağını, Baal-Helios'un tapınağını, Büyük Güneş-Baal'ı ve ünlü Trilithon'u bir Hristiyan Kilisesi'ne dönüştürdü. 31

Yüzlerce yıl sonra İslam dönemi başladı. MS 664 civarında Baalbek, hemen güneyinde bulunan Jüpiter Tapınağı ve Baküs Tapınağı'nı tek bir büyük kaleye dönüştüren bir Müslüman ordusu tarafından kuşatıldı ve ele geçirildi. Çeşitli gruplar daha sonra Baalbek'i ele geçirdi ve güçlendirmeye devam etti (aslında, bugün bile Arapça'da genellikle "kale" anlamına gelen Kala'a olarak anılır 32). Bu süreçte, elbette, antik tapınaklar daha fazla yıkıma uğradı. MS 902'de muhalif bir Şii mezhebi olan Karmatlar, Baalbek'i kuşatıp ele geçirerek savunucularını katletti. Fatımiler MS 969'da şehri ele geçirdi. Dört yıl sonra, Zamithes adında Müslüman bir general, devasa bir orduyla geldi.

Machine Translated by Google
ordu ve ardından bir başka yıkıcı kuşatma ve katliam yaşandı .

996 yılında bir Yunan-Hristiyan ordusu Baalbek'i ateşe verdi; 1100 yılına gelindiğinde ise Selçuklu Tadj Eddolat Tutoush'un eline geçti. 1134 yılında Zinki tarafından kuşatıldı ve "üç ay boyunca surlarına gece gündüz çalışan on dört mancınık kullanarak bir mermi fırtınası" başlattı. [34]

1158 yılında Baalbek, “kaleyi ve tapınakları yıkan” “benzeri görülmemiş şiddette” bir depremle sarsıldı. Zinki’nin oğlu Nureddin, “depremin surlara verdiği zararı onarmak için Baalbek’e acele etti.” [35]

1171'de, kalede esir tutulan bir grup Avrupalı Haçlı, garnizonu katlederek kaleyi ele geçirdikleri bir ayaklanma düzenledi. Ancak kısa süre sonra, bir yeraltı geçidinden içeri giren Müslüman ordusu tarafından katledildiler. 1176'da Haçlılar geri döndü. Baalbek'e saldırdılar ve yağmaladılar. Kısa süre sonra, 1203'te, daha büyük hasara yol açan başka bir büyük deprem daha meydana geldi. [36]

1260 yılında Tatar Sultanı Holako, Baalbek'i kuşattı, ele geçirdi ve yıktı. "Surlar bile esirgenmedi" - Tatarlar, Kral Daher Bibars'ın saldırıp onları kovmasıyla pişman oldukları bir aptallık. Antik tapınakların bulunduğu Baalbek kalesinin derhal yeniden inşa edilmesini ve surlarının yeniden yapılmasını emretti. Ancak 1318'de doğa yine devreye girdi ve korkunç bir sel, surları yıkarak birkaç geniş gedik açtı. "Su öyle bir hızla hücum etti ki, 12 metre karelik bir kuleyi 400 metrelik bir mesafeye kadar kaldırdı." [37]

Ardından Türk-Moğol fatihi Timur geldi. 1491'de kaleyi ele geçirip tüm direnişi bastırdıktan sonra, kaleyi "acımasızca yağmalayan askerlerinin açgözlülüğüne" teslim etti. 1516'da Baalbek Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçası olduğunda, kale ve tapınakları "tamamen harap" durumdaydı. [38] Bu haliyle, 1751'de İngiliz mimar Robert Wood

tarafından incelenen Wood, alanın ayrıntılı çizimlerinde Jüpiter Tapınağı'nın orijinal elli dört sütununun dokuzunun hala sağlam olduğunu gösteriyor.
Sonra 1759'da korkunç bir deprem daha oldu ve geriye sadece şu an oturduğum altı ayakta sütun kaldı.
Bu kadim kutsal mekanın çalkantılı tarihini düşünürken karşımda duruyor. [39]

Kendime sorduğum soru şu: Bu kadar çok inşa, yıkım ve yeniden inşa döngüsünden sonra, arkeoloji bu alan hakkında gerçekten ne kadar bilgi sahibi olduğunu iddia edebilir ? Baalbek'in eski küratörü Michael Alouf'un da doğruladığı gibi:

> Ne yazık ki bu tapınak, zamanın tahribatı ve cahillerin vandalizmi nedeniyle büyük zarar görmüştür; duvarları yıkılmış, sütunları devrilmiş ve temelleri çökmüştür. Geriye sadece güney peristilin altı sütunu, Arap surları içindeki kuzey peristilin kaideleri üzerinde dört kırık sütun ve cephenin peristilin kaideleri kalmıştır. Bizans İmparatorları, elde edilen yapı malzemelerini bazilika inşa etmek için kullanarak tapınağı yıkmaya başlayan ilk kişilerdi. Araplar da onların örneğini izleyerek tapınağın duvarlarından ve temellerinden bloklar çıkardılar.
>
> surların zayıf noktalarını güçlendirmede faydalı olabilecek taştan. [40]

Machine Translated by Google
Şüphesiz, bu alanın mirasını (tıpkı Türkiye'deki Göbekli Tepe'de olduğu gibi) elinde tutan Alman Arkeoloji Enstitüsü ellerinden gelenin en iyisini yapıyor. Ancak bu süreçte, daha da derin ve kafa karıştırıcı karmaşıklık katmanlarını ortaya çıkardılar ve Baalbek'teki ilk inşaatçıların Romalılar olduğu yönündeki uzun süredir yaygın olan genel kanıyı altüst etmek zorunda kaldılar. Gerçekten de, şu anda oturduğum yerin altında, bir zamanlar Jüpiter Tapınağı'nın cella'sını[41] Uzakta (iç odası) oluşturan alanın ortasında, çok daha eski bir kutsal höyüğün kalıntıları bulunmaktadır. Bu tür höyükler bu bölgede "Tell" olarak bilinir ve arkeologlar artık "Tell Baalbek"in en az 10.000 yıl öncesine, yani Romalıların gelişinden 8.000 veya daha fazla yıl öncesine dayandığını kabul ediyorlar.

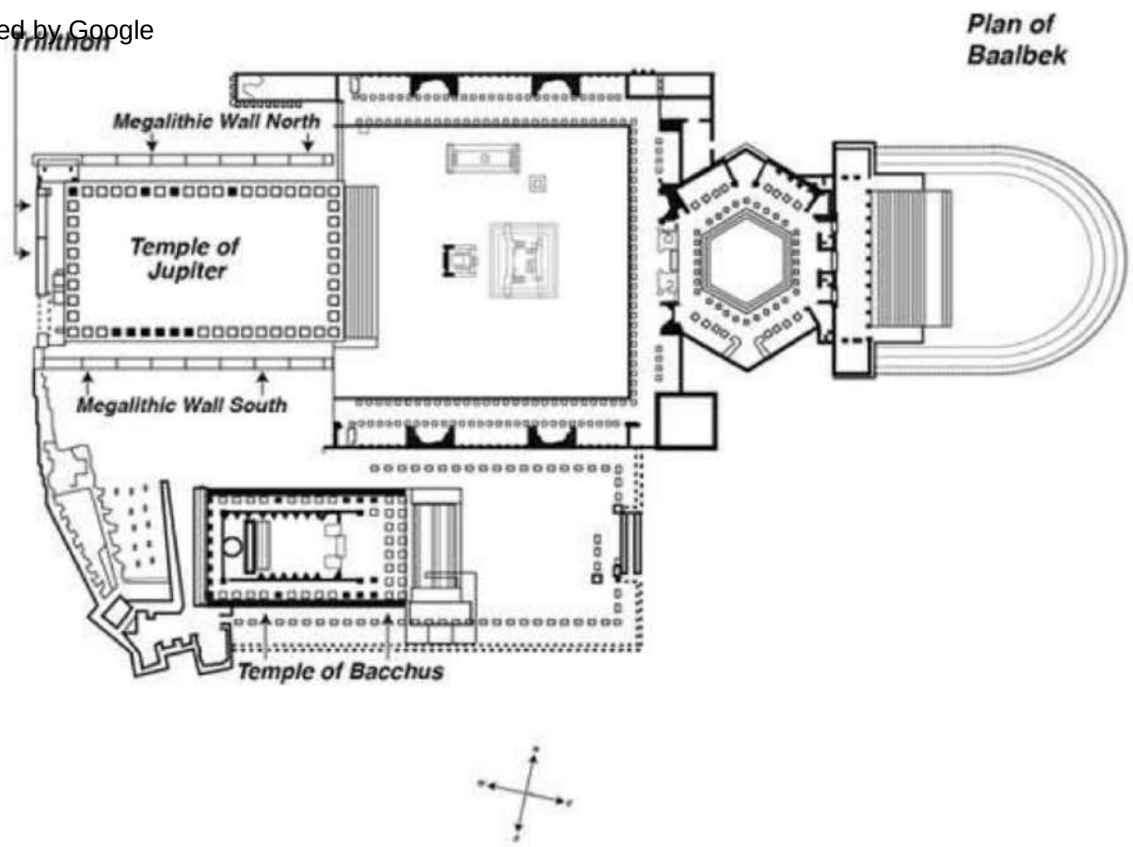
İşte! "Neolitik yerleşim katmanlarının uzun bir dizisi... büyük olasılıkla Çanak Çömlek Öncesi Neolitik" kazısı yapıldı ve bu[43] da Baalbek'in kökeninin Göbekli Tepe'nin yakınlardaki Türkiye'de geliştiği zamana çok yakın olduğunu gösteriyor.

Kuzeydeki megalitik duvar

Topçu ateşi arka planda devam ediyordu ama bir süre sonra duymazdan geldiğiniz seslerden biriydi. Oturduğum sıcak ve rahat bloktan kalkıp, Jüpiter Tapınağı'nın tabanı olması gereken yerden kuzeye doğru birkaç düzine adım attım ve sonradan yapılmış -çok derme çatma ve karmakarışık- bir Arap istihkâm duvarının kuzey kenarına (çürük diş parçaları gibi kaideleri üzerinde hâlâ dimdik duran birkaç kırık sütunla işaretlenmiş) geldim. Duvarın içine, aralıklarla, savunucuların saldırganlara ok attığı mazgal delikleri olan mazgallar inşa edilmişti. Bu mazgallardan birinden kuzeye baktığımda, benden yaklaşık (tahminimce) 6-7,5 metre aşağıda, gerçekten devasa bir megalit sırasının tepesini görebiliyordum. Dokuz tanesini saydım ve mazgalın yerleştirildiği duvarın tabanından -bir başka kaba tahminle- 10 metrelik yatay bir mesafeyle ayrıldıklarını fark ettim. Ot ve çalılarla kaplı boşlukta çok sayıda düşmüş, kırık taş blokları bulunmaktadır.

Bu tuhaf megalitik duvarı daha iyi görebilmek için, Jüpiter Tapınağı'nın kuzey kenarı boyunca batıya doğru yürümeye devam ediyorum ve sonradan buraya eklenen Arap surlarının bir başka bölümüne, sözde "Kuzeybatı Kulesi"ne varıyorum. Buraya çıkıp -burada hakim bir manzaraya sahip kullanışlı bir teras var- oradan doğuya doğru, aşağıda sıralanmış devasa megalitlere ve onları tapınak platformunun duvarından ayıran aşırı büyümüş çimenli boşluğa bakabiliyorum.

Machine Translated by Google

Şekil 43

Bu megalitlerin ne olduğunu henüz açıklamaya çalışmayacağım. Zaten yeterince kafa karıştırıcı unsur var! Ama umarım her şey netleştiğinde onlara geri döneceğiz. Bu arada Arap kulesinden çıkıp, bir zamanlar Jüpiter Tapınağı'nın bulunduğu devasa dikdörtgen alana geri yürüyorum ve tapınağın girişine çıkan basamaklara gelene kadar doğuya doğru ilerliyorum. Basamaklardan iniyorum, sonra tekrar batıya dönüp kuzeyde Jüpiter Tapınağı platformu ve güneyde Baküs Tapınağı ile çevrili batık meydana giriyorum.

Bilginin aktarımı

Doğal olarak şarap tanrısının mabedine göz atıyorum. Çok güzel, kendine özgü güçlü bir enerjisi var ve eminim antik çağda burada çok fazla neşe kutlanmıştır. Ancak daha ciddi bir yanı da var; Romalıların, kökenleri en uzak antik çağlara dayanan kadim bir bilgi ve sembolizm akımının alıcıları olduğunu ima ediyor; birçok kanala ayrılmış olsa da, günümüze kadar akmaya devam eden bir akım.

Baküs Tapınağı'nı inceleyen masonlar, burada kendileri için anlamlı olan bir dizi kabartma ve desene işaret ediyorlar. Örneğin, tapınağın sütunları üzerinde dengede duran devasa bir taş tavan bloğunun alt tarafında, "Süleyman'ın Mührü" olarak bilinen, daire içine kazınmış altı köşeli bir yıldız figürü yer alıyor. Önde gelen ABD'li masonlardan Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın Büyük Üstadı Timothy Hogan'a göre, yıldızın ortasındaki figür "Çıraklık Okulu'na yeni başlayanlara tanıdık gelecek bir işaret veriyor" şeklinde tasvir edilmiş. Başka bir kabartmada ise "yan yana oturan ve
"Bir Mason Kardeşi için anlam ifade edebilecek hareketler yapmak."

Ayrıca Baküs Tapınağı'nda ve aslında Baalbek'in her yerinde, Romalıların Merkür adını verdiği bilgelik tanrısına duyulan saygıya dair ne kadar çok kanıt bulunduğu da dikkat çekicidir.

Machine Translated by Google

Hermes—Eski Mısırlıların Thoth olarak bildiği ve Dokuzuncu Bölüm'de gördüğümüz gibi 45'e bağladığı . Bir diğer gelenekleriyle bağlantılı olmasıdır. 46 ilginç bağlantı ise Merkür kültünün en erken dönemlerinde Yedi Bilge içeren düşmüş taş biçimleri" olan On Birinci Bölüm'de tartışılan, aslen " gökten gelen betyllerin kullanımını -başka bir deyişle meteorlar ve dolayısıyla sıklıkla parçalanan kuyruklu yıldızların enkaz akışının bir parçası olan- geleneklerdir. Mekke'deki Kabe'nin Kara Taşı'nın bir meteorit olduğu söylendiğini hatırladığımızda , antik çağda Baalbek'in ünlü bir kehanetin yeri olması (Roma İmparatoru Trajan'ın ona büyük saygı duyduğu söylenir) ve "soruları cevaplayan kara bir taş" olması ilginçtir. 48 ancak bazı bilim insanları, Roma mimarisini keşfetmek 47

bulunan Baküs Tapınağı'nın Merkür'e değil, ortak olarak adandığına inanıyor. Daha fazla için Baalbek'te açıklamayacağım. Beni asıl ilgilendiren Jüpiter Tapınağı ve onun karmaşık tarih öncesi geçmişi; özellikle de üzerinde durduğu platform aracılığıyla Göbekli Tepe zamanına kadar uzanan daha önceki yapılarla olan ilişkisi.

Tekrar ediyorum, farklı evreleri ayırmak zordur ve birçok "alternatif" tarihçinin düştüğü tuzağa düşmemeye kararlıyım; yani devasa megalitler gördüğümüzde, bunları hareket ettirmek ve kaldırmak için süper gelişmiş, hatta "uzaylı" teknolojilerin kullanılmış olması gerektiği sonucuna varmak. Daha önce de söylediğim gibi, Romalıların istedikleri zaman devasa taş blokları hareket ettirebildiklerini ve ettiklerini tartışmıyorum. Gerçekten de, bunun kanıtları etrafımda, Baküs Tapınağı ile Jüpiter Tapınağı arasındaki alanda, her iki yapının da düşmüş alınlıklarından oyulmuş ve işlenmiş blok yığınlarının dağınık bir şekilde durduğu yerde. Bunlar, tartışmasız Roma yapımı, 49 ve hepsi de 100 ton veya daha fazla ağırlığa sahipken, bazıları 360 ton ağırlığında ve yerden neredeyse 70 fit (21 metre) yüksekteler; üzerine oturdukları sütunların yüksekliği.

50

Bu kalıntıların arasından kuzeye doğru yürüyorum, Jüpiter Tapınağı'na doğru geri dönüyorum, şimdi geriye kalan altı dev sütuna bakıyorum, her biri üç devasa bloktan oluşuyor ve her biri 51 metre yüksekliğinde . Monolitik yüksekliğinde olduğunu iddia etmek için aptal olmanız gerekir. taş kaidenin neredeyse 9 fit (2,7 metre) Romalılar bu sütunları veya üstlerindeki alınlıkları yapmadılar, çünkü üslup açısından ve kapsamlı arkeolojik araştırmalara dayanarak, bunu yapıp yükselttikleri gayet açık.

Ancak, daha önce de belirtildiği gibi, Romalılar bazen son derece arkaik geleneklerin hem mirasçıları hem de aktarıcılarıydı ve Jüpiter Tapınağı'nın başlangıçta elli dört sütuna sahip olması tesadüf olmayabilir. Okuyucu, Onuncu ve On Birinci Bölümlerde tartışılan presesyon olgusunu ve dünyanın dört bir yanındaki antik mit ve geleneklerde kodlanmış olan "presesyon sayıları" gizemini hatırlayacaktır. Profesörler Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, bunları henüz tanımlanamayan ve "neredeyse inanılmaz" ata medeniyetlerinden aktarılan ileri astronomik bilginin kanıtı olarak kabul ediyorlar. 54, presesyon sayıları dizisinden biridir. Bir derecelik presesyon hareketi için gereken yıl sayısı olan 72'den türemiştir. Daha sonra 108'i elde etmek için 72'nin kendisine 36 (72'nin yarısı) ekleriz ve 54'ü elde etmek için 108'i ikiye böleriz. Çığır açan çalışmaları Hamlet'in Değirmeni'nde Santillana ve von Dechend, Kamboçya'daki Angkor'daki heykel caddelerini, "cadde başına 108, her tarafta 54" şeklinde, kasıtlı presesyon sembolizminin örnekleri olarak işaret ediyorlar52; öyleyse neden Baalbek'teki Jüpiter Tapınağı'nın elli dört sütunu da aynı şekilde olmasın?

Machine Translated by Google

Güneydeki megalitik duvar

Gözüm, geriye kalan altı sütunun tepesinden, devasa kaidelerinin üzerinden, bunların üzerinde yükseldiği orta ağırlıktaki çeyrek tonluk bloklardan oluşan duvara (Jüpiter Tapınağı'nın güney kenarını oluşturur) ve ardından yine aynı duvarın tabanına doğru kayıyor; bu duvar da dokuz devasa megalit sırası ile çevrili.
her biri yaklaşık 32 feet uzunluğunda, 13 feet yüksekliğinde ve 10 feet genişliğindedir (9,5 metre x 4 metre x 3 metre). [53]
Bu devasa blokların her biri yaklaşık 400 ton ağırlığındadır. Batıya doğru en uzaktakiler olmak üzere birçoğu, taş pürüzsüzleştirilmiş ve cilalanmış, üst yarısı tabandan daha dar olacak şekilde kesilmiş, güzel bir görünüme sahiptir. Ancak diğerleri pürüzlüdür ve taş ustalarının kesme taşı sahaya taşınırken hasardan korumak için yüzeyde bıraktıkları koruyucu tabaka olan "patron"u hala göstermektedir. [54]

Bu blokların getirildiği taş ocağı tespit edildi. Güneyde yaklaşık 800 metre (yarım mil) uzaklıkta. Bunları kesip taşımanın, tarihi antik çağın en büyük ve en yaratıcı inşaatçıları olan Romalıların teknik kapasitesi dahilinde olduğundan şüphem yok. Yine de şu soru sorulmalı: Bu bloklar onların eseri mi? Yoksa başkasının mı? Soru sorulmalı, çünkü şu anda baktığım dokuz blok, daha önce kompleksin kuzey tarafında gördüğüm dokuz devasa bloğun ait olduğu aynı muazzam megalitik duvarın bir parçası. Kuzeydeki megalit sırası ve güneydeki megalit sırası, Jüpiter Tapınağı'nı kuzey, güney ve batıdan çevreleyen, "U" şeklindeki tabanı batıya dönük tek bir devasa "U" şeklinde duvarın kuzey ve güney "kollarını" oluşturur; buraya görmek için geldiğim efsanevi Triliton'un yer aldığı "U" şeklinin tabanı batıya dönüktür.

Baalbek'te her zamanki gibi, sanki yeterince karmaşık değilmiş gibi, daha da karmaşıklıklar var! Bunlar, yıllarca bu alanı kazıp yakından inceleyen ve Şubat 2015'te benimle yazışarak engin bilgisinden yararlanma nezaketini gösteren son derece titiz ve gerçekten de oldukça parlak bir Alman mimar ve arkeolog olan Daniel Lohmann tarafından araştırıldı. Bir sonraki bölümde daha derinlemesine ele alacağım üzere, Jüpiter Tapınağı'nı çevreleyen hayranlık uyandıran U şeklindeki megalitik duvarın yüzde yüz Roma dönemine ait olduğu görüşünde.

Onun iddiası, tapınağı yaptıran kişinin (ve) her kim olursa olsun, bunun devasa bir kürsü haline gelmesi amaçlanan şeyin bir parçası olduğudur; argümanının mantığını takip edelim ve buna "Kürsü 2" diyelim.
sıfır çağdaş kayıt olduğundan bunun kim olduğunu bilmiyoruz [55]) [56] Lohmann'ın araştırmasının
gördüğü ve [57] olarak adlandırdığı şeyin sonucu, U şeklindeki "megaloman" şaheserinin içinde, kendisinin daha erken bir yapı evresi olarak kalıntılarının bulunmasıdır. Araştırmaları, Podyum 1'in boyutlarının kuzeyden güneye 12 metre (39 fit) yüksekliğinde, 48 metre (157 fit), "Julio Claudian doğudan batıya 95 metre (312 fit) olduğunu göstermektedir, ancak, onun kabul ettiği gibi, yaşına dair "tek kesin ipucu" tapınağından önce" olmasıdır. Bu tapınak, esas olarak Julio-Claudian hanedanı tarafından inşa edilmiş olup, İmparatorlar Augustus, Tiberius, Caligula, Claudius ve Nero'nun saltanatlarını (MÖ 27 - MS 68) kapsamaktadır. Uzun lafın kısası, [58] (yani Jüpiter Tapınağı
Lohmann, Podyum 1'in, Yahudiye'yi yöneten Roma'nın müşteri kralı Büyük Herod'un eseri olduğunu ileri sürmektedir.

Machine Translated by Google

MÖ birinci yüzyılın son onyıllarında . Ancak buna dair herhangi bir yazıt veya başka bir belgesel kanıt yok. meseleyi çözebilirdi, dolayısıyla "tek bilgi kaynağı iyi korunmuş yapının kendisidir", özellikle de üslup özellikleri: [59]

> Başlık ve gergi sıralarının dönüşümlü olarak kullanılması, taslak kenarlı duvar işçiliği ve bu erken yapının planının yeniden inşası gibi unsurlar, Herodian kutsal alanlarıyla ve özellikle Kudüs'teki Tapınak ile şaşırtıcı derecede yakın benzerlikler ortaya koymaktadır; yalnızca genel görünümleri değil, aynı zamanda kesin oranları ve ölçüleri de dikkate alındığında. İki inşaat projesi arasındaki bu benzerlikler, Herodianların müdahalesini güçlü bir şekilde düşündürmektedir... ancak kesin niteliği henüz belirlenememiştir. [60]

Gördüğümüz gibi, Kudüs Tapınağı MS 70 yılında Romalılar tarafından yıkılmıştır, bu yüzden Lohmann argümanını Baalbek'in Podyum 1'inde "Herodianların katılımı" için "Tapınağın ayakta kalan tek kısmı, devasa yamuk platformu" üzerine kurmak zorundadır. Ancak, çözülmesi gereken nokta bu katılımın [61] Bununla birlikte, sunduğu ayrıntılı karşılaştırmalar gerçekten de mükemmel bir değerlendirme sağlıyor. ne kadar kapsamlı olduğudur. Daha spesifik olmak gerekirse, Lohmann "Tell Baalbek ... çanak çömleksiz Neolitik dönemden beri sürekli olarak iskan edildiğini" 62 kabul etmesine rağmen -yani Göbekli Tepe zamanından beri- ve tüm argümanı Julio-Claudian İmparatorlarının Podyum 2 için devasa ve etkileyici U şeklindeki duvarı inşa etmeye başladıklarında Baalbek'teki Podyum 1'in etrafında çalıştıkları olmasına rağmen, Herod'un daha da fazla inşa ettiği bir "Podyum 0" olabileceği olasılığını dikkate almaz.

Bunun için onu suçlayamam, çünkü bildiğim kadarıyla hiçbir ana akım arkeolog, Herod'un Kudüs Tapınağı'nı restore etmesi için aynı olasılığı değerlendirmeye istekli değil; özellikle de daha önce tartışılan ve şimdi Haşmonay Tüneli'nde açığa çıkarılan devasa megalitik bloklar söz konusu olduğunda. Yine de, özellikle Lohmann'ın sitenin "büyük antikliği" olarak tanımladığı şey ışığında, Baalbek'te göz ardı edilmemesi gereken bir olasılık. [63] Ve ayrıca, değerlendirmeyi düşündüğüm başka bir olasılık daha var. Lohmann'ın

Podyum 2 olarak adlandırdığı özelliğin tabanını ve sınırını oluşturan megalitik U şeklindeki duvarla ilgili. Diyelim ki bu U şeklindeki duvar hiç de Roma dönemine ait değil? Diyelim ki Herod Podyum 1'i inşa ettikten sonra değil de önce zaten yerindeydi ? Dahası, diyelim ki Podyum 1'den binlerce yıl öncesine ait olan Tell'in kendisi, U şeklindeki megalitik duvarın daha önceki varlığı nedeniyle bulunduğu yerde bulunuyordu? Başka bir deyişle, devasa megalitleriyle U biçimindeki duvarın bu alanda inşa edilen ilk mimari eser olduğunu, belki de merkezi bir özelliği, ilkel bir höyüğü koruduğunu ve Tell'in önünde binlerce yıl boyunca geliştiğini, ta ki Herodian Tapınağı'nın üzerine inşa edilene ve kısa bir süre sonra da Jüpiter Tapınağı tarafından üzerine inşa edilene kadar bunu sürdürdüğünü varsayalım?

Trilithon

Canavarca büyük bir bloğun yan tarafına yerleştirilmiş bir merdiveni tırmandıktan sonra (buradaki her şeyin ölçeği gerçekten destansı!) 13 fit yüksekliğinde, 400 tonluk megalitlerin sırasının tepesine doğru ilerliyorum.

Machine Translated by Google
Lohmann'ın -hiç tamamlanmamış- Podyum 2'nin bir parçası olarak gördüğü U şeklindeki megalitik duvarın güney cephesinden. Şimdi batıya doğru gidiyorum ve devasa boyutlarına rağmen o kadar hafif ve zarif görünüyorlar ki, heybetli görünmekten ziyade üzerimden uçup gidiyorlarmış gibi görünen altı ayakta duran sütunun altından geçiyorum. Üzerinde durdukları duvar, yüksekliğimin yaklaşık iki katı; sütunların durduğu üst kenarı, daha önce oturduğum Jüpiter Tapınağı'nın zemin seviyesini belirliyor. Duvar ile üzerinde yürüdüğüm 3 metre genişliğindeki megalitiklerin kenarı arasındaki boşluk, kırık sütun parçalarından ve bir zamanlar desteklediklerini alınlığın süslü, tonlarca ağırlıktaki parçalarından oluşan bir engel parkuru.

Uzun megalit sırasının sonunda, kuleler, kemerler ve yıkık dökük, ortaçağ Arap surlarından oluşan bir labirentle karşılaşıyorum. Bunların arasından yolumu buluyorum -hepsi biraz kafa karıştırıcı!- bir merdiven çıkıp sağdan dönerek tüm kompleksin batı ucundaki dar bir sokağa giriyorum. Şimdi kuzeye doğru gidiyorum ve iki kişinin yan yana geçemeyeceği kadar geniş olan sokak, solumdaki dış sur duvarı -kısmen Roma, kısmen Arap yeniden inşası- ile sağımdaki kabaca yontulmuş megalitik bloklar sırasının arasından geçiyor. Bu bloklarla ne yapacağımı bilmiyorum ama birkaç ay sonra, sonunda yaptığımız yazışmalarda Lohmann bana bunların şunlar olduğunu söyleyecek:

> ... Herodian duvarı ile ikinci Julio-Claudian podyumunun dış kabuğunu oluşturan daha sonraki megalitler arasındaki boşluğu doldurmak için tasarlanmış bir dolgu katmanının parçası. Kabuğun arkasında görünmez olmaları amaçlanmıştı, bu yüzden çıplak ve pürüzlü bir yüzeye sahiplerdi. 64

Her ne iseler, bu devasa bloklar, solumda uzanan Arap surlarıyla kaplı melez Roma duvarından omuzlarımın genişliğinden biraz daha fazla bir mesafeyle ayrılıyor. Hissettiğim şey bir daralma, neredeyse klostrofobi. Ancak yirmi adım kadar sonra, sokak genişliyor ve daha önce birkaç sıra kalınlığında olan dış sur duvarı aniden tek bir sıraya iniyor. Duvarın hemen ilerisinde, yaklaşık 10-12 metre aşağıda, Baalbek kompleksinin tamamını çevreleyen modern çitle çevrili çimenli bir sınıra baktığım geniş bir boşluk var.

İşte o zaman kesin olarak fark ediyorum - yarı yarıya bekliyordum ama bu ana kadar emin değildim - Baalbek'e görmek için geldiğim şeyin üzerinde duruyorum. 20 metreden biraz uzun, 4 metreden yüksek, neredeyse 3,6 metre genişliğinde ve 800 tondan fazla ağırlığında.[65]

Trilithon'un üç ünlü megalitinin en güneydekisidir.

Machine Translated by Google

Bölüm 13
Ve Sonra Tufan Geldi...

Harabeler arasında çizdiğim rotanın beni Trilithon'a götüreceğini umuyordum, bekliyordum, neredeyse emindim, ama yine de labirentteki gezintilerimin beni gerçekten bu çok özel yere getirmiş olması beni küçük bir zafer duygusuna sürüklüyor!

Durum değerlendirmesi yapmak için iyi bir zaman. Batımdaki tek sıra dış sur duvarı, Trilithon'un uçsuz bucaksız genişliğinin ancak dörtte birini kaplıyor. Surların arasındaki, kalıntıları çevreleyen çitin içindeki çimenli sınıra bakan boşluğun hemen yanında, devrilmiş bir sütunun tamburunun bir kısmı yatıyor. Sur duvarına yaslanmış bu sütun, Trilithon'daki üç megalitin en güneydekisi olan, üzerinde durduğu devasa megalitin yaklaşık yarısını kaplıyor. Sonuç olarak burası korunaklı bir yer, sessiz bir alan, neredeyse küçük bir avlu. Tünemem için uygun bir şekilde, yaklaşık bir tabure yüksekliğinde gevşek bir blok var ve dahası, öğleden sonra olduğu için biraz gölgelik var.

Rahat bir nefes alıp oturuyorum, defterimi çıkarıp düşüncelerimi yazıyorum. Bunu yaparken, ayaklarımın sadece Triliton bloğunun üzerinde değil, aynı zamanda Jüpiter Tapınağı'ndan daha eski olduğunu, ne kadar eski olduğunu değil, etkili bir şekilde kanıtlayan bir şeyin üzerinde de durduğunun farkındayım . Gölge bana karşı işliyor, ilk gün ışığına çıkarılmasından bu yana geçen elli yıl ona pek iyi davranmadı ve dürüst olmak gerekirse göremiyorum. Ancak, Lübnan Eski Eserler Dairesi tarafından Baalbek'in restorasyonundan sorumlu mühendis Profesör Haroutune Kalayan, 1960'ların ortalarında, "Bilimsel ilgi göz önüne alındığında, Eski Eserler Dairesi Genel Müdürü Emir Maurice Chehab, Triliton'un tepesinin temizlenmesine karar verdi..." diye açıklıyor. Bu yapıldığında:

> Güney blok... Jüpiter Tapınağı'nın alınlığının tam ölçekli ortografik çizimini ortaya çıkardı. Çizim kısmen Roma yapımına ait, kısmen de erken dönem Arap yapımı bir yapının altında gizli... Bu... keşif, Triliton'un alınlık bloklarının boyutlandırılması ve düzenlenmesi için bir sehpa tahtası olarak kullanılmak üzere zaten yerinde olduğunu gösteriyor; yani MS 1. yüzyılın ikinci yarısının başlarında. Dahası, alınlığın inşasından sonra, çizim amacına ulaştıktan sonra, Triliton seviyesinin üzerindeki yapı şemasının çizildiği sonucuna varılabilir; bu nedenle, yapının bir kısmı...
>
> çizimler Roma yapıları altında da devam ediyor.

Machine Translated by Google

İşte tam burada, ayaklarımın dibinde, ne yazık ki özel bir ışıklandırma olmadan artık görünmeyen, Trilithon'u çevreleyen, alternatif tarihçiler tarafından uydurulmuş bir gizem değil, gerçek bir gizemin olduğuna dair ikna edici bir kanıt var.
Açıkçası, Kalayan'ın da kabul ettiği gibi, Jüpiter Tapınağı'nın bir bölümünün mimari çiziminde kullanılmış olması ve özellikle de daha sonra kısmen Roma inşaatları ile örtülmüş olması nedeniyle, tek mantıklı çıkarım, tapınaktan daha eski olması gerektiğidir.

Bunun etkilerini daha detaylı inceleyeceğiz, ancak Daniel Lohmann'ın aynı fikirde olmadığını hemen belirtelim. Mayıs 2009'da Almanya'nın Cottbus kentinde düzenlenen Üçüncü Uluslararası İnşaat Tarihi Kongresi Bildirileri'nde bir bildiri sunan Lohmann, şunları savundu:

> Kalayan, bu çizimin Trilithon'un daha eski olduğunu ve tapınağın inşa edildiği dönemde zaten orada olduğunu kanıtladığını öne sürdü. Bugün, yeni bulgular bu varsayımın geçerliliğini yitirdiğini ve Trilithon ile tapınağın eşzamanlı olarak inşa edildiğini gösteriyor. Bu bloğun üst yüzeyi [üzerinde çizim bulunan en güneydeki Trilithon bloğu] pratikte eş zamanlı bir inşaat için kullanılmış, daha sonra bir sonraki taş sırası tarafından kaplanmıştır. 2

Lohmann, 2010 yılında yayınladığı bir diğer makalede ise gerekçelerini şöyle açıkladı:

> Tamamlanmamış Roma öncesi kutsal alan inşaatı [Podium 1], anıtsallaştırma ana planına dahil edildi. Görünüşe göre zaten devasa olan Roma öncesi yapılaşmanın zorladığı erken imparatorluk dönemi Jüpiter kutsal alanı, MS 1. yüzyılın ilk yarısında hem mimari megaloman bir tasarım hem de inşaat tekniği sergiliyor. En ünlü örnek, batı tapınak podyumunun orta katmanını oluşturan Triliton olabilir... Podyum, eski ve biçimsiz tapınak terasını modaya uygun Roma tarzında bir podyumun arkasına gizleme girişimi olarak düşünülebilir ...3

Lohmann'ın mantığını anlıyorum ama bazı sorunlarım var. Her şeyden önce, burada sıkça konuşulan "podyum" kavramı var. Sözlük "podyum"u şöyle tanımlıyor:

> Klasik bir tapınağı destekleyen duvar örgüsü. 4

Veya alternatif olarak:

> klasik bir tapınak için, özellikle de dik kenarları olan bir tapınak için bir stereobat. 5

"Stereobat" ise şu şekilde tanımlanmaktadır:

> Bir binanın veya benzerinin üzerine inşa edildiği temel veya taban. 6

Veya alternatif olarak:

Machine Translated by Google

[7] Klasik bir tapınağın tabanını ve alt yapısını oluşturan sağlam temel; krepidoma; podyum.

Benzer şekilde, bir “krepidoma” da “binanın üst yapısının dikildiği platform” anlamına gelir. [8]

Tüm bu tanımların ortak noktası, podyumun, üzerine bir tapınağın inşa edildiği bir yapı olduğu kavramıdır. Ancak Lohmann'ın Podyumu 2 için durum böyle değildir. Jüpiter Tapınağı'nın üzerine inşa edildiği "temel veya kaide" değildir, Jüpiter Tapınağı'nın "zeminini oluşturan sağlam temel" değildir ve Jüpiter Tapınağı'nı "destekleyen duvarcılık" değildir. Jüpiter Tapınağı'nın gerçekte üzerinde durduğu ve Lohmann'ın da açıkça belirttiği gibi "desteklendiği" şey, Herodian Podyumu 1'dir. Lohmann'ın Podyumu 2'nin, Jüpiter Tapınağı'nın hiçbir bölümünü "desteklemediği" ortaya çıkmıştır. Podyum 1'i üç tarafından çevreler ama desteklemez. Başka bir deyişle, On İkinci Bölüm'de birkaç kez tanımladığım gibi, U şeklinde bir megalitik duvardır; ama bir podyum değildir. Lohmann'ın inandığı gibi Romalılar bunu inşa ettiyse, bunu yapısal, yük taşıyıcı, podyum benzeri amaçlar için değil, tamamen kozmetik nedenlerle, kendi sözlerini tekrarlarsak "eski, elverişsiz şekilli tapınak terasını modaya uygun bir Roma tarzında bir podyumun arkasına gizleme girişimi olarak" inşa etmişlerdir.

Cevap olarak, "podyum"un yanıltıcı bir terim olmaya devam ettiğini ve gerçekte yerde gördüğümüz şeyi tanımlamadığı tekrarlayabilirim. Lohmann'ın önceden var olan Herodian yapılarına dair analizi doğruysa, Romalıların "eski, elverişsiz şekilli tapınak terasını" modaya uygun bir Roma "podyumunun" arkasına sakladığına dair bir kanıt göremiyoruz. Genişletme ve geliştirme için ne gibi planları olmuş olursa olsun, ki bunları bilemiyoruz ve hiçbir kaydı yok, yerdeki kanıtlar, Podyum 1'i üç taraftan çevreleyen ancak onu desteklemeyen devasa U şeklindeki çevre duvarıyla sınırlı - Romalıların dünyanın herhangi bir yerinde inşa ettiği bilinen diğer tüm duvarlardan her boyutuyla daha büyük, son derece megalitik bir duvar.

800 tondan fazla ağırlıktaki blokların kullanıldığı, Roma dönemine hiç benzemeyen bir duvar . Trilithon'u taşımak ve yerleştirmek gerçekten olağanüstü çabalar gerektirecekti.

Romalıların bu tür çabalara eşit olmadığını veya 800 tonluk blokların inşaat teknolojilerinin sınırlarını aştığını söylemiyorum. Teknolojilerinin sınırlarını bilmiyorum ve bildiğimi de iddia etmiyorum. Söylemek istediğim, Lohmann'ın da kabul ettiği gibi, Romalıların pratik ve soğukkanlı zihniyetinden oldukça farklı olduğu. Dolayısıyla, alternatif bir olasılığı, yani megalitik U şeklindeki duvarın Podyum [9] sadece kozmetik amaçlar uğruna bu kadar uç noktalara gitmek. 1'in inşasından çok önce, hatta belki de binlerce yıl önce, zaten yerinde olduğunu düşünmek için elbette yer var.

Ancak Kalayan, Trilithon'un Jüpiter Tapınağı'ndan daha eski olduğunu iddia ettiği makalede, bu tür spekülasyonlara soğuk su döken bir başka önemli bilgi daha veriyor. Evet, Trilithon, Jüpiter Tapınağı'nın üst yapısından daha eskidir, ancak çok da eski değildir, çünkü:

Jüpiter Tapınağı'nın sütunlarıyla aynı boyuttaki bir sütun tamburunun bir parçası, Triliton'un temeline blok olarak kullanılmıştır. Baalbek'te sütunlarla benzer boyutlarda ikinci bir anıtın bulunmaması (bildiğimiz kadarıyla) göz önüne alındığında, şu sonuca varılabilir:

Machine Translated by Google

> Davulun atılmış bir davul olduğu ve Trilithon'un temelleri atılmaya başlandığında sütunların zaten kesilmiş olduğu veya şekillendirilme aşamasında olduğu anlaşılmıştır .

"Güzel bir teoriyi yerle bir eden çirkin küçük gerçek" bu mu? Baalbek'teki kayıp bir medeniyet arayışım, Kalayan'ın sütun davuluyla ölümcül bir şekilde tehlikeye mi giriyor? Eşyalarımı toplayıp eve dönsem mi acaba?
Bu konu hakkındaki şüpheci literatürden böyle düşünebilirsiniz. Bu literatür, yukarıda alıntılanan paragrafı sanki meseleyi bir kez ve herkes için çözüyormuş gibi, sanki Triliton'un Romalıların eseri olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtlıyormuş gibi, sanki bu konuda daha fazla düşünme ve sorgulama yapma, uydurma, sözde bilimsel bir saçmalıkmış gibi durmadan tekrarlıyor.

Örneğin şüpheci yazar ve kendini "uç bilim ve revizyonist tarih çürütücüsü" olarak tanımlayan Jason Colavito, "arkeoloji ve mühendisliğin Trilithon'un tüm bireysel yönlerini açıklayabileceğini" ve bu nedenle alternatif bir bakış açısına gerek olmadığını iddia ediyor. [11] Ancak
bu iddiayı desteklemek için kendisi bir çalışma yapmak yerine, bizi bir başka kendini "şüpheci" olarak tanımlayan fizikçi Aaron Adair'in "harika" yazılarından haberdar ediyor. [12] Adair ise Kalayan'ın argümanlarını tekrarlıyor, temeldeki sütun tamburuna ve en güneydeki Trilithon bloğunun tepesindeki mimari çizime büyük ölçüde güveniyor ve şu sonuca varıyor:

> Triliton taşlarının Jüpiter Tapınağı'nın inşasıyla aynı zamana denk geldiğinden makul ölçüde emin olabiliriz.
> Dolayısıyla, Triliton taşlarına sahip olarak
> Tapınakla aynı dönemde inşa edilen yapının Roma kökenli olduğunu tespit ettik. [13]

Hepsi kulağa mantıklı, sağlıklı ve ikna edici geliyor. Ama aslında, şüpheci literatürde gerçekmiş gibi sunulan pek çok şey gibi, yakından incelendiğinde, nesnellik kisvesi altında spekülasyon, görüş ve önyargı olduğu ortaya çıkıyor. Kalayan'ın kısaca bahsettiği ve birçok kişinin sitenin kronolojisi hakkındaki yerleşik fikirleri desteklemek için kesinlikle güvendiği o sütun davulu, göründüğünden çok –çok!– daha az .

İronik bir şekilde, burada değindiğim temel sorun, Adair'in, mabedin batı duvarının siyah beyaz bir fotoğrafında (görünüşe göre çok eski bir kartpostaldan alınmış) bizzat resmedilmesiyle ortaya çıkıyor. Adair, bu fotoğrafı makalesinde, Trilithon'un altında bloklar olduğunu ve bu blokların altında, fotoğrafta görünmeyen Kalayan'ın sütun tamburunun bulunduğunu iddia ederek, argümanını desteklemek için yeniden üretiyor. Ancak fotoğrafın Trilithon'un üzerindeki duvarda gösterdiği şey , Arapların, onarım yaptıklarını bildiğimiz birçok olaydan birinde yeniden yerleştirdikleri farklı bir Roma sütun tamburunun bir bölümü.
Baalbek Kalesi, düşman mancınıklarıyla saldırıya uğradıktan ve dövüldükten sonra. Baalbek[14] Dahası, sanki surlarındaki her yeniden konuşlandırılabilir özelliğin, hatta sütun tamburunun o parçasının bile (bu parça, aynı zamanda "Birinci Dünya Savaşı'ndan önce çekilmiş" ve 1980'de Friedrich Ragette Faiia'nın 2014'teki görüntülerinde tablolar bölümünde yeniden üretilmiş bir fotoğrafta da [15]) daha yakın tarihli restorasyonlarda kaldırıldı—Santha görülebilir) geçiciliğini vurgular.

Gerçekten Araplar, Roma sütun davullarını ve sütun davullarının parçalarını düzenli ve rutin bir şekilde parçalayıp yeniden kullanmış ve başka amaçlar için kullanmışlardır. 16 Dahası, On İkinci Bölüm'de gördüğümüz ve kalıntıları elli yıldan fazla bir süredir yakından tanıyan bir adam olan Michael Alouf'un doğruladığı gibi, Baalbek'in temelleri

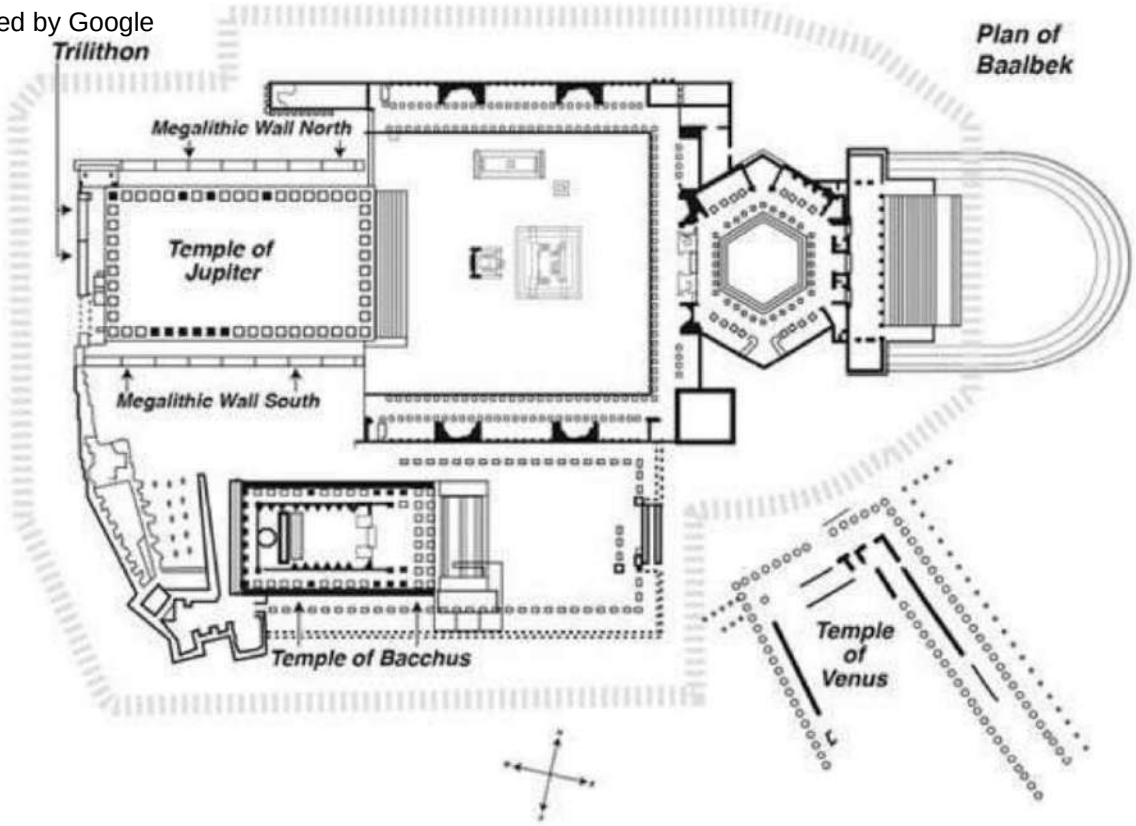
Machine Translated by Google
Kutsal alanın kale olarak hizmet verdiği dönemde uğradığı sayısız kuşatma sırasında temelleri defalarca yıkıldı . 17 Kuşatmalardan sonra temeller doğal olarak onarıldı (aksi takdirde duvarın tüm bölümleri çökerdi) ve benim görüşüme göre Trilithon'un altındaki temellerde bulunan sütun tamburu için en makul açıklama, orijinal Roma inşasından ziyade bu. Sonuçta, eğer Romalılar bu temelleri yaptıysa, Ortodoks teorinin kabul etmemizi gerektirdiği gibi, neden aniden bir sütun tamburu kullansınlar ki? Zira ellerinde bu amaç için özel olarak kesilmiş ve işlenmiş bol miktarda düzenli blok varken?

Mantıklı değil. Ancak Arap duvar ustaları, yıkılmış bir temeli onarırken ellerinde ne varsa onu kullanırlardı ve Baalbek'in yüzyıllardır yaşadığı savaşlar, depremler ve diğer felaketler, günümüzde de olduğu gibi, ortalıkta muazzam miktarda kırık sütun bulunmasına neden oldu. Bir diğer olasılık da, Romalıların sütun tamburunu duvara yerleştirmiş olmalarıdır; ancak bu yine bir onarım olarak, orijinal bir inşaat eylemi olarak değil. Romalılar ortaya çıktığında megalitik duvar zaten çok eskiyse ve onu daha fazla inşaat için temel olarak kullanmayı planlıyorlarsa, şüphesiz temelleri inceler ve yılların kötü geçtiği bölümleri onarırlardı.

Defterimin bir sayfasına "ŞU SÜTUN DARBESİ HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN" diye karalıyorum. Mesele henüz kapanmadı - bir şekilde - ama Trilithon'un ayrılmaz bir parçası olduğu U şeklindeki megalitik duvarın orijinal inşaatçılarının Romalılar olmadığı hipotezi bana hâlâ geçerli görünüyor ve daha fazla araştırmaya değer .

Trilithon'u dışarıdan görme zamanı. Hoş karşılanan gölgelik alanımdan ayrılıyorum, dev blokların tepesinde biraz daha dolaşıyorum ve ardından Jüpiter Tapınağı kompleksinin doğusuna doğru adımlarımı geri çekiyorum. Sonunda -uzun bir yürüyüş- sitenin ana girişine geri dönüyorum, propylea'dan geçip ana merdivenlerden iniyorum, sağa dönüyorum ve Arapların burayı inşa ettiği kalenin güney dış duvarına paralel uzanan patikayı takip ediyorum. Venüs Tapınağı, ana kalıntıların birkaç yüz metre güneydoğusunda görüş alanıma giriyor. Güzel ama benim amaçlarımla alakasız, bu yüzden onu görmezden gelip güneybatıya doğru ilerliyorum, sur duvarlarına inşa edilmiş iki Arap kulesinin daha yanından geçiyorum ve sonunda çitin içinden uzaktan Trilithon'u görebildiğim bir geçide geliyorum.

Machine Translated by Google

Şekil 44

Orada bir gardiyan var. Beni dışarıda tutmak için büyük bir gösteri yapıyor ama para el değiştiriyor, kapı gösterişli bir şekilde açılıyor ve ben dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir inşaatta kullanılan en büyük üç bloku daha yakından görmek için buruşuk ağaçlardan oluşan bir bahçenin içinden geçiyorum...

“Gücün ve bilimin en yüksek zirvesi...”

On dokuzuncu yüzyılda, bilgili bir İskoç olan David Urquhart, Lübnan'da geniş çapta seyahat etti ve sonunda 1860'ta Tarih ve Günlüğü'nü yayınladı. Bu ipucunu nereden aldığını hiçbir zaman açıklamadı, ancak Baalbek'in, MÖ ikinci binyılda diğer kültürler tarafından da fark edilmeye başlanan ve bu bölgenin orijinal Kenanlı halkından gelen Fenikelilerin gizli denizcilik imparatorluğunda önemli bir rol oynadığına inanıyordu . Nitekim Fenikeliler genellikle kendilerine Kenanlılar derlerdi. 18 Denizcilik yetenekleriyle ve özellikle de olağanüstü -ya da belki de daha doğrusu, kesin ve bilimsel- denizcilik becerileriyle tanınan Fenikeliler, Tunus, Fas, İspanya, İtalya, Türkiye, Kıbrıs ve Malta gibi Akdeniz kıyılarının her yerinde limanlar kurdular. Ancak ana vatanları Lübnan'dı ve ilk şehirleri, modern Beyrut'un kuzeyindeki Biblos'tu; diğer önemli merkezleri ise Tire ve Sayda'ydı.

Fenikeliler hakkında gizemli pek çok şey var ve hayal kırıklığına uğramış araştırmacılar tarafından sık sık "kendileri hakkında bu kadar ısrarla sessiz kaldıkları ve kendilerine ait yazılı bir tarih bırakmadıkları" gerekçesiyle eleştirilmişlerdir. "Onlar hakkında bildiğimiz her şey diğer ırkların kayıtlarından geliyor; davalarını gelecek nesillere aktaracakları tek yabancı savunucuları var." 19

Bu yabancı savunuculardan biri, MS birinci ve ikinci yüzyıllarda Byblos'ta yaşamış olan Yunan bilgin Philo'ydu ; bu nedenle Bybloslu Philo olarak bilinir. Fenike Tarihi'nin

Machine Translated by Google
Bin yıldan daha önce yaşadığı varsayılan Fenikeli bir bilge olan Sanchuniathon tarafından yazılmış bir kitabın çevirisi. [20] Sanchuniathon'un yazıları başka hiçbir kaynakta günümüze ulaşmamıştır. Dahası, okuyucunun önceki bölümlerden hatırlayacağı Babil rahibi Berossos'un eserleri gibi, Philo'nun kendi Fenike Tarihi de kaybolmuştur. Geriye kalan tek şey, diğer yazarların, özellikle de dördüncü yüzyıl Kilise Babası Eusebius'un alıntıları ve özetleri olarak korunan parçalardır.

[21]

Bu parçalarda Yunan tanrısı Uranüs ile özdeşleştirilen bir "tanrının" maceralarını okuyoruz.
Adı "gökyüzü" veya "cennet" anlamına gelen ve:

> Hayat veren taşları tasarlayarak betilleri icat ettiler . [22]

Burada birkaç ilgi çekici nokta var. Her şeyden önce, elbette, parçalanan kuyrukluyıldızların enkaz akıntısının bir parçası olan ve antik Yakın Doğu'da kült objeler olarak kabul edilen, "gökten düşen taşlar" olan betyller diyarına geri dönüyoruz. [23'e] ve betyl kelimesinin etimolojisine bakarsak , "tanrının evi" anlamına geldiğini görürüz.

Uranüs, elbette göktaşı kökenli nesneler için doğru yer olan gökyüzüdür. İkinci olarak, bazı çevirilerde " canlı olarak hareket eden taşlar" olarak verilen "canlı taşlar"a dair ilginç bir atıf vardır. [24] Bunda Antik Yunan'dan kalma gelenekleri hatırlamaktan kendimi alamadım. "Güç sözcükleri" kullanan "sihirbazlar" tarafından büyük taşların zahmetsizce hareket ettirildiğinden bahseden Mısır. Örneğin, British Museum'un 604 numaralı Papirüsünde, Nubian Horus adlı büyücünün yaptıklarına dair bir kayıt bulunmaktadır:

> Firavun ve ileri gelenlerinin başının üzerinde 200 arşın [300 ayak] uzunluğunda ve 50 arşın [75 ayak] genişliğinde taş bir kubbe yaptı... Firavun göğe baktığında avludaki halkla birlikte ağzını açarak büyük bir çığlık attı. [25]

200 kübit x 50 kübit yaklaşık 100 metre x 25 metreye (328 fit x 82 fit) eşit olduğundan, böylesine büyük bir bloğu kaldırabilecek herhangi bir büyücünün, bu boyutun dörtte birinden bile küçük olan Triliton'un megalitlerini kaldırmakta zorluk çekmeyeceği açıktır. Her neyse, tanrıların büyücüleri düşüncesi bizi dolambaçlı bir yoldan, Tarih ve Günlük'te 19. yüzyılın ortalarında Baalbek'e neyin yol açtığını anlatan David Urquhart'a geri götürüyor:

> Ben oraya Betylia [yani betyller] tarafından çekildim , bu antik yazarların gizemiydi... [inanıyorum ki] bunların, uzak mesafeli ticarette çalışan Fenike gemilerinde kullanılan Mıknatıslar olduğuna ve filolarının dönüşünde dini alayla Baalbek'teki tapınağa götürüldüğüne ve filolar tekrar gönderilinceye kadar orada kaldıklarına ...26

yazık ki Urquhart, Baalbek'te aradığı kayıp teknolojiye, yani "sihirli, manyetik taşlara" dair hiçbir ipucu [27.] Ne bulamadı. "Betylia'yı barındıran tapınak nerede?" diye sordu. "Kayboldu."
"Platformun üzerinde durmuş olması ve muhtemelen yol açmak için aşağı çekilmiş olması gerektiği" sonucuna vardı.

Machine Translated by Google

Roma tapınakları için.[28] Bu nedenle, Trilithon'un gizemlerini ve yerel muhbirlerinin kendisine kalıntıların yarım mil güneyindeki taş ocağında terk edilmiş halde gösterdiği daha da büyük bir kesme taş bloğu araştırmakla yetindi. Bu kalıntıların, "şimdi tepesine sıkışmış" olan daha sonraki tapınaklar olmadan hayal edildiğinde, "sadece dörtgen bir muhafaza" olduğunu belirtti: [29]

> Bir kral heykeli, bir sarayın süsü veya bir tapınağın ihtişamı için devasa blokların yontulması düşünülebilir, ama burada böyle bir amaç yoktur; böyle bir çabanın açıklanabileceği düşünülebilir bir amaç yoktur. [30]

Bu, Urquhart'ın kendi başına hiçbir cevap veremediği bir dizi sorudan biriydi: birincisi, neden bu kadar büyük bloklarla inşa edildi (ki bunların yanında "Stonehenge bir çocuk oyuncağı" gibidir); ikincisi, Baalbek büyük bir başkent veya büyük bir liman olmadığı, içeride çok uzakta bulunduğu halde neden burada inşa edildi; üçüncüsü, ocaktaki bloktan ve Triliton'un yerleştirildiği U şeklindeki duvarın bitmemiş durumundan da anlaşılacağı gibi, çalışma neden aniden durduruldu; ve dördüncüsü, Baalbek neden benzersizdi? [31]

> Bu yapı tektir; yeryüzünde buna en ufak bir benzerliği olan hiçbir şey yoktur. [32]

Urquhart o gece Baalbek Emiri'yle yemek yedi ve ona devasa U şeklindeki duvarın kimin tarafından inşa edildiğini sordu. Emir, oldukça gerçekçi bir tonda, inşaatın üç aşamadan geçtiğini söyledi. Megalitik yapı, Tufan'dan önceki ilkel dönemde iki farklı hükümdarın emriyle yapılmıştı:

> Ve sonra Tufan geldi. Daha sonra Süleyman tarafından onarıldı. [33]

Urquhart, Beyrut'a dönüş yolundayken Emir'in kendisine söylediklerini düşündü ve bunların temel bir gerçeğe değindiği ve "Baalbek taşlarının bir kısmı olarak değerlendirilmesi gerektiği" sonucuna vardı.
Tufanın alıp götüremediği o güçlü adamlar.” [34] Dahası, ona öyle geliyordu ki:

> Tufandan önce insan toplumunun tüm seyri sona ermişti... Baalbek'i inşa edenler, güç ve bilimin en yüksek zirvesine ulaşmış bir halk olmalıydı; ve bu bölge onların egemenlik alanının merkezi olmalıydı. [35]

Sonuçta Nuh, Gemiyi inşa edecek bilimi öğrenmişti:

> 450 fit uzunluğunda, 75 fit genişliğinde ve 45 fit derinliğinde bir gemi... Dolayısıyla, bu ünlü adamların bilgisinden yararlandı ve denizcilik, tufan öncesi dönemlerde olağanüstü bir mükemmelliğe ulaşmış olmalı. Geminin inşası için elimizde yalnızca İncil'in yetkisi var... Öte yandan, Baalbek'i ziyaret eden şüpheci, geminin duvarlarına, üzerinde topları olan üç katlı bir geminin ağırlığında taşlar yerleştirebilen adamların [bu kadar muazzam] boyutlarda bir gemi inşa edebileceğinden şüphe etmeyi bırakacaktır. Sanırım Tufan öncesi kökeni...

Machine Translated by Google

Birinin eleştirmen tarafından, diğerinin de inanan tarafından tartışılması mümkün değildir. 36

Günümüzde, haklı olarak, şüpheciler safça batıl inanç ve kolay inanış kokan her şeyi sorguluyorlar. Ancak Urqhuart'ı bu kadar heyecanlandıran gelenekler yaygın. Nuh'un 37 yaşında olduğu ve Tufan'dan sonra geri kalan hayatını geçirmek buraya geri döndüğü söyleniyor. 1670-1704 yılları arasında Lübnan Maruni Patriği olan Estfan El Douaihy'ye göre: üzere

> Baalbek dünyanın en eski yapısıdır... ... Tufan yüzünden kötülükleri yüzünden cezalandırılan devlerle doluydu .

yerleştirilmesinde iblislerin rol oynadığını ileri süren diğer gelenekleri de yansıtıyor. 39 ve Arapça bir el yazması, megalitlerin Urquhart'a, Tufan'dan sonra Baalbek'i yeniden inşa etme girişimiyle ilgili bir hikaye anlatılmıştı. Bu hikayede, hasarlı surları onarmak için devleri gönderen Süleyman değil, Nuh'un torununun torunu Nimrod'du. 40

Cinler, devler, silindirler, vinçler, vinçler... ya da uzaylılar?

Trilithon'un üç devasa bloğuna, tabanları Baalbek'in batı duvarında yerden 6 metreden (20 fit) fazla yüksekteyken baktığımda, neden iblislerin veya devlerin işi olduğuna inanıldığını anlayabiliyorum. Gerçekten de doğaüstü, hatta imkânsız görünen bir şey var onlarda. Uzunlukları sırasıyla 19,60 metre (64 fit 3 inç), 19,30 metre (63 fit 3 inç) ve 19,10 metre (62 fit 8 inç) ve hepsi 4,34 metre (14 fit 3 inç) yüksekliğinde ve 3,65 metre (12 fitin biraz altında) genişliğinde. Eklem yerlerine bir jilet bıçağının ucunu bile sokmak mümkün değil.
41 Bunlar o kadar hassas bir şekilde yerleştirilmiş ki, bunları takmak imkansız.

"Anla işte" diyebiliyorum sadece!

Ancak konuya ilişkin geleneksel bir bakış açısı istiyorsanız Jean-Pierre Adam'ın 1977 tarihli A propos du makalesini Baalbek Üçlüsü: Megalitlerin Taşınması ve Eserlerinin Düzenlenmesi. Tüm şüpheciler 42 okuyun. Bu hala standart bir çalış tarafından sanki kendi iddialarını kanıtlıyormuş gibi alıntılanan bir referans ve blokların üzerine yerleştirileceğini öngördüğümüz sedir ağacından silindirlerin kullanılmasını öngören bir öneri ortaya koyuyor. 43 Blokları silindirlerin üzerine çekmek için Adam önce 800 kişilik bir sürünün kullanımını düşünür, sonra (lojistik nedenlerle) reddeder. öküz. 44

Son olarak, insan kas gücünün zayıflığının teknik ustalıkla giderilebileceğini düşünerek, her biri 24 kişilik bir ekip tarafından çalıştırılan altı adet ırgatla donatılmış birden fazla makara dizisi üzerinde karar kılar ve toplamda sadece 144 kişi yapar; bu da Trilithon bloklarını, yarım mil (800 metre) uzaklıktaki taş ocağından inşaat alanına teker teker taşımak için. 45 Yolculuğun sonunda, her biri 32 kişilik bir ekip tarafından çalıştırılan 16 büyük ırgatın (yani toplamda 512 kişi) gerekeceğini hesaplar. 46 Irgat sayısının artırılmasının nedeni, işlemin sonunda blokları son konumlarına manevra etmek ve tahta Bu, blok ile sürüklenmesi gereken yüzey arasındaki silindirlerin duvarda bırakılamayacağı için çıkarılması gerekeceğidir. sürtünmeyi büyük ölçüde artıracaktı, ancak teorik olarak bir tür yağlayıcının kullanılması, Adam'ın daha önce hiç karşılaşmadığı bir sorun olan blokları kaldırma ihtiyacını ortadan kaldıracak kadar sürtünmeyi azaltacaktı.

Machine Translated by Google
Romalıların bu büyüklükteki bloklarla karşılaşmayı tercih etmeyeceklerine inanıyor .

Friedrich Ragette, Triliton'daki megalitleri taşıma ve yerleştirme zorluğuna karşı biraz farklı bir ortodoks çözüme sahip. 48 Onun durumunda, bu, işlemin sonunda blokların kaldırılmasını içeriyor ve bunun birden fazla "Lewis" cihazı kullanılarak yapıldığını öne sürüyor (taşların kütle merkezlerinin üzerindeki özel olarak kesilmiş deliklere yerleştirilen, zincirlere veya iplere bağlı ve vinçler veya vinçlerle kaldırılan metal parçalar):

> Trilithon'un 800 tonluk bloğu, silindirler kullanılarak yerine yerleştirilmiş olmalı. Ardından, muazzam yük santim santim indirilmeden önce silindirlerin çıkarılabilmesi için hafifçe kaldırılması gerekti. Lewis deliği başına beş ton kaldırma kapasitesi hesaplarsak, 160 tona ihtiyacımız olacak.
>
> Taşa 49 adet bağlantı parçası eklenmiştir.

Burada detaylı bir eleştiri sunma niyetinde değilim. Sadece Adam ve Ragette'in önerilerinde bazı zorluklar olduğunu belirtmekle yetineceğim. Örneğin her ikisi de tahta silindirlere dayanıyor, ancak hesaplamalar, devasa blokları desteklemenin yarattığı stresin, en dayanıklı Lübnan sedirinden kesilmiş olsalar bile, bu silindirleri çok hızlı bir şekilde ezeceğini gösteriyor. 50 Aynı şekilde, ırgatlar da gayet iyi ve her adamın uygulayabileceği "kas gücünü" kesinlikle artırıyor, ancak Adam'ın da farkında olduğu bir tehlike var: Eğer yere büyük ölçüde sabitlenmezse, hareket eden bloklar değil, ırgatlar olacaktır. 51 Son olarak, her duvar ustası Lewis düzeneklerinin prensibini ve nasıl çalıştıklarını anlar, ancak Trilithon bloklarında tek bir Lewis deliğinin, hatta her birinde 160 tane Lewis deliğinin bile işareti yoktur. 52

Hem Adam hem de Ragette ve Triliton'un tüm başarısının ne kadar sıradan ve gizemli olmadığına bizi ikna etmek isteyen diğerleri, anlatılarına tarihsel dönemlerde bilinen teknolojiler kullanılarak taşınan büyük megalitlerden bahsederek başlamayı severler. Örneğin, 25 metre (82 fit) yüksekliğinde ve 320 ton ağırlığındaki bir Mısır dikilitaşı, MS 1. yüzyılda İmparator Caligula tarafından Roma'ya getirilmiştir. Bu dikilitaşın özel olarak inşa edilmiş bir gemiyle Mısır'dan Akdeniz'e taşınması, başlı başına inanılmaz bir mühendislik, lojistik ve ağır yük kaldırma başarısıydı. Daha sonra, çok daha sonra, on altıncı yüzyılda, aynı dikilitaş Caligula'nın zamanından beri durduğu yerden taşınarak yeniden dikildi. 53 Benzer şekilde, Rusya'da, on sekizinci yüzyılda Papa V. Sixtus'un emriyle San Pietro Meydanı'na dikilen "Thunderstone" adlı 1.250 tonluk granit blok, hâlâ Sankt-Peterburg şehrinde duran Büyük Petro'nun atlı heykelinin kaidesi olarak, bronz kürelerden oluşan özel bir hareketli ray üzerinde yedi kilometre (4,3 mil) karadan taşındı.

54

Dikkat edin, devasa büyüklükteki bir megaliti bronz bilyelerin üzerinden düz bir çizgide sürüklemek veya devasa boş bir karenin ortasına dikmek başka bir şey, ama bir titanın Lego projesi gibi görünen bir duvara bir dizi megalit inşa etmek bambaşka bir şey.

Yine de... bunun yapılabileceğini, benzer şeylerin yapıldığını ve elbette -çünkü kanıtlar gözümüzün önünde- Baalbek'te yapıldığını kabul edelim . Dolayısıyla önemli olan tek soru, bunu yapanların Romalılar mı olduğu, yoksa onların ve 10.000 yıl veya daha öncesine dayanan, onlardan önceki kültürlerin U şeklindeki megalitik duvarı yerinde bulup kendi yapılarını da bu duvara mı yerleştirdikleridir.

Machine Translated by Google
Bana öyle görünüyor.

Daniel Lohmann'ın Roma öncesi dönem olarak tanımladığı ve Podyum 1 olarak adlandırdığı, üzerine Jüpiter Tapınağı'nın inşa edildiği Baalbek ovasının üzerinde yükselen sağlam temel , güney, batı ve kuzey taraflarını saran U şeklindeki duvarın içine güzelce yerleşmiştir. Duvar hiçbir noktada Jüpiter Tapınağı'nı desteklemez . Tamamen ayrı, dışarıdan bir yapıdır.

Batı duvarı boyunca birkaç kez yürüyor, Trilithon'un muhteşem megalitlerine şaşkınlıkla bakıp ne anlama geldiklerini anlamaya çalışıyorum. Onları buraya yerleştirenlerin Romalılar mı yoksa bilinmeyen, tufan öncesi bir kültür mü olduğu önemli değil, asıl bilmek istediğim şey, neden 6 metre yukarıya koydukları? Mantıklı olan en büyük ve en ağır blokları zemin seviyesine koyup, daha küçük ve daha hafif blokları üstlerine eklemekken, neden daha küçük blok sıralarının üzerine yığdılar? Neden tam tersini yapmanın getirdiği muazzam ek mühendislik ve kaldırma zorluğunu yarattılar?

Duvar boyunca yürüyorum. Blokları ve sıraları sayıyorum. Her şeyden önce, zemin seviyesinden yukarı doğru ilerlerken, üç sıra oldukça küçük -diyelim ki 1,5 metre (yaklaşık 5 fit) yüksekliğinde, çeyrek tonluk- kesme taştan yapılmış bloklar var. Bunların üzerinde, çok daha büyük, çok güzel işlenmiş (ancak aynı zamanda çok aşınmış) ve üst yarısı tabandan daha dar olacak şekilde kesilmiş altı blok var. Daha önce anlattığım güney duvarındaki bloklarla aşağı yukarı aynı olan bu altı blok (bkz. On İkinci Bölüm), her biri yaklaşık 400 ton ağırlığında. Son olarak, bunların üzerinde, Trilithon'un üç devasa, 800 tonluk bloğu yer alıyor.

Şimdi kuzeye, batı ve kuzey surlarının köşesine doğru yürüyorum. Trilithon'un en kuzeydeki bloğu batı surunun sonuna kadar uzanmıyor. Podyum 1'den uzanan ve köşenin üzerine inşa edilmiş bir Arap savunma kulesiyle doldurulmuş bir boşluk var. Ama o kuleyi zihnimde canlandırabilirsem, neler olduğunu görebiliyorum, çünkü diğer tarafında "U" şeklindeki surların kuzey kolunu oluşturan devasa bir megalit sırası daha var; daha önce yukarıdan baktığım sıra (bkz. On İkinci Bölüm); gerçekten de Arap savunma kulesi, Podyum 1'in kuzey surundan 11 metre genişliğinde çimenli bir boşlukla ayrılan megalitik surların bu kısmını tam olarak görebilmek için çıktığım kuleydi.

Arkeologların U şeklindeki duvarı, Jüpiter Tapınağı'nın görkemli ama tamamlanmamış Podyum 2'sinin tabanı olarak gördüğünü biliyorum. Lohmann, tam da böyle olduğunu çok iyi savunuyor. Ama eğer öyleyse, yük taşımayan, tamamen kozmetik işlevi olan bu duvar beni hâlâ rahatsız ediyor ve Romalıların çok daha eski bir zamandan miras aldığı bir özellik olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Ancak arkeologlarla aynı fikirde olduğum nokta, yarım mil ötedeki taş ocağında hâlâ bulunduğunu bildiğim ve burada işim biter bitmez inceleyeceğim daha büyük megalitlerin kesinlikle U şeklindeki duvarın kuzey ve güney kollarının tepesine yerleştirilmek üzere tasarlanmış olması ve böylece Trilithon'un yerleştirilmesiyle batı duvarının ulaştığı yüksekliğe ulaşmasıydı. Doğru, Trilithon bloklarından biraz daha uzun ve genişler, ancak taş ocağından yolculukları sırasında onları korumak için bırakılan "çıkıntı" kesildiğinde, bir yapbozun parçaları gibi tam olarak uyacaklardı. Bu durum, Romalıların U şeklindeki duvarı Podyum 2'nin bir parçası olarak mı yoksa tarih öncesi antik çağın kayıp bir medeniyetinin mimarları ve duvar ustalarının işi mi olduğu fark etmeksizin geçerlidir.

Machine Translated by Google

Ve arkeologlarla aynı fikirde olduğum bir konu daha var.

"Antik astronot" meraklıları tarafından, özellikle de Zecharia Sitchin'in 1980'de ilk kez yayınlanan "Cennete Merdiven " adlı kitabında (ve Dünya Günlükleri serisinin sonraki ciltlerinde) onlarca yıl önce dolaşıma sokulan fikirler kesinlikle doğru olamaz. Baalbek her ne ise ve hangi sebeple olursa olsun, burada 800 ton ve üzeri megalitler kullanılmış ve bu megalitleri yerleştiren her kimse, Sitchin kesinlikle bunu "tanrıların uçakları için yaratmak amacıyla yapmamıştır. 55 Sitchin, Baalbek'in yükseltilmiş platformunun "son derece bir iniş yeri" ağır bir yükü desteklemek için tasarlandığını" ve söz konusu ağır yükün " roket benzeri bir Uçan Oda" olduğunu iddia etse de, bu iddianın ancak Baalbek'in gerçek görünümü ve düzeni hakkında hiçbir fikri olmayan ve yalnızca site hakkında doğrudan bilgisi olmayan kişiler tarafından inanılabilecek bir adam tarafından yapılmış olabileceğini iddia ediyor.

Sitchin'i Baalbek platformunun tamamının megalitik olduğuna ikna etmiş gibi görünen Trilithon'un devasa megalitik bloklarının, aslında (sadece mütevazı boyutlardaki) Podyum 1'i çevreleyen U şeklindeki duvarın parçaları olduğu ortaya çıkıyor. Bir uzaylı, uzay aracını böylesine mütevazı bir podyuma bile indirebilirken (eğer orada başka bir yapı yoksa), kesinlikle bir duvarın tepesine indirmek istemez. Dolayısıyla, U şeklindeki duvarın megalitik karakterini kullanarak, hiçbir bağlantısı olmayan ve desteklemeyen bir podyumun, "mekiğin tüm iniş ve kalkışlarının gerçekleştirilmesi gereken" son derece ağır yükler taşımak üzere tasarlanmış bir uzaylı "iniş platformu" olduğunu iddia etmek ya cahilce ya da samimiyetsizce ya da her ikisi birdendir .

Ayrıca, Baalbek kompleksinin tamamı megalitik olsa bile -ki bu kesinlikle doğru değil- kendimize, uzay gemileriyle Güneş Sistemi'ni geçebilen teknolojik olarak gelişmiş uzaylıların neden böyle bir platforma inmek zorunda olduklarını sormalıyız. Sitchin'in bize inandırmaya çalıştığı gibi gezegenden gezegene atlayabiliyorlars bilimleri bundan biraz daha ileri teknolojili ve amaca uygun bir şey inşa etmeye hazır olmaz mıydı? Kısacası, Sitchin'in 1970'lerin NASA uzay teknolojisini şablon olarak alıp hayalindeki antik astronotlara yansıttığı apaçık ortada değil mi?

Zecharia Sitchin'i şahsen tanıyordum, New York'ta kendisiyle birkaç akşam yemeği yedim ve bir keresinde İngiltere ziyareti sırasında Stonehenge'den Londra'ya arabayla götürmüştüm. Onu yeterince severdim ve iyi bir araştırma yaptığını düşünüyorum, ancak en azından Baalbek konusunda -kendim de keşfettikten sonra- "iniş platformu" tezinin temelden hatalı olduğundan artık şüphem yok. Ancak bu, kitaplarında ortaya koyduğu her fikrin eşit derecede tehlikeye girdiği anlamına gelmez. İddia ettiği gibi okuyup çeviremediği Mezopotamya çivi yazısı metinleri ("çevirileri" ana akım akademisyenlerin çalışmalarından uyarlanmış ve bir dereceye kadar "kurgulanmıştı") gerçekten de son derece ilgi çekici materyaller içeriyor ve bence bunlarda ileri teknoloji ipuçlarını fark etmekte haklıydı.

Peki bu teknolojiler "uzaylı" mıydı yoksa insan mıydı? Bu soruya On Altıncı Bölüm'de, İncil ve diğer kadim metinlerde "Nefilim" ve "Gözcüler" olarak anılan bazı güçlü varlıklar hakkında bilinenleri ele alırken tekrar döneceğiz.

Dünyanın en büyük kesme taş bloğu

Elif, "Arkeologların antik astronotlar fikrine nadiren açık olduklarını gördüm" diye yazdı.
Batuman , 18 Aralık 2014'te New Yorker'da Baalbek hakkında yazdığı bir makalede , "her ne kadar biri

Machine Translated by Google
Arkeologlar cevapları aramaya başladıklarında, buldukları tek şeyin daha büyük ve daha gizemli bir blok olduğunu ileri sürüyorlar." [58] Gerçekten

de öyle! Haziran 2014'te, Baalbek'e varmamdan sadece bir ay önce, Alman Arkeoloji Enstitüsü, Jüpiter Tapınağı'nın yarım mil güneyindeki taş ocaklarında çarpıcı bir keşif yaptı. Uzun zamandır orada, Triliton'daki tüm taşlardan önemli ölçüde daha ağır olan iki dev megalitin bulunduğu biliniyordu. Ancak Baalbek çevresinde bir asırdır süren yoğun araştırmalara rağmen kimsenin şüphelenmediği şey, üçüncü devasa bir bloğun, binlerce yıldır taş ocağında biriken tortunun altında gömülü ve görünmez halde yatıyor olmasıydı. Arkeologlar keşiflerini Kasım 2014'ün sonlarına kadar dünyaya duyurmamayı tercih ettiler, ancak Haziran ayında kazdıkları için, 10 Temmuz'da taş ocağını ilk ziyaret ettiğimde orada, tam ortada duruyordu ve keşfin aslında kendisine ait olduğunu ve Almanların sadece el koyduğunu iddia eden yerel bir dükkan sahibi, dikkatimi çekmeye özen gösterdi.

Taş ocağı, bir yolla ikiye bölünmüştür ve tapınaklar yönünden yaklaştığınızda karşınıza çıkan ilk alanda, yüz yıldır Baalbek kartpostallarını süsleyen ve David Urquhart gibi gezginlerin çok daha önce de bildiği, "Güney Taşı" olarak da bilinen ünlü "Hamile Kadın Taşı" yer alır. 21,5 metre (neredeyse 71 fit), 4,2 metre (yaklaşık 14 fit) yüksekliğinde ve 4,3 metre (yaklaşık 14 fit) genişliğindedir. Ağırlığı ise 59.970 tondur.

Yolun karşısında, çok eski zamanlardan beri keşfedilmemiş, daha da büyük bir megalit daha 1990'larda ortaya çıkarıldı. Uzunluğu 20,5 metre (67 fitten biraz fazla), genişliği 4,56 metre (neredeyse 15 fit) ve yüksekliği 4,5 metre (14 fit 9 inç) olup, ağırlığının 1.242 ton olduğu hesaplandı.
[60] Ancak Haziran 2014'te keşfedilen megalitin kütlesi bunların her ikisinden de büyük olup 19,6 metre (64 fit 4 inç) uzunluğunda, 6 metre (19 fit 9 inç) genişliğinde ve 5,5 metre (18 fit) yüksekliğinde olup tahmini ağırlığı 1.650 tondur. [61]

Heyecanlı dükkân sahibi, ziyaretim sırasında bana gururla, antik dünyada şimdiye kadar çıkarılmış en büyük taş bloğu olan bu yeni kazılmış megaliti gösterdi. Üst yüzeyi, hemen yanında ve paralelinde yer aldığı Hamile Kadın Taşı'nın alt kenarından iki metreden (6 fit 7 inç) daha az aşağıdadır. Ve Hamile Kadın Taşı gibi, "başlık" çıkarıldıktan sonra, üç dev bloğun da şüphesiz amaçlandığı U şeklindeki duvara doğrudan yerleştirilmeye hazır, güzelce kesilmiş ve şekillendirilmiştir.

Bu tuhaf, dünya dışı blokların etrafında tırmanarak birkaç saat geçiriyorum. Sanki dağcılık yapıyormuşum gibi hissediyorum. Ölçek o kadar muazzam ve bir bakıma o kadar "uzaylı" ki, günlük gerçeklikten tuhaf bir kopuş başlıyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Hamile Kadın Taşı'nın, kayanın altından çıktığı yerde, tabanından temiz ve düz bir kesikle kesilmiş gibi göründüğünü fark ediyorum. Bu nasıl yapılmıştı? Ve nerede durursam durayım -yukarıda, aşağıda, yanında- kadim ve bilinmez zihinlerin bu canavarca ürünü karşısında cüce kalıyorum. Uzak bir çağda birinin bunu tasarlayabilmesi, kesip çıkarabilmesi ve sonra sonunda onu burada bırakıp, terk edip, unutabilmesi düşüncesi bile benim için anlaşılmaz. Bunu ne kadar yakından incelersem, işçiliğin hassasiyeti, girişimin ölçeği ve yaratılışına giren irade ve hayal gücü hakkında o kadar çok ayrıntı gözlemliyorum ki, onun ve buradaki taş ocaklarındaki arkadaşlarının, Trilithon'un ve Baalbek'teki diğer dev megalitlerin,

Machine Translated by Google

Daniel Lohmann'ın ne kadar derin bir şekilde aynı fikirde olmadığını biliyorum! Birkaç ay sonra, Şubat 2015'te, birkaç gün boyunca uzun uzun yazışacağız. Birçok sorumu nezaketle yanıtlayacak ve oradayken anlayamadığım Baalbek'in bazı karmaşık yönlerini anlamama yardımcı olacak. Tüm bu muazzam planın Roma kökenli olduğunu mükemmel bir şekilde ortaya koyacak. Hatta bana Trilithon duvarının temellerine yerleştirilmiş sütun tamburunun bir fotoğrafını gönderecek ve şöyle yazacak:

> Son çalışmalarımda bu sütun tamburu parçasını buldum, yeniden kazdım ve tambur çapını belirlemek için milimetre hassasiyetinde ölçtüm. Yüzey yapısını ve taş işçiliğini Jüpiter tapınağı sütunları ve litolojiyle karşılaştırdım. Tüm bulgular, Roma Jüpiter tapınağının sütun tamburlarıyla birebir aynı. Parçanın kenarları düzgün bir şekilde işlenerek kesme taş haline getirilmiş ve Roma Jüpiter Tapınağı evresindeki tüm kesme taşların (megalitler de dahil) sahip olduğu güzel ve keskin kenarlara sahip olmuştur.

62

Benim cevabım:

> Öncelikle, tamamen açık olmak gerekirse, bu parçanın Roma Jüpiter Tapınağı'nın sütun tamburundan olduğunu tartışmıyorum. Kesinlikle öyle. Ve Roma Jüpiter Tapınağı sütunlarının genel kabul görmüş tarihlendirmesini de tartışmıyorum . Ancak bu parça, sizin ve meslektaşlarınızın Trilithon kronolojisini oluşturmak için kullandığınız (müthiş!) mantık yapısının çok önemli bir parçası ve bu kronolojiyi aktarırken birçok kişinin dayandığı bir şey. Bu nedenle, biraz daha sorgulamak istediğim şey, bu sütun tamburu parçasının batı duvarının orijinal inşasıyla aynı zamanda oraya yerleştirildiğine dair kesinlik seviyeniz. Güzel kesilmiş ve şekillendirilmiş, katılıyorum, ama yine de (özellikle de bana gönderdiğiniz fotoğrafta net bir şekilde görüldüğünde) göze batıyor. Bu kurstaki diğer bloklardan çok farklı, müdahaleci, tuhaf ve kullanışsız görünüyor. Kısacası, orijinal duvarın ayrılmaz bir parçası olmaktan ziyade, duvarın sonradan onarılmış olması ihtimalinin daha yüksek olduğu iddia edilebilir. Bu iddiayı destekleyen bir diğer nokta da, Arapların tüm alandaki duvarları sürekli olarak onardıklarını ve bazen de bunu yapmak için sütun tamburları kullandıklarını bilmemiz. Öyleyse, bu neden bu onarımlardan biri olmasın? Bu olasılığı tamamen, etkili bir şekilde ve kesin olarak ortadan kaldıran, kesinlikle ikna edici arkeolojik kanıt nedir? Cevabınızda bu noktaya özellikle değinirseniz çok sevinirim.

63

Lohmann da bana aynı şekilde karşılık veriyor:

> Parça, megalit podyum ile tapınağın eşzamanlılığını gösteren göstergelerden sadece biri. Bu bizim sonucumuz değil, bilimin yüz yılı aşkın süredir bildiği bir şey; en geç 1900-1904 yılları arasında Alman ekibinin kazılarından beri. Evet, göze çarpıyor. Ama hayır, diğerlerinden pek de farklı değil. Tapınağın inşaatçıları oldukça pragmatik davranmışlar: Yapı toprağın altına veya başka bir şeyin arkasına gizlenecekse, onu düzleştirme zahmetine girmemişler.

Machine Translated by Google

> Yüzeyler veya güzel görünmesini sağlamak... İnşa ederken ilk önemli olan, sağlam ve dengeli bir duvar oluşturmak için kesme taşın üst ve alt kısımlarının, ardından iki tarafının mükemmel bir şekilde düzleştirilmesiydi ve bu, sütun tamburunda, etrafındaki bloklarda yapıldığı gibi, tam olarak aynı Roma usulüyle yapıldı. Parçanın uzunluğuna bakıp duvarda bir delik hayal ederseniz, üst sıradaki iki küçük kesme taş düşecek ve üstteki yapılar için daha fazla dengesizliğe neden olacaktır. Burada, sürtünmeli bağlantı/kuvvet kapanması (sözlüğümden kraftschluss'un çevirileri - dil engelleri!) gereklidir, bir sıra "gergi"deki kesme taşı öylece değiştiremezsiniz. İkinci olarak, Arapların Roma duvarlarını onarmaları çok farklı görünüyor: bunun yerine daha küçük bloklar kullandılar ve bir bloğu asla bu kadar sıkı bir şekilde sıkıştıramazlardı... Ortaçağ onarımlarında hiçbir zaman bu kadar sıkı derzler olmaz. Benim gibi bir mühendisi %100 emin kılan şey, hassasiyetin bir karşılaştırmasıdır. 64

Trilithon Duvarı'nın kendi fotoğraflarımızı inceledikten sonra -Santha oradayken çok sayıda fotoğraf çekmişti- Lohmann'ın argümanına ikna olmadım. Her şeyden önce (bkz. Tablo 40), bu sütun tamburu "toprağın altında veya başka bir şeyin arkasında" saklı değil. Duvarın en alt görünür kısmında açıkça görülüyor ve göze batıyor. Belirgin bir şekilde farklı, çok daha koyu bir taştan yapılmış ve komşu bloklardan çok farklı bir "görünüme" sahip. Aslında oldukça benzersiz.
İkinci olarak, hassasiyet konusunda, sütun tamburunun Arap onarımı olamayacağı konusunda Lohmann'a katılmıyorum. Okuyucu, Levha 42 ve 43'te, Baalbek surlarında Arap onarımının bir parçası olduğu kesin olan başka bir sütun tamburunun örneğini bulacaktır ve hassasiyeti, temellerdeki sütun tamburunun hassasiyeti kadar iyidir. Düşündüğüm bir diğer olasılık da -Roma öncesi bir duvara yapılmış bir Roma onarımı olabileceği- hala geçerliliğini koruyor. Bu doğaçlama bloğun yerine geçen alt blok ciddi şekilde hasar görmüş ve kaldırılmasına karar verilmiş olsaydı, üstündeki iki küçük dikdörtgen blok (Lohmann'ın "düşerek üstteki yapılar için daha fazla istikrarsızlığa yol açacağını" söylediği bloklar) aynı anda kaldırılmak zorunda kalacaktı.

Ancak bir sonraki seviye öyle ayarlanmış ki, içindeki diğer blokların hiçbiri düşmemiş olacak ve üstündeki seviyedeki devasa megalitin herhangi bir dengesizliği olmayacak. Megalit, en az beş büyük yatay blok üzerinde destekleniyor ve bunlardan üçü, alttaki iki küçük bloğun çıkarılmasından hiç etkilenmeyecek, diğer ikisi ise "sürtünme bağlantısı" ile yerinde tutulacak. Sütun tamburu şekillendirilip yer seviyesine yerleştirildikten sonra, iki küçük blok, üstündeki duvara geri kaydırılabilir ve bu da çok temiz ve etkili bir onarımı tamamlayabili

Benim Podyum 1'i çevreleyen U şeklinde bir megalitik duvar olarak gördüğüm, ancak Lohmann'ın Podyum 2'nin ilk katmanları olarak gördüğü şeyle ilgili başka bir şey, temel bir anlaşmazlık konusu var. Bana "kesme taşların boyutunun yanı sıra" U şeklinde bir megalitik duvar dediğim şeyin "Augustus döneminden sonraki standart bir Roma tapınağı podyumunun tabanı" olduğunu söylüyor. 65'e bakmamı istiyor ve Baalbek'teki benzer bir podyumu olduğunu öne sürüyorBaküs Tapınağı'nın Nimes'teki Maison Carée'nin podyumunun da "Triliton'a karşılık gelen, alt [66] Bana fotoğrafların bağlantılarını gönderiyor. "Yakınlaştırırsanız," diye yazıyor, " katmanın üzerindeki ikinci katmanın taşlarına bakın."

Benim cevabım:

Machine Translated by Google

> Jüpiter Tapınağı'nın megalitik podyumunun, çok farklı bir ölçekte olsa da, "standart bir Roma tapınağı podyumunun şekli" olduğunu yazıyorsunuz, ancak bağlantısını verdiğiniz resimlerden bunu görüp görmediğimden emin değilim. Baküs Tapınağı'ndan bizimkilerden birini buraya ekliyorum... [67]). Tek bir düz kenarı olan bir podyum gösterir (üstteki dudak hariç) (gönderdiğinizle aynı açı ve altta), oysa Jüpiter Tapınağı'nın podyumu, yazışmalarımıza göre Julio-Claudian Tapınağı podyumunun en alt katmanını oluşturan devasa megalitik blokların sırası ile daha çok basamaklı bir etki veriyor, bunlar üstlerindeki dik duvardan çok uzağa basıyor ve üzerinde peristasis bulunuyor. Megalitik katman tamamlanmış ve duvarın tepesine kadar uzatılmış olsaydı benzerlik daha iyi olurdu sanırım, ancak peristasis yine de Baküs Tapınağı'ndaki gibi tepe ile aynı hizada olmak yerine tepeden birkaç metre geriye yerleştirilmiş olurdu. Kısacası, Baküs Tapınağı podyumuna yakınlaştırdığımda, ölçeği ne olursa olsun, Trilithon bloklarıyla örtüşen blokları gerçekten göremiyorum.
> Burada bariz bir şeyi mi kaçırıyorum? 68

Ayrıca şunu da soruyorum: "'Podyum 2'de iyi menşeli organik materyaller buldunuz mu ve bunlar üzerinde karbon tarihlemesi yaptınız mı?"
69 Karbon tarihlemesi konusunda Lohmann "maalesef" hiçbir şey yapılmadığını söylüyor:

> Binanın sürekli değişim geçmişi ve son 100 yıldır yapılan derin kazılar, bize bu konuda yardımcı olabilecek hiçbir arkeolojik veya organik malzeme bırakmamıştır .

Bu, benim için başlı başına büyük bir aydınlanma, çünkü uygun bir metafor kullanmak gerekirse, Jüpiter Tapınağı'nın sözde "Julio-Claudian podyumu" -Podium 2- için arkeolojik kronolojinin tüm yapısının, hiçbir bilimsel tarihleme kanıtı bulunmayan temeller üzerine oturduğu anlamına geliyor. Bu, arkeolojik alanlar için radyokarbon tarihlerinin sorunsuz olduğu anlamına gelmiyor! Daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi, genellikle oldukça sorunlular; ancak Göbekli Tepe'de olduğu gibi, tarihlenen organik kalıntıların belirli bir anda "mühürlendiği" ve daha sonradan yanlış bir şekilde genç bir tarih verebilecek materyallerin araya girme olasılığının olmadığı gösterilebilirse.

Ancak Podyum 2 için, sorunlu olsun ya da olmasın, hiçbir karbon tarihi bulunmuyor. Dolayısıyla, bu inanılmaz derecede ilginç ve tuhaf yapının geleneksel kronolojisinin tamamen stilistik faktörlere dayandığı, belirli yapı stillerinin belirli kültürler ve dönemlerle ilişkilendirilebileceği ve Podyum 2'de görülen "stilin" Roma yapılarının "Julio-Claudian" dönemine tamamen uygun olduğu sonucuna varılabilir.

Bana göre, Baalbek'teki üslup tartışması, alana dair anlayışımızın büyük bir kısmının buna bağlı olduğu düşünüldüğünde, olması gerektiği kadar net değil. Peristasis'in (yani tapınağın cella'sını -iç binasını- çevreleyen dört kenarlı sundurmanın veya sütunlu salonun) konumlandırılmasıyla ilgili soruma yanıt olarak, Lohmann bir üslup anomalisi olduğunu kabul ediyor:

> evet, normalde peristasis, Bacchus'ta olduğu gibi podyumun kenarında dururdu

Machine Translated by Google

> tapınak. Bu, Roma örneklerini takip etmek olurdu. (Roma Forumu'ndaki Mars-Ultor, o 71. yüzyıl için bir dönüm noktasıydı). Bu, Jüpiter'in tuhaflıklarından biridir. [72]

Öte yandan Lohmann, Peristasis'in, Podyum 2 tamamlanmış olsaydı Baalbek'te de olacağını öngördüğü şekilde geriye çekildiği tapınakların var olduğunu belirtiyor; örneğin, Palmira'daki Bel tapınağı, Türkiye'deki Aizanoi'deki Zeus tapınağı ve Türkiye'deki Tarsos'taki devasa tapınak. "Bence" diye yazıyor:

> Bunun nedeni, hem Bel tapınağının hem de Baalbek'teki Jüpiter tapınağının daha eski podyumlar (Baalbek'te Herodian, Palmira'da Helenistik) üzerine inşa edilmiş olması ve birinci yüzyıldan kalma, son moda bir Roma podyumunun (az da olsa) daha eski tapınak binasının altına nasıl sığdırılacağına dair bir çözüm bulunması gerektiğiydi. Baalbek'in terası son derece yüksekti, bu yüzden podyumun devasa olması gerekiyordu ve Palmira'da peristasis zaten ayaktaydı, bu yüzden podyum uzakta dikildi. 73

Lohmann ayrıca, eksik olmasına rağmen gayet normal gördüğü Podyum 2'nin şekli konusunda da ısrarcı:

> Standart bir podyum, bir alt profilden (sizin dediğiniz gibi dudak), “şaft” veya dikey kısımdan (Baalbek'teki triliton tabakası...) ve bir üst dudak katmanından oluşur ...74

İddiasını desteklemek için Lübnan'daki bir diğer Roma tapınağı olan Hosn Niha'nın podyumunun mimari şemasını ekliyor. [75] Ancak benim gözümde Baalbek'teki Podyum 2'den şaşırtıcı derecede farklı görünüyor ve Trilithon ile karşılaştırmamı istediği katman sadece 1,58 metre (5 fit 3 inç) yüksekliğinde, oysa gördüğümüz gibi Trilithon 4,34 metre (14 fit 3 inç) yüksekliğinde.

Daha önce de belirttiğim gibi, Daniel Lohmann'ın güçlü bir argüman sunduğunu düşünüyorum, ancak yazışmalarımızda bana U şeklindeki megalitik duvarın (aslında Jüpiter Tapınağı'nın bulunduğu Podyum 1'i çevreleyen ancak desteklemeyen) Romalıların eseri olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok. Haklı olabilir. Ama yanılıyor da olabilir ve dünyanın dört bir yanından kayıp bir medeniyete dair gelen diğer tüm işaretler bağlamında, Baalbek konusunda açık fikirli olmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum.

Ancak son olarak, beni buna ikna eden şey, taş ocağında gördüklerimdir, çünkü sormamız gerekiyor. 1.000 ila 1.650 ton arasında değişen üç büyük bloğun neden orada bırakıldığını kendimize soruyoruz.

Geleneksel cevap, Romalıların bu olağanüstü büyük blokları çıkardıktan sonra onları taşıyamadıklarını ve öylece terk ettikleridir. Ancak bu açıklama pek mantıklı değil. Eğer Romalıların U şeklindeki megalitik duvardan sorumlu olduğu iddiası doğruysa, daha küçük taş bloklar kullanarak Jüpiter'e adanmış geniş bir tapınak kompleksi inşa ettiklerini biliyoruz. Elbette ihtiyaç duydukları çok sayıda küçük blok için ilk kaynakları, ana akım arkeolojinin iddiasına göre taş ocağından taşıyamayacaklarını keşfettikleri devasa megalitler olmalı, değil mi? Romalılar, daha önce büyük bir özenle yaptıkları işin boşa gitmesine izin vermeyen pratik insanlardı. Yeni taş ocağı yüzeyleri açmak yerine, neredeyse tamamen çıkarılmış bu devasa taşları kullanmazlar mıydı?

Machine Translated by Google
1.000 tondan fazla ağırlıktaki blokları basitçe daha küçük, daha taşınabilir megalitlere bölüp tapınağın geri kalanının inşasını mı yapacaklar?

Bunu yapmamış olmaları gerçekten kafa karıştırıcı ve bu nedenle bu devasa, neredeyse tamamlanmış blokların taş ocağında kalması ve daha küçük bloklara bölünüp Jüpiter Tapınağı'nın genel inşasında kullanılmaması, bana Romalıların bunların orada olduğunu bile bilmediklerini güçlü bir şekilde düşündürüyor; tıpkı Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün, yüz yıllık kazılara rağmen, 2014 yılına kadar üçüncü büyük bir bloğun orada olduğunu bilmemesi gibi. Bana söylendiğine göre, zamanı gelince "taş ocağı megalitlerinin tarihlenmesi ve pratikliği hakkında iyi yeni bilgiler" ortaya çıkabilir, ancak bu bilgi yazının yazıldığı tarihte mevcut değildi. Bunun herhangi bir şeyi çözüp çözmeyeceği veya sadece daha fazla soru ortaya çıkarıp çıkarmayacağı konusunda şüphelerim var. [76] Bunu ilgiyle bekliyorum ama aynı zamanda biraz da

Bizler hafıza kaybı yaşayan bir türüz. 12.800 yıl önce Genç Dryas'ı harekete geçiren ve biri Genç Dryas'ın başında, diğeri sonunda olmak üzere iki küresel sel felaketine neden olan yıkıcı kuyruklu yıldız çarpmaları, çok şeyi unutturdu. Geriye kalan parçalardan hafızayı geri kazanmak, Baalbek etrafındaki karmaşıklıklar ve onlarca yıllık anlaşmazlıkların da gösterdiği gibi, lojistik olarak zor ve psikolojik olarak acı verici. Ancak bilgelerin sözlerinde, büyücülerin eylemlerinde ve Büyük Dönüş zamanında bizi uyandırmak için geride bıraktıkları muazzam anıtlarda, derin ve uzak geçmişten mesajlar bize ulaşmaya devam ediyor.

Machine Translated by Google

Bölüm VI

Yıldızlar

Machine Translated by Google

Bölüm 14
Güneşin Kapıları

Ertesi gün, Jounieh Körfezi'nin etrafındaki muhteşem kıyı şeridini 38 kilometre (23.6 mil) kuzeye, dünyanın en eski sürekli yerleşim yeri olduğunu iddia eden antik Fenike limanı Byblos'a doğru sürerken, aklımda Baalbek hala yer alıyor.

Arkeologlar, M.Ö. 8800'lü yıllarda yerleşim yeri olarak kullanıldığını , işlevini sürdürdüğünü tespit [1] MÖ 5000 yılına gelindiğinde , etmişlerdir. [2] Byblos, o zamandan beri insan nüfusundan hiç yoksun kalmamış, gelişen ve istikrarlı bir yerleşim yeriydi. [3] M.Ö. 3000'li yıllara gelindiğinde Gubla veya Gebel olarak biliniyordu ve antik Kenan kıyılarının önemli limanı ve şehri haline gelmişti. [4] Daha sonra buna Yunanlılar adını verdiler Byblos, Mısır ile yapılan kazançlı papirüs ticaretinin merkezi olarak hizmet verdiği dönemde (bublos , Yunanca papirüs anlamına gelir) Kenanlılar için kullanılan Yunanca isim ve Fenikelilerin kendilerine Kenanlılar demeleri. Basitlik adına, burada "Fenikeli" ve "Kenanlı" terimlerini birbirinin yerine kullanmaya devam edeceğim ve antik Gubla/Gebel'den "Byblos" olarak bahsetmeye devam edeceğim.

Sokak kafeleri, palmiye ağaçları ve hilal şeklindeki güzel limanına vuran parlak Akdeniz'le Byblos'a vardığımızda, Baalbek hakkında aklımdan geçenler bir soru. Romalılar neden imparatorluklarının en büyük ve en görkemli tapınağını Roma'da inşa etmeyi seçmediler? Ya da eğer bir sebepten dolayı Lübnan'da Jüpiter Tapınağı'nı inşa etmek zorunda hissettilerse, neden Byblos gibi prestijli ve önemli bir ticaret merkezinde inşa etmediler? Byblos'ta değilse, neden aynı kıyı şeridindeki Tire veya Sayda gibi ünlü Fenike limanlarından birinde inşa etmediler?

Jüpiter Tapınağı için neden Baalbek? İşte asıl soru bu. Ancak kolay bir cevap yok, çünkü arkeologlar ve tarihçiler, kompleksin herhangi bir bölümünü kimin yaptırdığını, kimin finanse ettiğini veya kimin tasarladığını açıklayacak tek bir kanıt bile olmadığını kabul ediyorlar. Girişimin ölçeği düşünüldüğünde, hiçbir [6] Bu nedenle yalnızca spekülasyon yapabiliriz imparatorun, hiçbir generalin ve hiçbir mimarın bu girişimin sorumluluğunu üstlenmemiş olması gerçekten şaşırtıcı, ancak gerçek şu ki tapınak, inşa edildikten sonraki yüzyıllar boyunca Romalıların ve diğer tüm halkların kayıtlarında tuhaf bir şekilde yer almadı. 7

MS beşinci yüzyılda (o zamana kadar Baalbek çoktan Hıristiyanlaştırılmıştı) yazan Macrobius'a kadar orada tapınılan tanrıya dair bir atıf bile görmüyoruz. 8 Bu neredeyse aynı

Machine Translated by Google

Her ne kadar eski çağların büyücüleri tarafından bu yere bir sessizlik büyüsü konmuş ve Romalılar, kendi tapınaklarının devasa sütunlarını ve alınlıklarını yükseltirken bile, bu büyünün büyüsüne kapılıp kendilerini ona bağlamalarına rağmen. Sonuç olarak, mimarlık tarihçisi Dell Upton'ın da belirttiği gibi, "antik Baalbek hayal gücümüzün bir ürünüdür." Bir bakıma bir fantezi eseridir, çünkü büyük bir kısmı: [9] Hatta sitenin kendisi bile, şu an gördüğümüz haliyle,

> 20. yüzyılın başlarında bir Alman arkeoloji heyeti tarafından, 1930'lar, 1950'ler ve 1960'larda ise Fransız ve Lübnanlı arkeologlar tarafından yeniden inşa edildi. Geri kalanını ise, kompleksin efsanevi tamamlanma aşamasındaki yeniden inşa çizimlerinden biliyoruz. [10]

Sanırım Daniel Lohmann'ı, Roma Baalbek'ini inşa edenlerin aslında o kadar mütevazı insanlar oldukları ve orada attıkları "anıtsallığa doğru atılan dev adımlar"la kendilerini isimlerini bağdaştırmaya çalışmadıkları yönündeki paradoksal spekülasyona götüren şey, bu arkeolojik "mit yaratma" çabasının bir devamı niteliğinde. [11] Elbette, Lohmann haklıysa, tüm bu "megalomanyak" adımların en devasası, Jüpiter Tapınağı'na tamamen kozmetik, yük taşımayan bir podyum kazandırma girişimiydi. Bu podyum, eğer tamamlanmış olsaydı, yaklaşık 15 metre yüksekliğe ulaşacaktı (diğer tüm Roma tapınak podyumlarını gölgede bırakacaktı) ve yüzlerce ton ağırlığında, Trilithon örneğinde ise neredeyse bin ton ağırlığında bloklardan oluşacaktı. Lohmann'ın ve son yüzyıldaki her arkeoloğun referans çerçevesinde, yalnızca megalomanyaklar böyle bir görevi düşünürdü.

Ancak hepimiz spekülasyon yaptığımız için, alternatif bir spekülasyon sunuyorum: Romalılar Jüpiter Tapınağı için Baalbek'i seçtiler; burası onlar için çok özel bir yerdi; çünkü Lohmann'ın "megaloman" kürsülerinin tabanı olduğunu düşündüğü U şeklindeki duvar zaten oradaydı, tanrıların zamanından kalmaydı ve daha sonraki çağlarda yalnızca o kadim tanrıları onurlandırmak için saygı görmeye değerdi; onları onurlandıranların isimlerini yüceltmek ve egolarını tatmin etmek için değil.

Yıldız hayranları

Fenike ve Roma tapınaklarının kalıntılarına bakan, Haçlı döneminden (MS 12. yüzyıl) kalma bir kale , bugün Biblos'un en önemli simgesidir. İlginçtir ki, birçok kez yeniden inşa edilip onarılan bu Haçlı kalesinin duvarlarında, duvar blokları olarak yeniden kullanılmış en az bir düzine Roma sütun tamburu bulunmaktadır. Bu da, bu bölgede hiçbir mimari eseri olduğu gibi kabul edemeyeceğinizi hatırlatır.

Ancak kale, Fenikeli denizcilerin bir zamanlar bilinen dünyanın her noktasına ve ötesine yelken açtığı eski, hatta gerçekten kadim Byblos şehrini hissetmek için harika bir yer; çünkü Fenikelilerin Kolomb'dan binlerce yıl önce Amerika'ya ulaştığı iddiası, ilgi çekici ancak parçalı kanıtlarla desteklenmeye devam ediyor. [12] Bu iki kadim halk arasındaki papirüs ticaretinin çok ötesine uzanan, Antik Mısır'la da gizemli bir bağlantı var.

Machine Translated by Google

Bu bağlantı, Eski Mısırlıların göksel suretini Orion takımyıldızında gördükleri tanrı Osiris ile ilgilidir. Horus'un babası ve büyü tanrıçası İsis'in kocası olan Osiris, geleneğe göre, medeniyetin armağanlarını kabul etmeye istekli olanlara sunan kadim zamanların büyük bir kralıydı. 13 Mısır'ın yerli halklarını sütten kestikten sonra:

> Sefil ve barbarca tavırlarından sıyrılıp onlara toprağı nasıl işleyeceklerini, nasıl ekeceklerini ve biçeceklerini öğretti, onlar için bir kanunlar sistemi oluşturdu ve tanrılara tapmalarını ve onlara hizmet etmelerini sağladı. Ardından Mısır'dan ayrılıp dünyanın geri kalanını dolaşarak çeşitli uluslara kendi tebaasının yaptıklarını öğretti. Kimseyi talimatlarını yerine getirmeye zorlamadı, ancak nazik ikna ve akıllarına hitap ederek, onları vaaz ettiklerini uygulamaya ikna etmeyi başardı.
> 14

Bu büyük uygarlaştırıcı öğretmenin Eski Mısır yıllıklarında kaydedilen eylemleri, elbette, Edfu Yapı Metinleri'nin bize anlattığına göre, anavatanlarını yok eden tufandan sonra büyük gemileriyle "dünyayı dolaşan" ve tufan öncesi dünyayı yeniden diriltmeyi amaçlayan tanrı, büyücü ve bilge topluluklarının misyonunu anımsatıyor. Edfu geleneğinde ortaya çıkan ve sonunda Horus tarafından yenilip boyunduruk altına alınan düşman Set de Osiris mitler döngüsünde önemli bir rol oynar. Uygarlaştırma görevi için uzaktayken tanrı-krala komplo kurar ve döndüğünde, önemli ölçüde yetmiş iki eş- 15 Okuyucunun hatırlayacağı gibi, burada 72 sayısının komplocuların kalp atışları olduğu için bir şifre var. Presesyon döngüsü - bir derecelik presesyon hareketi için gereken yıl sayısı.

Osiris'in cesedinin, Set ve diğer komplocular tarafından bir lahit içine yerleştirildiği ve Nil Nehri'ne atıldığı, akıntının onu kuzeye ve Akdeniz'e taşıdığı anlatılır. Dalgalar kutuyu Lübnan kıyılarına kadar taşır.

> ve onu Byblos'a fırlattı ve yere konduğu anda büyük bir ağaç filizlendi ve kutunun etrafını sararak onu her taraftan kuşattı. Byblos Kralı bu ağacın büyüklüğüne hayran kaldı ve onu kestirip, kutunun bulunduğu gövde kısmından sarayı için bir sütun yaptırdı. 16

Kocasının kalıntılarının yerini öğrenen İsis, Byblos'a gemiyle gider, saraya gider ve Kral'ın çocuklarına dadılık etmesi için bir yol bulur. Kimse tarafından fark edilmeyince bir kırlangıca dönüşür ve sütunun etrafında dönerek ağıt yakar. Sonunda gerçek kimliğini ortaya çıkarır ve hükümdarı sütunu kendisine vermeye ikna eder; sütunun üzerindeki

Osiris'in cansız bedenini içeren lahit ve onunla birlikte Mısır'a geri döner. 17

Bundan sonra olanlar uzun bir hikaye, bu konuya burada girmemize gerek yok ama sonuç olarak Osiris, Orion takımyıldızında gökyüzünde dirilir ve orada bir yıldız tanrı olarak öbür dünya krallığını yönetir; eşi İsis de yanında parlak yıldız Sirius (Eski Mısır dilinde Sopdu veya Sept olarak adlandırılır, Yunancada genellikle Sothis olarak çevrilir) formundadır. 18 Bu yıldız tanımlamalarını özellikle açık hale getiren bir metinde İsis, Osiris'ten şöyle söz eder:

Machine Translated by Google

Kutsal putun, göklerdeki Orion, her gün doğup batıyor; ben onun ardından gelen Sothis'im ve onu terk etmeyeceğim. 19

Ve Piramit Metinlerinde, buna benzer pek çok ifadenin yanı sıra, “Osiris, Orion olarak geldi” ifadesini okuyoruz 20 Örneğin, birçok başka kaynak da, ölmüş Mısır firavunlarını Osiris ve Orion ve Sirius yıldızlarıyla özdeşleştiriyor:

Ey Kralın eti, çürüme... Orion gibi göğe ulaşacaksın, ruhun Sothis kadar etkili olacak ...21

Aynı şekilde:

Ey Kral, gökyüzü seni Orion'la birlikte doğuruyor, şafak ışığı seni Orion'la birlikte taşıyor. Yaşayan, tanrıların emriyle yaşar ve sen de yaşarsın. Orion'la birlikte gökyüzünün doğu bölgesinden düzenli olarak yükselecek, Orion'la birlikte gökyüzünün batı bölgesine düzenli olarak ineceksin. 22

Mısırbilimci Selim Hassan bu metinlerden şunları not ediyor:

Mısırlıların, tarihlerinin bir döneminde, krallarının ruhlarının ya yıldızlarla karıştığına ya da bir yıldıza dönüştüğüne inandıkları ve bu geleneğin hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadığı inkâr edilemez. Dahası, Giza Piramitleri'nin yıldız kültüyle ilişkisi uzun süre gelenek tarafından sürdürüldü ve Kehf ile Kefren Piramitleri'nin yıldız tapınımıyla bağlantılı olduğu ününü Arap Dönemi'ne kadar korudu. 23

Hassan aynı pasajda, araştırmam açısından büyük önem taşıyan bir gözlemde bulunuyor. " Yakut el-Hamevi'nin Mo'gam-el-Buldan Coğrafya Sözlüğü'nde ", "Cilt VIII, s. 457 (Kahire Baskısı)" diye yazıyor:

Giza Piramitleri'nin en büyük ikisinin boyutları verildikten sonra şöyle deniyor: "Sabiler her ikisine de hac ziyaretinde bulundular." Elbette, bu Sabiiler yıldızlara tapıyorlardı ve eğer doğru tahmin ediyorsam isimlerini Mısırca sba, "yıldız" kelimesinden almışlardı. Sabiiler kadim bir dinin takipçileriydi... Göklerin ordularına, gök cisimlerine tapıyorlardı... İsimlerinin kökeni ne olursa olsun, gerçek şu ki, Keops ve Kefren Piramitleri'ni yıldızlarla bağlantılı anıtlar olarak tamamen kabul etmişlerdi.

kült sayılmış ve hac yerleri olarak kabul edilmiştir. 24

Hassan'ın burada kurduğu bağlantı dikkat çekicidir, çünkü Sabiilerin yurdu, Göbekli Tepe'nin birkaç mil Türkiye'nin güneydoğusundaki Harran'dı. Dahası, Harran'ın yakınında, çok eski zamanlardan beri , bu Sabiileri "yıldız tapanları" olmanın yanı sıra,

Machine Translated by Google

"Thoth Kitapları" -bkz. On Birinci Bölüm- Eski Mısır bilgelik tanrısının "Bilgelerin sözlerini" yazdığı kitaplardır. Gerçekten de İslam döneminde (Hz. Muhammed'e Kur'an'ın yedinci yüzyılda vahyedilmesinden sonraki yüzlerce yıl boyunca), Sabiiler, putperest olmadıklarını, "kitap ehli" olduklarını iddia ederek Müslümanların zulmünden muaf tutulabilmişlerdir.

Hıristiyanlar ve Yahudiler gibi, ilahi olarak vahyedilmiş bir Kutsal Kitaba sahip olmaları bakımından seçkindirler. [26] "Kitaplarını" göstermeleri istendiğinde, Hermesçi metinlerin bir kopyasını çıkardılar; bu metinler, Thoth (Yunanlıların Hermes'i, Romalıların Merkür'ü) ile çeşitli öğrencileri arasındaki diyaloglar olduğu iddia edilen Yunanca ve Latince yazılardı [27] Thoth'un bilgelik tanrısı olmasının yanı sıra, [28] Harran'ın en büyük çekicidir. [29] Son olarak, Byblosluların da kendi panteonlarının "Ay Efendisi" olan Sin'e adanmış olması dikkat tapınağının Philo, Fenike Tarihi'nin kaynağı olan Sanchuniathon'dan bahseder:

> Taautos'un eserlerini dikkatlice araştırdı. Bunu, Taautos'un yazıyı icat eden ve kayıtlar oluşturmaya başlayan, böylece bir bakıma öğrenmenin temellerini atan ilk kişi olduğunu fark ettiği için yaptı. Mısırlılar ona Thouth, İskenderiyeliler Thoth der; Yunanlılar ise adını Hermes olarak tercüme etmişlerdir. [30]

Byblos'ta birkaç saat daha kalıyoruz. Antik şehrin kazıları Haçlı kalesinin her yerinde bulunuyor. Bir Roma sütunlu geçidi, küçük bir tiyatro, Fenike surları, MÖ 2800 civarında inşa edilen ve Byblos'un Fenike koruyucu tanrıçasına adanmış Baalat-Gebel Tapınağı'nın temellerinden biraz daha fazlası olan kalıntıları ve MÖ 2600 civarında inşa edilen ve bir zamanlar iki yapıyı ayıran kutsal bir göl olan L şeklindeki tapınak var. Bir kaidenin üzerinde, MÖ 1900-1600 yılları arasında inşa edilen küçük, kaba dikilitaşlar hâlâ ayakta duruyor . Burada MÖ 18. yüzyıldan MÖ 10. yüzyıla kadar uzanan Byblos Kralları'nın kraliyet nekropolünün kalıntıları bulunmaktadır , ancak tüm bunların arasında, çok yakınında, MÖ 5000 ve sonrasına tarihlenen Neolitik mahalle bulunmaktadır; Byblos sakinleri burada ilk olarak MÖ 4500 civarında kırılmış kireçtaşından zeminler yapmaya başlamışlardır .

Tüm bu kalıntılar ve kalıntılar, yüzyıllar boyunca, binyıllar boyunca, üst üste, birbirinin etrafında gelişigüzel bir şekilde birbirine karışmış, tarih öncesine doğru geri çekilmiş, arkeologlar tarafından kapsamlı bir şekilde temizlenmiş ve turistik cazibe merkezleri olarak sergilenmeye bırakılmış. Bu alan kalbime dokunmuyor ve Sanchuniathon'un orijinal metninin, hatta Philo'nun Tarih'inin, günümüze ulaşan parçalar dışında, yokluğunda, burada yapabileceğim daha fazla işe yarar bir şey olmadığını hissediyorum.

> Devam etme zamanı geldi.

Sütun tepesi

Beyrut'tan İstanbul'a kısa bir uçuş ve İstanbul'dan da Şanlıurfa'ya kısa bir yolculuk . Santha ve ben, gizemli "yıldız tapan" Sabiilerin şehri Harran'ı ziyaret etmek ve Göbekli Tepe'ye tekrar gitmek için burayı üs olarak kullanacağız. Ancak ilk hedefimiz bu yerlerden hiçbiri değil. Bunun yerine, henüz kazılmamış ve her türlü belirtiyi gösteren bir alan arıyoruz.

Machine Translated by Google
Göbekli Tepe kadar eski ve aynı gizemli amaca adanmış gibi görünen bir yer. Arka plan araştırmalarımdan öğrendiğim kadarıyla bu alanın adı Karahan Tepe, ancak adını bilmek bir şey; bulmak ise bambaşka bir şey.

Temmuz ayında Türkiye'nin güneydoğusunda hava kavurucu derecede sıcak. Şoförümüz İngilizce konuştuğu için onunla iletişim kurmakta sorun yaşamıyoruz ve o da bizim adımıza başkalarıyla iletişim kurabiliyor, ancak sulanan tarlalar ve çorak tepelerden oluşan bir manzaradan geçerken yanımızdan geçen hiç kimse Karahan Tepe'nin nerede olduğuna dair en ufak bir fikre sahip değil gibi görünüyor. Eh, sonuçta neden bilsinler ki? Sıradan bir tepe ve anlatılanlara göre oldukça ıssız bir yerde. Ancak sonunda, E90 ana karayolunun yaklaşık 15 kilometre (9,3 mil) güneyinde ve Şanlıurfa'nın 65 kilometre (40,4 mil) doğusunda buluyoruz. Engebeli toprak yolun sonunda, alçak duvarlarla ve verimsiz tarlalarla çevrili küçük bir çiftlik evi görüyoruz. Çiftçi kuzeyimizde birkaç yüz metre yükselen bir tepeyi işaret ediyor. Onun arazisinde, diyor, ancak bir göz atabiliriz. Ergenlik çağındaki oğluna, arabamızı mümkün olduğunca sahaya nasıl yaklaştıracağımızı göstermesini söylüyor, sonra arabadan inip yolun geri kalanını yürüyerek gidiyoruz.

Tepe , dik yamaçları, gevşek ve ufalanan toprakla kaplı, doğu ve batı yamaçları sarı otlarla kaplı, kabaca kuzeyden güneye uzanan bir kireçtaşı sırtıdır. Sırtın tepesi deniz seviyesinden yaklaşık 705 metre (2.300 fit) yüksekliktedir, ancak park ettiğimiz yerden tırmanış sadece 50 metre (164 fit) daha sürer ve hemen ardından Göbekli Tepe'den aşina olduğumuz sütunların karakteristik T şekillerini görmeye başlarız. Sırtın kenarlarında her yerde bulunurlar; düzinelercesi vardır; bazıları daireler halinde, bazıları paralel sıralar halinde görünür, ancak hepsi oldukça derine gömülmüştür ve yalnızca "T" harfinin belirgin tepeleri yerden çıkıntı yapmaktadır.

Şekil 45

Olağanüstü bir şekilde, Karahan Tepe'nin Göbekli Tepe ile aynı yaşta, yani 11.000 ila 12.000 yaşında olduğunu ve yaklaşık aynı zamanda, yani yaklaşık 32.000 yıl önce terk edildiğini doğrulamanın dışında , 10.200 yapılmamış ve sonrasında buraya hiç yerleşilmemiştir. yıl önce neredeyse hiçbir arkeolojik çalışma Öte yandan, yerel halk burada hazine aramakla meşgul olmuş ve çabaları sonucunda, ikisi üzerinde tam olarak aynı hizada yılanlar oyulmuş bir dizi sütun ortaya çıkarılmış ve kırılmıştır.

Machine Translated by Google
Göbekli Tepe sütunlarında yılanların nasıl betimlendiği.

Sırtın tepesi boyunca, kayaya oyulmuş küçük kraterler gibi çok sayıda yarı küresel çöküntü buluyoruz. Bazılarının çok temiz, keskin hatlı kenarları vardır ve genellikle yaklaşık 30 santimetre (1 fit) çapında ve 15 santimetreye (6 inç) kadar derinliği vardır; ancak daha küçük ve daha büyük çanaklar da mevcuttur. Çoğu durumda, bazen sıralar halinde, bazen dairesel veya spiral desenler halinde, bir düzine veya daha fazla sayıda dizi halinde gruplandırılmışlardır; ancak bu o kadar rastgeledir ki, arkasındaki mantığı anlamak zordur.

Göbekli Tepe'de olduğu gibi, sütunların çıkarımının yerinde yapıldığı açıktır ve sırtın ana kayasına paralel olukların açıldığı birkaç yer bulduk. Taş ocağında, 4,5 metre (14 fit 10 inç) yüksekliğinde, 1,5 metre (5 fit) genişliğinde ve 80 santimetre (2 fit 7 inç) kalınlığında, neredeyse tamamlanmış bir T şeklinde sütun hala yerinde bulunmaktadır. 33 Buradan, tepenin yamaçlarından yalnızca başları çıkıntı yapan sütun ormanına baktığımda, düzgün bir kazı yapılsaydı burada neler bulunabileceğini merak etmeden duramıyorum.

Göbekli Tepe insanlık tarihini yeniden yazdı bile ve işte karşınızda, bozulmamış, neredeyse hiç dokunulmamış ve kimsenin en ufak bir ilgisi yokmuş gibi görünen bir Göbekli Tepe. Hatta, bir zamanlar tam kare bir "pencere" veya "ambar" oluşturan, özenle kesilmiş bir bloğun kırık L şeklinde bir parçası bile var - Göbekli Tepe'de de benzer parçalar sağlam halde bulundu - ve burada bir çobanın ateşinin ocağının bir parçası olarak kullanılmış ve şimdi sırtın tepesine yakın, korunaklı bir köşede dumandan kararmış bir şekilde duruyor.

Karahan Tepe gibi bize öğretecek bu kadar çok şeyi olan önemli bir yerin bu kadar görmezden gelinip görmezden gelinmesi benim için anlaşılmaz. Geçen bölümün sonunda da söylediğim gibi, hafıza kaybı yaşayan bir tür olduğumuzu sık sık söyledim. Kendi geçmişimizi, hafızamızdaki boş sayfaları büyük ölçüde unutmamızı, Buzul Çağı'nın sonunda dünyanın yaşadığı korkunç felaketlere bağlıyorum, ancak burada, Karahan Tepe'de, kolektif uyuşukluğumuzun çoğu zaman kendi kendimize yarattığımızı hatırlıyorum; sanki artık nereden geldiğimizi veya gerçekte kim olduğumuzu umursamıyormuşuz gibi.

Geçmişin kontrolü

Ertesi gün Santha ve ben Göbekli Tepe'ye geri döndük. Klaus Schmidt Temmuz 2014'te hala hayattaydı, ancak yaz tatili için Almanya'daydı ve birkaç gün içinde kalp krizinden ölecekti.

Onun yokluğunda, oraya tekrar bakmak istiyorum. Özellikle de gece orada olmayı planlıyorum ki, açık gökyüzünün altında deneyimleyebileyim ve hem yukarıdaki yıldızlarla hem de aşağıdaki dünyayla ilişkisini anlayabileyim. Bunun yerine, atalarımızın bize miras bıraktığı değerli armağanları nasıl bilerek ve isteyerek kirlettiğimizin güçlü bir hatırlatıcısı daha elde ediyorum.

2013 yılında bile arkeolojik alanda yapılan tahribat ve tahribat, çirkin bir yükseltilmiş yürüyüş yolu ile oldukça ilerlemiş durumdaydı; ancak son ziyaretimizden bu yana yaşananları kelimelerle anlatmak neredeyse imkânsız. Megalitik yapıların üzerinde, onları tamamen kaplayan devasa, çirkin bir ahşap çatı yükseliyor ve çatının şiddetli rüzgarlarda uçmasını önlemek için altına tonlarca taş yüklü devasa platformlar asılmış. Bu platformlar, desteklerle birlikte

Machine Translated by Google
Çatıyı destekleyen ve etrafa dağılmış belirgin "giriş yasaktır" tabelaları, megalitik sütunları görmeyi veya onların derin, orijinal güzelliklerini ve manevi güçlerini takdir etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Arkeologların yaptıkları -elbette bunu alanı "korumak" için yaptıklarını iddia ediyorlar- bir rezalet, bir iğrençlik, bir çirkinlik şaheseri ve Göbekli Tepe'nin mirası olan biz küresel halk, aldatılmış ve mahrum bırakılmış durumdayız. Göbekli Tepe'yi bu şekilde bir kutuya kapatıp, kafese koyup hapseden zihinleri anlayamıyorum. Ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. Ve çatı şu anda iddia edildiği gibi "geçici" olsa bile -şüphesiz daha büyük bir çatı yapılana kadar- bu bir mazeret değil. Hiç çatı olmaması (ilk kazılar başladığından beri alan neredeyse on dokuz yıldır çatısız gayet iyi idare ediyor) bu iğrenç "geçici" dehşetin beş dakikasını bile yaşamaktan iyidir.

Ayrıca, ne kadar "geçici" olacağı konusunda ciddi şüphelerim var. Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün çatıyı inşa etmesi neredeyse bir yıl sürdü (Eylül 2013'teki önceki ziyaretimizde zaten üzerinde çalışıyorlardı), çok para harcandı ve Göbekli Tepe'nin ihtişamına ve gizemine daha estetik açıdan uygun bir şeyle değiştirildiğini çok uzun bir süre göremeyeceğimizden korkuyorum.

Gece ziyaretime ve etrafımdaki megalitlerle yıldızları görme planıma gelince... Ne şaka ama! Çatı, Göbekli Tepe'yi kozmostan tamamen koparmış. Sanki kasıtlı ve hesaplı bir güçsüzleştirme eylemi gibi geliyor; sanki yetkililerden biri aniden uyanıp bu kadim yerin yerleşik düzen için ne kadar tehlikeli hale geldiğini ve modern toplumu düzende tutan zihin kontrol sistemi, özellikle de geçmişin kontrolü için ne kadar yıkıcı olabileceğini fark etmiş gibi.

Antik gökbilimciler

O gece otelimize döndüğümde dizüstü bilgisayarımda çalışıyor, Göbekli Tepe hakkında indirip yanımda getirdiğim bir yığın araştırma makalesini inceliyordum. Çoğu akademik dergilerden, biri ise kendi web sitemden. Lisanslı mühendis ve çevre jeoloğu Paul Burley tarafından yazılmış olan makaleyi Mart 2013'te yayınladım ve o zamandan beri okumadım. O zamanlar önemli olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum ama nedenini hemen hatırlayamıyorum. Göbekli Tepe o zamanlar bugün olduğu kadar endişelerimin merkezinde değildi. Şimdi, Mart 2013'ten beri öğrendiğim her şeyin ışığında Burley'nin makalesini okurken, ana mesajı ve tam olarak neden önemli olduğu bana bir adrenalin iğnesi gibi çarpıyor.

Klaus Schmidt'in Göbekli Tepe'de herhangi bir astronomik bağlantıya karşı çıkışı, Birinci Bölüm'de kısaca değindiğim gibi, her şeyden çok kendi derin astronomi bilgisizliğine ve konuya duyduğu hoşnutsuzluğa dayanıyordu. Ancak baş arkeoloğun bu düşmanlığına rağmen, bir dizi bilim insanı, Göbekli Tepe'yi inceleyerek, yapıların veya içlerindeki sütun gruplarının herhangi bir belirgin astronomik hizalanma gösterip göstermediğini araştırdı. Tüm bu çalışmalar, Göbekli Tepe'nin son derece astronomik bir alan olduğunu, yapıyı inşa edenlerin yıldızları yakından gözlemlediğini ve bu gözlemleri yerdeki yapıların hizalanmalarında çok başarılı bir şekilde ortaya koyabildiklerini kesin olarak kanıtlıyor.

Burada birkaç örnek vereyim.

Machine Translated by Google

Politecnico di Milano'da Matematiksel Fizik Profesörü olan Dr. Giulio Magli, dünyanın dört bir yanındaki birçok antik yerleşim yeri ve anıtta arkeoastronomik çalışmalar yürütmüş önde gelen bir İtalyan astrofizikçidir. 2013 yılında, 34. presesyon hareketinin uzun dönemler boyunca gökyüzünde meydana getirdiği değişikliklerin hassas bilgisayar simülasyonlarına dayanan Göbekli Tepe üzerine bir araştırma makalesi yayınladı . Bu fenomeni daha önce incelemiştik. Magli'ye göre, Eski Mısırlıların tanrıça İsis ile özdeşleştirdiği Sirius yıldızı, Göbekli Tepe'yi inşa edenler için özellikle ilgi çekici bir nesneydi:

> MÖ 10. binyıldaki gökyüzünü simüle ettiğimizde , o dönemde Göbekli Tepe'de oldukça görkemli bir olayın gerçekleştiğini görmek mümkün: "yeni" bir yıldızın "doğumu", üstelik sıradan bir yıldızın değil, çünkü gökyüzünün en parlak yıldızı ve dördüncü en parlak gök cismi: Sirius. Nitekim Göbekli Tepe enlemindeki bir devinim, Sirius'u MÖ 15.000 civarında ufkun altına getirmişti. En düşük seviyeye ulaştıktan sonra Sirius ufka yaklaşmaya başladı ve MÖ 9300'e doğru güneye yakın ve çok alçak bir noktada tekrar görünür hale geldi. [35]

Daha sonra Magli, ufuk boyunca Sirius'un yükselen noktalarının, ki bunlar da presesyon sonucu çok yavaş bir şekilde değişir, Göbekli Tepe'de D, C ve B Muhafazaları tarafından "izlenmiş" gibi göründüğünü göstermeye devam ediyor. Her durumda iki merkezi monolit arasındaki orta hatlar olarak alınan bu muhafazaların ekstrapole edilmiş ortalama azimutları, [36] Magli Sirius'un sırasıyla MÖ 9100, MÖ 8750 ve MÖ 8300'deki yükselen azimutuyla Sirius, "gökyüzünde parlak bir 'misafir' yıldızın: Sirius'un hizalanıyor. "Göbekli Tepe'nin yapıları", Magli görünümünü kutlamak ve ardından yüzyıllar boyunca bunu takip etmek için tasarlandı" sonucuna varıyor. [37]
Boston Üniversitesi'nden gökbilimci olmamasına rağmen
Profesör Robert Schoch da Göbekli Tepe'de ve Magli tarafından vurgulanan gökyüzünün aynı bölgesinde astronomik hizalanmalar tespit etti.
Ancak Schoch, inşaatçıların ilgisini hangi yıldız nesnelerinin çekmiş olabileceği konusunda farklı bir sonuca vardı. "Bu, cevaplanması zor bir soru," diye yazdı ve ardından şu hipotezi ortaya attı:

> Yaklaşık MÖ 10.000'deki İlkbahar Ekinoksu sabahında , Güneş Göbekli Tepe'de tam doğuya doğmadan önce, D Muhafazası'nın merkez taşlarının gösterdiği yönde Ülker, Boğa ve Orion takımyıldızının tepesi görülebiliyordu. Şafak sökerken Orion kuşağı ufuk çizgisinin çok da üzerinde değildi (bölgedeki en iyi gözlem noktalarından görüldüğü gibi). Benzer bir senaryo, MÖ 9500 civarında C Muhafazası'nın merkez taşlarının ve yaklaşık MÖ 9500 civarında B Muhafazası'nın merkez taşlarının yönelimi için de geçerliydi.
>
> MÖ 9000. A Muhafazası, yaklaşık MÖ 8500 ilkbahar ekinoksu sabahında Ülker, Boğa ve Orion takımyıldızlarına doğru yönlendirilmiştir , ancak presesyon değişiklikleri nedeniyle Orion kuşağının tamamı şafak sökmeden önce ufuk çizgisinin üzerine çıkamamıştır. MÖ 8150 civarında Orion kuşağı, ilkbahar ekinoksu sabahı şafak vakti ufkun altında kalmıştır. Bu tarihler, radyokarbon tarihleme yöntemine dayanarak Göbekli Tepe için belirlenen zaman dilimiyle oldukça örtüşmektedir. [38]

Diğer gökbilimci olmayanlar, yazar Andrew Collins ve yetkili mühendis Rodney Hale,

Machine Translated by Google
Schoch ve Magirye zıt yönde, yani güney yerine kuzeyde ve Kuğu takımyıldızındaki en parlak yıldız olan Deneb'in batışıyla güçlü hizalanmalar buldu. Yine hizalanmalar 39 Yıldızın presesyon nedeniyle konumundaki değişiklikleri takip eden artan yıldızlara çok dikkat ettikleri ve presesyon hareketinin göksel manzara izlenim. Göbekli Tepe'yi inşa edenlerin üzerindeki etkilerinin tamamen farkında oldukları, Ocak 2015'te İtalya'daki Salento Üniversitesi Matematik ve Fizik Bölümü'nden Alessandro De Lorenzis ve Vincenzo Orofino tarafından Archaeological Discovery dergisinde yayınlanan bir makalede doğrulandı. Collins ve Hale'in haklı olduğu ve yönelimlerinin kuzey tarafında "incelenen muhafazaların merkezi sütunlarının aslında Deneb'in batışına dönük olduğu" sonucuna vardılar. 40 Lorentis ve Orofino, Collins ve Hale tarafından verilen tarihleri yaklaşık 200 yıl geriye çekerek iyileştirdiler, ancak muhafazaların yönelimindeki ufak değişikliklerin, presesyon izlemesinin kanıtı olduğu konusunda hemfikirdiler.

41

Astrofizikçi Juan Antonio Belmonte de Göbekli Tepe'nin astronomik özelliklerini inceledi. Dairesel yapılar arasında, "ana yönlere neredeyse mükemmel bir şekilde hizalanmış, neredeyse dikdörtgen duvarlara sahip bir yapı" olduğunu belirtti. Mısır'daki Giza Piramidi'ninki gibi, aynı derecede hassas [42] Söylemeye gerek yok, bu kadar kesin hizalamalar, astronomik gözlemler kullanılmadan bu yapının elde edilemeyeceğine dikkat çekti.

Belmonte ayrıca Göbekli Tepe'deki T sütunlarının "bol dekorasyonuna" da dikkat çekti ve bunların şunları temsil edebileceği sonucuna vardı:

> Yine Orta Doğu'nun sonraki kültürlerinde çok yaygın olan hilal ve yıldız gibi diğer astronomik gözlemler... Sonra, eğer spekülasyona devam edersek, Aslan, Boğa ve Akrep gibi takımyıldızlarını sembolize edebilecek, hayvanların totemik temsilleri olarak yorumlanabilecek şeyler var.

Klaus Schmidt'in Göbekli Tepe'de "astronomik figürler" olamayacağı yönündeki iddiasını (bkz. Birinci Bölüm) ele almanın tam zamanı, çünkü "burç takımyıldızları Göbekli Tepe'den dokuz bin yıl sonra, Babil dönemine kadar tanınmamıştı." Kendisiyle röportaj yaptığımda bu noktada ona itiraz etmedim, çünkü onunla muhtemelen sert bir tartışmaya girmektense Göbekli Tepe hakkındaki kendi görüşlerini duymakla daha çok ilgileniyordum. Ancak, işini bilen Belmonte'nin Schmidt'in bu görüşüne katılmadığı açık.

Bu konuda, takımyıldızların (özellikle Büyük Ayı'nın) ilk kez tanınmasını ve adlandırılmasını 20.000'e kadar götüren Rus astronom ve bilim tarihçisi Alexander Gurshtein da aynı şeyi yapmıyor.

44

M.Ö.43 ve M.Ö. 5600'lü yıllara kadar burçlar kuşağının daha detaylı bilgisi .

Ancak Alman arkeoastronom Michael Rappengluck, burçların kökenini daha da eskilere götürüyor. Fransa'daki Lascaux Mağarası'ndaki Boğalar Salonu'nda 17.000 yıldan daha uzun bir süre önce çizilmiş Boğa takımyıldızının doğru bir tasvirini tespit etti.

45

Rappengluck, yılın dört önemli anı olduğunu belirtiyor: ilkbahar ekinoksu, sonbahar ekinoksu, kış gündönümü ve yaz gündönümü. Bir dünya çağının "karakterinin" uzun zamandır ilkbahar ekinoksunda güneşi "barındıran" burç takımyıldızı tarafından yönetildiğine inanıldığını gördük, ancak diğer takımyıldızlar da diğer üç önemli "durak"ı "barındırıyor".

Machine Translated by Google
Sonbahar ekinoksunda, yaz ve kış gündönümlerinde ve ilkbahar ekinoksunda bir takımyıldızın diğerine yer açmasıyla yaş değişimi gerçekleştiğinde, diğer üç "durağı" yöneten takımyıldızlar da değişir.

Burada kanıtları ayrıntılı olarak ele alacak yer yok, ancak Rappengluck'ın Lascaux ile ilgili argümanının özü, orada Boğa takımyıldızının tamamının (Boğalar Salonu'ndaki yaban öküzü veya "boğa" figürlerinden birinde) ve ayrıca omuzunun üzerinde, altı noktadan oluşan belirgin bir desende, Boğa'nın oldukça tanınabilir bir unsurunu oluşturan Ülker takımyıldızının altı görünür yıldızının tasvir edilmiş olmasıdır.
Ayrıca bu tasvire bir tarih de konulabilir:

> MÖ 15.300'de Ülker takım yıldızı sonbahar ekinoksuna çok yakındı... Dolayısıyla "Taureaux Salonu"ndaki altı yıldız, sonbaharın başlangıcı için çarpıcı ve mükemmel bir göksel işaretleyiciyi temsil ediyor... Astronomik olarak hesaplanan dönem, MÖ 15.300'e tekabül eden [mağaranın bu bölümündeki insan faaliyetleri için] karbon-14 tarihlemesine olağanüstü derecede yakın. [46]

Rappengluck, diğer bir çalışmasında atalarımızın en azından MÖ 16.000 ile MÖ 10.000 arasındaki dönemde var olduğuna dair daha da ikna edici kanıtlar sunuyor :

> Samanyolu , El Castillo mağarasındaki (İspanya) Kuzey Tacı, Lascaux mağarasındaki (Fransa) Ülker ve aynı yerdeki gökyüzünün ana takımyıldızları da dahil olmak üzere tek ve çok karmaşık yıldız desenlerini tanıdı.

Ayrıca Fransa'daki La Tete du Lion mağarasında bulunan bir kaya panelini de belgelemektedir:

> Boğa ve Ülker takımyıldızlarındaki Aldebaran yıldız deseninin, yukarıdaki Ay döngüsü çizimiyle birleşimini göstermektedir. Bu resim, Solutrean dönemine (yaklaşık MÖ 19.000-20.000) aittir. Lascaux'daki tasvirle yalnızca dikkat çekici bir benzerlik göstermekle kalmaz, aynı zamanda Mağara, yıldız düzenini açıkça ay döngüsünün bir parçasıyla ilişkilendiriyor. [48]

Rappengluck'ın vardığı sonuç, yine uzun hikayeyi kısa kesmek gerekirse, şudur:

> Paleolitik çağların avcı-toplayıcıları, 21.000 yıl önce, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktıklarında, ekliptiğin Altın Kapısı'nın yakınında veya arasında dolaşan Ay ve Güneş'le birlikte Ülker takım yıldızının açık kümesini gördüler. [49]

Rappengluck'ın burada atıfta bulunduğu "Ekliptik'in Altın Kapısı" geleneksel olarak, göklerin Boğa takımyıldızı içindeki yıldız grupları olan Ülker ve Öküz takımyıldızlarıyla çevrili alanı olarak düşünülmüştür; bu alanların arasında, sanki büyük bir göksel "kapıdan" geçiyormuş gibi, ekliptik [50] "Ekliptik", Güneş'in göklerdeki algılanan "yolu" için kullanılan teknik terimdir. Geçitler.) arka planında

Bu nedenle, güneşin (ve zodyaktaki ay takımyıldızlarının) yolunun [51]
Paleolitik Çağ'da gözlemlendiği, tasvir edildiği ve anlaşıldığı, belki de

Machine Translated by Google
Göbekli Tepe'nin inşasından yaklaşık 10.000 yıl önce . Bu nedenle Belmonte, Rappengluck'ın eserine atıfta bulunmayı ve hatta Rappengluck'ın sağladığı Boğa 52'nin fotoğrafını göstermeyi özellikle vurguluyor . Bu Boğa ve Akrep gibi" takımyıldızlarının, fotoğrafta, Lascaux'daki Boğalar Salonu'ndaki burç figürünün, "Aslan, Göbekli Tepe'de tasvir edilen "totemik" hayvanlara ilham kaynağı olabileceği gibi doğaçlama bir yorumda bulunuyor.

Belmonte'ye göre Göbekli Tepe özetle şu kanıtları sunuyor:

> 11.000 yıldan uzun bir süre önce, tamamen bilinmeyen bir avcı-toplayıcı toplum, göklerle bağlantılı anıtsal yapılar inşa etmeye çalıştı. Muhtemelen birbiri ardına, hatta üst üste inşa edilen bu kutsal alanlar dizisi, yüzyıllar, hatta belki de bin yıllar boyunca gökleri haritalamak için kullanılmış olabilir. Ancak, bilinmeyen nedenlerle, inşaatçılar yapıları kasıtlı olarak gömerek, çok eski olmalarına rağmen mükemmel korunmalarına katkıda bulunan koşullar yarattılar.
> 53

Göbekli Tepe bölgesinin yerli halkı kesinlikle avcı-toplayıcıydı - üstelik tamamen bilinmeyen avcı-toplayıcılardı! Ancak bu kitap boyunca tezim, onların görkemli anıtsal mimariye ani girişlerinin ve hemen ardından gelen aynı derecede görkemli tarım "icatlarının" çok tuhaf olduğuydu. Gerçekten de bu, arkeolojinin henüz sağlayamadığı tutarlı bir açıklamayı gerektiren, neredeyse açıklanamaz bir "büyük sıçrama" anlamına geliyor. Burada araştırdığımız ve bu anormallikleri açıklayabileceğine inandığım hipotez, tarımda ustalaşmış ve megalitlerle inşaat hakkında bilinebilecek her şeyi bilen kayıp bir medeniyetin hayatta kalanlarının, Genç Dryas felaketinin ardından Göbekli Tepe'deki avcı-toplayıcıların arasına yerleşmiş ve becerilerinin bir kısmını onlara aktarmış olmasıdır.

Şimdi, megalitik mimari ve tarımın yanı sıra astronomi kanıtlarını da hesaba katmalıyız. İlk bakışta, Belmonte, Collins, Hale, Schoch, Magli ve diğerlerinin çalışmaları Göbekli Tepe'de yetenekli gökbilimcilerin çalışmış olması gerektiğini doğrulasa da, sütunların ve yapıların hizalanmasında ortaya çıkan bilgi düzeyinin mutlaka gelişmiş bir "medeniyet" düzeyine sahip olduğunu söyleyemeyiz. Gurshtein ve Rappengluck tarafından yapılan araştırmalardan, gökyüzünün dikkatli gözlemlerinin ve bugün hala tanıyabildiğimiz takımyıldızların belirlenmesinin, Neolitik Çağ'a ve bunun da ötesinde, 20.000 veya daha fazla yıl önce Paleolitik dönemin boyalı mağara sanatına kadar uzandığını gördük. Dolayısıyla, Göbekli Tepe'de böyle bir bilginin ifade edilmesi bizi fazla şaşırtmamalı.

Ama diyelim ki başka bir şey daha vardı; avcı-toplayıcıların, ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar, Hiçbir koşulda bunu bilmesi beklenemez miydi?

Paul Burley'nin çalışmasının bana hatırlattığı şey, bir kare gibi, anlaşılması zor "başka bir şey"dir. Temmuz 2014'te Şanlıurfa'daki otel odamda makalesini tekrar okuduğumda adrenalin hissettim .

Neolitik bulmaca

Burley'in makalesinin başlığı "Göbekli Tepe: Antik Kozmik Coğrafyayı Anlatan Tapınaklar"dır.

Machine Translated by Google
Paul, makaleyi ilk olarak Haziran 2011'de yazmıştı. Kendisiyle o yılın Eylül ayında Sedona, Arizona'daki Presesyon ve Antik Bilgi Konferansı'nda tanışmıştım. 2012 boyunca birkaç e-posta alışverişinde bulunmuştuk ve Şubat 2013'te, "Göbekli Tepe'deki sütunlardan birinde bir burç olduğuna dair kanıtlar" içeren makalesini okumamı istedi. Makaleyi okudum, "çok ikna edici ve ilginç, önemli çıkarımlar" içerdiğini ve web sitemin Makaleler sayfasında yayınlamak istediğimi söyledim. Paul kabul etti ve makale 8 Mart 2013'te yayınlandı. Notta verilen URL. [54] Hala orada, erişilebilir

Şanlıurfa'daki otel odamda makaleyi tekrar okurken , "Önemli çıkarımlar" ifadesinin çok yetersiz kaldığını şimdi fark ediyorum. Ancak Göbekli Tepe'ye ilk ziyaretimi Eylül 2013'e kadar gerçekleştirmedim ve o zamana kadar, neredeyse tamamen D Ek Binası'na ve oradayken en çok ilgimi çeken 43 numaralı sütuna odaklanan Burley'nin argümanının özünü açıkça unutmuştum. İlgim, Belmonte'nin, tabanının yakınındaki akrep kabartmasının (okuyucunun hatırlayacağı gibi, Schmidt'in kaldırmama izin vermediği molozların arasında saklıydı) Akrep takımyıldızının bir temsili olabileceği önerisiyle alevlenmişti. Dolayısıyla, alana gitmeden önce Burley'nin aynı sütun üzerinde bir "zodyak"ı belgeleyen makalesini tekrar okumamış olmam benim açımdan bir kusurdu. Ama hepimiz insanız, hepimiz hata yaparız, hepimiz bir şeyleri unuturuz ve altı ay önce yazışmalarımızda bunun "önemli sonuçlarını" kabul etmemize rağmen, Burley'nin keşfettiği şey Eylül 2013'teki ziyaretimde tamamen aklımdan çıkmıştı.

İşte asıl konuya burada geliyor:

> Kireçtaşı sütunlardan birinin [D Ekinde] bir yüzünün üst kısmında kabartma bir sahne yer alıyor. Kanatları açık bir kuş, iki küçük kuş, bir akrep, bir yılan, bir daire ve bir dizi dalgalı çizgi ve ip benzeri özellikler var. İlk bakışta bu taşlaşmış hayvanat bahçesi, sütunun geniş kenarını doldurmak için rastgele yerleştirilmiş hayvan ve geometrik desenlerden oluşan bir karmaşa gibi görünüyor.
>
> Bu erken Neolitik bulmacanın kilidini açmanın anahtarı, sahnenin merkezinde bulunan dairedir. Aklıma hemen kozmik Baba - Güneş - gelir. Sonraki ipuçları, Güneş'e doğru bakan akrep ve uzanmış kanadında Güneş'i tutan büyük kuştur. Aslında, güneş figürü, bilindik Akrep takımyıldızına göre tam olarak ekliptik üzerinde yer alıyor gibi görünse de, sütundaki akrep, bu takımyıldızın modern anlayışımızda yalnızca sol kısmını veya başını kaplar. Bu nedenle, güneş sembolü, galaktik düzlemi geçerken ekliptikte galaktik merkeze olabildiğince yakın bir konumdadır.

Sabırlı olun, tüm bunları açıklayacağım. Bu arada, Burley'nin makalesine devam edelim çünkü beni gerçekten ayağa kaldırıp dikkat kesen bir sonraki cümlesi şu:

> Burada önemli olan, Göbekli Tepe'yi inşa edenlerin bilinmeyen bir nedenden ötürü, görünüşe göre geleceklerinden 11.600 yıl sonrasını vurgulayan bir tapınak inşa etmiş olmalarıdır. Ancak bu sahne...

Machine Translated by Google

> kasıtlı. Sembolizm açık ve tam da bugün yaşadığımız zamanda meydana gelen bu olayı anlatan birçok mitolojiyle uyumlu!

Burley daha sonra, "Samanyolu'nun galaktik düzleminin, galaksinin merkezine yakın bir noktada kesişimini ve yakınlarda birkaç tanıdık takımyıldızın bulunduğunu gösteren" bir grafik sunuyor. İkinci bir grafikte ise aynı görüntü, sütun üzerinde temsil edilen kadim takımyıldızların eklenmesiyle gösteriliyor:

> Uzanmış kanatlar, güneş, kuş bacakları ve yılanın, güneşin ekliptik boyunca izlediği yolu vurgulamak için yönlendirilmiş gibi göründüğüne dikkat edin... Alçak kabartmanın, Samanyolu'nun merkezindeki ekliptik ve galaktik ekvatorun kesişimine benzerliği reddedilemez bir durumdur ve bu, insanların ekinoksların devinimlerini bilim insanlarının genel olarak kabul ettiğinden binlerce yıl önce fark edip belgelemiş olma olasılığını desteklemektedir... Göbekli Tepe, dünya ve kozmik coğrafyaya dair çok eski bir anlayışı ileten sembolik bir küre olarak inşa edilmiştir. Bu bilginin neden kısa süre sonra kasıtlı olarak gömüldüğü ise bir sır olarak kalmaktadır.

Burley'nin tüm bu anlattıklarının hepsini hemen anlamıyorum ama başlamak için yeterince anlıyorum ve neyse ki bilgisayarımda, presesyon hareketini hesaba katarak kadim gökleri simüle edebilen bir astronomi yazılımı -Stellarium- var. Daha da önemlisi, program bana kendi zamanımızın gökyüzünü gösterebiliyor ve istediğim gibi ileri veya geri giderek, gün gün, ay ay gezinip ilgimi çeken belirli unsurları büyütüp inceleyebilmemi sağlıyor. Çoğunlukla kadim gökleri inceliyorum, modern olanları değil, ama bu gece bakmam gereken kendi zamanımız.

Machine Translated by Google

Şekil 46: 43. Sütunun göksel imgesi.

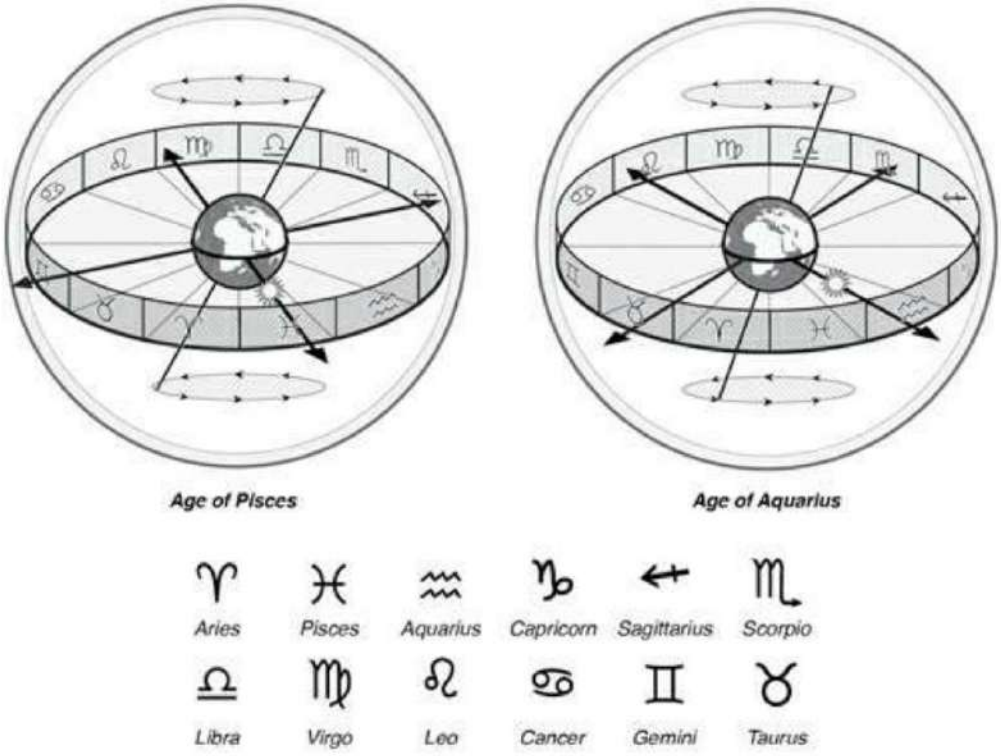
Ya da tam olarak bizim zamanımız değil, Şanlıurfa'da bilgisayarımın başında oturduğum 2014 Temmuz'u , bundan bir buçuk yıl öncesi, kış gündönümü, 21 Aralık 2012 - meşhur Maya takviminin çokça duyurulan "bitiş tarihi" (ki bu tarih hiç ses çıkarmadan, hatta pat diye geçti).

Sütun üzerinde mesaj mı var?

Bilgisayarımda Stellarium'u açtığımda farkına vardığım şey şu: Paul Burley, Göbekli Tepe sütununda tasvir edilen Güneş'in "ekliptikte galaktik merkeze olabildiğince yakın" olduğundan bahsettiğinde ve ayrıca Akrep burcunun da işin içinde olduğunu vurguladığında, yalnızca tek bir çağdan bahsediyor olabileceğini biliyorum: 2000 yılı çağı, her iki tarafta da en fazla 40 yıl (yani 1960'tan 2040'a kadar). Büyük yıldız kuşağı ve yıldızlar arası toz bulutları...

Machine Translated by Google
Samanyolu dediğimiz gökyüzünde, yani kenarından bakıldığında aslında bizim evimiz olan galakside, ekliptik -yani Güneş'in gökyüzündeki görünür yolu- yılda iki kez geçer. Bu devasa geçişlerden biri, Kuzey'de İkizler ve Boğa takımyıldızları arasında gerçekleşir; çağımızda Güneş, kuzey yarımkürenin yaz gündönümünde, yani 21 Haziran civarında burada bulunur. İkinci geçiş ise Güney'de Yay ve Akrep takımyıldızları arasında gerçekleşir ve çağımızda Güneş, kuzey yarımkürenin kış gündönümünde, yani 21 Aralık civarında burada bulunur.

Okuyucu, presesyonun, Dünya'dan bakıldığında, yılın dört önemli anında (iki ekinoks ve iki gündönümü) Güneş'i "barındıran" takımyıldızların zodyak kuşağı etrafında çok yavaş bir şekilde kaymasına neden olan görsel bir etkiye sahip olduğunu hatırlayacaktır. Güneş, her önemli anda her zodyak takımyıldızında 2.160 yıl "içinde" kalır ve tüm sistem, Güneş'in bir takımyıldızdan diğerine tamamen geçmesi için yeterince kayana kadar devam eder. Bu ekinoksta gerçekleştiğinde, diğer üç "istasyonda" da gerçekleşir. Gerçekten de, ekliptiği, yani Güneş'in yıllık yolunu temsil eden bir daire hayal etmek ve bu dairenin çevresi etrafında eşit aralıklarla zodyakın on iki takımyıldızını işaretlemek iyi bir zihinsel egzersizdir. Şimdi dairenin içine haç biçiminde düzenlenmiş dört çubuk yerleştirin. Haçın dört ucunun çemberin kenarına değdiği noktada, güneşin kilit noktalarından biri bulunur: Kuzey yarımkürenin ilkbahar ekinoksu (21 Mart), yaz gündönümü (21 Haziran), sonbahar ekinoksu (21 Eylül) ve kış gündönümü (21 Aralık). Çağımızda, Güneş'in bu dört noktada bulunduğu burç takımyıldızları, Mart ekinoksunda Balık, Haziran gündönümünde İkizler, Eylül ekinoksunda Başak ve Aralık gündönümünde Yay'dır.

Şekil 47: Balık Çağı'ndan Kova Çağı'na geçişteki presesyonal değişim. İlkbahar ekinoksunda Güneş'in arka plandaki burç takımyıldızlarına göre konumu Balık burcundan Kova burcuna geçtiği gibi, yaz gündönümü de İkizler burcundan Boğa burcuna, sonbahar ekinoksu Başak burcundan Aslan burcuna ve kış gündönümü de Yay burcundan Akrep burcuna geçecektir.

Machine Translated by Google

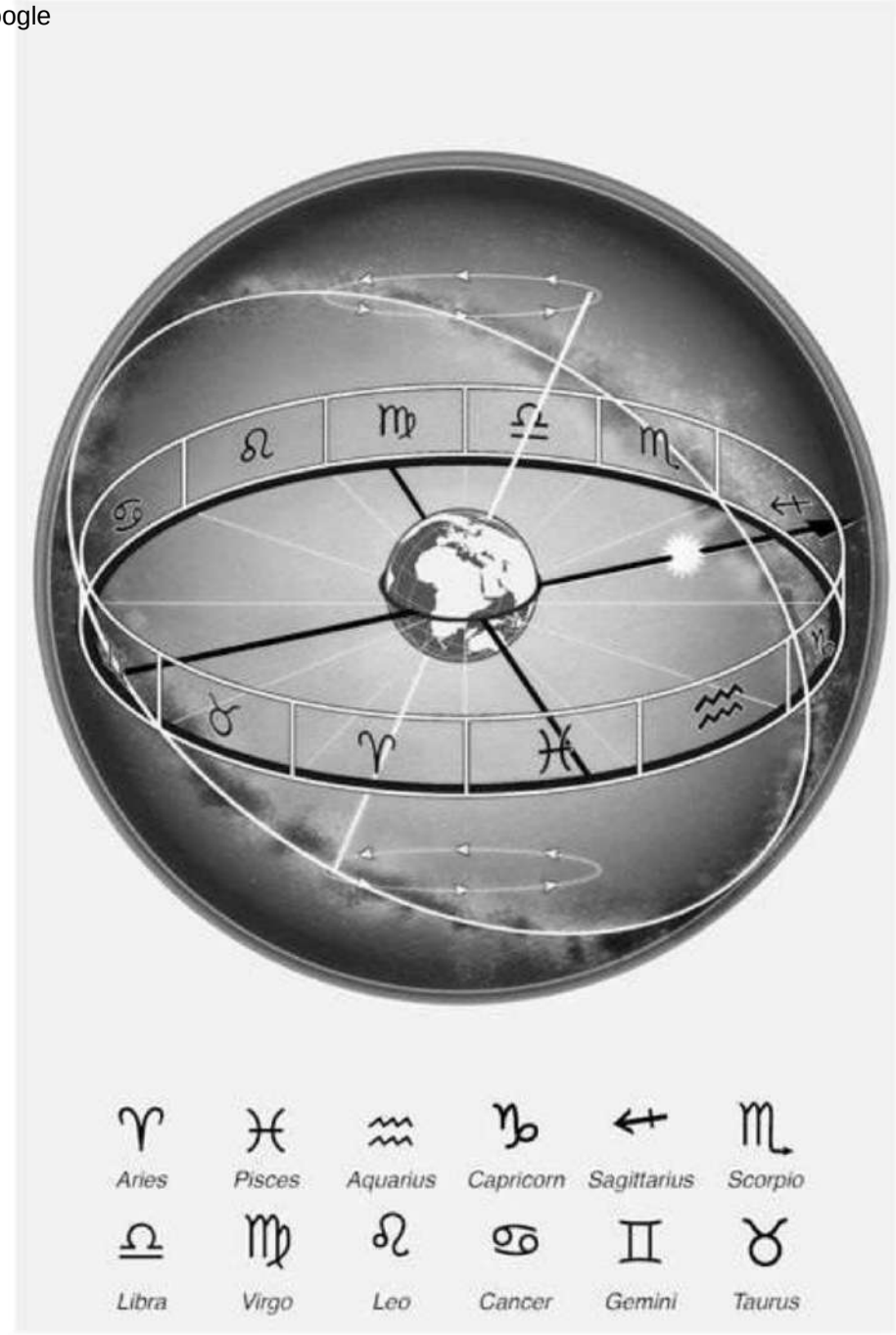
Ancak, presesyon, haçın kollarını çok yavaş bir şekilde döndürme etkisine sahiptir. Şimdi "Balık Çağı"nın sonuna yaklaşıyoruz (yani Balık burcunun Mart ekinoksunda güneşi barındırdığı 2.160 yılın) ve Balık burcundaki kolun sonu yakında Kova burcuna dönecek (bu nedenle şarkı, "bu Kova Çağı'nın şafağı"dır). Ancak, isterseniz, haç tek bir sabit birim oluşturmak için birbirine kaynaklandığı için, tüm kollarının birlikte hareket etmesi gerekir; bunun sonucunda Mart ekinoksu Balık burcundan Kova burcuna geçerken, Haziran gündönümü İkizler burcundan Boğa burcuna, Eylül ekinoksu Başak burcundan Aslan burcuna ve Aralık gündönümü Yay burcundan Akrep burcuna geçecektir.

Burada gereksiz karmaşıklıklardan mümkün olduğunca kaçınmak istiyorum, ancak şimdi Samanyolu'na geri dönelim; gördüğümüz gibi, Güneş'in yolu yılda iki kez geçiyor. Her kesişme noktasında, Samanyolu'nun iki yanında bir çift burç takımyıldızının bulunduğunu ve Samanyolu'nun "yolunun" geçtiği iki göksel kapının sütunlarını oluşturduğunu unutmayın: Kuzeyde İkizler ve Boğa (Haziran gündönümünde Güneş şu anda İkizler burcunun altında) ve Güneyde Yay ve Akrep (Aralık gündönümünde Güneş şu anda Yay burcunun altında). Bu iki burç takımyıldızının Samanyolu ile ilişkisi presesyondan etkilenmez ve ASLA DEĞİŞMEZ. İkizler ve Boğa her zaman Samanyolu'nun kuzey "kapısını", Yay ve Akrep ise her zaman Samanyolu'nun güney "kapısını" işaretler.

Ancak ikisi arasında en önemlisi Yay-Akrep kapısıdır, çünkü gece gökyüzüne baktığımızda Samanyolu'nun bu kapıdan görünen kısmı galaksimizin tam merkezini ve kalbini oluşturur. Sadece bu da değil, aynı zamanda gökbilimcilerin artık ortasında devasa bir kara delik olduğuna inandıkları, "ışığın bile kaçamadığı aşırı yoğun bir nesne" 55 bulunduğuna inandıkları galaktik merkez olması nedeniyle, tam da bu bölgede dikkate değer bir çıkıntı bulunur. Son olarak, bu sözde "nükleer çıkıntı"nın ortasında, gökbilimcilerin 56 olarak adlandırdığı ve birçok antik mitolojide önemli bir yer tutan, üst üste binen, ışıksız moleküler toz bulutlarından oluşan bir dizi "karanlık yarık" tarafından yaratılan, kesinlikle ayırt edici bir özellik daha vardır.

Presesyon sonucunda, Aralık gündönümü güneşi şu anda Yay burcunda yer almaktadır ve bu nedenle, Dünya'dan bakıldığında, galaktik merkezi bir tüfeğin namlusundaki boncuk gibi "hedef almaktadır". Dünya, Aralık gündönümü güneşi ve galaktik merkezin bu büyük göksel dizilimi en son 25.920 yıl önce tam bir presesyon döngüsünde meydana gelmişti ve bir sonraki sefer de gelecekte 25.920 yıl sürecek tam bir presesyon döngüsünde gerçekleşecektir. Başka bir deyişle, kozmik ve astronomik sembolizm açısından çok özel, hatta oldukça eşsiz bir anda yaşıyoruz. Bir sonraki bölümde sembolik yönü ve Aralık gündönümünün neden özellikle önemli olduğunu ayrıntılı olarak açıklayacağım, ancak önce başka bir şeyi açıklığa kavuşturmak önemli.

Machine Translated by Google

Şekil 48: Göksel geçitler: Sağda Yay/Akrep, kış gündönümünde Güneş şu anda Yay burcunda yer alıyor; ve solda İkizler/Boğa, yaz gündönümünde Güneş şu anda İkizler burcunda yer alıyor.

Varsayımsal olarak, kadim bir medeniyet, zaman akışındaki belirli bir ana dikkat çekmek için göklerdeki düzenli hareketler ve değişimler hakkındaki bilgisini kullanmak istemiş olsaydı, ki bu olasılığı Giza anıtlarında ele almıştık, o zaman precessional dünya çağları faydalı olsa da, kesin bir tarih vermek için yeterince kesin değildir. Sonuçta, her precessional çağın genel konfigürasyonları 2.160 yıl için geçerlidir. Bundan daha spesifik olmak istiyorsak, dikkat çekmek istediğimiz dönemde (a) bir presesyon eseri olan ve (b) 2.160 yıllık tam bir precessional dünya çağından çok daha dar bir zaman aralığında meydana gelen bir gök olayı bulmamız gerekecektir.

Günümüzde de böyle bir olay yaşanıyor. Bu, Aralık gündönümünde Güneş'in gelişidir.
Samanyolu'nun Yay ve Akrep takımyıldızları arasındaki güney kapısından geçerek galaktik merkezi hedef alır.

Machine Translated by Google
Güneş diskinin genişliği ve Dünya'dan bakıldığında Samanyolu'nun merkeziyle tam olarak ne kadar süre hizalanabileceğiyle ilgili bazı belirsizlikler mevcut, ancak yine de burada 2.160 yıldan bahsetmiyoruz. Galaktik merkezin tam olarak hedeflenmesi, en fazla 80 yıllık bir zaman aralığında gerçekleşiyor ve biz yaklaşık 25 yıl daha bu aralıkta kalmaya devam edeceğiz.

Bu durum Göbekli Tepe'deki 43 numaralı sütunun mesajı açısından ilginç bir durum yaratıyor, çünkü eğer Paul Burley haklıysa, bu sütundaki kabartmalar, Samanyolu'nun güney kapısında, Yay ve Akrep takımyıldızları arasında, Aralık gündönümü güneşini sembolik bir dille tasvir ediyor.

Başka bir deyişle, bu kabartmalar zamanımıza sesleniyor.

Onlar bizimle konuşuyorlar.

Machine Translated by Google

Bölüm 15
Yaratılışın Yeri

Temmuz 2014'te Şanlıurfa'daki otel odamda oturmuş , bilgisayar ekranımda gökyüzünü izlerken, Paul Burley'nin Göbekli Tepe'deki 43. Sütun'daki sahne hakkında dahiyane bir öngörüde bulunduğu sonucuna varıyorum. Burley'nin makalesindeki dili dikkatli, hatta neredeyse çekingen. On Dördüncü Bölüm'de gördüğümüz gibi, "Güneş figürü, bilindik Akrep takımyıldızına göre tam olarak ekliptik üzerinde yer alıyor gibi görünüyor" diyor. Yakınlardaki diğer "bilindik takımyıldızlardan" da bahsediyor.
Ve dikkatimizi büyük kuşa, akbabaya, çekiyor; "sanki güneşi açık bir kanatla tutuyormuş gibi." Akbabanın hangi takımyıldızı temsil ettiğine inandığını söylemiyor, ancak iddiasını desteklemek için kullandığı grafikler, onun bunu Yay takımyıldızının kadim bir temsili olarak gördüğü konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyor.
[1]

Buzul Çağı'na kadar uzanan takımyıldızların tanımlanmasına dair kanıtlar olduğunu zaten gördük; bunlardan bazıları o uzak zamanlarda, bugün bile tanıyabileceğimiz biçimlerde tasvir edilmişti. Okuyucu, Michael Rappengluck'ın yaklaşık 17.000 yıl önce Lascaux'da, omzunda Ülker'in altı görünür yıldızıyla bir auroch (eski bir vahşi sığır türü) olarak tasvir edilen Boğa takımyıldızı üzerine çalışmasını son bölümden hatırlayacaktır.

Bazı takımyıldızların tasvir ediliş biçimlerindeki bu şaşırtıcı süreklilikleri kabul etmek, şu anda aşina olduğumuz tüm takımyıldızların tarihin her döneminde tüm kültürler tarafından aynı şekilde tasvir edildiği anlamına gelmez. Durum bundan çok uzaktır. Takımyıldızlar, farklı kültürlerin gökyüzüne yansıtmayı seçtiği hayali figürlere bağlı olarak bazen köklü değişikliklere uğrayabilir. Örneğin, Mezopotamya'dal Gök Boğası takımyıldızı ile modern Boğa takımyıldızı, baş olarak Hyades kümesini paylaşır, ancak diğer açılardan çok farklıdırlar.

[2] Benzer şekilde, Mezopotamya'daki Yay ve Ok takımyıldızı, Argo ve Büyük Köpek takımyıldızlarındal yıldızlardan oluşur ve Sirius, okun ucudur. Çinlilerin de hemen hemen aynı yıldızlardan oluşan bir Yay ve Ok takımyıldızı vardır, ancak ok daha kısadır ve Sirius, okun ucunu değil, hedefini oluşturur.
[3]

Takımyıldız sınırları kültürden kültüre aynı kalsa bile, bu takımyıldızların görülme biçimleri çok farklı olabilir. Örneğin, Eski Mısırlılar bizim Büyük Ayı dediğimiz takımyıldızı biliyorlardı, ancak onu bir boğanın ön ayağı olarak tasvir ediyorlardı. Küçük Ayı'yı (Ursa Minor) bir çakal olarak görüyorlardı. Zodyak takımyıldızı Yengeç'i ise bir bok böceği olarak tasvir ediyorlardı.

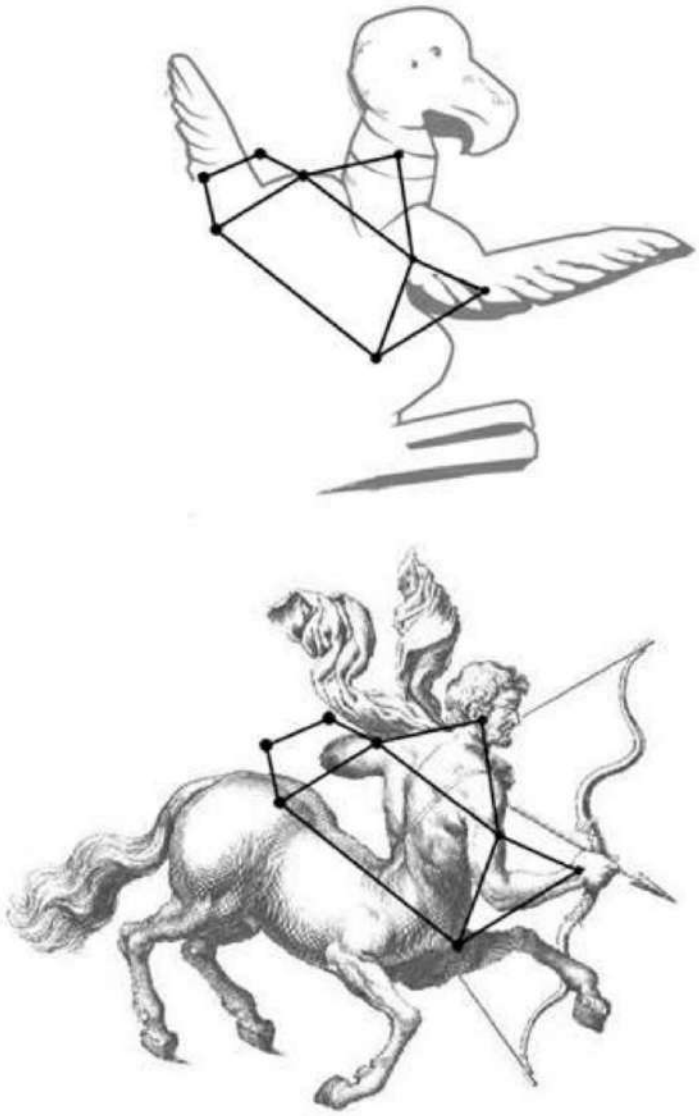
Machine Translated by Google
Ejderha olarak gördüğümüz Draco takımyıldızı, Eski Mısırlılar tarafından sırtında timsah taşıyan bir su aygırı olarak tasvir edilmiştir.

Dolayısıyla, "Okçu" olarak adlandırdığımız ve elinde ok ve yay tutan bir at-insan melezi olarak tasvir ettiğimiz Yay takımyıldızının, Göbekli Tepe'yi inşa edenler tarafından kanatlarını açmış bir akbaba olarak görülmüş olabileceği yönündeki öneriye prensipte hiçbir itirazımız olamaz.

Stellarium'da saatlerce zaman geçirerek MÖ 9600'lü yılların gökyüzü ile içinde bulunduğumuz çağın gökyüzü arasında gidip geliyorum . Burley'nin 43. Sütun'da tasvir edildiğine inandığı Yay ve Akrep takımyıldızları arasındaki bölgeye odaklanıyorum ve Güneş'in bu arka plan takımyıldızlarıyla ilişkisini inceliyor

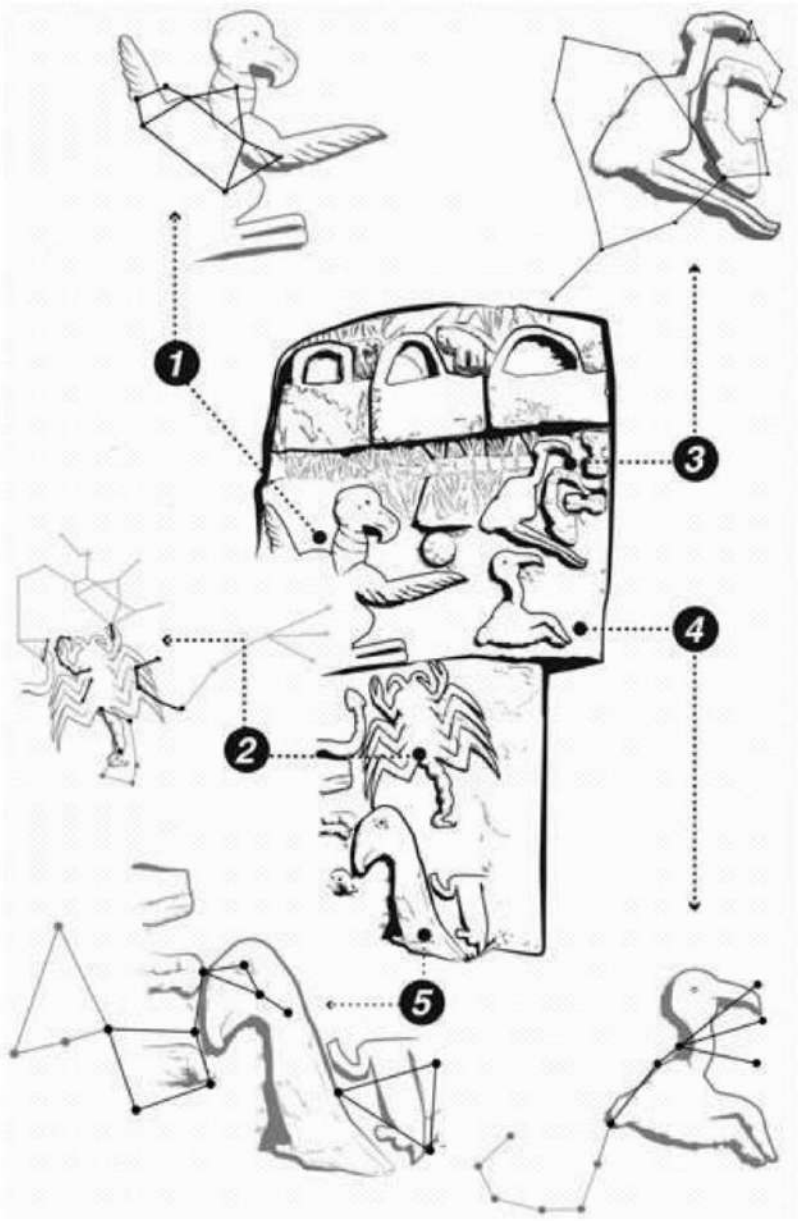
Benim için netleşen ilk şey, kanatlarını açmış bir akbabanın Yay burcu için çok iyi bir figür oluşturması; aslında bu, Mezopotamyalılardan ve Yunanlılardan miras aldığımız sentor/okçu figüründen çok daha iyi, daha sezgisel ve bu takımyıldızın merkez kısmını temsil etmenin daha açık bir yolu. Yay burcunun bu merkez kısmı (sentorun bacakları ve kuyruğu hariç) en parlak yıldızlarını içerir ve günümüz gökbilimcileri tarafından genellikle "Çaydanlık" olarak adlandırılan, kolayca tanınan bir yıldız kümesi oluşturur; çünkü saplı, sivri kapaklı ve ağızlı modern bir çaydanlığa benzer. Bununla birlikte, sap ve ağız elemanları, bir akbabanın açılmış kanatları olarak da aynı derecede etkili bir şekilde çizilebilirken, sivri kapak akbabanın boynunu ve başını oluşturur. Burley, sahnenin ortasındaki 43 numaralı sütunda bulunan belirgin diskle temsil edilen, akbabanın önündeki uzanmış kanat, yani çaydanlığın ağzıdır ve bu kanat "güneşi tutar".

Machine Translated by Google

Şekil 49: Yay takımyıldızının içindeki parlak, merkezi "Çaydanlık" asterizmini temsil etmek için kanatlarını açmış bir akbaba, bir okçudan çok daha iyi, daha sezgisel ve daha belirgin bir yol kullanır.

Machine Translated by Google

Şekil 50: 43. Sütun'da yorumlandığı şekliyle Yay ve komşu takımyıldızları.

Ancak akbaba ve güneş, sütunun karmaşık imgeleminin yalnızca iki yönüdür. Akbabanın hemen altında ve sağında bir akrep bulunur. Akbabanın üstünde ve sağında, uzun orak biçimli gagası olan ikinci bir büyük kuş ve bu kuşun yakınında, büyük üçgen başlı ve kıvrımlı gövdeli bir yılan bulunur. Yine kancalı gagalı, ancak daha küçük, civciv görünümünde üçüncü bir kuş, bu iki figürün altında, yine akbabanın sağında, hatta uzatılmış ön kanadının hemen sağında yer alır. Akrebin altında, dördüncü bir kuşun başı ve uzun boynu bulunur. Akrebin yanında, şaha kalkmış bir başka yılan bulunur.

Burley'in sonuçlarına olan güvenimin artmasının bir nedeni de, kendisi makalesinde bu konudan pek bahsetmese de, bu rakamların, yalnızca küçük ayarlamalarla, iddia edilen Yay/Akbaba figürü etrafındaki diğer takımyıldızlarla ilgi çekici bir şekilde karşılaştırılabilmesidir.

Her şeyden önce, Akbaba'nın hemen altında ve biraz sağında, Yay burcundan sonraki takımyıldız olan Akrep'e bariz bir şekilde benzeyen bir akrep var. Duruşu ve konumu yanlış - bunun imalarına birazdan daha yakından bakacağız - ama orada ve bahsettiğimiz takımyıldızın kuyruk ucuyla örtüşüyor.

Machine Translated by Google
Bugün Akrep burcu olarak tanınıyorum.

İkinci olarak, akbabanın hemen sağında ve üstünde, kavisli bir yılan gövdesi bulunan büyük bir kuş var. Bu iki figür, Yılancı takımyıldızı olan yılan tutucusu ve Yılancı takımyıldızı olan Yılan'ın tuttuğu Yılan takımyıldızı Serpens ile eşleşecek şekilde doğru konumda ve birbirleriyle doğru ilişkide.

Üçüncüsü, akbabanın uzatılmış ön kanadının hemen sağında, civciv gibi görünen, kancalı gagalı, daha küçük bir kuş daha var. Burley'e bu konu ve sütundaki akrebin ve günümüzdeki Akrep takımyıldızının farklı konumu ve yönelimi hakkında e-posta attım ve bir süre ileri geri gittikten sonra bir çözüme ulaştık. Okuyucunun hatırlayacağı gibi, takımyıldız sınırları her dönemde tüm kültürler tarafından aynı yere çizilmemiştir ve burada takımyıldız sınırlarında zaman içinde bir kayma olduğu açıktır. 43 numaralı sütundaki yavru, Göbekli Tepe gökbilimcilerinin zihninde kendi küçük takımyıldızını oluşturmuş gibi görünüyor; bugün Akrep'in parçası olduğu düşünülen bazı önemli yıldızları kullanan bir takımyıldız. Yavrunun kancalı gagası doğru konumda ve vücudu, Akrep'in başı ve pençeleriyle eşleşecek şekilde doğru şekilde.

[5]

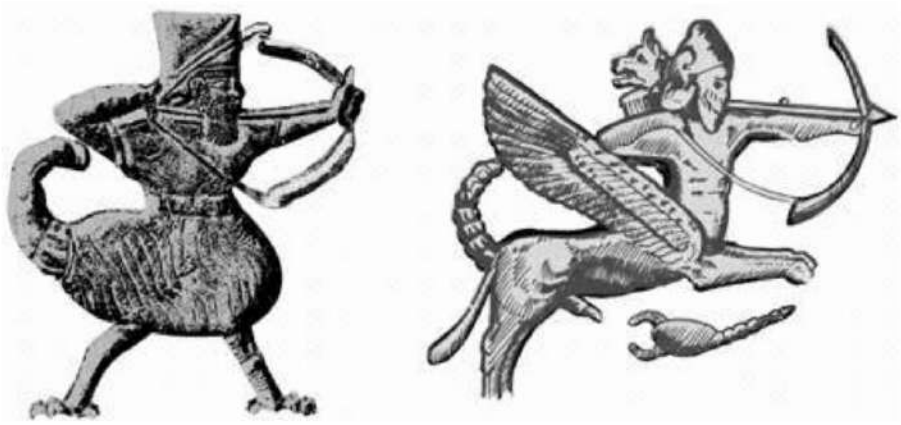
Dördüncüsü, 43 numaralı Sütun'daki akrebin yanında bir yılan ve akrebin altında da bir başka kuşun başı ve uzun boynu, sağında ise başsız bir antropomorfik figür yer alıyor. Yılan, Yay burcunun kuyruğuyla örtüşüyor (gördüğümüz gibi, akbaba yalnızca Yay burcunun orta kısmından -Çaydanlık- oluşmuş gibi görünüyor, bu da takımyıldızın geri kalanını kadim insanların başka kullanımlar için kullanmasına olanak tanıyor). Kuş ve sağındaki tuhaf küçük antropomorfik figür için en iyi adaylar, bugün Pavo ve Triangulum Australe olarak bildiğimiz takımyıldızların parçalarıdır. Pavo'nun geri kalanı, kuşun solundaki sütunda bulunan diğer figürlerle ilişkili olabilir.

Yay burcunda olduğu gibi, modern Akrep takımyıldızının unsurları, 43. Sütun'da tasvir edilen eski takımyıldızlard yeniden kullanılmıştır. Akrep burcumuzun sadece kuyruğu, 43. Sütun'daki akreple eşleşecek şekilde doğru konumdadır ve başı sağa bakarken, sütundaki akrebin başı sola bakmaktadır. Sütundaki akrep de Akbaba'nın altındadır; oysa modern Akrep, Yay burcuna paralel ve sağında uzanan çok büyük bir takımyıldızdır. Bu sorunun çözümünün, 43. Sütun'daki akrebin, modern Akrep takımyıldızının kuyruğu (43. Sütun akrebinin sağ bacakları), Yay burcunun "Çaydanlık" asterizminin kullanılmayan bir parçası (43. Sütun akrebinin sağ pençesi) ve Ara, Telescopium ve Corona Australis olarak bildiğimiz takımyıldızların (sırasıyla 43. Sütun akrebinin kuyruğu, sol bacakları ve sol pençesi) birleşiminden ortaya çıktığını öne sürüyorum. Bu arada, yukarıda belirtildiği gibi, modern Akrep takımyıldızının pençeleri ve başı, 43. Sütun'daki kancalı gagalı civcivi oluşturmak için kullanılmıştır.

Akrep ve Yay takımyıldızları ile 43. Sütun'da tasvir edilen akrep ve akbaba figürleri arasındaki ilişki meselesi, bazı eski astronomik figürlerde Yay'ın yalnızca bir sentor -bir insan-at- olarak değil, aynı zamanda bir akrep kuyruğuna sahip bir insan-at melezi ve bazen de sadece bir insan-akrep melezi olarak tasvir edildiğini hatırladığımızda yeni bir önem kazanır. İşlevlerinin yanlış anlaşılmış olması muhtemeldir [7]) yay çeken bir insan-akrep figürü [8] Daha da [6] Babil Kudurru taşları (genellikle sınır taşları olarak anılır, ancak pekiştiren şey, "evrensel olarak okçu Yay ile özdeşleştirilen" ifadesinin ortaya çıkmasıdır.

Machine Translated by Google

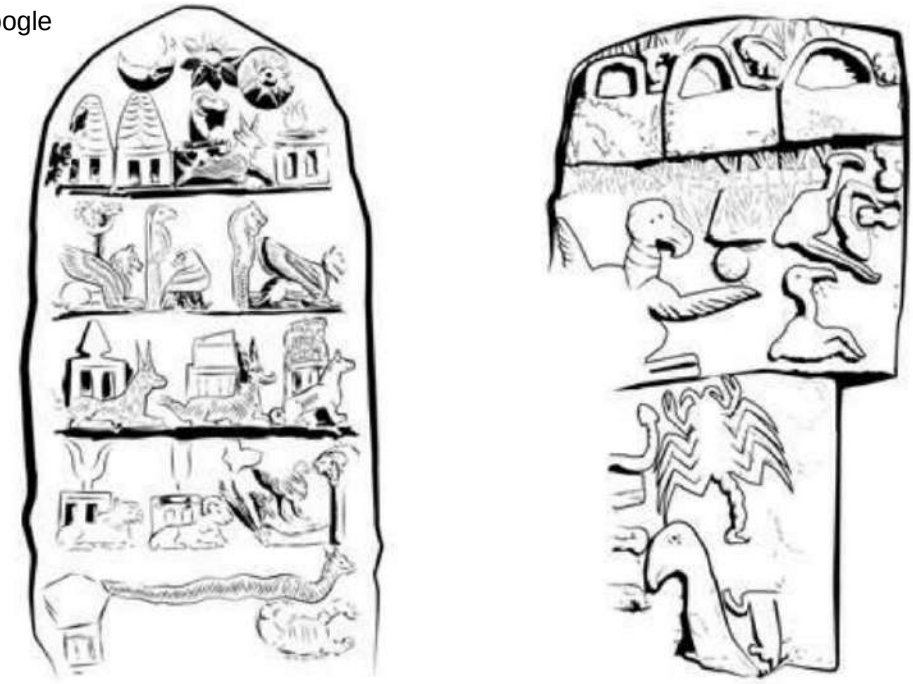
Yay burcunun 43. Sütun'daki akbaba ile özdeşleştirilmesi, Babil Kudurru taşlarındaki bu insan-akrep figürlerinin sıklıkla kuş bacakları ve ayaklarıyla tasvir edilmesidir. 9 Dahası, bazı tasvirlerde gövdenin altında ikinci bir akrep belirir; yani, 43. Sütun'daki akrebin konumunu anımsatan Çaydanlık asterizmini 10 altında (bkz. Şekil 50 ve 51). —Yay burcunun,

Şekil 51: Babil Kudurru taşlarındaki insan-akrep Yay figürleri (solda), sıklıkla kuşların bacakları ve ayaklarıyla tasvir edilmiştir ve bu durum, 43. Sütun'daki akbaba figürünün Yay burcuyla özdeşleşmesini daha da güçlendirir. Diğer Mezopotamya tasvirlerinde (sağda), Yay burcunun gövdesinin altında, 43. Sütun'daki akrebe benzer bir konumda bulunan ikinci bir akrep görüyoruz.

Tüm bunlar bir araya geldiğinde, bence, salt "tesadüf" olarak açıklanabilecek her şeyin çok ötesine geçiyor. Bunun anlamı, yaklaşık 12.000 yıl önce Göbekli Tepe'de dile getirilen, belirli takımyıldızların nasıl tasvir edilmesi gerektiğine dair fikirlerin, göklerin bu bölgesinde bir akrep olması gerektiği fikri de dahil olmak üzere, nesilden nesile aktarıldığı, bu süreçte bazı değişikliklere uğradığı, ancak yine de binlerce yıl boyunca tanınabilir bir biçimde varlığını sürdürerek çok daha sonraki Babil astronomik ikonografisinde ilgili ifadeleri bulduğudur. Ancak antik Mezopotamya, tufan öncesi şehirleri, Yedi Bilgesi ve tufan sonrası hayatta kalanların Gemileri ile Göbekli Tepe yakınlarında karaya vurduğu yakın bağlantılar göz önüne alındığında, belki de çok da şaşırmamalıyız.

Machine Translated by Google

Şekil 52: Gökbilimci Giulio Magli, Göbekli Tepe'deki 43 numaralı sütunda (sağda) üst kayıttaki "torbaların" çok daha sonraki Babil sütunlarında (solda) görülen "gökyüzündeki evlere" benzediğini belirtiyor.

Son olarak, Göbekli Tepe'ye ilk ziyaretimde dikkatimi çeken ve Birinci Bölüm'de ele alınan 43. Sütun'un üst kısmındaki üç "torba" veya "kova" gizemi var. Gökbilimci Giulio Magli'nin de fark ettiği gibi, bu üç "torba", çok (çok!) sonraki Babil Kudurru geleneklerinde görülen "gökyüzündeki üç ev"e oldukça benziyor .[11]

Magli'nin "gökyüzündeki evler" olarak adlandırdığı şeyler (yine ekteki resimlere bakınız) Mezopotamya tanrılarının sembolleridir; özellikle insanlığı yok etmek için Tufan'ı gönderen Enlil ve bizi kurtarmak için müdahale eden bilgelik tanrısı Enki.[12] Okuyucu, Sekizinci Bölüm'den hatırlayacağı gibi, patrik Zisudra'yı yaklaşan felaket konusunda uyaran ve tufandan kurtulanları Göbekli Tepe'ye çok yakın olan Ararat bölgesine getirecek olan büyük gemiyi inşa etmesi için onu teşvik eden Enki'ydi. Mezopotamya'nın MÖ 1. binyıl kadar geç bir döneminde ve Göbekli Tepe'nin MÖ 10. binyıl kadar erken bir döneminde ikonografisinde yer alan tüm bu ortak temaların, her ikisinin de -ve belki de dünyadaki diğer birçok kültürün- atası olan ve kasıtlı olarak tasarlanmış mitler ve bilgelik gelenekleri ile inisiye Bilgeler tarafından nesilden nesile aktarılan özenle yapılandırılmış öğretiler aracılığıyla hafızasının yeryüzünden sonsuza dek silinmemesini sağlamak için büyük çaba sarf eden kayıp bir medeniyette çok daha eski, tufan öncesi kökenlere sahip olduğu sonucuna varmamak zordur.

Mayalar

Şanlıurfa'daki otel odamda gece geç saatlere kadar tüm senaryoyu incelerken , Burley'nin iddiasına olan güvenim giderek artıyor. Çevredeki tüm bağlam göz önüne alındığında, ön kanadında "güneşi tutan" akbaba, gerçekten de Yay takımyıldızının Çaydanlık asterizmini temsil eden kadim bir takımyıldızın figürüne benziyor.

Machine Translated by Google

Bu da bulmacanın bir sonraki kısmını ortaya çıkarıyor: Akbaba/Yay burcu ne zaman "güneşi tutar?" Burley, 43. Sütun'da temsil edilen anın, Göbekli Tepe'nin inşa edildiği gelecekte, yani 11.600 yıl sonra, yani bizim zamanımızda, 2012 yılında olduğuna inandığını açıkça belirtiyor. Ve bu sonuca varmasının nedeni, yalnızca bizim zamanımızda, özellikle 1960'tan 2040'a kadar olan 80 yıllık pencerede, 21 Aralık'ta, yani kış gündönümünde, güneşin yalnızca kuşun uzanmış ön kanadının üzerinde (yani bu asterizmin modern anlayışında "çaydanlığın" ağzının üzerinde) oturması değil, aynı zamanda "nükleer çıkıntıyı" ve Samanyolu galaksisinin merkezindeki karanlık yarığı da hedef almasıdır.
Dolayısıyla tartışmasız olarak bu, 43. Sütun'da sembolize edilen çok önemli bir astronomik andır.

Gerçekten de çok önemli, çünkü aynı zamanda meşhur -ya da belki de artık kötü şöhretli- Maya takviminde de işaret edilen tam da bu 80 yıllık pencere (2012 yılı orta noktadan hemen sonrasına denk geliyor). Bu takvim ve özellikle de 21 Aralık 2012 tarihi hakkında çok fazla saçmalık konuşuldu. Birçok kişi bunu yanlışlıkla kesin ve kesin bir tarih sanmıştı, oysa aslında her zaman bir "belirtme tarihi"ydi ve başka bir şey değildi.

Bu gizemi kavramak için tek önemli olan astronomidir; üstelik çıplak gözle astronomi. Burada radyo teleskoplarından veya astrofizikten bahsetmiyoruz. Antik Mayaların çıplak gözle astronomisine gelince, aralarında John Major Jenkins'ten daha önde geleni olmayan bu konunun gerçek bilginleri, 2012'den çok önce, Maya takviminin son tarihinin aslında kış gündönümü güneşinin galaksinin merkeziyle, yani Samanyolu'nun karanlık yarığı ve nükleer şişkinliğiyle 26.000 yılda bir gerçekleşen kavuşumuna dayandığını öğretmek için büyük çaba sarf ettiler. Güneşin çapı ve çıplak gözle astronominin sınırlamaları nedeniyle bu kavuşum kesin bir yıla indirgenemez; ancak burada belirttiğim gibi, 1960-2040 dönemini kapsayan 80 yıllık bir pencere olarak düşünülmesi en iyisidir.

Bir presesyon eseri olarak, kış gündönümü güneşi 2012'den binlerce yıl önce galaksinin merkeziyle kavuşumuna doğru yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu ve en azından 1998'de yayınladığı Maya Kozmogenezi'ne kadar uzanan kitaplarında John Major Jenkins bunu fazlasıyla açık bir şekilde ortaya koydu. Okuyucularına sunduğu diyagramlar, kış gündönümü güneşinin Yay burcundaki karanlık yarık geçiş noktasından 70 derece uzakta olduğu MÖ 3000'den, kat etmesi gereken mesafeyi yarıya indirdiği İsa zamanından, karanlık yarıkla en yakın kavuştuğu 2012 dönemine (1960 ile 2040 arasındaki 80 yıllık pencere) ve karanlık yarıktan 70 derece geçtiği MS 5000'e kadar olan yolculuğunu gösteriyordu. 13 Dahası, Jenkins, kış gündönümü güneşinin Samanyolu'nun merkez şişkinliğindeki karanlık yarıkla

birleşmesinin Maya kozmolojisinde neden önemli olduğunu titizlikle belgelemiştir; çünkü burası Mayaların "yaratılış yeri" olarak düşündükleri gök bölgesiydi ve merkez şişkinlik "göğün rahmi veya doğum yeri" olarak görülüyordu:

> Mayalar bu yoğun, parlak çıkıntıyı bir Kozmik Merkez ve Yaratılış Yeri olarak anlamışlardı; bu, yalnızca çıplak gözle gözlemlemeye dayanan ve aslında çok doğru olan bir sonuçtur: Tabak şeklindeki galaksimizin merkezi, Samanyolu'nun bu parlak ve geniş kısmında yer almaktadır... Samanyolu'nun ve içindeki her şeyin, bizim de dahil olduğumuz, içinden çıktığı bölge. [14]

Machine Translated by Google
Buradaki amacım Maya takviminin tüm gizemini derinlemesine incelemek değil, özellikle de bu konu hakkında Tanrıların Parmak İzleri'nde uzun uzadıya yazdığım için.15 Ancak, 1995'te Parmak İzleri'nin yayınlanmasından bu yana anlayışım değişti ve Mayaların 2012 civarındaki on yılları büyük bir döngünün sonu olarak işaret ederken, aslında dünyanın sonundan değil, bir çağın sonundan, "büyük dönüşüm ve dünya yeniden doğuşu zamanı"ndan16 söz ettiklerini açıkça belirtmek önemlidir ; bu, yeni bir büyük döngünün veya dünya çağının başlangıcıyla takip edilecektir. Mayaların düzeninde, bugün içinde yaşadığımız çalkantılı ve tehlikeli geçiş zamanı budur. Dolayısıyla, Mayaların insanlık tarihinde bir dönüm noktası olarak kehanet ettiği 1960-2040 yılları arasındaki 80 yıllık pencerenin güneş ve astronomik koordinatlarının, Türkiye'nin uzak diyarlarındaki Göbekli Tepe'de bulunan 12.000 yıllık bir sütuna yüksek kabartma olarak kazınmış olması garip, hatta biraz ürkütücüdür.

İmkansızı ortadan kaldırmak

43. Sütun'daki kabartmalarda, çağımız için bir tür kehanet veya öngörü, bir tür bildirim, özel olarak bize gönderilmiş bir tür mesaj okuduğumda haklı olabileceğimden emin olmak istiyorum. Bu mesajın ne hakkında olabileceğini düşünmeye başlamadan önce, ilk adım Paul Burley'nin keşfinin sağlam olduğunu teyit etmektir.

Yay burcunu akbabayla, diskini de kanadıyla tuttuğu Güneş'le özdeşleştirmesi beni şimdiden ikna etti. Çevredeki takımyıldızların genel bağlamı da mükemmel bir uyum sergiliyor.
Peki, sütundaki kabartmalar gerçekten de Güneş'in Yay burcuyla ve Samanyolu'nun merkeziyle kavuşumunu tasvir ediyor olabilir mi, ancak bu, 1960-2040 yılları arasındaki kış gündönümü dışında bir zamanda mı gerçekleşiyor?

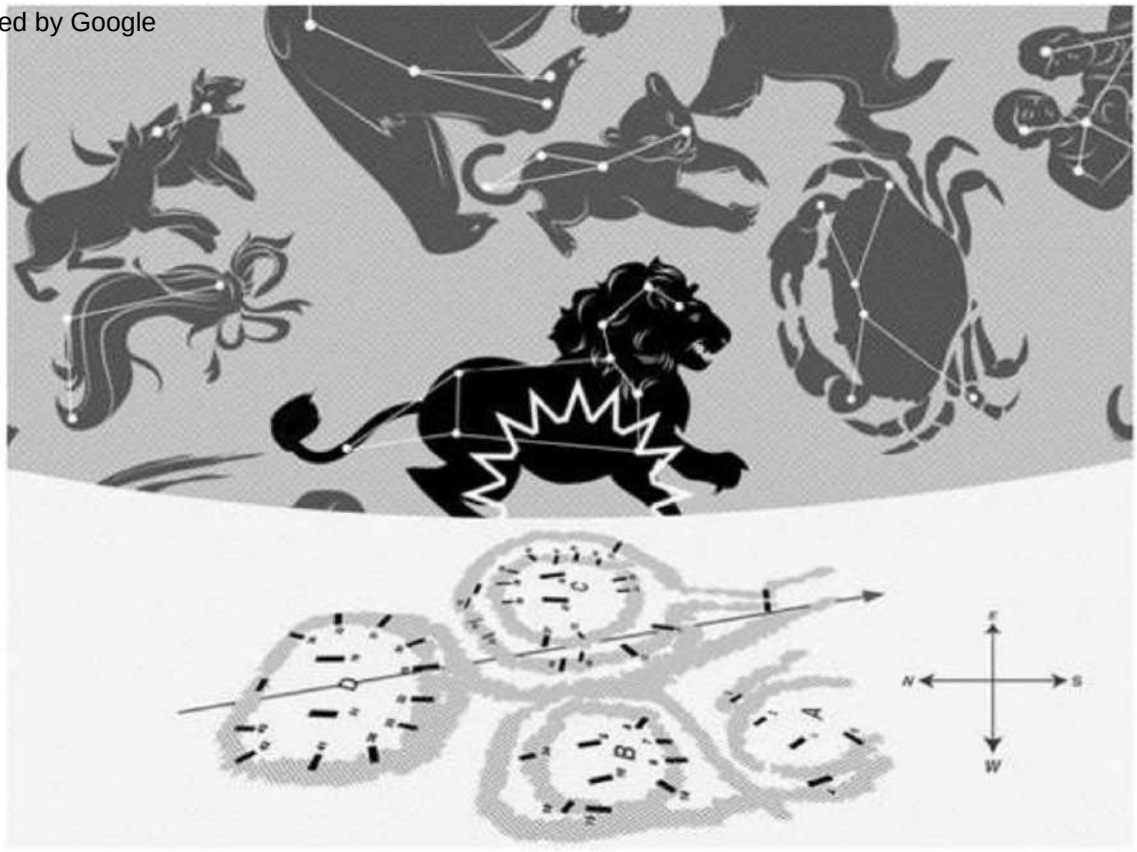
Elbette, kış gündönümü hizalanması her 26.000 yılda bir tekrarlanır, bu nedenle MÖ 24.000'de Güneş, tıpkı bugün olduğu gibi Yay burcunda görünmüş ve galaksinin merkezini hedef almış olmalı ve bu nadir hizalanma bundan 26.000 yıl sonra, yani MS 28.000'de tekrar gerçekleşecektir. Herhangi bir varsayımsal mesajın bu uzak tarihlerle ilgili olması imkansız değildir.

Ancak, tamamen farklı bir kültürden, antik Maya'dan gelen ve aynı koordinat sistemini kullanan ve gerçekten de 1960 ile 2040 yılları arasındaki yıllara odaklanan başka bir "mesaj"ın daha olması ilgi çekici.

Bu arada Göbekli Tepe'de, yılın dikkate alınması gereken diğer üç önemli anı da var: yaz gündönümü ve iki ekinoks. Göbekli Tepe'nin inşa edildiği MÖ 9600 yılında, bu üç "güneş durağı"ndan herhangi birinde, Yay burcunun galaksinin merkeziyle herhangi bir hizalanması oldu mu?

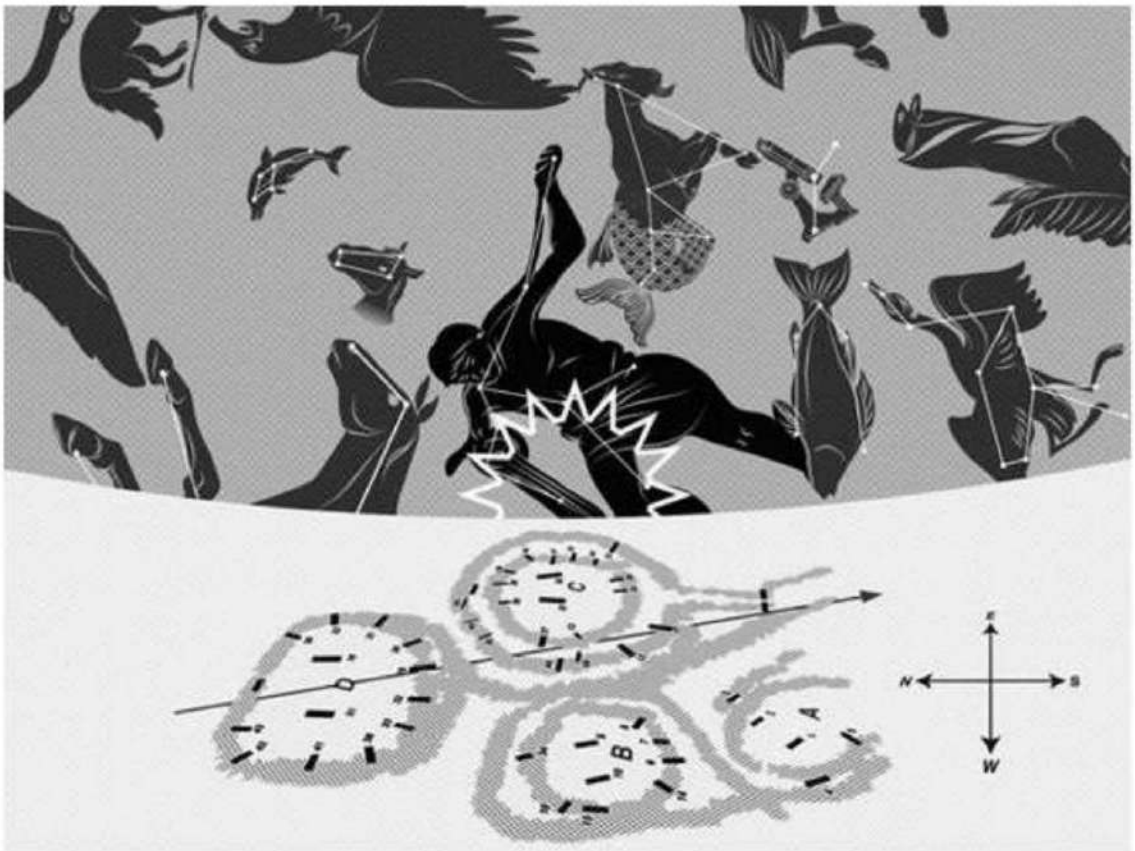
Eski Mısır üzerine yaptığım çalışmalardan, Güneş'in MÖ 10.800'de ilkbahar ekinoksunda Aslan burcunda olduğunu biliyorum. Şimdi bilgisayarda birkaç dakika geçirmek, 1200 yıl sonra bile durumun aynı kaldığını doğruluyor; MÖ 9600'de ekinoks Güneşi hâlâ Aslan burcundaydı ve dolayısıyla ekliptik yörüngesinde galaksinin merkeziyle hizalanmaktan çok uzak bir noktadaydı. Bu nedenle, en azından o dönemde, bahar ekinoksunu ihtimal dışı bırakmakta kendimi oldukça güvende hissediyorum.

Machine Translated by Google

Şekil 53: Göbekli Tepe'de ilkbahar ekinoksu gün doğumu, MÖ 9600

Aynı şey MÖ 9600'deki sonbahar ekinoksu için de geçerlidir . Çünkü Güneş o zamanlar Kova takımyıldızındaydı ve yine galaksinin merkeziyle hizalanmaktan çok uzaktaydı, bu yüzden bunu göz ardı ediyorum.
fazla.

Machine Translated by Google
Şekil 3. Göbekli Tepe'de sembolik ekinoksu gün doğumu, MÖ 9600

Dahası, Göbekli Tepe'deki tüm kuşatmaların yönelimini kendime hatırlattıktan sonra, ekinoksların tüm dönemlerde göz ardı edilebileceği açıkça ortaya çıkıyor. Bunun nedeni, dört ana kuşatmanın, A, B, C ve D'nin -43. Sütunun D Muhafazası'nda olduğunu unutmayın- çok belirgin bir kuzeybatıdan güneydoğuya yönelime sahip olmasıdır. 17 Hiçbiri, ekinoks güneşinin doğduğu tam doğuya veya ekinoks güneşinin battığı tam batıya yakın değildir. Göbekli Tepe'yi inşa edenler, 43. Sütun gibi sembolik bir sanat eserindeki ekinokslardan herhangi birine dikkatimizi çekmek isteselerdi, ilk adımları, alanı doğudan batıya hizalayarak bariz bir ipucu sağlamak olurdu. Bunu yapmadıkları için, ekinokslardaki olayların akıllarında olan şey olmadığını varsaymak güvenlidir.

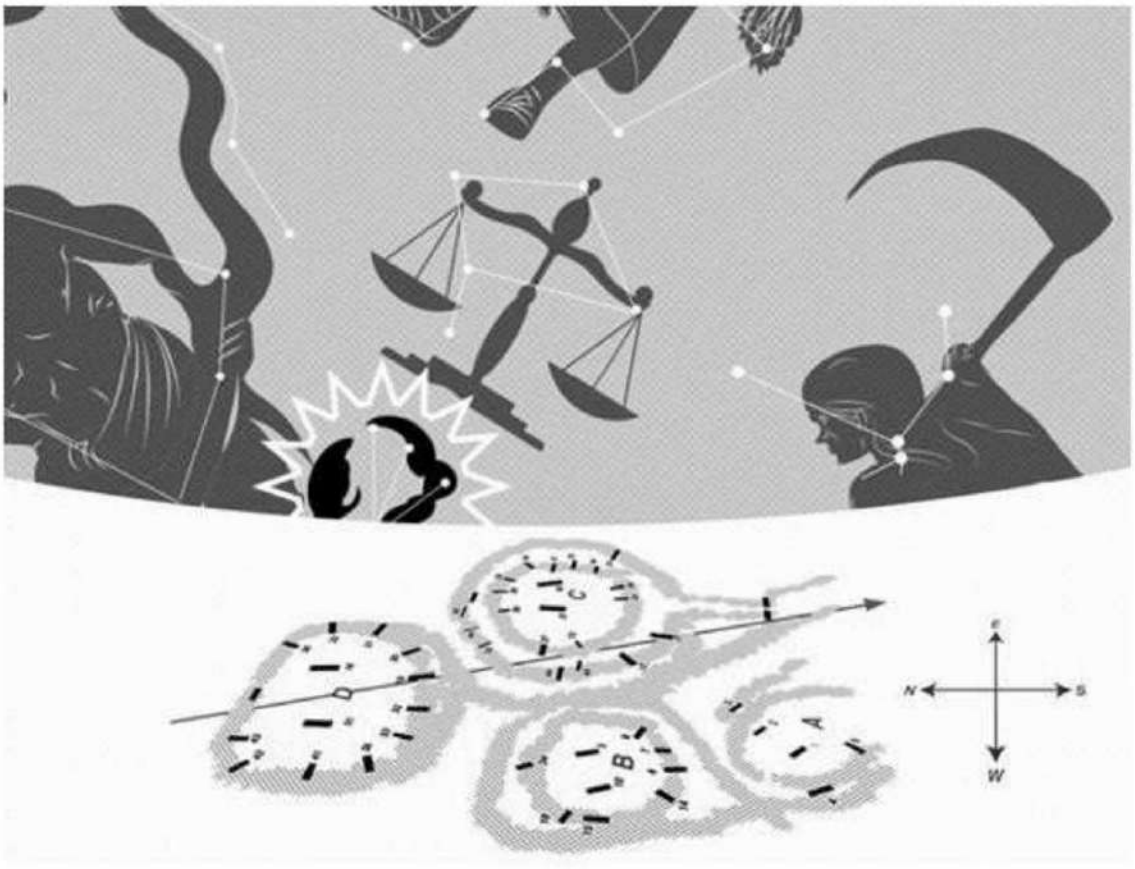
Bu bizi gündönümlerine getiriyor. Güneş, kış gündönümünde doğunun güneyinden doğar ve batının güneyinden batar. Yaz gündönümünde ise doğunun kuzeyinden doğar ve batının kuzeyinden batar. Dolayısıyla, teorik olarak, kış gündönümünde gün doğumu hizalanmaları (doğunun güneyi) ve yaz gündönümünde gün batımı hizalanmaları (batının kuzeyi), Göbeklitepe'nin kuzeybatıdan güneydoğuya doğru yönelimiyle ilişkili sayılabilir.

Tepe.

Gördüğümüz gibi, Güneş, Yay ve galaksinin merkezini içeren bir kış gündönümü hizalanması MÖ 9600 için ihtimal dışıdır, çünkü bu hizalanma yalnızca bizim çağımızda, MÖ 24.000'de veya MS 28.000'de meydana gelir. MÖ 9600'deki kış gündönümünde Güneş Boğa burcundaydı ve galaksinin merkeziyle hizalanmasından çok uzaktaydı. Doğunun kuzeyinde bir yaz gündönümü gün doğumu hizalanması da, yalnızca MÖ 9600'de değil , tüm çağlarda, alanın belirgin güneydoğudan kuzeybatıya doğru yönelimi göz önüne alındığında ihtimal dışıdır.

Machine Translated by Google
Şekil 56: Göbekli Tepe'de yaz gündönümünde gün doğumu, MÖ 9600

Şekil 56: Göbekli Tepe'de yaz gündönümünde gün doğumu, MÖ 9600

Dolayısıyla, bir çıkarım süreciyle, MÖ 9600'de işe yarayabilecek tek olası hizalama kalıyor ve bu da Göbekli Tepe'nin genel güneydoğudan kuzeybatıya yönelimiyle herhangi bir çelişki oluşturmayan, batının kuzeyindeki yaz gündönümü gün batımına . Dahası, bilgisayar simülasyonları, MÖ 9600 dönemindeki yaz gündönümünde Güneş'in Akrep takımyıldızında olduğunu ve galaksinin merkeziyle hizalanmasa da (karanlık yarık ve nükleer şişkinliği geçtikten sonra) yine de bu hedefe oldukça yakın olduğunu gösteriyor. Okuyucunun hatırlayacağı gibi, Yay ve Akrep burçları karanlık yarık ve nükleer şişkinliğin iki yanında yer alır, ancak galaksinin merkeziyle tam hizalanma Akrep'te değil, Yay'da gerçekleşir. Bununla birlikte, MÖ 9600 yılında, kuzeybatıda meydana gelen yaz gündönümü gün batımını, 43 numaralı sütunda tasvir edilen sahne için bir aday olarak kabul etmek makul görünüyor. Figürleri yontan heykeltıraşın nispeten küçük bir çizim hatası, teorik olarak, bu tutarsızlığı açıklamaya yeterli olacaktır.

Ancak Andrew Collins, meslektaşı Rodney Hale ve matematikçiler Alessandro de Lorenzis ile Vincenzo Orofino'nun, özellikle de geçen bölümde incelenen Kuğu Takımyıldızı'ndaki Deneb yıldızının batış noktasına, kuzeybatıya doğru olası hizalanmalara odaklanmalarında gözden kaçırdıkları bir zorluk var. Deneb, MÖ 9600 döneminde , D Muhafazası'nın yönelimiyle aynı hizada, kuzeybatının kuzeyine doğru batmıştı; ancak bu hizalanma, yeterince doğru olmasına rağmen, tamamen teorikti ve D Muhafazası'ndan asla gözlemlenemezdi; çünkü D Muhafazası, ana muhafaza grubunun kuzeyinde yükselen Tepe'nin dik sırtının yamacına inşa edilmişti. Deneb'in batışına dair hiçbir gözlem,

Machine Translated by Google
D Muhafazası'ndan mümkün olabilirdi ve aynı sebepten dolayı yaz gündönümü gün batımını gözlemlemek mümkün olmazdı. Güneş, batmadan önce yaklaşık yirmi dakika boyunca sırtın arkasında gözden kaybolmuş olurdu ve batışını gözlemlemek için D Muhafazası'ndan ayrılıp sırta tırmanmak gerekirdi.

Bu nedenle, Güneş'in Akrep burcunda yakın olmasına rağmen,
Galaksinin merkezini hedef alırsak, yaz gündönümü gün batımı hizalanması da ihtimal dışı değil.

Arthur Conan Doyle'un canlandırdığı Sherlock Holmes karakterinin meşhur sözünde dediği gibi, "İmkansızı elediğinizde, geriye kalan ne kadar imkansız görünürse görünsün, gerçek olmalıdır." Bir eleme süreciyle, Göbekli Tepe'nin bizi ekinoksları düşünmeye davet edemeyeceğini ve gün batımının en uygun anında bile yaz gündönümünü düşünmeye davet edemeyeceğini gördük. Bu da bize sadece, Yay burcundaki Güneş'in Samanyolu galaksisinin merkezini hedef aldığı kış gündönümünü bırakıyor; bu, bizim çağımızda 1960 ile 2040 yılları arasındaki yılların kesin astronomik imzası; yalnızca 26.000 yıllık aralıklarla tekrarlanan bir imza. Ne kadar imkansız görünse de, Göbekli Tepe'yi inşa edenlerin MÖ 9600'de presesyon denilen gizemli olguya ilişkin bilgilerinde o kadar ileri olduklarını ve Yay/kış gündönümü kavuşumunun doğru sembolik bir resmini oluşturmak için binlerce yıl boyunca etkilerini geriye ve ileriye doğru hesaplayabildiklerini düşünmek zorundayız

Eğer bu spekülasyon doğruysa, tarih öncesi çağların iki karşılaştırılabilir bilimsel başarısının da çağlar boyunca varlığını sürdürdüğünü ve aynı derecede eksiksiz bir şekilde günümüze ulaştığını kendimize hatırlatmamız yerinde olacaktır.

Bunlardan biri, dünyanın yaşamındaki büyük bir döngünün, 1960 ile 2040 yılları arasında tam olarak aynı 80 yıllık dönemde sona ereceğini öngören Maya takvimidir. Dahası, kadersel kavuşumun ne zaman gerçekleşeceğini tahmin etmek ve eski çağın sonu ile yeni çağın başlangıcı arasındaki sınırı belirlemek için tam olarak aynı ölçütü, yani kış gündönümü güneşinin galaksimizin merkeziyle hizalanmaya doğru ilerlemesini kullanmıştır.

Diğeri ise, Nil Nehri'nin batı yakasına Büyük Piramitler ve Büyük Sfenks biçiminde kazınmış, Mısır'ın Giza platosunun görkemli astronomik jeoglifidir. Okuyucu, megalitik mimarinin bu şaheserlerinin, MÖ 10.800 bahar ekinoksunda gökyüzünün bir resmini sunmak için derin bir presesyon bilgisini kullandığını hatırlayacaktır. Burada da, On Dokuzuncu Bölüm'de göreceğimiz gibi, çağlar boyunca gönderilen ve özellikle bizim zamanımıza ve bize yönelik bir mesajın ayırt edici özellikleri vardır.

Bu mesajların ne anlama gelebileceğini keşfetme arayışımızda, belki de Harran'ın Sabiileri, yani şehirleri Göbekli Tepe'den sadece 40 kilometre uzaklıkta olan "yıldız tapanları", Giza Piramitleri'ne gizemli hac yolculukları yapan bilgelik tanrısının takipçileri bize bir ipucu verebilir.

Machine Translated by Google

Bölüm 16

Yıldızlara Yazılmış

Sekizinci Bölüm'den On Birinci Bölüm'e kadar, Mısır'da binlerce yıldır sürdürülen ve çağlar boyunca üye alımı ve inisiyasyon yoluyla varlığını sürdüren gizli Bilgeler geleneğini inceledik. Ayrıca, bu "cennetin gizem öğretmenleri"nin, bu "Horus'un Takipçileri"nin, bu "Tanrıların Büyücüleri"nin, Mısır tarihinin kritik anlarında, bu olağanüstü kültürü ileriye taşımada bir değil, birçok kez kilit bir rol oynamış olma olasılığını da ele aldık.

On İkinci Bölüm'de, inanılmaz megalitik alan Baalbek ile Mısır'ın Giza platosu yakınlarına yerleşen ve burada Büyük Sfenks'e düzenli olarak adak adaklar sunan gizemli bir grup Kenanlı arasındaki bağlantıyı inceledik. Sfenks'e, Kenanlı şahin tanrısı Hauron veya Hurna gibi isimler verdiler.

On Dördüncü Bölüm'de, Sabiiler olarak bilinen ve "yıldız tapanları" olarak bilinen başka bir grubun, Giza Piramitleri'ne hacı olarak daha da uzaklardan geldiğini gördük. Anavatanları, günümüz Türkiye'sinin güneydoğusundaki Göbekli Tepe yakınlarında bulunan Harran'dı. Bu hac yolculuklarının ne zaman başladığına dair bir kayıt bulunmamakla birlikte, Harran binlerce yıldır yerleşim yeriydi ve MÖ 2000 [1] en erken ne zaman civarına tarihlenen bir yazıtta yazılı referanslar yer almaktadır. Dikkat çekici olan, Giza'ya Sabii hac [2] Nedir? yolculuklarının, Arap coğrafyacı Yakut el-Hamavi'nin Mo'gam-el-Buldan ("Ülkeler Sözlüğü") adlı eserinde bahsettiği MS 1228 yılına kadar hâlâ devam ediyor olmasıdır. Mısırbilimci Selim Hasan'ın On Dördüncü Bölüm'de alıntılanan pasajda belirttiği gibi, Hamavi'nin anlatımı, Sabiilerin "Khufu ve Kefren Piramitleri'ni yıldız kültüyle bağlantılı anıtlar olarak tamamen kabul ettiklerini" göstermektedir.3

Machine Translated by Google

Şekil 57

Bu önemsiz bir nokta gibi görünebilir ve Sabiiler "uzmanları" bunu görmezden gelmiş olabilir, ancak bu gizli bir geleneğin devamı niteliğindedir. Eski Mısır dini ve kültürü, MS 1228'den yüzlerce yıl önce ortadan kalkmıştır (kutsal hiyerogliflerde bilinen son yazıt MS 394 yılına aittir). Mısırbilimciler ise Piramit "kültünün" yıldızsal doğasına dair kanıtları 1900'lerin başlarına kadar [4] Dolayısıyla Sabian "yıldız-
yeniden keşfetmemişlerdir. "Tapınanlar" piramitlerin yıldızlarla bağlantılı olduğunu biliyor veya onları hac yeri haline getirmeye motive olmuş olabilirler.

Ah, ama Harran... Harran - Sabilerin efsanevi şehri. Bugün ne kadar da berbat bir halde. Kerpiçten yapılmış, geleneksel arı kovanı şeklindeki evlerden birkaçı hâlâ ayakta ve turistleri eğlendirmek için biblolar satan bir merkezde bir araya toplanmış. Bu harap modern kasaba, 40 kilometre kuzeyde yükselen mavi ve puslu Toros Dağları'nın sırtlarıyla çevrili, uçsuz bucaksız, ıssız bir ovanın ortasında yer alıyor. Göbekli Tepe bu sırtlardan birinde yer alıyor ve aslında iki alan teorik olarak birbirinden ayrılıyor ; yani, gözleriniz yeterince iyiyse, Göbekli Tepe'yi Harran'dan, tersi de geçerli.

Antik çağda böyle bir gözlemi kolaylaştıran şey, bir zamanlar burada bulunan tapınağa eklenmiş yüksek bir kule olurdu; bu tapınak, Sabilerin Ay Tanrısı Su-En'e (genellikle Sin olarak kısaltılır) adanmıştı. [6] Yunan Filozof Libanius (MS 314-394), bize bu tapınakta "güçlü imgeler" olduğunu söyledikten sonra , kuleyi "tepesinden tüm Harran ovasının görülebildiğini" belirterek tarif eder. [7]

Ay Tanrısı Tapınağı, MÖ 1. binyılda oldukça eski bir yapıydı ve yazıtlardan birçok restorasyon gerektirdiğini biliyoruz. Örneğin, Asur Kralı III. Şalamensar (MÖ 859-824) ve Asurbanipal (MÖ 685-627) tarafından onarımlar yapılmıştı .

sonra MÖ 556-539 yılları arasında Yeni Babil İmparatorluğu'nu yöneten Nabonidus tapınağı yeniden inşa ettirdi. [8] Daha Giza'daki Büyük Sfenks'i restore eden Mısır Kralı IV. Tutmosis (Bkz. Onuncu Bölüm), Nabonidus'un bu işi üstlenmesi için bir rüyadan ilham aldığını söyledi .

Harran'ın "putperest" dininin İslam döneminde de birkaç yüzyıl boyunca varlığını sürdürmesi dikkat çekicidir. Bu durum, büyük ölçüde Sabiilerin "kitap ehli" (yani Hz. Muhammed) olarak kabul edilmesine bağlıdır

Machine Translated by Google

Okuyucu, On Dördüncü Bölüm'den hatırlayacaktır ki, Hermes'i peygamberleri olarak başarıyla iddia ettiler ve Hermesçi metinlerin bir derlemesini Kutsal Yazılar olarak sundular). Nitekim Arap general İbn Ganam, MS yedinci yüzyılda Harran'ı fethettiğinde, muhteşem kulesiyle Ay Tanrısı Tapınağı'nın bulunduğu yeri bir Ulu Cami inşa etmek için kullandı. Tapınağın camiye yer açmak için yıkıldığı, ancak Ganam'ın Sabiilere şehirde yeni bir tapınak inşa etmelerine izin verilen alternatif bir yer önerdiği anlaşılıyor. MS on birinci yüzyıla kadar orada "yıldız tapınması" önemli bir kesintiye uğramadan devam etti. Ancak 1032 veya 1081'de [10] Onlar pratik yapmaya devam ettiler -anlatılanlar çelişkilidir- yeni nesil Müslüman yöneticiler onlara karşı döndü, inançlarını bastırdı ve son tapınaklarını yıktı.

[11]

İki yüzyıl sonra Moğol istilaları başladı ve Harran sık sık şiddetli çatışmalara sahne oldu. 1259, 1262 ve 1271'deki bir dizi olayda şehrin İslami ibadethaneleri yıkıldı. Ay Tanrısı'nın heykeli bir zamanlar burada, yüksek bir kulenin altında dururken, [12] Ulu Cami bugün hala harabe halinde duruyor, ancak Tapınağın her iki tarafı sadece 4 metre (13 fit) ölçülerinde kare bir tabana sahip, neredeyse sağlam kalmış tek mimari kalıntının 50 metreden (164 fit) daha yüksek olması ve tıpkı Sabi selefi gibi Harran ovasına bakması ilginçtir. Şüphesiz ki bu, İbn Ganam'ın Ulu Camii'nin ayakta kalan bir minaresi; mimarisi kesinlikle İslami. Yine de, yerel halkın ona bugün bile "Astronomik Kule" demesi, en hafif tabirle düşündürücüdür; sanki Sabi atalarının gökyüzünü gözlemlemek için Ay Tanrısı Tapınağı'nın uzun zaman önce kaybolmuş kulesine tırmandıkları zamanın kadim bir anısını saklıyormuş gibi.

1950'lerden itibaren Harran'da düzenlenen birkaç arkeolojik keşif gezisinde Ay Tanrısı ile ilgili bir dizi yazıt bulunmasına rağmen, henüz Ay Tanrısı'nın kalıntılarının fiziksel izlerine rastlanmadı. [13] Chicago Doğu üzereydi, ancak Enstitüsü'nden bir ekip, 1986'da Ulu Cami'nin kalıntıları etrafında büyük bir kazı başlatmak Türk yetkililerin bu kadar kısıtlayıcı uygulamalarda ısrarcı olmaları nedeniyle proje terk edilmek zorunda kalındı. Şanlıurfa Müze Müdürlüğü ise kalıntılardan önemli kalıntıların [14] Harran Üniversitesi'nin güncel kazıları çıkarılmasına pek ilgi göstermiyor.
şehrin İslam öncesi dönemi. [15]

Şimdiye kadar yapılan asgari arkeolojik çalışmalara dayanarak, Harran'dan elde edilen tarihlenebilir eserler MÖ 5000 civarına kadar [16] uzanmaktadır; ancak daha ileri kazılarla daha eski kalıntıların bulunması da mümkündür. Şehrin birkaç kilometre kuzeybatısındaki Aşağı Yarımca adlı bir yerleşim höyüğünde, MÖ 6000 yılına tarihlenen karakteristik Halaf monokrom seramikleri toplanmıştır. [17] Harran'ın altı kilometre güneyinde ise, Türk arkeolog Nurettin Yardımcı tarafından 2006 yılından bu yana yürütülen kazılar, MÖ 8000 yılına tarihlenen daha da eski bir kalıcı yerleşimin varlığını ortaya koymuştur . [18]

Göbekli Tepe'nin terk edildiği ve son taş çemberinin kasıtlı olarak gömüldüğü yaklaşık MÖ 8000 yılı , yani 10.000 yıl öncesine denk geldiğinden, Yardımcı'nın kazı yaptığı yerin çok eski zamanlardan beri Tell İdris, yani "yerleşim yeri" olarak bilindiğini öğrenmek beni meraklandırdı.

"İdris'in höyüğü." Bu ilginçtir, çünkü Kur'an'da İdris, Tufan öncesi dönemde yaşamış on atadan yedincisi olan İncil peygamberi Enok'un adıdır. [19] Daha açık olmak gerekirse, Enok, Yared'in oğlu, Metuşelah'ın babası, Lamek'in büyükbabası ve Nuh'un büyük büyükbabasıdır. [20]

Ayrıca Müslüman geleneklerinde İdris/Enok, Hermes ile ilişkilendirilir. [21]

Machine Translated by Google
Fars İslam filozofu Ebu Meşer (787-886) bu konuyu şöyle ifade ediyor:

> Hermes ismi bir unvandır. Tufan'dan önce yaşamış olan ilk taşıyıcısı, İbranilerin Enok dedikleri, Arapça adı İdris olan kişidir. Harranlılar onun peygamberliğini ilan ederler.
> [22]

Bu tufan öncesi Enoch/İdris/Hermes, bilimlerin, "özellikle astronominin" ustasıydı. Ayrıca:

> Birçok kitap yazdı ve bilgeliğini kaybolmasın diye Mısır tapınaklarının duvarlarına astı. Piramitleri inşa eden de oydu.
> [23]

Ebu Mashar'ın yorumları, kayıp tufan öncesi kitaplardan türetildiği ve mesajlarının kaybolmamasını sağlamak için Horus Tapınağı'nın duvarlarına kazındığı varsayılan Edfu Yapı Metinleri'ni güçlü bir şekilde yansıtıyor. Buradaki piramitlerin oldukça eski olduğu ve okuyucunun hatırlayacağı gibi "astronomi ustası" Mısırlı Thoth olan Hermes tarafından inşa edildiği hissi, On Birinci Bölüm'de anlatılan ve tarihi dönemlerde Firavun Khufu'nun Giza'daki kendi inşaat çalışmalarında başvurmak ve kopyalamak istediği "Thoth tapınağının gizli odalarının sayısı" geleneğiyle örtüşüyor.

Bir kez daha, böyle bir malzemeyle karşı karşıya kaldığımızda, küresel bir sel felaketinden kurtulanların, "tanrıların eski dünyasının dirilişini" gerçekleştirmek için harekete geçirdiği bir projenin izlerine rastlamış olabileceğimizi varsaymak mantıksız görünmüyor. Bu proje nerede kök salmış olursa olsun, bana öyle geliyor ki özü, inisiye üstatlar tarafından nesilden nesile aktarılan ve dolayısıyla teorik olarak doğru zaman geldiğinde her yerde ve her çağda uygulanabilecek bir gelenekti.

Değişen koşullara uyum sağlama ve hayatta kalma yetenekleri, piramitlerin astronomik niteliklerine ilişkin bilgileri en azından MS 13. yüzyıla kadar korunmuş olması ve Selim Hasan'ın da doğru bir şekilde belirttiği gibi, isimlerinin Eski Mısır dilinde "yıldız" anlamına gelen Sba kelimesinden türetilmiş olmasıyla,
[24] Harran Sabiileri gizli geleneğin taşıyıcılarının tüm özelliklerini taşımaktadırlar.

Gözcülerin Sırrı

Nuh'tan önceki atalar silsilesindeki soyağacı ve "Tanrı ile yürüdüğü" ve ölüm yaşamadan Tanrı tarafından gizemli bir şekilde "göğe alındığı" şeklindeki muammalı ifadeler dışında , kanonik İncil'in bize Enok hakkında anlatacak başka bir şeyi yoktur. Neyse ki, kanonik olmayan birkaç eski eserde, yani Kutsal Kitap editörlerinin şu veya bu nedenle, bu konuda çok daha fazla bilgi mevcuttur.

Resmen onaylanmış kutsal metinlere dahil etmemeyi tercih etti. Bunların arasında en ünlüsü şüphesiz Enoch Kitabı'dır. 18. yüzyıla kadar, bilim insanları kitabın geri dönülmez bir şekilde kaybolduğuna inanıyorlardı. [26] İsa'nın doğumundan biri olarak kabul edilen bu kitap, yalnızca çok önce yazılmış ve Yahudi mistik edebiyatının en önemli parçalarından parçalardan ve diğer metinlerdeki atıflardan biliniyordu.

Machine Translated by Google

Ancak tüm bunlar, Kinnaird'ün bilgin maceracı James Bruce'un 27 yılında Etiyopya'yı ziyaret edip 1770-72 yıllarına geri
önemli başarıların yanı sıra, antik çağlarda Etiyopya'nın kutsal dili Ge'ez'e getirmesiyle değişti. Britanya'daki diğer
çevrilmiş olan Enoch Kitabı'nın birkaç kopyası da Britanya'da bulundu . Bunlar, Avrupa'da görülen ilk eksiksiz kopyalardı.
28

Bu arada, Enoch Kitabı'nın Masonluk için her zaman büyük önem taşıdığını da belirtmek isterim.
Nitekim bazı Masonik ritüeller, İslami geleneklerle ilginç bir şekilde örtüşerek, Enoch'u Eski Mısır bilgelik tanrısı Thoth ve
Hermes ile özdeşleştirir. onun Yunan avatarı
İlk kez 1877'de yayımlanan Kraliyet Mason Ansiklopedisi , bize Hanok'un yazıyı icat ettiğini, "insanlara inşa etme sanatını
öğrettiğini" ve Tufan'dan önce "gerçek sırların kaybolacağından korktuğunu ve bunu önlemek için beyaz bir doğu porfir
taşına kazınmış Büyük Sır'ı yerin derinliklerine sakladığını" söyler. 30 Ansiklopedi, asırlar boyunca aktarılan gizli bir
geleneğe dair kendi ipucunu içerir ve ayrıca Hanok'un kendisinin de bir Mason olduğunu ve yeryüzündeki günlerinin
sonunda "Büyük Üstatlık görevini Lamek'e teslim ettiğini" ima eder. 31

Enok Kitabı, diğer birçok unsurun yanı sıra, Tufan'ın gelecekteki felaketinin ve neden dünyaya salınacağının bir vizyonu
olduğunu iddia eden oldukça tuhaf bir belgedir. 32. Bölümde , Enok, Tanrı'nın soyundan gelen Nuh'a rüyalarında vereceği
tanıdık bir uyarıyı önceden alır: "Bir tufan tüm dünyaya gelmek ve üzerindeki her şeyi yok etmek üzeredir." 33 Bu elbette
konudur; Yaratılış'ta okuyabileceğimiz şeyin yalnızca bir özeti veya yeniden ifadesidir. Aynı şekilde, Enok'a, Nuh'un "soyu
dünyanın tüm nesilleri boyunca korunsun" diye kurtuluşu için düzenlemeler yapılacağının anlatıldığı sonraki bölüm de
öyledir. 34

Bundan sonra olanlar ilgi çekici. Tanrı'nın Tufanının açık amacının, Nuh ve soyundan gelenler hariç, insanlığın çoğunu
öldürmek olduğu gerçeğine rağmen, şu hususların gerekliliğinden bahsediliyor:

> meleklerin bozduğu yeryüzünü iyileştir... öyle ki, bütün insan çocukları, Gözcülerin açığa çıkardığı ve oğullarına
> öğrettiği bütün gizli şeyler yüzünden mahvolmasın. 35

Bu, Enoch Kitabı'nda bu gizemli "Gözcüler"den yalnızca ikinci kez bahsediliyor. Birkaç sayfa önceki ilk söz, onlar hakkında
bize hiçbir şey söylemiyor, sadece geliş ihtimali karşısında "titreyeceklerini" söylüyor. Şimdiye kadar kim veya ne
36 etkinlik. olduklarına dair gerçek bir ipucumuz yok, sadece insanlığa "gizli şeyler" -görünüşte tehlikeli şeyler- öğreterek
ilahi bir yasayı çiğnedikleri ve bunun yüzünden (ve Tufan aracılığıyla insan ırkının çoğunun) ağır bir şekilde
cezalandırılacakları söyleniyor.

Gözcülerin veya en azından Gözcülerin liderlerinin belirli isimleri verilmiştir: Azazel,
Semjaza, Armen, Rumjal, Turel, Armaros, Danjal, Kokabel ve yaklaşık bir düzine daha. Özellikle insanlığa 37 Daha
öğrettikleri "gizli şeylerin" doğası hakkında bilgi veriliyor:

> Ve Azazel insanlara kılıçlar, bıçaklar, kalkanlar ve göğüs zırhları yapmayı öğretti ve onlara yeryüzünün madenlerini
> ve bunları işleme sanatını, bilezikleri ve

Machine Translated by Google

> Süs eşyaları, antimon kullanımı, göz kapaklarının güzelleştirilmesi, her türlü değerli taş ve her türlü renklendirici tentürler. Ve çok fazla tanrısızlık ortaya çıktı, fuhuş yaptılar, saptılar ve bütün yollarında bozuldular. Semjaza büyü ve kök kesmeyi, Armaros büyüleri çözmeyi, Baraquijal astrolojiyi, Kokabel takımyıldızları, Ezequeel bulutların bilgisini, Araquiel yeryüzünün işaretlerini, Shamsiel güneşin işaretlerini ve Sariel ayın seyrini öğretti ...38

Sonra Gözcülerin iki karşıt gruba ayrıldığını anlamaya başlıyoruz, çünkü bir grubun liderlerinin Enoch'u çağırdığını okuyoruz - hatırlayın, tüm bunlar ona rüya gibi, vizyoner bir durumda oluyor - "cennetin Gözcüleri" olarak adlandırılan diğer grubun liderlerine bir mesaj iletmek için. 39 Öyle görünüyor ki bu "cennetin Gözcüleri" (bazen "cennetsel Gözcüler" olarak da anılır 40) "kadınlarla kendilerini kirletmişler, yeryüzünün çocuklarının yaptığını yapmışlar ve kendilerine karılar almışlar."

[41] Ayrıca büyük bir yıkıma da yol açtılar. Bunun için yeryüzünde.” [42] çeşitli, son derece tatsız ve korkunç cezalara çarptırılacaklar.

yol. [43]

İtaatkar ve görev bilincine sahip olan Enoch, ağır cinayet ve kargaşa mesajını taşıyarak yola koyulur. Gözetmenlere... Gözetmenlere.

> Peki burada neler oluyor?
>
> Sayfaları daha dikkatli incelediğimizde arka plandaki hikayeyi görüyoruz:

> Ve öyle oldu ki, insan çocukları çoğaldığında, o günlerde onlara güzel ve alımlı kızlar doğdu. Ve melekler, göklerin çocukları, onları görüp arzuladılar ve birbirlerine, "Gelin, insan çocukları arasından kendimize eşler seçelim ve çocuk sahibi olalım" dediler. Liderleri Semjaza onlara, "Korkarım ki bu işi yapmayı kabul etmeyeceksiniz ve büyük bir günahın cezasını tek başıma ödeyeceğim" dedi. Ve hepsi ona cevap verip, "Hepimiz yemin edelim ve bu planı terk etmemek ve bunu yapmak için karşılıklı beddualarla kendimizi bağlayalım" dediler. Sonra hep birlikte yemin ettiler ve karşılıklı beddualarla kendilerini buna bağladılar. Ve Yared günlerinde Hermon Dağı'nın zirvesine inenler toplam iki yüz kişiydiler ...44

Şimdi işler netleşiyor. "Gözcüler" melekleri ifade eden genel bir terimdir. Bunların arasında kötü melekler de vardır. Güzel insan kadınlarıyla cinsel ilişkiye girip çocuk sahibi olmak isterler ve bunu yaparken, daha önce alıntılanan pasajlardan da anladığımız gibi, insanlığa metaller, takımyıldızlar ve Güneş ile Ay'ın rotası (veya günümüzde gökbilimcilerin bu "rota" olarak bildiği ekliptik) hakkında birkaç şey öğreteceklerdir. Bu kötü Gözcüler, planlarını hayata geçirmenin ilk adımı olarak, günümüzde Lübnan sınırları içinde bulunan ve Baalbek'e sadece 73 kilometre uzaklıkta bulunan eski Kenan'da bulunan Hermon Dağı'na inerler.

Bu arada iyi melekler, “gözlemleyen Kutsal Melekler” 45 vardır; bunların arasında Uriel, Raphael, Raguel, Michael, Saraquel, Gabriel ve Remiel vardır. 46 Ve Enoch'a bir rüyada görünen ve ona kötü Gözcü meleklere götürmesi gereken ölüm ve yıkım mesajını verenler de bu iyi Gözcü meleklerdir.

Machine Translated by Google
Hermon Dağı'nda. Bu rüyayı nerede gördüğünü bize ayrıntılı olarak anlatıyor:

> Gidip Hermon'un güney batısındaki Dan sularının kıyısına oturdum... Uykuya daldım
> ve işte bana bir rüya geldi ve görüntüler üzerime düştü ve azap görüntüleri gördüm ve bir ses bana bunu göklerin oğullarına anlatmamı ve onları azarlamamı emretti.
> Ve uyandığımda onlara geldim ...47

Tufan'dan önce, Lübnan ve antik Türkiye halklarının hâlâ avcı-toplayıcı gelişim aşamasında olduğu bu pasajları okurken, Enok'un şamanik bir figür olduğu giderek daha belirgin hale geliyor. Ve tüm şamanlar gibi, her yerde, her zaman ve her yerde, o da vizyonlara büyük önem veriyor; onun durumunda bu vizyonlar "uykuda" alınan rüyalar şeklinde geliyor. Ancak ilginç olan şu ki, bu vizyon halinden uyandığında, Hermon Dağı'nda kötü Gözcülerin bulunduğu gerçek bir fiziksel yere gidebiliyor ve onlarla yüz yüze konuşabiliyor:

> Ve onlara rüyamda gördüğüm bütün görüntüleri anlattım ve doğruluk sözlerini söylemeye ve göksel Gözcüleri azarlamaya başladım. 48

Bu, kötü Gözcülerin fiziksel varlıklar olduğunu oldukça güçlü bir şekilde ima etmiyor mu? İyi Gözcülerin kim olduğunu bilmiyorum çünkü onlar sadece Enoch'a rüyalarında görünüyorlar. Muhtemelen bir düzeyde gerçekler. Şamanizm hakkındaki Supernatural kitabımı okuyanlar, değişmiş bilinç hallerinde (rüya halleri de dahil) beynin "alıcı dalga boyunun" değişebileceği görüşümü bilirler.
yeniden ayarlanarak gerçekliğin diğer boyutlarıyla temas kurmamızı sağlar. Kötü [49] Ama Enoch'un hikayesinde Gözcüler gerçek olmalılar - fiziksel varoluşun dünyevi düzleminde gerçek olmalılar - çünkü uyandığında Hermon Dağı'na tırmanıp onları azarlayabilir.

Kötü Gözcülerin -kim veya ne olurlarsa olsunlar- aslında kötü olmayabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız Tek söyleyebileceğimiz, kötü olarak yargılandıkları ve Enok'un rüya-görümlerinde kötü olarak tasvir edildikleri. "Enok Kitabı"nın sadece eski bir fantastik kurgu eseri olma ihtimalinin yanı sıra aklımızda tutmamız gereken bir ihtimal de, Enok'un "kötü" Gözcülerle karşılaşmalarının gerçekten yaşandığı ve halkının avcı-toplayıcı yaşam tarzına getirmeye çalıştıkları değişiklikler nedeniyle onlardan nefret edip içerlediğidir. Bu durumda, bilinçaltı aracılığıyla onlara yönelttiği ve iyi Gözcülerden geldiği izlenimini veren azarlar, aslında kendi köklü görüşlerini, değişimden tehdit hisseden bağnaz bir yaşlı şamanın görüşlerini ifade ediyor olabilir; her ne kadar kendisi de daha sonra Gözcülerle kurduğu temaslarla dönüşüme uğrayacak olsa da.

Burada, Enoch Kitabı'nın tuhaf, anlaşılmaz ve son derece kışkırtıcı metninin tamamını inceleyecek yer yok. Benim ilgilendiğim şey, Hermon Dağı'na "inen" iki yüz Gözcü'nün hayalet değil, gerçek varlıklar olma olasılığı. Ne tür varlıklar olabileceklerini daha iyi anlamak istiyorum. Ve Enoch'un çizdiği, nefret ve kızgınlıkla dolu olsa da, atalarımıza beceri ve bilimler getiren birer varlık olarak resmetmek istiyorum; bu beceriler ve bilimler nihayetinde iyi Gözcüler tarafından ona da gösterilecek ve kendi adı efsane ve geleneklerde bunlarla ilişkilendirilecektir. 50

Machine Translated by Google

Gözcüler, gelişim projelerine oldukça küçük yollarla başlarlar; insanlara "büyüler ve büyüler, kök kesme" öğretirler onları "bitkilerle tanıştırırlar". Kulağa oldukça zararsız geliyor; biraz "büyü" dışında, temel avcı-toplayıcı ve seviyesindeki becerilerin çok ötesinde değil. Ancak çok geçmeden, daha önce de gördüğümüz gibi, atalarımız metallerin sırlarına, kılıç ve bıçak yapımına, gök cisimlerini incelemeye ve ayrıca göz makyajı ve mücevherlerle kendilerini güzelleştirmeye alıştırılıyorlar.

Karşılığında (İngiliz kadınlarından naylon hediyelerle iyilik satın aldıkları iddia edilen askerler gibi, Gözcüler de çorap, sigara ve sakız), seks! - ve görünen o ki Enoch'u en çok rahatsız seks yapıyor - II. Dünya Savaşı sırasında bolca eden şey bu. Gözcülerin " zina" ettikleri, "girdikleri" 56 ve "kendilerini kirlettikleri" 57 ve "her türlü" şeyi gösterdikleri azarlarcasına bahsediyor. "güzel ve alımlı" 54 insan kadınlarına duydukları "şehvetten" tekrar tekrar "Uyumak" [55]

günahlar." 58 Bu tür uyarılardan, Gözcüler hakkında makul bir şekilde birçok şey çıkarabiliriz; özellikle de doğru boyut ve şekilde olmaları ve ayrıca insan kadınlarıyla cinsel ilişkiye girmek, cinsel ilişkiye girmek ve bundan zevk almak için gerekli organ ve dürtülere sahip olmaları gerektiği. Bana göre, bundan çıkan bariz sonuç, Gözcülerin aslında insan olduğu veya en azından genetik düzeyde anatomik olarak modern insanlarla son derece yakın akraba olduklarıdır; hatta insan kadınlarını hamile bırakıp onlarla "zina çocukları" 59 doğurabilecek kadar yakındırlar . Bu yavrular, biraz bile uyumsuz bir genetik yapıdan beklenebileceği gibi hastalıklı değildir. Aksine, o kadar güçlü bir şekilde gelişirler ki, Hanok veya onun aracılığıyla konuşan "iyi" melekler, yalnızca Gözcüleri değil, aynı zamanda "Gözcülerin çocuklarını da yok etmek" isterler. 60

Ama melez yavrularda çok tuhaf bir şey var, en azından Enoch'un sözüne inanırsak,
Çünkü bize, insan kadınlarının Gözcüler tarafından “hamile kaldıklarında” şunları doğurduklarını söyler:

> Boyları üç bin arşın olan, insanların bütün kazançlarını tüketen büyük devler.
> Ve insanlar artık onlara bakamayacak duruma gelince, devler onlara karşı döndüler ve insanlığı yuttular. 61

Üç bin arşın, 4.500 fit veya 1.371 metreye eşdeğerdir. Bu anlatının ardındaki gerçek ne olursa olsun, öfkeli yaşlı şamanın burada Gözcüleri itibarsızlaştırmak için bunu inanılmaz bir şekilde abarttığı aşikardır. İnsan kadınlarının bir kilometreden uzun bebekler doğurması ihtimali apaçık saçmadır. Yine de, bizi tekrar bildik İncil topraklarına, hatta Yaratılış Kitabı'ndaki şu meşhur pasajlardan birine geri götürüyor:

> Ve oldu ki, yeryüzünde adamlar çoğalmaya başladı ve onlara kızlar doğdu. Tanrı'nın oğulları, insanların kızlarının güzel olduğunu gördüler ve kendilerine seçtiklerinin hepsinden karılar aldılar. Ve Rab dedi ki, "Ruhum sonsuza dek insanla çekişmeyecek, çünkü o da ettir; yine de onun günleri yüz yirmi yıl olacak." Ve oldu

Machine Translated by Google

> O günlerde yeryüzünde devler vardı; ve ondan sonra da, Tanrı oğulları insanların kızlarıyla birlikte olup, onlar da onlara çocuk doğurduklarında, bunlar güçlü adamlar oldular.
> eskiden, şöhretli adamlar.[62]

Bu, Kral James Versiyonu'dur (son satırlardaki vurguyu ben ekledim), ancak diğer çeviriler, KJV'de "devler" olarak çevrilen orijinal kelime olan Nephilim'i verir ve şöyle okuruz:

> Nefilimler, Tanrı'nın oğullarının insan kızlarıyla evlenip onlardan çocuk sahibi olduğu o günlerde ve sonrasında yeryüzündeydi. Onlar eski çağların kahramanlarıydı,
> şöhret. [63]

Şimdi daha fazla netlik ortaya çıkmaya başlıyor. Kötü meleklerden oluşan bir grup, "Göklerin Gözcüleri" yeryüzüne geldiler - özellikle Lübnan'daki Hermon Dağı'na "indiler" - bazı teknolojiler aktardılar, insan dişileriyle çiftleştiler ve bir bakıma devasa olan ve Nefilim adı verilen yavrular ürettiler. İşte hemen sonraki ayetlerde anlatılanlar:

> Rab, yeryüzünde insan soyunun kötülüğünün ne kadar arttığını ve insan yüreğinin her düşüncesinin sürekli kötü olduğunu gördü. Rab, yeryüzünde insanları yarattığına pişman oldu ve yüreği derin bir sıkıntıya düştü. Bunun üzerine Rab, "Yarattığım insanları, onlarla birlikte hayvanları, kuşları ve sürüngenleri yeryüzünden sileceğim. Çünkü onları yarattığıma pişmanım" dedi. Ama Nuh, Rab'bin gözünde lütuf buldu. [64]

Son yıllarda internette bu dizeler etrafında inanılmaz miktarda safsata türedi; bunların çoğu merhum Zecharia Sitchin'in bilimkurgu romanlarından, özellikle de halka ciddi olgusal çalışmalar olarak başarıyla sunduğu Dünya Günlükleri serisinden geliyor. On Üçüncü Bölüm'de Sitchin'in Baalbek'i çarpıtmasına değinmiştim ve yazdığı her şeyin kurgu olduğunu söylemiyorum - oldukça değerli ve ilginç gerçekler de katmıştı - ancak genel olarak eserleri, okuyucularının anında ve güvenle kabul etmek yerine dikkatli olmalarını gerektirecek kadar bariz uydurmalar ve fantezilerle dolu.

> Nefilim konusuna yaklaşımı (Nefilim kelimesini yazıyor ama bu önemli değil)

Bunun bir örneği. Kendisinin İncil dilleri konusunda uzman olduğunu iddia ederek şunu soruyor:

> Peki, Nefilim terimi ne anlama geliyor? Sami dilinde NFL ("aşağı atılmak") kökünden gelen bu terim, tam olarak söylediği şeyi ifade ediyor. Yani yeryüzüne atılanlar! [65]

Ancak, gerçek bir İncil bilgini ve antik Sami dilleri uzmanı olan Michael S. Heiser'in kesin olarak ortaya koyduğu gibi sorun şudur:

Machine Translated by Google

> Sitchin, "nefilim" kelimesinin genellikle "düşmek" anlamına gelen İbranice "naphal" kelimesinden geldiğini varsayar. Daha sonra kelimeye "aşağı inmek" anlamını da ekleyerek "yukarıdan inmek" çevirisini oluşturur. İbranice İncil'de bulduğumuz haliyle, nefilim kelimesi İbranice naphal kelimesinden gelseydi, bulduğumuz gibi yazılmazdı. Nefilim formu "düşmüş olanlar" anlamına gelemez (o zaman yazım nephulim olurdu). Benzer şekilde nefilim, "düşenler" veya "düşenler" anlamına gelmez (o zaman nophelim olurdu). İbranice'de nefilim kelimesini naphal kelimesinden türetmenin tek yolu , naphil olarak yazılan bir ismi varsayıp onu çoğul yapmaktır. "Varsaymak" diyorum çünkü bu isim İncil İbranicesinde mevcut değil - tabii ki Yaratılış 6:4 ve Sayılar 13:33'teki nefilim sözcüğünü saymazsak - ama bu, kanıtlamaya çalışılan şeyi varsaymak olurdu!
>
> Ancak Aramice'de naphil(a) ismi mevcuttur. "Dev" anlamına gelir ve bu da Septuagint'in (İbranice İncil'in eski Yunanca çevirisi) nephilim kelimesini gigantes ("dev") olarak çevirmesinin nedenini anlamayı kolaylaştırır . [66]

Heiser bu konuda açıkça haklıdır, çünkü belirttiği gibi, Eski Ahit'te daha sonraki bir bölümde, Sayılar 13'te Nefilim kelimesi tekrar geçer. Bu, Tufan'dan binlerce yıl sonra, hatta tarihsel dönemde, kesinlikle MÖ 1200'den sonra, yani İsrailoğullarının Mısır'dan Çıkış'tan sonra Kenan'a ilk girdiği tarihtir. Öncü birlikler Musa'ya rapor verir:

> Orada gördüğümüz insanların hepsi iri yarıydı. Orada Nefilimleri gördük... Kendi gözümüzde çekirge gibiydik ve onlara da öyle göründük. [67]

Bağlam, Nefilimlerin "büyük" insanlar olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyor; bu nedenle Kral James ve diğer İncil versiyonlarında onlardan "devler" olarak bahsedilmesi tamamen mantıklı ve Sitchin'in verdiği "çeviri" açıkça sahte. Kitaplarında bunu pazarlarken bile bunun sahte olduğunu biliyor muydu? Kesinlik olamaz çünkü Heiser'in de kanıtladığı gibi, Sitchin'in İncil dillerine hakimiyeti o kadar zayıftı ki Aramice'yi İbranice'den ayırt edemiyordu. [68] Heiser, Nefilimlerin "gökten atılan" veya "gökten inen" varlıklar olduğu fikrinin Sitchin tarafından, sadece kendi argümanına hizmet ettiği ve "Nefilimleri antik astronotlar gibi göstermesine" olanak sağladığı için kullanıldığına inanıyor.

[69]

Eleştiri yine haklıdır çünkü Sitchin, masum bir hatanın ötesine geçerek Nefilim kelimesinin daha da çıkarcı ve sahte "çevirilerini" ortaya koymaktadır. Örneğin, onları "Yeryüzünde Cennetin Tanrıları" ve daha da kötüsü "Roket Gemilerinin Halkı" olarak tanımlamaktadır [71] - bu, hiçbir eski metinde gerekçelendirilemeyecek bir yorumdur, ancak bu yorum, diğer apaçık ve aldatıcı kurguların yanı sıra, Sitchin'in "Nefilim Havacılık ve Uzay İdaresi"nden bahsetmesine olanak tanır. [72]

[70]

Geçmişe ilişkin kamuoyu algısını bu denli etkileyen bu materyali incelerken, İncil'de hiçbir şekilde adı geçmeyen, ancak Enoch Kitabında gökten indikleri söylenen Gözcülerin, Nefilimlerden oldukça farklı olduğunu açıkça belirtmek de önemlidir.

Enoch Kitabında Nefilimlerin düştüğünü, yere atıldığını veya aşağı indiğini söyleyen hiçbir şey yoktur

Machine Translated by Google

Cennetten herhangi bir şekilde. Enoch Kitabı'ndan öğrenebildiğimiz en fazla şey, Nefilimlerin Gözcüler ve insan kadınlarının çiftleşmesinden doğan yavrular olduğudur, ancak bu bile karmaşıktır.

Bruce'un getirdiği Etiyopya metninin yetkili bir İngilizce çevirisi Rahip RH Charles tarafından yapılmış ve ilk kez 1917'de yayınlanmıştır. [73] Nefilimlerden hiç bahsedilmiyor ve [74] Aynı şekilde yalnızca "devler" olarak tanımlamaz. 1979'da Profesör Michael A. Nefilim kelimesi, Gözlemci-insan yavrularını Knibb'in çevirisinde, Etiyopya metninin yanı sıra Ölü Deniz Parşömenleri'nden yeni keşfedilen Aramice parçalar da dikkate alınmıştır. [75] Ancak, George W. Nickelsburg ve James C. VanderKam tarafından 2012'de yayınlanan daha yeni bir çeviri, Knibb tarafından dikkate alınmayan başka parçalardan yararlanmaktadır ve burada, Bölüm 7, Ayet 2'de, Nefilim kelimesi iki kez geçmektedir:

> Ve onlar [insan kadınları] onlardan [Gözcülerden] gebe kaldılar ve onlara büyük devler doğurdular.
> Ve devler Nefilimleri doğurdular ve Nefilimlerden Eliud doğdu. Ve büyüklüklerine göre büyüyorlardı. [76]

Nefilimler, Nickelsburg ve VanderKam çevirisinde bir daha karşımıza çıkmaz. Bununla birlikte, yukarıda alıntılanan ayet şüpheye yer bırakmaz: "düşmüş", "yerden indirilmiş" veya benzeri bir şey olarak değil, Gözcü-insan çiftleşmesinin yavruları olarak kabul edilmelidirler. Nefilim olarak adlandırılanlar ilk nesil, yani "büyük devler" de değildir. İkinci nesil, yani devlerin yavruları Nefilimlerdir ve onlar da kendi yavrularını, yani "Elioud"u doğuracaklardır.

Yahudi mistik gelenekleri dışında hakkında çok az şey bilinen bu "Elioud"lar, en azından Gözcüler ile insanlar arasındaki yakın genetik ilişkinin bir başka kanıtıdır; o kadar yakınlar ki, aslında aynı tür olarak sınıflandırılmaları gerekir. Genellikle iki farklı tür çiftleştiğinde, yavru üretebilecek kadar yakın olsalar bile (örneğin atlar ve eşekler), bu yavrular kısırdır. Ancak at-eşek çiftleşmesinden doğan kısır katırların aksine, Nefilimler açıkça kısır değildir, çünkü kendileri de yavru üretebilirler, yani Elioud.

Daha önce de belirttiğim gibi, akla yatkın tek sonuç, Gözcülerin insan olmaları gerektiğidir - şüphesiz teknoloji ve bilimlerdeki ustalıklarıyla ilgili bir aura veya ihtişamla çevriliydiler, ancak çiftleştikleri kadınlardan ne daha fazla ne de daha az insandılar - ve dolayısıyla yavruları da insandı. Büyük olasılıkla iri yapılılardı. Onlara atfedilen "dev" sıfatının da, üstün olarak görülebilecek entelektüel yetenekleriyle bir ilgisi olabilir. Ama yine de insandılar ve aksini iddia etmek için geçerli bir sebep göremiyorum.

Bu arada, bu konu etrafında çok fazla kafa karışıklığı döndüğü için, İncil'de Nefilimlerden söz edilen tek yerler olan Tekvin'de veya Sayılar'da, mecazi anlamda bile olsa, Nefilimlerin "düştüğüne" dair hiçbir ima bulunmadığını tekrarlamak gerekir. Aksine, kınanmaktan ziyade, "eski zamanların kudretli adamları", "kahramanlar", "ünlü adamlar" olarak tanımlanmaktadırlar. Okuyucunun daha önce alıntılanan pasajlardan da teyit edebileceği gibi, Tekvin, Tanrı'nın insanları göndermesine neden olan şeyin insan kötülüğü ve insan kalplerindeki kötülük olduğunu açıkça belirtir.

Machine Translated by Google
Tufan—Yalnızca Nuh'un soyundan gelenlerin değil, aynı zamanda Sayılar Kitabı'nın da tanıklık ettiği gibi, İsrailoğullarının Vaat Edilen Toprakları ele geçirmek için geldiklerinde, hâlâ Kenan'da bulunan ve hâlâ büyük bir öneme sahip olan Nefilimlerin de kurtulduğu bir felaket.

Elçiler

Sitchin Nefilim tarikatının temellerine dair bu kısa gezintiden sonra, Gözcülere ve onların kim ve ne olabileceğine geri dönelim.

Enoch'un onları insan kadınlarıyla "zina" yaptıkları gerekçesiyle kınamasının karşılığı, isimleri verilmese de, açıkça "Tanrı'nın oğulları" olarak anılan ve "insan kızlarının güzel olduklarını gören ve seçtikleri her kadından kendilerine eş alan" kişiler olarak Tekvin'de bulunur. Bundan sonra tam olarak ne olduğunun hikayesi yalnızca Enoch'ta korunur ve burada Gözlemcilerin şu kişiler olduğunu anlamamız sağlanır:

> yeryüzündeki bütün kötülükleri öğretti ve insanların öğrenmeye çabaladığı göklerde saklı olan ebedi sırları açıkladı. 77

Şimdi, Tanrı tarafından Musa'ya verilen bir vahiy olduğu iddia edilen, kanonik olmayan kutsal metinlerden bir diğeri olan Jübileler Kitabı'na dönersek, Gözcüler'i tekrar ve bizi Sabiiler ve Harran'a geri götüren bir bağlamda okuyoruz. Hem İslam tarihçisi El-Mesudi'ye hem de tarihçi Gregory Bar Hebraeus'un torunu olan Hristiyan 78'e göre , Harran aslen Nuh, Kenan Dolayısıyla, tanımı gereği, erken dönemlere ait olsa da, Harran Tufan sonrası bir şehirdir. tarafından kurulmuştur. 79 Kenan (bazen adı Kainam olarak da yazılır), Arpakşad'ın oğluydu:

> Ve oğul büyüdü ve babası ona yazı yazmayı öğretti ve kendisi için bir şehir ele geçirebileceği bir yer aramaya gitti. Ve önceki nesillerin kayaya oyduğu bir yazı buldu ve üzerindekileri okudu, yazdı ve bundan dolayı günah işledi, çünkü bu yazı, Gözcülerin, güneş, ay ve yıldızların tüm gök işaretlerindeki alametlerini gözlemlemek için kullandıkları öğretiyi içeriyordu. 80

İşte, Sabilerin yıldız tapınmasının kökeni, kim ve ne olurlarsa olsunlar, tufan öncesi zamanlarda Yakın Doğu'ya yerleşen, atalarımıza yasaklı bilgiler öğreten, insan kadınlarıyla çiftleşerek bazı temel emirleri çiğneyen ve bunun sonucunda Tufan'ın büyük küresel felaketinden sorumlu olarak hatırlanan gizemli Gözlemcilere kadar uzanıyor.

Bu Gözlemciler, Buzul Çağı'nın kayıp bir medeniyetinin elçileri miydi? Belki de o dönemde dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Üst Paleolitik avcı-toplayıcıların çok ötesinde bir medeniyetti; tıpkı bizim medeniyetimizin bugün Amazon yağmur ormanlarındaki temas kurulmamış kabilelerin çok ötesinde olması gibi? "İleride" derken elbette ahlaki veya manevi değerlerden değil, sadece teknoloji, beceri ve bilgiden bahsediyorum. Bu tür tutarsızlıklar 21. yüzyılda hâlâ mevcut olduğundan, büyük çağın başlangıcından önceki o uzak çağda neden var olmamaları gerektiğini prensipte göremiyorum.

Machine Translated by Google
Genç Dryas'ın kataklizmaları MÖ 10.800 ile MÖ 9600 yılları arasında meydana geldi.

Bu spekülasyona devam edersek, acaba bu felaketlerden önce bir tür yayılma çabası olmuş olabilir mi?

Avcı-toplayıcı toplulukları gözlemlemek, incelemek, yani izlemek için çok dikkatli, düşünülmüş, yapılandırılmış bir tanıtım programı mı? Ama onlarla karışmamak, onlarla cinsel ve ailevi ilişkilerin karmaşık iç içe geçmişliklerine girmemek ve her şeyden önemlisi onlara hiçbir teknoloji aktarmamak mı?

Daha önce temas kurulmamış bir Amazon kabilesini incelemek üzere gönderilen bir grup antropolog ve bilim insanının bugün de benzer kısıtlamalara tabi tutulabileceğini hayal edebiliriz. Peki ya bazıları aynı fikirde olmazsa? Ya bazıları "yerlileşti"yse - Britanya İmparatorluğu döneminde etkileşimde bulundukları yerli halklara fazla yaklaşmalarına izin veren sömürgeciler için söylendiği gibi.

Acaba Hermon Dağı'ndaki iki yüz kişilik "Gözcü" birliğinin başına gelen de bu muydu?
MÖ 10.900 civarında , kendi kültürlerinin emirlerini çiğneyip Yakın Doğu'nun avcı-toplayıcıları arasında "yerlileştiler" mi?
Ve bir asır sonra, MÖ 10.800'de, dünyayı yerle bir eden dev bir kuyruklu yıldızın parçalarıyla ilk karşılaşmaları, bir şekilde ahlaki zaaflarından mı kaynaklanıyordu?

Ve son birkaç düşünce. Medeniyetleri, Genç Dryas'ın zorlukları boyunca, MÖ 9600'de kuyruklu yıldızın enkaz akıntısıyla ikinci kader karşılaşmasına kadar, yani "uzun ve ölümcül kış"ı sona erdirip "İlksel Olanların Yurdu"nun nihai batışına ve yıkımına yol açana kadar, kesintiye uğramış, hasar görmüş ve küçülmüş bir formda da olsa hayatta kalmayı başardı mı?

Okyanusun uzaklarında, Platon'unkine çok benzeyen o "ada" alemi
Atlantis'in tanımı.
O zaman, bir zamanlar ileri ve müreffeh olan medeniyetin son kalanları, belki de binlerce yıl sonra, tanrıların eski dünyasını yeniden diriltmeyi amaçlayan büyük tasarımlarını başlatmak için gemilerle dünyayı dolaşmaya mı çıktılar?

Peki, bu “Tanrıların Büyücüleri” planlarını uygulamaya koymak için yerleşmeyi seçtikleri yerler arasında Mısır, Baalbek ve Göbekli Tepe var mıydı? Belki de bu bölgelerde felaketlerden önce bazı faaliyetler yürütüldüğü ve dolayısıyla bu bölgelerde yaşayanların potansiyelleri ve karakterleri bilindiği için miydi?

Harran, Göbekli Tepe'deki son inisiyelerin çalışmalarının tamamlandığı ve orada yarattıkları zaman kapsülünün gelecekteki bir çağda yeniden keşfedilmek üzere gömüldüğü bu planın ikinci aşamasının bir parçası mıydı?

Masonik metinlerde sözü edilen "beyaz porfir taşı" gibi toprağın derinliklerine gömülmüş
daha önce bahsedilen gelenek?
Yoksa, Cainan'ın Harran'ı kurduğu sırada bulduğu ve yazıya döktüğü, Gözcülerin öğretilerini içeren "kayaya kazınmış yazı" gibi mi? Böylece güneş, ay ve yıldızların alametleri ve "gökteki bütün işaretler" hakkındaki bilgiyi şehrine getirmiş mi?

Gelecek bin yıllarda Sabiilerin gizemli yıldız dininin merkezinde yer alacak türden bir bilgi...

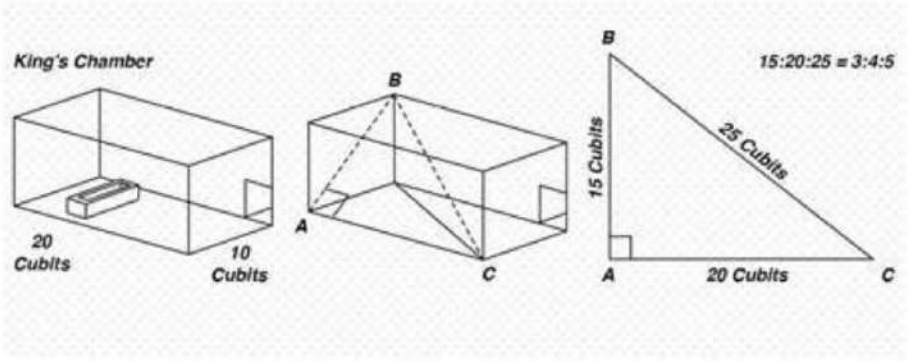
Machine Translated by Google

Arkeoastronom James Q. Jacobs, Harran hakkında oldukça tuhaf bir şey fark etti. Şehrin ekvatorun 36,87 derece kuzeyindeki enlemi, rastgele görünmüyor, çünkü bu rakam, 3:4:5 dik açılı bir üçgenin (81) dar açısıyla aynı; yani, kenar uzunlukları 3:4:5 oranında olan bir 90 derecelik dik açıya sahip bir üçgen. Trigonometrinin temelini oluşturan ve dolayısıyla astronomi ve jeodezi için temel önem taşıyan bu tür üçgenlerin tümünde, diğer iki açı yuvarlatıldığında 53,13 derece ve 36,87 derecedir.

Mısır'daki Büyük Piramit'in Kral Odası'nın içinde, aynı iç açılara sahip 3:4:5 dik üçgenin bulunması bir tesadüf müdür? Hiçbir firavunun gömüldüğüne rastlanmayan bu sade ve yazısız kırmızı granit odanın zemini, tam olarak 20 Mısır kraliyet arşını uzunluğunda ve 10 kraliyet arşını genişliğinde (10,46 x 5,23 metre) bir 2:1 dikdörtgen oluşturur. Dik üçgen, en kısa boyutu (15 arşın) batı duvarında alt güneybatı köşesinden üst kuzeybatı köşesine kadar çizilen köşegenle gösterilir; ortanca boyutu (20 arşın) odanın güney tarafındaki zeminin tüm uzunluğu boyunca çizilir; uzun boyutu (25 arşın) odanın üst kuzeybatı köşesinden alt güneydoğu köşesine kadar çizilir.

82

15 arşın, 20 arşın ve 25 arşınlık kenar uzunlukları 3:4:5 oranıyla ifade edilebilir, çünkü 15 arşının uzunluğuna "3" değerini verirsek, 20 arşının doğal olarak "4" ve 25 arşının da "5" değerine sahip olması gerekir. Kenar uzunlukları bu özel 3:4:5 oranında olan tüm dik üçgenlere "Pisagor" denir. Bu isim, MÖ 6. yüzyılda yaşamış Yunan filozof ve matematikçi Pisagor'dan gelir . Pisagor, bu üçgenlerin benzersiz bir özelliği paylaştığını ilk keşfeden kişi olarak kabul edilir. Bu, kısa kenarın karesi (3 birim x 3 birim = 9 birim), ortanca kenarın karesine (4 birim x 4 birim = 16 birim) eklendiğinde, toplamda 83 kareye eşit bir rakam elde edilmesidir . Uzun kenarın gerçek "gizli büyüsü" (5 birim x 5 birim = 25 birim, yani 9 artı 16'nın toplamı). Ancak üçgen, İzlandalı da belirttiği gibi, yalnızca sayılar küplendiğinde ortaya çıkar. 84 O zaman matematikçi Einar Palsson'un şunu elde ederiz:

Şekil 58: Büyük Piramidin Kral Odası'nda saklı 3:4:5 dik üçgeni.

3 x 3 x 3 = 27

4 x 4 x 4 = 64

5 x 5 x 5 = 125

Machine Translated by Google
27 artı 64 artı 125'in toplamı 216 eder ve okuyucunun önceki bölümlerden hatırlayacağı gibi, 216, bilim tarihçileri Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend tarafından, gökyüzünde her 72 yılda bir derecelik bir hızla gerçekleşen uzun vadeli değişimler olan ekinoksların presesyonunun kesin gözlemlerinden türetildiği belirlenen sayı dizilerinden biridir. Bu presesyon dizisinden türetilen sayıların, dünyanın dört bir yanındaki antik mitlerde ve anıtlarda kodlandığı ve kökenlerinin Santillana ve von Dechend'in yalnızca "dünyayı sayı, ölçü ve ağırlığa göre yaratılmış olarak anlamaya cesaret eden" tarih öncesi antik çağların "neredeyse inanılmaz" bir ata medeniyetine dayandığı ortaya çıkar.

85

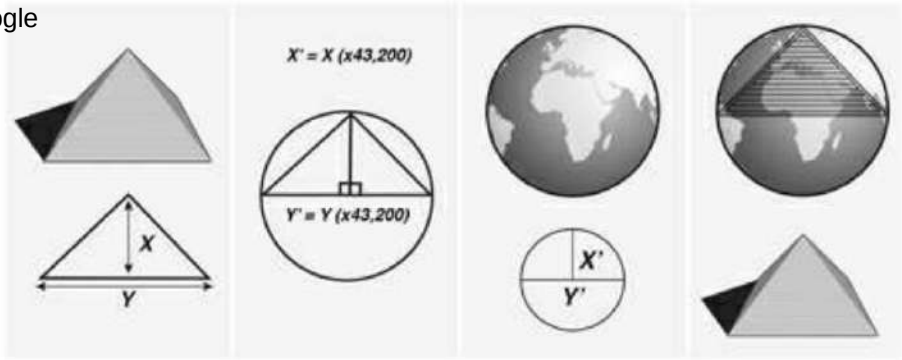
Gördüğümüz gibi, döngünün kalp atışı 72'dir; yani bir derecelik presesyonel değişimin ortaya çıkması için gereken yıl sayısı. Gözlemsel olarak, 72 yıl boyunca bir derecelik bir kayma -aslında tüm bir insan ömrü boyunca- neredeyse algılanamazdır ve kabaca ufka doğru kaldırılmış bir işaret parmağının genişliğine eşittir. 30 derecelik bir kayma -tamamlanması 30 x 72 = 2.160 yıl gerektiren bir burç takımyıldızının tamamı boyunca- gözden kaçırılması imkansızdır, ancak ilerlemesi ancak birçok nesil bilinçli ve doğru gözlemci tarafından hassas bir şekilde kaydedilip not edilebilmiştir. 60 derecelik bir kayma, yani iki burç takımyıldızının boyunca kayma, 4.320 yıl (2.160 x 2 = 4.320) sürer; bu nedenle 360 derecelik bir kayma (12 burç takımyıldızının tamamı - "Büyük Yıl") toplamda 25.920 yıl gerektirir.

Santillana ve von Dechend'in kesin olarak gösterdiği gibi, "presesyon kodu" dahilinde, "kalp atışı sayısı" olan 72'yi (bir derecelik presesyon değişimi için gereken yıl sayısı) bölüp çarpmak caizdir. Bu, dünyanın dört bir yanındaki mitlerde ve anıtlarda yapılır (örneğin, On İkinci Bölüm'de gördüğümüz gibi Kamboçya'daki Angkor'da ve On Sekizinci Bölüm'de göreceğimiz gibi Endonezya'daki Borobudur'da). Dolayısıyla 216, 3 x 72'dir (veya 2.160 bölü 10). Bu nedenle, Büyük Piramit'in Kral Odası'nın içindeki 3:4:5 üçgeninden türetilmesinin bir tesadüf olma olasılığı çok düşüktür ve tüm bunların astronomi ve jeodezi (dünya ölçümü) ile ilişkisi açıktır. Bunu, Tanrıların Parmak İzleri'nde gösterdiğim gibi, gezegenimizin boyutlarını 1:43.200'lük bir presesyonel ölçekte kodlayan Büyük Piramidin dış boyutları da doğruluyor .

86

Esasen, Büyük Piramidin yüksekliğini ölçüp 43.200 ile çarparsanız, Dünya'nın kutup yarıçapını elde edersiniz ve Büyük Piramidin taban çevresini ölçüp 43.200 ile çarparsanız, Dünya'nın ekvator çevresini elde edersiniz. 43.200'ün Santillana ve von Dechend tarafından tanımlanan presesyon sayılarından biri olması, tesadüf olasılığını daha da azaltır ve "tarih" olarak anladığımız şeyin başlamasından çok önce, Dünya'yı ölçmüş ve yıldızlardaki değişiklikleri bilimsel doğrulukla gözlemlemiş "neredeyse inanılmaz" bir ata medeniyetin entelektüel mirasının bir kısmına baktığımız önermesini ciddiye almamızı gerektirir.

Machine Translated by Google

Şekil 59: Büyük Piramit, gezegenimizin boyutlarını 1:43.200'lük bir devinimsel ölçekle kodlamaktadır. Büyük Piramit'in yüksekliğinin 43.200 ile çarpılması, Dünya'nın kutup yarıçapını, Büyük Piramit'in taban çevresinin 43.200 ile çarpılması ise Dünya'nın ekvator çevresini verir; her iki durumda da çok küçük hatalar vardır.

Harran'a dönersek, James Q. Jacobs'ın keşfi, bu şehrin kurucularının şehri 36,87 derece kuzey enlemine yerleştirirken bilinçli bir jeodezik tercih yaptıklarını gösteriyor. Bu izlenimi güçlendiren şey ise Jacobs'ın Harran ile efsanevi şehir arasında jeodezik bir ilişki bulmuş olmasıdır.
Antik çağda yakın ilişkiler içinde olduğu bilinen Mezopotamya'nın Ur kenti: [87]

> Mezopotamya tarihi/miti, Ur ve Harran'ın Ay ile ilişkilendirilen iki önemli, ilişkili Sümer merkezi olduğunu ileri sürer. Ur zigguratının enlemini 30.963 derecede kontrol ettim. İlk başta eş enlemin 5/3 arktanjanta (atan) eşit olduğunu fark etmedim. Eş enlem, en yakın kutba olan mesafedir ve jeodezik bir referans noktasıdır. Enlem, ekvatora, yani dönme eksenine dik orta kutup düzlemine referans verir. Harran'daki yerel seviye düzlemi, dönme eksenini 4/3 atan açısıyla keserek 3:4:5 dik üçgen oluşturur; tıpkı ekvatora ve jeodezik merkeze göre enlem gibi. Özetle, Harran'daki eş enlem 4/3 atan'a ve Ur'daki 5/3 atan'a eşittir. Dolayısıyla Harran'daki enlem 3/4 atan'a ve Ur'daki enlem 3/5 atan'a eşittir. Belki de bu "putperestler" astronomiyle uğraşıyorlardı? [88]

Daha da ileri gidip, Harran'daki Sabi "yıldız tapanlarının" şüphesiz astronomiyle uğraştığını söyleyebilirim . Göbekli Tepe'nin yaratıcılarının hassas presesyon hesaplamalarına dair On Dördüncü ve On Beşinci Bölümlerde incelediğimiz kanıtlar göz önüne alındığında - o kadar hassas ki, kendi çağımızda, yani 11.600 yıl sonraki kış gündönümü gökyüzünün sembolik bir resmini oluşturabilmişlerdir - bu bölgede son derece eski ve son derece hassas bilimsel astronomi ve jeodeziye dair daha fazla kanıt bulunmasına şaşırmıyorum. Bu kanıtlar, normalde Mezopotamya'nın tarihi uygarlığına atfedilen yeteneklerin çok ötesine geçiyor ve perdeyi aralayarak tarih öncesine derinlemesine bakmamızı gerektirdiği için, kayıp bir uygarlığın hayaletini tekrar gündeme getiriyor.

Jacobs bunu fark etmiş ve şaşkınlığını itiraf ediyor. Buradaki son önemli keşfi, Göbekli Tepe ile Harran arasındaki jeodezik ilişkiyle ilgili:

> Görünüşe göre bu alanlar, birbirlerinden sadece 40 km'den biraz daha uzakta, gözle görülebilir şekilde ayrılmış. Harran'dan Göbekli Tepe'ye kadar olan enlem farkı, Dünya çevresinin tam olarak 1/1.000'ine eşit. İşte tam bu noktada, antik astronomide bir alacakaranlık kuşağına giriyoruz. Elbette, bunun tam tersi bir metafor olan "şafak"

Machine Translated by Google

Antik astronomi, bu çıkarım açısından doğru olanıdır. Göbekli Tepe, kuzey-güney doğrultusunda hizalanmış bilinen en eski odayı barındırmaktadır ve bu da pratikte astronominin kanıtıdır.

Arkeolog olmayanlar bile tabakalaşma ve birikim temellerini anlıyorlar; ne kadar derinse o kadar eskidir. Göbekli Tepe 12.000 yaşında. Harran, Sümerlerin Ur şehriyle, "Medeniyet Ülkesi" ve "medeniyetin beşiği" ile özdeşleştiriliyor. Bu beşiğin ve astronominin 12.000 değil, 4.000 ila 5.000 yaşında olduğu varsayılıyor. Harran, sabit bir parametre olan 3/4 enleminde yer alırken, Göbekli Tepe kuzeyde belirli bir enlem farkında bulunuyor. Sabit parametrenin önce gelmesi gerektiğinden, asıl muamma şu ki, bu kesin 1/1.000 çevre enlem farkı ya bir tesadüf ya da antik astronominin 12.000 yıl öncesine geri dönmesi.

89

Anladığım kadarıyla Jacobs alternatif tarih hayranı değil ve internette şu anda dolaşan "tamamen inanılmaz sahte bilim" miktarı hakkında açık sözlü bir şekilde yorum yaptı ve bu nedenle medyada Göbekli Tepe ile ilgili gerçek bilimin onu ana akım arkeolojinin şimdiye kadar götürdüğü yere gittiği ve antik astronominin ve hassas dünya ölçümlerinin, varsaydığından çok daha eskilere, "alacakaranlık kuşağına" kadar uzanabileceği olasılığına açık fikirli olduğu için onu tebrik ediyorum.

Harran Magi'leri

Harran, başlangıçta -Jacobs'un 91 öne sürdüğü gibi- "kesin bilimlerin" merkezi olduğu gibi, Sabiilerin burada "yıldız tapınmalarını" sürdürdüğü binyıllar boyunca da varlığını sürdürdü. MS 9. yüzyıla kadar, Batı'da Albategnius olarak daha çok bilinen ve tartışmasız Orta Çağ'ın en seçkin astronomu ve matematikçisi olan El-Battani, Harran'da doğmuş ve uzun ve seçkin yaşamı boyunca birçok kayda değer bilimsel başarıya imza atmıştır.

Özellikle dikkat çeken, hem kesin astronomiyi hem de kesin jeodeziyi birleştiren, Ay'ın Dünya'dan en büyük uzaklığının hesaplanmasıydı (Ay'ın yörüngesi eliptik olduğundan, hem Dünya'ya en yakın olduğu nokta olan bir perigesi hem de en uzak olduğu nokta olan bir apojesi vardır). El-Battani'nin Ay'ın apojedeki uzaklığına dair tahmini, modern değerin %0,6'sı dahilindeydi. 93 ayrıca, Güneş yılının uzunluğunu 365 gün, 5 saat, 46 dakika ve 24 saniye olarak hesaplamasıyla da O dikkat çekmektedir. 94 - Güneş'in ürettiği rakamla karşılaştırıldığında yalnızca 2 dakika 22 saniyelik bir hata.

teknolojiden yararlanan modern astronomlar, Kopernik'in 600 yılda elde 95 El-Battani 489 yıldızı kataloglad, ileri 96 edebileceğinden daha doğru güneş yörüngesi ölçümleri ürettiler. Bu, yukarıda tartışılan Harran'ın enleminin 3:4:5 97'de dik üçgenler için önemli trigonometrik formüller verdi, daha sonra, 98 üçgenleriyle ilişkisi göz önüne alındığında belki de dikkate değer bir bilim tarihi gerçeğidir.

El-Battani'nin, bir dizi açıklayıcı lakap içeren tam adı, Ebu Abdullah el-Battani İbn Cabir İbn Sinan el-Rakki el-Harrani el-Sabi'dir. "El-Battani" lakabının kökeni bilinmemekle birlikte, doğum yeri olan Harran'daki bir sokağı veya semti ifade ettiği tahmin edilmektedir; "el-Harrani" de elbette buradan türetilmiştir. "El-Rakki", El-Battani'nin çalışma hayatının büyük bir bölümünü geçirdiği Suriye'de Fırat Nehri kıyısındaki Rakka şehrini ifade eder. Ancak en ilgi çekici olanı, lakabın

Machine Translated by Google
Bilimsel Biyografi Sözlüğü'ne göre "es-Sabi", el-
Battani'nin kendisi değilse bile ataları:

> Antik Mezopotamya astral teolojisi ve yıldız bilgisinin önemli bir kısmının korunduğu ve Müslüman yöneticiler tarafından hoşgörüyle karşılanarak on birinci yüzyılın ortalarına kadar varlığını sürdürdüğü görülen Harran Sabileri dinini benimsemişti. El-Battani'nin büyük çağdaşı, büyük matematikçi ve astronom Sabit bin Kurra'nın da aynı bölgeden gelmesi ve hâlâ Sabi dinine bağlı kalması, Mezopotamya yıldız putperestliğinin bu son dönemini bile karakterize eden astronomiye olan yoğun ilginin bir göstergesi gibi görünüyor.
>
> 99

Sabit bin Kurra (MS 836-901, Harran doğumlu), Sabiilerin "putperestliğini" Hristiyanlık, Yahudilik ve İslam gibi dinlerin ölümcül, çoğu zaman bağnaz, dar görüşlü ve bilim dışı din adamlarının tektanrıcılığıyla kıyaslanamayacak kadar aşağı bir seviyeye yerleştirmeyi amaçlayan "yıldız putperestliği" gibi ağır ifadelere pek tahammül edemezdi. Sabit, bu genç dinlerin "yıldız putperestliği" olarak yanlış anladığı kadim Sabii uygulamalarının altında, insanlığa büyük fayda sağlayan kesin bilimlerin yattığının gayet farkındaydı ve şöyle yazmıştı:

> Putperestliğin soyluları ve kralları değilse, dünyayı medenileştiren ve şehirleri kuran kimdir?
> Limanları ve nehirleri başka kim düzenledi? Gizli bilgeliği başka kim öğretti? Tanrı, Paganlar arasındaki ünlü kişilerden başka kime kendini gösterdi, kehanetlerde bulundu ve gelecekten bahsetti? Paganlar tüm bunları duyurdu. Ruhu iyileştirme sanatını keşfettiler; bedeni iyileştirme sanatını da duyurdular.
>
> Dünyayı yerleşik yönetim biçimleriyle ve en yüce iyilik olan bilgelikle doldurdular. Paganizm olmasaydı dünya boş ve sefil olurdu. 100

Yukarıdakilere eklenmelidir ki, bu çeviri bile Thabit'in burada aktarmaya çalıştığı şeye adaletli davranmıyor. Orijinal metninde kullandığı ve yukarıda "paganizm" olarak çevrilen Süryanice hanputho kelimesi aslında "saf din" anlamına gelir. Kuran'da saf olarak kabul edilen eski İslam öncesi inançlara atıfta [101] Arapçadaki karşılığı ise şu kelimedir: bulunan hanif. 102 Gerçekten de Sabiiler birçok önde gelen kişi tarafından tanındılar ve bu nedenle zulüm arketipal haniflerin "kitap ehli" görmediler. 103 Ve bu, İslam'ın ilk yüzyıllarındaki ünlü düşünürleriyle birlikte, nedenlerinden biriydi. olduklarını iddia etmeleri, eski gelenekleri uzun süre uygulamalarına izin verilmesinir

Arap General İbn Ganam'ın MS 7. yüzyılda Harran'ı fethetmesinin ardından Sabiilerin yeni bir Ay Tanrısı Tapınağı inşa etmelerine ve dini ritüellerini sürdürmelerine nasıl izin verildiğini daha önce görmüştük . Bu, başlı başına alışılmadık bir lütuf göstergesidir, çünkü İslam orduları genellikle "putperestlere" ya din değiştirme ya da ölüm arasında bir seçim sunardı. Ancak daha da ilginci, Sabiilerin MS 830'da şehirlerinden geçen ve rivayete göre onlara dinleri hakkında yoğun sorular soran Abbasi Halifesi Ebu Cafer Abdullah el-Memun ile karşılaşmasıdır.

Machine Translated by Google

Sabililerin Giza'ya yaptığı hac ziyaretlerini hatırladığımızda, Memun'un Harran'ı ziyaret etmesinden on yıl önce, MS 820'de Büyük Piramit'e tünel kazarak daha önce gizli kalmış geçitleri ve odaları açmasıyla bir bağlantısı olup olmadığını merak etmek mantıklıdır .

ziyaretçiler bugün hâlâ anıta "Ma'mun'un Deliği"nden giriyorlar. [106] Ma'mun'un araştırmasının, [105] Nitekim anlaşılıyor; Gibbon, Büyük Piramit hakkında, "nadir bilgiye sahip bir prens" olan Gibbon tarafından teşvik edildiği özellikle de içinde şunlar olduğu bilgisini almıştı:

> Göksel ve yersel kürelerin harita ve tablolarının bulunduğu gizli bir oda. Uzak geçmişte yapıldıkları söylense de, büyük bir doğruluk payına sahip oldukları düşünülüyordu. [107]

Binbir Gece Masalları'ndan tanıdığımız babası Harun Reşid gibi, Memun da bilgili ve açık fikirli bir halifeler soyundan geliyordu. Ancak 11. yüzyılda Harran'daki son Ay Tanrısı Tapınağı nihayet yıkıldığında, İslam'ın dizginlerini daha köktenci ve çok daha az hoşgörülü yeni bir grup ele geçirdi ve Sabiilerin "saf dini" ciddi bir şekilde bastırılmaya başlandı. 13. yüzyıla kadar Giza'ya hac ziyaretlerini sürdürdüklerini biliyoruz, ancak bundan sonra tarihten silindiler ve bazı akademisyenler inançlarının unsurlarının bu tür kişiler arasında varlığını sürdürdüğünü düşünse de,

Irak'taki Mandeanlar ve Yezidiler gibi mezhepler (ki bunlar [108] modern zamanlarda yoğun İslami zulme maruz kalmışlardır) dışında, bugün Sabiilerden hiçbir iz kalmamış gibi görünüyor.

Bir tek ilgi çekici ve merak uyandırıcı düşünce hariç.

Kutsal Sabiiler Kitabı, günümüzde Hermetika olarak bilinen metinlerin derlemesiydi ve bu metnin bir kopyası, [109] A Floransa'daki Medici siyasi hanedanının kurucusu Cosimo de Medici'nin ajanı olan Leonardo de Pistoia'nın eline gizemli bir şekilde geçti. 1460 yılıydı ve Pistoia o sırada Makedonya'da seyahat ediyordu, ancak edindiği kadim bilgelik hazinesiyle hemen Floransa'ya döndü. Cosimo, aynı hızla evlatlık oğlu Marsilio Ficino'ya, henüz başladığı Platon'un tüm eserlerinin çevirisini ertelemesini ve bunun yerine Hermetika'yı çevirmesini emretti . [110] Merhum Dame Frances Yates'in de belirttiği gibi, bu konuda dünyanın önde gelen uzmanlarından biriydi.

Rönesans'ın "olağanüstü bir durum" olduğunu belirtmiştir. [111]

Gerçekten de öyle, özellikle de Hermesçi fikirlerin 15. yüzyıl Avrupa'sına girmesinin Rönesans'ı hızlandırdığı ve modern dünyayı doğurduğu yönünde çok sayıda işaret var.

[112]

> Yoksa bu, yeni bir dünyanın doğuşu değil de, yeniden doğuş, yani "diriliş" miydi?
> Edfu metinlerinin dilinde—tanrıların eski dünyasının?

Ellerin işaretleri

Gördüğümüz gibi, Edfu metinleri insanlığa bilgelik getiren, bilim ve büyü öğretmenleri olan Yedi Bilge'den bahseder. Mezopotamya metinleri de, işlevleri Mısırlı benzerleriyle aynı olan Yedi Bilge'den -Apkallus'tan- bahseder. Tüm bunları önceki bölümlerde ele aldık ve burada tekrarlamamıza gerek yok. Ancak, Enoch Kitabı, Jübileler Kitabı ve diğer yerlerdeki Gözcüler geleneklerini araştırmaya başlayana kadar farkında olmadığım şey şuydu:

Machine Translated by Google
bilim insanlarının Gözcüler ile Apkallus arasında yakın bağlar keşfettiği.

Örneğin, "Apkallus heykelcikleri, kötülüğü önlemek amacıyla Mezopotamya binalarının temel yataklarına kutular içinde gömülmüştür... Bu 113 kişi için massare, Gözcüler terimi kullanılmıştır. Aynı şekilde Apkallus'un insanlığa tufan öncesi bilimleri ve dolayısıyla setleri öğrettiği söylenirdi." Gözcüler de öyleydi. Mezopotamya entelektüel geleneklerini, kendi kültürel temellerinin üstünlüğünü gösterme amacıyla. [Böylece] ... tufan öncesi bilgeler, [114] Ancak bir akademisyenin vardığı sonuç şu: "Yahudi yazarlar genellikle tersine çevirirdi Mezopotamyalı Apkallus, 'Tanrı'nın oğulları' olarak şeytanlaştırılmış ve ... Gözcüler olarak ortaya çıkmıştır... Tufandan önce insanlığın gayri meşru öğretmenleri." 115 Sonuç olarak, bu araştırma gövdesinin ortaya koyduğu şey, Gözlemciler ve Apkallus arasında o kadar yakın bir dizi bağlantıdır ki, bunların makul bir şekilde iki farklı isim veya unvan olduğu varsayılabilir . 116 Tüm bu çok sayıda aynı varlıkla bu materyali daha fazla ayrıntıda

incelemek için ne yer ne de ihtiyaç var, ancak Göbekli Tepe'deki uzun megalitik sütunlarda tasvir edilenlerin tam da bu varlıklar -bu Gözlemciler, bu Bilgeler- olabileceğini hayal etmek cazip geliyor bana.

Mezopotamya tanrılarının sembollerine benzemelerine rağmen (bkz. On Beşinci Bölüm), ilk olarak Birinci Bölüm'de dikkatimi çeken, D Ekindeki 43. Sütun'un üst kısmındaki torba benzeri nesnelerin varlığı beni hâlâ meraklandırıyor, çünkü bu nesneler birçok antik tasvirde Apkallu figürlerinin ellerinde tuttukları torbalara da çok benziyor. Ve okuyucunun hatırlayacağı gibi, bu benzerlik Yakın Doğu ile sınırlı değil. Meksika Körfezi'ne bakan Olmek yerleşim yeri La Venta'da bulunan bir heykelde, Orta Amerika halklarına medeniyet getiren efsanevi Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ın kabartmasında da aynı torba yer alıyor.

Temmuz 2014'te Türkiye'den ayrılmadan önce Göbekli Tepe'ye bir gezi daha yapıyoruz. Dört ana yapıyı da kasvetli bir mezar karanlığına gömen korkunç, ağır ahşap çatısı altında onu görmeye dayanamıyorum. Ancak D Yapısı'na son bir kez bakmak istememin özel bir nedeni var; bu sefer 43 numaralı sütuna değil, çarpık kolları ve taş karınlarının üzerinde neredeyse birleşen uzun parmaklı elleriyle iki merkezi sütuna.

Yeterince gördüğüme kanaat getirince şoförümüz bizi Şanlıurfa'ya, Göbekli Tepe'den çıkarılan ve orada bırakılamayacak kadar değerli olduğu düşünülen çok sayıda eserin sergilendiği ana müzeye geri götürüyor. Ben de daha önce buraya gelmiştim ama kendime hatırlatmak istediğim birkaç detay var.

Büyüleyici bir insan figürü heykelinin önünde uzun süre vakit geçiriyorum. Göbekli Tepe'de bulunmamış, 1980'lerde Şanlıurfa'nın eski şehrinin kalbinde, bir otopark için derin temellerin kazıldığı sırada tesadüfen keşfedilmiş. Göbekli Tepe dönemine, yani MÖ 9000 civarına tarihlenen heykelin, Klaus Schmidt'in yazdığına göre, "insanlığın en eski, tamamen korunmuş, gerçek boyutlu heykeli olarak dünya çapında ün kazanma yolunda" olduğu belirtiliyor. 117

Göbekli Tepe'deki megalitik sütunların aksine, "başlar" stilize edilmiş ve "T" harfinin üst çapraz çubuğuna benzeyen bu figür, tamamen oluşmuş bir insan kafasına ve yüzüne, parlak siyah obsidyen gözlere, sakallı olduğu izlenimini veren belirgin bir çeneye, göğsünde yüksek kabartma olarak oyulmuş büyük bir çift "V" şeklinde bir göğüs kasına ve çapraz olarak kıvrılmış kollara sahiptir.

Machine Translated by Google
Göbekli Tepe figürlerinin parmaklarının karnın ön kısmında neredeyse birleştiği bir tarzda tasvir edilmiştir.

İncelemek istediğim ikinci parçaya, yani "Totem Direği"ne geçiyorum. İlkinden bile daha ürkütücü. Yine normal insan boyunda ama kesinlikle tamamen insan değil. Aksine, birçok farklı özelliğe sahip karmaşık bir melez. Başı ağır hasarlı, ancak kulakları ve gözleri korunmuş ve bir tür yırtıcıya, belki bir ayıya, belki de bir aslan ya da leopara işaret ediyor. Yani bir teriantrop. Sonra bacaklarının dış tarafında büyük yılanlar dolaşıyor. Figürün kasık hizasında öne doğru çıkıntı yapan devasa kafaları var.

Figürün kendisine ait gibi görünen iki çift kol ve el var. Üstteki çiftte, kollar Göbekli Tepe tarzında kıvrılmış ve eller, parmaklar göğüs hizasında neredeyse birbirine değecek şekilde bir araya getirilmiş. Ardından, sadece ön kol ve ellerden oluşan ikinci bir çift daha var; parmaklar yine bir araya geliyor ve göbek hizasında, neredeyse birbirine değiyor.

Aşağıya doğru, cinsel organların hizasında, figürün orta çizgisinden dışarı doğru uzanan küçük bir baş ve iki kol daha var. Yine neredeyse birbirine değen uzun parmaklı eller var, ancak bu sefer davul çalıyor gibi görünüyorlar. Yanlarında, ancak hemen altında, oldukça hasarlı bir çift kol ve elin izi var.

Bütün bunların çoğu bana tanıdık geliyor.

Çok tanıdık.

Ama bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi Göbekli Tepe'den değil, dünyanın öbür ucundan.

Machine Translated by Google

Bölüm VII

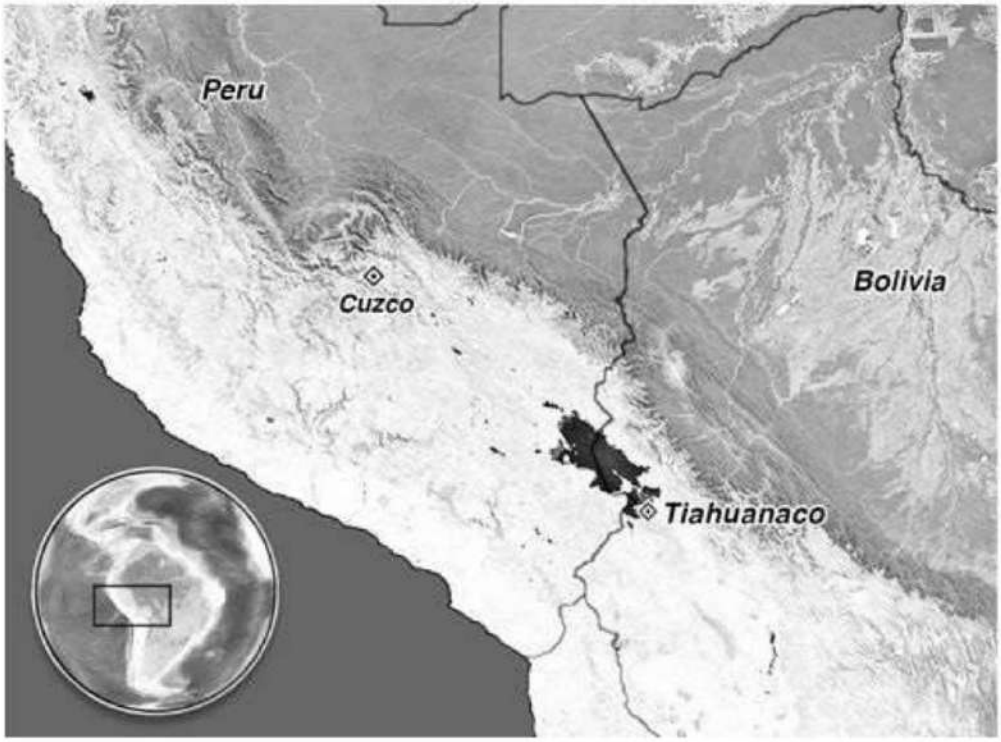
Mesafe

Machine Translated by Google

Bölüm 17

Dağ

Ekim 2013 ve ben Peru'nun yüksek And Dağları'ndaki Cuzco şehrinin yamaçlarında, İnka soyundan gelen Jesus Gamarra ile birlikte Sacsayhuaman'ın inanılmaz megalitik alanını keşfediyorum.
Gamarra yetmişli yaşlarının ortalarında, benden on yaştan fazla büyük, ama ona baktığınızda bunu asla tahmin edemezsiniz. Bir dağ keçisi kadar çevik, 3.701 metre (12.142 fit) yüksekliğe tamamen uyum sağlamış ve İnka kültürünün kökenlerini araştırdığı bir ömür boyu süren anavatanının geçitlerinde ve patikalarında yıllarca tırmandıktan sonra bir Olimpiyat sporcusu kadar formda.

Şekil 60

Sacsayhuaman'a ilk ziyaretim 1992'deydi ve o zamandan beri defalarca geri döndüm ve her seferinde yeni bir şeyler öğrendim. 1995'te yayınlanan Tanrıların Parmak İzleri'nde , And Dağları'ndaki neredeyse tüm büyük anıtların, İspanyolların Peru'yu fethetmeye başladığı sırada imparatorlukları bir asırdan biraz daha eski olan İnkalar'ın eseri olduğu şeklindeki geleneksel teoriye olan şüphelerimi dile getirmiştim.

Machine Translated by Google

1531." İnkaların Sacsayhuaman'ı yaygın olarak kullandıkları bilindiğinden," diye yazmıştım Fingerprints'te , "neden onu inşa ettikleri varsayıldığını kolayca anlayabiliyordum. Ancak bu iki önerme arasında bariz veya zorunlu bir bağlantı yoktu. İnkalar, halihazırda mevcut olan yapıları bulup içlerine yerleşebilirlerdi." And Dağları'ndaki devasa megalitik ve kaya oyma yapıların, yalnızca [1] Cennetin Aynasında (1998) daha da ileri gidiyorum Sacsayhuaman ile sınırlı olmayıp bölgenin her yerinde bulunduğunu ve İnkaların değil , çok daha eski, tarihte çoktan kaybolmuş bir öncül medeniyetin eseri olduğu iddiasını geliştirdi:

> Böyle bir durumda, varsayılan "eski kültür" ile İnkalar arasında tam bir süreklilik kopuşu olduğunu düşünmek gerekmez; aksine, İnkalar, İnkaların gelenek ve bilgilerinin bir kısmını miras almış ve daha küçük ölçekte onların devasa dünyasını taklit etmeye çalışmış olabilirler.
> [2]

Yukarıda alıntıladığım pasajları yazarken Gamarra'yı veya eserlerini bilmiyordum. Şimdi, bana Sacsayhuaman'ı gezdirirken, görmemi istediği her şeyi özenle ve titizlikle açıklarken, daha önce hiç farkında olmadığım alanın gizli köşelerine götürürken, daha önceki sezgilerimi destekleyen ve pekiştiren her türlü ayrıntıya gözlerimi açıyor. Dahası, babası Alfredo Gamarra tarafından ortaya atılan ve kendisi tarafından büyük ölçüde geliştirilip genişletilen sağlam bir arkeolojik kanıt sunuyor; bence bu, ana akım bilim insanları tarafından ciddi şekilde değerlendirilmeye değer - tabii ana akım bilim insanları, tüm bu anıtların sadece birkaç yüz yıllık ve tamamen İnkaların eseri olduğu gibi katı bir önyargıya bu kadar takılıp kalmamışlarsa.
[3]

Anonim, yazıtsız taş anıtların yaşını, herhangi bir kesinlik düzeyinde bilmek oldukça zordur. İlgili organik malzemelerin karbon tarihlemesi, yalnızca tarihlenen malzemelerin, ilgilendiğimiz taşın kesilip yerleştirilmesiyl aynı anda biriktirildiğinden kesinlikle emin olabildiğimizde faydalıdır. Birçok megalitik yapı söz konusu olduğunda bu imkansızdır. Onuncu Bölüm'de gördüğümüz, Mikerinos Piramidi'nde ve Giza'daki Sfenks ve Vadi Tapınakları'nda bazı anormal sonuçlar ortaya koyan yüzey lüminesans tarihlemesi, arkeoloji çevreleri tarafından henüz yaygın olarak ele alınmamış ve And Dağları'ndaki anıtlara hiçbir zaman uygulanmamıştır. Bu nedenle, yararlı nesnel testlerin yokluğunda, bir sonraki rutin strateji mimari stil ve yöntemlere bakmaktır. Farklı çanak çömlek stilleri, belirli bir parçanın hangi dönemde hangi kültür tarafından yapıldığına dair güvenilir göstergeler sağlayabildiği gibi, mimari için de aynı şey geçerlidir. Genel kural şudur: Taş anıtların inşasında veya yaratılmasında çok farklı stiller ve yaklaşımlar, yan yana dursalar bile, geçmişte farklı dönemlerde çalışan farklı kültürlerin varlığının göstergesidir.

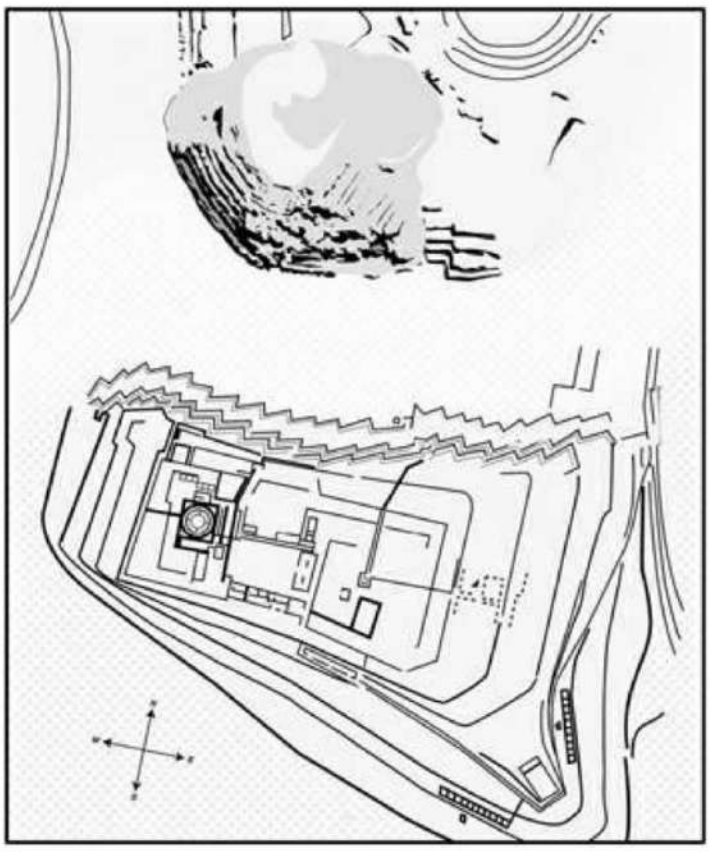
Ne yazık ki bu mantıklı ve makul üslup tarihleme tekniği, And Dağları'ndaki anıtları inceleyen arkeologlar arasında pek popüler değil; belki de, başka yerlerde yaptıkları gibi burada da kullanırlarsa, İnkaların her şeyi yarattığına dair yerleşik teoriyi sorgulamak zorunda kalacakları için. Arkeoloji son derece muhafazakâr bir disiplindir ve arkeologların, nerede çalışırlarsa çalışsınlar, seleflerinin ve meslektaşlarının doğru olduğunu duyurduğu herhangi bir şeyi sorgulamaktan korktuklarını gördüm. Bunu yaparlarsa kariyerlerini tehlikeye atma riskiyle karşı karşıya kalırlar.

Machine Translated by Google
Sonuç olarak, belki de büyük ölçüde bilinçaltında, elmayı devirmeyen kanıtlara ve argümanlara odaklanırlar. Kenarlarda biraz oynama, ortodoks fikirlerin biraz geliştirilmesi için yer olabilir, ancak yerleşik paradigmayı ciddi şekilde baltalayabilecek herhangi bir şeyin keşfedilmesi Allah korusun.

Sacsayhuaman'da yürürken Gamarra'nın bana gösterdiği şey, burada üç farklı mimari stilin olduğuydu. O kadar farklıydılar ki, arkeologların neden hepsinin aynı İnka kültürünün eseri olduğu ve hepsinin İspanyolların gelişinden yaklaşık bir yüzyıl önce yapıldığı konusunda ısrar ettiklerini anlamak son derece zordu. Daha önceki kitaplarımda verdiğim bu alanın ayrıntılı açıklamalarını tekrarlamama gerek yok. Ancak kısaca, Sacsayhuaman, Cuzco şehrine bakan bir yamaçta yer alır ve tamamı devasa megalitlerden (bazıları 360 tonu aşan ağırlıkta) inşa edilmiş, her biri engebeli, neredeyse zikzak bir profile sahip, bir yamacın kenarına inşa edilmiş ve birbiri üzerine basamaklı olarak düzenlenmiş, yaklaşık 6 metre (20 fit) yüksekliğinde üç paralel duvar sırasından oluşur. En üstteki duvardan sonra yamaç güneye doğru yükselmeye devam eder ve çok daha küçük bir dizi binanın kalıntılarıyla doludur; Bunlardan biri, tam tepede, sadece temel seviyesinde korunmuş, özenle kesilmiş bloklardan oluşan üç eşmerkezli daireden oluşuyor ve sağlamken bile etkileyici olmalıydı. Bunun ötesinde, ağaçlar ve yoğun çalılarla kaplı bir vadi, tabanında Cuzco'nun bulunduğu güneye doğru dik bir eğimle iniyor.

[4]

Kuzeye doğru döndüğümüzde, üç megalitik duvarın en alt basamağından başlayıp yaklaşık 400 metrelik uzunluğu boyunca uzanan, yaklaşık 100 metre genişliğinde çimenli bir plato görüyoruz. Platonun kuzey tarafında, volkanik diyoritten oluşan doğal bir kayalık tepecik yükseliyor, ancak bu tepecik kesilmiş ve karmaşık teras ve basamak oluşumlarına dönüştürülmüş. Gamarra ve ben şu anda burada duruyoruz ve o da bir açıklama yapmaya başlıyor.

Şekil 6: Sacsayhuaman'ın güneyde zikzak megalitik duvarlar, kuzeyde şekillendirilmiş kayalık tepe.

"Bu 'Hanan Pacha' eseri," diyor, ayaklarımızın dibindeki güzelce kesilmiş diyorit teraslarını işaret ederek. "İlk dünya. İnkalar'dan binlerce yıl önce yaratılmış. O zamanlar taşa nasıl şekil verileceğini biliyorlardı." Muzip bir sırıtış. "İstedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Belki de onlar için kolaydı." Eğilip kayanın yüzeyine dikkatlice bakmam için işaret ediyor. "Gördün mü?"

Omuz silkiyorum. Şaşkınım. Bana ne görmemi istediğinden emin değilim.

"Hiçbir alet izi yok," diyor. Oyulmuş, yontulmuş eserin tamamına gururla işaret ediyor. Tepeciğin dönüştüğü devasa bir sanat eseri. "Hiçbir yerde alet izi yok."

"Peki ne yaptılar? Taşı kestikten sonra alet izlerini mi törpülediler?"

"Hayır," diyor Gamarra. "Aletlere ihtiyaçları yoktu. Başka bir yolları vardı. İkinci dünya ülkelerinde de durum aynıydı, ben ona 'Uran Paşa' diyorum." Karşıdaki yükselen megalitik duvarları işaret ediyor. Uzmanlar arasında, duvarların tam olarak hangi taştan yapıldığı ve nereden çıkarıldığı konusunda bazı anlaşmazlıklar var. Yeşil diyorit porfiri ve andezit de bulunsa da, megalitlerin yapımında çok sert ve yoğun bir yerel kireç taşı türü kullanıldığı konusunda fikir birliği var.
Kireçtaşının kaynağı olarak 15 kilometre ve 3 kilometre uzaklıktaki taş ocakları belirlendi. 5 Tepeciğin yamacından

aşağı ve çimenli meydandan geçerek, Sacsayhuaman'ın artık dünyaya yansıttığı kesin görüntü haline gelen devasa megalitlerin sıralarının altında duruyoruz. Buraya her geldiğimde hissettiğim ilk his hayranlık. Kendimi küçük, küçülmüş, minik hissediyorum. Mesele sadece duvarların ve inşa edildikleri blokların büyük olması değil. Kendilerine özgü bir kişilikleri varmış gibi görünüyorlar ve bu, uyuyan bir devin kişiliği.

Bu duvarların en etkileyici yanı, boyutlarının ve en az bin ayrı bloğun bir araya getirilmesinin yanı sıra, onları bir araya getirirken sergilenen nefes kesici ustalıktır. Yani, ciddi olalım. Kullanmayı planladığınız en küçük bloğun ağırlığı bir ton, çoğunluğunun ağırlığı 20 tonun üzerinde, birçoğunun ağırlığı 100 ton, bazılarının ağırlığı 200 ton ve birkaçının ağırlığı 300 tonun üzerinde olan bir duvar inşa ettiğinizde, kendinize zorlu bir lojistik meydan okuma koymuş olursunuz.

Ama sonra, sırf eğlence olsun diye, biraz daha çıtayı yükseltmeye ve bu duvarların devasa üç boyutlu yapboz bulmacaları şeklinde inşa edilmesi gerektiğinde ısrar etmeye karar verdiğinizi varsayalım. Her blok, altı ila bir düzine kenarlı bir çokgen olmalı, her çokgen farklı olmalı - hiçbiri birbirine benzememeli - ve hepsi birbirine o kadar sıkı oturmalı ki, eklem yerlerine jilet bile girememeli.

Blokların arkalarındaki diğer bloklara kilitlendiği yerler hakkında konuşamam - yine, muhtemelen çok boyutlu olarak - ama tuhaf kiklopik cepheleri boyunca oluşturulan desenler, görüş alanının dışında neler olup bittiğini hesaba katmadan bile yeterince karmaşık. Projenin ölçeğine ve karmaşıklığına hayretle baktığınızda, bunun inanılmaz derecede zor bir şey olduğu aşikar! Sacsayhuaman'ın megalitik aşamasından kim sorumluysa, ancak yılların deneyimine ve yararlanabileceği çok uzun bir damıtılmış bilgi geleneğine sahip birinci sınıf profesyoneller olabilirdi. Böyle bir şeyi hayal edemez, planlayamaz ve inşa edemezsiniz.

Machine Translated by Google
Arkamızda yalnızca bir veya iki yüzyıllık deneme-yanılma süreci var—İnkalar'da olduğu gibi. Sacsayhuaman'daki bu megalitler, taş ustalarının olgun eserleridir.

Dahası, And Dağları boyunca çırakların bunu nasıl yapacaklarını öğrendiklerine dair hiçbir kanıt yok; iyi ama tam olarak başarılı olmayan erken prototipler yok. Diğer yapılar Sacsayhuaman ölçeğinde olmayabilir (çoğu ona yaklaşsa da), ancak hepsi, ister Pisac'ta, ister Ollantaytambo'da, ister Machu Picchu'da, isterse başka birçok yerde olsun, aynı karmaşıklık seviyesini paylaşırken, Sacsayhuaman'ın üstesinden gelmek zorunda olmadığı farklı zorlukları da (örneğin taş ocaklarından çok uzakta, son derece zorlu yerler) kucaklıyor. Hepsi en başından itibaren birer başyapıt. Hepsi mükemmel. Gamarra'nın dediği gibi, neredeyse "onlar için kolaymış" gibi.

Bunu açıklamak için bir teorisi olduğunu biliyorum. Teoriye göre, ilk iki "dünya"da (Hanan Paşa aşaması ve Uran Paşa aşaması) yerçekimi daha düşüktü ve bu da taşı daha hafif ve işlenmesi daha kolay hale getiriyordu. Azalan yerçekimi, zihninde, Dünya'nın bir zamanlar Güneş etrafında çok daha yakın yörüngeler çizdiği (225 günlük ve 260 günlük yörüngeler ve ardından şimdiki 365 günlük yörüngesine yerleştiği düşüncesiyle bağlantılıdır.[6] Haklı olabilir; yeni bilim, gezegenlerin yörüngelerinin sabit ve istikrarlı olmadığını, özellikle kuyruklu yıldızların Güneş Sistemi'nin içlerine akışını artırabilecek radikal değişikliklere maruz kalabileceğini öne sürüyor.[7]

Ancak, benim ilgimi çeken onun teorisinin bu kısmı değil. Onun sağlam bir şekilde ikna edici olduğunu hissettiğim nokta, And Dağları'ndaki anıtların anormal karakterine dair gözlemleridir; bu gözlemler Gamarralar, elli yıllık kendi saha çalışmalarına ve babasının altmış yıllık saha çalışmalarına dayanmaktadır. Gamarralar, bu konuda söz sahibi olmuş ve konuşma hakkını kazanmışlardır. Konuştuklarında, kendileri İnka kökenli olsalar da, mesajları son derece açıktır: İnkalara atfedilen büyük mimari eserlerin çoğu İnkalar tarafından yapılmamıştır. Burada kayıp bir medeniyetin izleri vardır. Aslında tek bir kayıp medeniyet değil, Gamarra'nın zaman çizelgesi doğruysa, iki kayıp medeniyet söz konusudur.

"Sacsayhuaman'ın tüm büyük blokları Uran Paşa döneminden kalma," diyor. Bu inanılmaz bloklardan bir düzine kadarının birleştiği bir köşede duruyoruz. Gamarra, sanki modern bir makine aleti kullanılmış gibi görünen eklemlerinin hassasiyetini ve oluşturdukları desenlerin göz korkutucu karmaşıklığını bir kez daha vurguluyor. Sonra dikkatimi başka bir şeye çekiyor. Blokların birçoğunda tuhaf dairesel oyuklar ve yüzeylerine doğru çıkıntılı kenarları olan sığ izler ve diğer tuhaf, görünüşte rastgele desenler var. "Alet izi yok," diye tekrarlıyor. "Keski yok. Çekiç yok."

"Peki bunu nasıl yaptılar?"

"Taş yumuşakken çalışmışlar gibi görünmüyor mu?" diye soruyor Gamarra. Elini çokgen bir eklemin kıvrımları ve açıları boyunca gezdiriyor. "Tereyağı gibi mi? Böylece her şeyi bir araya getirebilecekler mi?"

Aniden her şey netleşiyor. Kayada gördüğüm tuhaf şekilleri oluşturmak, bu bloklar soğuk ve sert kireç taşı yerine oda sıcaklığındaki tereyağı kıvamında bir şeyden yapılmış olsaydı, kolay, hatta zahmetsiz olurdu. Sonra, bu devasa yapboz efektini yaratmak için onları birbirine kalıplamanın yanı sıra, sığ tarakları oymak için bir yemek bıçağının ucu, oyukları oluşturmak için de bir kaşığın arkası kullanılabilirdi.

Bu çekici bir fikir ve Gamarra'nın yörüngeler ve yerçekimi hakkındaki teorilerine inanmak zorunda değilim.

Machine Translated by Google

Daha fazla araştırmak için. Desenleri açıklamanın başka yolları da var. Örneğin, kayıp bir medeniyetin teknolojisi, kayayı tereyağı gibi işlenecek şekilde yumuşatma zorluğunun üstesinden gelmiş olabilir. Belki de ısı söz konusuydu? Rusya Bilimler Akademisi Tektonik ve Jeofizik Enstitüsü'nün Peru Kültür Bakanlığı ile iş birliği içinde yürüttüğü ilgi çekici bir çalışma, Sacsayhuaman megalitlerinin kireçtaşının bir noktada 900 santigrat derecenin üzerinde, hatta muhtemelen 1100 santigrat dereceye kadar yüksek sıcaklıklara maruz kaldığına dair kanıtlar ortaya koydu.

Rus araştırmacılar, blokların kesildiği düşünülen taş ocaklarına gittiklerinde, doğal kireçtaşının küçük organik fosillerle dolu olduğunu gördüler. Bu beklenen bir durumdu, çünkü kireçtaşı eski denizlerin altında oluşan ve büyük ölçüde küçük deniz kabuklarının kalıntılarından ve diğer deniz canlılarının mikro iskeletlerinden oluşan bir tortul kayaçtır. Garip bir şekilde, Sacsayhuaman megalitlerinden alınan örnekler araştırmacılar tarafından analiz edildiğinde, kayanın gerçekten de "yüksek yoğunluklu" kireçtaşı olduğu doğrulandı.
[8] Ancak şunlar vardı:

> İçerisinde belirgin fosil ve organik kalıntılar yok, sadece ince taneli yapı açıkça görülebiliyor. [9]

Sonuç olarak, blokların çıkarıldığı andan itibaren duvara yerleştirildiği ana kadar yoğun ısıya maruz kaldığı ve bu ısının fosilleri belirsiz ince taneli yapıya indirgemek için yeterli olduğu sonucuna varıldı:

> Elbette incelenen kireçtaşı üzerindeki termal etkilerin gerçek nedenini tahmin edebilmek için daha detaylı araştırmalara ve analizlere ihtiyacımız var... Ama gerçek şu ki—
>
> Biyojenik silisli kireçtaşının mikrokristalin silisli kireçtaşına yeniden kristalleşmesi. Bu işlemin sonucunu Sacsayhuaman'ın poligonal duvar bloklarını oluşturan malzemede görebiliriz. Normal doğa koşullarında bu işlem kesinlikle imkansızdır. [10]

“İnşasında bir tür sihir vardı...”

Jesus Gamarra ve ben, megalitik duvarların arasından merdivenlerden tırmanarak keşfimize devam ediyoruz. Ta ki yukarıdaki yamaca ulaşıp tepeyi kaplayan harap kalıntılara ulaşana kadar. Gamarra, kalıntıları işaret ederek, "Bunlar," diyor, " Ukun Paşa döneminde yapılanların, yani İnkaların çalışmalarının örnekleri." Bazılarının, örneğin üç eşmerkezli daire şeklindeki duvar yapısının, çok güzel yapıldığını açıkça belirtiyor. İnkaların buna Muyuc Marca dediğini söylüyor. Bir zamanlar 30 metreden yüksek bir kuleydi ve İmparator için, unvanı "İnka" olan imparatorluk ikametgahı olarak inşa edilmişti. Ancak daha sonra ve dolayısıyla tüm ulus "İnkalar" oldu.

Gamarra'nın iddiası, Muyuc Marca gibi yapılarda İnkaların elde edebildiği en iyi sonuçları gördüğümüz yönünde. Ancak bu sonuçlar megalitlerden o kadar bariz bir şekilde daha düşük ve o kadar farklı ki, açıkça başka bir kültürün eseri olarak kabul edilmeleri gerekiyor.

İlginçtir ki, bu tür fikirler bugün arkeologlar tarafından sapkınlık olarak kabul edilse de, bu doğru değildi.

Machine Translated by Google
And Dağları'nın 19. yüzyılın sonları ve 20. yüzyılın başlarında ilk kez ciddi bilimsel incelemeye tabi tutulduğu durum. Örneğin, Peru'da yoğun bir şekilde seyahat eden ve klasik eseri Peru İnkaları'nı yazan büyük coğrafyacı Sir Clements Markham, "İnkaların Sacsayhuaman'ın kökenleri hakkında hiçbir şey bilmediğini" belirtir:

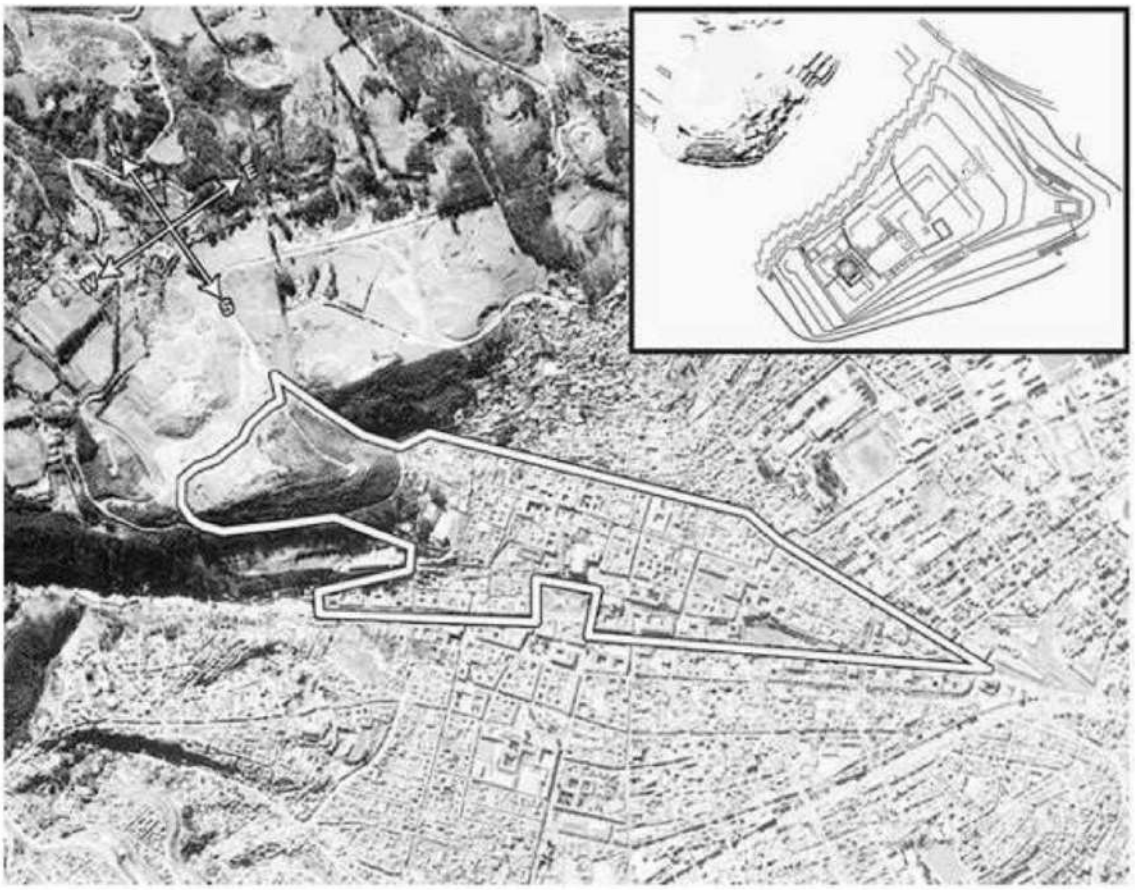
> Garcilaso, İnkalar tarafından inşa edilen kulelere, duvarlara ve kapılara atıfta bulunuyor ve hatta mimarların isimlerini veriyor; ancak bunlar, büyük kiklop kalesinin içinde daha sonra inşa edilmiş savunma yapılarıydı. Dış hatlar megalitik çağa atfedilmelidir.
> dünyanın herhangi bir yerindekilerle kıyaslanamaz. [11]

Markham'ın bahsettiği "Garcilaso", İspanyol bir fatih ve bir İnka prensesinin oğlu olan tarihçi Garcilaso Inca de la Vega'dır. Bu miras, özellikle Cuzco'da doğup büyüdüğü ve ana dili olarak İnkaların dili olan Quechua'yı konuştuğu için, ona gerçek İnka geleneklerine eşsiz bir erişim sağlamıştır. Sacsayhuaman'ın megalitik unsurları yakın zamanda, Garcilaso'nun doğumundan önceki yüzyılda yapılmış olsaydı, böylesine görkemli bir başarının taze ve net anıları, hatta görgü tanıklarının ifadeleri olurdu. Ancak Garcilaso böyle bir şeyden bahsetmiyor ve bunun yerine, "dünyanın yedi harikasından bile daha büyük bir bilmece" olarak tanımladığı şeyi açıklamak için yalnızca büyüyü sunabiliyor. Kraliyet Yorumları'nda Sacsayhuaman hakkında şöyle yazmıştır:

> Oranları, insan onu gerçekten görmediğinde kavranamaz; ve ona yakından bakıldığında ve dikkatle incelendiğinde, sanki yapımında bir tür sihir varmış gibi; bunun insanoğlunun değil, iblislerin işi olması gerektiği düşünülür...
> Bu inanılmaz eserin tek bir makinenin yardımı olmadan gerçekleştirildiğini düşünürsek, dünyanın yedi harikasından bile daha büyük bir bilmece olduğunu söylemek abartı mı olur? Perulu Kızılderililerin, yapı taşlarından ziyade bir dağın parçalarına benzeyen bu kadar devasa taş bloklarını nasıl bölebildiklerini, oyduklarını, kaldırabildiklerini, taşıyabildiklerini, kaldırabildiklerini ve indirebildiklerini ve daha önce de söylediğim gibi, bunu tek bir makine veya alet yardımı olmadan başardıklarını nasıl açıklayabiliriz? Böyle bir bilmece, büyünün yardımı olmadan kolayca çözülemez.
> [12]

Tanrıların Büyücüleri'nin eserine bir kez daha mı bakıyoruz? Yukarı Mısır'daki büyük Edfu tapınağının, bazen şahin, bazen aslan olarak tasvir edilen tanrı Horus'a adandığını hatırlarsak, "Sacsayhuaman" adının bizzat Şahin (özellikle "Memnun Şahin") anlamına geldiğini keşfetmek ilgi çekici. Dahası, Sacsayhuaman'ın, bir zamanlar çevredeki dağ zirvelerinden görülebilen büyük bir jeoglifin parçası olduğu ve bu jeoglifte, Cuzco'nun en eski yerleşim yerleriyle birleşerek devasa bir kedinin, Amerika'da eski dünya aslanına en yakın yaratık olan puma'nın şeklini oluşturduğu uzun zamandır biliniyor. Tullumayo Nehri (şimdi şehirden geçerken yeraltına yönlendirilmiş), bu kadim aslanın omurgası olarak hizmet ediyordu. Gövdesi, doğudaki Tullamayo ile (şimdi yine yeraltında olan) Huatnay Nehri arasındaki kara parçasıydı.

Machine Translated by Google
Batıda. Sacsayhuaman, aslan başı olarak hâlâ tanınabilir. Jesus Gamarra'nın And Dağları'ndaki ikinci (Uran Pacha) medeniyet dönemine atfettiği zikzak duvarlar, tıpkı Giza'daki Büyük Sfenks'in tam doğuya, ekinoks gün doğumuna bakması gibi, burnunun ve ağzının üst kısmını, ekinoks gün batımı yönü olan batıya doğru çevirmektedir. 13

Şekil 62: Cuzco-Sacsayhuaman “puma”sı.

Bazı modern kazılarla desteklenen, yeraltı tünel ağının bulunduğuna dair gelenekler vardır. Gizemli hazinelerin saklı olduğu Sfenks. Son [14] Neredeyse aynı gelenekler var—yine kazılarla desteklenen, Sacsayhuaman aslanının başının altında, "insanların sonsuza dek kaybolmak ya da gevezelik ederek, delirerek ve hazine parçalarını kavrayarak çıkmak için indiği" son derece uzun tünellerden oluşan bir labirent.[15]

Sacsayhuaman'dan ayrılmadan önce Jesus Gamarra beni megalitik duvarların birkaç yüz metre kuzeydoğusundaki çok garip bir yere götürüyor. Burada, 20 feet yüksekliğinde ve aynı genişlikte devasa bir kayanın ortasına, düzinelerce basamaktan oluşan dar bir merdiven oyulmuş gibi görünüyo Merdiven, inşa edildiğinde yalnızca yukarıdan görülebiliyordu, ancak Gamarra'nın tahminine göre bir deprem sonucu kaya iki parçaya bölünmüş; bir tarafı dik dururken, diğer tarafı yaklaşık 40 derecelik bir açıyla geriye doğru eğilmiş ve böylece yerden yaklaştığımız basamaklar açığa çıkmış. Basamakların en alt basamağının başlangıçta yere değdiği noktada, Gamarra bana derin ve karanlık bir çukura benzeyen, şimdi kaya levhalarıyla dolu bir yerin girişini gösteriyor. "Bu bir tünel," diyor. "Yer altından Cuzco'ya kadar uzanıyor, ancak hükümet insanların keşfetmesini engellemek için girişi kapatmış."

Machine Translated by Google

Önümüzdeki birkaç gün boyunca Jesus Gamarra bana teorisinin ardındaki kanıtlardan daha fazlasını gösterecek. Aslında artık mantığını anladığıma göre, her yerde örnekler görebiliyorum.

Cuzco şehir merkezinde (şehrin adı İnkaların Quechua dilinde "dünyanın göbeği" anlamına gelir 16) beni İspanyol fethinden sonra katedrale dönüştürülen Coricancha olarak bilinen antik tapınağa götürüyor. Tapınak İnkalar tarafından kullanılıyordu, hatta kutsal yaşamlarının merkezindeydi, ancak Gamarra tapınağı İnkaların inşa ettiğine inanmıyor. Ona göre, bazı onarımlar yapmış ve kendi küçük yapılarını eklemiş olsalar da, cilalı, kusursuz ve keskin açılı gri granit taş işçiliğinin büyük kısmı Uran Pacha ("ikinci dünya") döneminden kalmadır ve dolayısıyla İnkalardan binlerce yıl öncesine aittir. Bir zaman ölçeği vermekten çekiniyor, ancak Coricancha'nın başlangıçta "20.000 yıldan daha önce" daha eski bir Hanan Pacha ("birinci dünya") monolitik alanını -şehrin adını aldığı orijinal "ortaya çıkarılmamış göbek taşı"nı- onurlandırmak için dikildiğini öne sürüyor.

17

İnkalar, Cuzco'nun kuruluşuyla ilgili olarak Garcilaso Inca de la Vega tarafından bize aktarılan bir geleneği korumuşlardı. Görünüşe göre dünyayı bir tür felaket, bir tür felaket etkilemiş ve And Dağları sakinleri çok aşağı bir duruma düşmüştü. Garcilaso, bir İnka soylusu olan amcasından, o uzak zamanların insanlarının "vahşi hayvanlar gibi yaşadığını, ne bir düzen ne de bir din, ne köyler ne evler, ne tarlalar ne de giysiler olduğunu... Mağaralarda ve mağaralarda yaşıyor ve vahşi av hayvanları gibi ot ve köklerle, yabani meyvelerle ve hatta insan etiyle besleniyorlardı... İçinde bulundukları durumu gören Güneş Babamız onlar adına utandı ve oğullarından ve kızlarından birini gökten yeryüzüne göndermeye karar verdi." Onlara medeniyetin armağanlarını getirmek ve "kanunlarına ve emirlerine uymayı... evler inşa etmeyi ve köylerde toplanmayı" öğretmek için.

18

Bu kraliyet çifti, tıpkı Mısır'daki İsis ve Osiris gibi, karı koca olmanın yanı sıra kardeştiler de, Güneş Tanrısı tarafından kendilerine verilen altın bir asa taşıyarak ülkeyi dolaştılar. Güneş Tanrısı onlara asayı çeşitli noktalardan toprağa saplamalarını söylemişti. Asanın tek bir hamlede kaybolacağı bir yer bulana kadar orada saraylarını kuracaklardı. Sonunda, "İnka ve gelini Cuzco vadisine girdiler. Orada [Cuzco Cara Urumi, Örtülmemiş Göbek Taşı denilen yerde] asalarını denediler ve asa sadece toprağa batmakla kalmadı, tamamen kayboldu... Böylece imparatorluk şehrimiz var oldu." 19 Burada, Yedinci Bölüm'de anlatılan Zerdüşt patriği Yima'nın hikayesiyle tam bir paralellik vardır. Yima'ya bir tanrı

tarafından altın bir hançer verilmiş ve o da aynı şekilde onu bir medeniyetin kurucu eylemi olarak toprağa saplamıştır.

And Dağları'nda nasıl bir medeniyet yeşerdi! Coricancha'nın devasa yapılarının olağanüstü başarısı, olağanüstü beceri ve yeteneklerin uygulanmasını akla getiriyor. Devasa granit bloklar o kadar incelikle kesilmiş ki -Gamarra, bunların şekillendirilerek şekillendirildiklerinde ısrar ediyor- yükselen iç bölmeler, bir tapınaktan çok devasa ve karmaşık bir makinenin parçalarına benziyor. Bu izlenimi artıran şey, blokların birçoğuna oyulmuş karmaşık oluklar, kanallar, delikler ve nişler. Bu da, devreleri çıkarılmış ve geriye sadece boş izler bırakılmış baskılı devre kartlarına benziyorlar.

Machine Translated by Google

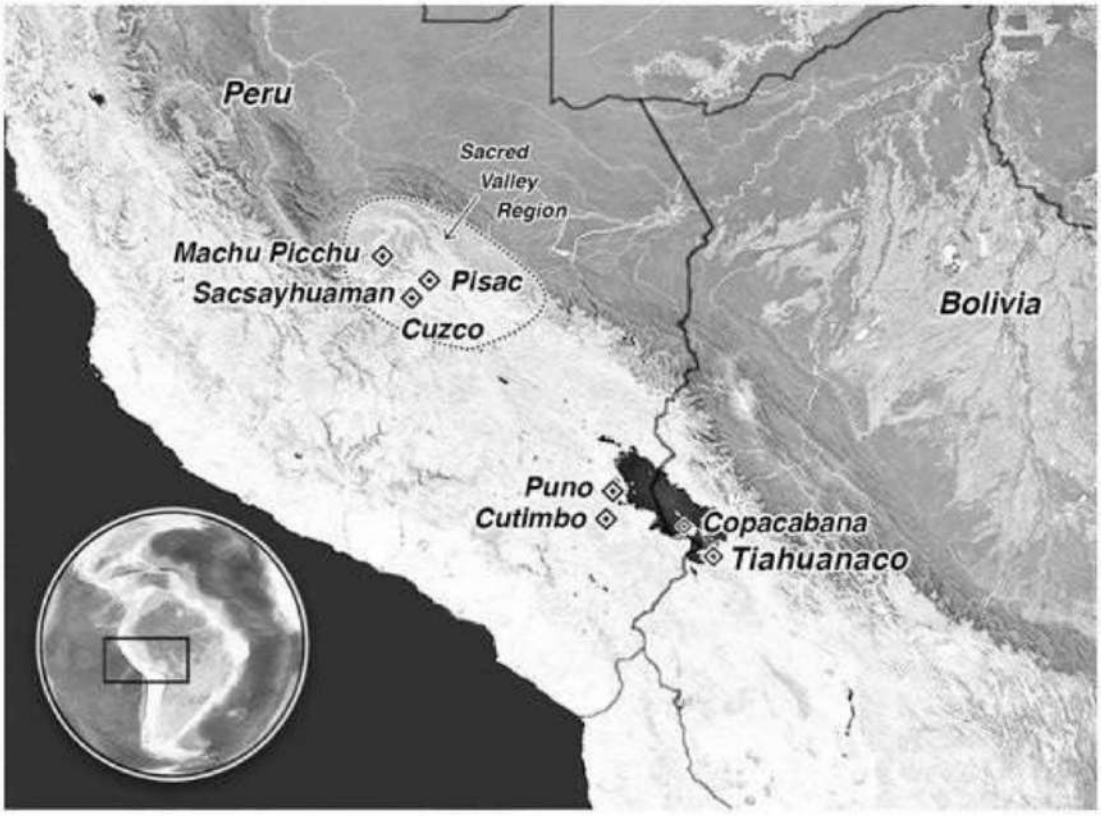
Coricancha'da birkaç saat geçirdikten sonra Gamarra beni dışarıya, komşu Loreto Sokağı'na çıkarıyor ve burada argümanlarının oldukça açık bir şekilde gösterileceğini söylüyor.
Yüksek duvarlarla çevrili dar bir sokak ve modern sıvalı duvarlarla çevrili bu duvarlarda, birbirinden tamamen farklı dört taş işçiliği stili göze çarpıyor. Gamarra, bunlardan ikisinin İnka Ukun Paşa, birinin 17. veya 18. yüzyıl civarındaki sömürge döneminden, birinin de Uran Paşa dönemine ait olduğunu söylüyor.

Caddenin bir tarafının büyük bir bölümünde, Coricancha'nın içindekiler kadar ince ve güzelce döşenmiş granit bloklar var. Nitekim duvarın bu bölümü, Coricancha'nın büyük odalarından birinin dış cephesidir ve bu nedenle Gamarra'ya göre Uran Paşa döneminden kalmadır. Bloklar arasındaki derzler o kadar ince ve bir o kadar da karmaşıktır ve birbirine geçen elemanlarla öylesine iç içe geçmiştir ki, gerçekten de kalıplanmış gibi görünürler. Ayrıca -ve daha önce Sacsayhuaman'da da bana bunun örneklerini göstermişti- derzlerin etrafında tuhaf bir camsı parlaklık vardır ve bunun "yoğun ısıya maruz kalmanın neden olduğu camlaşmanın" kanıtı olduğuna inanır. Baktığımız şeyin, yüzyıllar boyunca yoldan geçenlerin taşa sürtünerek ve dokunarak verebileceği normal parlaklıktan farklı olduğuna dair ikna edici bir argüman ortaya koyuyor. Gerçekten de "camlaşmış" elemanlar -ve bunların böyle olduğunu iddia etmiyorum- alttaki blokların üzerinde, özellikle hasar görmüş veya kırılmış bölgelerde belirgin olan şeffaf bir kabuk oluşturur.

Uran Pacha bloklarının sıralarının yanı sıra , aynı yüksekliğe ulaşmasalar da, yüzeysel olarak benzer görünen ancak daha yakından incelendiğinde, çok daha kaba bir şekilde yapılmış oldukları, belirgin alet izleri, camsı bir parlaklık ve bazı eklemler arasında derin boşluklar olduğu ortaya çıkan başkaları da var. Gamarra, "İyi bir Ukun Pacha işçiliği," diye yorumluyor. "İnkalar tarafından yapılmış. Uran Pacha stilini taklit etmek için ellerinden geleni yaptılar , ancak tam olarak başaramadılar ve çabaları gittikçe daha da kötüleşti."
Yukarıda, eklemler arasında geniş boşluklar bulunan dört sıra düzensiz parke taşı olduğunu gösteriyor Kerpiçle doldurulmuş. "Sömürge dönemi" diyor.
Sonunda beni sokağın diğer tarafına götürüp uzun bir kuru taş duvar bölümünü gösteriyor. Arnavut kaldırımları belli bir ölçüde şekillendirilmiş, ancak beceriksizce ve düzensiz bir şekilde birleştirilmiş. Açıklıklı derzlerde kerpiç yok. "İnkalar tarafından yapılmış," diyor Gamarra.
"Peki arkeologların görüşü ne?" diye soruyorum.
Sırıtış. "Sömürge işçiliğini kabul ediyorlar, ama geri kalan her şeyin İnkalar tarafından yapıldığına inanarak kendilerini kandırıyorlar. Burada daha eski, daha gelişmiş bir medeniyet olmadığına o kadar inanmışlar ki, Uran Paşa blokları ile İnka işçiliği arasındaki büyük farkları göremiyorlar."

"Sanırım İnkaların bazen Uran Paşa tarzını taklit etmeye çalışması -en azından şuradaki bölümde- işleri daha da karmaşık hale getiriyor?"
"Daha karmaşık, evet. Ama yine de görebilmeleri gerekir. İşçiliğin kalitesindeki bu kadar derin değişiklikler, özellikle de bu tür örnekler bölgenin her yerinde bulunduğunda, farklı kültürlerin söz konusu olduğuna dair ipucu vermeli."

Machine Translated by Google
Coricancha etrafındaki odak noktası, Gamarra'nın Uran Pacha dönemiyle ilişkilendirdiği ince megalitik eserler olsa da , bölgede saf Hanan Pacha olarak gördüğü, taş işçiliğinin tamamen monolitik olduğu And medeniyetinin en eski evresi olan birçok başka yapı daha var. Birkaç büyük kaya çıkıntısı, basamaklar, teraslar ve oyuklardan oluşan tuhaf komplekslere tamamen yeniden şekillendirilmiş. Sacsayhuaman'ın biraz ötesindeki Qenko'da, mağaralar, çıkıntılar, geçitler ve gizli nişlerle dolu mistik bir kubbenin yanlarından aşağı doğru kıvrılan çok sayıda yılan benzeri oluk ve kanal bulunuyor. En tepede, yine ham taştan oyulmuş veya kalıplanmış, kısa ve çift çatallı bir çıkıntıyla taçlandırılmış oval bir çıkıntı bulunuyor. Ayrıca çeşitli hayvanların (puma, kondor, lama) ana hatları ve hiçbir yere varmayan daha fazla teras ve basamak bulunuyor.

Şekil 63

Yüz metre yüksekliğinde, yerel olarak Ay Tapınağı olarak bilinen başka bir yontulmuş çıkıntıya doğru ilerliyoruz. Höyüğün tabanında, içeriye doğru uzanan karanlık, gizemli, kıvrımlı bir yarık var; kenarı boyunca, yaklaşık omuz hizasında, tuhaf, soğan başlı bir yılanın kıvrımlı yontulmuş formu ortaya çıkıyor. Girişin sağında kaya, hortumu, gözleri ve kulaklarıyla birlikte belirgin bir fil başı şeklini alıyor. Yılan konusunda şüphe yok, ancak fil, psikologların pareidolia adını verdiği, insanların gerçekte var olmayan anlamlı şekiller ve desenler görme eğiliminin bir örneği mi? Yoksa antik çağlarda kurnaz bir sanatçı, kayadan çıkan bir filin görünümünü kasıtlı olarak mı yontmaya çalıştı? Eğer ikincisiyse, o zaman tarihle ilgili bir sorunumuz var demektir, zira burada tasvir edilebilen fillerle akraba olan son tür olan Cuvieronius, Güney Amerika'da en az altı bin yıl önce nesli tükenmiştir; Ay Tapınağı'nı yaptığı varsayılan İnkaların tarihi ise bin yıldan daha azdır.

Machine Translated by Google

Yılan ve "fil" hakkında daha sonra daha fazla şey söyleyeceğim. Bu arada, tapınağa girmek için kayadaki yarıktan aşağı eğildiğimde, ayaklarımın dibinde oyulmuş başka bir taş hayvan görüyorum - bu sefer bir puma, biraz hasarlı.

Şimdi sanki dağın rahmindeyim ve yumuşak kadifemsi bir karanlık beni sarıyor.
Mağara beş metre genişliğinde ve organik, kıvrımlı bir his veriyor. Ancak solumda duvara birkaç derin oyuk oyulmuş. Yirmi metre ileride ise, yukarıdaki kayalık tümseğin bir açıklığından parlak, altın rengi bir ışık huzmesi içeri sızıyor ve iki büyük basamağı olan yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeki taş kaideyi aydınlatıyor. Kaidenin üzerine tırmanıp oturuyorum, sırtımı canlı kayaya yaslayıp derin düşüncelere dalıyorum.

Gamarra, bu yerin en eski Hanan Paşa döneminden kalma olduğunu, İnkalarla hiçbir ilgisi olmadığını ve Sacsayhuaman megalitlerinden ve Coricancha'nın göz alıcı, yüksek hassasiyetli mimarisinden sorumlu olan Uran Paşa döneminden çok daha eski olduğunu söylüyor. Etrafıma bakıp atmosferi içime çektikçe, ona giderek daha fazla katılıyorum. Bu mağara tapınağını yapanlar, Coricancha'yı yapanlarla aynı değil. Her dönemde farklı yapı stilleri söz konusu değil. Farklı bir etik anlayış ve farklı bir manevi kalp atışı söz konusu.

Ay Tapınağı'ndan, Vilcanota Nehri'nin Kutsal Vadisi kıyısında on sekiz kilometrelik bir sürüşle Pisac'a doğru ilerliyoruz. Suları çok aşağılarda parıldıyor ve muhteşem dağlık bölgenin dört bir yanı, İnkaların şüphesiz yarattığı ve imparatorlukları muazzam tarımsal zenginlikler sağlayan sayısız bereketli teras sayesinde zümrüt yeşili parlıyor. And Dağları'nın her yerinde bulunan bu terasları çevreleyen binlerce düzgün kuru taş duvarı organize etme ve inşa etme görevinin muazzam büyüklüğü neredeyse inanılmayacak kadar büyük. Mimari harikalarla kıyaslanabilir bir başarı. İnka medeniyetinin diğer birçok yönü de öyle - ki daha eski kültürlerin var olabileceği iddiasıyla bunları hiçbir şekilde küçümsemek istemiyorum. Tam tersine, İnkaların bu kadar dikkat çekici olmasının sebeplerinden birinin, geçmişten gelen inanılmaz bir bilgelik ve bilgi mirasının mirasçıları olmaları olduğunu düşünüyorum.

Kutsal Vadi'ye bakan muhteşem doğal güzelliklere sahip bir ortamda, Machu Picchu'dan daha az ünlü ama birçok yönden daha muhteşem olan Pisac'ı keşfediyoruz. Machu Picchu, kuzeybatıda yetmiş kilometre uzaklıkta yer alıyor.

Machu Picchu'da olduğu gibi, Pisac'ta da her şeyin etrafında odaklandığı merkez, Gamarra'nın Hanan Pacha stili olarak adlandırdığı , tepesinden bir gnomonun çıktığı , insan elleriyle şekillendirilmiş devasa bir kaya çıkıntısı olan Intihuatana'dır (kelime "güneşin bağlama direği" anlamına gelir). Çevresinde, daha sonraki Uran Pacha stilinde, Intihuatana'yı kucaklamak ve korumak için tasarlanmış gibi görünen, güzelce şekillendirilmiş çokgen bloklardan oluşan duvarlar bulunur. Çevrelerinde ise daha basit ve kaba taş işçiliğine sahip Ukun Pacha -İnka- yapıları bulunur .

Gamarra, "Bu kültürlerin her biri," diye açıklıyor, "önceki kültüre saygı duyuyor ve onu yüceltiyordu.
Saygı duygularını, seleflerinin eserlerinin üzerine inşa ederek ve onların yaptıklarını kopyalamaya çalışarak ifade ettiler. Loreto Caddesi'nde de gösterdiğim gibi, İnkalar da onları taklit etmeye çalıştılar.

Machine Translated by Google
Uran Paşa tarzındaydılar ama bu kadar iyi bir iş yapmak için ne bilgiye ne de uygun koşullara sahiplerdi."

Gamarra, "doğru koşullar" derken geçmiş dönemlerde varsaydığı taşın daha düşük yer çekimi ve daha fazla işlenebilirliğini kastediyor; ancak onun farklı yapı stilleri ve bunların muhtemelen farklı kültürler tarafından ortaya çıktığına dair gözlemlerinin, baktığımız şeye tam anlamıyla mantıklı geldiğini kabul etmek için bunu benimsememe gerek yok.

Bu üç belirgin stilin daha birçok örneğini görüyorum, bazen Gamarra'nın rehberliğinde, bazen rehberliğinde değil. Daha önceki kitaplarımda uzun uzadıya yazdığım Machu Picchu'nun kendisi, elbette, sonraki kültürler tarafından benimsenen ve yeniden inşa edilen arketipal Hanan Pacha alanıdır. Sonra, tabanından Cuzco'yu Machu Picchu'ya bağlayan demiryolu hattının geçtiği, uzak bir vadiye bakan gizemli küçük bir mağara var. 20 Neredeyse dik vadi yamacından yukarı ve dar bir yol boyunca üç yüz metre tırmanmak oldukça zor, ancak nihai sonuç çabaya değer. Mağaranın ön tarafında (bkz. Resim 60) siyah andezit bir kaya, üzerine basamaklı piramit motifi işlenmiş, ilginç görünümlü bir tapınağa dönüştürülmüş -ya da kalıplanmış mı?-.

Define avcıları buraya gelip tapınağı dinamitlemişler, ancak patlamadan kurtulan kısımlar, saldırıya uğramadan önce ne kadar güzel olduğunu anlamamıza yetecek kadarını oluşturmuş. Aynı Hanan Pacha tarzında, mağaranın bir duvarı düzleştirilmiş ve içine, sanki bir makineyle frezelenmiş gibi, son derece düzgün kenarlara sahip bir oyuk oyulmuş gibi görünüyor. Ancak diğer tarafta, mağaradan dışarı baktığımda sağımda, kerpiçle harçlanmış kaba taşlardan bir İnka duvarı inşa edilmiş ve bu duvarın içine -kaba bir şekilde yapılmış- soldaki yüksek hassasiyetli kaya oyuğuna açıkça benzeyecek şekilde altı oyuk açılmış. İşçilik nitelikleri ve stilleri o kadar farklı ki, şu anda olduğu gibi, hem kaya oyma işçiliğinin hem de kaba duvarın aynı kültür tarafından üretildiğinde ısrar etmek anlamsız. Gamarra'nın çok daha eski bir anıtın İnkalar tarafından onurlandırılıp taklit edildiği teorisi, gözlerimin önündeki kanıtlara daha iyi uyuyor.

Deja vu

Peru'dan Bolivya'ya doğru yola çıkarken, deniz seviyesinden 3.812 metre (12.507 fit) yükseklikteki Titicaca Gölü kıyısındaki Puno kasabasında duruyoruz ve oradan ertesi gün 22 kilometre güneye, tepesinde Cutimbo arkeolojik alanının bulunduğu 4.023 metre (13.198 fit) yükseklikteki etkileyici bir platoya gidiyoruz. Alanın ana özellikleri - bazıları dairesel, bazıları kare olan ve topluca chullapas olarak bilinen birkaç uzun kule - yoldan görülebilir. Bunların, yerel bir Hint kültürü olan Lupakaların soyluları için mezar olarak inşa edildiği düşünülüyor. Kuşkusuz oradaydılar, ancak bunların müdahaleci olma olasılığı ve Jesus Gamarra'nın Uran Pacha stilinin tüm o dönemde chullapalardaki gömüler , özelliklerini taşıyan ince çokgen bloklardan yapılmış kulelerin son kullanımlarından çok daha eski olma olasılığı göz önünde bulundurulmalıdır. MS 1470 ile MS 1532 yılları arasında İnkaların vasalları haline geldiler . [21] [22]

Artık And Dağları'nın ince havasına alışmaya başladım, ama kavurucu sabah güneşinin altında, platonun yamacından yukarı doğru sarı pampa otlarının arasından uzun bir yürüyüş. Ancak zirveye ulaştığımızda, Santha ve ben gerçekten ilginç görüntüler bulmaya başladığımızda yorgunluğumuz kayboluyor.

Machine Translated by Google
Birkaç kulenin yan taraflarına ve rastgele yerlerde duran bloklara yüksek kabartma olarak oyulmuş, define avcılarının yıkım çalışmalarının sonucudur.

İşte, bir yıl sonra Şanlıurfa Müzesi'nde Göbekli Tepe kabartma koleksiyonunu incelerken, Ay Tapınağı'ndaki taş yılan da dahil olmak üzere, dünyanın öbür ucundaki bu imge, aniden aklıma gelecek . Okuyucuların 61-72. Levhalar üzerinden kendi görüşlerini oluşturmalarına izin veriyorum, ancak bariz benzerlikler şunlardır:

Göbekli Tepe'de, Klaus Schmidt'in açık pençeleri ve güçlü omuzları olan, kuyruğu vücudunun üzerinde sola doğru kıvrılmış bir yırtıcı hayvan olarak tanımladığı, yüksek kabartma bir heykel bulunmaktadır. Cutimbo'da ise aynı açık pençeleri ve aynı güçlü omuzlarıyla çok benzer bir hayvan görülmektedir; ancak kuyruğu sola doğru kıvrılmak yerine sağa doğru kıvrılmıştır.

Hem Göbekli Tepe'de hem de Cutimbo'da semender ve yılan kabartmaları bulunmaktadır. her durumda uygulama tarzı birbirine çok benzer.

Göbekli Tepe'deki "Totem Direği" olarak adlandırılan yapının cinsel organları hizasında, küçük bir baş ve iki kol çıkıntı yapar. Baş, belirgin kaşlarıyla kararlı bir ifadeye sahiptir. Ellerin uzun parmakları neredeyse birbirine değmektedir. Duruş, taştan eğilip davul çalan bir adamın duruşudur. Bu, Cutimbo'daki dairesel kulelerden birinin üzerindeki büyük, dışbükey bir bloktan çıkan iki figürün de duruşudur. "Totem Direği"ndeki figürle aynı kararlı yüz hatlarına ve belirgin kaş çıkıntılarına sahiptirler.

"Totem Direği"nin yan tarafındaki iki yılanın tuhaf derecede büyük başları var ve bu da onları neredeyse sperme benzetiyor. Cuzco'nun yukarısındaki Ay Tapınağı'nın karanlık ve dar girişinden çıkan yılan da öyle.

Göbekli Tepe'deki kabartmalarda aslanlar, Cutimbo'daki kabartmalarda pumalar yer alıyor. yine temsil biçimi benzerdir.

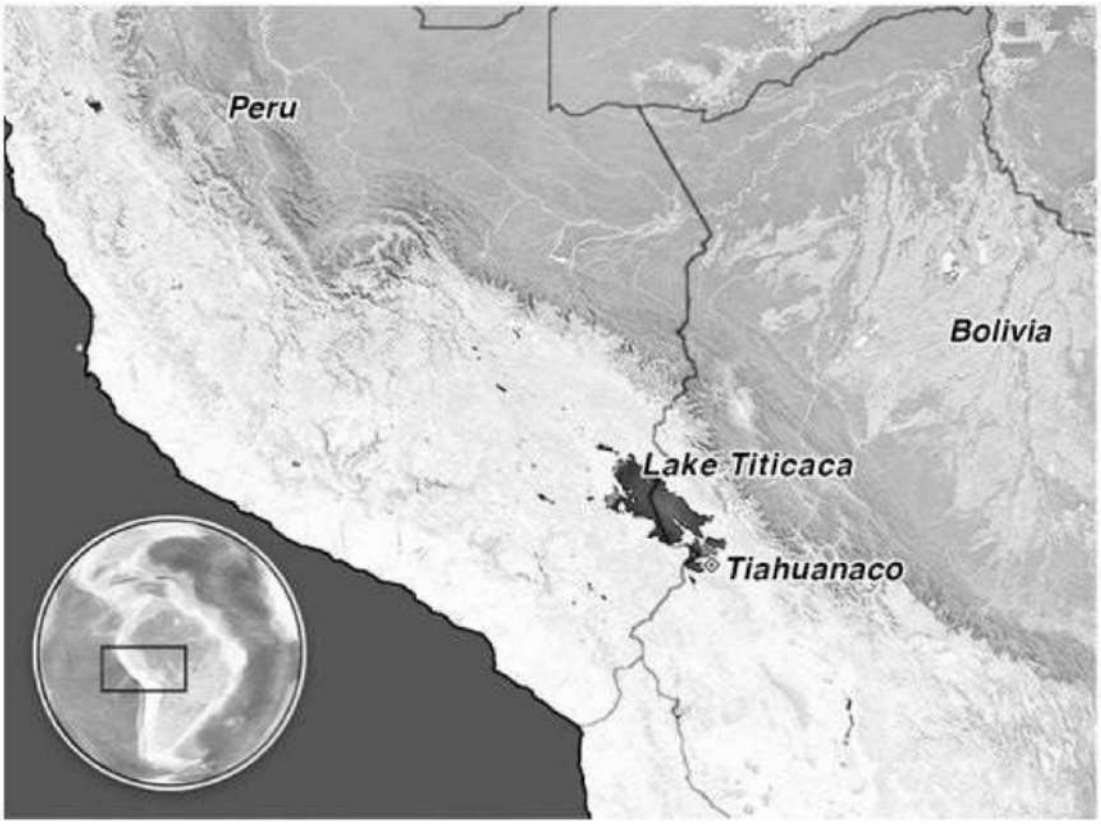
Bu benzerlikleri nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Sadece tesadüf mü? Çok muhtemel. Yine de devam ediyorlar.

Viracocha Şehri

Peru'dan Bolivya'ya kara sınırını bir dizi bürokratik engel ve uzun kuyruklarla geçmek epey zorlu, ancak yakınlarda sevimli bir isme sahip Copacabana kasabası ve Titicaca Gölü'ne bakan konforlu bir otel var. Daha fazla zamanımız olsaydı, buradan tekneyle Güneş ve Ay Adaları'nı ziyaret ederdik; ama daha önce sık sık gittik ve bu gezide hedefimiz orası değil. Dev gölün güneydoğu kıyısına yakın, Altiplano'da 3.900 metre yükseklikteki Tiahuanaco'ya geri dönmek için can atıyoruz.

Ortodoks arkeologlar Tiahuanaco'nun MÖ 1580 ile MS 724 yılları arasındaki döneme tarihlendiğini ileri sürse de, hem Tanrıların Parmak İzleri hem de Cennetin Aynası'nda, bundan binlerce yıl daha eski olabileceğini savunmuştum. Şimdiye kadar alanın yüzde ikisinden azı kazıldı ve daha fazla kazının arkeolojik paradigmada bir değişikliğe yol açacağını düşünüyorum. 27 Mart 2015'te Bolivya'daki Tiahuanaco Arkeolojik Alanı'nın

Machine Translated by Google
Araştırma Merkezi, yeraltı radarıyla yapılan bir araştırmanın, daha önce kazı yapılmamış bir alanda, monolit olduğu düşünülen "bir dizi yeraltı anomalisiyle" birlikte, tamamlanmış bir "gömülü piramit" bulunduğunu ortaya çıkardığını bildirdi. Bu gizemli yapılar hakkında daha fazla bilgi edinmek için beş yıllık bir kazı planı başlatıldı. 23

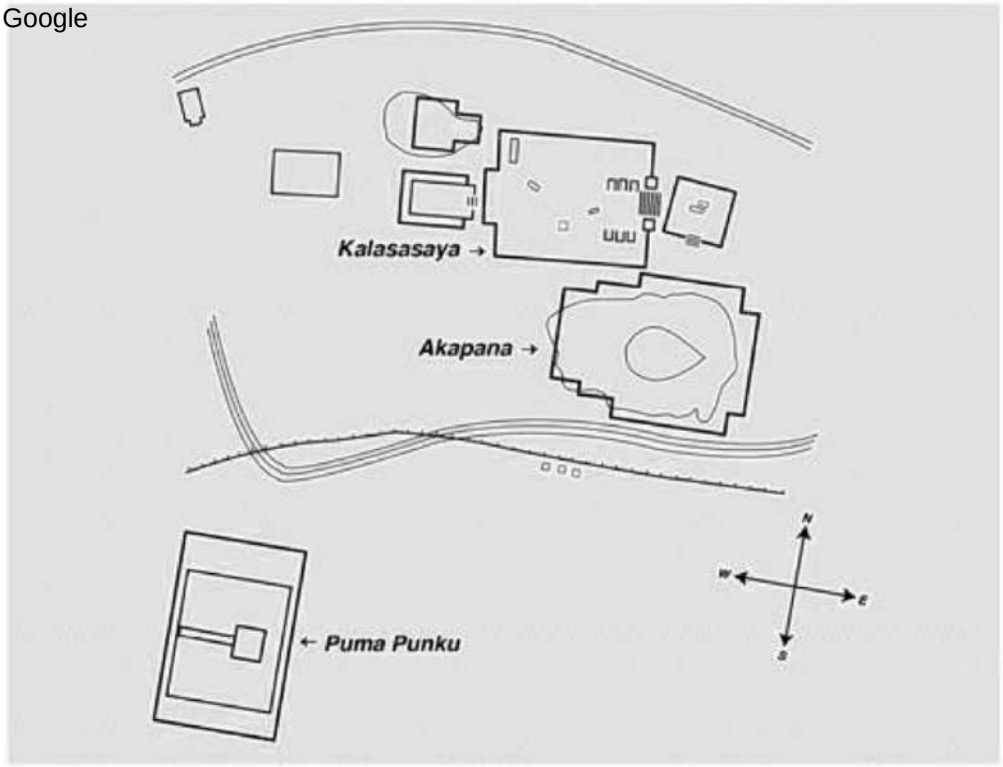

Şekil 64

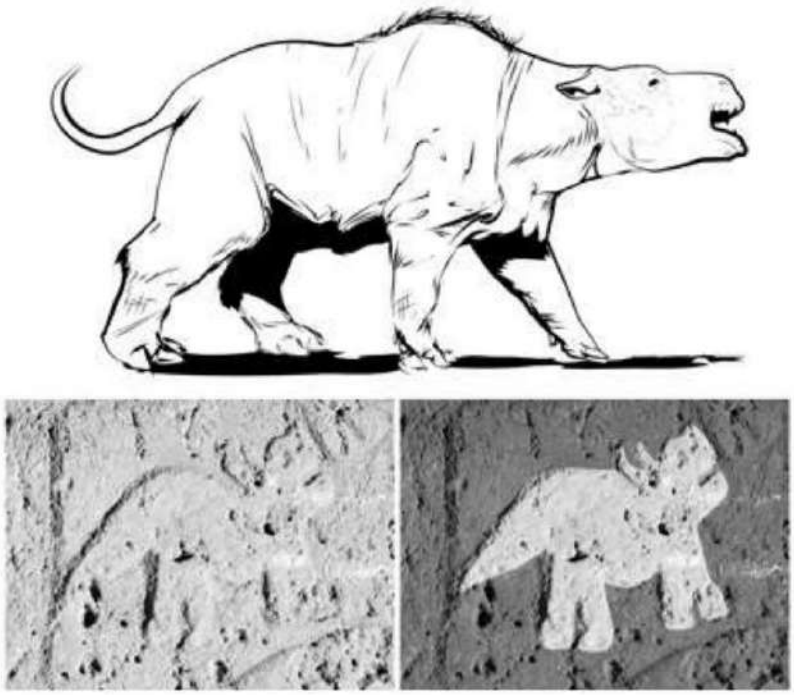
Tiahuanaco'yu önceki kitaplarımda uzun uzadıya anlattığım için, burada tekrarlamak gereksiz görünüyor. Ekim 2013 ziyaretimde benim için yeni olan şey, Puma Punku'nun devasa platformunun etrafına dağılmış megalitlerin makine çağı hassasiyetine ve taşların çoğunun nasıl gerçekten karmaşık bir şekilde kesildiğine -sanırım Jesus Gamarra böyle derdi- daha yakından bakmak. Coricancha'da olduğu gibi, devreleri çıkarılmış devre kartlarına benzeyen birkaç megalit ile karşılaştım. Bazıları ise, sanki bir mekanizmanın parçasıymış gibi görünen, haç biçimli girintilere sahip -sanki metal aksların uçlarını veya uzun zaman önce oksitlenmiş ya da yağmacılar tarafından çalınmış bağlantı parçalarını yerleştirmek için yapılmış gibi.

Özellikle dikkat çekici olan, daha önceki ziyaretlerimde görmediğim için, hepsi aynı, sanki bir kalıptan çıkmış gibi duran ve hepsi "H" harfi şeklinde olan birkaç sıra büyük andezit blok. Örneğin Göbekli Tepe'deki sütun kemerlerindeki "H" motifiyle olan benzerlik, sadece bir tesadüf olsa bile, karşı konulmaz. (Bkz. Resim 75 ve 76).

Machine Translated by Google

Şekil 65: Tiahuanaco'nun başlıca yapıları.

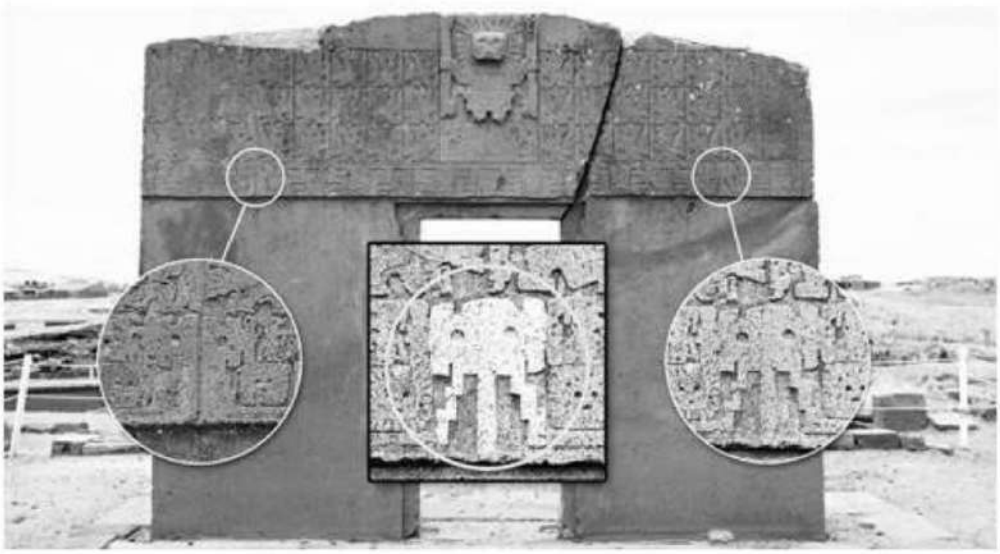
Şekil 66: Üstte sanatçının Toxodon tasviri. Altta Tiahuanaco'daki yarı yeraltı tapınağındaki sütun üzerindeki tasvir (solda fotoğraf; sağda vurgulanmış).

Sonra Tiahuanaco'daki yarı yeraltı tapınağındaki sütun heykeli var. Göbekli Tepe'deki Totem Direği gibi, bu da insan biçimli. Göbekli Tepe'deki Totem Direği gibi, yanlarında kıvrılan yılanlar var. Göbekli Tepe'deki Totem Direği gibi, ellerinin uzun parmakları neredeyse vücudunun önünde buluşuyor. Ancak yüzü hayvan değil, insan yüzü ve yoğun sakallı. Yine de, başının yan tarafına bir hayvan figürü oyulmuş ve bu hayvan, bilinen hiçbir türe, 19. yüzyılda nesli tükenen bir tür Yeni Dünya gergedanı olan Toxodon'dan (yukarıdaki resme bakın) daha çok benzemiyor.

Machine Translated by Google
Yaklaşık 12.000 yıl önce, Buzul Çağı'nın sonundaki felaketler. Bu bir pareidolia değil; figür kesinlikle orada. Yani tek bir soru var ve cevaplaması zor: Bu bir Toxodon tasviri mi, yoksa sanatçının hayal gücünün bir ürünü mü?

Megalitik duvarlarla çevrili, devasa açık dikdörtgen Kalasasaya'ya doğru ilerliyorum. Burası, antik Tiahuanaco'nu merkezi tören alanı gibi görünüyor. Yekpare Güneş Kapısı'nda, Sacsayhuaman yakınlarındaki Ay Tapınağı'nın canlı kayaya oyulmuş filine benzer şekilde, dişleri ve hortumu olan başka bir filin resmi oyulmuş. Bu Tiahuanaco "fili", eleştirmenler tarafından yalnızca yan yana duran iki kondor başı olarak reddedildi, ancak durum buysa, Kapı'nın aynalı yüzündeki resim kafa karıştırıcıdır (aşağıdaki resme bakın), çünkü kesinlikle yan yana duran iki kondoru göstermesine rağmen fil kabartmasından farklıdır.

Doğadan modellenmiş olsaydı, o kadar eski olması gerekmezdi ; daha önce de belirtildiği gibi, Cuvieronius Güney Amerika'da 6.000 yıl öncesine kadar hayatta kalmıştı. Öte yandan, mastodon türlerinin çoğu, 12.800 ila 11.600 yıl önce Genç Dryas döneminde yok olmuştu.

Şekil 67: Güneş Kapısı'nda bir fil mi? Yoksa yan yana duran iki kondor mu?

Kalaysasaya devasa, büyük ölçüde boş ve açık bir alan. Ancak burada tekrar incelemek istediğim iki heykel var: Bolivya arkeolojisinin "vaftiz babası" Carlos Ponce Sanginés'in adını taşıyan Ponce Monoliti ve aynı genel tarzda yapılmış, daha küçük ve biraz farklı bir versiyonu olan El Fraile ("Rahip").

Her ikisinde de dikkat çekici olan nokta, parmakların neredeyse karın üzerinde birleştiği el pozisyonlarıdır; bu pozisyonlar Göbekli Tepi sütunlarındaki veya Totem Direği'ndeki el pozisyonlarıyla neredeyse aynıdır.
Ancak Tiahuanaco figürleri, Mezopotamya'daki Apkallus figürleri gibi ellerinde nesneler taşıyorlar; bir koni ve kova değil, arkeolog ve etnobotanikçi Constantino Manuel Torres'in gösterdiği gibi, Amazon'dan gelen halüsinojenik DMT tozlarının tüketilmesi için enfiye tepsileri.

Bu, Altiplano'nun soğuk ve sert yaylalarında bile, coşkulu ve coşkulu yaşamıyla Amazon'un çok da uzakta olmadığını hatırlatıyor. Bir zamanlar belki de tüm dünyaya yayılmış kayıp bir medeniyetin kalıntılarını ararken, aklımıza ilk gelen yer burası olmayabilir, ancak yoğun ormanları...

Machine Translated by Google
Ormanlar çok şey saklıyor ve son temizlikler antik kentlerin kalıntılarını, megalitleri, devasa toprak yapılarını ve binlerce yıl boyunca onları verimli kılan gizemli bir süreçle zenginleşmiş toprakları ortaya çıkardı.
25

Ayrıca , bir yerlerden miras kalan üst düzey bilimsel becerilerin nesilden nesile şamanlar tarafından aktarıldığı da açıktır . Kendi başlarına ağız yoluyla alınabilen bir psikedelik olmayan iki orman bitkisinden, DMT içeren psikedelik bir içecek olan Ayahuasca'nın yapılması, Amazon'da 150.000 farklı bitki ve ağaç türü olduğunu düşündüğümüzde şaşırtıcı bir farmakolojik başarıdır. Aynı şekilde, on bir farklı bileşenden oluşan ve hazırlanırken ölümcül dumanlar çıkaran Curare gibi bir sinir zehri, bir gecede hayal edilebilecek bir şey değil, derinlemesine incelenmiş bir bilimin uygulanmasını gerektirir.

Tiahuanaco monolitleriyle ilgili bir diğer ilgi çekici nokta, belden aşağısının balık pulu şeklinde desenlerle bezenmiş olmasıdır. Burada da, Mezopotamya'ya yüksek medeniyet getiren ve gizemlerini önceki bölümlerde incelediğimiz sakallı, "balık kılığında figürler" olan Apkallus ile bir paralellik vardır. Sakallı figürler Tiahuanaco repertuarında eksik de değildir. Bunlardan ikisi günümüze ulaşmıştır ve yarı yeraltı tapınağındaki sütundaki bir figür, çok eski zamanlardan beri, daha önceki kitaplarımda uzun uzun anlattığım ve birçok mit ve gelenekte beyaz tenli ve sakallı olarak tanımlanan büyük uygarlık tanrısı Kon-Tiki Viracocha ile özdeşleştirilmiştir. Fethin son yıllarını yaşayan ve Cuzco'da büyüyen Garcilaso Inca de La Vega, Viracocha hakkında şunları yazmıştır:

> kalın bir sakalı vardı - Kızılderililer ise temiz tıraşlıdır - ve cübbesi aşağı doğru iniyordu
>
> Yerdeyken, İnkalarınki ancak dizlerinin üzerine çökebiliyordu; bu yüzden Perululular, İspanyolları gördükleri anda onlara “Viracochas” adını takmışlardı... Kızılderililer, İspanyolların hepsinin Tanrı’nın oğulları olduğuna inanmakta hiç zorluk çekmiyorlardı ...26

Başka bir deyişle, İspanyollar beyaz tenleri ve sakallarıyla, nesilden nesile aktarılan, uzak tarih öncesi dönemlerde And Dağları'na gelip oradaki insanlara tarım, mimarlık ve mühendislik becerilerini öğreten uygarlaştırıcı kahramanların kadim kabile hafızasını yansıtıyorlardı.

Peki ya Kon-Tiki Viracocha'nın başına ne geldi?

Amerika kıtasında medeni bir misyonun ardından şöyle görünüyor:

> Seyahatleri onu Manta'ya (Ekvador) götürdü ve oradan suyun üzerinde yürüyerek Pasifik Okyanusu'nu geçti.
> 27

Önceki kitaplarımda anlattığım Viracocha'nın hikayelerini ve geleneklerini burada tekrarlamayacağım, ancak o, büyük bir tufandan sonra karanlık bir zamanda gelip medeniyetin armağanlarını getiren And Dağları'nın Osiris'i ve Quetzalcoatl'ıdır.

Sonunda gitmesi gerektiğini ve bunu bazı yüksek teknolojili araçlarla, "yürüyerek" yapması gerektiğini Pasifik Okyanusu'nun öte yakasındaki "su" ilgi çekici.

Machine Translated by Google

Hadi onu takip edelim ve nereye gitmiş olabileceğini görelim...

Machine Translated by Google

Bölüm 18

Okyanus

Mezopotamya'nın en kadim geleneklerine göre insanlık "dünyanın göbeğinde" uzu (et), sar (bağ), ki (yer, dünya) olarak yaratılmıştır. [1] En eski kutsal metin olan Rig Veda'da Hindistan'a göre evren "bir çekirdekten, bir merkez noktadan" doğmuş ve gelişmiştir. [2] Rulman işaretleri Jesus Gamarra , And Dağları'nın en eski Hanan Pacha stiline ait olduğunu hemen aday gösterecekti ; Kudüs'teki Tapınak Dağı'nın Temel Taşı olan ve günümüzde Kubbet-üs-Sahra'nın "kayası" (bkz. On İkinci Bölüm) olarak kabul edilen Şetiyah, "dünyanın merkezi" olarak kabul edilir. [3] Gerçekten de, her şeyin kendisinden büyüdüğü belirli ilkel yaratılış merkezlerinin var olduğu düşüncesi, kadim din ve mitolojinin küresel bir temasıdır:

> En Kutsal Olan, dünyayı bir embriyo gibi yarattı. Embriyo göbekten büyüdükçe, Tanrı da dünyayı göbekten yaratmaya başladı ve oradan her yöne yayıldı. [4]

Zeus'un insanlığı kötülükleri yüzünden cezalandırmak için gönderdiği evrensel Tufan'ın Yunan mitinde, hayatta kalanlar yalnızca Deukalion ve Pyrrha'dır. Gemileri, klasik antik çağ boyunca "dünyanın göbeği" olarak kabul edilen Delphi'nin yükseklerindeki Parnassus Dağı'na oturur. [5] Tıpkı Mısır'daki Heliopolis'in gökten düşen bir betyl taşı olan kutsal Benben'e sahip olması gibi (bkz. On Birinci Bölüm), Delphi de omphalos veya "göbek taşı" olarak adlandırılan bir betyl'e sahipti . Bu, Yunan mitolojisinde özellikle bebek Zeus yerine kendi çocuklarını yiyen canavar zaman tanrısı Kronos'a yedirilen taş olarak tanımlanmıştır. Zeus yetişkinliğe eriştiğinde, Kronos'tan intikam almış ve onu önce "gökyüzünden evrenin en derinlerine sürmüştür" - "Tam olarak aynı yere indi" diyen imgelemde

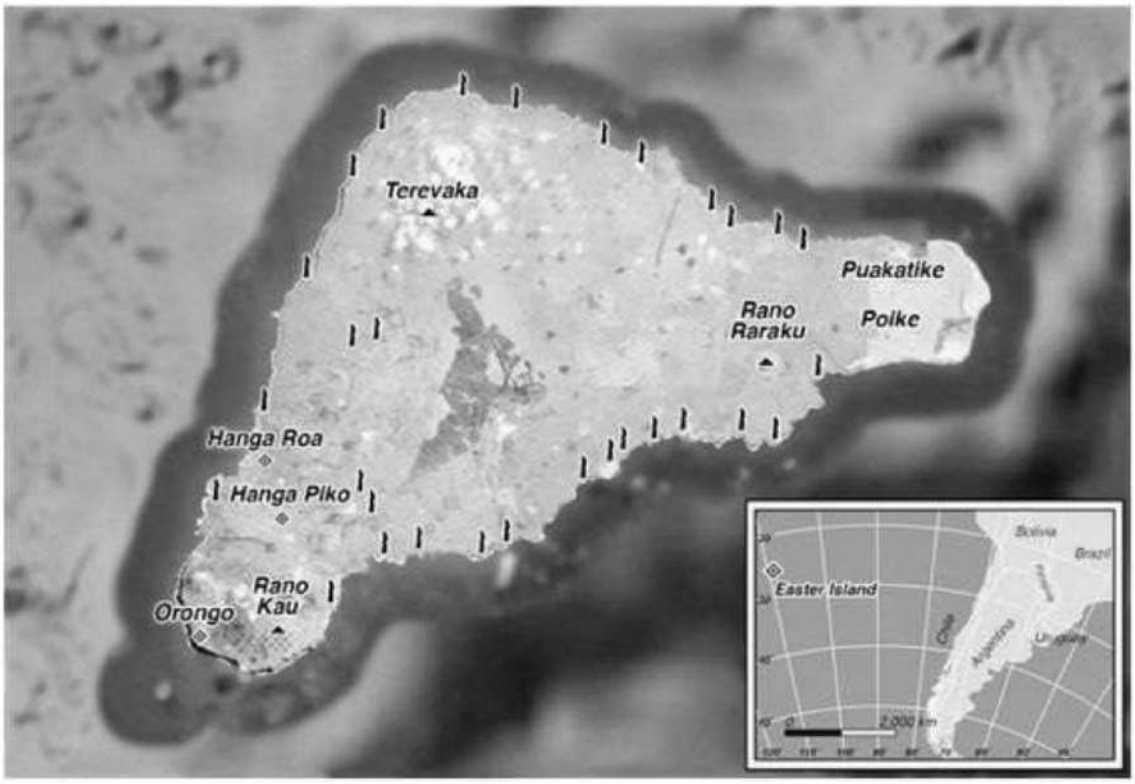
kuyrukluyıldızın enkaz akışına dikkat etmek - onu taşı kusmaya zorlamak. dünyanın merkezi,[6]
Delphi'deki tapınakta." [7]

Geçtiğimiz bölümde, Peru And Dağları'ndaki megalitik şehir Cuzco'nun adının "dünyanın göbeği" anlamına geldiğini gördük. Pasifik Okyanusu'nun 4.000 kilometreden (2.500 mil) daha güneybatısında bulunan Paskalya Adası'nın eski adı Te-Pito-O-Te-Henua da "dünyanın göbeği" anlamına geliyor . [8]
—ki bu da Tiahuanaco'nun eski adı olan Taypicala, "merkezdeki taş" ile benzerlikler taşıyor. [9]
Gerçekten de Paskalya Adası'nın La Perouse Körfezi'nin kenarında, Te-Pito-Kura adı verilen, dikkatlice işlenmiş, gizemli, küresel bir taş vardır; bu taş, "altın göbek taşı" olarak kabul edilir ve Tanrı'nın göbeği olarak kabul edilir.

Machine Translated by Google

Adamın

kendisi. 10 Gelenekler, bir zamanlar "büyük büyücülerin" bu taşı mana güçlerini odaklamak için kullandıklarını, yani kelimenin tam anlamıyla "büyücülük" yaptıklarını ve adanın ünlü megalitik heykelleri olan Moai'lerin taş ocağından dikilecekleri yere [11] Neredeyse aynı kavram "yürümesini" sağladıklarını belirtir. Bu gelenek, çok eski zamanlardan beri Tiahuanaco civarında yaşayan Bolivya'nın yerli Aymara halkı arasında korunmuştur. Olağanüstü megalitik heykelleriyle gizemli şehrin tek bir gecede büyüyle inşa edildiğini ve "taşların kendiliğinden veya bir trompet sesiyle dağ taş ocaklarından aşağı inerek yerindeki uygun yerlerini aldıklarını" belirtirler. [12]

Şekil 68: Paskalya Adası ve bölgesi. (Eric Gaba'dan, Wikimedia Commons).

Paralellikler bununla da bitmiyor. Thor Heyerdahl'ın 1940'ların sonlarında Kon-Tiki keşif gezisine çıkmasından bu yana (adını geçen bölümün sonunda tanıştığımız Tiahuanaco'nun uygarlaştırıcı tanrısı Kon-Tiki Viracocha'dan almıştır), Tiahuanaco heykelleri ile Paskalya Adası Moai'leri arasında benzerlikler olduğu fark edilmiştir. Örneğin, gördüğümüz gibi, Tiahuanaco'daki Viracocha figürleri belirgin ve belirgin sakallara sahiptir (güçlü sakal bırakamayan And Dağları yerlileriyle keskin bir tezat oluşturur) ve Paskalya Adası figürlerinin belirgin çenelerinin de sakalları temsil ettiği şüphesizdir (Resim 78 ve 79). Heyerdahl'ın da belirttiği gibi:

> Paskalya Adası'ndaki heykellerin çeneleri sivri ve çıkıntılı olarak oyulmuştu, çünkü heykeltıraşların kendileri sakal bırakıyordu. 13

Norveçli maceracı, Paskalya Adası'nın şekli ve

Machine Translated by Google

Tiahuanaco figürlerinin "elleri karınlarının üzerinde" duruyor. Geniş kemerler. "Paskalya [14] İkisi de kendine özgü kıyafetler giyiyor Adası figürlerinin tek süslemesi," diye yazdı:

> Heykelin karnının etrafına her zaman oyulmuş bir kemer bulunur. Aynı sembolik kemer, Titicaca Gölü kıyısındaki Kon-Tiki antik kalıntılarındaki her heykelde bulunur. 15

Tanımak ayrıcalığına eriştiğim ve kayıp medeniyetin güçlü bir destekçisi olan Heyerdahl, 2002'de vefat etmeden önce Göbekli tasvir edilen Tepe'yi ziyaret etme fırsatı bulamadı. Varsayımda bulunsaydı, Göbekli Tepe'deki "Totem Direği" figüründe el pozisyonları ile Viracocha sütun heykelindeki ve Tiahuanaco'daki Ponce ve El Fraile monolitlerindeki el pozisyonları arasındaki benzerliği fark ederdi diye düşünüyorum. Bu benzerliklere önceki bölümde değinmiştim, ancak daha fazlası da var.

Örneğin, Göbekli Tepe'deki daha büyük antropomorfik sütunlar, Tiahuanaco ve Paskalya Adası figürlerinde görülenlere çok benzeyen kalın yontulmuş kemerlere sahiptir. Ayrıca, daha büyük Göbekli Tepe sütunlarında görülen el pozisyonları da dikkat çekicidir; uzun parmaklar öne doğru yerleştirilmiş ve neredeyse göbeğin üzerinde birleşiyor. Aynı el pozisyonları Paskalya Adası Moai'lerinde de görülür. Son olarak, Paskalya Adası, Tiahuanaco ve Cuzco'nun "dünyanın göbekleri" olma tuhaf kavramını paylaşması gibi, Göbekli Tepe de paylaşıyor; ister Türkçe'de ister Ermenice'de Portasar olarak ifade edilsin, adı "göbek tepesi" anlamına gelir. 17 Eğer tüm bunlar tesadüfse, bollukları oldukça sıra dışıdır - tabii ki, yaklaşık 11.600 yıl önce Genç Dryas'ın sonunda Göbekli Tepe zaman kapsülünü yaratıp
gömen aynı Tanrıların Büyücüleri Paskalya Adası'nda da çalışmıyorlarsa.

Başka bir deyişle, Paskalya Adası'ndaki Moai'ler arkeologların düşündüğünden çok daha eski değilse...

Tufan öncesi toprakların bir kalıntısı mı?

Arkeologlar, Paskalya Adası Moai'lerinin en eskisinin MS 690 civarında, en gencinin ise yaklaşık bin yıl sonra MS 1650'de yapıldığına inanıyor . Bu kronoloji, adadaki en eski insan yerleşimini de MS 318 olarak belirleyen radyokarbon tarihleme yöntemine dayanıyor. Radyokarbon tarihleme yöntemi, taş anıtları doğrudan [18] Ancak gördüğümüz gibi, tarihleyemez. Tarihlenen organik malzemeler ile taş arasındaki ilişki hakkında çıkarımlarda bulunulması gerekir ve bazen bu çıkarımlar son derece yanıltıcı olabilir.

Örneğin, Anakena Körfezi'ndeki Ahu Nau Nau'daki Ahu'nun (platform) üzerine yerleştirilmiş yedi Moai ile aynı yaşta olduğu sonucuna varmak yanlış olur. Platform, heykelleri yeniden dikmiş olması gereken daha sonraki bir kültürün eseridir; çünkü platformun işçiliğine dahil edilmiş, eski ve aşırı yıpranmış bir Moai başı, bir yapı bloğu olarak yeniden kullanılmıştır.

Benzer şekilde, örneğin, insanlar deniz seviyesinin bugünkünden çok daha düşük olduğu Genç Dryas döneminde buraya yerleşmiş olsaydı ve Paskalya Adası, And Dağları boyunca uzanan dik ve dar bir tufan öncesi adalar zincirinin parçası olsaydı, o zaman organik madde açısından ne kadar

Machine Translated by Google
Arkeologların karbon tarihlemesi için ne gibi malzemeler bırakmış olabilirlerdi? Belki de Doğu Pasifik Yükseltisi'nin günümüzde Paskalya Adası olarak bildiğimiz zirvesi yerleşim amaçlı kullanılmıyor, yalnızca büyük yekpare heykellerin rol aldığı dini törenler için kullanılıyordu? Belki de insanlar bu törenlere katılmak için takımadaların diğer bölgelerinden gelip, sonra da şu anda sular altında olan memleketlerine geri dönüyorlardı?

Bu elbette bir varsayım, saf bir spekülasyon, ancak bir efsane tarafından cazip bir şekilde öneriliyor. Paskalya Adalıların kendileri, uzak zamanlarda Uoke adında doğaüstü bir varlıkla ilgili olarak:

> Pasifik Okyanusu'nu devasa bir kaldıraçla dolaşarak adaları kaldırıp denize attı ve adalar da dalgaların altında sonsuza dek yok oldu. Birçok adayı bu şekilde yok ettikten sonra , sonunda o zamanlar bugünkünden çok daha büyük bir ada olan Te-Pito-O-Te-Henua kıyılarına ulaştı . Adanın bazı kısımlarını kaldıraçla kaldırıp denize atmaya başladı. Sonunda Hanga Hoonu [La Perouse Körfezi, "altın göbek taşı"nın bulunduğu yer] civarında Puko Pihipuhi adlı bir yere ulaştı. Burada adanın kayaları Uoke'nin kaldıracı için fazla dayanıklıydı ve kaldıraç onlara çarparak kırıldı. Son parçayı da çıkaramadı ve burası bugün bildiğimiz ada olarak kaldı. Böylece Te-Pito-O-Te-Henua, yalnızca Uoke'nin kırılan kaldıracı sayesinde varlığını sürdürüyor. 19

Efsaneler ayrıca Paskalya Adası'nın ilk sakinlerinin geldiği "Hiva" adlı kadim bir Pasifik vatanından da bahseder; bu vatan da "Uoke'nin kaldıracının yaramazlığına" kurban gitmiş ve "denizin altına gömülmüştür." Tüm bunların özellikle ilgi çekici yanı, Mezopotamya tufan öncesi geleneklerinde sözü edilen Yedi Bilge - Apkallu - ve tanrıların boğulmuş ve harap olmuş dünyasını yeniden yaratmak için yeni topraklar arayan Edfu Yapı Metinleri'ndeki Yedi Bilge ile olan rezonansı nedeniyle, Yedi Bilge'nin - "kralların oğulları, hepsi inisiye insanlar" - Paskalya Adası'nın orijinal yerleşiminde de etkili olduğu söylenmektedir. Tıpkı Mezopotamya'daki gelecekteki tüm tapınakların temellerini atan Apkallu'nun ve gelecekteki tüm piramitlerin ve tapınakların inşa edileceği kutsal höyükleri kurmak için Mısır'ın her yerini dolaşan Edfu Bilgelerinin durumunda olduğu gibi, Hiva'dan gelen Yedi Bilge'nin Paskalya Adası'na varışlarından sonraki ilk görevi "taş höyükleri inşa etmek" oldu.

21

Bunun bir açıklaması olabilir mi? Paskalya Adası'ndaki Moai heykellerinin...
12.000 veya daha fazla yıl önce Buz Devri'ne dayanan kayıp bir medeniyetin hayatta kalanları mı?

Olası bir ipucu, Kuzey Carolina, Beaufort'taki Duke Üniversitesi Deniz Laboratuvarı Okyanus Araştırmaları Direktörü Dr. Robert J. Menzies'in yaptığı bir keşiften geliyor. Menzies, 1966 yılında Peru ve Ekvador kıyılarındaki Milne-Edwards Çukuru'nda, yer yer 19.000 fit (5.791 metre) derinliğe kadar inen Pasifik Okyanusu'nda altı haftalık bir oşinografik araştırma yürüttü. Dr.

Menzies'in araştırma gemisi Anton Bruun, o dönemde son teknoloji ürünü olan su altı kameralarını konuşlandırdı ve Peru'nun başkenti Lima'nın limanı olan Callao'nun yaklaşık 55 mil batısında, deniz çökmesine müsait bir bölgede 6.000 fit derinlikte, denizde "tuhaf oyma kaya sütunları" fotoğraflandı .

Machine Translated by Google

Çapı yaklaşık 60 cm veya daha fazla olan iki dik sütun, çamurdan beş fit dışarı doğru uzanıyordu. İki sütun daha düşmüş ve kısmen gömülmüştü; ayrıca köşeli, kare şeklinde 23 blok daha görüldü.

Dr. Menzies, Science News'e verdiği röportajda, "Başka hiçbir yerde buna benzer yapılar bulamadık," yorumunu yaptı . "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Araştırma gemisi, [24] Seyirin daha sonraki resmi raporu sütunlardan birinde "yazıt" gibi görünen işaretler bulunduğunu da sözlerine ekledi. [25]

Dr. Menzies'in batık Hiva topraklarına dair gerçek bir temele işaret eden keşfini kanıtlayabildiğim kadarıyla, bu keşfin ardından hiçbir çalışma yapılmadı. Peki ya kurtulanların kayıp dünyalarını yeniden inşa etmek için yerleştikleri söylenen Paskalya Adası'na ne demeli? Jeoloji bilimi, üzerinde düşünmemiz gereken bazı ipuçları sunuyor.

Altında ne var...

Boston Üniversitesi'nden, Giza'daki Büyük Sfenks'in jeolojik tarihlendirmesiyle tanınan Profesör Robert Schoch, anıtlara ana akım arkeolojinin kabul ettiğinden daha fazla antiklik atfetmeyi kolay kolay veya hızlı bir şekilde yapmaz. Çoğunlukla geleneksel kronolojiyi takip eder, ancak Büyük Sfenks ve Endonezya'daki Gunung Padang'da olduğu gibi (bkz. İkinci Bölüm) farklılaştığında, bunun tek nedeni arkeolojinin gözden kaçırdığı güçlü jeolojik kanıtlara ilk önce ikna olmuş olmasıdır.

Paskalya Adası'ndaki Moai heykelleri üzerine yaptığı analiz de buna örnektir. İşte bir araştırma ziyaretinden sonra ortaya koyduğu düşünceli görüş:

> Özellikle farklı moailerde görülen farklı aşınma ve erozyon seviyeleri beni çok etkiledi; bu, yaşlarında büyük farklılıklar olduğunun açık işaretleri olabilir. Bazı moailerin etrafındaki tortulaşma seviyeleri de beni etkiledi. Bazı moailer tahmini altı metre veya daha fazla tortunun altına gömülmüş durumda; öyle ki, dik durmalarına rağmen, sadece çeneleri ve başları mevcut zemin seviyesinin üzerinde. Bu kadar yüksek tortulaşma seviyeleri, örneğin adayı vuran yıkıcı heyelanlar, çamur akıntıları veya muhtemelen tsunamiler varsa hızla meydana gelebilir, ancak böyle bir kanıt bulamadım (ve heyelanlar veya tsunamiler uzun heykelleri yerinden oynatma ve devirme eğiliminde olurdu). Aksine, bana göre, bazı moailerin etrafındaki tortulaşma, çoğu geleneksel arkeolog ve tarihçinin inandığından veya mümkün olduğuna inandığından çok daha aşırı bir antik çağa işaret ediyor.
>
> [26]

Schoch, kayıtların tutulmaya başlanmasından bu yana, Paskalya Adası'ndaki tipik aşınma, erozyon ve tortulaşma oranları hakkında kanıt toplamaya başladığını da ekliyor. "Şimdiye kadar, geçen yüzyıldaki tortulaşmanın genel olarak nispeten mütevazı olduğu görülüyor." [27]

Schoch, her zamanki gibi, iddiasını küçümsüyor ve bu durum en iyi, Paskalya Adası Moai'lerinin çıkarıldığı ana taş ocağı olan sönmüş bir volkanik kaldera olan Rano Raraku kraterinde görülüyor. Küçük, sazlıklarla çevrili bir göle inen kalderanın iç yamaçları, çeşitli tamamlanma aşamalarında olduğu tahmin edilen 270 heykelle kaplı. Bazıları sırtüstü veya yan yatarken, çoğu

Machine Translated by Google
mükemmel bir şekilde dik duruyor, diğerleri yerden çeşitli çılgın açılarla dışarı çıkıyor ve genel izlenim, sanatçı tarafından hazırlık aşamasında yarıda kesilen ve sonsuza dek terk edilen sıra dışı bir Sürrealist gösterinin izlenimi.

Bütün bunların neyle ilgili olduğunu, ne için olduğunu kimse dürüstçe söyleyemiyor, ancak birçok teori var. Bununla birlikte, ortam açıkça jeolojiktir ve heykellerin kendileri, doğal kayadan ayrılmış, ancak yine de orijinal ortamlarının bir parçası olarak kalabilecek kadar yerinde kalmış jeolojik eserlerdir. Aralarında şaşkın bir hayranlıkla dolaşırken gördüğünüz şeyler çoğunlukla, sakin ve düşünceli sakallı yüzleri, uzun kulaklı başları, omuzları ve üst gövdelerinin bazı kısımlarıdır.

Bunların sadece bundan ibaret olduğunu, yani onları sabitlemeye yetecek kadar, sadece bir metre kadar toprağa gömüldüklerini hayal etmeniz mazur görülebilir. Ancak yorulmak bilmez maceracı ve kâşif Thor Heyerdahl, 1956 ve 1987'de Rano Raraku Moai'lerinin bir kısmını kazdığında durumun böyle olmadığını kanıtladı ve buzdağları gibi, kütlelerinin büyük bir kısmının yüzeyin altında yattığını keşfetti. Bu kazılardan elde edilen fotoğraflar, yerin 9 metreden (30 fit) daha derinine, sarı kilden oluşan derin ve kalın bir tortuya inen heykelleri gösteriyor.[28] Bu resimler incelendiğinde, Schoch'un iddiasının haklı olduğu ve sadece birkaç yüz yıl içinde (daha önce belirtildiği gibi, arkeologlar Moai üretiminin 1650 gibi yakın bir tarihte durduğunu ileri sürmektedir) bu kadar büyük miktarda tortunun birikmiş olmasının mümkün olmadığı hemen anlaşılmaktadır.

Paskalya Adası, rüzgar ve suyun toprakları bir alandan taşıyıp başka bir alana bırakma potansiyelinin bulunduğu geniş ve kesintisiz bir kara parçasının parçası olsa bile durum böyle olurdu.
Ancak bugün bildiğimiz şekliyle Paskalya Adası, devasa boyutlarda bir bilmece olsa da, dünyanın en büyük ve en derin okyanusunun ortasında haritada sadece küçük bir noktadır. Güney Amerika kıyılarından 2.000 milden fazla uzakta yer almasının yanı sıra, bir sonraki büyük ada grubu olan Tahiti'den de 2.000 milden fazla uzaklıktadır.29 Toplam kara alanı sadece 63,2 mil kare (163,6 kilometrekare) olduğundan, Paskalya Adası'nın Rano Raraku kraterindeki Moai'lerin etrafında görülen 30 fit derinliğindeki tortu yüküne katkıda bulunmuş olması daha da akıl almazdır. Ancak böylesine hacimli bir tortulaşma, deniz seviyesinin daha düşük olduğu ve gördüğümüz gibi Paskalya Adası'nın geniş bir takımadanın parçası olduğu 12.000 yıldan daha önce mümkün olabilirdi.

Schoch'un tespit ettiği bir diğer gizemin cevabı da burada yatıyor olabilir: Bazalttan oyulmuş az sayıda Moai heykelinin varlığı. Sorun şu ki, Paskalya Adası'nda bazalt taşı yatakları bulunmuyor. Schoch şöyle tahmin ediyor:

> "Kayıp bazalt taş ocakları" şu anda deniz seviyesinin altında olabilir çünkü çok eski çağlardan kalmadırlar ve dolayısıyla içlerinden oyulmuş bazalt moai'ler de son derece eskidir. Son Buzul Çağı'nın sonundan, yani yaklaşık on bin yıl veya daha uzun bir süre önce, deniz seviyeleri önemli ölçüde yükselmiştir ve eğer bazalt moai'ler Paskalya Adası kıyılarında, o zamandan beri deniz suları altında kalmış bölgelerden çıkarılmışsa, bu durum bazalt moai'lerin tarihlendirilmesine yardımcı olabilir ve geleneksel olarak inanılandan binlerce yıl daha eski olduklarını hemen düşündürür.[30]

Aynı çözüm, yani Paskalya Adası'nın bir zamanlar çok daha büyük bir kara parçası olduğu da açıklanabilir.

Machine Translated by Google

Bir diğer çok farklı bulmaca ise Rongo Rongo senaryosu. İnsanlık tarihinde, küçük ve izole bir ada topluluğu tarafından karmaşık ve tam gelişmiş bir yazı sisteminin icat edilip kullanıma sunulması eşi benzeri görülmemiş bir durumdur. Ancak Paskalya Adası'nın kendine özgü bir yazısı vardır ve örnekleri, çoğunlukla tahta levhalara kazınmış, çok daha eski kayıp orijinallerin kopyalarının kopyaları, 19. yüzyılda toplanmış ve dünya çapında birçok müzede yer bulmuştur. Paskalya Adası'nda bunlardan hiçbiri kalmamıştır ve toplandıkları dönemde bile hiçbir yerli Paskalya Adalı bunları okuyamamıştır. Yazı bugüne kadar çözülememiştir; bu da bu gizemli adanın sayısız gizeminden bir diğeridir.

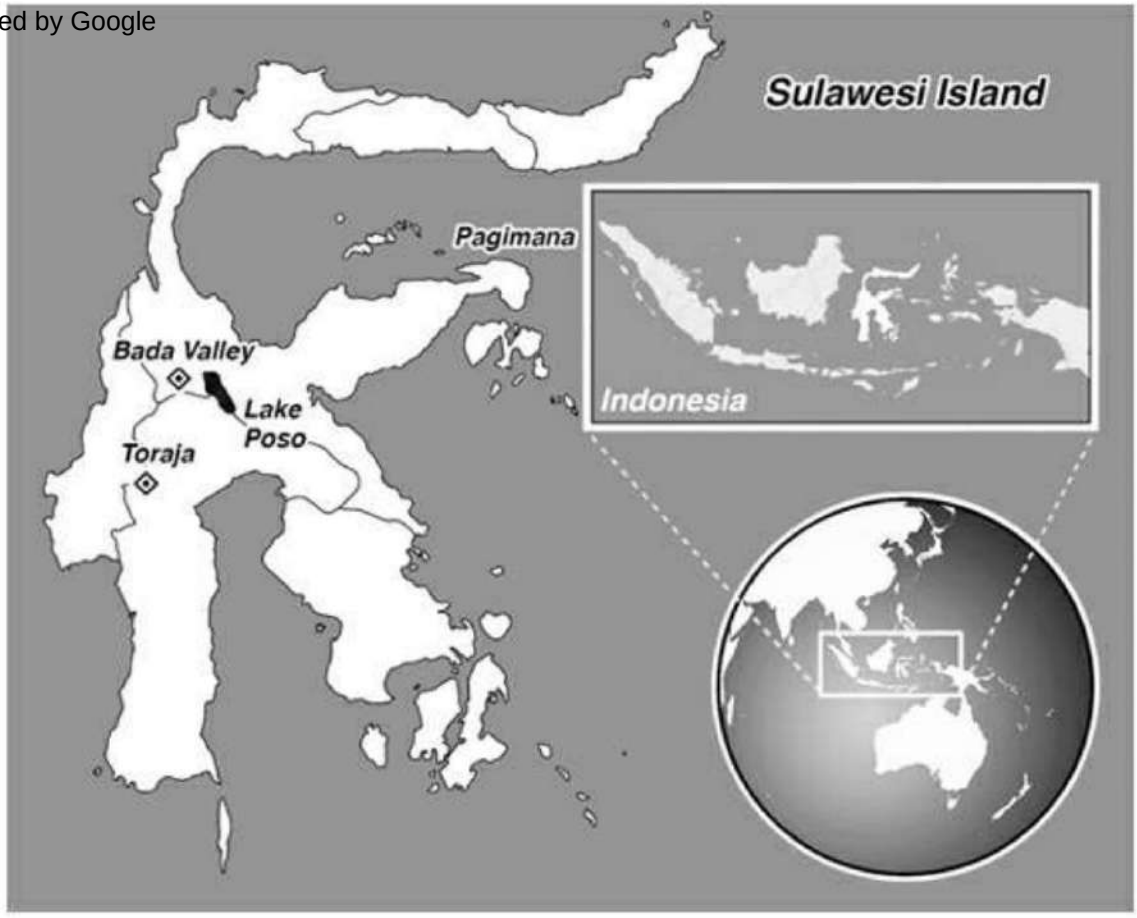
Bada Vadisi Bilgesi

Tarih 28 Mayıs 2014 ve ben Endonezya'nın Orta Sulawesi bölgesindeki Bada Vadisi'nin ortasındaki Paskalya Adası'ndan binlerce mil uzaktayım. Katı bazalttan oyulmuş ve çimenli bir alana derinlemesine gömülmüş devasa bir Moai benzeri figürün önünde duruyorum. Heykelin çarpıcı yanı, muazzam boyutunun yanı sıra (görünen kısmı sola doğru dik bir şekilde eğimlidir ve yerden dört metreden (13 feet) fazla uzanır) kollarının ve ellerinin duruşudur. Bunlar tam olarak Paskalya Adası Moai'lerinin ve Göbekli Tepe figürlerinin tarzında düzenlenmiştir; kollar yanlarda kıvrılmış ve eller karnın önünde birleştirilmiş, parmaklar neredeyse buluşmuştur. En büyük fark, 32'nin dik bir penisi ve yerel olarak Watu Palindo, "Bilge Adam" olarak bilinen bu figürün, uzatılmış parmaklarının arasında bir çift testisi göstermesidir.

“Bilge Adam” kaç yaşında?

Endonezya'daki uzun araştırma yolculuğumun bu bölümünde bana nazikçe eşlik eden Orta Sulawesi İl Müzesi Müdürü Iksam Kailey, "Kimse bilmiyor," diye itiraf ediyor, "arkeoloji adada henüz emekleme aşamasında." Kailey'nin kendisi de heykelin ve Bada Vadisi'ndeki buna benzer bir düzine diğerinin en az 4.000 yaşında olduğu görüşüne meyilli. 33 Diğer tahminler 5.000 ile 34 arasında değişiyor ancak hiçbirinin en ufak bir değeri yok çünkü kesin bir yıl yok ve 1.000 yıldır bu vadide yaşamış ve çiftçilik yapmış yıldan az bir süredir arkeolojik tarihleme yapılmış veya yapılabilir; binlerce farklı kültürlerden gelen organik materyallerin müdahalesi, bunlardan birçoğu farklı dönemlerde hazine aramak için Watu Palindo'yu kazmış , bu da gerçeğe asla ulaşamayacağımız anlamına geliyor. 35 Ama çok da uzak olmayan Besoa Vadisi'ndeki eserlerin karbon tarihlemesi 2.890 yıl öncesine dayanıyor, ne? Bu bize Bilge Adam'ın yaşı hakkında hiçbir söylemiyor. şey

Machine Translated by Google

Şekil 69: Bölgesel bağlamda Sulawesi adası.

Bada Vadisi'ne ulaşmak epey zorlu bir yolculuk. Santha ve ben, Batı Cava'daki gizemli Gunung Padang piramidini (bkz. İkinci Bölüm) tüm dünyanın dikkatine sunan jeolog Danny Hilman Natawidjaja ile birlikte seyahat ediyoruz. Yolculuğumuzun lojistiğini nazikçe üstlenen Danny'nin arkadaşı ve meslektaşı Wisnu Ariastika da bize eşlik ediyor. 26 Mayıs'ta Jakarta'dan yola çıkıp, Orta Sulawesi eyaletinin başkenti Palu'ya uçuyoruz ve 27 Mayıs sabahı Iksam Kailey bize katılıyor. Ardından, tüm gün boyunca muhteşem dağlık bir arazide, inanılmaz derecede kötü bir yolda yol alarak aynı akşam devasa Poso Gölü kıyısındaki Tentana kasabasına varıyoruz. Ertesi gün, 28 Mayıs'ta, Endonezya'nın büyük bir kısmı gibi, göz alıcı güzellikte, etrafı gümüş bulutlarla kaplı yeşil dağlarla çevrili, geniş ve düz bir plato olan Bada Vadisi'nin kalbindeki Bomba köyüne elli kilometre daha yol alıyoruz. Parıldayan pirinç tarlalarından sihirli bir şekilde yansıyan gümüş bulutlarla kaplı yemyeşil dağlarla çevrili. Öğle vakti Bomba'ya ulaştığımızda sade ama konforlu bir konukevine yerleşip doğrudan megalit avına çıkıyoruz.

Vadide esasen iki tür megalit vardır; biri Kalamba adı verilen, içi titizlikle oyulmuş ve oyulmuş, bazı durumlarda bir tondan daha ağır olan çok büyük taş sarnıçlar, diğeri ise Watu Palindo'ya benzeyen ve yirmi tona kadar ağırlığa sahip figürler. İki gün boyunca suyla kaplı pirinç tarlalarının sınırlarında ve ormanlardaki engebeli patikalarda yürüyoruz. Bir noktada, bir açıklığın ortasında sırt üstü yatmış, gökyüzüne bakan bir heykele geliyoruz, biraz sonra yine sırt üstü yatmış, bir nehrin ortasında yatan bir başkasını buluyoruz. Her ikisi de Bilge Watu Palindo ile aynı el ve kol pozisyonlarını gösteriyor . Garip, balık benzeri yüz hatlarına sahip üçüncü bir figür, boynuna kadar derin su pirincine gömülmüş. Dördüncüsü, uzaktaki bir dağ sırasına bakarak bir sırtta yalnız başına duruyor.

Sinir bozucu olan şey, bu megalitler hakkında hiçbir şey, hatta hiçbir şey bilinmemesi.

Machine Translated by Google
Onları kim yarattı? Ne zaman? Neden? Hepsi bir muamma.

Hobbitler, ejderhalar ve Tufan

Bada Vadisi'nden Güney Sulawesi'deki Toraja'ya uzun bir kara yolculuğu yapıyoruz; burada tüm yolculuklar uzundur; Sulawesi dünyanın on birinci büyük adasıdır. Bölgede birkaç gün geçiriyoruz.
Ölülere karşı ürkütücü bir kült vardır; bu kült, ölenlerin bedenlerini yılda bir kez mezardan çıkarmak, onlara yeni elbiseler giydirmek, çürüyen saçlarını taramak, tabutlarını düzenlemek ve onları yeniden gömmek anlamına gelir.
Ölenlerin gerçekçi heykelleri ayrıca yüksek kayalıklardaki kayalara oyulmuş tapınaklara yerleştirilir ve kemiklerle dolu mağaralar vardır.

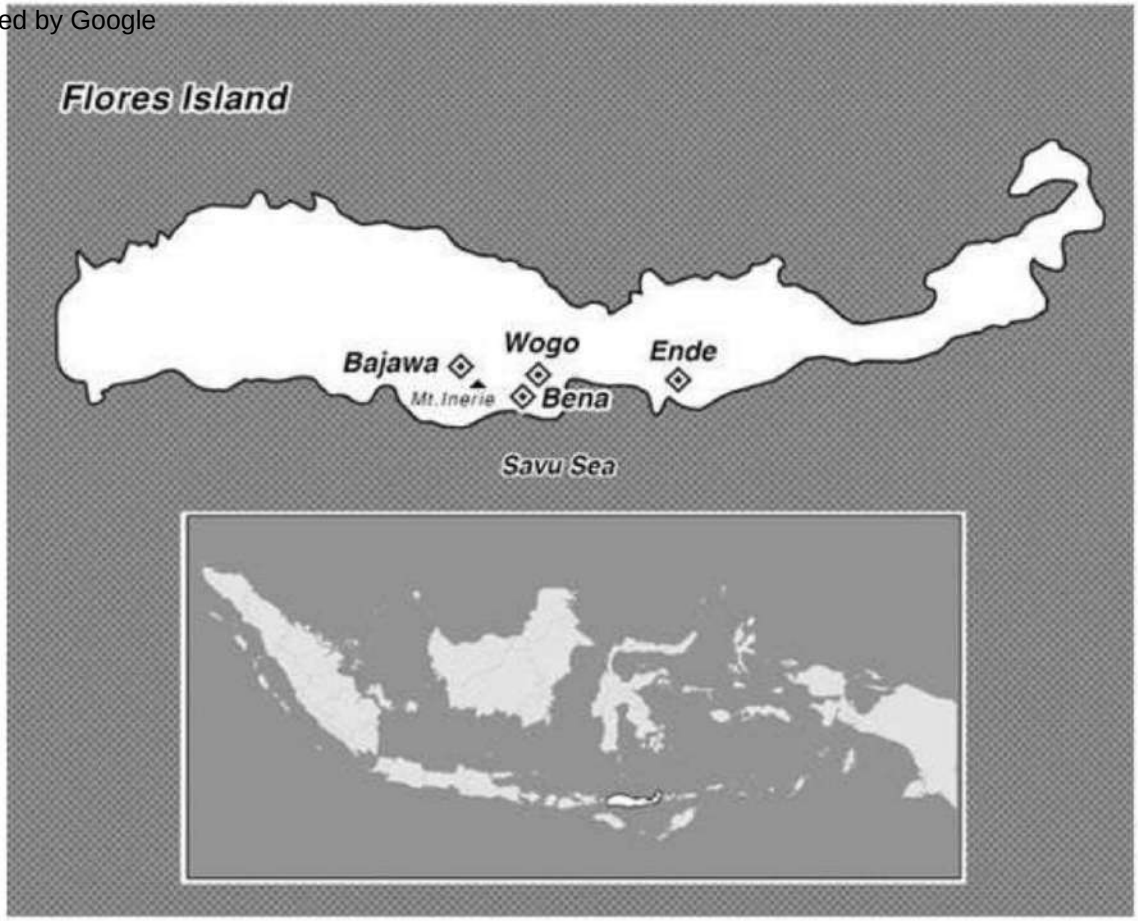
Buraya ölüleri değil, megalitleri görmeye geldik. Ancak burası Toraja olduğundan, megalitler tamamen ölülerle ilgili ve dünyanın diğer bölgelerinin ve hatta Endonezya'nın diğer bölgelerinin aksine, uzak ve unutulmuş bir geçmişin kalıntıları değil, yaşayan, aktif ve tam işlevli bir kültün parçaları. Avrupa'daki bir düzineden fazla yerden herhangi birine kolayca nakledilebilecek ve 5000 yıl veya daha eski olduğu kesin olarak bilinen, uzun, iğne benzeri menhirlerin bulunduğu bir alan olan Bori Parinding'i ziyaret ediyoruz. Oysa Bori Parinding sadece iki yüz yaşında.

Buradaki en eski megalit 1817 yılında dikilmiştir. Her biri, vefat etmiş bir Toraja ileri geleninin anıtıdır ve her yıl yeni menhirler çıkarılıp yerlerine konulmaya devam etmektedir. Andezitten kesilenler, yakındaki bir yataktan çıkarılıp çekiç ve metal keskilerle şekillendirilmektedir; yerel bir ihtiyar bana nasıl yapıldığını gösteriyor. Kireçtaşından kesilenler, bazılarının ağırlığının yaklaşık 15 ton olduğu tahmin ediliyor ve beş kilometre uzaklıktaki bir taş ocağından, bir haftadan uzun süre vardiyalı çalışan yüzlerce kişiden oluşan ekipler tarafından getiriliyor. Bu ekipler, menhirleri ahşap silindirlerle alana taşıyor.

Endonezya'nın, kadim geleneklerin büyüleyici bir şekilde yaşamaya devam ettiği ve uzak geçmişle bağlantının her zaman mevcut olduğu bir ülke olduğunu anlamaya başlıyorum.

Bu, bir sonraki durağımız olan Flores Adası'nda bana daha da güçlü bir şekilde hissettiren bir farkındalıktı. Toraja'dan Makassar'a tüm gün araba kullanarak ulaştık, oradan Bali'ye uçtuk ve oradan "Komodo Ejderhaları" olarak bilinen büyük yırtıcı kertenkeleleriyle ünlü Komodo üzerinden, Flores'in başkenti Ende'ye vardık; nüfusu sadece 60.000 olan bir şehir. Son zamanlarda Flores, adada bulunan, yetişkinliğinde sadece 1,1 metre (3,5 fit) boyunda olan ve bu nedenle "Hobbit" olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir insan türü olan Homo floresiensis'in kalıntılarıyla ünlendi. Bu yaratıklar hakkında daha sonra daha fazla şey söyleyeceğim, ancak Komodo'daki o moladan sonra Ende'ye vardığımda Endonezya'nın gerçekten efsanevi bir yer olduğunu düşünmeden edemiyorum; ejderhaların ve hobbitlerin bugün dünyada fantastik değil, bilimsel olarak konu edildiği tek ülke.

Machine Translated by Google

Şekil 70: Flores adasının bölgesel bağlamı.

Flores büyüleyici bir yer; dünyanın ücra bir köşesinde, sade, pek çok modern olanaktan yoksun ama tatlı ve nazik bir havaya sahip. Bajawa kasabasında konaklıyoruz ve burada geçirdiğimiz birkaç gün boyunca, düzenli bambu ve sazdan evlerin geniş megalitik anıtların üzerine ve etrafına inşa edildiği birkaç köyü ziyaret ediyoruz.

Bajawa'ya yaklaşık 16 kilometre uzaklıktaki Bena köyünde, Savu Denizi ve Inerie Dağı'nın uzaktan görülebildiği bir yerde, 88 yaşındaki saygıdeğer bir ihtiyar olan Joseph bize etrafı gezdiriyor. Köyde, bölgenin karakteristik özelliği olan, kesiti üçgen şeklinde, yüksek, sazdan çatılı, paralel iki sıra ev bulunuyor. Evler, Toraja'daki menhirlerde olduğu gibi, Avrupa'daki Neolitik katmanlardan çıkarılmış olsalar hiç de yadırganmayacak inanılmaz çeşitlilikte menhir ve dolmenlerle dolu uzun ve geniş bir kamusal alanla birbirinden ayrılıyor. Joseph, dolmenlerin (Avrupa'da genellikle olduğu gibi) mezar olmadığını, köyde yaşayan farklı kabilelerin üyeleri tarafından kullanılan sunaklar olduğunu söylüyor. Zaman zaman, ölen ileri gelenlerin onuruna sunaklarda bizon kurbanları kesilir ve megalitler, ölenlerle iletişimi kolaylaştırma ve doğaüstü ile dünyevi alemleri birbirine bağlama işlevi görür.

Bu tür fikirler, günlük yaşamın bir parçası olan Hristiyanlıkla pek uyuşmuyor; hatta köyün en ucunda Meryem Ana'ya adanmış bir türbe var. Yusuf, gençliğinde dolmen ve menhirlerin hâlâ dikildiğini, ancak artık yapılmadığını ve geleneğin yok olmaya yüz tuttuğunu anlatıyor. Ancak ona megalitik kültün kökenlerini sorduğumda, bana dikkat çekici bir hikâye anlatıyor.

"Atalarımız," diyor, "yaklaşık 12.000 yıl önce büyük bir tufan sırasında bir gemiyle buraya geldiler."

Machine Translated by Google
Gerçekten de köyün tamamı, yelkenlerle değil bir "motor"la hareket eden o geminin anısına düzenlenmiş gibi görünüyor. Joseph bana köyün hemen hemen ortasında, orijinal gemide "motor odası"nın bulunduğu yeri simgeleyen megalitik bir oda gösteriyor. Ona tüm megalitlerin nereden geldiğini soruyorum ve bana bunların 20 kilometre öteden, Inerie Dağı eteklerinden getirilip ataların sahip olduğu özel "güçler" tarafından yerlerine yerleştirildiklerini söylüyor.
"Amerikalı bir bilim insanı, Profesör Smith adında birinin" bu haberi doğruladığını da ekliyor.

Kimliğini ve güvenilirliğini sonradan tespit edemediğim yabancı bir araştırmacının adının bu şekilde anılması, aklımdaki rahatsız edici ihtimali uyandırıyor: Tüm bu hikâye yerli kökenli olmayabilir, ithal bir uydurma, hatta bir fantezi olabilir ve Joseph de bunun doğru olduğuna inanıyor. Elbette Flores'in diğer megalitik köylerinde bize aynı hikâye anlatılmadı.
Örneğin Wogo Baru'da yaşlılar, Dhake adında, o kadar büyük bir "devden" bahsediyorlardı ki, Inerie Dağı'nın yamaçlarından megalitleri tek başına taşımıştı.

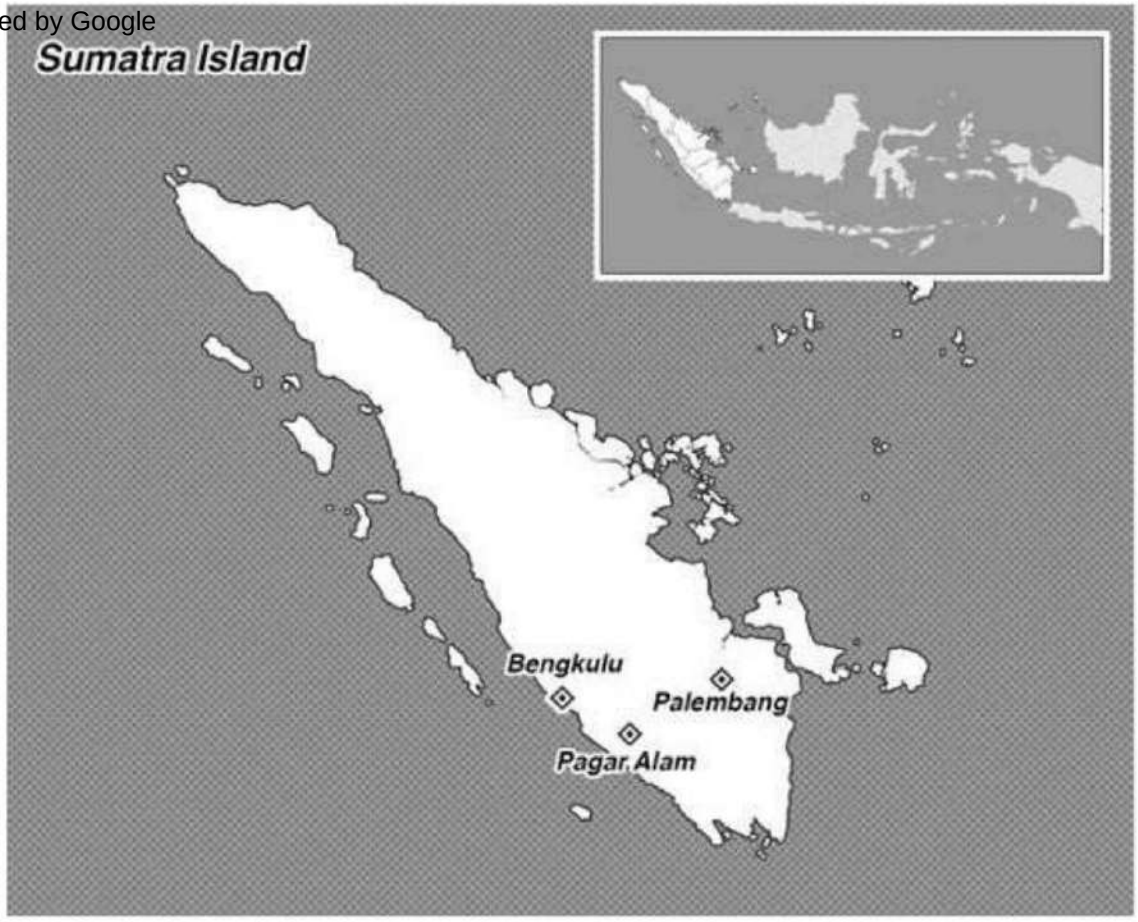
Ancak tüm bu anlatıların ortak noktası, bir nebze hayret ve sihir esintisi gibi görünüyor.

Güney Okyanusu Kraliçesi

Flores'ten ayrılıp Ende'den uçup Bali'deki Denpasar üzerinden Sumatra'daki Palembang şehrine varıyoruz ve ardından güney Sumatra boyunca doğudan batıya doğru iki günlük bir kara yolculuğu yapıyoruz. Yine odak noktamız megalitler, ancak büyük heykeller ve antropomorfik figürler şeklinde gördüğümüz şeylerin çoğu Hindu ve Budist sanatının etkisini gösteriyor ve bu nedenle kesinlikle tarih öncesine ait değil. Pagar Alam şehri yakınlarındaki dağlarda bir kahve plantasyonuna vardığımızda gerçekten ilginç bir şeyle karşılaşıyoruz: Birkaçı kırmızı aşı boyası ve siyah kömürün çarpıcı renkleriyle girdaplı desenlerle boyanmış, aralarında hayvan figürlerinin seçilebildiği bir dizi devasa megalitik yeraltı odası (bkz. Resim 81).

Üzerlerinde herhangi bir tarihleme çalışması yapılmamış olsa da, İngiltere'deki West Kennet Long Barrow veya Bretonya, Carnac'taki Gavrinis gibi benzer odalar 5.000 yıldan daha eskiyken, Fransa ve İspanya'daki boyalı mağaralar daha da eskidir; örneğin Chauvet örneğinde olduğu gibi 33.000 yıl öncesine dayanır. Sumatra resimleri, Güney Avrupa'dakilerle birçok ortak noktaya sahiptir; son derece vizyonerdirler ve karakteristik "entoptik" desenleri, sanatçıların şamanlar olduğunu ve muhtemelen psikedelik bitkiler veya mantarlar tarafından tetiklenen, derinden değişmiş bilinç hallerinde görülen vizyonları deneyimleyip tasvir ettiklerini gösterir.

Machine Translated by Google

Şekil 71: Bölgesel bağlamda Sumatra adası.

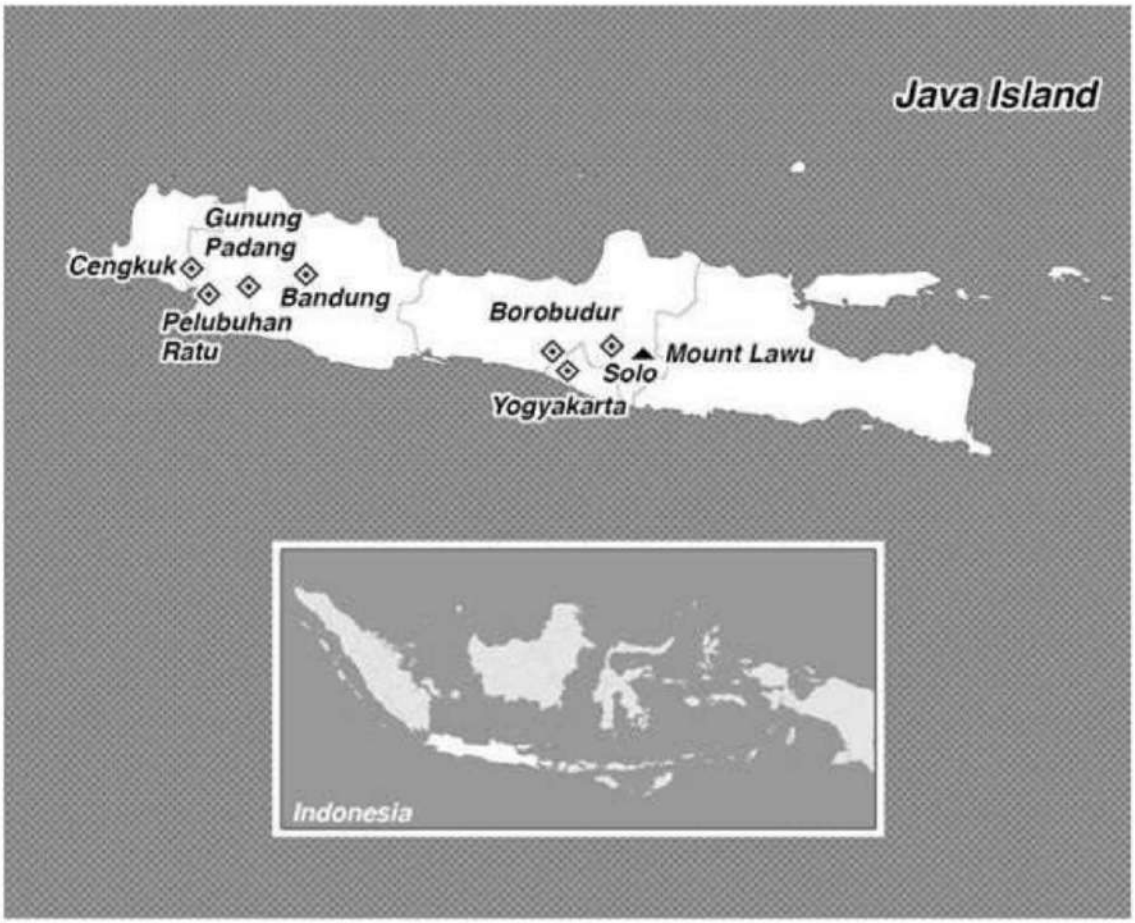
Bengkulu şehrine doğru yola çıkıp oradan uçarak Java Adası'ndaki devasa, geniş Endonezya başkenti Jakarta'ya varıyoruz. Jakarta dev bir ahtapot gibidir; tıkalı yollarının dokunaçlarına sizi bir kez doladıktan sonra, kurtulmanız son derece zordur. Ancak aynı akşamın geç saatlerinde, bir sonraki durağımız olan, Java'nın güneybatı kıyısında, Hint Okyanusu'na bakan Pelabuhan Ratu'ya varıyoruz. Sadece bir gecelik konaklama -sabah iç kesimlerde başka bir megalitik alana gideceğiz- ama Pelabuhan Ratu'nun (anlamı "Kraliçenin Limanı") başlı başına ilgi çekici olduğu ortaya çıkıyor. Nitekim kaldığımız Samudra Beach Hotel'de, kimsenin rezerve etmesine izin verilmeyen 308 numaralı bir oda var. Bu oda, batık bir şehri yöneten ve ara sıra ölümlü insanlarla etkileşim kurmak için karaya çıkan bir tür deniz perisi veya tanrıçası olan Güney Okyanusu Kraliçesi için kalıcı olarak ayrılmış.

Açıkçası, özellikle Endonezya adaları çevresindeki su altı şehirleriyle ilgileniyorum. Bunların hepsi, jeologların Sundaland olarak bildiği, yaklaşık 11.600 yıl öncesine kadar su üstünde kalmış ve Güneydoğu Asya'nın geri kalanıyla bağlantılı olan dev bir kıtanın parçasıydı. Genç Dryas'ın sonunda deniz seviyeleri felaketle yükseldiğinde, bu bölge, dünyanın hemen hemen her yerinden daha fazla yaşanabilir araziyi, devasa, alçak bir ovayı da dahil olmak üzere kaybetti. 37 Gece yarısına yakın olmasına rağmen, Güney Okyanusu Kraliçesi Njai Lara Kidul'un yaratıcı resimleriyle dolu, kraliyet yatak odası olarak tamamen dekore edilmiş ve döşenmiş 308 numaralı odayı ziyaret etmekte ısrar ed

Bu romantik bir hikaye ve kim bilir, belki de bir gerçeklik payı vardır. Elbette, insan medeniyetinin gizemli kökenlerini ortaya çıkarmaya yönelik hiçbir girişim, dört büyük nehir sistemiyle verimli ve iyi sulanmış olan Sundaland'ın hızla sular altında kalmasını görmezden gelemez.

Machine Translated by Google

38 Gerçekten de bu yüzden ve sellerin büyük bir kısmı yaklaşık 11.600 yıl önce, tam da Platon'un Atlantis'in sular altında kalması için verdiği tarih olan bu tarihten önce meydana geldiği için, seyahat arkadaşımız jeolog Danny Natawidjaja, Endonezya'nın Atlantis 39 olduğuna inanıyor ve Gunung Padang'ın olağanüstü megalitik piramidini araştırmak için bu tür çabalar sarf ediyor.

Şekil 72: Bölgesel bağlamda Java adası.

İlk olarak Aralık 2013'te ziyaret ettiğim (İkinci Bölüm'de anlatılan) Gunung Padang, bizden 120 kilometre kuzeyde ve bu gezinin sonunda oraya geri döneceğiz. Ancak, gitmeden önce görmek istediğimiz bir yer daha var. Pelabuhan Ratu'nun 20 kilometre kuzeyindeki dağların içinde, Cengkuk köyü yakınlarında bulunan Tugu Gede.

Sabah, Endonezya'da bolca bulunan o sarp ve biraz endişe verici yollardan birine doğru yola koyulduk, ama yine de yolculuğa değdi. Arabanın bizi götürebildiği yere kadar gittik ve ardından uzun bir yürüyüş yaptık; önce muz tarlalarının ortasındaki bir köyden, sonra oldukça sık bir ormanın içinden geçtik ve sonunda, yanları dikilitaş gibi sivrilen devasa bir menhirin yerden 3 metre yukarı doğru çıktığı mistik bir açıklığa ulaştık. Menhir, bazıları yıkılmış, bazıları hala ayakta olan daha küçük menhirlerden oluşan bir halka ile çevriliydi ve etrafta, çoğu Türkiye'deki Karahan Tepe'dekilere çok benzeyen, içlerine oyulmuş küp desenleri olan çok sayıda işlenmiş taş vardı.

Tugu Gede, bazı yüzeysel kazıların konusu olmuştur, ancak antik çağı konusunda net bir fikir birliği bulunmamaktadır. Megalitlerin kendileri tarih öncesi kabul edilmektedir - "binlerce yıl"

Machine Translated by Google
"eski" olmasına rağmen tam olarak kaç bin olduğunu kimse bilmiyor gibi görünüyor - ancak daha sonraki yerleşim katmanlarında yalnızca birkaç yüz yıllık çanak çömlek ve eserler ortaya çıkarıldı ve elbette alan, günümüze kadar insan yerleşimlerinin yakınında (ve onlardan etkilenmiş) duruyor. En anormal buluntulardan biri küçük bir heykel. Arkeologlar pek de geçerli bir nedene dayanmadan bunun Hindu tanrısı Şiva'nın bir temsili olduğunu varsayıyorlar, ancak gördüğüm Şiva imgelerine hiçbir benzerliği yok ve -en azından benim gözüme- çapraz elleri ve belirgin başlığıyla kabaca işlenmiş bir Antik Mısır figürüne çok daha fazla benziyor.

Ana akım arkeoloji, Eski Mısırlıların Endonezya'ya ulaşmış olabileceğine inanmadığından, bu olasılık hiçbir zaman dikkate alınmamıştır. Ancak, Firavunlar döneminde Mısır'dan uzun mesafeli okyanus yolculukları yapıldığına dair güçlü kanıtlar mevcuttur; örneğin, MÖ 1070 ile MS 395 yılları arasına tarihlenen dokuz mumyada , her ikisi de Kolomb'dan önce Eski Dünya'da var olduğu düşünülmeyen, Amerika'ya özgü bitkiler olan kokain ve tütün bulunmuştur .

S. Balabanova, F. Parsche ve W. Pirsig'in bu bulguları, uzun mesafeli Antik Mısır deniz yolculuklarını a priori imkansız gören diğer bilim insanları tarafından tartışıldı. Örneğin Mısırbilimci John Baines'e göre: "Mısırlıların Amerika'ya seyahat etmiş olması fikri genel olarak saçma... ve bu alanlarda araştırma yapmak için zaman harcayan birini de tanımıyorum. Benim bakış açıma göre...
Çünkü bunlar, konu açısından gerçek bir anlam taşıyan alanlar olarak algılanmıyor.” Ancak Baines’in [41]
bu yorumu, Balabanova ve diğerlerinin olgusal bulgularındaki bir sorundan ziyade, Mısırbilimin kendisinde ve genel olarak arkeolojide köklü bir sorunun göstergesidir.
Arkeoloji, neyin mümkün olup neyin olmadığına dair katı bir referans çerçevesiyle fazlasıyla sınırlıdır ve bu referans çerçevesini sorgulayan kanıtları görmezden gelme, geçiştirme veya alay etme eğilimindedir. Bu durum, Buzul Çağı'nda kaybolmuş bir medeniyet iddiası söz konusu olduğunda da geçerlidir; bu iddia da, a priori imkânsız olduğu düşünülmesi dışında hiçbir geçerli gerekçeye dayanmadan reddedilir.

Bu arada, Balabanova'nın bulgularının geçerliliği daha sonra doğrulandığına göre, Eski Mısırlılar gerçekten de [42] Ve Amerika kıtasına kadar yolculuklar yapmış olmalılar. Dolayısıyla, onların ters yönde, doğuya, Endonezya'ya ve ötesine doğru yolculuklar yapmış olma ihtimalini göz ardı etmek için geçerli bir sebep göremiyorum. Nitekim, Eski Mısır hiyeroglif yazıtları -her ne kadar bir kez daha tartışılmış olsa da- Doğu Avustralya'da, Sidney'in kuzeyinde, Gosford kasabası yakınlarındaki bir vahşi yaşam alanında bulunmuştur. Bu glifleri kendim inceleme fırsatım oldu ve bunların kolayca yirminci yüzyıl aldatmacaları olarak reddedilebileceği yönündeki yaygın görüşe katılmıyorum. Aksine, hiyeroglif uzmanları Mohamed Ibrahim ve Yousef Abd'el Hakim Awyan tarafından yakın zamanda (Ekim 2014) yapılan bir deşifrede şu sonuca varılmıştır:

> Gosford Glifleri yalnızca meşru olmakla kalmıyor, aynı zamanda yazıcılar, 2012 yılına kadar Mısır hiyeroglif metinlerinde belgelenmemiş olan birçok antik hiyeroglif ve dilbilgisi varyasyonunu doğru bir şekilde kullanmış ve uzun süredir devam eden tüm "aldatmaca" teorilerini anında çürütmüş oluyor. Kullanılan hiyerogliflerin kendine özgü stili, Mısırlıların Avustralya'da en az 2.500 yıl önce var olduğunu gösteren bir dilbilimsel zaman dilimi de sunarken, çevrilen metin, antik yazıcıların isim ve mesleklerini belirleyecek kadar ayrıntılı.
> [43]

Machine Translated by Google
Davanın henüz sonuçlandığını iddia etmiyorum; Gosford Glifleri bir aldatmaca olabilir de olmayabilir de; meseleyi çözmek için çok daha fazla çalışma yapılması gerekiyor. Ancak benim görüşüm, ortodoks arkeologların geçmişte neler olduğuna dair a priori varsayımları, geçmişte gerçekten neler olduğuna dair kapsamlı araştırmalar yürütmemek için bir gerekçe olarak kullanmalarının yetersiz bir bilimsel çalışma olduğudur. Bu nedenle, bana göre, Eski Mısırlıların yalnızca Amerika kıtasına değil, Endonezya ve Avustralya'ya da ulaşmış olabileceği olasılığını basitçe göz ardı etmek yerine, kendimize neden ve ne tür bir zaman diliminde bu tür yolculuklar yapmış olabileceklerini sormalıyız. Özellikle, Edfu Yapı Metinleri'nde güçlü bir şekilde ifade edilen, doğuda bir yerlerde tanrıların sular altında kalmış bir vatanı olduğu geleneğinin bu gizemle bağlantılı olup olmadığını merak ediyorum.

Daha spesifik olmak gerekirse, bir zamanlar Güneydoğu Asya anakarasının bir parçası olan ve Buzul Çağı'nın sonunda deniz seviyesinin kataklizmik yükselmesiyle 13.000'den fazla adaya bölünen Endonezya -ve belki de özellikle 45 aktif yanardağıyla Cava Adası- Eski Mısırlıların zihninde RT Rundle Clark'ın "ufkun ötesindeki gizemli köken diyarı" olarak tanımladığı "Ateş Adası" ile ilişkilendirilmiş olabilir mi?
44

On Birinci Bölüm'de gördüğümüz, hayati önem taşıyan büyülü Hike'ın geldiği aynı "Ateş Adası" Öz, Anka kuşu tarafından dünyanın sembolik merkezi ve göbeği olan Heliopolis'e mi getirildi? 45

Edfu'lu Horus'un doğrudan ilişkilendirildiği 46 numaralı ve Bilge Thoth'un bulunduğu Ateş Adası , Bilgelik Efendisi, "tanrılar ve tanrıçalar için tapınaklar mı yaptı?" 47

Ortodoks arkeolojisinin ölü eli

2014 Endonezya yolculuğumuzun son ayağı bizi, uzun süre doğal bir tepe olduğu düşünülen ve jeolog Danny Natawidjaja'nın kararlı çabalarıyla tüm dünyanın dikkatini çeken gizemli piramit Gunung Padang'a götürüyor. İkinci Bölüm'de okuyucuya tanıttığım için tekrar anlatmayacağım.

Gunung Padang'ın en üst teraslarında görülen sütunlu bazalt megalitik alanının, uzun hikâyesinin son bölümü olduğunu ve Danny ile ekibinin sismik tomografi, yeraltı radarı ve diğer uzaktan algılama teknolojilerini kullanarak insan yapımı yapıların yüzeyin onlarca metre altına indiğini nasıl gösterdiğini gördük. Bu gömülü yapılara karot delme işlemi yapılarak, kusursuz bir kökene sahip organik malzemeler üretildi ve bu da giderek daha eski karbon tarihlerinin ortaya çıkmasına yol açtı. Bu tarihler, nihayetinde 22.000 yıldan daha eskiye, yani atalarımızın (ortodoks arkeolojik modele göre) büyük ölçekli inşaat ve mühendislik başarılarından yoksun, ilkel avcı-toplayıcılardan başka bir şey olmadığı varsayılan Son Buzul Çağı'nın bitiminden öncesine dayanıyor. İlginç bir şekilde, İkinci Bölüm'de de belirttiğim gibi, uzaktan algılama ekipmanı, piramidin derinliklerinde, doğal olma olasılıkları çok düşük olan, doğrusal bir yapıya sahip üç gizli odanın varlığını ortaya çıkardı. Bunlardan en büyüğü 21,3 ila 27,4 metre (70 ila 90 fit) derinlikte yer alır ve yaklaşık 5,5 metre (18 fit) yüksekliğinde, 13,7 metre (45 fit) uzunluğunda ve 9,1 metre (30 fit) genişliğindedir. 48 Haziran 2014'ün başlarında Gunung Padang'a yaptığımız ziyarette, kazılar hala arkeologların itirazları nedeniyle erteleniyordu ancak Endonezya'nın o zamanki yetkilisinin kararlı müdahalesinin ardından Ağustos ayında

Machine Translated by Google
Başkan Susilo Bambang Yudhoyono, Danny ve ekibi nihayet ilk kısa dönem çalışmalarına başlayabildi. Ancak ne yazık ki, Ekim 2014'te, Başkan Yudhoyono'nun ikinci dönemini tamamlayıp istifa etmesiyle çalışmalar durduruldu. Halefi Başkan Joko Widodo, projeye şimdiye kadar aynı düzeyde ilgi ve coşku göstermedi. Bunun nedeni, Bandung Arkeoloji Merkezi Şefi Desril Shanti'nin itirazları olabilir. Shanti, Eylül 2014 sonlarında Gunung Padang kazılarına kamuoyu önünde tepki göstererek, kazıların arkeolojik projelerde genellikle uygulanan standart yöntemleri takip etmediği gerekçesiyle çalışmalara karşı çıktı.

"Henüz alana gitmedim," dedi, "ama fotoğraflardan anlayabilirim. Arkeolojik bir 49 Ayrıca, fon sağlanmadığı için kazı gerektiğini de belirtti." yönteminin bu şekilde yürütülmemesi
Bu fonun kendi departmanına gitmesi gerektiğini düşünüyordu. 50

Ekim 2014'ün başlarında, okuyucunun İkinci Bölüm'den hatırlayacağı gibi, Danny şunları yazmıştı:
Bana coşkuyla şöyle dedi:

> Araştırmalar harika ilerliyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde megalitik alanın hemen üzerinde, gömülü yapılar hakkında daha fazla kanıt ve ayrıntı sağlayan üç nokta daha kazdık. Kazılarda çok daha fazla taş eser ortaya çıkardık.
>
> Megalitik alanın altındaki piramit benzeri yapının varlığı artık apaçık ortada; uzman olmayanlar bile gelip kendi gözleriyle gördüklerinde anlamakta zorlanmıyor. Beş ila yedi metre kalınlığındaki toprak altında gömülü bir tür açık salon bulduk; ancak henüz ana odaya giremedik. Şu anda megalitik alanın ortasındaki (yer altı jeofiziğine dayanarak) odanın şüpheli konumuna doğru sondaj yapıyoruz. 51

Danny'nin bana o e-postayı göndermesinden sadece birkaç gün sonra Başkanlık el değiştirdi ve sondaj ve kazılar durduruldu. Bununla birlikte, ilk kısa, kesintiye uğrayan sezon önemli sonuçlar üretti. Danny'nin benimle yazışmalarında doğruladığı gibi, kazmak için zaman buldukları tek şey olan nispeten genç katman -yüzeyde görülebilen megalitik alanın altındaki ikinci yapay sütunlu kaya tabakası- bile MÖ 5200'ü (yani 7200 yıl önce, Mısır'daki Giza Piramitleri için kullanılan geleneksel tarihlemeden yaklaşık 3000 yıl daha eski) radyokarbon tarihi olarak verdi ve orijinal uzaktan algılama ve karot sondaj çalışmalarından elde edilen bulgular, alttaki çok daha eski katmanların varlığını kesin olarak gösteriyor. 52 Kısacası, artık herkes için apaçık ortada olan Gunung Padang, arkeologların onlarca yıldır ısrarla iddia ettiği 3000 yıldan çok daha eskidir. Bu nedenle, aralarındaki en düşmanca tavır sergileyenler bile, siteye ilişkin değerlendirmelerini yeniden çerçevelemeye ve burayı "takımadalardaki en büyük megalitik kültürün parçası olan devasa bir teraslı mezar" olarak adlandırmaya başladılar.
53

Bu kitabı yazarken Danny ile iletişimimi sürdürdüm. 14 Ocak 2015'te bana e-posta göndererek, saha çalışmalarına henüz izin verilmediği üzücü haberini verdi. "Yeni hükümetin Gunung Padang milli takımının devamlılığı konusunda harekete geçmesini hâlâ bekliyoruz," diye yazdı. Gunung Padang'da bu süre zarfında "Bayındırlık İşleri, Turizm Bakanlığı ve diğerleri tarafından yürütülen inşaat faaliyetleri" konusunda endişeli olduğunu da sözlerine ekledi.

"Bunlar net bir plan/tasarım olmadan ve bizimle istişare edilmeden yürütülüyor, bu yüzden sahayı mahvediyorlar." Ancak kendisi ve ekibinin çalışmalarına devam etmesine izin verileceği konusunda iyimserliğini korudu.

Machine Translated by Google

Yakında kazılar başlayacak. Eğer öyleyse, "2015 yılı sonuna kadar ikinci katman (7.000 yıllık yapılar) hakkında daha fazla bilgi edinmeyi ve üçüncü katman (10.000 yıl öncesine ait) hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyorum." dedi. 54

10 Mart 2015'te Danny'den tekrar haber aldım. Ne yazık ki, 14 Ocak tarihli postasından bu yana hiçbir ilerleme kaydedilmediğini bildirdi:

> Yeni Kültür Bakanlığı henüz milli takımı aktif hale getirmedi. Hâlâ bekliyoruz ve yeni Bakanlığın Gunung Padang araştırmalarına olumlu yaklaşmasını umuyoruz. 55

Zaman gösterecek, ancak kehanetler pek iyi görünmüyor ve Tanrıların Büyücüleri baskıya girerken, ortodoks arkeolojinin ölü elinin, geçmişimiz hakkındaki gerçeği öğrenmemizi engellemek için kasıtlı bir strateji gibi görünen bir şekilde bir kez daha galip gelmiş olabileceğinden korkuyorum. Yaklaşık 7.000 ve 10.000 yıl öncesine tarihlenen katmanların altında, Gunung Padang'daki insan yapımı yapıların daha da eski katmanları bulunuyor. Henüz kazılmamış, henüz keşfedilmemiş, yalnızca karot delme ve uzaktan algılama ekipmanlarıyla tespit edilen bu katmanlar, Genç Dryas'ın (12.800 yıl önce ila 11.600 yıl önce) yıkıcı döneminden öncesine ve kayıp medeniyetin hâlâ geliştiği son Buzul Çağı'nın derinliklerine uzanıyor. Bu kayıp medeniyeti yalnızca mitler ve gelenekler aracılığıyla ve "tanrıların eski dünyasını" yeniden yaratmaya çalışan hayatta kalanlarının çalışmalarıyla tanıyoruz.

Endonezya, bu medeniyetin evrimleşip olgunlaşabileceği merkez bölge için dünyadaki en makul adaylar arasında yer almalıdır. Bunu kabul eden Danny Natawidjaja ve Profesör Arysio Santos da dahil olmak üzere bir dizi ciddi araştırmacı, Platon'un Atlantis'in Atlantik Okyanusu'ndaki konumu konusunda yanlış anlaşıldığına dair 56 kanıt sunmuştur.

İpuçlarının aslında doğuyu işaret ettiğini ve kayıp medeniyeti Hint ve Pasifik Okyanusları arasına yerleştirdiğini söylüyorlar, yani, Endonezya adalarının hayatta kalan kalıntısı olduğu, sular altında kalmış Buzul Çağı kıtası Sundaland'ın bir zamanlar bulunduğu noktaya. Ana akım arkeoloji, ister batıda ister doğuda olduğu söylensin, herhangi bir isimle herhangi bir kayıp medeniyet kavramına şiddetle karşı çıkıyor. Ancak bana göre, Endonezya çevresinde bu tür düşüncelere dair soru işaretleri uyandıracak kadar eski "yüksek tuhaflık" zaten mevcut. Birkaç örnek:

- "Hobbit" Homo floresiensis'ten daha önce bahsetmiştim , muhtemelen evrimsel kuzenlerimiz Neandertaller ve Homo floresiensis'in yok olma Denisovalılardan sonra on binlerce yıl hayatta kalmış, tamamen farklı bir tür. tarihinin kıyametvari Genç Dryas penceresinde tam olarak 12.000 yıl önce 58 olarak görünmesi ilgi çekici .
- Saygın akademik dergi Nature , 8 Ekim 2014 tarihli sayısında, Endonezya'nın Sulawesi adasında en az 39.900 yaşında, ayrıntılı ve gelişmiş mağara resimlerinin bulunduğunu şaşkınlıkla bildirdi; bu, bu sanatı Avrupa'da daha önce bulunan benzer her şeyden daha eski, hatta daha da eski kılıyor; daha önce böyle erken, gelişmiş sembolik davranışların münhasır evi olarak kabul ediliyordu. 59
- Ve Nature dergisi , 12 Şubat 2015 tarihli sayısında Java'daki keşfi yine bildirdi

Machine Translated by Google

"Genellikle modern bilişi ve davranışın göstergesi olarak yorumlanan" ancak yarım milyon yıl öncesine tarihlenen geometrik gravürler; yani gezegenimizde anatomik olarak modern insanların varsayılan ilk ortaya çıkışından 300.000 yıl daha eski.

İnsanlık tarihini yeniden yazan bu tür kanıtlar Endonezya'da yakın zamana kadar keşfedilmemişse, daha ne kadar çok şey bulunabilir ve arkeologların bir sonraki hamlesi neden şimdiye kadar tanınmamış bir medeniyeti ortaya çıkarmasın? Buzul Çağı'nın sonunda deniz seviyesinin 100 metreden fazla yükselmesi sonucu tüm bölgede yaşanan muazzam toprak kaybı göz önüne alındığında, her şey mümkün. Gunung Padang'ın bu kadar önemli olmasının nedeni de bu. Ve belki de en önemlisi, piramidin tepesinin 70 ila 90 fit altında, yer altı radarı ve diğer uzaktan algılama teknolojileriyle tespit edilen devasa oda.

Kayıp medeniyetin Kayıtlar Salonu mu?

Tekrar ediyorum, bunu ancak zaman gösterecek...

Ateş ve kül dağları

Gunung Padang, Haziran 2014 araştırma gezimizin sonu değildi. Bu muhteşem yeri yeniden keşfedip, kadim, sakin ve biraz da şaşırtıcı atmosferini özümsedikten ve onu seven ve saygı duyan yerel halk tarafından neden bugün hala Işık Dağı olarak bilindiğini eskisinden bile daha net anladıktan sonra, Santha ve ben bölgenin başkenti Bandung'a geri dönüyoruz. Ertesi sabah oradan, Orta Cava'daki Yogyakarta'ya yedi saatlik bir yolculuk için trene biniyoruz ve burada efsanevi Borobudur Budist tapınağının etrafında birkaç gün geçirmeyi planlıyoruz.

Tren yolculuğu... büyüleyiciydi ve sunduğu sonsuz pirinç tarlaları, dağlar, her yerde hayat dolu yemyeşil ağaçlar ve güler yüzlü, meşgul insanlar manzarası bir zevkti. Yogyakarta'ya vardığımızda hava kararmıştı, ama ertesi sabah saat 4'te kalkıp Borobudur'un bulunduğu vadiye bakan bir yamaç olan Punthuk Setumbu'ya gittik. Hava soğuk değildi -burada asla ciddi anlamda soğuk olmaz- ama serindi ve altımızda geniş bir karanlık havuzu vardı... beklenti dolu bir karanlık, çünkü Borobudur oradaydı ve yakında güneş tarafından aydınlanacaktı.

Ancak güneş yavaşça doğuyor, ışık gökyüzüne sızıyor, yoğun ormanlık dağ yamaçlarını ve aşağıdaki vadiyi yavaş yavaş aydınlatıyor ve bize Borobudur'a bakan yüksek ikiz yanardağların uzak yamaçlarını gösteriyor: Hâlâ aktif olan Merapi Dağı (kelimenin tam anlamıyla "Ateş Dağı") ve uykuda olan Merbabu Dağı ("Kül Dağı"). Sabah 5 civarında vadi tabanını kaplayan yoğun ağaçlar, alçak bulutlarla örtülü olsalar da görünür hale geliyor ve kısa süre sonra esen bir rüzgar sisi dağıtıyor, bize Borobodur'un devasa, engebeli piramit formunun ilk görüntüsünü veriyor; bu yapı, göğe uzanıyormuş gibi görünen yükselen bir stupa ile taçlandırılmış, yerin göbeğini delip gökyüzünü ve yeraltını birbirine bağlayan kozmik bir eksen. Güneş yükseldikçe sis dönüyor ve genişliyor, ağaçların arasında kıvrılıp bükülüyor, vadinin derin kısımlarında birikiyor, ama hepsinin üstünde Borobodur, zamanın başlangıcından kalma efsanevi bir ada gibi belirgin bir şekilde öne çıkıyor.

Bu cezbedici davetten sonra onu ziyaret etmek için sabırsızlanıyoruz, ancak bugün için başka bir planımız var ve Yogyakarta'dan doğuya doğru yola çıkıp önce Surakata Şehri'ne gidiyoruz (genellikle sakinleri tarafından Surakata olarak a

Machine Translated by Google
Solo) ve ardından daha doğuya, bir başka devasa, uyuyan yanardağ olan Mount Lawu'ya doğru ilerleyin. Görünüşe göre tüm Java, geçmişteki fışkırmalarıyla adaya temel besinleri sağlayan ve topraklarını inanılmaz derecede yemyeşil, verimli ve üretken hale getiren bu uyuyan devlerle çevrili.

Lawu'nun yemyeşil, ışıldayan çay tarlaları arasından geçerek 910 metre (2.990 fit) rakıma ulaşana kadar, yanardağın zirvesi hala 2.000 metreden fazla yüksekteyken, Danny Natawidjaja'nın oldukça tuhaf ve gizemli küçük bir tapınak olan Candi Sukuh'a bakmamızı önerdiği küçük köye ulaşıyoruz. "Endonezya'da yersiz duruyor," dedi. "Daha çok bir Maya basamaklı piramidine benziyor."

Bunun kesinlikle doğru olduğu ortaya çıktı. Sukuh, daha küçük olmasına rağmen, genel görünümüyle Yucatan'daki Chichen Itza'daki Kukulkan/Quetzalcoatl basamaklı piramidine şaşırtıcı derecede benziyor. Sukuh, Endonezya'nın Hinduizm ve Budizm'den İslam'a geçmesinden hemen önce, on beşinci yüzyılda inşa edildi. Ancak neden inşa edildiği veya tarzının Endonezya için neden bu kadar özgün ve sıra dışı olduğu, bilim dünyası için bir sır olarak kalmaya devam ediyor. Kukulkan Piramidi'nin, mevcut haliyle -daha eski bir yapıyı çevrelese de- dokuzuncu ve on ikinci yüzyıllar arasında inşa edildiği düşünülüyor. Bu nedenle, iki yapı arasında binlerce mil ve yüzlerce yıl var ve birinin diğeri üzerinde doğrudan bir etkisi olma olasılığı çok düşük. Ancak Sukuh'u keşfettikçe -ve dağın yamaçlarını saran öğleden sonra sisi ile daha da belirginleşen mistik bir havası var- bu benzerliklerin tamamen tesadüf olup olmadığını, yoksa her iki bölgedeki aynı, çok eski ortak kaynağın etkisiyle daha iyi açıklanıp açıklanamayacağını merak ediyorum.

Sinyal

Elbette böyle bir etki, volkanik andezit bloklarının son çeyreğinden elli yıllık bir süre içinde inşa edilen 1,6 milyon Üzerinde herhangi bir ithaf yazısı61 kişiden oluşan bir piramit-tapınak olan Borobudur'da da mevcuttur. 62 kadar uzanmaktadır . 63 Ancak bu, şüphesiz bir Budist, eğer değilse MS sekizinci yüzyıldan dokuzuncu yüzyılın ilk çeyreğine anıtıdır; bu gerçek, dönümlerce uzanan, olağanüstü güzellikteki kabartmalarının çoğunlukla Buda'nın hayatından hikayelere ayrılmış olması nedeniyle, neredeyse hiç şüphe duyulmayan bir gerçektir. Budist düşüncede şu şekilde kabul edilmelidir:

> Hacıyı tam aydınlanmanın, yani bir Bodhisattva'nın Buda'ya dönüştüğü sambodhi'nin gerçekleşmesine götürmek üzere tasarlanmış, evrenin kutsal bir kopyası olan kozmik bir dağ ... Mürit, sağ omzunu anıta doğru tutarak bu dağın tepesine giden bir yolu takip eder. Daha sonra yolu onu... Budist karakteri açıkça ortaya çıkan ve kadim Budist metinlerini temsil ettiği kabul edilen taş kabartma sahnelerin yer aldığı panellerin sergilendiği birçok galeri vardır.
>
> 64

Anıtın saat yönünde, yerden göğe doğru kademeli olarak yükselen bu turunda, 504 adet gerçek boyutlu Buda heykelinin yanından geçersiniz. Bunlardan 432'si kare basamaklı teraslarda, geri kalan 72'si ise büyük merkezi stupayı çevreleyen zirvedeki üç dairesel terasta bulunur.
Ayrıca, dört kabartma galeriden geçen doğru hacı güzergahının hesaplanması,

Machine Translated by Google
yolun yönü.

Her galerinin kaç kez geçilmesi gerektiği, galeri yürüyüş yolunun her iki tarafındaki kabartmalarla belirlenir. Tüm koleksiyonu doğru sırayla "okumak" için, ibadet edenlerin galerilerin etrafında saat yönünde toplam on tur atmaları gerekir. Böylece, her ibadet eden zirve girişine ulaşmadan önce bir Buda heykelinin yanından 2.160 kez daha geçer ...65

Okuyucu, tıpkı benim Borobudur'da kendi gezintilerimde yaptığım gibi, bu sayılarla birlikte, önceki bölümlerde anlatılan gizemli ve ısrarcı evrensel sayısal koda geri döndüğümüzü hemen fark edecektir. Gördüğümüz gibi, bu kod, her 72 yılda bir derecelik bir hızla gerçekleşen ve ekinoks güneşinin 2.160 yıl boyunca burçların her bir takımyıldızı tarafından sırayla yer aldığı gözlemlenmesi zor bir olgu olan ekinoksların deviniminden kaynaklanmaktadır ve bu olgu, Giza'daki Büyük Piramit'i gezegenimizin 1'e 43.200 ölçeğinde bir modeli haline getirmek için kullanılmaktadır.

Baalbek'te, Göbekli Tepe'de ve şimdi de burada, Borobudur'da ve dünyanın dört bir yanındaki mitlerde ve geleneklerde varlığı, ancak tüm bu yerlerde ve biçimlerde tezahür eden uzak bir ortak etkiyle açıklanabilir; Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend tarafından tanımlanan "neredeyse inanılmaz" ata medeniyeti, "dünyayı sayı, ağırlık ve ölçüye göre yaratılmış olarak anlamaya ilk cesaret eden" medeniyet. 66

Bu kitapta birkaç noktada belirttiğim gibi, sezgilerim, kayıp medeniyetin geleceğe, hatta bugün, 21. yüzyılda bize bir sinyal göndermeye çalıştığı ve bu sinyalin taşıyıcı dalgasının da presesyon kodu olduğu yönünde.

Sinyalin zaman içinde kalıcılığını sağlamak için iki farklı yöntem kullanıldı.

İlk olarak, mitlere, efsanelere ve onları alan farklı kültürler tarafından tekrar tekrar aktarılıp yenilenen matematiksel ve mimari ilkelere yerleşmişti. Böylece sinyal güçlenerek binlerce yıl bozulmadan kalması sağlanıyordu. Sinyalin ellerinden ve zihinlerinden geçtiği kişiler artık anlamını anlamasalar bile, zamanla eskiyen kutsal geleneğin ağırlığı, onu iletmeye devam etmelerini sağlayacak ve onu müdahalelerden uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

İkincisi, sinyal belirli megalitik alanlara sabitlenmişti. Bazıları, ardışık kültürlerin "ilahi" kanona göre binlerce yıl boyunca üzerinde çalışıp mükemmelleştirdiği Giza kompleksi gibi, açıkça görülebilecek şekilde gizlenmişti. Diğerleri ise -Göbekli Tepe gibi zaman kapsülleri ve belki de Gunung Padang'ın derinliklerindeki o gizemli oda gibi- toprağa gömülmüş ve doğru zaman geldiğinde yeniden keşfedilmeye hazırdı.

Hermes'in Kutsal Vaazı bize şunu söyler: "Yeryüzünde, onların el işlerinin kudretli anıtları olacak, döngüler yenilendiğinde geride belirsiz bir iz bırakacaklar." 67

Gnostik ve Hermetik Çalışmalar alanında öncü bilim insanı GRS Mead'e göre,
Bu dizeler dikkatimizi geçmişe çevirmek içindir:

bilgelikte büyümeye adanmış güçlü bir ırkın yeryüzünde yaşadığı ve büyük başarılar bıraktığı bir zamana

Machine Translated by Google

Ellerinin eserinde bilgeliklerinin anıtları olan, “zamanların yenilenmesinde” belli belirsiz izleri görülen ...68

Mead, bunda "ateş ve suyla yıkım dönemlerinin ve yenilenme dönemlerinin dönüşümlü olduğu" şeklindeki eski inancın bir yankısını bulur: 69

> Mısır'da yaygın inanışa göre... son yıkım su ve selden kaynaklanmıştır.
> Bu Tufan'dan önce... Mısırlıların güçlü bir soyu vardı, ilk Hermes'in soyu...
> Bu geçmiş, bilgelik seven medeniyetin kudretli eserlerinin bazı belirsiz izleri hâlâ görülebiliyordu ...70

Ve Mead, çok az sayıda modern bilim insanının cesaret edebileceği gibi şunu ekliyor:

> Ben de bu geleneğe inanmaya güçlü bir eğilimliyim; ve bazen Tufan'dan kurtulmuş bazı tarih öncesi yapıların kalıntılarının bir veya daha fazla piramidin altında gömülü olma olasılığı üzerinde spekülasyonlar yaptım. 71

Hermetica'da bu temaya değinen daha fazla şey var ve özellikle de bu temanın hatırlatılması
Thoth-Hermes'in bizzat yarattığı ve amacını anlatan "Thoth Kitapları":

> Bildiği şeyleri taşa kazıdı; ama taşa kazısa da çoğunlukla onları sakladı, konuşurken bile sessizliğini korudu ki, kozmik zamanın her genç nesli onları arayabilsin. 72

Kitaplarını bırakan bilgelik tanrısı, şu sözleri söyledi ve bu süreçte kendi "bozulabilirliğini" kabul etti; ve böylece belki de bir tanrı değil, ölümlü bir insan olduğunu kabul etti:

> Ey Kutsal Kitaplar, benim çürüyen ellerim tarafından yazılmış, fakat çürümezlik ilacıyla meshedilmiş olanlar... bu toprakların ovalarında bir ileri bir geri dolaşacak olan bütün insanlar tarafından görülmeden ve keşfedilmeden kalacaksınız, ta ki Gök yaşlanıp sizin için layık organizmalar doğurana kadar ...73

Mead, bazen "aletler" olarak da çevrilen bu tuhaf "organizmalar" kelimesine dair hiçbir açıklama yapmaz; ancak Sir Walter Scott , Hermetica'nın kendi baskısında bu kelimeyi açıklar. "Uzun çağlar sonra," der, "Hermes'in kitaplarını okumaya layık insanlar doğacaktır." 74

> O zaman geldi mi?
>
> Sonunda, Tufan'dan önce saklı kalmış o kayıp bilgelik "kitaplarını" okumaya layık mıyız?
> Peki, eğer öyleyse ne diyebilirler?

Machine Translated by Google

Bölüm VIII

Kapanış

Machine Translated by Google

Bölüm 19
Kayıp Bir Sonraki Medeniyet Mi?

Uzak geçmişten bize ulaşan iki binden fazla tufan efsanesi birçok noktada ürkütücü bir şekilde tutarlıdır ve özellikle bir noktada: bize bu felaketin rastgele bir kaza olmadığı söylenir; bunu kendi davranışlarımızla kendi başımıza getirdik.

Küstahlığımız ve birbirimize karşı zalimliğimiz, gürültümüz, çekişmemiz ve kalplerimizin kötülüğü tanrıları öfkelendirdi. Ruhu beslemeyi bıraktık. Dünyayı sevmeyi ve ona bakmayı bıraktık ve artık evrene saygılı bir hayranlık ve hayretle bakmıyorduk. Kendi başarımızın büyüsüne kapılıp, refahımızı ölçülü bir şekilde nasıl taşıyacağımızı unuttuk.

Platon'un bize anlattığına göre, Atlantis'in bir zamanlar cömert ve iyi vatandaşları da böyleydi. Onlar eskiden "belirli bir zihin büyüklüğüne sahiptiler ve talihin kaprislerine ve birbirlerine karşı bilgelik ve hoşgörüyle davranıyorlardı" ama sonradan kendi başarılarıyla aşırı gururlandılar ve kaba bir materyalizme, açgözlülüğe ve şiddete düştüler:

> Dikkatli bir göz için, onların yozlaşmalarının derinliği yeterince açıktı; ancak gerçek mutluluk yargıları kusurlu olanlar için, dizginsiz hırs ve güç peşinde koşarken, şöhret ve servetlerinin zirvesinde görünüyorlardı. [1]

Eğer bir toplumun, bir sonraki kayıp medeniyetin tüm mitolojik kriterlerini karşıladığı, tüm kriterleri karşılayan bir toplum olduğu söylenebilirse , bu toplumun bizimki olduğu apaçık değil midir? Dünyanın görkemli bahçesini kirletmemiz ve ihmal etmemiz, kaynaklarına tecavüz etmemiz, okyanusları ve yağmur ormanlarını suistimal etmemiz, yüzlerce acımasız bölgesel ve mezhepsel çatışmayla çarpılan birbirimize karşı korkumuz, nefretimiz ve şüphemiz, milyonlarca insan acı çekerken kenarda durup hiçbir şey yapmamamız, cahilce ve dar görüşlü ırkçılığımız, dışlayıcı dinlerimiz, hepimizin kardeş olduğunu unutmamız, savaşçı şovenizmimiz, ulus, inanç veya basit açgözlülük adına yaptığımız korkunç zulümler, takıntılı, rekabetçi, ego odaklı maddi mal üretimi ve tüketimimiz ve materyalist bilimin zaferleriyle körüklenen, birçok kişinin maddenin her şey olduğuna ruh diye bir şeyin olmadığına, bizim sadece kimya ve biyolojinin kazaları olduğumuza dair artan inancı; tüm bunlar ve daha fazlası, en azından mitolojik terimlerle, bizim için iyi görünmüyor.

Bu arada kendimizi o kadar ileri bir teknolojinin sahibi yaptık ki,

Machine Translated by Google
Neredeyse sihir gibi, günlük hayatımızda sürekli kullansak bile. Bilgisayar bilimi, internet, havacılık, televizyon, telekomünikasyon, uzay araştırmaları, genetik mühendisliği, nükleer silahlar, nanoteknoloji, organ nakli cerrahisi... Liste uzayıp gidiyor, ancak çok azımız bunun nasıl işlediğini anlayabiliyor ve çoğaldıkça insan ruhu zayıflıyor ve "her türlü pervasız suç, savaş, soygun, dolandırıcılık ve ruhun doğasına düşman her şeyle" meşgul oluyoruz.

[2]

Bir an için bir felaketin başımıza geldiğini varsayalım; karmaşık, ağlarla örülü, son derece uzmanlaşmış teknolojik medeniyetimizin çökeceği kadar büyük bir felaket - kurtuluş umudunun tamamen ötesinde bir çöküş. Eğer böyle bir senaryo gerçekleşirse, bugün dünyamızda yaşayan en uysal ve en dışlanmış insanların -örneğin, çok az şeyle yetinmeye alışkın ve hayatta kalma becerileri örnek teşkil eden Amazon ormanları ve Kalahari çölünün avcı-toplayıcıları- felaket sonrası zamanlarda hayatta kalma ve dolayısıyla insanlığın hikâyesini sürdürme olasılığı en yüksek olanlar olması muhtemeldir.

Onların torunları bizi bin veya on bin yıl sonra nasıl hatırlardı? Örneğin, 24 saat kesintisiz televizyon haberlerini alabilme, dünyanın dört bir yanından ve hatta uzaydan gelen sesleri ve görüntüleri izleyebilme gibi sıradan saydığımız bir şey, mit ve geleneklerde nasıl hatırlanabilir? Tıpkı kadim Kiçe Mayalarının kutsal kitabı Popol Vuh'ta anılan "Atalar" gibi, bizim için de hayret verici bir şekilde şöyle söylenemez mi:

> Zekâyla donatılmışlardı; görüyorlardı ve anında uzağı görebiliyorlardı, görmeyi başarıyorlardı, dünyada olan her şeyi bilmeyi başarıyorlardı. Baktıklarında, anında çevrelerindeki her şeyi görüyorlardı ve sırayla göğün kemerini ve dünyanın yuvarlak yüzünü düşünüyorlardı. Uzaklarda saklı olan her şeyi, önce hareket etmeden görüyorlardı; hemen dünyayı görüyorlardı ve bulundukları yerden de görüyorlardı. Bilgelikleri büyüktü; görüşleri ormanlara, göllere, denizlere, dağlara ve vadilere kadar uzanıyordu.
>
> [3]

Oysa, tarih öncesi çağların ileri, kayıp bir medeniyetine gönderme yapan pek çok başka anı gibi, zamanla "Atalar"ın kibirli ve gururlu hale gelip sınırlarını öyle bir aştıklarını öğreniyoruz ki, tanrılar şöyle sordu: "Acaba onlar, Yaratıcıları olan bizlerle eşit mi olmalılar? Arzularını biraz kontrol edelim, çünkü gördüğümüz şey iyi değil." hemen ardından:

[4] Ceza

> Cennetin Kalbi, gözlerine bir sis üfledi; bu sis, bir aynaya üflenmiş gibi görüşlerini bulandırdı. Gözleri kapandı ve sadece yakın olanı, sadece onlar için açık olanı görebildiler. Böylece [Ataların] tüm bilgeliği ve tüm bilgisi yok oldu.
>
> [5]

Popol Vuh'ta anlatıldığı gibi, tanrıların atalarımızı yerlerinde tutmak için kullandıkları mekanizmaları dikkat çekmek ilginçtir :

Machine Translated by Google

Göklerin kalbi nden bir tufan meydana geldi... Gökyüzünden ağır bir reçine düştü...
Yeryüzü karardı ve gece gündüz kara bir yağmur yağmaya başladı ...6 Güneşin ve ayın yüzleri kapandı ...7 Çok dolu, kara yağmur, sis ve tarifsiz bir soğuk vardı ...8

Bütün bu olgular, 12.800 yıl önce, Genç Dryas soğuk döneminin başlangıcında dünyayı etkileyen felaketin karmaşık doğasını çok doğru bir şekilde yansıtmaktadır. II. Bölümde sunulan kanıtların çokluğundan da anlaşılacağı üzere, birçok bilim insanı artık, parçalanan dev bir kuyruklu yıldızın birkaç büyük parçasının dünyaya çarptığından emindir.

Kanaatimce, hatta bu kitabı yazmamın sebebi de bu; ister Meksika'dan, ister Peru'dan, ister Paskalya Adası'ndan, ister Mezopotamya'dan, ister Antik Mısır'dan, ister Antik Kenan'dan veya Türkiye'den bize ulaşmış olsun, bu tür anlatılara ve onları birleştiren evrensel ayrıntılara dikkat etmemiz gerekiyor. Örneğin, anlattığı sel ve felaket ortamında, Popol Vuh'un "balık adamlardan" bahsetmesi ilgi çekicidir; balık gövdesinin tamamı bir balıktı, ancak altında ve balığın [9] tıpkı Mezopotamya'nın Apkallu Bilgeleri gibi ("kim kafasına bağlı başka bir balık daha vardı .
kafa, insan ve balığın kuyruğuna bağlı, ayakları bir insanınkine benzer"). Ayrıca,[10] Tıpkı Apkallu gibi, antik Maya geleneklerinde bildirilen bu balık adamların büyülü güçlere sahip olduğu ve "birçok mucize yarattı." [11]

Bu nedenle, Popol Vuh'ta Gucumatz adıyla görünen, uygarlık getiren Tüylü Yılan Quetzalcoatl'ın, Birinci Bölüm'de gördüğümüz gibi, Meksika Körfezi'ndeki La Venta'dan antik bir imgeyle[12] temsil edilmesi belki de şaşırtıcı değildir. Bu imgede, Mezopotamya kabartmalarında Apkallu'ların tuttuğu ve Türkiye'deki Göbekli Tepe'deki 43 numaralı sütunda da tasvir edilen aynı türden bir torba veya kova tutmaktadır. La Venta, yerli Amerikalılarınkine hiç benzemeyen, ancak Mezopotamya Apkallu kabartmalarında ve Bolivya'daki Tiahuanaco'daki Kon-Tiki Viracocha heykellerinde gösterilen sakallı figürlere benzeyen sakallı adam heykelleri bırakan Olmeklerin gizemli erken uygarlığının merkezlerinden biriydi. Bu da, uygarlığın armağanlarını tüm dünyaya yaymaya çalışan bir grup bireyle ilişkilendirilen evrensel sembolizme bir kez daha işaret eder. Dahası, Mayaların ün saldığı olağanüstü astronomi biliminin, Olmekler tarafından kendilerine aktarılan daha geniş kapsamlı bir ileri bilgi birikiminin parçası olduğu ve Maya takviminin muhtemelen Olmek miraslarından biri olarak anlaşılmasının daha iyi olduğu yaygın olarak kabul edilmektedir.

On Beşinci Bölüm'de gördüğümüz gibi, Maya takviminin büyük döngüsü 21 Aralık 2012'de sona erdi. Bu, kış gündönümü güneşinin Samanyolu galaksisinin merkeziyle 26.000 yılda bir gerçekleşen kavuşumunu işaretlemek için hesaplanan bir bitiş tarihidir. Güneş'in çapı ve çıplak gözle astronominin sınırlamaları nedeniyle, bu kavuşum kesin bir andan ziyade 1960-2040 dönemini kapsayan 80 yıllık bir penceredir. Ayrıca, Göbekli Tepe'deki 43. Sütun'un, herhangi bir astronomik yazılım programının da doğrulayacağı gibi, kış gündönümü güneşinin bugün hâlâ geçiş yaptığı aynı pencereyi tasvir etmek için güneş ve takımyıldız sembolizmini nasıl kullandığını gördük.

Machine Translated by Google

Sezgilerim, hem Maya takvimi hem de Göbekli Tepe sütunu gibi bu araçların, presesyon kodunu kullanarak geleceğe bir mesaj gönderme girişimi olduğu yönünde. Bu mesajın hatlarını, Giza'daki Piramitler ve Büyük Sfenks tarafından oluşturulan devasa astronomik jeogliflerde de görüyorum. Aynı kodu ve Orion ve Aslan takımyıldızlarıyla ilişkilerini kullanan bu anıtlar, dikkatimizi 12.800 ila 11.600 yıl önceki Genç Dryas dönemine ve Anka Kuşu'nun dönüşünün sembolizmiyle, yarım presesyon döngüsü sonrasına, yani bir kez daha bizim dönemimize çekiyor (bkz. On Birinci Bölüm).

Buradaki hedefleme, Göbekli Tepe sütunu ve Maya takviminin sağladığı kadar kesin değil; ancak Genç Dryas'ı tetikleyen çarpmaların 12.800 yıl öncesine tarihlenmesini sağlayan bilim de öyle. Bilim insanlarının bu kronolojiye dayandırdığı karbon-14 kanıtlarının çözümü, artı veya eksi 150 yıllık bir toleransın kabul edilmesi gerektiği anlamına geliyor. Başka bir deyişle, Genç Dryas kuyruklu yıldızı -kolaylık olması açısından ona "Anka Kuşu" diyelim- Dünya'ya en geç 12.650 yıl önce (yani MS 2015'te yazdığım için MÖ 10.635'te) veya en erken 12.950 yıl önce (yani MÖ 10.935'te) çarpmış olabilir.

Yarım bir presesyon döngüsünün 12.960 yıl (veya Solinus 13 tarafından bildirilen Anka Kuşu'nun dönüşünün tuhaf bir şekilde kesin hesaplamalarında 12.954 yıl) olduğunu akılda tutarak, bu nedenle, yazının yazıldığı tarihten itibaren sadece on yıl sonra, yani MS 2025 civarında başlayan ve MS 2325'e kadar, yani "Anka Kuşu"nun çarpması için mümkün olan en son tarihten itibaren tam 12.960 yıl geçene kadar güvenli bir şekilde geçtiği düşünülemeyen bir dönemi düşünmeye davet ediliyoruz . Ancak Maya takvimi ve Göbekli Tepe'deki 43. Sütun, gördüğümüz gibi hesaplamayı hassaslaştırıyor. Mesajı doğru anladıysam, şu anda tehlike bölgesindeyiz ve 2040'a kadar da öyle kalacağız. Üçüncü Bölüm'de alıntılanan Ojibwa geleneğini hatırlıyorum:

> Uzun ve geniş kuyruklu yıldız, bir gün tekrar alçaldığında dünyayı yok edecek. İşte o, Uzun Kuyruklu Göksel Tırmanma Yıldızı adlı kuyruklu yıldız. Binlerce yıl önce bir keresinde buraya inmişti. Tıpkı güneş gibi. Kuyruğunda radyasyon ve yakıcı ısı vardı.
>
> Kuyrukluyıldız her şeyi yerle bir etti. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hintliler bu olaydan önce de buradaydı, Dünya'da yaşıyorlardı. Ama işler ters gidiyordu; birçok insan manevi yolu terk etmişti. Kutsal ruh, kuyrukluyıldız gelmeden çok önce onları uyarmıştı.
>
> Şifacılar herkese hazırlıklı olmalarını söyledi.
>
> Dünya'nın doğası ters gidiyordu... Sonra o kuyrukluyıldız buradan geçti. Uzun ve geniş bir kuyruğu vardı ve her şeyi yakıp kül etti. O kadar alçaktan uçtu ki kuyruğu dünyayı kavurdu... Kuyrukluyıldız bambaşka bir dünya yarattı. Ondan sonra hayatta kalmak zordu. Hava eskisinden daha soğuktu ... 14

Dünyanın dört bir yanındaki pek çok efsane ve gelenekte anılan kuyruklu yıldızın "Büyük Dönüşü"ne hazırlanıyor olabileceğini öne sürmek korkutucu mu geliyor?

Gizemli antik anıtlar ve takvimler ve her yerde, evrensel olarak, tüm kültürlerde kuyruklu yıldızların her zaman korku ve nefretle, yaklaşan kıyamet ve yıkımın alametleri olarak görülmesi gerçeği hakkında fazla mı yorum yapıyorum? 15

Machine Translated by Google

Bu soruların doğru cevabının ne olduğundan emin değilim. Kişisel bakış açıma göre, sevgi dolu bir baba ve büyükbaba olarak, böyle bir tehlikenin olmamasını çok tercih ederim; ancak aynı zamanda, eğer bir tehlike varsa, başımızı kuma gömüp endişelenecek bir şey yokmuş ve yapmamız gereken hiçbir şey yokmuş gibi davranmak aptallık olur. Bu nedenle, bu konudaki en son bilimsel bulguların kadim bilgelikle tamamen örtüştüğünü belirtmek zorundayım.

Tehlike var.

Tarihin evi kum üzerine inşa edilmiştir

İnsan medeniyetinin evrimine bakış açımız konusunda derin bir paradigma değişiminin ortasındayız. Beşinci Bölüm'ün sonunda belirtildiği gibi, arkeologlar, sözde milyonlarca yıllık aralıklarla meydana gelen kozmik çarpışmaları, anatomik olarak modern insanların 200.000 yıllık tarihiyle büyük ölçüde alakasız görme alışkanlığına sahipler. Son büyük çarpışmanın 65 milyon yıl önce dinozorları öldüren asteroit olduğuna inandığımızda, böylesine neredeyse hayal edilemez ölçekteki kozmik kazaları çok daha kısa bir "tarih" zaman dilimiyle herhangi bir şekilde ilişkilendirmeye çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Ancak Genç Dryas çarpma hipotezinin arkasındaki bilim insanları grubunun ortaya attığı ve II. Bölüm'de incelenen çok sayıda ikna edici kanıtla desteklenen kâbus senaryosu -yani, tarihi arka bahçemizde, sadece 12.800 yıl önce büyük, dünyayı sarsan, yok oluş seviyesinde bir olayın meydana geldiği- her şeyi değiştiriyor...

Her şeyden önce, tüm okullarımızda ve yüksek öğrenim kurumlarımızda "gerçek" olarak öğretilen tarihsel zaman çizelgesi, Paleolitik'ten Neolitik'e yavaş ve sancılı adımlar, tarımın gelişimi, ilk şehirlerin yükselişi vb. - kısacası, arkeolojinin medeniyetin kökenleri hakkında vardığı tüm sonuçlar - yanlış temellere dayanmaktadır. Zira, dinozorların yok oluşundan bu yana dünyayı vuran en büyük felaket hesaba katılmadan oluşturulduğunu artık bildiğimiz halde, mevcut tarihsel paradigmanın temellerini "yanlış"tan başka hangi kelimeyle tanımlayabiliriz? Dahası, bu felaket çok özel ve çok yakın bir dönemde, 12.800 ila 11.600 yıl önce Genç Dryas'ta meydana gelmiş ve hemen ardından Türkiye'deki Göbekli Tepe'de ve kısa bir süre sonra dünyanın birçok başka noktasında medeniyetin ortaya çıkışının ilk işaretleri onu izlemiştir.

Arkeologların bugün yaptığı gibi, uygar yaşamdaki bu erken deneylerin hepsinin Genç Dryas "noktalama işareti"nden hemen sonra gerçekleştiğini kabul etmek, ancak Genç Dryas'a neden olan kozmik etkilerin yol açtığı muazzam dünya çapındaki travma ve yıkımı hesaba katmamak, gerçek bir bilimsel kusurdur. Ancak daha da kötüsü, insanlık tarihinin önemli bölümlerinin -belki de tarih öncesi çağların büyük bir medeniyetinin- bu etkiler ve seller, siyah bitümlü yağmur, karanlık dönem ve ardından gelen tarifsiz soğuk tarafından tarih kayıtlarından silinmiş olabileceği olasılığını bir an bile düşünmemektir.

Eğer bizim medeniyetimiz de benzer bir devasa çarpma dalgasının içinden geçseydi, biz de aynı şeyi yapar mıydık?
hayatta kalmak?

Tüm işaretler bunu yapmayacağımızı gösteriyor ve bu yüzden, benim görüşüme göre, giderek artan bir şekilde tanınması gerekiyor.

Machine Translated by Google
Genç Dryas kuyrukluyıldızının gerçekliği, arkeologlara en azından "Atlantis" ve geçmişten günümüze ulaşan kayıp bir Buzul Çağı medeniyetin dair diğer söylentileri daha fazla küçümsemekten vazgeçmeleri görevini yüklüyor. İnsanlık tarihinin unutulmuş büyük bir dönemine dair mitleri, anormal anıtları ve diğer cezbedici ipuçlarını, izleri ve işaretleri reddetmek, küçümsemek ve alay etmek için ellerinden gelen her şeyi yapmak yerine, 12.800 yıl önceki kuyrukluyıldız çarpmalarına dair kanıtlar, bu gizemlerin bilimin tüm kaynaklarından yararlanılarak kapsamlı bir şekilde araştırılmasını ilk kez gerektiriyor.

Gündem?

Böyle bir araştırma başlatılmadan önce büyük bir direncin aşılması gerekecek; bunun nedeni de James Kennett, Allen West, Richard Firestone ve Genç Dryas etkileri üzerine çalışan diğer önde gelen araştırmacıların kademelici, "tekdüzelikçi" meslektaşlarından direnç görmeleridir.
Kennett'in gözlemlediği gibi, Genç Dryas çarpma hipotezi, yalnızca arkeoloji değil, aynı zamanda paleontoloji, paleoşinografi, paleoklimatoloji ve çarpma dinamikleri gibi çok çeşitli disiplinlerdeki mevcut paradigmalara meydan okuyor.[16]

Bu kadar farklı alana değinen yeni kanıtlar sunulduğunda, kaçınılmaz olarak muhalefetle karşılaşılacaktır. Ancak akademik rekabet savaşları bir şeydir; insanlığın geleceğini tehdit eden gerçek ve mevcut bir tehlike hakkında hepimizi karanlıkta tutmak ise bambaşka bir şeydir; çünkü bu tehlikenin varlığını kabul etmek, bazı akademisyenlerin uzun zamandır benimsedikleri görüşlerden vazgeçmelerini gerektirir.

Oysa Kennett, West, Firestone ve diğerlerinin çalışmalarına karşı yapılan, gerçek eleştiri kisvesi altında ideolojik saldırıların içerdiği şey tam da budur; II. Bölüm'de gördüğümüz gibi, bu saldırılar, tekrar tekrar ve bolca çürütülmüştür; ancak bilimde, rahatsız edici ve Genç Dryas kuyrukluyıldızı durumunda tamamen ikna edici yeni kanıtların rasyonel değerlendirmesi yerine, miyop bölgecilik hakim olduğu sürece bu saldırıların devam etmesi beklenebilir.

Ve bunun sadece akademik bir rekabetten daha fazlası olabilir; hatta tatsız gerçekleri gizlemek için bir komployla çok daha yakın bir şey. Tanrıların Büyücüleri'ni araştırırken, gerçekleri kontrol etmek istediğim için Allen West ile birkaç e-posta alışverişinde bulundum ve kendisi, Genç Dryas Çarpışması hakkındaki akademik makalelerin çoğunda sorumlu yazar olarak listelenen ekip üyesi. Tartışmalarımız oldukça kapsamlı hale geldi ve bir noktada şöyle yazdı:

> Yeni kitabınızın kuyrukluyıldız hipotezini çok daha geniş bir kitleye açacağını düşünüyorum ve bu gezegenimiz için çok iyi, çünkü bu çarpma konusu sadece geçmiş tarihin ilginç bir konusu değil. Genç Dryas çarpması yıkıcıydı, ancak çok daha küçükleri bugün bir şehri, bölgeyi veya ülkeyi yerle bir edebilir ve NASA ve ESA [Avrupa Uzay Ajansı] tarafından kamuoyuna açıklanandan çok daha sık gerçekleşiyor, ancak giderek artan bir farkındalık var gibi görünüyor.[17]

Etkiler ve özellikle de Genç Dryas etkileriyle ilgili bilgilerin kasıtlı olarak gizlenmesi konusunu ele alarak West'e şu e-postayı gönderdim:

Machine Translated by Google

Yıllar boyunca felaket teşhisliği yapan fikirlerin nasıl da kötü bir şekilde ele alındığını gördükten sonra, eleştirmenlerinizin bu denli kararlı bir düşmanlık sergilemelerine, olayları nasıl çarpıtmalarına ve kuyrukluyıldız teorisi için son "mezar" hakkında sürekli böbürlenmelerine şaşırmamalıyım. Oysa ki bu, aslında bir mezar değil, sadece propaganda! Yine de, eleştirmenlerinizin, "çalışma, devasa bir etki konusunda şüphe uyandırıyor" gibi başlıklar atmak veya "Suriye sahasındaki çarpma teorisi artık geçerli değil" gibi şeyler söylemek için sunduğunuz hayati kanıtları neredeyse bilerek görmezden gelmelerinde tuhaf bir his var içimde!

Acaba dünyanın güvenli ve öngörülebilir bir yer olmasını mı istiyorlar ve ellerindeki belgelerdeki gerçekleri çarpıtarak kendi isteklerini mi gerçekleştirmeye çalışıyorlar? Yoksa ortada başka bir gündem mi var? 18

Batı'nın cevabı ilgi çekiciydi:

Bu kesinlikle bir yönü. Bir eleştirmen bana, "Eğer haklıysan, ders kitaplarını yeniden yazmak zorunda kalacağız!" diye yakındı. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi... [Ama], ilginçtir ki, en sert eleştirmenlerimizden bazıları NASA ve hükümetle bağlantılı. Bir NASA çalışanı bana, çarpma tehditlerine karşı bu muhalefet tavrının NASA'da köklü bir yer edindiğini ve ancak şimdi yavaş yavaş değişmeye başladığını söyledi. NASA onlarca yıl önce asteroitlerin ve kuyruklu yıldızların ciddi bir tehdit olduğunu anladığında, çalışanlarına üst düzey hükümet yetkilileri tarafından riski küçümsemeleri talimatı verilmişti. Hükümet, halkın uzay taşları yüzünden "panikleyip" harekete geçmesini talep edeceğinden endişe ediyordu; oysa NASA bu konuda hiçbir şey yapamıyor ve bunu kabul etmek istemiyordu. Ayrıca, herhangi bir çarpma tehlikesini azaltmaya çalışmak, başka yere aktarmak istedikleri fonları tüketecekti. 19

Karanlık gezgin

Daha 1990 yılında, Genç Dryas kuyrukluyıldızlarının Dünya'ya çarpmasına dair fiziksel ve jeolojik kanıtlar keşfedilmemişken, astrofizikçi Victor Clube ve astronom Bill Napier bu görüş konusunda şu uyarıda bulunmuşlardı:

kozmosu insan ilişkilerinin zararsız bir arka planı olarak ele alan, Akademinin artık sıklıkla savunmayı kendi işi olarak gördüğü ve Kilise ile Devletin de memnuniyetle benimsediği bir görüştür .

Clube ve Napier'in 1990'daki öngörülü görüşlerine göre böyle bir görüş tehlikeliydi çünkü etkisi "insan türünü devekuşundan biraz daha yükseğe, dinozorun kaderini beklemeye" koymaktı. 21

“Akademi”nin bazı üyelerinin Genç Dryas etkisine 22 verdiği tepkilerden de görülebileceği gibi,

Bu hipotez, bu görüş ve Clube ile Napier'in "kozmik güvenliğin büyük yanılsaması" olarak adlandırdığı şey, günümüz dünyasında hâlâ güçlü güçlerdir. Kendi geçmişimiz hakkındaki gerçeklerden çok daha fazlası.

Machine Translated by Google

Ancak, Clube ve Napier'in bulguları ile Kennett, West ve Firestone'un Genç Dryas kuyruklu yıldızının insanlık için gerçekte ne anlama geldiğine dair bulguları arasında ürkütücü bir benzerlik olması nedeniyle tehlikede.

Bu yakınsamanın etkilerini doğru bir şekilde anlamak için, Clube, Napier ve diğerleri tarafından 1980'ler ve 1990'larda yapılan bazı keşifleri gözden geçirmek gerekecektir. Unutmayın ki bu keşifler, Kennett/West/Firestone ekibinin Genç Dryas çarpışmaları üzerine daha sonraki çalışmalarından tamamen bağımsızdır. Uzun lafın kısası, On Birinci Bölüm'de de belirttiğim gibi, bu keşiflerin asıl anlamı, 12.800 yıl ile 11.600 yıl önce arasında dünyanın çehresini değiştiren kuyrukluyıldızla işimizin henüz bitmemiş olması ihtimalidir; hatta oldukça muhtemeldir.

Clube ve Napier'in, merhum Sir Fred Hoyle ve matematikçi ve astronom Profesör Chandra Wickramasinghe'n de önemli katkılarıyla gerçekleştirdikleri çalışma, Genç Dryas kuyruklu yıldızının, yaklaşık 30.000 yıl önce iç güneş sistemine giren ve güneş tarafından yakalanarak dünyayla kesişen bir yörüngeye fırlatılan, bir zamanlar çapı belki de 100 kilometreye kadar ulaşan çok daha büyük ve dev bir kuyruklu yıldızın yalnızca bir parçası olabileceği ürpertici olasılığını gündeme getirdi. Sonraki 10.000 yıl boyunca nispeten sağlam kaldı. Ardından yaklaşık 20.000 yıl önce, yörüngesi boyunca bir yerde onu tek bir ölümcül ve potansiyel olarak dünyayı öldürebilecek nesneden, çapı 5 kilometreden 1 kilometreye veya daha azına kadar inen ve her biri kendi başına küresel bir felakete neden olma kapasitesine sahip olan birden fazla nesneye dönüştüren büyük bir "parçalanma olayı" geçirdi. [23]

Kanıtlar, 12.800 yıl önce dünyaya çarpan bu ölçekteki birkaç parçanın olduğunu gösteriyor. [24] 11.600 yıl önce kuyruklu yıldızın enkaz akışını tekrar geçtiğimizi Genç Dryas'a neden olan, Genç Dryas'ı sona erdiren eşit derecede dramatik etkilere sahip ve—[25]sonunda— gelecekte [26] “Bu eşsiz enkaz fazla karşılaşma bekleyebileceğimiz . Clube ve Napier'in yazdığı gibi, kompleksi”nin kalan parçalarla daha “şüphesiz şu anda dünyanın karşı karşıya olduğu en büyük çarpışma tehlikesidir.” [27] Taurid meteor akışı, yerdeki

gözlemcilere Boğa takımyıldızından geliyormuş gibi görünen “kayan yıldız” sağanakları ürettiği için böyle adlandırılır ve orijinal dev kuyruklu yıldızın devam eden parçalanmasının en bilinen ve en iyi bilinen ürünüdür Akış, Dünya yörüngesinin tamamını kaplar—300 milyon kilometreden fazla bir mesafe—onu iki yerden keser; böylece gezegen yılda iki kez içinden geçmek zorundadır: Haziran sonu ve Temmuz başında (“kayan yıldızlar” gün ışığında görüldükleri için görünmez olduklarında) ve yine Ekim sonundan [28] Dünya, muhteşem bir “Cadılar Bayramı havai fişek” gösterisinin yapıldığı Kasım ayına doğru hareket ettiğinden. Yörüngesi boyunca kilometreden fazla yol kat ettiğinden ve her geçiş yaklaşık on iki gün sürdüğünden, her gün 2,5 milyon Taurid akıntısının en az 30 milyon kilometre "genişliğinde" veya "kalınlığında" olduğu açıktır. Nitekim, Dünya'nın bu iki dönemde karşılaştığı şey, parçalanmış molozlardan oluşan bir tür "tüp" veya "boru" olarak düşünülebilir; tıpkı devasa bir simit gibi. Böyle bir şeklin geometrik adı "torus"tur.

"Kayan yıldızlar" zararsızdır; atmosferde yanan küçük meteorlardan başka bir şey değildir. Öyleyse neden bir meteor akışı konusunda en ufak bir endişe duymalıyız? Gökbilimciler tarafından keşfedilen elli kadar farklı ve ayrı meteor akışı söz konusu olduğunda -Leonidler-

Machine Translated by Google

Perseidler, Andromedidler vb. - bu sorunun cevabı, çoğu durumda muhtemelen hiçbir tehlike olmadığı ve korkulacak bir şey olmadığıdır. İçerdikleri parçacıkların çoğu gerçekten çok küçük olduğundan, Dünya için herhangi bir tehdit oluşturmazlar.

Ancak Tauridler söz konusu olduğunda durum tamamen farklı. Clube, Napier, Hoyle ve Wickramasinghe'in de gösterdiği gibi, Taurid akıntısı, bazen gözle görülebilen, bazen de toz bulutlarıyla örtülü, çok daha büyük kütleli maddelerle dolup taşıyor ve bunların hepsi uzayda muazzam hızlarda uçarak yılda iki kez, saat gibi düzenli bir şekilde, Dünya'nın yörüngesiyle kesişiyor. Taurid ailesinin devasa ve ölümcül üyeleri arasında, çapı yaklaşık 5 kilometre olduğu tahmin edilen Encke Kuyrukluyıldızı da bulunuyor. Ancak Encke Kuyrukluyıldızı yalnız değil. Clube ve Napier'e göre şunlar da var:

> Taurid meteor akıntısı içinde yörüngede dönen, çapı bir kilometreden büyük bir ila iki yüz asteroit. Son derece büyük bir cismin parçalanmasından geriye kalan enkaza baktığımız açıkça görülüyor. Parçalanma veya parçalanma dizisi, son yirmi veya otuz bin yıl içinde gerçekleşmiş olmalı, aksi takdirde asteroitler iç gezegen sistemine yayılmış ve artık bir akıntı olarak tanınamaz hale gelmiş olurdu. [29]

Kuyrukluyıldız Encke'ye ek olarak, akıntıda en az iki kuyrukluyıldız daha var: Çapının yaklaşık beş kilometre olduğu düşünülen Rudnicki ve çapı yaklaşık 1,5 kilometre olan Oljiato adlı gizemli bir nesne. [30] Başlangıçta bir asteroit olduğuna inanılan bu son derece karanlık, Dünya'yı geçen mermi bazen teleskopta görülebilen uçuculuk ve gaz çıkışı belirtileri gösteriyor ve çoğu gökbilimci artık onu uyanma sürecinde olan hareketsiz bir kuyrukluyıldız olarak görüyor. Uzun bir süre hareketsiz kaldığı, sonra aniden hayata döndüğü ve ilk olarak 1876'da [32] gökbilimci tarafından görüldüğü biliniyor. [31] Encke Kuyrukluyıldızı'nın kendisi Artık, uzun döngüler halinde, düzenli olarak, atıl ve değişken halleri arasında geçiş yaptığı anlaşılmıştır.

Clube ve Napier'in araştırmaları onları, Kuyrukluyıldız'ın henüz keşfedilmemiş bir arkadaşı olduğuna ikna etmişti. Encke, Taurid meteor akışının tam kalbinde yörüngededir. Olağanüstü [33] Bu nesnenin bir şey olduğuna inanıyorlar boyutu, bir kuyruklu yıldız olması ve Encke ve Oljiato gibi bazen -çok uzun süreler boyunca- kendini kapatması, bu durumun nedenleridir. Bu durum, gaz salınımı sırasında içinden sürekli olarak fışkıran zift benzeri katranların o kadar bol hale gelmesiyle gerçekleşir ki, çekirdeğin tüm dış yüzeyini kalın, sertleşen bir kabukla kaplar ve onu tamamen kapatır -belki de bin yıl boyunca. [34] Dışarıda, akkor "koma" ve kuyruk kaybolduktan ve görünüşte hareketsiz nesne saniyede onlarca kilometre hızla uzayda sessizce yol aldıktan sonra her şey sessizliğe bürünür. Ancak çekirdeğin merkezinde aktivite devam eder ve giderek basınç artar. Tahliye vanası olmayan aşırı ısınmış bir kazan gibi, kuyruklu yıldız sonunda içeriden patlar ve her biri Dünya'yı tehdit eden ayrı kuyruklu yıldızlara dönüşebilecek parçalara ayrılır.

Hesaplamalar, Taurid Deresi'nin kalbindeki bu şu anda görünmeyen cismin çapının 30 kilometreye kadar çıkabileceğini gösteriyor. [35] Dahası, ona başka büyük parçaların da eşlik etmesi muhtemel. Bergamo Üniversitesi'nden Profesör Emilio Spedicato'ya göre:

Machine Translated by Google

Gözlemlenmesine yol açabilecek geçici yörünge parametreleri tahmin edilmektedir. Yakın gelecekte (yaklaşık 2030 yılı civarında), Dünya'nın torusun parçaları içeren kısmından tekrar geçeceği ve geçmişte insanlığı önemli ölçüde etkileyen bir karşılaşmanın yaşanacağı öngörülmektedir .

Yeniden doğuş

2030 yılı, elbette, Maya takvimi ve Göbekli Tepe'deki 43. Sütun'un işaret ettiği tehlike penceresindedir. 65 milyon yıl önce dinozorları öldüren asteroit yalnızca 10 kilometre çapındaydı, ancak küresel bir ateş fırtınası başlattı ve dünyayı sonsuza dek değiştirdi. 30 kilometre çapında bir cisimle çarpışma, en azından bildiğimiz şekliyle medeniyetin sonu ve hatta belki de bu gezegendeki tüm insan yaşamının sonu anlamına gelecektir. On Birinci Bölüm'de belirtildiği gibi, sonuçları kesinlikle 12.800 yıl önce, bugün dünyada stoklanmış tüm nükleer cihazların birleşik patlayıcı gücünün bin katına sahip olan ve bizi bir tür olarak hafızasını kaybetmiş, öncesini hatırlamayan çocuklar gibi yeniden başlamak zorunda bırakan Genç Dryas etkilerinden kat kat daha büyük olacaktır.

Ancak, böyle olmak zorunda değil. Her şeyden önce, evren bizi bağışlayabilir. O simidi geçmeyi, gözleriniz bağlı bir şekilde yürüyerek altı şeritli bir otoyolu geçmeye benzetebilirsiniz. Neyse ki sizin için yolda çok fazla yoğun trafik yok, bu yüzden yılda iki kez otoyoldan geçmeniz gerekse de genellikle çok fazla şeye çarpmıyorsunuz. Ancak bazı geçişleri diğerlerinden daha riskli yapan şey, büyük kamyonların ve diğer yoğun trafiğin yer yer kümeleşme ve yığılma eğiliminde olmasıdır. Clube ve Napier'in hesaplamalarıyla yaptıkları şey, Taurid "otoyolundaki" bilinen nesnelerin yörüngelerini geriye doğru izlemek, şimdi ve önümüzdeki on yıllar boyunca geçişlerimizin çok tehditkar "yoğun trafik" ile bir dizi çarpışma riskinin büyük ölçüde arttığı konusunda bir uyarıda bulunmaktır.

Tam da böyle bir çarpışma serisinin 12.800 yıl önce ile 11.600 yıl önce meydana geldiğine ve tüm Taurid cisimlerinin oluşumuna yol açan ata dev kuyrukluyıldızın parçalanmasının buna sebep olduğuna dair kanıtlar, en azından zihinlerimizi odaklamalıdır. Artık yalnızca milyonlarca yıllık aralıklarla gerçekleşen bir şeyle değil, tarihsel zaman çerçevesinde hâlâ gelişmekte olan, yıkıcı bir süreç gibi görünen bir şeyle karşı karşıyayız.

Yine de umudumuzu kaybetmemize veya değerli hayatlarımızın tek bir anını bile karamsarlığa ve felakete kapılıp harcamamıza gerek yok. Buzul Çağı'nda bir medeniyetin geliştiğine ve daha ilkel kültürlere sihir gibi görünen ileri bilimlerde ustalaştığına ikna olsam da, bizim teknolojik gelişim yolumuzu izlediğine inanmıyorum. Bu yolun birçok olumsuz sonucu var, ancak bizi kayıp medeniyetin açıkça sahip olmadığı yeteneklerle donatıyor; özellikle de yakın kozmik çevremize müdahale etme ve insanlığın varlığını tehdit eden asteroitleri ve kuyrukluyıldızları saptırma veya yok etme yeteneği.

Yapmamız gereken şey, sonuçta tek bir tür, tek bir halk, tek bir aile olduğumuzu ve enerjimizi "Tanrı", "ülke", siyasi ideoloji veya bencil açgözlülük adına kanlı kan davalarına harcamak yerine, hayatımızın her alanında korku ve kargaşanın yerini sevgi ve uyumun alması ve böylece insan geleceğini güvence altına alabilmemiz için zamanın geldiğini kabul etmektir. Bunu yapacaksak,

Machine Translated by Google
Aynada kendi yansımamızı aramayı bırakıp, bunun yerine evrene bakmayı öğrenmeliyiz; nefreti ve şüpheyi kovmalı ve kaynaklarımızı, zekamızı ve yeteneklerimizi insanlığın kurtuluşu için büyük bir çabada birleştirmeyi öğrenmeliyiz.

Kısacası, bilincin ve bilincin muhteşem armağanının tüm gizemine uyanmamız gerekecek.

artık onu bir an bile daha fazla israf etmememiz gerektiğini anlıyoruz.

Maya takviminin vaadi de buydu: Bugün hayatta olan bizler, insan bilincinin yeni bir çağının eşiğinde olacağız. Eğer bu çağı, beraberinde getirdiği tüm anlamlarla birlikte doğurabilirsek, Genç Dryas kuyruklu yıldızının kalan parçalarının dünyayı harap etmesini önlemek çocuk oyuncağı olacak ve bu süreçte, belki de 12.000 yıldan uzun bir süre sonra ilk kez, gerçekte kim olduğumuzu keşfedeceğiz.

Bu bizim tercihimiz.

Her zaman böyle olmuştur.

Önümüzde kendimizden başka hiçbir şey duramaz.

Machine Translated by Google

1. Ön planda D Alanı ile Göbekli Tepe'nin genel görünümü.

Machine Translated by Google

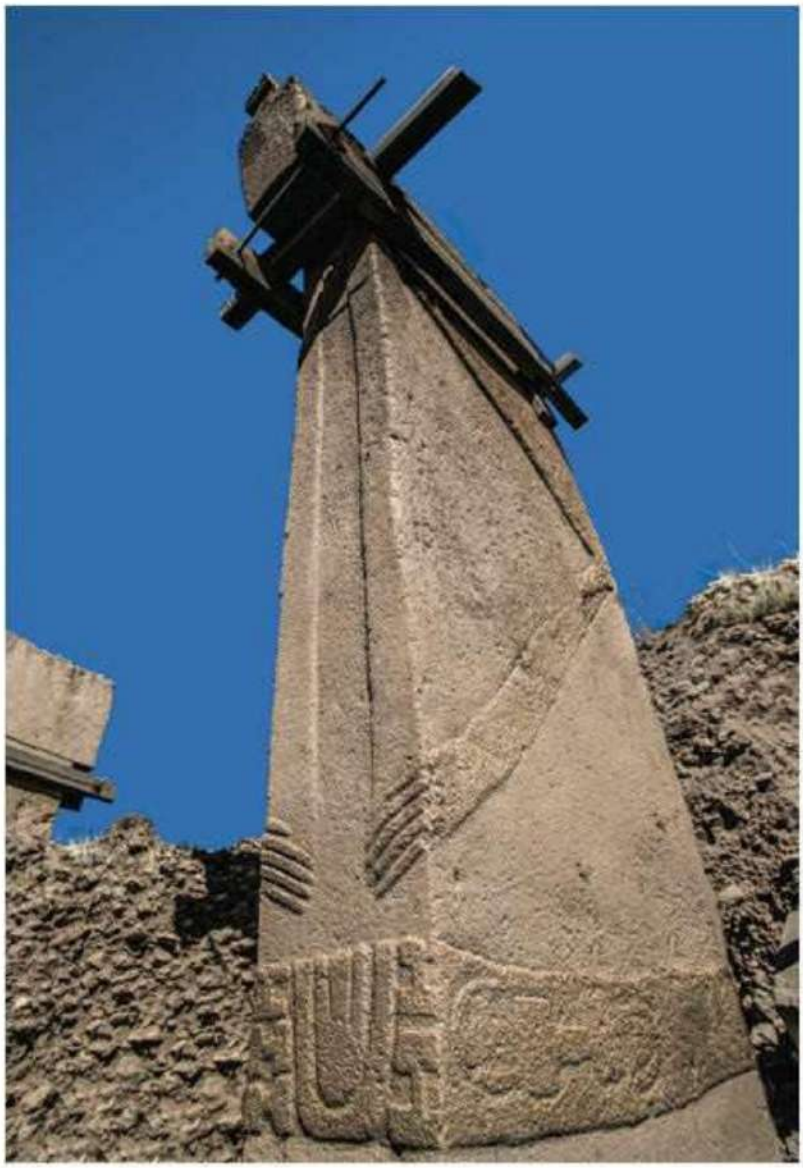
2. Sol tarafta gizemli 43. Sütun'un bulunduğu D Ek Binası.

Machine Translated by Google

3. Yazar, 2013 yılında Göbekli Tepe'de Profesör Klaus Schmidt ile birlikte. Profesör Schmidt (resmin solunda) 2014 yılında vefat etti.

Machine Translated by Google

4. Doğu orta sütun, D Bölümü.

Machine Translated by Google

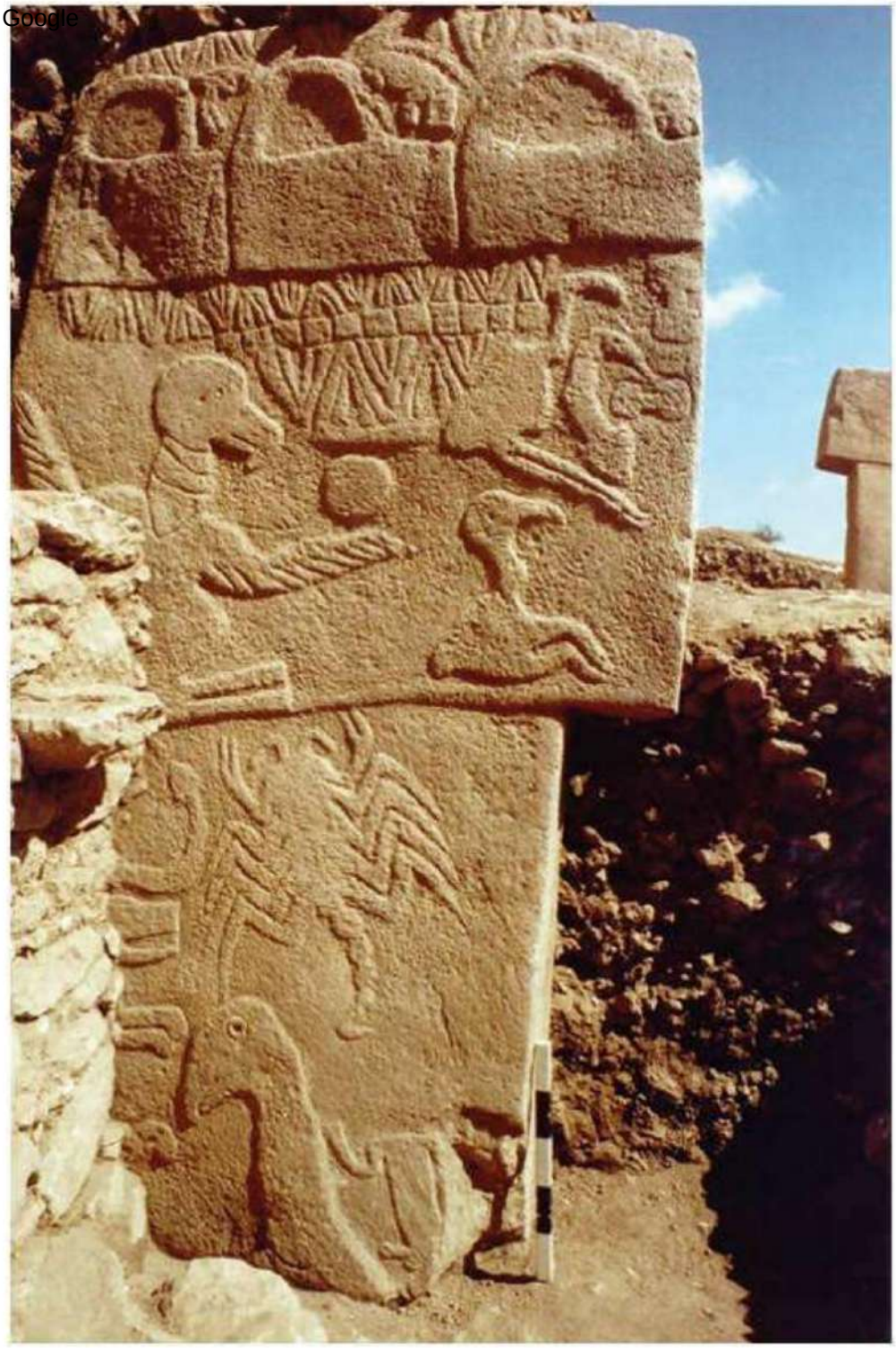
5. Sütun kaidesi.

Machine Translated by Google

6. Sütun figürünün kemerinin batı tarafından detay.

Machine Translated by Google

7. Göbekli Tepe'deki D Bölümü'ndeki 43 numaralı sütun. Bu ilk fotoğraf, kazıcı Klaus Schmidt tarafından çekilmiştir. Daha sonra, akrebi gösteren sütunun alt kısmı yeniden gömülmüştür.

Machine Translated by Google

8. Göbekli Tepe B Alanı.

Machine Translated by Google

9. Yazar, Göbekli Tepe'deki taş ocağında terk edilmiş, tamamlanmamış T biçimli sütunla.

Machine Translated by Google

10. Yazar, Endonezya'daki Gunung Padang'da Boston Üniversitesi'nden jeologlar Robert Schoch (solda) ve Danny Natawidjaja (ortada) ile birlikte piramidin iç kısmının taramalarını inceliyor.

Machine Translated by Google

11. Yazar Danny Natawidjaja ile Gunung Padang'da.

Machine Translated by Google

12, 13. Gunung Padang'daki başlıca terasların genel görünümü. Bu haliyle alan, arkeoloji tarafından bir asırdır bilinmektedir. Ancak, 2011 yılında jeofizik araştırma çalışmaları başladığında, terasların altında gizli yapılar ve çok daha eski yapı katmanları olduğu anlaşılmıştır

Machine Translated by Google

14. Yazar, Dry Falls'ta Randall Carlson ile birlikte.

Machine Translated by Google

15. Wallula Gap, “suların toplanması”, kabuk ve arka planda “İkiz Kız Kardeşler”.

Machine Translated by Google

16. Camas Prairie'nin dev akıntıları, bazıları elli metreden daha yüksekte dalgalanıyor.

Machine Translated by Google

17. “Boulder Park”, Washington Eyaleti. Buzul Çağı'nın sonundaki büyük seller, 10.000 ton ve üzeri devasa kayaları buzdağlarıyla buraya taşımıştır.

Machine Translated by Google

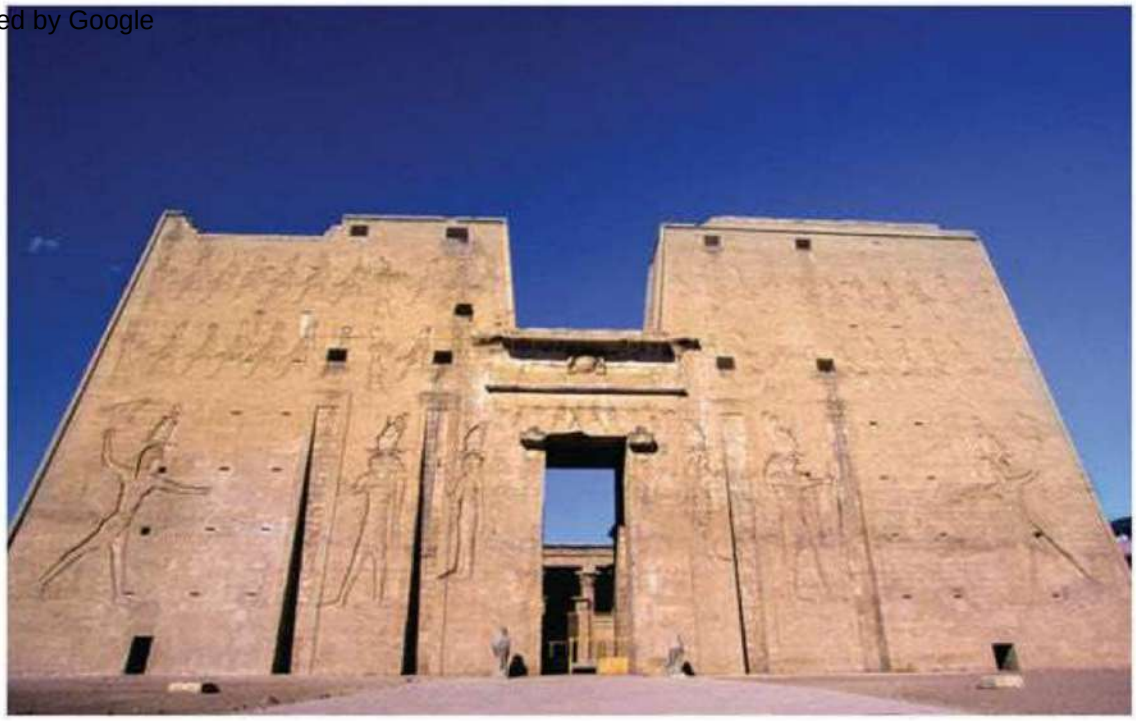
18. Ermenistan'daki Zvarnots Katedrali'nin kalıntıları üzerinden Ağrı Dağı'nın görünümü.

Machine Translated by Google

19. Giriş geçidi ve taş kapı—Derinkuyu yeraltı “şehri”, Türkiye.

Machine Translated by Google

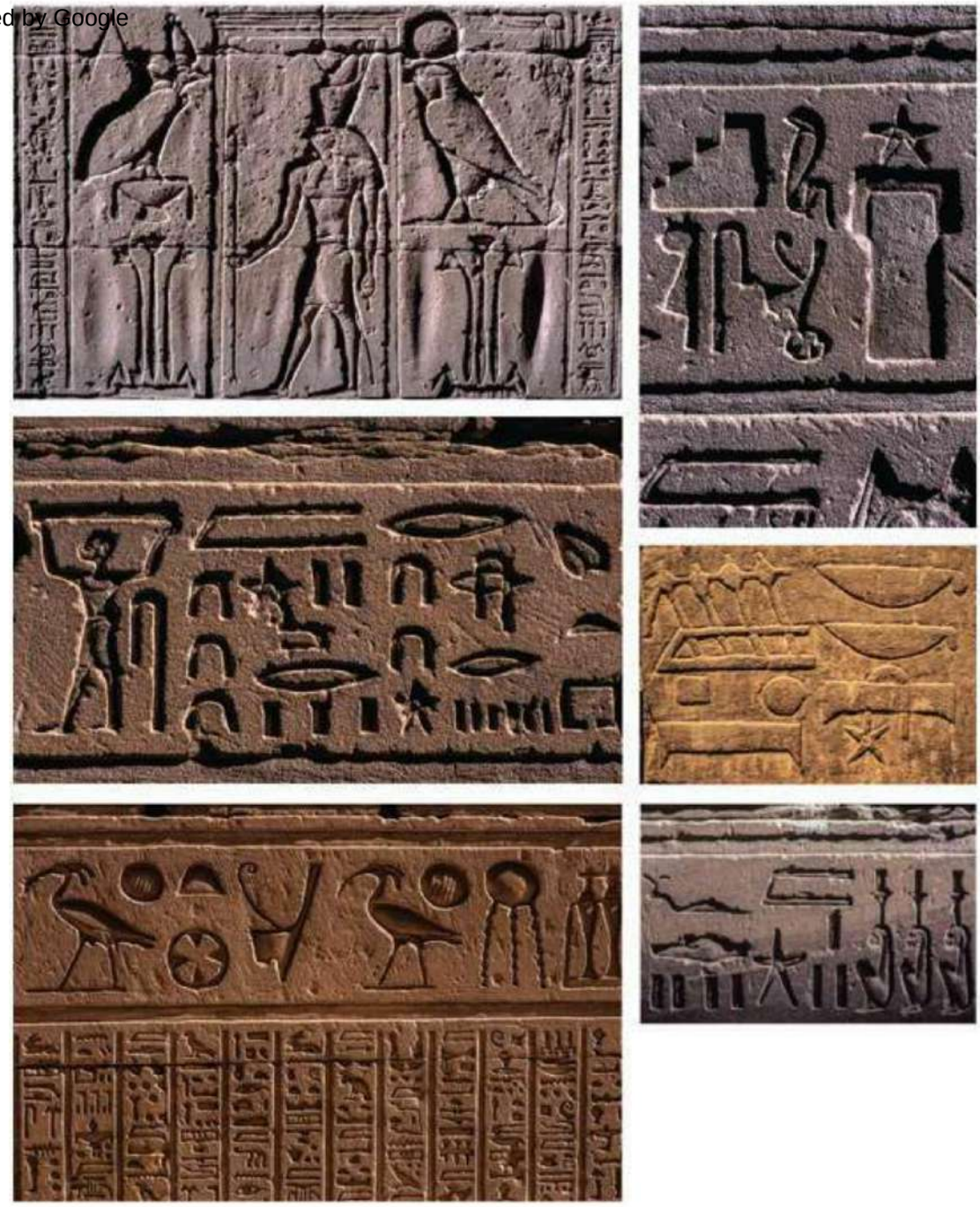
20. Yukarı Mısır'daki Edfu'daki Horus Tapınağı.

Machine Translated by Google

21. Gizemli Edfu Yapı Metinleri'nden bir kesit. Metinler, "ilk çağın" "tanrılarının" denizciler ve denizciler olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Ada vatanlarının yıkılmasından sonra gemilerle dünyayı dolaştıkları söyleniyor.

Machine Translated by Google

22–27. Edfu'daki Horus Tapınağı'ndan Gizemli Yapı Metinleri ve Sahneleri.

Machine Translated by Google

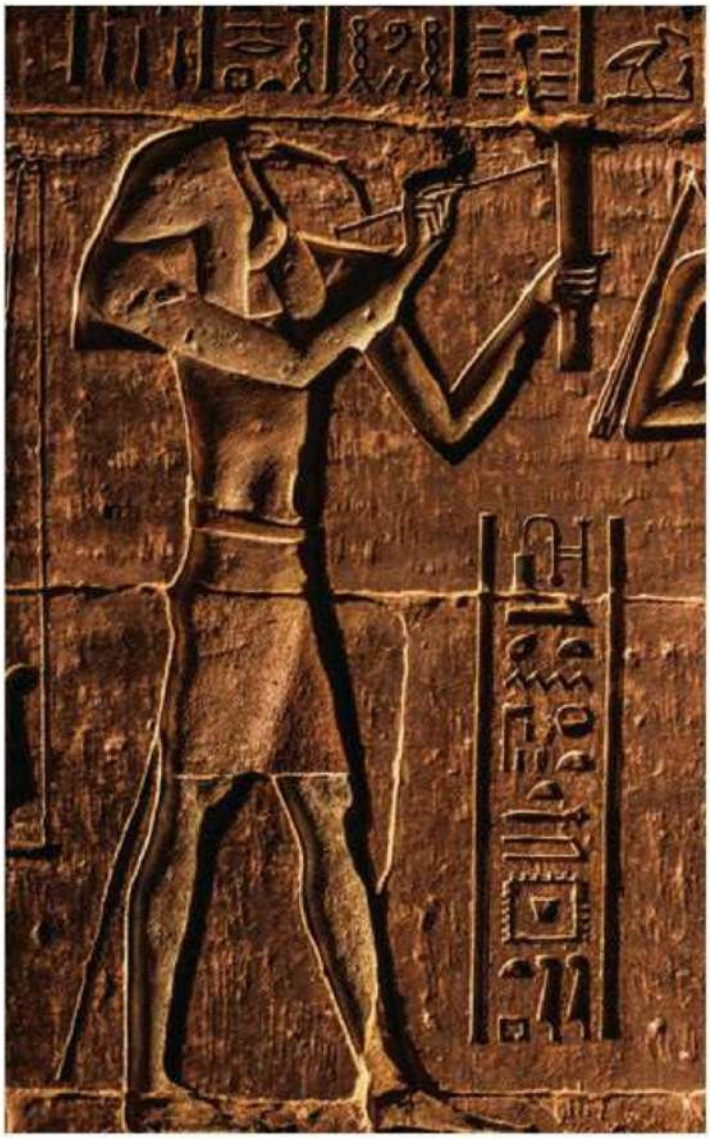
28. Edfu'daki Horus Tapınağı'ndan bir sahne. Horus, su aygırı kılığına giren rakibi Set ile savaşıyor.

Machine Translated by Google

29. Edfu hiyeroglifleri.

Machine Translated by Google

30. Yedi Bilge'nin sözlerini yazan tanrıların yazıcısı Thoth.

Machine Translated by Google

31, 32. Mısır'ın Giza Platosu'ndaki astronomik olarak hizalanmış anıtlar: "Gökten inen bir kitap" mı?

Machine Translated by Google

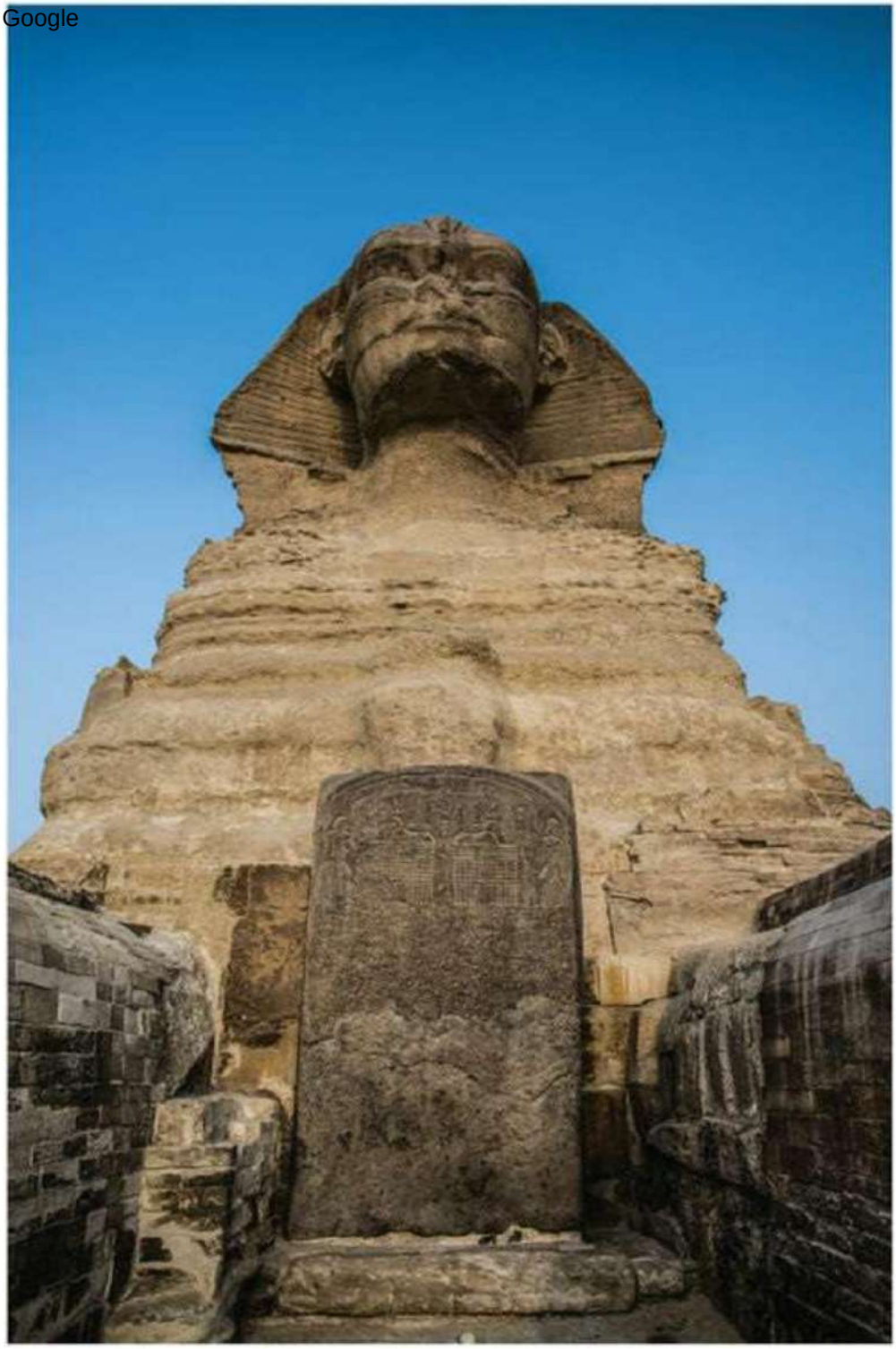
33. Sfenks ve Tapınaklarının havadan görünümü.

Machine Translated by Google

34. “Vadi Tapınağı”nın antik megalitik kireçtaşı çekirdeği. Bloklarının ağırlığı 100 tona kadar ulaşıyor.

Machine Translated by Google

35. Pençelerinin arasında “Rüya Steli” bulunan Sfenks.

Machine Translated by Google

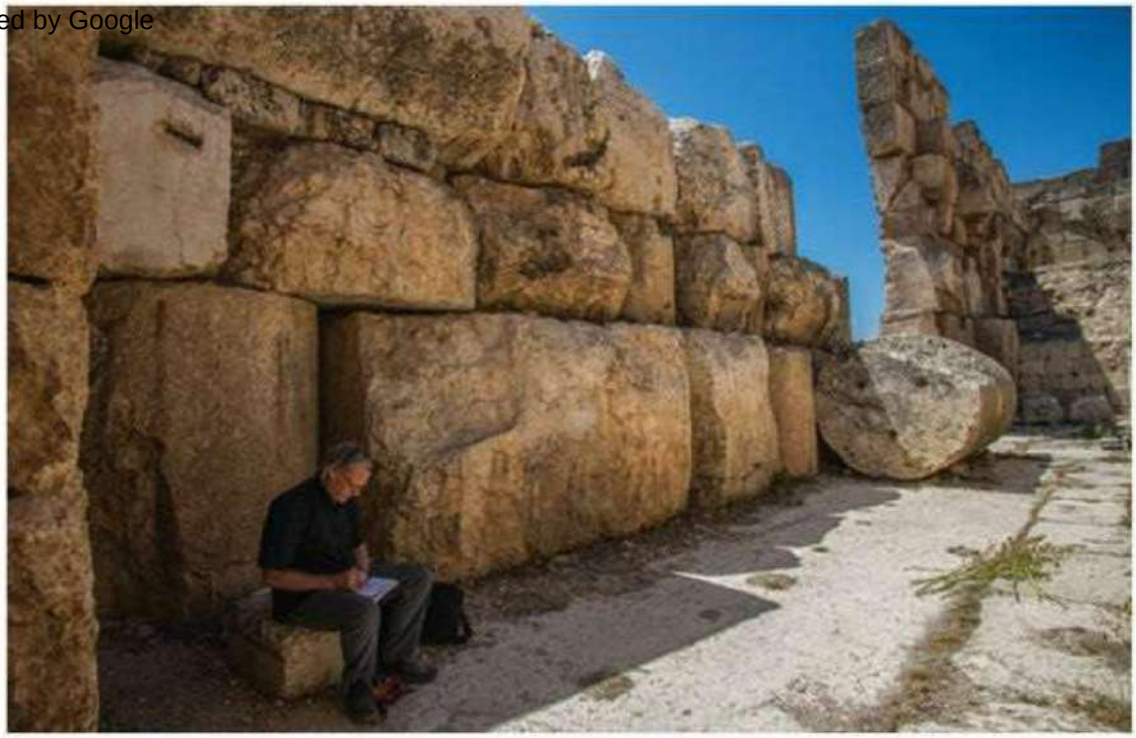
36. “Vadi Tapınağı”nın granit unsurları, Hanedanlık döneminde, önceden var olan kireçtaşı yapıya eklenmiştir.

Machine Translated by Google

37. “Vadi Tapınağı”nın devasa kireçtaşı blokları, Sfenks yapılırken Sfenks’in gövdesinin etrafında
çıkarılmış olup, dolayısıyla aynı kültürün eseridir.

Machine Translated by Google

38. Yazar, Baalbek'te, ayaklarının dibinde en güneydeki Triliton bloğuyla. Arkasındaki, Triliton'un üzerine inşa edilmiş duvar, daha sonraki bir Arap tahkimatıdır.

Machine Translated by Google

39. Jüpiter Tapınağı'nın platformunu çevreleyen, ancak platforma değmeyen U şeklindeki megalitik duvarın batı tarafındaki üç büyük Trilithon bloğu.

Machine Translated by Google

40. Yazarın sağ ayağı, Trilithon'un altındaki temellerde blok olarak kullanılan bir Roma sütun tamburu parçasının önüne yerleştirilmiştir.

Machine Translated by Google

41. Roma sütun tamburu Alman Arkeoloji Enstitüsü tarafından kazılmış ve ölçülmüştür. Enstitü, bunun daha sonra Araplar tarafından temellere yapılan onarımların sonucu olamayacağına ve bu nedenle Trilithon'un Romalılar tarafından yapılmış olması gerektiğine inanmaktadır.

Machine Translated by Google

42. Arapların Baalbek'te geri dönüştürülmüş Roma malzemeleri kullanarak inşa ettiği bir sur duvarı. Kemerin sağına yatay olarak yerleştirilmiş sütun tamburuna dikkat edin.

43. Arap sur duvarındaki geri dönüştürülmüş sütun tamburunun yakın çekimi. Tamburun, Trilithon'un altındaki temellerdeki sütun tamburu gibi, üstte ve altta mükemmel bir şekilde düzleştirildiğine dikkat edin. Arapların blokları bu kadar kesin bir şekilde kesmek ve yerleştirmek için teknik uzmanlığa sahip olmadıkları argümanı bu nedenle hiçbir anlam ifade etmiyor.

44. Jüpiter Tapınağı'nın platformunu çevreleyen U şeklindeki megalitik duvarın kuzey kolu.Platformun kendisinin (resmin sağ tarafı) inşa edildiği blokların daha küçük boyutuna dikkat edin.

45. U şeklindeki megalitik duvarın güney kolunda duran yazar, arkasındaki platformun kenarında Jüpiter Tapınağı'nın kalan altı sütunu ile birlikte.

46. Yazar, ölçek açısından, Baalbek'teki taş ocaklarında hala yerinde bulunan 970 tonluk "Hamile Kadın Taşı" üzerinde duruyor. Altında, solda görünen blok, 2014 yılında yeni kazıldı ve 1.650 ton ağırlığında olduğu tahmin ediliyor.

47. Taş ocaklarında 1.250 ton ağırlığında üçüncü bir blok.

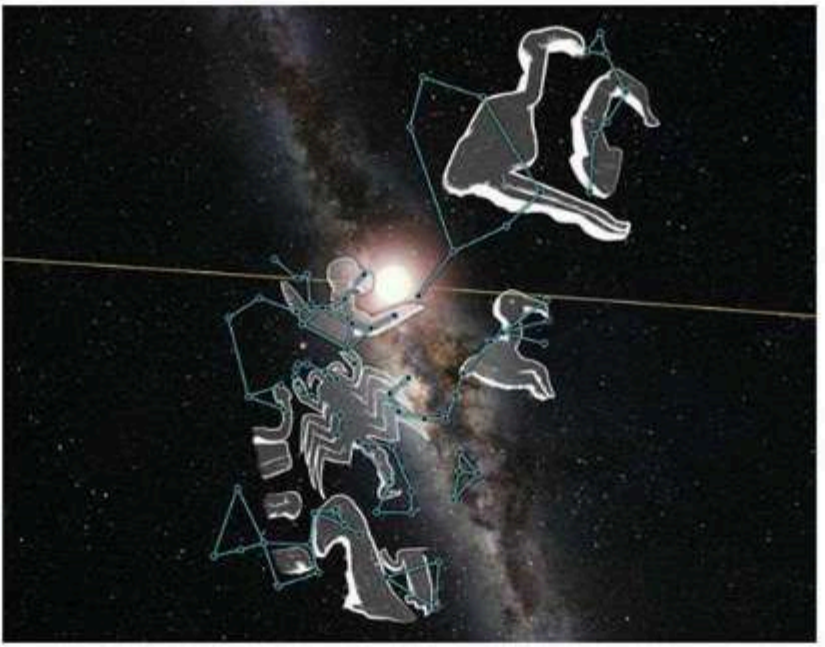
48. Gömülü megalitik sütunların uçları, Göbekli Tepe'nin kardeş yeri olan Karahan Tepe'deki bir yamaçtan dışarı çıkıyor.

49. Harran'daki "Astronomik Kule". Mevcut haliyle İslami dönemden kalmadır, ancak Sabiilerin Ay Tanrısı'na adanmış bir tapınağın içinde duran daha eski bir kulenin yerini işgal eder.

50. Göbekli Tepe'deki Sütun 43'te tasvir edilen gökyüzü alanının bugün tasavvur ettiğimiz şekliyle takımyıldızları.

51. Göbekli Tepe'deki Sütun 43'ün figürleri üzerinde yer alan aynı takımyıldızlar. Bölüm 15 ve şekil 50'deki tartışmaya bakın.

52. Göbekli Tepe'nin ürkütücü kireçtaşı "Totem Direği" – karmaşık, melez bir varlık.

53. "Urfa Adamı", dünyanın herhangi bir yerinde hayatta kalmış en eski üç boyutlu insan figürü heykeli. Göbekli Tepe ile aynı döneme tarihlenmektedir ve yakınlarda bulunmuştur. Ellerin pozisyonunun, Göbekli Tepe'nin T şeklindeki antropomorfik sütunlarının el pozisyonlarıyla eşleştiğine dikkat edin (bkz. örneğin, levha 4).

54. İsa Gamarra'ya göre İnkalardan binlerce yıl önce inşa edilen Sacsayhuaman'daki dev "yapboz" duvarları.

55. Loretto Caddesi, Cuzco. Farklı mimari tarzlar, farklı kültürlerin çalışmalarını önerir.

56. İnkalar tarafından inşa edildiği bilinen Bakireler Tapınağı'nın alt mimarisi.

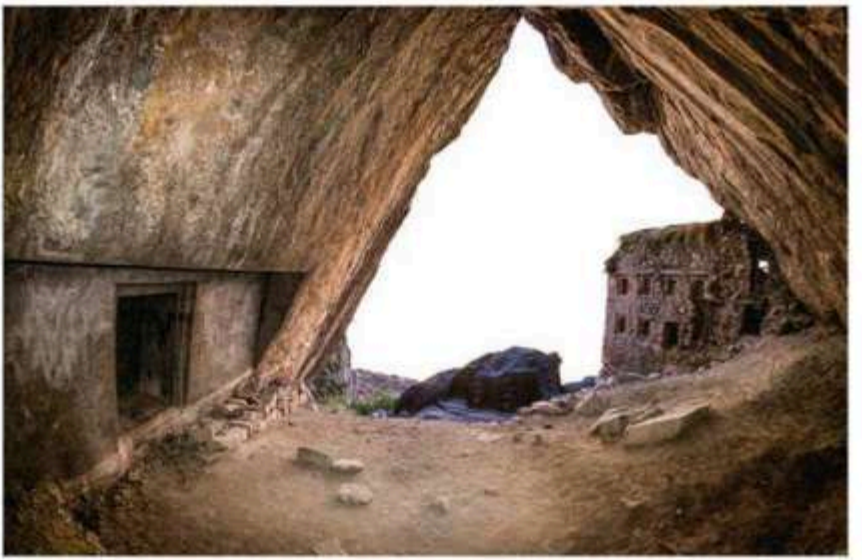
57. Cuzco, Peru yakınlarında.

58. Alaca Höyük, Türkiye. Aynı tarih öncesi megalitik kültürün her iki yerde de iş başında olması mümkün mü?

59. Yazar, Pisac'ta Jesus Gamarra ile birlikte.

60. Mağara tapınağı. Burada ve Pisac'ta belirgin olan farklı mimari tarzlar, farklı kültürlerin çalışmalarının göstergesidir. Gamarra'nın görüşüne göre, her şeyi İnkalara atfetmek saçmadır.

61. Cutimbo, Peru.

62. Göbekli Tepe, Türkiye.

63. Cutimbo.

64. Göbekli Tepe.

65. Cutimbo.

66. Göbekli Tepe.

67. Göbekli Tepe.

68. Cutimbo.

69. Yazar, Cuzco yakınlarındaki "Ay Tapınağı"nda yüksek kabartma olarak oyulmuş, tuhaf bir şekilde büyük başlı yılanı inceliyor.

70. Göbekli Tepe'de yüksek kabartma olarak oyulmuş tuhaf büyük başlı yılan.

71. Sol: Cutimbo. 72 ile karşılaştırın. Sağda: Göbekli Tepe.

73. Paskalya Adası.

74. "Urfa Adamı", Türkiye.

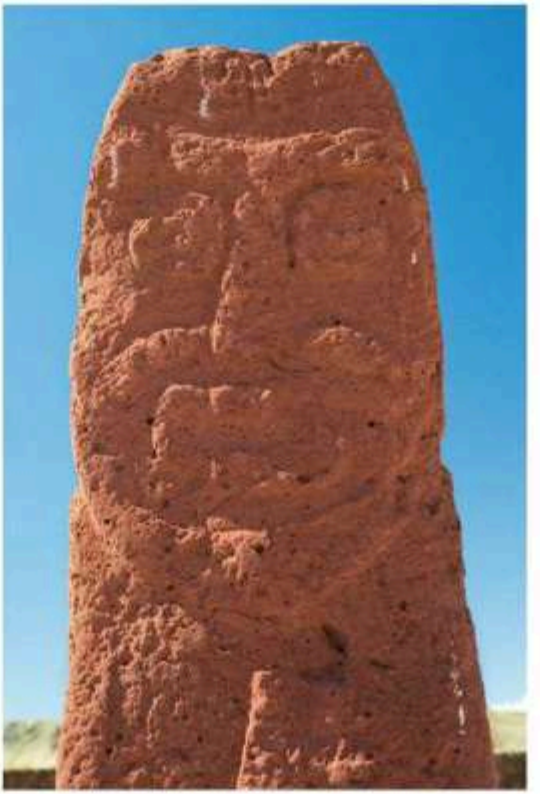
75. "H" Blokları, Tiahuanaco.

76. Göbekli Tepe sütun figürü. 73, 74 ve 76'daki benzer el pozisyonlarına dikkat edin. 75 ve 76'daki "H" motifine dikkat edin.

77. Eski bir Paskalya Adası başının bir inşaat bloğu olarak geri dönüştürülmesi, duvarın figürlerden çok daha genç olduğunu gösteriyor.

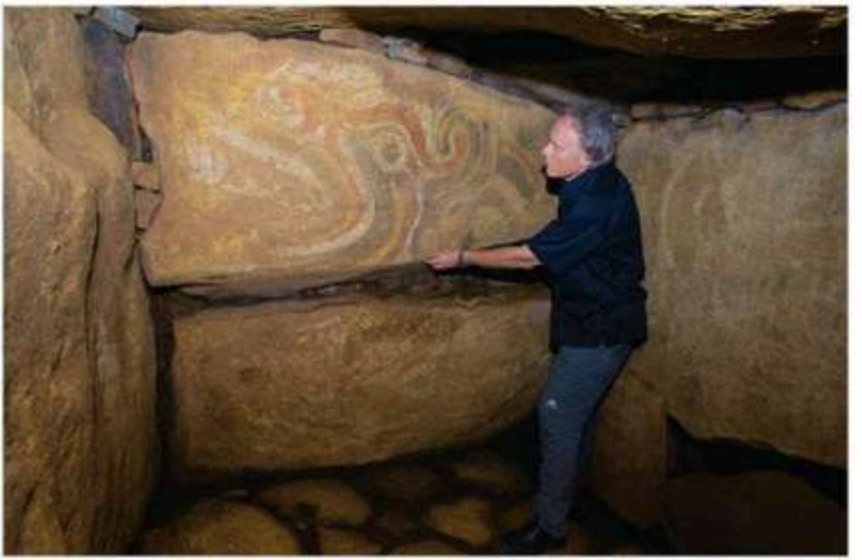
78. Tiahuanaco'daki Viracocha'nın sakallı yüzü.

79. Sakallı Paskalya Adası başı, Rano Raraku taş ocağı. Taş ocağındaki figürlerin cesetleri, 30 metreye kadar tortuya gömülüdür ve bu da büyük bir antik çağa işaret eder.

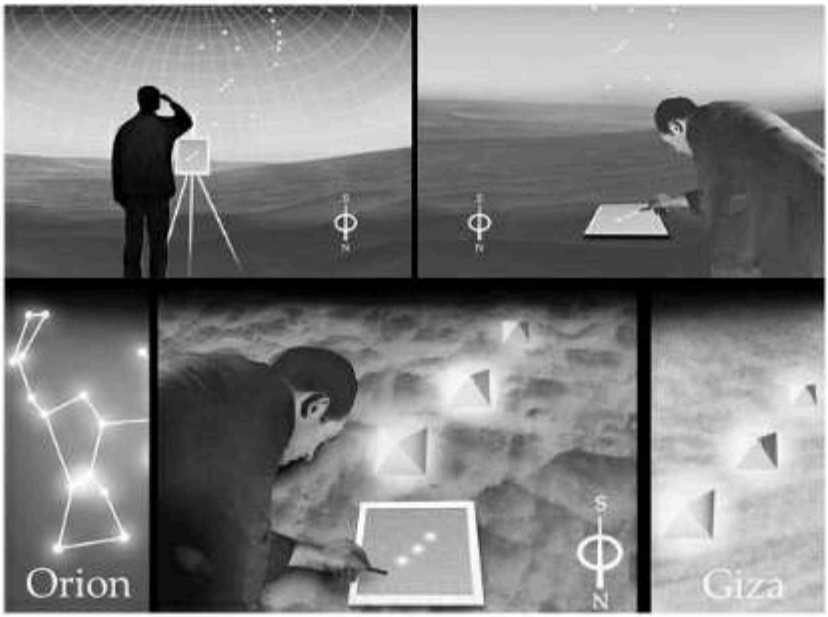

80. Watu Palindo, "Bada Vadisi'nin Bilgesi", Sulawesi, Endonezya.

81. Sumatra, Pagar Alam yakınlarındaki boyalı megalitik oda.

Ekler

Şekil 73: Orion Korelasyonu "baş aşağı" değildir. Buna sadece sanatsal bir proje olarak bakarsak - Orion'un kuşağının üç yıldızının bir resmini (veya üç boyutlu modelini) yapın ve sonra bu resmi (veya modeli) en doğal şekilde önümüze koyun - yerdeki üç piramidin konumlarıyla tam olarak eşleştiğini / ilişkili olduğunu göreceğiz.

Ek I

Orion korelasyonu baş aşağı değil

Modern gökbilimciler gökyüzünü tepede kavisli bir kubbe olarak görürler. Yani karşıdaki grafikteki ressam güneye Orion'a bakıyor ve Orion korelasyonu, Orion'un kuşağındaki üç yıldızın yerdeki üç piramit tarafından temsil edildiğini söylüyor. En alttaki yıldız Büyük Piramit ile, ortadaki yıldız Kefren Piramidi (ikinci piramit) ile ve en yüksek yıldız Menkaure Piramidi (piramitlerin üçüncü ve en küçüğü ile temsil edilir, tıpkı en yüksek yıldızın görsel olarak üç yıldızın en küçüğü - en az parlak olması gibi).

Şimdi, yerdeki Büyük Piramit üçünün en kuzeyinde, ikinci piramit tabii ki ortada ve üçüncü piramit üçünün en güneyinde yer alıyor. Los Angeles'taki Griffiths Gözlemevi'nden Ed Krupp gibi gökbilimcilerin itirazı, gökyüzünün tepede kavisli bir kubbe olduğu şeklindeki modern sözleşmelerine dayanmaktadır. Gökyüzünü bu şekilde bakarsanız, Orion korelasyonuna göre Menkaure Piramidi ile temsil edilen en yüksek yıldız aslında en kuzeydeki yıldızdır (güneye baktığımızı unutmayın, gökyüzünün tepeden kıvrıldığı hayal edilir - bu yüzden ne kadar yükseğe çıkarsanız, diyagramdaki ressamın arkasındaki gökyüzünün kuzey kutbuna o kadar yaklaşırsınız), ve Orion'a göre Büyük Piramit ile temsil edilen en alttaki yıldız aslında en güneydeki yıldızdır. Ancak yerde, Büyük Piramit en kuzeydeki piramittir ve Menkaure Piramidi en güneydeki piramittir. Bu nedenle Dr. Krupp, korelasyonun "baş aşağı" olduğunu savunuyor.

Diyagramın gösterdiği şey, bunun yalnızca gökyüzünün tepeden kıvrılan bir kürenin içinde olduğu astronomik konvansiyonuna göre doğru olduğudur. Eğer buna sadece sanatsal bir proje olarak bakarsak – Orion'un kemerindeki üç yıldızın bir resmini yapın ve sonra bu resmi en doğal şekilde önümüzde yere koyun – bunun yerdeki üç piramidin konumlarıyla tam olarak eşleştiğini/ilişkili olduğunu göreceğiz.

Başvuru

Bu çalışmada atıfta bulunulan bazı bağlantıların artık aktif olmayabileceğini lütfen unutmayın.

Bölüm 1

1. "Türkçe Göbek kelimesi göbek veya göbek anlamına gelir." Klaus Schmidt, Göbekli Tepe, Güneydoğu Anadolu'da Bir Taş Devri Kutsal Alanı, Ex Oriente, Berlin, 2012, s. 88. Ayrıca bakınız http://www.ancient.eu/article/234/ andhttp://archive.archaeology.org/0811/abstracts/turkey.html.
2. Veya "Göbek Dağı". Bkz. Klaus Schmidt, Göbekli Tepe, Güneydoğu Anadolu'da Bir Taş Devri Kutsal Alanı, a.g.e., s. 88.
3. Prof. Dr. Klaus Schmidt ile Graham Hancock tarafından Göbekli Tepe'de yapılan röportaj, 7 ve 8 Eylül 2013. Dr. Schmidt'in bu bölümde alıntılanan sonraki tüm ifadeleri aynı röportajdan alınmıştır.
4. John Anthony West, Gökyüzündeki Yılan, Harper ve Row, New York, 1979, s. 13.
5. Klaus Schmidt ile söyleşi, a.g.e. ve ayrıca bakınız Klaus Schmidt, Göbekli Tepe—Taş Devri Kutsal Alanları: Heykeller ve Yüksek Rölyefler Üzerine Özel Bir Odaklanma ile Devam Eden Kazıların Yeni Sonuçları, Documenta Praehistorica XXXVII, 2010, s. 243.
6. Klaus Schmidt, Göbekli Tepe—Taş Devri Kutsal Alanları, a.g.e., s. 245.
7. Juan Antonio Belmonte, Kozmoloji Dergisi, Cilt 9 (2010), s. 2052–2062.
8. On dördüncü bölüme bakın.
9. Arkadaşım Andrew Collins, Göbekli Tepe: Genesis of the Gods, Bear & Co., Vermont, 2014 adlı kitabının 99. sayfasında akbaba figürünün bu insan benzeri özelliklerini detaylandırıyor.
10. Muhafaza H'deki kazılarla ilgili daha fazla ayrıntı için bakınız Göbekli Tepe Bülteni 2014, Alman Arkeoloji Enstitüsü, s. 5-7. Pdf olarak şu adresten ulaşılabilir: http://www.dainst.org/documents/10180/123677/Newsletter+G%C3%B6bekli+Tepe+Ausgabe+1-2014.
11. Klaus Schmidt, Göbekli Tepe—Taş Devri Kutsal Alanları, a.g.e., s. 242.
12. Schmidt, Göbekli Tepe—Taş Devri Kutsal Alanları, a.g.e., s. 243'te bu fikirleri detaylandırır.
13. Neil Baldwin, Tüylü Yılan Efsaneleri: Meksikalı Bir Tanrının Biyografisi, Halkla İlişkiler, New York, 1998, s. 17.
14. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, William Heinemann Ltd., Londra, 1995, s. 130.
15. Neil Baldwin, Tüylü Yılan Efsaneleri, a.g.e., s. 17.
16. Gerald P. Verbrugghe ve John M. Wickersham (Ed.), Berossos ve Manetho: Eski Mezopotamya ve Mısır'da Yerli Gelenekler, Michigan Üniversitesi Yayınları, 1999, s. 44.
17. Benno Lansberger, "Sümerler Üzerine Üç Deneme II: Mezopotamya'da Medeniyetin Başlangıcı", Benno Lansberger, Sümerler Üzerine Üç Deneme, Udena Yayınları, Los Angeles, s. 174; Berossos ve Manetho, a.g.e., s. 17 ve 44; StephanieDalley, Mezopotamya'dan Mitler, Oxford University Press, 1990, s. 182–3, 328; Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, British Museum Press, Londra, 1992, s. 41, 82–3, 163–4.
18. John Biershorst, Meksika ve Orta Amerika Mitolojisi, William Morrow, New York, 1990, s. 161.
19. Antik Çağın Kuzey Amerika'sı, s. 268, Ignatius Donnelly, Atlantis: The Antediluvian World, Dover Publications Inc. Yeniden Basım, 1976, s. 165'te alıntılanmıştır.
20. Sylvanus Griswold Morley, Maya Hiyeroglifleri Çalışmasına Giriş, Dover Publications Inc., New York, 1975, s. 16-17.
21. John Biershorst, Meksika ve Orta Amerika Mitolojisi, a.g.e., s. 161.
22. Sylvanus Griswold Morley, Maya Hiyeroglifleri Çalışmasına Giriş, a.g.e., s. 16-17.
23. Bkz. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e. cit., not 16, s. 517.

24. Platon, Timaeus ve Kritias, Penguen Klasikleri, Londra, 1977, s. 36.

Bölüm 2

1. New Scientist Dergisi'nin 5 Ekim 2013 tarihli Göbekli Tepe'deki kapak hikayesine bakınız, "Gerçek Şafak: Medeniyet Düşündüğümüzden Daha Eski ve Daha Gizemli."
2. Platon, Timaios ve Kritias, a.g.e., s. 36.
3. Danny Hilman Natawidjaja'dan Graham Hancock'a e-posta, 2 Ekim 2014.
4. Danny Hilman Natawidjaja, Platon Asla Yalan Söylemedi: Endonezya'da Atlantis, Booknesia, Jakarta, 2013.
5. Birbirimizi uzun yıllardır tanıyan Schoch ve ben, 5, 6 ve 7 Aralık 2013 tarihlerinde Bandung'da düzenlenen Gotrasawala Festivali ve Kültür Konferansı'nda (büyük ölçüde Gunung Padang tartışmalarına ayrılmış) bildiri sunmak üzere davet edildik. Konferansın bir parçası olarak, Dr. Natawidjaja'nın bulgularını paylaştığı Gunung Padang'a profesyonel bir saha gezisi düzenlendi.
6. Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e., s. 420vd.
7. Robert M. Schoch, Ph.D., "Endonezya'da Kayıp Bir Buz Devri Uygarlığı Örneği", Atlantis Rising Dergisi, Mart-Nisan 2014, s.41ff.
8. Einstein, "Yayınlanmamış fikirleri hakkında bana danışmak isteyen insanlardan sık sık iletişim alıyorum" diye yazdı. "Söylemeye gerek yok ki, bu fikirler çok nadiren bilimsel geçerliliğe sahiptir. Bununla birlikte, Bay Hapgood'dan aldığım ilk iletişim beni heyecanlandırdı. Fikri orijinaldir, büyük bir sadeliğe sahiptir ve - eğer kendini kanıtlamaya devam ederse - dünya yüzeyinin tarihiyle ilgili her şey için büyük önem taşır. Albert Einstein'ın Önsözünden Charles H. Hapgood'a, Dünya'nın Değişen Kabuğu: Dünya Biliminin Bazı Temel Sorunlarının Anahtarı, Pantheon Books, New York, 1958, s. 1-2.

Bölüm 3

1. Arkeoastronomi: Arkeoastronomi Merkezi Dergisi, Cilt VIII, No. 1-4, Ocak-Aralık 1985, s. 99.
2. Thor Conway, Ray A. Williamson ve Claire R. Farrer'da (Ed.) Dünya ve Gökyüzü: Kızılderili Folklorunda Kozmosun Vizyonları, New Mexico Üniversitesi Yayınları, Albuquerque, 1992, s. 243–4.
3. W. Woelfi ve W. Blatensperger, "Traditions linked with the Pole Shift Model of the Pleistosen", arXiv:1009:578vl, 26 Eylül 2010, s. 24.
4. Thor Conway, Ray A. Williamson ve Claire R. Farrer (Ed.), Yeryüzü ve Gökyüzü, a.g.e., s. 246.
5. Richard Firestone, Allen West ve Simon Warwick-Smith, Kozmik Felaketler Döngüsü: Medeniyet Tarihinde Sel, Yangın ve Kıtlık, Bear & Co., Rochester, Vermont, 2006, s. 152-3.
6. Aynı yer.
7. Castoroides. Ortalama uzunluğu yaklaşık 1,9 metre (altı fit) idi ve 2,2 metreye (yedi fit) kadar büyüyebiliyordu. Pleistosen döneminde Kuzey Amerika'da bilinen en büyük kemirgen ve bilinen en büyük kunduzdu.
8. Richard Erdoes ve Alfonso Ortiz, Amerikan Kızılderili Mitleri ve Efsaneleri, Pantheon Books, New York, 1984, s. 181.
9. Martha Douglas Harris, Cowichan Kızılderililerinin Tarihi ve Folkloru, Sömürgeci Basım ve Yayıncılık Şirketi, Victoria, Britanya Kolumbiyası, 1901, s. 11–12.
10. Aynı yer.
11. Ella E. Clark, Kuzeybatı Pasifik'in Kızılderili Efsaneleri, California Üniversitesi Yayınları, Berkeley, 1953, s. 161–2.
12. Richard Erdoes ve Alfonso Ortiz, Amerikan Kızılderili Mitleri ve Efsaneleri, a.g.e., s. 474.
13. Yeni Larousse Mitoloji Ansiklopedisi, Paul Hamlyn, Londra, 1989, s. 426.
14. Sir J.G. Frazer, Eski Ahit'te Folklor: Karşılaştırmalı Din, Efsane ve Hukuk Çalışmaları, Macmillan, Londra, 1923, s.111–12.
15. Yeni Larousse Mitoloji Ansiklopedisi, a.g.e., s. 431.
16. http://www.firstpeople.us/FP-Html-Legends/AlgonquinFloodMyth-Algonquin.html.
17. Lynd'in Dakotas Tarihi'nden, Atlantis: The Antediluvian World, a.g.e., s. 117.
18. Daha fazla tartışma için bakınız Gail J. Woodside, Missoula Taşkınları Sırasında ve Sonrasında Yerli İşgalinin Tarihsel Kanıtlarını Üretmek için Yerli Sözlü Tarih ve Bilimsel Araştırmaların Karşılaştırılması: Oregon Eyalet Üniversitesi, Üniversite Onur Koleji'ne sunulan bir Proje, Doğal Kaynaklarda Onur Bakalorya derecesi için gerekliliklerin kısmen yerine getirilmesinde, 28 Mayıs 2008. Woodside, "taşkın bölgeleri bölgesinde bulunan Yerli halk tarafından paylaşılan sözlü tarihlerin, gerçek jeolojik bilgilerle karşılaştırıldığında, taşkın bölgelerindeki Yerli popülasyonların işgali ve hayatta kalabileceğine dair kanıtlar verdiği" sonucuna varıyor.
19. Carlson'ın web sitesi www.sacredgeometryinternational.com.
20. J Harlen Bretz, Doğu Washington'un Kanallı Uyuzluğu, Coğrafi İnceleme, Cilt 18, No. 3, Temmuz 1928, s. 446.
21. John Soennichsen, Bretz'in Tufanı: Asi Bir Jeoloğun Olağanüstü Hikayesi ve Dünyanın En Büyük Tufanı, Sasquatch Books, Seattle, 2008, s. 17.
22. Aynı kaynak, sayfa 33.
23. Aynı kaynak, sayfa 39.
24. Aynı kaynak, sayfa 43.
25. Aynı eser, s. 79–90.
26. Aynı kaynak, sayfa 110.
27. Aynı kaynak, sayfa 126.
28. Aynı yer.
29. J Harlen Bretz, "Columbia Platosu'nun Kanallı Kabukları", Jeoloji Dergisi, Cilt 31, No. 8, Kasım-Aralık 1923, s.621–2.
30. Aynı kaynak, sayfa 649.
31. John Soennichsen, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 131.
32. David Alt, Missoula Buzul Gölü ve Devasa Taşkınları, Mountain Press Publishing Company, Missoula, Montana, 2001, s. 17.
33. Aynı kaynak, sayfa 17.
34. Aynı yer.
35. J Harlen Bretz, "Kanallı Kabukların Ötesindeki Spokane Seli", Jeoloji Dergisi, Cilt 33, No. 2, Şubat-Mart 1925, s. 98.
36. Stephen Jay Gould, "The Great Scablands Debate", Natural History, Ağustos/Eylül 1978, s. 12–18'de alıntılanmıştır.
37. Victor R. Baker'da alıntılanmıştır, "Spokane Tufan Tartışması ve Mars Çıkış Kanalları, Bilim, Yeni Seri, Cilt 202, No.4734, 22 Aralık 1978, s. 1252.
38. Stephen Jay Gould, "The Great Scablands Debate", a.g.e.
39. John Soennichsen'den aktaran, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 192.

40. Aynı yer.
41. Aynı yer.
42. Aynı yer.
43. Aynı yer.
44. Bretz, Victor R. Baker'da alıntılanan, "Spokane Sel Tartışması", a.g.e., s. 1252-3.
45. Bretz, a.g.e., s. 1252–3.
46. Victor R. Baker, aynı eser, s. 1253.
47. Bretz, Amerika Jeoloji Derneği Bülteni'nde yazan, No. 39, 1928, s. 643, Victor R. Baker, "The SpokaneFlood Debates: Historical Background and Philosophical Perspective", Jeoloji Derneği, Londra, Özel Yayınlar 2008, Cilt 301, s. 47.
48. Bretz ve arkadaşları, Bulletin of the Geological Society of America, 67, 957, 1956'da yazıyorlar, Victor R. Baker, "The SpokaneFlood Controversy", a.g.e., s. 1249.
49. J Harlen Bretz, "Kanallı Kabukların Ötesindeki Spokane Seli, II", Jeoloji Dergisi, Cilt 33, No. 3, Nisan-Mayıs, 1925, s. 259.
50. Bretz, "Washington Jeoloji Derneği Önünde Bir Sunum İçin Taslak", Ocak 1927, s. 5, John Soennichsen'den alıntı, Bretz's Flood, a.g.e., s. 185.
51. John Soennichsen, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 206.
52. Missoula Gölü ve Spokane seli [özetler], Amerika Jeoloji Derneği Bülteni, 1 Mart 1930, Cilt 41, No. 1, s.92–3, John Soennichsen, Bretz's Flood, a.g.e., s. 185.
53. Grand Coulee, J Harlen Bretz, New York, Amerikan Coğrafya Derneği, 1932, John Soennichsen'den alıntı, Bretz's Flood, a.g.e., s. 210.
54. John Soennichsen'den alıntı, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 222.
55. Aynı eser, s. 222–3.
56. Bretz, "Washington's Channeled Scabland", s. 53, John Soennichsen, Bretz's Flood, a.g.e., s. 227'de alıntılanmıştır.
57. John Soennichsen, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 229.
58. Stephen Jay Gould, "Büyük Uyuz Toprakları Tartışması", a.g.e.
59. John Soennichsen, Bretz'in Tufanı, a.g.e., s. 231.
60. http://en.wikipedia.org/wiki/J_Harlen_Bretz.
61. J Harlen Bretz, "Missoula Gölü Taşkınları ve Kanallı Kabuk", Jeoloji Dergisi, Cilt 77, No. 5, Eylül 1969, s. 510–11.

62. Victor R. Baker, "Spokane Tufanı Tartışmaları", a.g.e., s. 46.
63. J Harlen Bretz, "Columbia Platosu'nun Kanallı Kabukları", a.g.e., s. 649.
64. J Harlen Bretz, Penrose Madalyası'nın J Harlen Bretz'e Sunulması: Yanıt, Amerika Jeoloji Derneği Bülteni, Bölüm II, 91, 1095, Victor R. Baker, "The Spokane Flood Debates", a.g.e., s. 48.
65. Örneğin, James E. O'Connor, David A. Johnson ve diğerleri, "Beyond the Channeled Scabland", Oregon Geology, Cilt 57, No. 3, Mayıs 1995, s. 51–60. Ayrıca bakınız Gerardo Benito ve James E. O'Connor, "Columbia Nehri Vadisi'ndeki Son Buzul Missoulafloodlarının Sayısı ve Boyutu", Amerika Jeoloji Derneği Bülteni, 115, 2003, s. 624–38; Richard B. Waitt Jr., "Güney Washington'dan Kırk Son Buzul Gölü Missoula Jökulhlaups Hakkında", Jeoloji Dergisi, Cilt 88, No. 6, Kasım 1980, s. 653–79; E.P. Kiver ve D.F. Stradling, "Pleistosen Missoula Gölü'nden Periyodik Jökulhlaup'lar Üzerine Yorumlar", Editöre Mektup, Kuvaterner Araştırmaları 24, 1985, s. 354–6; John J. Clague ve diğerleri, "Güney Washington'daki onlarca Missoula seli için paleomanyetik ve tefra kanıtları," Jeoloji, 31, 2003, s. 247–50; Richard B. Waitt Jr., "Pleistosen Buzul Gölü Missoula'dan periyodik devasa jökulhlaups örneği", Amerika Jeoloji Derneği Bülteni, Cilt 96, Ekim 1985, s.121–128; Keenan Lee, Missoula Tufanı, Jeoloji Bölümü ve Jeoloji Mühendisliği Maden Okulu, Golden, Colorado, 2009.
66. Vic Baker, John Soennichsen ile yaptığı röportajda, Bretz's Flood, a.g.e., s. 251-2.
67. David Alt, Missoula Buzul Gölü ve Devasa Taşkınları, a.g.e., s. 25.
68. Thomas J. Crowley ve Gerald R. North, Paleoklimatoloji, Oxford University Press, 1991, s. 62.
69. Lawrence Guy Strauss ve diğerleri, Buz Devrinin Sonunda İnsanlar, Plenum Press, New York ve Londra 1996, s. 66 ve 86. TheYounger Dryas, aşamanın kendisi küresel olmasına rağmen, açıkça bir Avrupa soğuk aşaması için kullanılan bir terimdir. Bu nedenle aynı aşamabazen başka yerlerde farklı isimlerle anılır; Ama aynı zamanda genel bir terimdir ve burada bu şekilde kullanılmaktadır.
70. Crowley ve North, Paleoklimatoloji, a.g.e., s. 63.
71. Adams ve Otte, Younger Dryas soğuk döneminin başlangıç tarihini 12.800 ve bitiş tarihini 11.400 takvim yılı önce olarak veriyor, CurrentAnthropology, 1999, cilt 40, s. 73–7, bkz. 73.
72. Strauss ve diğerleri, Buzul Çağının Sonunda İnsanlar, a.g.e., s. 86.
73. Graham Hancock, Yeraltı Dünyası: Buz Devri'nin Sular Altında Kalmış Krallıkları, Penguen, Londra, 2002, s. 194–5.

Bölüm 4

1. Bakınız, örneğin, ABD Jeolojik Araştırması, "Pasifik Kuzey Batı'da Columbia Nehri Bazalt Stratigrafisi":http://or.water.usgs.gov/projs_dir/crbg/.
2. J Harlen Bretz, "Columbia Platosu'nun Kanallı Kabukları", Jeoloji Dergisi, Cilt 31 No. 8, a.g.e., s. 637-8.
3. Aynı eser, s. 622.
4. Randall Carlson: Felaketçiliğe Yolculuğum, www.sacredgeometryinternational.com/journey-catastrophism.
5. Aynı yer.
6. Bu bölümde Randall Carlson'dan sonraki tüm alıntılar, Eylül-Ekim 2014'teki araştırma gezimizde kendisiyle yaptığım röportajlardan alınmıştır.
7. Bu rakamlar New York Eyaleti Jeolojik Araştırması tarafından onaylanmıştır. Bknz:http://www.nysm.nysed.gov/nysgs/experience/sites/niagara/.
8. Ella E. Clark, Kuzeybatı Pasifik'in Kızılderili Efsaneleri, California Üniversitesi Yayınları, Berkeley, 2003, s. 71.
9. http://en.wikipedia.org/wiki/Lake_Chelan.
10. Bkz. Eric Cheney, Seller, Akışlar, Faylar, Buzullar, Altın ve Gnayslar, Quincy'den Chelan'a Wenatchee'ye, NorthwestGeological Society, Saha Gezisi Rehberi No. 24, 13-14 Haziran 2009, s. 18. (http://www.nwgs.org/field_trip_guides/floods,_flows_faults.pdf). "Bir evin üzerindeki yamaçta bulunan CRBG'nin devasa düzensizliğine dikkat edin." CRBG, 17 ila 6 milyon yıl önce kuzey Oregon, doğu Washington ve batı Idaho'yu kaplayan kalın bir Miyosen sel bazalt dizisi olan Columbia Nehri Bazalt Grubu'nun kısaltmasıdır (http://or.water.usgs.gov/projs_dir/crbg/).
11. http://www.wvc.edu/directory/departments/earthsciences/2014NAGT-PNWFieldTrips.pdf.
12. Randall'ın 1.200 fitlik rakamı, David K. Norman ve Jaretta M. Roloff, "Columbia Nehri Boğazı'nın Jeolojisinin Kendi Kendine Rehberli Turu", Washington Jeoloji ve Dünya Kaynakları Bölümü, Açık Dosya Raporu 2004–7, Mart 2004, s. 3: "Washington-Oregon sınırındaki Columbia Nehri üzerindeki Wallula Gap'teki sel tepesi, yamaçta mahsur kalan buzul düzensizliklerinin kanıtladığı gibi yaklaşık 1.200 ft (365 m) idi. Su, Columbia Boğazı'ndan aşağı döküldü ve The Dalles, Oregon'a kadar 1.000 ft (300 m) yüksekliğe kadar tüm toprağı ve talusu temizleyerek vadiyi genişletti. Crown Point'e ulaştığında, son selin yüzeyi yaklaşık 600 ft (180 m) yüksekliğe düşmüştü.
13. Bkz. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e., s. 46ff.

Bölüm 5

1. Keenan Lee, "Montana, Camas Prairie'deki Felaket Sel Özellikleri", Jeoloji ve Jeoloji Mühendisliği Bölümü, Colorado Maden Okulu, Golden, Colorado, 2009, s. 4 ve 5.
2. Aynı eser, s. 5.
3. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 CalBP'de Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", Jeoloji Dergisi, Cilt 122, No. 5 (Eylül 2014), s. 475–505.
4. Örneğin, http://phys.org/news/2014-08-year-old-nanodiamonds-multiple-continents.html ve "Wittke et al, Nanodiamonds andCarbon Spherules from Tunguska, the K/T Boundary, and the Younger Dryas Boundary Layer" makalesine bakınız, AmericanGeophysical Union, Fall Meeting, 2009 (http://adsabs.harvard.edu/abs/2009AGUFMPP31D1392W).
5. Heather Pringle, Yeni Bilim Adamı, 22 Mayıs 2007: http://www.newscientist.com/article/dn11909-did-a-comet-wipe-out-prehistoric-americans.html#.VJqZ88AgA.
6. Aynı yer.
7. Aynı yer.
8. Aynı yer.
9. Aynı yer.
10. Aynı yer.
11. R.B. Firestone, A. West, J.P. Kennett ve diğerleri, "12.900 yıl önce megafaunal yok oluşlara ve Genç Dryas soğumasına katkıda bulunan dünya dışı bir etkinin kanıtı," PNAS, Cilt 104, No. 41, 9 Ekim 2007, s. 16016.
12. Aynı kaynak, sayfa 16016.
13. Aynı kaynak, sayfa 16020.
14. Paralel, Jüpiter gezegenine muhteşem bir etkiyle çarpan çok sayıda parçaya ayrılan Shoemaker-Levy 9 Kuyruklu Yıldızı'dır. 1994.
15. R.B. Firestone, A. West, J.P. Kennett, et al, "12.900 yıl önce megafaunal yok oluşlara ve Genç Dryas soğumasına katkıda bulunan dünya dışı bir etkinin kanıtı", a.g.e., s. 16020.
16. Aynı kaynak, sayfa 16020.
17. Aynı yer.
18. Aynı yer.
19. Aynı eser, s. 16020–1.
20. Aynı kaynak, sayfa 16021.
21. Aynı kaynak, sayfa 16020.
22. http://en.wikipedia.org/wiki/Tsar_Bomba.
23. http://www.edwardmuller.com/right17.htm.
24. D.J. Kennett, J.P. Kennett, G.J. West, J.M. Erlandson ve diğerleri, Quaternary Science Reviews, Cilt 27, Sayı 27–28, Aralık 2008, s. 2530–45.
25. Douglas J. Kennett, James P. Kennett, Allen West, James H. Wittke, Wendy S. Wolback ve diğerleri, PNAS, 4 Ağustos 2009, Cilt 106, No.31, s. 12623–8.
26. Andrei Kurbatov, Paul A. Mayewski, Jorgen P. Steffenson ve diğerleri, Buzul Bilimi Dergisi, Cilt 56, No. 199, 2010, s. 749–59.
27. W.M. Napier, Kraliyet Astronomi Derneği'nin Aylık Bildirimleri, Cilt 405, Sayı 3, 1 Temmuz 2010, s. 1901–6. Makalenin tamamı çevrimiçi olarak buradan okunabilir: http://mnras.oxfordjournals.org/content/405/3/1901.full.pdf+html?sid=19fd6cae-61a0-45bd-827b-9f4eb877fd39 ve pdf olarak buradan indirilebilir: http://arxiv.org/pdf/1003:0744.pdf.
28. William C. Mahaney, David Krinsley, Sedimanter Jeolojide Volli Kalm 231 (2010), s. 31–40.
29. Mostafa Fayek, Lawrence M. Anovitz ve diğerleri, Dünya ve Gezegen Bilimi Mektupları 319–20, 22 Kasım 2011'de kabul edildi, 21 Ocak 2012'de çevrimiçi olarak mevcut, s. 251–8.
30. Isabel Israde-Alcantara, James L. Bischoff, Gabriela Dominguez-Vasquez ve diğerleri, PNAS, 27 Mart 2012, Cilt 109, No. 13, ss. E738-47 arası değişir.
31. Ted E. Bunch, Robert E. Hermes, Andrew T. Moore ve diğerleri, PNAS, Haziran 2012, Cilt 109, No. 28, s. E1903–12.
32. Michail I. Petaev, Shichun Huang, Stein B. Jacobsen ve Alan Zindler, PNAS, 6 Ağustos 2013, Cilt 110, No. 32, s. 12917–20.
33. William C. Mahaney, Leslie Keiser, David Krinsley ve diğerleri, Jeoloji Dergisi, Cilt 121, No. 4 (Temmuz 2013), s. 309–25.
34. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 CalBP'deki Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", a.g.e., s. 475.
35. Boslough, Daulton, Pinter ve diğerleri, "Daha Genç Bir Dryas Etki Olayına Karşı Argümanlar ve Kanıtlar", İklimler, Manzaralar ve Medeniyetler, Jeofizik Monograf Serisi 198, Amerikan Jeofizik Birliği, 2012, s. 21.
36. Nicholas Pinter, Andrew Scott, Tyrone Daulton ve diğerleri, "Genç Dryas Etki Hipotezi: Bir Ağıt", Earth-Science Reviews, Cilt 106, Sayı 3–4, Haziran 2011, s. 247–64.
37. Boslough, Daulton, Pinter ve diğerleri, "Daha Genç Bir Dryas Etki Olayına Karşı Argümanlar ve Kanıtlar", s. 21.
38. James H. Wittke, James P. Kennett, Allen West, Richard Firestone ve diğerleri, "10 milyon ton etkinin biriktirilmesine ilişkin kanıtlar

12.800 yıl önce dört kıtada küreler," PNAS, 4 Haziran 2013, s. 2089.
39. Aynı kaynak, sayfa 2089.
40. Malcolm A. Le Compte, Albert C. Goodyear ve diğerleri, "Genç Dryas Etki Hipotezinin Farklı Araştırmalarından Çelişkili Mikrosferül Sonuçlarının Bağımsız Değerlendirmesi," PNAS, 30 Ekim 2012, Cilt 109, No. 44, s. E2960–9.
41. Aynı eser, ss. E2960 ve E2969.
42. James H. Wittke, James P. Kennett, Allen West, Richard Firestone ve diğerleri, "12.800 yıl önce dört kıtada 10 milyon ton çarpma sferülünün biriktirilmesine ilişkin kanıtlar", a.g.e., s. 2089.
43. Aynı kaynak, sayfa 2089.
44. Aynı kaynak, sayfa 2088–9.
45. Aynı kaynak, sayfa 2096.
46. Aynı yer.
47. Robert Kunzig'de alıntılanan, "12.900 Yıl Önce Bir Kuyruklu Yıldız Mamutları Gerçekten Öldürdü mü?" National Geographic, 10 Eylül 2013(http://news.nationalgeographic.com/news/2013/09/130910-comet-impact-mammoths-climate-younger-dryas-quebec-science/).
48. Aynı yer.
49. Aynı yer.
50. Kozmik Tusk, "Umutsuz delikte, Pinter bir kürek kapıyor": http://cosmictusk.com/nicholas-pinter-southern-illinois/comment-page-2/.
51. P. Thy, G. Willcox, G.H. Barfod, D.Q. Fuller, "Kuzey Suriye'deki Pleistosen ve Holosen arkeolojik alanlarından silisli scoria damlacıklarının antropojenik kökeni", Arkeoloji Bilimi Dergisi, 54 (2015), s. 193–209.
52. Aynı kaynak, sayfa 193.
53. "Çalışma, Mamut Öldüren Kozmik Etki Konusunda Şüphe Uyandırıyor," UC Davis News and Information, 6 Ocak 2015: http://news.ucdavis.edu/search/news_detail.lasso?id=11117.
54. Graham Hancock ve Allen West arasındaki kişisel yazışmalar. West'ten Hancock'a 18 Mart 2015 tarihli e-posta.
55. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 CalBP'deki Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", a.g.e.
56. A.g.e., özellikle bkz. s. 477-8.
57. Robert Kunzig'den alıntı, "12.900 yıl önce Mamutları Gerçekten Bir Kuyruklu Yıldız Gerçekten Öldürdü mü?," National Geographic, 10 Eylül 2013, op.cit.
58. Örneğin, Mark Boslough ve diğerleri, "Hatalı Protokoller Kontamine Örnekler, Doğrulanmamış Sonuçlar," PNAS, Cilt 110, No. 18, 30 Nisan 2013 ve aynı sayıdaki Malcolm A. LeCompte ve diğerleri, "Boslough'a Yanıt: Araştırmayı doğrulayan önceki çalışmalar göz ardı edilir." Ayrıca bakınız Annelies van Hoesel ve diğerleri, "Allerod-Younger Dryas Sınırında Kozmik Etki veya doğal yangınlar: Tarihlendirme ve Kalibrasyon Meselesi", PNAS, Cilt 110, No. 41, 8 Ekim 2013 ve aynı sayıdaki James H. Wittke ve diğerleri, "Yanıt van Hoesel ve diğerleri: Hollanda'dan Etki ile ilgili Genç Dryas Sınır Nanoelmasları." Ayrıca bakınız David L. Meltzer et al, "Kronolojik kanıtlar, 12.800 yıl öncesine tarihlenen bir izokron yaygın kozmik etki göstergeleri katmanı hakkındaki iddiayı desteklemiyor", PNAS, 12 Mayıs 2014. Allen West (Allen West'ten Graham Hancock'a gönderilen 18 Mart 2015 tarihli e-posta) tarafından, Meltzer ve arkadaşlarına 27 ortak yazar tarafından hazırlanmakta olan bir yanıt belgesinin, geçici olarak "Dört Kıtada Genç Dryas Sınırı için 12,820–12,740 cal BP'nin eşzamanlı yaşı ile Bayes kronolojik analizleri" başlıklı olduğu ve kısa süre içinde sunulacağı konusunda bilgilendirildim. Aynı e-postada West, halihazırda basılmış olan (18 Mart 2015'te) tarihleme hakkında eklenmesi gereken bir nokta olduğunu belirtiyor: "YDB katmanında, tüm etki olaylarında bulunan bir grup vekilden biri olan nanoelmaslar da dahil olmak üzere yüksek sıcaklık vekilleri bulduk. Kanıtlar yaygındır - YDB sitelerimiz dört kıtada (K.Amerika, G. Amerika, Avrupa ve Asya) bir düzineden fazla ülkeye yayılmıştır. İki makalede, Wittke ve arkadaşları ve Kinzie ve arkadaşları, YDB katmanı için ortalama 12.800 ± 100 takvim yılı önce yaklaşık bir düzine yüksek çözünürlüklü radyokarbon tarihi bildirdiler. Bu, istatistiksel olarak, YDB katmanının tüm bu sitelerin aynı gün içinde yatırılmış olabileceği anlamına gelir - bunu kanıtlamaz, ancak bunun mümkün olduğunu gösterir. Yine de, bu tarihler doğrudan YDB katmanında olmasına ve istatistiksel olarak aynı olmasına rağmen, Meltzer ve arkadaşları bunları aynı olmadıkları için reddetti. Böyle bir reddediş basitçe savunulamaz."
59. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", a.g.e., s. 501.
60. Jim Barlow-Oregon tarafından "Patlayan Kuyruklu Yıldız Nanodiamonds İzi Bıraktı mı?" Gelecek: En İyi Üniversitelerden Araştırma Haberleri: http://www.futurity.org/comet-nanodiamonds-climate-change-755662/. Ayrıca bakınız Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 Cal BP'de Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", a.g.e., s. 476.
61. Julie Cohen'den alıntı, "Nanoelmaslar Sonsuza Kadar: Bir UCSB profesörünün araştırması, üç kıtada birden fazla yerden 13.000 yıllık nanoelmasları inceliyor," The Current, UC Santa Barbara, 28 Ağustos 2014(http://www.news.ucsb.edu/2014/014368/nanodiamonds-are-forever).
62. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 CalBP'de Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", a.g.e., s. 498-9.
63. Julie Cohen'den alıntı, "Nanodiamonds Are Forever: Bir UCSB profesörünün araştırması, üç kıtada birden fazla yerden 13.000 yıllık nanoelmasları inceliyor", a.g.e.
64. Aynı yer.

Bölüm 6

1. Troy Holcombe, John Warren ve diğerleri, "Ontario Gölü'nde Küçük Kenarlı Depresyon: Bir Çarpma Krateri mi?", Büyük Göller Araştırmaları Dergisi, 27 (4), 2001, s. 510–17.
2. Ian Spooner, George Stevens ve diğerleri, "Güneybatı NovaScotia, Kanada'da olası bir çarpma krateri olan Bloody Creek Yapısının Tanımlanması", Meteoritik ve Gezegen Bilimi 44, No. 8 (2009), s. 1193–1202.
3. http://en.wikipedia.org/wiki/Corossol_crater.
4. Higgins MD, Lajeunesse P. ve diğerleri, "Genç Bir Hasta İçin Batimetrik ve Petrolojik Kanıtlar (Pleistosen?) 4-km Çaplı Çarpma Krateri Saint Lawrence Körfezi, Kanada," 42. Ay ve Gezegen Bilimleri Konferansı, 7-11 Mart 2011 tarihleri arasında The Woodlands, Teksas'ta düzenlendi. LPI Katkısı No. 1608, s. 1504.
5. Charles R. Kinzie ve diğerleri, "12.800 CalBP'de Büyük Kozmik Etki ile Tutarlı Üç Kıtada Nanoelmas Açısından Zengin Katman", Jeoloji Dergisi, Cilt 122, No. 5 (Eylül 2014), a.g.e., s. 475.
6. Yingzhe Wu, Mukul Sharma ve diğerleri, "Genç Dryas sınırındaki kürelerin ve manyetik taneciklerin kökeni ve kökeni", PNAS, 17 Eylül 2013, s. E3557. Buradan çevrimiçi olarak okunabilir: http://www.pnas.org/content/110/38/E3557.full.pdf+html.
7. Mukul Sharma, Becky Oskin'de alıntılanmıştır, "Antik Dünya'yı soğutan meteor Kanada yakınlarında düştü mü?," http://www.livescience.com/39362-younger-dryas-meteor-quebec.html.
8. Örneğin bakınız W.C. Mahaney, V. Kalm ve diğerleri, "Dünya dışı etki için Kuzeybatı Venezuela And Dağları'ndan kanıtlar: TheBlack Mat Enigma, Jeomorfoloji 116 (2010), s. 54.
9. John Shaw, Mandy Munro-Stasiuk ve diğerleri, "Kanallı Kabuk: Bretz'e Dönüş", Jeoloji, Temmuz 1999, Cilt 27, No. 7, s. 605–8.Örneğin s. 605: "Sedimanter kayıtlarda yalnızca bir büyük geç Wisconsin selinin kaydedildiğini ve Missoula Buzul Gölü havzasındaki sedimantasyonun kanallı kabuk bölgesindeki sedimantasyondan bağımsız olduğunu gösteren kanıtlar sunuyoruz." Profesör Shaw'un çalışmasının ve sunduğu temel kanıtların daha ayrıntılı bir şekilde tartışılması ve detaylandırılması için, bakınız: Graham Hancock, Underworld, a.g.e., Üçüncü Bölüm.
10. G. Komatsu, H. Miyamoto ve diğerleri, "Kanallı Uyuz Ülkesi: Bretz'e Geri Döndünüz mü?": Yorum ve Cevap, Jeoloji, Haziran 2000, Cilt 28, s.573–4.
11. Jim E. O'Connor ve Victor R. Baker, "Missoula Buzul Gölü'nden tepe deşarjlarının büyüklükleri ve etkileri", Amerika Jeoloji Derneği Bülteni, 1992, 104, No. 3, s. 278.
12. ABD Jeolojik Araştırması, "Doğu Washington'un Kanallı Kabukları", Missoula Gölü bölümü: http://www.cr.nps.gov/history/online_books/geology/publications/inf/72-2/sec3.htm.
13. C. Warren Hunt, "Columbia Nehri Sisteminin Su Baskını Topografyası", Kanada Petrol Jeolojisi Bülteni, Cilt 25, No. 3, s. 472.
14. Bkz. Fiona Tweed, Andrew Russell, "Buzullarla kaplı göllerin oluşumu ve ani drenajı üzerindeki kontroller: jökulhlaup özellikleri için çıkarımlar", Fiziksel Coğrafyada İlerleme, Mart 1999, Cilt 23, No. 1, s. 91. 2.000 mil uzunluğunda ve yedi mil yüksekliğindeki bir buz barajının bütünlüğü hakkındaki çekinceler, Danışman Mühendislik Jeoloğu Peter James tarafından "The Massive Missoula Floods: An Alternative Rationale", New Concepts in Global Tectonics Newsletter, No. 48, Eylül 2008, s. 5-23.
15. C. Warren Hunt, "Columbia Nehri Sisteminin Su Baskını Topografyası", Kanada Petrol Jeolojisi Bülteni, a.g.e., s. 468 ve s. 472.
16. Aynı kaynak, sayfa 473.
17. Aynı yer.
18. A.g.e. ve ayrıca bakınız C. Warren Hunt, "Son Wisconsin Buz İlerlemesinin Felaketle Sonlandırılması: Alberta ve Idaho'daki Gözlemler, Kanada Petrol Jeolojisi Bülteni, Cilt 25, No. 3, s. 456–67. Peter James, "The Massive Missoula Floods" (Devasa Missoula Taşkınları) adlı eserinde, kutup gezintisiyle bağlantılı olduğu varsayılan durumda, deniz suyunun büyük ölçüde akınına da değiniyor. Bakınız, örneğin, s. 17.
19. C. Warren Hunt, Şiddet Ortamı: Taşa Dökülen Felaket Okumaları, Polar Publishing, Alberta, 1990, s. 137.
20. Aynı eser, s. 118–19.
21. Aynı kaynak, sayfa 119.
22. Aynı yer.
23. Aynı yer.
24. Aynı eser, s. 119–20.
25. Aynı kaynak, sayfa 120.
26. Firestone, West, Kennett ve diğerleri, "12.900 yıl önce megafaunalyok oluşlara ve Genç Dryas Soğumasına katkıda bulunan Dünya Dışı Bir Etkinin Kanıtı", a.g.e., s. 16020.
27. Henry T. Mullins ve Edward T. Hinchley, "New York Parmak Göllerinin Erozyonu ve Dolgusu: Laurentide Buz Tabakasının Buzullaşmasının Etkileri", Jeoloji, Cilt 17, Sayı 7, Temmuz 1989, s. 622–5.
28. Julian B. Murton, Mark D. Bateman ve diğerleri, "Agassiz Gölü'nden Arktik Okyanusu'na Genç Dryas patlaması sel yolunun belirlenmesi", Nature 464 (7289), Nisan 2010, s. 740.
29. Alan Condron ve Peter Winsor, "Meltwater Routing and the Younger Dryas," PNAS, 4 Aralık 2012, Cilt 109, No. 49, s. 19930.

Machine Translated by Google

30. Marchitto TM Jr., Lehman SJ, Ortiz JD, “Buzlanmasını Tetiklemede Arktik Okyanusu'na Tatlı Su Enjeksiyonunun Önemi”, PNAS, Cilt. 109, No. 49, 4 Aralık 2012, s. 19880. Ayrıca bkz. Claude Hillaire-Marcel, Jenny Maccali ve diğerleri, “Genç Dryas aralığına özel dikkat gösterilerek Arktik deniz buzu kaynaklarının jeokimyasal ve izotopik izleyicileri ve ihracatı”, Quaternary Science Reviews (2013), s. 6.
31. SJ Fiedel, “Genç Dryas'ın gizemli başlangıcı”, Quaternary International 242 (2011), s. 263.
32. Andreas Schmittner, John CH Chiang ve Sydney R. Hemming, “Giriş: Okyanusun Meridyenal Devrilme Sirkülasyonu”, Andreas Schmittner ve diğerleri, Okyanus Sirkülasyonu: Meridyenal Devrilme Mekanizmaları ve Etkileri - Geçmiş ve Gelecekteki Değişimler, Jeofizik Monografi Serisi 173, 2007, s. 1 (çevrimiçi olarak 19 Mart 2013'te yayınlandı).
33. Aynı eser.
34. SJ Fiedel, “Genç Dryas'ın gizemli başlangıcı”, a.g.e., s. 264.
35. RB Firestone, A. West, Z. Revay ve diğerleri, “Genç Dryas Darbe Katmanının Analizi”, Sibirya Federal Üniversitesi, Mühendislik ve Teknolojiler Dergisi, Cilt 3 (1), 2010, s. 30–62 (pdf'in 23. sayfası: http://www.osti.gov/scitech/servlets/purl/1023385/).
36. Aynı eser.
37. J. Tyler Faith ve Todd A. Surovell, “Kuzey Amerika'nın Pleistosen memelilerinin eşzamanlı yok oluşu”, PNAS, Cilt 106, Sayı 49, 8 Aralık 2009, s. 20641. 35 cinsten 16n'ının son ortaya çıkış tarihleri kesin olarak 13.800 ila 11.400 yıl öncesine denk gelmektedir; yani Genç Dryas çevresinde çok yakın bir şekilde kümelenmiştir. “Soy tükenmelerinin kronolojisinin analizi, örnekleme hatasının, kalan on dokuz cins için Pleistosen'de son ortaya çıkış tarihlerinin bulunmamasını açıklayabileceğini göstermektedir.” Başka bir deyişle, Kuzey Amerika Pleistosen memelilerinin yok oluşu “eşzamanlı bir olaydır.”
38. Aynı eser, s. 20641.
39. SJ Fiedel, “Genç Dryas'ın gizemli başlangıcı”, a.g.e., s. 264.
40. DG Anderson, AC Goodyear, J. Kennett, A. West, “İnsan Nüfusunun Olası Bir Azalışına Dair Çok Sayıda Kanıt Erken Genç Dryas”, Quaternary International, Cilt 242, Sayı 2, 15 Ekim 2011, s. 570–83.
41. Sanjeev Gupta, Jenny S. Collier, Andy Palmer-Felgate, Graham Potter, “Manş Denizi'ndeki Raf Vadisi Sistemlerinde Felaket Sellerinin Kökeni.” Nature, Cilt 448, 19 Temmuz 2007, s. 342–5.
42. Don J. Easterbrook, John Gosse ve diğerleri, “Eşzamanlı Küresel İklim Olaylarına Dair Kanıtlar: Buzullaşmaların Kozmojenik Maruz Kalma Çağları”, Don Easterbrook, Kanıta Dayalı İklim Bilimi, Elsevier, Ağustos 2011, Bölüm 2, s. 54.
43. Bu olasılıklar hakkında daha fazla tartışma için bkz. WC Mahaney, V. Kalm ve diğerleri, “Kuzeybatı Venezuela And Dağları'ndan Dünya Dışı Çarpışmaya Dair Kanıtlar”, a.g.e., s. 54 ve William C. Mahaney, Leslie Keiser ve diğerleri, “Kuzey And Dağları'ndaki Bir Kara Mat Alanından 12.800 Yıl Önce Kozmik Çarpışmayı Destekleyen Yeni Kanıtlar”, The Journal of Geology, Cilt 121, Sayı 4 (Temmuz 2013), s. 317.
44. Özellikle bkz. Sir Fred Hoyle, Evrenin Kökeni ve Din Kökeni, Moyer Bell, Wakefield, Rhode Island ve Londra, 1993, s. 28–9. Ayrıca bkz. Fred Hoyle ve Chandra Wickramsinghe, Mars'ta Yaşam? Kozmik Bir Miras Davası?, Clinical Press Ltd., Bristol, 1997, s. 176–7.
45. Sir Fred Hoyle, Evrenin Kökeni ve Dinlerin Kökeni, a.g.e., s. 29.
46. Jeffrey P. Severinghaus ve diğerleri, “Kutup buzlarındaki termal olarak parçalanmış gazlardan kaynaklanan Genç Dryas aralığının sonundaki ani iklim değişikliğinin zamanlaması”, Nature, Cilt 391, 8 Ocak 1998, s. 141.
47. W. Dansgaard ve diğerleri, “Genç Dryas Olayının Ani Sonlanması”, Nature, Cilt 339, 15 Haziran 1989, s. 532.
48. Oliver Blarquez ve diğerleri, “11.700 cal BP'den beri subalpin kuşağındaki ağaçlar, modern ormanın kökeni, genişlemesi ve değişimi, ” Holosen (2009), s. 143.
49. Paul E. Carrara ve diğerleri, “Geç Pleistosen'in Gösterdiği Gibi ABD'nin Kuzeybatı Montana Dağlık Bölgesinin Buzullarının Erimesi” Küller”, Arktik ve Alp Araştırmaları, Cilt 18, No. 3, 1986, s. 317.
50. Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.), Hermetica: Dini ve Felsefi metinleri içeren Antik Yunan ve Latin yazıları Hermes Trismegistus'a Atfedilen Öğretiler, Shambhala, Boston 1993, Asclepius III, s. 345–7.

Machine Translated by Google

Bölüm 7

1. İsveç'ten Vega Madalyası ve ABD'den Agassiz Madalyası sahibi olan Miami Üniversitesi'nden merhum Profesör Cesar Emiliani Çalışmaları yoğun olarak deniz seviyesinin yükselmesine odaklanan Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Bilimler Akademisi, bu konuda bir rakam ortaya koymuştur: "Scabland'ı oluşturan sel sonucunda deniz seviyesi eksi 100 metreden eksi 80 metreye çok hızlı bir şekilde yükselmiştir. 12.000 yıl önce buzun yüzde ellisinden fazlası okyanusa geri dönmüş ve deniz seviyesi eksi 60 metreye yükselmiştir." Eksi 100 metre, eksi 80 metre ve eksi 60 metre ifadeleri günümüz deniz seviyesiyle karşılaştırılmaktadır. Yani, Columbia Platosu'ndaki Scabland'ı oluşturan selden önce deniz seviyesi bugün olduğundan 100 metre daha düşüktü, selden sonra ise bugün olduğundan 60 metre daha düşüktü, yani 40 metre veya 131 fitlik şaşırtıcı bir yükselme. Bkz. Cesare Emiliani, Planet Earth: Cosmology, Geology and the Evolution of Life and Environment, Cambridge University Press, 1995, s. 543.

2. Ted E. Bunch, Richard B. Firestone, Allen West, James P. Kennett ve diğerleri, "12.900 yıl önceki kozmik hava patlamaları ve çarpışmalara kanıt olarak çok yüksek sıcaklıktaki çarpma eriyik ürünleri", PNAS, Haziran 2012, Cilt 109, No. 28, a.g.e., s. E1903, 1909–10 ve 1912. Ayrıca bkz. Kinzie ve diğerleri, "12.800 yıl önceki büyük kozmik çarpışmayla tutarlı üç kıtada nanoelmas açısından zengin tabaka", The Journal of Geology, Cilt 122, No. 5 (Eylül 2014) a.g.e., s. 476 ve Ek B "Saha tanımları ve tarihleme."

3. Ted E. Bunch, Richard B. Firestone, Allen West, James P. Kennett ve diğerleri, "Çok yüksek sıcaklıkta darbeli eriyik ürünleri" op. cit., s. E1912.

4. Encyclopedia Iranica, "Zerdüşt ii. Genel Araştırma," http://www.iranicaonline.org/articles/zoroaster-ii-general-survey.

5. Aynı eser.

6. Aynı eser.

7. Aynı eser.

8. RC Zaehner, Zerdüştlüğün Şafağı ve Alacakaranlığı, Weidenfeld ve Nicolson, Londra, 1961, örneğin bkz. sayfa 135: "Yima'nın altın çağının tüm hikayesi, Vara'yı veya yeraltı sığınağını kazması ve dünyayı yeniden insanlarla doldurmak için yeniden ortaya çıkışı (son bölüm yalnızca Pehlevi kitaplarında geçer) Zerdüşt'ün öğretilerinden tamamen etkilenmemiş çok eski bir İran folklor katmanına ait olmalıdır."

9. J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, Atlantic Publishers and Distributors tarafından yeniden basım, Yeni Delhi, 1990, Bölüm I, s. 5.

10. Aynı eser, s. 11.

11. Aynı eser.

12. Aynı eser, s. 13.

13. Aynı eser.

14. Frank Brown ve John Fleagle tarafından 17 Şubat 2005 tarihli Nature dergisinde bildirilmiştir. Ayrıca bkz. Scientific American, 17 Şubat 2005, http://www.scientificamerican.com/article/fossil-reanalysis-pushes/.

15. "Tarlaların sığırlar için bolca ot vereceği" altın bir çağ: "Şimdi sellerin aktığı, karların eriyip gittiği, dünyada mutlu bir ülke gibi görünecek..." J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, op. cit., s. 16. Ayrıca RC Zaehner, The Dawn and Twilight of Zoroastrianism, op. 11'de alıntılanan Yasna'dan şu pasajı da inceleyin. cit., s. 92-3: "Güzel otlaklara sahip, yeryüzünde doğmuş tüm insanların en görkemlisi olan Kral Yima, insanlar arasında görülebilecek güneş gibiydi; çünkü hükümdarlığı sırasında hayvanları ve insanları yok olmaz kıldı, suların ve bitkilerin asla kurumamasını ve tükenmez bir yiyecek stoğunun olmasını sağladı. Yiğit Yima'nın hükümdarlığında ne sıcak ne soğuk, ne yaşlılık, ne ölüm ne de hastalık vardı..."

    "Bütün insanların ölümsüz olduğu ve ebedi gençliğin tadını çıkardığı Yima'nın altın saltanatı tam bin yıl sürdü."

16. J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, a.g.e., s. 15–18.

17. EW West, Çev., F. Max Muller, Ed., Pehlevi Metinleri, Bölüm I, Yeniden Basım Baskısı, Atlantic Publishers and Distributors, Yeni Delhi, 1990, s. 17.

18. J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, a.g.e., s. 5.

19. Alıntı: Lokmanya Bal Gangadhar Tilak, The Arctic Home in the Vedas, Arktos Media'nın yeniden basımı, 2011, s. 254.

20. EW West, Çev., F. Max Muller, Ed., Pehlevi Metinleri, a.g.e., s. 17, not 5.

21. J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, a.g.e., s. 18.

22. Aynı eser.

23. Aynı eser, s. 20. Ayrıca, Darmetester'in Vendidad çevirisinin 1995'te yeniden basılan ve Joseph H. tarafından düzenlenen ABD (1898) baskısına da bakınız. Peterson, s. 14, not 87.

24. RC Zaehner, Zerdüştlüğün Şafağı ve Alacakaranlığı, a.g.e., s. 135.

25. J. Darmetester ve HL Mills, Çev., F. Max Muller, Ed., Zend Avesta, a.g.e., s. 17.

26. Aynı eser.

27. Aynı eser, s. 20.

28. Aynı eser, not 5.

29. Aynı eser, not 4.

30. Encyclopedia Iranica, op. cit. "Jamshid i" (http://www.iranicaonline.org/articles/jamsid-i) ve "Jamshid ii" (http://www.iranicaonline.org/articles/jamsid-ii).

Machine Translated by Google

31. Mezopotamya Çivi Yazılı Tabletleri, Eski Ahit Metinleri, a.g.e., s. 26.
32. Delia Goetz, Sylvanus G. Morley, Adrian Reconis, Çev., Popol Vuh: Antik Kiş Mayalarının Kutsal Kitabı, Üniversite Oklahoma Yayınları, 1991, s. 178.
33. Aynı eser, s. 93.
34. John Bierhorst, Meksika ve Orta Amerika Mitolojisi, Quill/William Morrow, New York, 1990, s. 41.
35. J. Eric Thompson, Maya Tarihi ve Dini, Oklahoma Üniversitesi Yayınları, 1990, s. 333.
36. Yaratılış 6: 19–20.
37. Yaratılış 6:16.
38. Louis Ginzberg, Yahudilerin Efsaneleri, Amerika Yahudi Yayın Derneği, Philadelphia, 1988, Cilt I, s. 162.
39. Aynı yerde.
40. Ömer Demir, Kapadokya: Tarihin Beşiği, Gözden Geçirilmiş 12. Baskı, s. 70. 41. http://en.wikipedia.org/wiki/Derinkuyu_%28underground_city%29.
42. Hurriyet Daily News, 28 Aralık 2014 (http://www.hurriyetdailynews.com/massive-ancient-underground-city-discovered-in-turkeys-nevsehir-aspx?PageID=238&NID=76196&NewsCatID=375), The Independent, 31 Aralık 2014 (http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/vast-5000-yearold-underground-city-discovered-in-turkeys-cappadocia-region-9951911.html).
43. Örneğin The Independent'ın 31 Aralık 2014 tarihli raporuna bakınız , op. cit.
44. Türkiye, Lonely Planet, 2013, s. 478. 45. http://en.wikipedia.org/wiki/Derinkuyu_%28underground_city%29.
46. Ömer Demir, Kapadokya: Tarihin Beşiği, Gözden Geçirilmiş 9. Baskı, s. 61.
47. Örneğin, 2000 yıl öncesine kadar Proto-Hitit döneminde. Bkz. Ömer Demir, a.g.e., s. 70.
48. Aynı eser, s. 60.
49. Aynı yerde.
50. Aynı eser, s. 59.
51. Aynı eser, s. 61.
52. RC Zaehner, Zerdüştlüğün Şafağı ve Alacakaranlığı, a.g.e., s. 135.

Machine Translated by Google

Bölüm 8

1. Yaratılış 6: 7.
2. Yaratılış 6: 8–21.
3. Yaratılış 6: 19–20.
4. Yaratılış 8: 3.
5. Yaratılış 8: 4.
6. Yaratılış 8: 13–17.
7. Yaratılış 8: 20–1.
8. Yaratılış 9: 1–7.
9. Örneğin Yeremya 51:27'ye; ayrıca Yeşaya 37:38'e; 2. Krallar 19:37'ye bakın.
10. Armen Asher ve Teryl Minasian Asher, Ararat Halkları, Booksurge, 2009, s. 241.
11. Charles Burney ve David Marshall Lang, The Peoples of the Hills: Ancient Ararat and the Caucasus, Phoenix Press, Londra, 1971, s. 127. Ayrıca bkz. Amelie Kurht, The Ancient Near East, Routledge, Londra ve New York, 1995, Cilt II, s. 550: "Arkeolojik olarak, bölgenin ikinci bin yılı şu anda biraz boş."
12. Aynı eser, s.17.
13. Armen Asher ve Teryl Minasian Asher, Ararat Halkları, a.g.e., s.
14. Moses Khorenatsi, Ermenilerin Tarihi, Caravan Books, Ann Arbor, 2006, s. 72 ve 82 vd. Haik, aynı zamanda Hayk olarak da yazılır ve Torgomah'ın [T'orgom] oğlu olduğu söylenir. Torgomah, Tiras'ın [T'iras] oğludur. Tiras, Gomer'in [Gamer] oğludur. Gomer ise Nuh'un oğlu Yafes'in [Yapeth] oğludur.
15. Arra S. Avakian ve Ara John Movsesian, Ermenistan: Tarihte Bir Yolculuk, The Electric Press, Kaliforniya, 1998–2008, s. 47. Ayrıca bkz. Armen Asher ve Teryl Minasian Asher, The Peoples of Ararat, a.g.e., s. 284–5. 16. http://www.armenian-genocide.org/genocidefaq.html. 17. https://www.youtube.com/watch?v=ahoFlLh2Y3E. 18. https://www.youtube.com/all_comments?v=ahoFlLh2Y3E.
19. Bu alıntı William Faulkner'ın 1951 tarihli Rahibe İçin Ağıt adlı eserinden alınmıştır .
20. Bu, Columbia Platosu'nun kanallı bataklıklarını oluşturan seldi. Cesare Emiliani, Planet Earth: Cosmology, Jeoloji ve Yaşamın ve Çevrenin Evrimi (Jeology and the Evolution of Life and Environment, Cambridge University Press, 1995, s. 543), deniz seviyesindeki yükselmenin boyutunu araştırmıştır: "Scabland'ı oluşturan sel sonucunda deniz seviyesi eksi 100 metreden eksi 80 metreye çok hızlı bir şekilde yükseldi. 12.000 yıl önce buzun yüzde ellisinden fazlası okyanusa geri dönmüş ve deniz seviyesi eksi 60 metreye yükselmişti." Eksi 100 metre, eksi 80 metre ve eksi 60 metre ifadeleri günümüz deniz seviyesiyle karşılaştırılarak yapılmıştır. Yani, Scabland'ı oluşturan selden önce deniz seviyesi bugün olduğundan 100 metre daha düşüktü, selden sonra ise bugün olduğundan 60 metre daha düşüktü, yani 40 metre veya 131 fitlik şaşırtıcı bir yükselme.
21. Cesare Emiliani, Chicago Üniversitesi'nden doktora derecesini aldı ve burada Dünya'nın geçmiş iklimlerini incelemenin bir yolu olarak derin deniz tortularının izotopik analizine öncülük etti. Daha sonra Miami Üniversitesi'ne geçti ve burada izotopik çalışmalarına devam etti ve denizde çeşitli keşif gezilerine liderlik etti. İsveç'ten Vega Madalyası ve Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Bilimler Akademisi'nden Agassiz Madalyası'nı aldı.
22. Emiliani, Dünya ve Gezegen Bilimi Mektupları, 41 (1978), s. 159, Elsevier Bilimsel Yayıncılık Şirketi, Amsterdam.
23. Örneğin bkz. Karl W. Luckert, Göbekli Tepe'de Taş Devri Dini, Triplehood, 2013, s. 101.
24. Joris Peters ve Klaus Schmidt, "Güneydoğu Türkiye'deki Çanak Çömlek Öncesi Neolitik Göbekli Tepe'nin sembolik dünyasındaki hayvanlar: "Ön değerlendirme", Anthropozoologica, 2004, 39 (1), s. 204–5.
25. Karl W. Luckert, Göbekli Tepe'de Taş Devri Dini, a.g.e., s. 100–2.
26. Yaratılış 9: 1.
27. Joris Peters ve Klaus Schmidt, "Çanak Çömlek Öncesi Neolitik Göbekli Tepe'nin Sembolik Dünyasındaki Hayvanlar", a.g.e., s. 206–8.
28. Samuel Noah Kramer, Sümerler: Tarihleri, Kültürleri ve Karakterleri, Chicago Üniversitesi Yayınları, 1963, s. 33. 29. http://www.penn.museum/collections/object/97591. 30. http://www.schoyencollection.com/literature-collection/sumerian-literature-collection/sumerian-flood-story-ms.-3026.
31. Samuel Noah Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, Pennsylvania Üniversitesi Yayınları, 1991, s. 148 vd.
32. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, a.g.e., s. 148. 33. http://www.penn.museum/collections/object/97591. 34. http://www.schoyencollection.com/literature-collection/sumerian-literature-collection/sumerian-flood-story-ms.-3026.
35. Aynı eser ve bkz. Irving Finkel, The Ark Before Nuh, Hodder and Stoughton, Londra, 2014, s. 91.
36. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, a.g.e., s. 149.
37. Aynı eser, s. 149.
38. Aynı eser; William Hallow, Çivi Yazısı Çalışmaları Dergisi, Cilt 23, 61, 1970.
39. Kramer'in History Begins at Sumer adlı eserinde alıntılanmıştır , a.g.e., s. 149–51.
40. Aynı eser, s. 151.

Machine Translated by Google

41. Aynı
eser. 42. http://www.schoyencollection.com/literature-collection/sumerian-literature-collection/sumerian-flood-story-ms.-3026. Ve yine gör
Irving Finkel, Nuh'tan Önceki Gemi, a.g.e., s. 91.
43. Kramer, Tarih Sümer'de Başlar, a.g.e., s. 151.
44. Aynı eser, s. 152.
45. Aynı yerde.
46. Aynı eser.
47. Aynı eser, s. 152–3.
48. Aynı eser, s. 153.
49. Aynı eser, s. 148.
50. Bkz. Gerald P. Verbrugghe ve John M. Wickersham (Ed.), Berossos ve Manetho, University of Michigan Press,
1999, s. 15vd.
51. Benno Lansberger, "Üç Sümerler Üzerine Deneme II: Mezopotamya'da Uygarlığın Başlangıcı", Benno Lansberger, Üç Sümerler Üzerine Deneme, Udena
Publications, Los Angeles, s. 174; Berossos ve Manetho, a.g.e., s. 17, 44; Stephanie Dalley, Mezopotamya Mitleri, a.g.e., s. 182–3, 328; Jeremy Black ve
Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, British Museum Press, Londra, 1992, s. 41, 82–83, 163–4.
52. Berossos ve Manetho, a.g.e. cit., s. 43.
53. Aynı eser, s. 44.
54. George Smith, AH Sayce ile birlikte, Yaratılışın Keldani Anlatımı, Sampson Low, Londra, 1880, s. 33.
55. Berossos ve Manetho, a.g.e., s. 26 ve 34. Ayrıca bkz. George Smith, AH Sayce ile birlikte, The Chaldean Account of the Genesis,
a.g.e. s. 32.
56. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine: Mezopotamya ve Yahudi Geleneklerinde Tufan Öncesi Bilgeliğin Karşılaştırmalı Bir Çalışması",
Pseudepigrapha Çalışmaları Dergisi, Cilt 19.4 (2010), s. 285.
57. Aynı eser.
58. Aynı yerde.
59. Aynı eser, örneğin s. 282, 290, 297, 301, 306. Ayrıca bkz. Jonas C. Greenfield, "Bilgeliğin Yedi Sütunu (Özd 9:1): Yanlış Çeviri, "
Yahudi Üç Aylık Dergisi, Yeni Seri, Cilt 76, No. 1, Moşe Held Anısına Denemeler (Temmuz 1985), s. 16.
60. Aynı eser, s. 281: "Mezopotamya'daki birçok bilim ve teknolojinin ideolojik olarak tufan öncesi dönemlerden kaynaklandığı düşünülüyordu.
apkallus."
61. Erica Reiner, "Yedi Bilgenin Etiyolojik Miti", Orientalia NS 30 (1961), s. 10.
62. Jonas C. Greenfield, "Bilgeliğin Yedi Sütunu" a.g.e., s. 15.
63. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 289.
64. Jonas C. Greenfield, "Bilgeliğin Yedi Sütunu", a.g.e., s. 16.
65. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 289.
66. Aynı eser, s. 283; ayrıca bkz.: WG Lambert, "Atalar, Yazarlar ve Kanoniklik", Journal of Cuneiform Studies, Cilt 11, No. 1, 1957, s.
8–9: "Vahyi edilen bilginin tamamı, tufan öncesi bilgeler tarafından bir kez ve herkes için verilmiştir."
67. Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, a.g.e., s. 46.
68. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 293.
69. Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, a.g.e., s. 46.
70. Aynı eser, s. 170.
71. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 293.
72. Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, a.g.e., s. 171.
73. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 293.
74. Anne Draffkorn Kilmer, "İncil'deki Nepilimlerin Mezopotamya'daki Karşılıkları", EW Conrad ve EG Newing'de (Ed.),
Dil ve Metin Üzerine Perspektifler: Francis I. Andersen'in Altmışıncı Doğum Günü Onuruna Yazılan Denemeler ve Şiirler, 28 Temmuz 1985, Eisenbrauns, Winona Lake, IN, s. 41.
Enki/Ea ve Abzu için Jeremy Black ve Anthony Green'e (Ed.) bakınız, Tanrılar, Şeytanlar ve Mezopotamya Sembolleri, op. cit., s. 75 ve 27: "Eskiden kaynakların, kuyuların, derelerin,
nehirlerin ve göllerin sularını yerin altında bulunan abzu'da (apsu) bulunan bir tatlı su okyanusundan aldığına ve oradan beslendiğine inanılırdı... Tuzlu deniz ise dünyayı
çevreliyordu. Abzu, insanlığın yaratılışından çok önce bile abzu'da yaşayan bilge tanrı Enki'nin özel diyarı ve eviydi. Babil Yaratılış Destanı'na göre Apsu, Tiamat'ın sevgilisi olan
ilkel bir yaratığın adıydı ve Ea Apsu'yu öldürdüğünde, evini ölü yaratığın bedeninin üzerine kurdu ve bu yaratığın adı bundan sonra Ea'nın ⋯ Enki'nin sahip olduğu düşünülüyordu
ikametgahına aktarıldı..."
75. Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, a.g.e., s. 75.
76. S. Denning-Bolle, Amar Annus'ta, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 314'ten alıntı yapıyor.
77. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine", a.g.e., s. 287.
78. Jeremy Black ve Anthony Green (Ed.), Mezopotamya'nın Tanrıları, Şeytanları ve Sembolleri, a.g.e., s. 76.
79. Aynı eser, s. 76 ve 75: ayrıca bkz. Gwendolyn Leick, Yakın Doğu Mitolojisi Sözlüğü, Routledge, Londra ve New York, 1998,
s. 4–6.

Machine Translated by Google
80. Gılgamış Destanı, çeviren George Smith, Classics, Londra, 1988, s. 108.
81. Örneğin bkz. Jeremy Black ve Anthony Green, Tanrılar, Şeytanlar ve Antik Mezopotamya'nın Sembolleri, a.g.e., s. 84.
82. Berossos ve Manetho, a.g.e. cit., s. 49–50. Not: Syncellus tarafından korunan bu Berossos parçasında Enki, "Kronos" olarak çevrilmiştir. Çevirmenler 17. dipnotta şöyle açıklıyorlar: “Kronos, Zeus’un babasıydı, tıpkı Enki’nin Marduk’un babası olması gibi. Berossos veya Syncellus burada Babil tanrısının Yunanca karşılığını kullanmıştır.”
83. Gılgamış Destanı'nda tufandan kurtulan kişi, açıkça Zisudra/Xithoutros ile aynı kişi olmasına rağmen, şu isimle bilinir: Utnapişti. British Museum Orta Doğu Bölümü'nde Yardımcı Görevli olan Irving Finkel'in açıkladığı gibi: "Zisudra ismi, Sümercede "Uzun Ömürlü Adam" anlamına geldiği için ölümsüz bir tufan kahramanı için çok uygundur. Gılgamış destanında buna karşılık gelen tufan kahramanının ismi de kabaca benzer bir anlama sahip olan Utnapişti'dir. Aslında, Babil isminin Sümercenin bir çevirisi mi yoksa tam tersi mi olduğundan emin değiliz." Irving Finkel, The Ark Before Nuh, a.g.e., s. 92.
84. Gılgamış Destanı, a.g.e., s. 111.
85. Berossos ve Manetho, a.g.e. cit., s. 50.
86. Amar Annus, “Gözlemcilerin Kökeni Üzerine”, a.g.e., s. 282; Anne Draffkorn Kilmer, “Gözlemcilerin Mezopotamya Karşıtları” İncil Nepilim”, a.g.e., s. 43.
87. Anne Draffkorn Kilmer, "İncil Nepilim'in Mezopotamya Benzerleri", a.g.e. cit., s. 39–40.
88. Amar Annus, “Gözlemcilerin Kökeni Üzerine”, a.g.e., s. 295.
89. Jeanette C. Fincke, “Ninova'daki Babil Metinleri: British Museum Kütüphane Projesi Raporu”, Archiv fur Orientforschung 50 (2003/2004), s. 111.

Machine Translated by Google

Bölüm 9

1. John Baines ve Jaromir Malek, Antik Mısır Atlası, Time-Life Books, 1990, s. 76.
2. Aynı eser. İç ve dış sur duvarları Eski Krallık dönemine, dış sur duvarının dışında kalan daha sonraki bir duvar ise Birinci Ara Dönem'e (MÖ 2134-2040) tarihlenmektedir . İkinci Ara Dönem'e (MÖ 1640-1532) ve Yeni Krallık'a (MÖ 1550-1070) tarihlenen başka yapıların kalıntıları da mevcuttur .
3. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, Manchester Üniversitesi Yayınları, 1969, s. 8.
4. A.g.e., s. 151: "İncelediğimiz mitolojik durum, başka bir yerde ortaya çıkan bir geleneği ortaya koymaktadır..."
5. Aynı eser, s. 55, 90, 105, 274.
6. Aynı eser, s. 55.
7. Aynı eser, s. 109, 113–14, 127.
8. Örneğin bkz. s. 19 "Falcon'un mürettebatı". Ayrıca bkz. s. 27, 177, 180, 181, 187, 202. Edfu metinlerinde gemi mürettebatına ve yelkenciliğe tekrar tekrar değinilmektedir. Örneğin, s. 180: "Şebtiw yelken açtı..." s. 187: "İlksel dünyanın başka bir yerine yelken açtıklarına inanılıyordu."
9. Aynı eser, s. 190.
10. A.g.e., s. 274: "İlk çağın işgal edilmemiş topraklarında yolculuk ettiler ve başka kutsal alanlar kurdular."
11. Aynı eser, s. 122.
12. Aynı eser, s. 134.
13. Aynı eser, s. 106–7.
14. Örn. Aynı kaynak, s. 44, 258: "Edfu'da elimizde yalnızca parçalar var. Büyük ve önemli bir tarihçeden seçilmiş birkaç anlatı Mısır tapınakları."
15. Antik Mısır'ın kutsal hiyerogliflerindeki bilinen son yazıt, MS 394 yılında Philae'deki İsis Tapınağı'nda yazılmış ve demotik grafitinin bilinen son örneği de MS 425 yılına tarihlenen bu yerde bulunmuştur. "Hiyeroglifler hakkındaki bilgi bu tarihten sonra da devam ettiyse de, buna dair hiçbir kayıt bulunamamıştır." John Anthony West, The Traveler's Key to Ancient Egypt, Harrap Columbus, Londra, 1987, s. 426.
16. Howard Vyse, 1837'de Gize Piramitlerinde Yapılan Operasyonlar ve Yukarı Mısır'a Yapılan Bir Yolculuğun Anlatımı, James Fraser, Regent Street, Londra, 1840, Cilt I, s. 67–8.
17. Mezopotamya ve Mısır kronolojileri iyi bilinmektedir. Peru için bkz. Ruth Shady Solis ve diğerleri, Caral: The Oldest Civilization Amerika'da, Proyecto Especial Arqueologico Caral-Supe/INC, 2009.
18. Platon, Timaeus ve Critias, Penguin Classics, 1977, s. 36.
19. Aynı eser, s. 34–8.
20. J. Gwynn Griffiths, Atlantis ve Mısır ve Diğer Seçilmiş Denemeler, Cardiff, Galler Üniversitesi Yayınları, 1991, s. 3–30.
21. Miriam Lichtheim, Antik Mısır Edebiyatı, Cilt I: Eski ve Orta Krallıklar, California Üniversitesi Yayınları, 1975, s. 211.
22. Aynı eser, s. 212–13.
23. Aynı eser, s. 215, not 3.
24. Margaret Buson, Antik Mısır Ansiklopedisi, Dosyadaki Gerçekler, New York, Oxford, 1991, s. 130.
25. Aynı eser.
26. Aynı eser.
27. Miriam Lichtheim, Eski Mısır Edebiyatı, a.g.e. cit., s. 213.
28. Aynı eser, s. 214.
29. Aynı eser.
30. Platon, Critias, Benjamin Jowett Çevirisi, İnternet Klasikleri Arşivi, http://classics.mit.edu/Plato/critias.html.
31. Platon, Timaeus ve Critias, Penguin Classics Edition, op. cit., s. 38.
32. J. Gwynn Griffiths, Atlantis ve Mısır, a.g.e., s. 23. 33. https://egyptsites.wordpress.com/2009/03/03/sa-el-hagar/.
34. Aynı eser.
35. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 324.
36. Aynı eser, s. 213.
37. Aynı eser, s. 31.
38. Aynı eser, s. 111.
39. Aynı eser, s. 142.
40. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Critias, s. 136.
41. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 113.
42. Aynı eser, s. 109.
43. Aynı eser, s. 127.
44. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Timaeus, s. 38.

Machine Translated by Google

45. Aynı eser, s. 1.
46. Aynı eser, s. 35.
47. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 19.
48. EW West, Çev., F. Max Muller, Ed., Pehlevi Metinleri, Bölüm I, Yeniden Basım Baskısı, Atlantic Publishers and Distributors, Yeni Delhi, 1990, s. 17.
49. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 113.
50. Aynı eser, s. 279.
51. Aynı eser, s. 113.
52. Aynı eser.
53. Arkeoastronomi: Arkeoastronomi Merkezi Dergisi, Cilt VIII, Sayılar 1–4, Ocak–Aralık 1985, s. 99.
54. Thor Conway, Ray A. Williamson ve Claire R. Farrer (Ed.) Earth and Sky, op. cit, s. 246.
55. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Timaeus, s. 38.
56. Ignatius Donnelly, Atlantis: The Antediluvian World, Dover Publications Inc., New York, 1976, s. 23.
57. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Timaeus, s. 37.
58. Platon, Critias, Benjamin Jowett Çevirisi, İnternet Klasikleri Arşivi, http://classics.mit.edu/Plato/critias.html.
59. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Critias, s. 138.
60. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 37.
61. Aynı eser, s. 220.
62. Aynı eser, s. 240.
63. Aynı eser, s. 198.
64. Aynı eser, s. 108.
65. Aynı yerde.
66. Aynı eser, s. 109.
67. Aynı eser, s. 202, 323–4.
68. Platon, Timaeus ve Critias, a.g.e. cit., Timaeus, s. 38.
69. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 171: “Bir pãy-land'ın, Yaratıcı, doğduğu yerin etrafındaki suyu kuruttu.” Ayrıca bkz. s. 172: “ Pãy-land kelimesi, sudan çıkan bir ülkeyi tanımlar…”
70. Aynı eser, s. 162.
71. Aynı eser, s. 173.
72. Aynı eser, s. 324.
73. Aynı eser, s. 194.
74. Aynı eser, s. 274.
75. Aynı eser, s. 187.
76. Aynı eser, s. 274.
77. Aynı eser, s. 190.
78. Aynı eser, s. 274.
79. Aynı eser, s. 190. Ayrıca bkz. s. 33.
80. Aynı eser, s. 33.
81. Aynı eser, s. 24: “ İşlevi din iht, yani şeyleri adlandırmak (= yaratmak) olarak tanımlanan Şebtiw .” Ayrıca bkz. s. 180.
82. Aynı eser, s. 41.
83. Aynı eser, s. 28.
84. Aynı eser, s. 95, 96, 108, 110–11.
85. Aynı eser, s. 96.
86. Aynı eser, s. 91.
87. Aynı eser, s. 92.
88. Aynı yerde.
89. Aynı eser, s. 25, 41, 289.
90. Aynı eser, s. 159.
91. Aynı eser, örneğin s. 28, 66, 236.
92. Aynı eser, s. 310–11.
93. Aynı eser, s. 9.
94. Aynı eser, s. 48.
95. Aynı eser, s. 273.
96. Platon, Timaeus ve Critias, Penguin Classics, op. cit., Timaeus, s. 36.
97. Aynı eser.

Machine Translated by Google

1. Platon, Yasalar II, John M. Cooper (Ed.) Platon: Tüm Eserler, Hackett Yayıncılık Şirketi, Indianapolis/Cambridge, 1997, s. 1348.
2. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, William Heinemann Ltd., Londra, 1995, egp 446ff., s. 456–8.
3. Robert Bauval ve Adrian Gilbert, Orion Gizemi, William Heinemann Ltd., Londra, 1994.
4. Robert Bauval ve Graham Hancock, Genesis'in Bekçisi, William Heinemann Ltd., Londra, 1996.
5. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni: İnsan Bilgisinin Kökenlerini ve Gelişimini Araştıran Bir Deneme Efsane Yoluyla Aktarım, Nonpareil Books, 1977, 1999'da yeniden basıldı, s. 59.
6. Graham Hancock ve Santha Faiia, Cennetin Aynası: Kayıp Medeniyetin Peşinde, MichaelJoseph, Londra, 1998.
7. Kapsamlı bir tartışma için bkz. ibid.
8. Paolo Debertolis, Goran Marjanovic ve diğerleri, Kanda (Makedonya) antik alanının arkeoakustik analizi, "Bilimsel Alanlarda İleri Araştırmalar Üzerine 3. Sanal Uluslararası Konferans" (ARSA-2014) Kongresi Bildirileri, Slovakya, 1-5 Aralık 2014: 237–251. Yayımlayan: Zilina Üniversitesi EDIS Yayıncılık Kurumu, Univerzitná 1, 01026 Žilina, Slovakya Cumhuriyeti. Makaleye çevrimiçi olarak şu adresten ulaşılabilir: https://www.academia.edu/9818666/

Archaeoacoustic_analysis_of_the_ancient_site_of_Kanda_Macedonia_._Preliminary_results. 9. http://www.usbr.gov/lc/hooverdam/History/essays/artwork.html.

10. Aynı eser.
11. Aynı eser.
12. Richard Guy Wilson, "Batı'da Amerikan Modernizmi: Hoover Barajı." Bir Amerikan Toprağının Görüntüleri, ed. Thomas Carter. Albuquerque: New Mexico Üniversitesi Yayınları, 1997. S. 10, Hoover Barajı: Yalnız Topraklar Verimli Hale Getirildi, http://xroads.virginia.edu/~1930s/display/hoover/modern.html'de alıntılanmıştır .
13. Örneğin bkz: https://www.wisdomuniversity.org/ChartresOverview.htm: "Bu, 'katedrallerin kraliçesi'nin bulunduğu Chartres'ın büyüsü ve gizemidir. Bu aynı zamanda, kadim insanlar arasında bilinen adıyla 'Astronomica'nın gücüdür. Bu, insanlığın bildiği en eski ve sürekli gelişen öğrenme sistemi olan yedi özgür sanatın sonuncusu ve en yücesidir. Bu sistem, Antik Mısır'dan doğmuş ve Chartres üstatları tarafından en üst düzeye taşınmıştır. Kutsal astronomi, Chartres Katedrali'nin taşlarına ve vitraylarına işlenmiştir. Özgür sanatların en yücesi olarak kabul edilirdi çünkü tek başına tüm kozmosu tefekkür eder ve tüm yaratılışın nihai anlamını ve amacını anlamaya çalışırdı."
14. Graham Hancock'daki tartışmaya bakın , Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e., Bölüm 49, s. 443 vd.
15. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 134, Dokuzuncu Bölüm'de alıntılanmıştır.
16. Michael A. Hoffman, Firavunlardan Önce Mısır, Michael O'Mara Books Ltd., 1991, s. 89–90. Ayrıca bkz. Karl W. Butzer, Erken Dönem Mısır'da Hidrolik Uygarlık, Chicago Üniversitesi Yayınları, 1876, s. 9.
17. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e., Bölüm 52, s. 497.
18. Boston Üniversitesi'nden Profesör Robert Schoch'un Sfenks'in jeolojik tarihlemesiyle ilgili tartışması için bkz. ibid., Bölüm 46, s. 420vd.
19. L. Liritzis, A. Vafiadou, "Bazı Mısır Anıtlarının Yüzey Lüminesans Tarihlemesi", Kültürel Miras Dergisi 16 (2015), Tablo 1, s. 137.
20. Aynı eser, s. 134–50.
21. Aynı eser, s. 134.
22. Aynı eser, s. 134–50.
23. Aynı eser, Tablo 1, s. 137.
24. Aynı eser.
25. Profesör Robert Schoch'un 20 Ocak 2015 tarihli e-posta yoluyla yaptığı kişisel yazışma.
26. L. Liritzis, A. Vafiadou, "Bazı Mısır Anıtlarının Yüzey Lüminesans Tarihlemesi", Kültürel Miras Dergisi, a.g.e., Tablo 1, s. 137.
27. Profesör Robert Schoch'un 20 Ocak 2015 tarihli e-posta yoluyla yaptığı kişisel yazışma.
28. L. Liritzis, A. Vafiadou, "Bazı Mısır Anıtlarının Yüzey Lüminesans Tarihlemesi", Kültürel Miras Dergisi, a.g.e., Tablo 1, s. 137.
29. Aynı eser.
30. Örneğin bkz. John Baines ve Jaromir Malek, Atlas of Ancient Egypt, Time-Life Books, 1990, s. 36.
31. L. Liritzis, A. Vafiadou, "Bazı Mısır Anıtlarının Yüzey Lüminesans Tarihlemesi", Kültürel Miras Dergisi, a.g.e., s. 147.
32. Aynı eser.
33. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 187.
34. Toby AH Wilkinson, Erken Hanedan Mısırı, Routledge, Londra ve New York, 1999, s. 325.
35. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 262. 36. A.g.e., s. 263.

Machine Translated by Google

37. Aynı eser.
38. Aynı eser.
39. Aynı eser, s. 262.
40. Reymond (Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 263) sonunda kitabın gökten indiğine inanılan "Memphis'in kuzeyindeki yer" için favori adayı olarak Sakkara'yı seçer. Mantığı beni şaşırtıyor. Henen-nesut 29:08 enleminde, Memphis 29:84 enleminde, Sakkara 29:87 enleminde, Giza'daki Büyük Piramit 29:98 enleminde ve Dhashur 29:80 enleminde yer alır. Sayı ne kadar yüksekse kuzeyde olduğunuz o kadar belirgindir, bu nedenle Henen-nesut ve Dhashur'u elememiz gerektiği açıktır: Henen-nesut Memphis'in 0:76 derece güneyinde, Dhashur ise Memphis'in 0:04 derece güneyinde yer almaktadır. Sakkara, Memphis'in sadece 0,03 derece kuzeyindedir; yani neredeyse aynı enlemdedir. Buna karşılık Giza, Memphis'in 0,14 derece kuzeyindedir ve çok daha belirgin bir şekilde bu tanıma uygundur.
41. EA Wallace Budge, Mısırlıların Tanrıları, Methuen and Company, Chicago ve Londra, 1904, Dover Books tarafından yeniden basıldı, 1969, Cilt I, s. 467, 468, 473, vb.
42. Selim Hasan, Sfenks: Son Kazıların Işığında Tarihi, Hükümet Yayınları, Kahire, 1949, s. 80.
43. Robert Bauval ve Graham Hancock'daki tartışmaya bakın . Yaratılışın Bekçisi, a.g.e., s. 5, 156 vd., 160 vd., vb.
44. Rainer Stadelman, "Gize'nin Büyük Sfenksi", Zahi Hawass (Ed.), Yirmi Birinci Yüzyılın Şafağında Mısırbilim (Sekizinci Uluslararası Mısırbilimciler Kongresi Bildirileri, Kahire, 2000; Cilt I: Arkeoloji), Kahire Amerikan Üniversitesi Yayınları, Kahire, New York, 2002, s. 464–9.
45. Aynı eser, s. 465.
46. Selim Hassan, Sfenks, a.g.e., s. 75.
47. Aynı eser, s. 75.
48. Aynı eser, s. 76.
49. Aynı eser, s. 76, 185.
50. Aynı eser, s. 76.
51. James Henry Breasted, Antik Mısır Kayıtları, Illinois Üniversitesi Yayınları, Urbana ve Chicago, 2001, Cilt 2, s. 323.
52. Aynı eser.
53. Aynı eser, s. 320, 324.
54. Selim Hassan, Sfenks, a.g.e., s. 76.
55. Gaston Maspero, Medeniyetin Şafağı, SPCK, Londra, 1894, s. 366.
56. Gaston Maspero, Mısır Arkeolojisi El Kitabı, Putnam's Sons, New York, 1914, s. 74.
57. Selim Hassan, Sfenks, a.g.e., s. 222.
58. Envanter Stela'nın tam metninin çevirisi için bkz. James Henry Breasted, Ancient Records of Egypt, a.g.e., Cilt I, s. 83–5. Ayrıca bkz. Selim Hassan, The Sphinx, a.g.e., s. 222–7.
59. Selim Hassan, The Sphinx, a.g.e., s. 225. 60. http://www.guardians.net/hawass/khafre.htm. 61. http://tr.wikipedia.org/wiki/Khafra#Vadi_Tapınağı.
62. Khafre'ye atfedilen sözde "Cenaze Tapınağı". Profesör Stephen Quirke'den Graham Hancock'a e-posta 2 Nisan tarihli 2015.
63. IES Edwards, Mısır Piramitleri, Pelican Books, 1947, 1949'da yeniden basıldı, s. 107 vd.
64. Aynı eser, s.109.
65. IES Edwards, Mısır Piramitleri, Penguin, 1993, s. 124. Vurgu eklenmiştir.
66. Kathryn A. Bard (Ed.), Antik Mısır Arkeolojisi Ansiklopedisi, Routledge, 1999, s. 342–5.
67. Breasted, Antik Mısır Kayıtları, a.g.e., Cilt II, s. 320–1, not b.
68. Henri Frankfort, Krallık ve Tanrılar, Chicago Üniversitesi Yayınları, Chicago ve Londra, 1948, 1978, s. 148.
69. William Matthew Flinders Petrie, Memphis I, Apries Sarayı (Memphis II), Meydum ve Memphis III, Cambridge University Press, 2013, s. 43.
70. Selim Hassan, Sfenks, a.g.e., s. 222–4.
71. Aynı eser, s. 224–5.
72. Aynı eser, s. 223.
73. Aynı eser.
74. Örneğin, Tibet. Tibet Thotchkaları meteorik demirden yapılır: "Thokcha kelimesi iki kelimeden oluşur: thog , yukarıda, ilk veya yıldırım anlamına gelir ve lcags , demir veya metal anlamına gelir. Thokcha kelimesinin anlamı bu nedenle 'ilk veya orijinal demir' veya 'yıldırım demiri' olarak verilebilir." (http://en.wikipedia.org/wiki/Thokcha.)
75. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 10.
76. Aynı eser, s. 8–10, 18.

Machine Translated by Google

1. Platon, Timaeus ve Critias, Penguen Klasikleri, op. cit., s. 35–6.
2. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 285.
3. Bu kavram, Hanedanlık öncesi ve/veya erken hanedanlık materyalinin "önerildiğini" öne süren bazı Mısırbilimciler tarafından zaten kabul edilmektedir. "Piramit platformlarının oluşturulması sırasında temizlendi." Bkz. Serena Love, "Taşlar, atalar ve piramitler: Memphis'in piramit öncesi manzarasının araştırılması", Miroslav Barta (Ed), Eski Krallık Sanatı ve Arkeolojisi, Prag'da düzenlenen konferansın bildirileri, 31 Mayıs-4 Haziran 2004, Çek Mısırbilim Enstitüsü, Prag, 2006, s. 216.
4. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 327.
5. Robert Bauval ve Graham Hancock'ta alıntılanan 27 Ocak 1993 tarihli Robert Bauval'a mektup , Yaratılışın Bekçisi, a.g.e., s. 200 ve not 11, s. 333.
6. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 59.
7. Aynı eser, s. 9.
8. EA Wallis Budge, Mısır Büyüsü, Kegan Paul, Trench, Trubner ve Şirketi, Londra, 1901, Dover Publications Inc. tarafından yeniden basılmıştır. New York, 1971, s. 143.
9. John Greaves, Pyramidographia: Or a Description of the Pyramids in Egypt, George Badger, Londra, 1646'da alıntılanmıştır , yeniden basılmıştır Robert Lienhardt, Baltimore, s. 96.
10. Aynı eser.
11. Aynı eser.
12. Aynı eser.
13. IES Edwards, Mısır Piramitleri, 1947 basımı, op. cit., s. 134.
14. Miriam Lichtheim, Antik Mısır Edebiyatı, Cilt I, a.g.e., s. 218–19.
15. IES Edwards, Mısır Piramitleri, 1993 baskısı, a.g.e., s. 286.
16. FW Green, Mısır Arkeolojisi Dergisi, Cilt XVI, 1930, s. 33.
17. Alan H. Gardiner, Mısır Arkeolojisi Dergisi, Cilt XI, 1925, s. 2–5.
18. EAE Reymond, Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni, a.g.e., s. 77.
19. Aynı eser, s. 112.
20. Robert Bauval ve Graham Hancock'daki tartışmaya bakın . Yaratılışın Bekçisi, a.g.e., s. 13, 108, 192, 193–6.
21. RA Schwaller de Lubicz, Kutsal Bilim, İç Gelenekler, Rochester, Vermont, 1988, s. 104.
22. Aynı eser, s. 111.
23. Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.), Hermetica, Shambhala, Boston, 1993, s. 343.
24. Sylvia Cranston (Ed.), Reincarnation: The Phoenix Fire Mystery, Theosophical University Press, Pasadena'daki tartışmaya bakınız . 1998, s. 114 vd.
25. RT Rundle Clark, Anka Kuşunun Kökeni, Birmingham Üniversitesi Tarih Dergisi (1949–1950), s. 17: "Benben taşı ve Bennu kuşu, aynı kökten türetilmiş isimlere sahip olmalı: bn veya wbn. Her iki kelime de türemiştir, bu yüzden birinin diğerinin bir niteliği olduğunu söyleyemeyiz. Kuş ve taş -eğer taşsa- birbirine bağlıdır."
26. Henri Frankfort, Krallık ve Tanrılar, Chicago Üniversitesi Yayınları, 1978, s. 153–4.
27. Örneğin bkz. EA Wallis Budge, An Egyptian Hieroglyphic Dictionary, John Murray, Londra, 1920, Dover tarafından yeniden basılmıştır Publications Inc., New York, 1978, Cilt I, s. 217.
28. Robert Bauval, Mısırbilimde Tartışmalar, Cilt 14, 1989.
29. PT 1652, RT Rundle Clark'ın Anka Kuşunun Kökeni adlı eserinde alıntılanmıştır, a.g.e., s. 14.
30. EA Wallis Budge, Mısır Hiyeroglif Sözlüğü, a.g.e., Cilt I, s. 217.
31. RT Rundle Clark, Anka Kuşunun Kökeni, a.g.e., s. 15.
32. Aynı eser, s. 18.
33. Graham Hancock, İşaret ve Mühür: Kayıp Ahit Sandığı Arayışı, William Heinemann Ltd., Londra, 1992, s. 67–9.
34. Menahem Haran, Antik İsrail'de Tapınaklar ve Tapınak Hizmetleri, Clarendon Press, Oxford, Eisenbrauns, Winona Lake tarafından yeniden basılmıştır. Indiana, 1985, s. 246.
35. Tartışma için Emma Jung ve Marie-Louise von Franz, The Grail Legend, Coventure, Londra, 1986, s. 148, dipnot 28'e bakınız.
36. Jennifer Westwood (Ed.), Gizemli Yerler Atlası, Guild Yayıncılık, Londra, 1987, s. 74.
37. Aynı eser.
38. WH Roscher, Lexicon der griechischen und romischen Mythologie, 1884, alıntı: Emma Jung ve Marie-Louise von Franz, The Grail Legend, op. cit., s. 148.
39. Bkz. ibid., s. 14–16.
40. RT Rundle Clark, Antik Mısır'da Mit ve Sembol, Thames ve Hudson, Londra, 1991, s. 246–7.
41. Aynı eser.
42. Elmer G. Suhr'un "The Phoenix" adlı eserinden Lactantius'un özeti, Folklore, Cilt 87, No. 1 (1976), s. 30.

43. Machiko Tabuchi (Ed.), The Phoenix Fire Mystery, op. cit., s. 18'de alıntılanmıştır .
44. RT Rundle Clark, Anka Kuşunun Kökeni, a.g.e., s. 1; Elmer G. Suhr, “Anka Kuşu”, a.g.e., s. 31; R. Van den Broek , Klasik ve Erken Hıristiyan Geleneklerine Göre Anka Kuşu Efsanesi, EJ Brill, 1972, s. 68–72.
45. RT Rundle Clark, Anka Kuşunun Kökeni, a.g.e., s. 1; Gerald Massey, Doğal Yaratılış, 2. Cilt, Black Classic Press, Baltimore, 1998 (Yeniden Basım Baskısı) s. 340.
46. Bay Niehoff, “Haham Edebiyatında Anka Kuşu”, Harvard Theological Review, Cilt 89, No. 3 (Temmuz 1996), s. 252.
47. R. Van den Broek, Klasik ve Erken Hıristiyan Geleneklerine Göre Anka Kuşu Efsanesi, a.g.e., s. 73.
48. Graham Hancock'a bakınız , Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e., Bölüm 28 ila 32.
49. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni, op. cit., s. 132.
50. R. Van den Broek, Zümrüdüanka Efsanesi, op. cit., s. 73–4.

Translated by Google

Machine Translated by Google

Bölüm 12

1. Cinayetlerden tam olarak kimin sorumlu olduğu, yazının yazıldığı tarih itibarıyla, henüz tatmin edici bir şekilde tespit edilememiştir. Şii militan ve siyasi grup Hizbullah'ın beş üst düzey üyesi, BM mahkemesi tarafından suçlanmıştır. Hizbullah, suikasttan İsrail'i sorumlu tutmaktadır. Ayrıca, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ın doğrudan olaya karıştığı yönünde şüpheler de bulunmaktadır. Örneğin bkz. http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-13972350 ve http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-25749185 ve http://www.jpost.com/Middle-East/Special-Lebanon-Court-permits-prosecutor-to-bring-evidence-against-Assad-in-Hariri-case-381986 ve http://www.thenational.ae/world/lebanon/probe-into-hariris-assassination-to-focus-on-al-assad.

2. 2006 yılında İsrail komandolarının düzenlediği bir baskın da dahil olmak üzere (bkz: http://www.foxnews.com/story/2006/08/02/israeli-commandos-raid-hezbollah-Baalbek Hastanesi'ndeki sığınak/. Ayrıca bkz.: http://www.reuters.com/article/2013/04/26/us-syria-crisis-hezbollah-idUSBRE93P09720130426.
Haziran 2013'te Baalbek'e düzenlenen füze saldırısı için bkz.: http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4386949,00.html ve http://www.arabtoday.net/home/also-in-the-news/syrian-missiles-reach-lebanons-baalbek.html.
3. Süleyman Mabedi'nin tarihi ve Tapınak Dağı'ndaki sonraki inşaatlar için Graham Hancock'a bakınız. İşaret ve Mühür, a.g.e., Bölüm 14.
4. Andreas JM Kropp ve Daniel Lohmann, "'Efendim, şu taşların büyüklüğüne bakın! Şu binaların büyüklüğüne bakın.' Heliopolis (Baalbek) ve Kudüs Tapınakları Arasındaki İnşaat Tekniklerindeki Benzerlikler", Levant, Cilt 43, No. 1 (2011), Levant'taki İngiliz Araştırma Konseyi, 2011, s. 42–3.

5. Dan Bahat, Carta'nın Kudüs Tarihi Atlası, Carta, Kudüs, 1989, s. 30.
6. Tartışma için Graham Hancock'a bakınız. İşaret ve Mühür, a.g.e., Beşinci Bölüm, s. 91–2.
7. Aynı eser, s. 95.
8. Video için bkz.: https://www.youtube.com/watch?v=LCFGjSgTzo0 (yaklaşık 1 dakika 30 saniyeden itibaren). Fotoğraflar için bkz.: http://survincity.com/2012/07/megaliths-of-israel-the-foundation-of-the-temple/ ve http://earthbeforeflood.com/megalithic_blocks_on_the_temple_mount_in_jerusalem.html.
9. Andreas JM Kropp ve Daniel Lohmann, "Üstat, şu taşların büyüklüğüne bak!", a.g.e.
10. Selim Hasan, Büyük Sfenks ve Sırları: Son Kazılar Işığında Tarihsel Çalışmalar (Gize Kazıları 1936-1937, Cilt VIII), Hükümet Yayınları, Kahire, s. 267.

11. Örneğin bkz. ibid., s. 264–6.
12. Aynı eser, s. 49.
13. Aynı eser.
14. Aynı eser, s. 256.
15. Aynı eser.
16. Christiane Zivie-Coche, "Mısır'daki Yabancı Tanrılar," Jacco Dielman, Willeke Wendrich (Ed.), UCLA Ansiklopedisi Mısırbilim, Los Angeles, 2011, s. 5. Not: Alıntılarda Zivie-Coche, Eski Mısır Hor-em-Akhet'inin Grekçeleştirilmiş hali olan Harmachis'i kullanmıştır ancak ben, isimlerin daha fazla kafa karıştırıcı şekilde çoğaltılmasını önlemek için bunu yalnızca Hor-em-Akhet olarak çevirme özgürlüğünü aldım!

17. Aynı eser, s. 6.
18. N. Wyatt, Ugarit'ten Dini Metinler, Sheffield Academic Press, 1998, s. 378 vd.
19. Jacobus Van Dijk, "Mısır'daki Kenanlı Tanrı Hauron ve Kültü", GM 107 (1989), s. 61. Dördüncü Kongre'de sunulan bildiri. Uluslararası Mısırbilim Kongresi, Münih, 26 Ağustos-1 Eylül 1985. PDF'e buradan ulaşabilirsiniz: http://www.jacobusvandijk.nl/docs/GM_107.pdf.
20. N. Wyatt, Ugarit'ten Dini Metinler, a.g.e., s. 385.
21. Aynı eser, s. 386.
22. Nina Jidejian, Baalbek: Heliopolis, Güneşin Şehri, Dar el-Machreq Publishers, Beyrut, 1975, s. 5. Ayrıca bkz. Michael M. Alouf, Baalbek Tarihi, American Press, Beyrut, 1951, s. 38 ve Friedrich Ragette, Baalbek, Chatto & Windus, Londra, 1980, s. 16.
23. Christiane Zivie-Coche, "Mısır'daki Yabancı Tanrılar", a.g.e., s. 2–4 ve Şekil 4. Ayrıca bkz. Selim Hassan, Büyük Sfenks ve Sırları: Son Kazıların Işığında Tarihsel Çalışmalar (Gize'deki Kazılar 1936–1937, Cilt VIII), a.g.e., s. 278.
24. Friedrich Ragette, Baalbek, a.g.e. cit., s. 16.
25. Bkz. David Grene (Çev.), Herodot, Tarih, Kitap 2, Chicago Üniversitesi Yayınları, Chicago ve Londra, 1987, s. 132 vd.
26. Friedrich Ragette, Baalbek, a.g.e. cit., s. 20.
27. Aynı eser.
28. Aynı eser, s. 16–17, 72.
29. Michael M. Alouf, Baalbek Tarihi, a.g.e., s. 65'te alıntılanmıştır .
30. Aynı eser.
31. A.g.e., s. 66'da alıntılanmıştır.
32. Friedrich Ragette, Baalbek, a.g.e. cit., s. 27.
33. Michael M. Alouf, Baalbek Tarihi, a.g.e., s. 69–70.
34. Aynı eser, s. 71.

Machine Translated by Google

35. Aynı eser.
36. Aynı eser, s. 71–2.
37. Aynı eser, s. 73.
38. Aynı eser, s. 74.
39. Dell Upton, "Baalbek'ten Başlayarak: Nuh, Süleyman, Selahaddin ve Mimarlık Tarihinin Akışkanlığı", American Journal of the American Journal Mimarlık Tarihçileri Derneği, Cilt 68, No. 4 (Aralık 2009), s. 458.
40. Michael M. Alouf, Baalbek'in Tarihi, op. cit., s. 86.
41. Bkz. Dell Upton, "Baalbek'ten Başlayarak", a.g.e., s. 459–60: "Baalbek'in son derece Avrupalı olduğu, 'Batı'nın temellerinin atıldığı Roma kültürünün bir ürünü olduğu düşüncesi, yirminci yüzyılın ilk yıllarındaki Alman arkeolojik kazılarının bize bugün bildiğimiz Baalbek'i vermesiyle akademik literatüre girdi."
42. Örneğin bkz. Margarete van Ess ve Llaus Rheidt (Ed.), Baalbek-Heliopolis 10:000 Jahre Stadtgeschichte [Baalbek-Heliopolis: Şehrin 10.000 Yıllık Tarihi], Zabern Philipp Von GmbH, 2014.
43. Margaret van Ess, "Jüpiter Tapınağı'nın Büyük Avlusundaki Derin Açmanın Arkeolojik Temizliğinin İlk Sonuçları Kutsal Alan", "Baalbek/Heliopolis: Arkeolojik ve Mimari Araştırmaların Sonuçları 2002–5", Bulletin d'Archaeoligie et d'Architecture Libanaises (BAAL), Hors-Serie IV, Beyrut, 2008, s. 113. Ayrıca bkz. Daniel Lohmann, "Anıtsallığa Doğru Dev Adımlar: Baalbek/Heliopolis'teki Jüpiter Kutsal Alanı'nın Mimarisi", Bolletino Di Archeologia On Line, 2010, Cilt özel/Poster Oturumu 2, s. 29: "Tell Balbek ... çanak çömleksiz Neolitik dönemden beri sürekli olarak yerleşim yeri olarak kullanılmıştır."
44. Timothy Hogan, Birlik Zincirine Giriş: Ezoterik Geleneklerin ve Onları Birleştiren Şeylerin İncelenmesi, 2012, s. 238–9, 242–5.
45. Baalbek'teki Merkür kültü için bkz. Nina Jidejian, Baalbek Heliopolis, op. cit., s. 28, 29, 30, 33, 36, 37, 45, 54–5. Thoth-Hermes bağlantısı için Garth Fowden, The Egyptian Hermes, Cambridge University Press, 1987 ve Patrick Boylan, Thoth: Hermes of Egypt, Ares Publishers, Chicago, 1987'ye bakınız.
46. Nina Jidejian, Baalbek Heliopolis, a.g.e. cit., s. 54.
47. Hartoune Kalayan, "Baalbek ve Beka'a Mirası Üzerine Notlar", a.g.e. cit., s. 53.
48. Nina Jidejian, Baalbek Heliopolis, s. 30.
49. Jüpiter Tapınağı'nın alınlığının kuzey köşesinden bir parça olduğu tespit edilen bir parça. Parçayı gördüm ve Christian ve Barbara Joy O'Brien'ın The Shining Ones, Dianthus Publishing Ltd., Cirencester, 2001, s. 272'de verilen 360 tonluk ağırlığa itiraz edin .
50. Michael M. Alouf, Baalbek Tarihi, a.g.e., s. 85–6.
51. Aynı eser, s. 85.
52. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni, op. cit., s. 162.
53. Daniel Lohmann'ın daha sonraki kişisel yazışmalarımızda (8 Şubat 2015 tarihli e-posta) verdiği uzunluk ve yükseklik ölçüleri ve ayrıca genişliği ve uzunluk ile yükseklik için çok hafif farklı ölçüleri veren Michael M. Alouf'un Baalbek Tarihi, a.g.e., s. 86–7'sine bakınız.
54. Bu ayrıntıları daha sonraki kişisel yazışmalarımızda (8 Şubat 2015 tarihli e-posta) bana açıklayan mimar ve arkeolog Daniel Lohmann'a minnettarım.
55. Dell Upton, "Baalbek'ten Başlayarak", a.g.e.: "Antik yazılı belgeler neredeyse yok denecek kadar az ve günümüze ulaşanların çoğu, bu binaların inşasından yüzyıllar sonra yazılmış. Örneğin, kompleksin herhangi bir bölümünü kimin yaptırdığına, kimin finanse ettiğine veya kimin tasarladığına dair hiçbir kanıt yok."
56. Daniel Lohmann, "Anıtsallığa Doğru Dev Adımlar" (op. 11) adlı eserinde duvarın tasarımını ve inşasını "megaloman" olarak tanımlıyor. a.g.e., s. 28.
57. Andreas JM Kropp ve Daniel Lohmann, "Üstat şu taşların büyüklüğüne bak!" a.g.e., s. 38.
58. Aynı eser, s. 39.
59. Aynı yerde.
60. Aynı eser, s. 38.
61. Aynı eser, s. 44.
62. Daniel Lohmann, "Anıtsallığa Doğru Dev Adımlar", a.g.e., s. 29.
63. Daniel Lohmann, "Üstat, şu taşların büyüklüğüne bak!" a.g.e., s. 39.
64. Daniel Lohmann ile 8 Şubat 2015 tarihli kişisel yazışma.
65. Jean-Pierre Adam, "A propos du trilithon de Baalbek: Le Transport et le mise en oeuvre des megaliths," Suriye, T. 54 Fasc 1.2 (1977) s. 52.

Machine Translated by Google

1. H. Kalayan, “Triliton Üzerindeki Oyma Çizim ve Baalbek Tapınaklarının Yapım Tarihine İlişkin İlgili Sorunlar”, Beyrut Müzesi Bülteni, XXII (1969), s. 151.

2. Daniel Lohmann, “Tasarım ve Çizim: Roma Mimari Çizimleri ve İnşaat İçin Anlamları Heliopolis/Baalbek, Lübnan” Üçüncü Uluslararası İnşaat Tarihi Kongresi Bildirileri, Cottbus, Mayıs 2009.
3. Daniel Lohmann, “Anıtsallığa Doğru Dev Adımlar: Baalbek/Heliopolis'teki Jüpiter Tapınağı'nın Mimarisi”, Bolletino Di Archeologia On Line, 2010, Cilt özel/Poster Oturumu 2, s. 28.
4. http://dictionary.reference.com/browse/podium?s=t.
5. Aynı kaynak. 6. http://dictionary.reference.com/browse/stereobate?s=t.
7. Aynı eser. 8. http://en.wikipedia.org/wiki/Crepidoma.
9. Daniel Lohmann ile 9 Şubat 2015 tarihli kişisel yazışma: “Romalılar oldukça pragmatikti...”
10. H. Kalayan, “Triliton Üzerine Kazınmış Çizim ve İlgili Sorunlar”, a.g.e., s. 151–2. 11. http://www.jasoncolavito.com/blog/ancient-astronauts-at-baalbek. Sınır bilimi ve revizyonist düşüncenin çürütücüsü olduğu iddiasıyla Tarihçe için Jason Colavito'nun biyografisine buradan ulaşabilirsiniz: http://www.jasoncolavito.com/biography.html.
12. https://gilgamesh42.wordpress.com/about/. 13. https://gilgamesh42.wordpress.com/2013/04/25/moving-the-stones-of-baalbek-the-wonders-of-roman-engineering/. Adair'in tamamı Tartışma, Trilithon'un üç büyük taşının altında, "Trilithon için temel görevi gören diğer etkileyici taşların" bulunduğu yönündedir. Trilithon taşları kadar büyük olmasa da bu temel yapıların her biri hatırı sayılır bir kütleye sahiptir. Ancak altlarında bir sütuna ait bir tambur parçası keşfedilmiştir. Tamburun boyutu, Jüpiter Tapınağı'nda kullanılan sütunlarla aynıdır, bu nedenle bu muhtemelen sütunlardan birinin arta kalan veya artık kullanılmayan bir parçasıdır. Temel taşlarının altında olduğu için, bu tambur Trilithon yerleştirilmeden önce oraya yerleştirilmiş olmalıdır. Ayrıca, Trilithon taşlarından birinin üzerinde, artık ihtiyaç duyulmadığında Romalılar tarafından inşa edilen Jüpiter Tapınağı'nın planlarının bir çizimi bulunmaktadır. Trilithon'un altında Jüpiter tapınağının parçaları ve üstte bu çizimler bulunduğundan, Trilithon taşlarının Jüpiter Tapınağı'nın inşasıyla aynı zamanda yerleştirildiğinden makul ölçüde emin olabiliriz. Dolayısıyla, Trilithon taşlarının tapınakla aynı zamanda bulunması, yapının Roma kökenini zaten ortaya koymuştur.

14. Michael Alouf, Baalbek Tarihi (op. cit.) adlı eserinde duvarın tam da bu bölümüne atıfta bulunur . Bu eser, ilk olarak Temmuz 1890'da yayınlanmış ve 1951'e kadar birçok kez yeniden basılmıştır. 98. sayfada Triliton'u tasvir eder ("Hiçbir açıklama, bu muazzam blokların izleyici üzerindeki şaşırtıcı ve sersemletici etkisi hakkında tam bir fikir veremez") ve ardından şöyle der: "Bu blokların üzerinde, daha önce de belirtildiği gibi, sütun kaideleri, oymalı frizler ve düşmüş parçalardan inşa edilmiş Arap surları vardır ve bunlar üzerinde Behram Şah dönemine ait bir yazıt hâlâ bulunmaktadır."

15. Friedrich Ragette, Baalbek, Chatto & Windus, Londra, 1980, s. 32–3.
16. Örneğin, yukarıda 8. notta ayrıntılı olarak açıklananlara ek olarak, bkz. Michael Alouf, Baalbek Tarihi, a.g.e., s. 85 ve Nine Jidejian, Baalbek Heliopolis, s. 36.
17. Michael Alouf, Baalbek Tarihi, a.g.e. cit., s. 86.
18. Fenikelilerin Kenanlılarla yakın özdeşleşmesi için Gerard Herm, The Phoenicians, Victor Gollancz Ltd., 1975'e bakınız. (Kitap Kulübü Ortakları baskısı), s. 25.
19. Aynı eser, s. 83.
20. Truva Savaşı'ndan önce. Bkz. Harold W. Attridge ve Robert A. Oden Jr., Bybloslu Philo: Fenike Tarihi, Katolik İncil Üç Aylık Monografi Serisi 9, Washington DC, 1981, s. 4.
21. Aynı eser, s. 1–3.
22. Aynı eser, s. 53.
23. Sabatino Moscati, Fenikelilerin Dünyası, Cardinal/Sphere Books, 1973, s. 66.
24. E. Richmond Hodges (Ed.), Cory'nin Fenike, Kartaca, Babil, Mısır ve diğerlerinin Antik Parçaları Yazarlar, Reeves ve Turner, Londra, 1876, s. 13. Vurgu eklenmiştir.
25. Miriam Lichtheim, Antik Mısır Edebiyatı, Cilt III, Kaliforniya Üniversitesi Yayınları, Berkeley, Los Angeles, Londra, 1980, s. 148.
26. David Urquhart, Lübnan (Suria Dağı): Bir Tarih ve Günlük, Cilt 2, Thomas Cautley Newby, Londra, 1860, s. 369.
27. Dell Upton, “Baalbek'ten Başlayarak: Nuh, Süleyman, Selahaddin ve Mimarlık Tarihinin Akışkanlığı”, Mimarlık Derneği Dergisi Arkeoloji Tarihçileri, Cilt 68, No. 4 (Aralık 2009), s. 461.
28. David Urquhart, Tarih ve Bir Günlük, a.g.e., s. 382.
29. Aynı eser, s. 371.
30. Aynı eser.
31. Aynı eser, s. 370–3.
32. Aynı eser, s. 373.

Machine Translated by Google

33. Aynı eser, s. 374.
34. Aynı eser, s. 377.
35. Aynı eser, s. 376, 377, 378.
36. Aynı eser, s. 376.
37. İddiaya göre "Nuh'un mezarı" Karak Nuh, Bekaa Vadisi kıyısındaki Zahle kasabasında bir caminin içinde görülebilir. "Mezar" 31,9 metre (105 fit) uzunluğunda, 2,7 metre (8,7 fit) genişliğinde ve 0,98 metre (3,2 fit) yüksekliğindedir.
38. Michael Alouf, Baalbek Tarihi, op. cit., s. 39–40'ta alıntılanmıştır .
39. Aynı eser, s. 40.
40. A.g.e., s. 41. Arapça el yazması "Baalbek'te bulundu."
41. Jean-Pierre Adam, "A propos du trilithon de Baalbek: Le Transport et la mise en oeuvre des mégaliths", Suriye, T. 54, Fase 1–2 (1977), s. 52.
42. Aynı eser, s. 31–63.
43. Aynı eser, s. 54.
44. Aynı eser, s. 56.
45. Aynı eser, s. 61.
46. Aynı eser.
47. Aynı eser.
48. Friedrich Ragette, Baalbek, a.g.e. cit., s. 114–19.
49. Aynı eser, s. 119.
50. Bkz. Christian ve Barbara Joy O'Brien, The Shining Ones, Dianthus Publishing Ltd., Londra, Cirencester, 2001, s. 275.
51. Jean-Pierre Adam, "A propos du trilithon", op. cit., s. 62.
52. Bu bölümün başında anlattığım gibi gölgede oturduğum ve Jüpiter Tapınağı alınlığının mimari çiziminin bulunduğu en güneydeki bloğun üst yüzeyi, bundan emin olmak için yeterince temiz bir duvar işçiliğine sahiptir. Varsayımsal Lewis deliklerinin açılması gereken yer, kütle merkezinin üzerindeki bu üst yüzeydir. Üç bloğun en büyüğü ve en ağırında Lewis deliği bulunmadığına göre, diğer ikisinde de Lewis deliği olmadığı makul bir varsayımdır.
53. Graham Hancock'daki tartışmaya bakın ve Robert Bauval, Talisman: Sacred Cities, Secret Faith, Penguin Books, Londra, 2005, s. 302–5.
54. Saint Petersburg megalitinin 1.250 tonluk ağırlığı Adam, "A propos du trilithon," op. cit., s. 42'de verilmiştir. Ayrıca bkz. Ragette, Baalbek, op. cit., s. 118–19.
55. Zecharia Sitchin, The Stairway to Heaven, Harper, Londra, 2007 (yeniden basım), s. 241.
56. Aynı eser, s. 235, 241.
57. Aynı eser, s. 310.
58. Elif Batuman, "Megalit Efsanesi", New Yorker, 18 Aralık 2004, http://www.newyorker.com/tech/elements/baalbek-mit-megalit.
59. Jean-Pierre Adam, "A propos du trilithon", op. cit., s. 52.
60. Erwin M. Ruprechtsberger, "Von Steinbruch zum Jupitertempel von Heliopolis/Baalbek," Linzer Archaeologische Forschungen (1999) 30, 7–56.
61. Alman Arkeoloji Enstitüsü rakamları, http://www.dainst.org/pressemitteilung/-/asset_publisher/nZcCAiLqg1db/content/libanesisch-deutsches-forscherteam-entdeckt-weltweit-gro%C3%9Ften-antiken-steinblock-in-baalbek.
62. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Daniel Lohmann'ın Graham Hancock'a gönderdiği e-posta, 8 Şubat 2015.
63. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Graham Hancock'un gönderdiği e-posta Daniel Lohmann'a, 8 Şubat 2015.
64. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Daniel Lohmann'ın Graham Hancock'a gönderdiği e-posta, 9 Şubat 2015. 65. http://www.panoramio.com/photo/46982253 ve (arka görünüm): http://www.bc.edu/bc_org/avp/cas/fnart/arch/roman/carree02.jpg ve bir Ayrıntılı görünüm: http://www.maisoncarree.eu/wp-content/uploads/2012/07/1_1_1_5_DSCN0047-650x487.jpg.
66. https://www.flickr.com/photos/97924400@N00/7421596468/.
67. Aynı yerde.
68. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Graham Hancock'un gönderdiği e-posta Daniel Lohmann'a, 9 Şubat 2015.
69. Aynı yerde.
70. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Daniel Lohmann'ın Graham Hancock'a gönderdiği e-posta, 13 Şubat 2015.
71. Lohmann bu noktayı açıklamak için şu bağlantıyı verdi: http://www.unicaen.fr/cireve/rome/pdr_virtuel.php? virtuel=ultor&numero_image=0.
72. Daniel Lohmann ile kişisel yazışmalar, Daniel Lohmann'ın Graham Hancock'a gönderdiği e-posta, 13 Şubat 2015.
73. Aynı eser.
74. Aynı yerde.
75. "Hossn Niha Tempelpodium, Profil" başlıklı çizim Daniel Krencker, Willy Zschietzschmann (Hrsg.), Römische'ye aittir. Tempel in Syrien nach Aufnahmen und Untersuchungen von Mitgliedern der deutschen Baalbekexpedition 1901–1904, De Gruyter, Berlin/Leipzig, 1938, S. 122–34.

76 Daniel Lohmann'ın Graham Hancock'a gönderdiği e-posta, 13 Şubat 2015.

Machine Translated by Google

1. EJ Peltenburg ve Alexander Wasse'nin "Güney Levant Bağlamında Neolitik ve Eneolitik Byblos" adlı makalesine bakınız.
   Neolitik Devrim: Kıbrıs'taki Son Keşifler Işığında Güneybatı Asya'ya Yeni Perspektifler (Levant Eki), Oxbow Books, 2004, s. 182.

2. Okuyucu, Birinci Bölüm'den hatırlayacağı üzere, Profesör Klaus Schmidt, Göbeklitepe'nin nihai terk edilişini ve kasıtlı olarak gömülmesini
   Tepe M.Ö. 8200.
3. Michael Dumper, Bruce E. Stanley (Ed.), Orta Doğu ve Kuzey Afrika Şehirleri: Tarihsel Bir Ansiklopedi, ABC-CLIO,
   2006, s. 104.
4. Aynı eser.
5. Nina Jidejian, Çağlar Boyunca Byblos, Dar el-Machreq Publishers, Beyrut, 1971, s. 2.
6. Dell Upton, "Baalbek'ten Başlayarak: Nuh, Süleyman, Selahaddin ve Mimarlık Tarihinin Akışkanlığı", American Journal of the American Journal
   Mimarlık Tarihçileri Derneği, Cilt 68, No. 4 (Aralık 2009), s. 457.
7. Aynı eser.
8. Nina Jidejian, Baalbek: Heliopolis, Güneşin Şehri, Dar el-Machreq Publishers, Beyrut, 1975, s. 17.
9. Dell Upton, "Baalbek'ten Başlamak", a.g.e. cit., s. 458.
10. Aynı eser.
11. Daniel Lohmann, "Anıtsallığa Doğru Dev Adımlar: Baalbek/Heliopolis'teki Jüpiter Tapınağı'nın Mimarisi", Bolletino
    Di Archeologia On Line, 2010, s. 28.
12. Örneğin, James Bailey'nin The God Kings and the Titans: The New World Ascendancy in Ancient Times adlı eserindeki tartışmaya bakın .
    Hodder & Stoughton, Londra, 1973, s. 36 vd.
13. EA Wallis Budge, Osiris ve Mısır Dirilişi, Dover Publications Inc., New York, 1973'teki tartışmaya bakın (yeniden basım)
    (Baskı), Cilt I.
14. Aynı eser.
15. Aynı eser, s. 3.
16. Aynı eser, s. 4–5.
17. Aynı eser, s. 5–8.
18. Aynı eser, s. 93.
19. Selim Hassan, Giza Kazıları, Cilt VI, Kısım I, Hükümet Yayınları, Kahire, 1946, s. 11.
20. RO Faulkner (Çev. ve Editör), Antik Mısır Piramidi Metinleri, Oxford University Press, 1969, Aris & Phillips yeniden basım baskısı,
    İfade 442, s. 147.
21. Aynı eser, Söz 412, s. 135.
22. Aynı eser, Söz 442, s. 147.
23. Selim Hassan, Giza Kazıları, Cilt VI, Kısım I, Hükümet Yayınları, Kahire, 1946, s. 45.
24. Aynı eser.
25. Francis Yates, Giordano Bruno ve Hermetik Gelenek, Chicago Üniversitesi Yayınları, Chicago ve Londra, 1979, s. 49 vd.
26. Tamara Green, The City of the Moon God: Religious Traditions of Harran, EJ Brill, Leiden, New York, 1992, s. 3. Sabiiler, Kur'an'da üç kez "kitap ehli" olarak
    anılırlar. Kur'an 5:69 (http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/quran/verses/005-qmt.php#005:069) bu konuda özellikle açıktır, ancak
    ayrıca Kur'an 2:62'ye (http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/quran/verses/002-qmt.php#002:062) ve Kur'an 22:17'ye (http://www.usc.edu/
    org/cmje/religious-texts/quran/verses/022-qmt.php#022:017) bakınız.
27. Brian P. Copenhaver, Hermetica: Notlar ve girişle birlikte yeni bir İngilizce Çeviride Yunan Corpus Hermeticum ve Latin Asclepius, Cambridge University
    Press, 1992. Ayrıca bkz. Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.), Hermetica: Hermes Trismegistus'a atfedilen Dini veya Felsefi Öğretileri içeren Antik Yunan ve
    Latin Yazıları, Shambhala, Boston, 1993.
28. Manfred Lurker, Antik Mısır Tanrıları ve Sembollerinin Resimli Sözlüğü, Thames ve Hudson, Londra, 1995, s.
    121. Ayrıca bkz. Margaret Bunson, The Encyclopedia of Ancient Egypt, Facts on File, New York, Oxford, 1991, s. 264.
29. Michael Baigent, Babil'in Alametlerinden: Astroloji ve Antik Mezopotamya, Arkana Penguin Books, Londra, 1994, s.
    186.
30. Harold W. Attridge ve Robert A. Oden Jr., Bybloslu Philo: Fenike Tarihi, Katolik İncil Üç Aylık Monografisi
    Seri 9, Washington DC, 198, s. 29.
31. Nina Jidejian, Byblos, a.g.e. cit., s. 10.
32. Bahattin Çelik, "Karahan Tepe: Türkiye'nin Urfa Bölgesinde Yeni Bir Kültür Merkezi", Documenta Praehistorica, XXXVIII (2011),
    s. 241–53.
33. Aynı eser, s. 242.
34. Giulio Magli, "Sirius ve Göbekli Tepe'deki Megalitik Muhafazalar Projesi", http://arxiv.org/pdf/1307:8397.pdf, 2013 yılında Magli'nin makalesi büyük ilgi
    gördü ve New Scientist dergisinde "Dünyanın En Eski Tapınağı" başlıklı bir makalede tartışıldı.

Machine Translated by Google

Köpek İdaresi Tapınağı", New Scientist, 16 Ağustos 2013, http://www.newscientist.com/article/mg21929303.400-worlds-oldest-temple-built-to-worship-the-dog-star.html#.VOID7bCsXG8 ve başka yerlerde, örneğin http://www.science20.com/science_20/gobekli_tepe_was_no_laughing_matter-120278.

35. Giulio Magli, "Sirius ve Göbekli Tepe'deki Megalitik Yapıların Projesi", a.g.e., s. 2.
36. Aynı eser.
37. Aynı eser.
38. Robert M. Schoch, Unutulmuş Medeniyet, İç Gelenekler, Rochester, Vermont, 2012, s. 54–5.
39. Andrew Collins, Göbekli Tepe: Tanrıların Yaratılışı, Bear & Co., Rochester, Vermont, 2014, s. 81 vd.
40. A. De Lorenzis ve V. Orofino (2015) "Türkiye Göbekli Tepe Megalitik Alanında Yeni Olası Astronomik Hizalamalar" Arkeolojik Keşif, 3, s. 40. doi: 10:4236/ad.2015:31005.
41. Aynı eser, s. 40–50.
42. Juan Antonio Belmonte, "Kozmos'taki Yerimizi Bulmak: Antik Kültürlerde Astronominin Rolü", Journal of Cosmology, 2007. Cilt 9, 2010, s. 2055.
43. Alexander A. Gurshtein, "Antik Doğu Tarihi Bağlamında Zodyak'ın Evrimi", Vistas in Astronomy, Cilt 41, No. 4, 1998, s. 521.
44. Aynı eser. Ayrıca bkz. Alexander A. Gurshtein, "Takımyıldızların Kökenleri", American Scientist, Cilt 85, No. 3 (Mayıs-Haziran 1997), s. 268.
45. Michael A. Rappengluck, "Lascaux Mağarası'ndaki 'Taureaux Salle'deki Ülker Takımyıldızı. Lascaux Mağarası'ndaki Bir Kaya Resmi Lascaux, Magdaleniyen Dönemi'nde (yaklaşık MÖ 15.300) Pleiades'in Açık Yıldız Kümesini gösteriyor mu ?" C. Jashek ve F. Atrio Barendela (Ed.), Actas del IV Congresso de la SEAC, Universidad de Salamanca, 1997, s. 217–25'te.
46. Aynı eser.
47. Michael A. Rappengluck, "Ekliptik'in Altın Kapısına Bakan Paleolitik Zaman Bekçileri", Dünya, Ay ve Gezegenler, 85–86, 2001, s. 391.
48. Aynı eser.
49. Aynı eser, s. 401–2.
50. http://freebook.fernglas-astronomie.de/?page_id=879. Ayrıca bakınız: http://www.analemma.de/jupisat.html. Michael'a e-posta gönderdim Rappengluck 17 Şubat 2015'te "Ekliptik'in Altın Kapısı"ndan bahsederken gerçekten de Hyades ve Pleiades'ten bahsettiğine dair 18 Şubat 2015'te onay aldı. Şöyle ekledi: "Pleiades ve Hyades söz konusu olduğunda, Ay'ın 18.36 drakonyen periyodu boyunca her iki açık kümeden de geçebileceğini akılda tutmak önemlidir: Ekliptikten sadece yaklaşık 5° uzaktadırlar ve bu da Ay yörüngesini ve uç konumlarını gösterir. Bu nedenle her iki açık küme de çok önemli olarak kabul edilmiştir ve bu 'kapı' benzersizdir."
51. Ay'ın yörünge düzlemi ekliptik düzlemine yalnızca yaklaşık 5,1 derece eğiktir. Bu nedenle hareketleri oldukça sınırlıdır. ekliptik düzlemine yakın ve her zaman burç takımyıldızları içindedir.
52. Juan Antonio Belmonte, "Kozmos'taki Yerimizi Bulmak", a.g.e., s. 2054.
53. Aynı yerde. 54. http://www.grahamhancock.com/forum/BurleyP1.php.
55. John Major Jenkins, Maya Kozmogenezi, 2012, Bear & Company, Rochester, Vermont, 1998, s. 113.
56. Örneğin Maya mitolojisinde—bkz. ibid., s. 51 vd. ve ayrıca John Major Jenkins, The 2012 Story, Tarcher/Penguin, New York, 2009, s. 138 vd. Ve İnka mitolojisinde—örneğin bkz. William Sullivan, The Secret of the Incas, Crown, New York, 1996, s. 30 vd. Ve işte Cermen mitolojisi: http://www.germanicmythology.com/ASTRONOMY/MilkyWay2.html.

Machine Translated by Google

1. Şekil 4 ve 5'e buradan bakın: http://www.grahamhancock.com/forum/BurleyP1.php.
2. Nick Kollerstrom, “Antik Çağın Yıldız Zodyak'ı”, Kültür ve Kozmos, Cilt 1, No. 2, Sonbahar/Kış 1997.
3. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet's Mill, Nonpareil, Boston, 1969, s. 216–17.
4. EC Krupp, Antik Astronomilerin Peşinde, Chatto & Windus, Londra, 1979, s. 199–200.
5. Paul Burley ile e-posta alışverişi, 14 Şubat - 17 Şubat 2015.
6. Rupert Gleadow, Zodyak'ın Kökeni, Dover Publications Inc., 2001, s. 167.
7. Kathryn Slanski'nin "Sınıflandırma, Tarih Yazımı ve Anıtsal Otorite: Babil'in Narus (Kuduru) Hakkı" başlıklı tartışmasına bakınız. Journal of Cuneiform Studies 52 (2000), s. 95–114. Örn. s. 114: "Kuduru'ları tarlalardaki sınır işaretleri yerine tapınakla ilişkili anıtlar olarak yeniden sınıflandırmak, bu nesneleri ve bunların maddi, metinsel ve ikonografik yönlerini işlevleriyle ilişkili olarak anlaşılır kılan bir bağlam sağlar."

8. Rupert Gleadow, Zodyak'ın Kökeni, a.g.e., s. 167.
9. Örneğin buraya bakın: http://en.wikipedia.org/wiki/Nebuchadnezzar_I#mediaviewer/File:Nabu-Kudurri-Usur.jpg.
10. Rupert Gleadow, Zodyak'ın Kökeni, a.g.e., s. 167.
11. Giulio Magli, “Sirius ve Göbekli Tepe'deki Megalitik Yapıların Projesi”, http://arxiv.org/pdf/1307:8397.pdf, 2013.
12. Bazı fotoğraflar ve daha detaylı açıklamalar burada bulunabilir: http://traveltoeat.com/babylonian-kudurru-at-the-louvre-2/. Ayrıca bakınız Jeremy Black ve Anthony Green, Gods, Demons and Symbols of Ancient Mesopotamia: An Illustrated Dictionary, British Museum Press, Londra, 1992, s. 16–17, 113–14.
13. John Major Jenkins, Maya Kozmojenezi, 2012, Bear & Company, Rochester, Vermont, 1998, s. 111; John Major Jenkins, Galaktik Hizalama, Bear & Company, Rochester, Vermont, 2002, s. 19.
14. John Major Jenkins, Maya Kozmogenezi, a.g.e., s. 107.
15. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, a.g.e. Bkz. özellikle Bölüm 21, “Sonun Hesaplanması İçin Bir Bilgisayar” Dünya."
16. Aynı eser, s. 105.
17. En doğru rakamlar Andrew Collins, Göbekli Tepe, Genesis of the Gods, Bear & Co., Rochester, Vermont, 2014, s. 78–9. Bu rakamlar ayrıca A. De Lorenzis ve V. Orofino (2015) “Türkiye'deki Göbekli Tepe Megalitik Alanında Yeni Olası Astronomik Hizalamalar”, Arkeolojik Keşif, 3, s. 40 tarafından da kullanılmıştır. doi: 10:4236/ad.2015:31005.

Machine Translated by Google

1. Kay Prag, “Türkiye'deki Harran'da 1959 Derin Sondajı”, Levant 2 (1970), s. 71–2. “Bu alanın erken bir tarihte iskan edildiği kesindir.” Ancak sınırlı sayıdaki arkeoloji çalışması, şimdiye kadar bunu yalnızca Harran'ın antik Tell'inde yapılan derin sondajda bulunan , MÖ 5000 civarına tarihlenen Samarra Ware tarzı bir çanak çömlek parçasıyla desteklemektedir .
2. Seton Lloyd ve William Brice, “Harran”, Anadolu Araştırmaları, Cilt I (1951), s. 87.
3. Selim Hassan, Giza Kazıları, Cilt VI, Kısım I, Hükümet Yayınları, Kahire, 1946, s. 45.
4. MS 394 tarihli hiyeroglif yazıt, Philae'deki İsis Tapınağı'ndadır. Bilinen son demotik grafiti örneği MS 425 tarihlidir. "Hiyeroglifler hakkındaki bilgi bu tarihten sonra da devam ettiyse de, hiçbir kaydı bulunamamıştır." John Anthony West, The Traveler's Key to Ancient Egypt, Harrap Columbus, Londra, 1987, s. 426. Kurt Sethe'nin, Piramitler etrafındaki yıldız kültünü açıkça ortaya koyan Piramit Metinleri çevirisi 1910'da yayınlandı; Breasted, Antik Mısır'da Din ve Düşüncenin Gelişimi adlı eserinde Sethe'nin metninden birçok alıntıya yer verdi; RO Faulkner'ın Piramit Metinleri'nin kesin baskısı 1969'a kadar yayınlanmadı. RO Faulkner'ın Antik Mısır Piramit Metinleri'ndeki tartışmaya bakınız, Oxford University Press, 1969, s.

5. http://jqjacobs.net/blog/gobekli_tepe.html.
6. Tamara Green, Ay Tanrısı Şehri: Harran'ın Dini Gelenekleri, EJ Brill, Leiden, New York, 1992, s. 25.
7. Aynı eser, s. 52.
8. Aynı eser, s. 21.
9. Aynı eser.
10. Aynı eser, s. 97, 121.
11. Aynı eser, s. 95–7.
12. Aynı eser, s. 100.
13. 1985 yılında Harran'daki Höyük'te (höyük veya tümülüs) kazı yapan arkeologlar, "Tanrı Sin tapınağının yakınında" olduklarından emindiler, ancak kalıntılarının gerçek keşfine dair daha sonraki herhangi bir rapor bulamadım. Bkz. M. Oluş Arık ve ark., "Türkiye'de Son Arkeolojik Araştırmalar", Anadolu Araştırmaları, Cilt 36 (1986), s. 194.
14. Bkz. Michael Baigent, From the Omens of Babylon: Astrology and Ancient Mesopotamia, Arkana, Londra, 1994, s. 189. Ayrıca bkz. Lawrence E. Stager, “Harran Projesi” (Chicago Üniversitesi): http://oi.uchicago.edu/sites/oi.uchicago.edu/files/uploads/shared/docs/ar/81-90/82-83/82-83_Harran.pdf.
15. Örneğin bkz. Hurriyet Daily News, 26 Temmuz 2012: http://www.hurriyetdailynews.com/harran-rises-once-more-with-dig.aspx? pageID=238&nID=26318; ve 4 Eylül 2012: http://www.hurriyetdailynews.com/ancient-bath-remains-found-in-harran.aspx? pageID=238&nID=71288&NewsCatID=375; ve: 7 Aralık 2012: http://www.hurriyetdailynews.com/roman-traces-found-in-harran.aspx?pageID=238&nID=36271&NewsCatID=375.

16. Kay Prag, “Türkiye'deki Harran'da 1959 Derin Sondajı”, a.g.e., s. 71–2.
17. Seton Lloyd ve William Brice, “Harran”, a.g.e., s. 110.
18. Medeniyetler Şehri Harran, TC Harran Kaymakamlığı (Harran Hükümeti'nin resmi yayını), s. 5.
19. Tamara Green, Ay Tanrısı'nın Şehri, a.g.e., s. 183–4. Ayrıca bkz. Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.), Hermetica: Hermes Trismegistus'a atfedilen Dini veya Felsefi Öğretileri İçeren Antik Yunan ve Latin Yazıları, Shambhala, Boston, 1993, s. 101. Enok'un "Âdem'den yedinci" olarak tanımlanması Yahuda 1:14'te bulunur. Ayrıca bkz. Yaratılış 5: 1–32, "Âdem Nesillerinin Kitabı". Listelenen on ata şunlardır: Adem, Şit, Enos, Kenan, Mahalaleel, Yared, Enok, Metuşaleh, Lamek ve Nuh (https://www.biblegateway.com/passage/?search=Genesis+5&version=KJV). Üçüncü ata Enos ile yedinci ata Enok arasında sık sık karışıklık yaşanır. Ancak Enos'a özel bir zekâ, beceri veya nitelik atfedilmezken, Enok "Tanrı ile yürüdü" (Yaratılış 5:24) ve "Tanrı onu yanına aldığı için" gizemli bir şekilde yeryüzünden kayboldu.

    (Yaratılış 5:24). İbraniler kitabı bunu ayrıntılı olarak açıklar (İbraniler 11:5): “İman sayesinde Hanok, ölüm görmemek için alındı ve bulunamadı, çünkü Tanrı onu almıştı; alınmadan önce Tanrı'yı hoşnut ettiğine dair tanıklığı vardı.”
20. Yaratılış 5: 19–30.
21. Örneğin bkz. Tamara Green, Ay Tanrısı'nın Şehri, a.g.e., s. 170.
22. Aynı yerde alıntılanmıştır, s. 137.
23. Aynı yerde alıntılanmıştır, s. 138.
24. Selim Hassan, Giza Kazıları, Cilt VI, Bölüm I, a.g.e., s. 45. Tamara Green'in yetkili monografisi Ay Tanrısı'nın Şehri'nde (a.g.e., s. 106, 117, vb.) Sabian isminin kökeni hakkında çok bilgili spekülasyonlar aktardığı dikkate değerdir; ancak Selim Hassan'ın önerdiği zarif çözümden habersiz görünmektedir.

25. Yaratılış 5:24. Ayrıca İbraniler 11:5'e bakın: “İman sayesinde Hanok, ölüm görmemek için alındı ve bulunamadı, çünkü Allah onu yanına almıştı; çünkü yanına alınmadan önce Allah'ı hoşnut ettiğine dair bir tanıklığı vardı.”
26. MÖ üçüncü ila ikinci yüzyıllar civarı . Bkz. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, SPCK, Londra, 1987, Giriş, s. xiii.
27. James Bruce ve Etiyopya'daki seyahatleri ve maceraları hakkında The Sign and the Seal: A Quest adlı kitabımda kapsamlı bir şekilde yazdım. Kayıp Ahit Sandığı için, William Heinemann Ltd., Londra, 1992.
28. HFD Sparks (Ed.), Apokrif Eski Ahit, Clarendon Paperbacks, Oxford, 1989, s. 170: “Etiyopya Arasında Bruce'un geri getirdiği el yazmalarından üçü, günümüzde '1 Enoch' veya 'Etiyopyalı Enoch' olarak bilinenleri içeriyordu. Bunlardan biri

Machine Translated by Google

Yazarlar, Oxford'daki Bodleian Kütüphanesi'nde) yalnızca '1 Enoch'u içeriyordu; ikinci (aynı zamanda Bodleian'da) '1 Enoch'u, ardından Eyüp, İşaya, 'Onikiler', Atasözleri, Bilgelik, Vaiz, İlahiler ve Daniel'i içeriyordu; üçüncüsü (şu anda Paris'teki Bibliotheque Nationale'de) ikincinin bir kopyasıdır."

29. Kenneth Mackenzie, The Royal Masonic Cyclopedia, ilk basım 1877, Aquarian Press yeniden basım baskısı, 1987, s. 201.
30. Aynı eser.
31. Aynı eser, s. 202.
32. Aynı eser, örneğin s. 40, 114, vb.
33. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e., s. 37.
34. Aynı eser.
35. Aynı yerde.
36. Aynı eser, s. 31.
37. Aynı eser, s. 35, 37, 89, vb.
38. Aynı eser, s. 35–6.
39. Aynı eser, s. 39.
40. Aynı eser, s. 40.
41. Aynı eser, s. 39.
42. Aynı eser.
43. Aynı yerde.
44. Aynı eser, s. 34–5.
45. Aynı eser, s. 46.
46. Aynı eser.
47. Aynı eser, s. 40.
48. Aynı eser.
49. Graham Hancock, Doğaüstü: İnsanlığın Antik Öğretmenleriyle Buluşmalar, Century, Londra, 2005.
50. Enoch Kitabı'nın sonraki bölümlerinde, kötü Gözcüler uyarılıp cezalarını çektikten sonra, iyi Gözcülerin, kötü Gözcülerin ifşa ettikleri için mahkûm edildikleri pek çok sırrı, özellikle de astronomi bilgisini Enoch'a ifşa etmeleri dikkat çekicidir. Örneğin, bkz. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e., Bölüm 41, s. 60 vd., Bölüm 71, s. 93 vd., Bölüm 72, s. 95 vd. vb. Belki de bu kısıtlı bilgiye kendisi sahip olduğu için, Enoch nihayetinde yeryüzünden silinir - İncil'de Yaratılış 5:24'te söylendiği gibi "Tanrı tarafından alınır".
51. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e., s. 35.
52. Örneğin bu makalenin kapanış paragraflarına bakınız: http://www.dailymail.co.uk/news/article-2513866/A-GI-Christmas-How-American-soldiers-bearing-gifts-extra-rations-proved-festive-hit-British-families-WWII.html.
53. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e., s. 37.
54. Aynı eser, s. 34.
55. Aynı eser, s. 36.
56. Aynı eser, s. 35.
57. Aynı eser.
58. Aynı eser, s. 36.
59. Aynı eser, s. 37.
60. Aynı yerde.
61. Aynı yerde.
62. Yaratılış 6: 4, Kral James Versiyonu.
63. Yaratılış 6:4, Yeni Uluslararası Versiyon.
64. Yaratılış 6: 5–8, Yeni Uluslararası Versiyon. Kral James Versiyonu şöyle der: "Ve Tanrı, insanın kötülüğünün Yeryüzünde büyüktü ve yüreğinin tasarladığı her düşünce sürekli olarak kötüydü. Ve Rab, yeryüzünde insanı yarattığına pişman oldu ve yüreğinde acı duydu. Ve Rab dedi ki, yarattığım insanı yeryüzünden yok edeceğim; hem insanı, hem hayvanı, hem sürüngeni, hem de gökteki kuşları; çünkü onları yarattığıma pişman oldum.

Fakat Nuh, Rabbin gözünde lütuf buldu."
65. Zecharia Sitchin, The 12th Planet, Harper, New York, 1976, 2007'de yeniden basıldı, s. 171. Adil olmak gerekirse, Sitchin bu konuda yalnız değil. Hata. Birçok gerçek İncil bilgini de aynı hatayı yapıyor. Örneğin, 1985'te The Jewish Quarterly Review'da yazan Jonas C. Greenfield, Nefilimleri "düşmüş melekler" olarak tanımlıyor (Jonas C. Greenfield, "The Seven Pillars of Wisdom," The Jewish Quarterly Review, New Series, Cilt 26, No. 1, s. 19). Benzer şekilde , 1987'de Journal of Biblical Literature'da yayınlanan bir makalede Ronald S. Hendel bize şunu söylüyor: "Nefilim kelimesi tam anlamıyla 'düşmüş olanlar' anlamına geliyor... Bu, kök npl'nin ('düşmek') pasif sıfat yapısıdır . "Napal fiilinin ve türevlerinin benzer kullanımları İbranice İncil'in başka yerlerinde de bulunmaktadır" (Ronald S. Hendel, "Yarı Tanrılar ve Tufan: Yaratılış 6: 1–4'ün Yorumlanmasına Doğru", İncil Edebiyatı Dergisi, Cilt 106, No. 1, Mart 1987, s. 22).
66. http://www.sitchiniswrong.com/nephilim/nephilim.htm.
67. Sayılar 13: 32–3.

Machine Translated by Google

68. http://www.sacred-texts.com/bib/boe/nephilim.htm.

69. Aynı yerde.

70. Zecharia Sitchin, 12. Gezegen, op. cit., s. 257.

71. Aynı eser, s. 172.

72. Aynı eser, s. 267.

73. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e.

74. Örneğin, aynı yerde, 7: 2 ve 7: 4, s. 35; 9:9, s. 36; 15:3, s. 42.

75. Michael A. Knibb (Ed.), Enoch Kitabı: Aramice Ölü Deniz Parçalarının Işığında Yeni Bir Baskı, Oxford Üniversite Yayınları, 1979.

76. George WE Nickelsburg ve James C. VanderKamm, 1 Enoch: Hermenia Çevirisi, Augusburg Kalesi, Minneapolis, 2012.

77. RH Charles (Çev.), Enoch Kitabı, a.g.e., s. 36. 78. http://clavisjournal.com/the-shadow-of-harran/.

79. Luka 3:36.

80. RH Charles, The Book of Jubilees, SPCK, Londra, 1927, s. 71–2. 81. http://jqjacobs.net/blog/gobekli_tepe.html.

82. Peter Tompkins'in Büyük Piramidin Sırları, Harper & Row, New York ve Londra, 1978, s. 101–3'te gösterildiği gibi.

83. Einar Palsson, Pagan İzlanda'nın Kutsal Üçgeni, Mimir, Reykjavik, 1993, s. 32.

84. Aynı eser.

85. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni: İnsan Bilgisinin Kökenlerini ve Kökenlerini Araştıran Bir Deneme Efsane Yoluyla Aktarım, Nonpareil Books, 1977, 1999'da yeniden basıldı, s. 132.

86. Ayrıntılı çalışmalar Graham Hancock'ta bulunabilir . Tanrıların Parmak İzleri, William Heinemann Ltd., Londra, 1995, s. 434–6.

87. Tamara Green, Ay Tanrısı Şehri, a.g.e., s. 19. 88. http://jqjacobs.net/blog/gobekli_tepe.html.

89. Aynı yerde.

90. Aynı yerde.

91. Aynı yerde.

92. MS 850 - MS 929—http://www-history.mcs.st.-andrews.ac.uk/Biographies/Al-Battani.html.

93. Nicholas Kollerstrom, “Harran'ın Yıldız Tapınakları”, Annabella Kitson (Ed.), Tarih ve Astroloji: Clio ve Urania Konferansı, Unwin, Londra, 1989, s. 57. 94. http://www-history.mcs.st.-andrews.ac.uk/Biographies/Al-Battani.html. 95. http://www.physics.csbsju.edu/astro/newcomb/II.6.html. 96. http://www-history.mcs.st.-andrews.ac.uk/Biographies/Al-Battani.html.

97. Aynı eser, Y. Maeyama'nın “Güneş'in yörüngesinin belirlenmesi (Hipparchus, Batlamyus, el-Battani, Kopernik, Tycho Brahe)” adlı eserinden alıntı yapmaktadır. Arch. Hist. Kesin Bilim 53 (1) (1998), 1–49. 98. http://www-history.mcs.st.-andrews.ac.uk/Biographies/Al-Battani.html.

99. Bilimsel Biyografinin Tam Sözlüğü (2008), http://www.encyclopedia.com/doc/1G2-2830900300.html adresinde alıntılanmıştır.

100. Sir Walter Scott, Hermetica, op. cit., s. 105'te alıntılanmıştır .

101. Tamara Green, Ay Tanrısı Şehri, a.g.e., s. 114.

102. Aynı eser, s. 12.

103. Aynı eser, s. 114.

104. Sir Walter Scott, Hermetica, a.g.e., s. 97–9.

105. Ma'mun'un Büyük Piramit'i keşfini Tanrıların Parmak İzleri'nde (op. cit., s. 296–9) ayrıntılı olarak anlatıyorum.

106. Peter Tompkins, Büyük Piramidin Sırları, a.g.e., s. 5.

107. Aynı eser, s. 6.

108. Mandeanların Sabiilerle olası bağlantıları için örneğin Tamara Green, The Temple of the Moon God, a.g.e., s. 101-102'ye bakınız. 103, 119, 194–5, 205vd.

109. “Harranlı Paganların, bir Kutsal Kitap'tan söz etmeleri istendiğinde Hermetica'yı seçmeleri, MS 830'da Suriye'de bir Hermetica koleksiyonunun bilindiğini ve okunduğunu kanıtlıyor... Arapça yazıtlarda Tat, Asklepios ve Ammon isimlerinin Hermes ile birlikte geçmesinden, bu Harranlıların, öğrencilerinin bu şekilde adlandırıldığı Hermes libelli'lerine sahip oldukları sonucu çıkarılabilir ; ve bunlar arasında muhtemelen günümüzde kaybolmuş olanların yanı sıra günümüze ulaşanlar da vardı. Dokuzuncu yüzyılda, Hermes belgelerinin Harran'daki bazı bilim insanları tarafından orijinal Yunanca metinleriyle bilinmesi muhtemeldi; ancak Hermetica muhtemelen o zamandan çok önce Süryaniceye çevrilmişti ve şüphesiz Harranlılar tarafından genellikle Süryanice okunuyordu...” Walter Scott, Hermetica, a.g.e., s. 101–2.

110. Frances A. Yates, Giordano Bruno ve Hermetik Gelenek, Chicago Üniversitesi Yayınları, Chicago ve Londra, 1964, 1979'da yeniden basıldı, s. 12–13.

111. Aynı eser, s. 13.

Machine Translated by Google

112. Bu, Robert Bauval'ın birlikte yazdığı Gökyüzü Aynası: Kayıp Talisman adlı kitabımın temel tezidir . Bkz. Graham Hancock ve Robert Bauval, Talisman: Kutsal Şehirler, Gizli İnanç, Penguin Books, Londra, 2005.
113. Amar Annus, "Gözlemcilerin Kökeni Üzerine: Mezopotamya ve Yahudi Medeniyetlerinde Tufan Öncesi Bilgeliğin Karşılaştırmalı Bir Çalışması" Gelenekler", Pseudoepigrapha Çalışmaları Dergisi, Cilt 19. 4 (2010), s. 283.
114. Aynı eser, s. 291.
115. Aynı eser, s. 280–1.
116. Örneğin bkz. ibid., s. 277–320 ve Anne Draffkorn Kilmer, "The Mesopotamian Counterparts of the Biblical Nepilim," EW Conrad ve EG Newing (Ed.), Perspectives on Language and Text: Essays and Poems in Honour of Francis I Andersen's Sixtieth Birthday 28 Temmuz 1985, Eisenbrauns, Winona Lake, IN, s. 39–44. Benzer şekilde, Antik Mısır Piramit Metinlerinde de Gözcülere atıflar bulunmaktadır. Örneğin bkz. RO Faulkner (Ed. ve Çev.) The Ancient Egyptian Pyramid Texts, Oxford University Press, 1969, Aris & Phillips Ltd. tarafından yeniden basılmıştır. Örneğin bkz. Utterance 373, s. 124 ve Utterance 667A, s. 281.
117. Klaus Schmidt, Göbekli Tepe: Güneydoğu Anadolu'da Bir Taş Devri Kutsal Alanı, Ex Orient eV, Berlin, Almanya, 2012, s. 191.

Machine Translated by Google

Bölüm 17

1. Graham Hancock, Tanrıların Parmak İzleri, William Heinemann Ltd., Londra, 1995, s. 51.
2. Graham Hancock ve Santha Faiia, Cennetin Aynası, MichaelJoseph, Londra, 1998, s. 288.
3. J. Alden Mason, Peru'nun Antik Uygarlıkları, Penguin Books, Londra, 1991, s. 163: "Eskiden,

   Düzensiz boyut ve şekillerde devasa taşların kullanıldığı megalitik duvarcılık, İnka öncesi döneme aitti... oysa nispeten tekdüze boyutlarda, sıralar halinde dizilmiş taş bloklardan oluşan duvarcılık, İnkaların tipik bir örneğiydi. Ancak artık her iki türün de İnkalar tarafından inşa edildiği ve Sacsayhuaman, Ollantaytambo, Machu Picchu ve Cuzco dahil olmak üzere Cuzco bölgesindeki tüm büyük duvar yapılarının ve yapıların bu dönemde inşa edildiği genel olarak kabul edilmektedir.

4. John Hemming, İnkaların Fethi, Macmillan London Ltd., 1993, s. 191.
5. J. Alden Mason, Peru'nun Antik Uygarlıkları, Penguin Books, Londra, 1991, s. 163. Ayrıca bkz. http://www.roughguides.com/destinations/south-america/peru/Cuzco-and-around/inca-sites-near-Cuzco/sacsayhuaman/ ve http://www.andeantravelweb.com/peru/destinations/Cuzco/sacsay huaman.html ve http://www.world-mysteries.com/mpl_9.htm ve http://gosouthamerica.about.com/od/perucuzco/ig/Sacsayhuaman-/Sacsayhuaman-Rock-Wall.htm#step-heading.
6. Ayrıntılı bilgi için Jesus Gamarra'nın The Cosmogony of the Three Worlds belgeseline bakın, http://www.ancient-mysteries-explained.com/archaeology-proofs.html#dvd. 7. http://www.bbc.co.uk/news/science-environment-31664162.
8. A. Kruzer, "Saqsaywaman Kalesi Duvarlarının Maddi Kökeni Sorunu," http://isida-project.ucoz.com/publ/my_articles/peru/the_material_origin_of_the_saqsaywaman_.fortress/2-1-0-2.
9. Aynı eser.
10. Aynı eser.
11. Sir Clements Markham, Peru İnkaları, Smith, Elder & Co., Londra, 1911, s. 33.
12. Garcilaso de La Vega, İnka Garcilaso de La Vega'nın Kraliyet Yorumları, 1539–1616, The Orion Press, 1961, s. 233, 235.
13. Graham Hancock ve Santha Faiia, Cennetin Aynası, a.g.e., s. 285–6.
14. Graham Hancock'a bakın ve Robert Bauval, Genesis'in Bekçisi, William Heinemann Ltd., Londra, 1996.
15. Peter Frost, Cuzco'yu Keşfetmek, Nuevas Imagenes, Lima, Peru, 1989, s. 63.
16. William Sullivan, İnkaların Sırrı, Crown, New York, 1996, s. 118.
17. Aynı eser, s. 119.
18. Garcilaso de La Vega, Kraliyet Yorumları, a.g.e. cit., s. 4–5.
19. Aynı eser, s. 5–6.
20. Mağara yerel olarak Naupa Iglesia olarak bilinir. İnka dili olan Keçuva dilinde Naupa , "antik" anlamına gelirken , Iglesia İspanyolcada kilise anlamına gelir; dolayısıyla "antik kilise" anlamına gelir. Elbette, bu mağarada kiliseye dair hiçbir şey yok, ancak kadim bir kutsal mekan, kadim bir tapınak olduğu şüphesizdir. Yaygın bir yorum için buraya bakın: http://elcomercio.pe/peru/lima/naupa-iglesia-merece-revalorizado-segun-especialistas-noticia-1519677.
21. http://casadelcorregidor.pe/colaboraciones/_biblio_Tantalean.php.
22. Aynı eser.
23. Bolivya, Tiahuanaco Sahasında Gömülü Piramit Tespit Etti, http://barbaricum.net/news/2334689254286557840 ve http://latino.foxnews.com/latino/entertainment/2015/03/27/bolivia-detects-buried-pyramid-at-tiahuanaco-site/.
24. Constantino Manuel Torres, David B. Repke, Anadanenthera: Antik Güney Amerika'nın Vizyoner Bitkisi, The Haworth Herbal Press, New York, Londra, 2006, s. 35 vd.
25. Örneğin, bkz. Martti Pärssinen, Denise Schaan ve Alceu Ranzi (2009). "Purús'un yukarı kesimindeki Kolomb öncesi geometrik toprak işleri: Batı Amazon'da karmaşık bir toplum," Antiquity, 83, s. 1084–95; ve Ranzi vd., "Amazon jeogliflerinin aranmasına internet yazılım programları yardımcı oluyor," Eos, Cilt 88, No. 21, 22 Mayıs 2007, s. 226, 229; ve Carson vd., "Kolomb öncesi Amazon'da geometrik toprak işleri yapımının çevresel etkisi," PNAS, 22 Temmuz 2014, Cilt 111, No. 29, s. 10497–502; ve "Amazon'un Antik Toprak İşleyicileri," Science, Cilt 321, 29 Ağustos 2008, s. 1148 vd.; ve Denise Schaan vd., " Brezilya'nın Batı Amazon Bölgesi'ndeki Kolomb öncesi toprak işleri için yeni radyometrik tarihler (2000–700 BP) , Field Archaeology Dergisi, 2012, Cilt 37, No. 2, s. 132 vd.; ve Anjos vd., "Güney Amerika'daki Amazon Koyu Topraklarında Antropik Üst Topraklar için WRB'de Yeni Bir Tanı Ufku"
    20. Dünya Toprak Bilimi Kongresi, 8-13 Haziran 2014, Jeju, Kore; Michael Heckenberger ve Eduardo Goes Neves, "Amazon Arkeolojisi", The Annual Review of Antiquity, 2009, 38, s. 251-66; ve Heckenberger ve diğerleri, "Kolomb Öncesi Şehirleşme, Antropojenik Manzaralar ve Amazon'un Geleceği", Science, Cilt 321, 29 Ağustos 2008, s. 1214 vd.
26. Garcilaso de La Vega, Kraliyet Yorumları, a.g.e. cit., s. 132–3.
27. Aynı eser, s. 384.

Machine Translated by Google

Bölüm 18

1. Mircea Eliade, Ebedi Dönüş Efsanesi, Princeton Üniversitesi Yayınları, s. 16.
2. Micrea Eliade, Kutsal ve Dünyevi: Dinin Doğası, Harcourt Inc., New York, 1987, s. 44.
3. Lewis Ginzberg (Ed.), Yahudilerin Efsaneleri, Amerika Yahudi Yayın Derneği, Philadelphia, 1988, Cilt I, s. 12.
4. Micrea Eliade, Kutsal ve Dünyevi, a.g.e., s. 44'te alıntılanmıştır .
5. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni: İnsan Bilgisinin Kökenlerini ve Gelişimini Araştıran Bir Deneme Efsane Yoluyla Aktarım, Nonpareil Books, 1977, 1999'da yeniden basıldı, s. 57.
6. Yeni Larousse Mitolojisi Ansiklopedisi, Paul Hamlyn, Londra, 1989, s. 91.
7. Kenneth McCleish, Efsane, Bloomsbury, Londra, 1996, s. 684.
8. Thor Heyerdahl, Paskalya Adası: Sır Çözüldü, Souvenir Press, Londra, s. 77; Thor Heyerdahl, Kon-Tiki Seferi, Unwin Paperbacks, Londra, 1982, s. 140, 142; Father Sebastian Englert, Dünyanın Merkezindeki Ada, Robert Hale and Company, Londra, 1972, s. 30; Francis Maziere, Paskalya Adası'nın Sırları, Tower Publications, New York, 1968, s. 16.
9. William Sullivan, İnkaların Sırrı, Crown, New York, 1996, s. 119.
10. Thor Heyerdahl, Kon-Tiki Keşif Gezisi, a.g.e. cit., s. 141.
11. David Hatcher Childress'in Antik Lemurya ve Pasifik'in Kayıp Şehirleri adlı eserinde bildirilmiştir, Adventures Unlimited Press 1988, s. 313.
12. Harold Osborne tarafından And Dağları Yerlileri: Aymaralar ve Quechualar, Routledge ve Keegan Paul, 1952, s. 64'te bildirilmiştir.
13. Thor Heyerdahl, Kon-Tiki Keşif Gezisi, a.g.e. cit., s. 140.
14. Aynı eser.
15. Aynı eser, s. 140.
16. Heyerdahl ile Graham Hancock'taki röportajıma bakın . Underworld, MichaelJoseph, Londra, 2002, s. 35–6.
17. Tepe, Türkçe'de tepe anlamına gelir ve " Göbek " kelimesi göbek veya göbek anlamına gelir", Klaus Schmidt, Göbekli Tepe, Güneydoğu Anadolu'da Bir Taş Devri Kutsal Alanı, Ex Oriente, Berlin, 2012, s. 88. Ayrıca bkz. https://narinnamkn.wordpress.com/2013/12/04/portasar-or-gobekli-tepe-portasaris-the-old-name-of-what-is-now-called-gobekle-tepe-which-is-a-direct-translation-of-armenian-portasar/ ve http://www.ancient.eu/article/234/ ve http://archive.archaeology.org/0811/abstracts/turkey.html.
18. Paskalya Adası'ndaki Moai'lerin arkeolojik tarihlenmesi hakkında daha ayrıntılı bir tartışma için Graham Hancock'a bakınız. ve Santha Faiia, Cennetin Aynası, MichaelJoseph, Londra, 1998, s. 227–8.
19. Father Sebastian Englert, Dünyanın Merkezindeki Ada: Paskalya Adası'nda Yeni Işık, Robert Hale & Co., Londra, 1970, s. 45.
20. Francis Maziere, Paskalya Adasının Gizemleri, a.g.e. cit., s. 40.
21. Aynı eser, s. 41.
22. Bilim Haberleri, Cilt 89, No. 15, 9 Nisan 1966, s. 239.
23. Aynı eser.
24. Aynı eser.
25. R. Menzies, Duke Üniversitesi Deniz Laboratuvarı ve Edward Chin, Texas A&M Üniversitesi Deniz Laboratuvarı, Seyir Raporu, Araştırma Gemisi Anton Bruun, Cruise 11, burada alıntılanmıştır: http://huttoncommentaries.com/article.php?a_id=59 ve http://huttoncommentaries.com/article.php?a_id=59#Footnotes.
26. Robert M. Schoch, PhD, Unutulmuş Medeniyet: Güneş Patlamalarının Geçmişimizde ve Geleceğimizdeki Rolü, İçsel Gelenekler, Rochester, Vermont, 2012, s. 77.
27. Aynı eser.
28. Bkz. Thor Heyerdahl, Paskalya Adası: Gizem Çözüldü, Souvenir Press, Londra, 1989, s. 234–5.
29. Pitcairn Adası (47 kilometrekarelik bir alan) ve Mangareva (15,4 kilometrekarelik bir alan) daha yakındır; ilki 2.075 kilometre, ikincisi ise 2.606 kilometre uzaklıktadır, ancak bu küçük adaların Paskalya Adası'nın aldığı sedimantasyon yüküne katkıda bulunmuş olması için bu mesafe hala çok uzaktır.
30. Robert M. Schoch, PhD, Unutulmuş Medeniyet, a.g.e. cit., s. 78-9.
31. Tartışma için Thor Heyerdahl, Easter Island: The Mystery Solved, a.g.e., s.80 vd.'ye bakınız.
32. Watu Palindo'nun isminin çeşitli internet kaynaklarında "Eğlendirici" olarak çevrilmesi hatalıdır. Doğru çeviri "Bilge Adam"dır. Bkz. Iksam, "Avustronezya Mirasının Bir Parçası Olarak Orta Sulawesi'deki Megalitik Kalıntıların Yayılması". 12 Mart 2012'de Tayvan'ın Taitung kentindeki Ulusal Tarih Öncesi Müzesi'nde sunum.
33. Iksam Kailey ile araştırma gezisi sırasındaki kişisel yazışmalar. 34. http://www.megalithic.co.uk/article.php?sid=26496.
35. İksam, “Megalitik Kalıntıların Yayılması” a.g.e.
36. Bu tür sanatın psikedelik deneyimlerle bağlantısına ilişkin destekleyici argümanlar için Graham Hancock'a bakınız. Doğaüstü: İnsanlığın Antik Öğretmenleriyle Buluşmalar, Century, Londra, 2005.
37. Tubagus Solihuddin, “Son Buzul Maksimum ve Holosen Döneminde Boğulan Bir Sunda Rafı Modeli: Bir İnceleme”, Endonezya Dergisi Jeoloji Bilimi Dergisi, Cilt I, No. 2, Ağustos 2014, s. 99–107.
38. Aynı eser, s. 102.

Machine Translated by Google

39. Mac Danny Hilman Natawidjaja, Platon Asla Yalan Söylemedi: Endonezya'da Atlantis, Booknesia, Jakarta, 2013. 40. http://
www.faculty.ucr.edu/~legneref/ethnic/mummy.htm.
41. http://www.faculty.ucr.edu/~legneref/ethnic/mummy.htm adresinde alıntılanmıştır .
42. http://www.faculty.ucr.edu/~legneref/ethnic/mummy.htm. 43. http://
wakeup-world.com/2014/10/14/hieroglyphics-experts-declare-ancient-egyptian-carvings-in-australia-authentic/.
44. RT Rundle Clark, Antik Mısır'da Mit ve Sembol, Thames & Hudson, Londra, 1959, s. 222.
45. Aynı eser, s. 246–7.
46. Aynı eser, s. 140.
47. Patrick Boylan, Thoth: The Hermes of Egypt, Londra, 1922, Ares Publishers tarafından yeniden basılan baskı, Chicago, 1987, s. 155.
48. Danny Natawidjaja, PhD.'den kişisel iletişim.
49. "Arkeologlar Gunung Padang Bölgesi kazısını şiddetle kınadı," Jakarta Post, 24 Eylül 2014:
http://www.thejakartapost.com/news/2014/09/24/archaeologists-slam-excavation-gunung-padang-site.html.
50. Aynı eser.
51. Danny Hilman Natawidjaja'dan Graham Hancock'a e-posta, 2 Ekim 2014.
52. Aynı eser.
53. "Arkeologlar Gunung Padang Bölgesi kazısını şiddetle kınadı," Jakarta Post, 24 Eylül 2014:
http://www.thejakartapost.com/news/2014/09/24/archaeologists-slam-excavation-gunung-padang-site.html.
54. Danny Hilman Natawidjaja'dan Graham Hancock'a e-posta, 14 Ocak 2015.
55. Danny Hilman Natawidjaja'dan Graham Hancock'a e-posta, 10 Mart 2015.
56. Danny Hilman Natawidjaja, Platon Asla Yalan Söylemez, a.g.e. ve Profesör Arysio Nunes dos Santos, Atlantis: Kayıp Kıta
Sonunda Bulundu, Lynwood, WA, ABD, 2011.
57. Michael Carrington Westaway, Arthur C. Durband ve diğerleri, "Mandubular Kanıtlar Homo floresiensis'in ayrı bir tür olduğunu destekliyor"
PNAS, Cilt 112, No 7, 17 Şubat 2015, s. E604–5.
58. MJ Morwood, RP Soejono ve diğerleri, "Doğu Endonezya'daki Flores'ten yeni bir homininin arkeolojisi ve yaşı", Nature (431), 28 Ekim 2004, s. 1087–91.

59. M. Aubert, A. Brumm ve diğerleri, "Endonezya, Sulawesi'den Pleistosen Mağara Sanatı", Nature (514), 9 Ekim 2014, s. 223–77.
60. Josephine CA Joordens, Francisco d'Errico ve diğerleri, "Java'daki Trinil'de Homo erectus, alet üretimi ve oyma için kabukları kullanmıştır"
Doğa (518), 12 Şubat 2015, s. 228–31.
61. Phil Grabsky, Kayıp Java Tapınağı, Orion, Londra, 1999, s. 16.
62. Luis Gómez ve Hiram W. Woodward Jr., Barabudur: Bir Budist Anıtının Tarihi ve Önemi, Berkeley Budist
Çalışmalar Dizisi, 1981, s. 21.
63. Phil Grabsky, Kayıp Java Tapınağı, a.g.e., s. 17.
64. Jan J. Boeles, Borobudur'un Sırrı, JJB Press, Bangkok, 1985, s. 1 ve XIX.
65. Caesar Voute, Mark Long, Fitra Jaya Burnama, Borobudur: Kozmik Buda Piramidi, DK Printworld Ltd., Delhi, 2008, s.
198.
66. Giorgio de Santillana ve Hertha von Dechend, Hamlet'in Değirmeni: İnsan Bilgisinin Kökenlerini ve Kökenlerini Araştıran Bir Deneme
Efsane Yoluyla Aktarım, Nonpareil Books, 1977, 1999'da yeniden basıldı, s. 132.
67. GRS Mead, Üç Kez En Büyük Hermes: Helenistik Teosofi ve Gnosis Çalışmaları, Samuel Weiser Inc., York Beach, Maine, 1992 (Tek Ciltte Yeniden Basım Baskısı), Kitap
II: Trismegistik Edebiyatın Mevcut Vaazlarının ve Parçalarının Çevirisi, s. 55.

68. Aynı yerde.
69. Aynı yerde.
70. Aynı yerde.
71. Aynı eser.
72. A.g.e., Kitap III: Alıntılar ve Parçalar, s. 60.
73. Aynı eser, s. 61. Mead bu pasajı şu şekilde tercüme ediyor: "Ey ölümsüz ellerimle yaratılmış kutsal kitaplar, bozulmazlığın sihirli büyüleriyle sonsuza dek bozulmadan
kalmış ve zamandan beri bozulmamış! Bu topraklarımızın ovalarında ayak basan herkes için görünmez, bulunmaz olun, ta ki eski Gökler sizin için uygun araçlar
ortaya çıkarana kadar..." Burada, Sir Walter Scott çevirisinden aynı pasajı kullanmayı seçtim - Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.), Hermetica: Hermes Trismegistus'a atfedilen
Dini veya Felsefi Öğretileri İçeren Antik Yunan ve Latin Yazıları, Shambhala, Boston, 1993, s. 461.

74. Aynı eser, s. 461, dipnot 4.

Machine Translated by Google

Bölüm 19

1. Platon, Timaeus ve Critias, Penguin Books, Londra, 1977, Critias, s. 145.
2. Sir Walter Scott (Ed. ve Çev.) Hermetica, Shambhala, Boston, 1993, s. 345.
3. Delia Goetz ve Sylvanus G. Morley (Ed.), Adrian Recinos'un çevirisinden, Popol Vuh: Antik Quiche Maya'nın Kutsal Kitabı, Oklahoma Üniversitesi Yayınları, 1991, s. 168.
4. Aynı eser, s. 169.
5. Aynı eser.
6. Aynı eser, s. 90.
7. Aynı eser, s. 93.
8. Aynı eser, s. 178.
9. Aynı eser, s. 155.
10. Gerald P. Verbrugghe ve John M. Wickersham (Ed.), Berossos ve Manetho, Michigan Üniversitesi Yayınları, 1999, s. 44.
11. Delia Goetz ve Sylvanus G. Morley (Ed.) Popol Vuh, op. cit., s. 156.
12. Aynı eser, s. 78, not 3.
13. RT Rundle Clark, Anka Kuşunun Kökeni, a.g.e., s. 1; Gerald Massey, Doğal Yaratılış, 2. Cilt, Black Classic Press, Baltimore, 1998 (Yeniden Basım Baskısı) s. 340.
14. Arkeoastronomi: Arkeoastronomi Merkezi Dergisi, Cilt VIII, Sayılar 1–4, Ocak–Aralık 1985, s. 99.
15. Örneğin, Gerrit L. Verschuur'un Impact: The Threat of Comets and Asteroids (Etki: Kuyrukluyıldızların ve Asteroitlerin Tehdidi) adlı eserine bakınız, Oxford University Press, New York ve Oxford, 1996, s. 55. Ayrıca bkz. Duncan Steel, Rogue Asteroids and Doomsday Comets, John Wiley and Sons, New York, 1995, s. 15vd.
16. Julie Cohen'den alıntı, "Nanodiamonds Are Forever: Bir UCSB profesörünün araştırması, üç kıtadaki çeşitli konumlardan 13.000 yıllık nanodiamondları inceliyor", The Current, UC Santa Barbara, 28 Ağustos 2014. Bkz. http://www.news.ucsb.edu/2014/014368/nanodiamonds-are-forever.
17. Allen West ile kişisel yazışma. West'in Hancock'a 19 Aralık 2014 tarihli e-postası.
18. Aynı eser, Hancock'un West'e gönderdiği 8 Ocak 2015 tarihli e-posta.
19. Aynı eser, West'in Hancock'a gönderdiği 8 Ocak 2015 tarihli e-posta.
20. Victor Clube ve Bill Napier, Kozmik Kış, Basil Blackwell, Londra, 1990, s. 12.
21. Aynı eser, s. 12–13.
22. Aynı eser.
23. WM Napier, "Paleolitik Yok Oluşlar ve Taurid Kompleksi", Kraliyet Astronomi Derneği Aylık Duyuruları, Cilt 405, Sayı 3, 1 Temmuz 2010, s. 1901–6. Makalenin tamamı çevrimiçi olarak şu adresten okunabilir: http://mnras.oxfordjournals.org/content/405/3/1901.full.pdf+html?sid=19fd6cae-61a0-45bd-827b-9f4eb877fd39, ve buradan pdf olarak indirilebilir: http://arxiv.org/pdf/1003:0744.pdf. Victor Clube ve Bill Napier, Kozmik Kış, a.g.e., s. 150–3. Ayrıca bkz. Gerrit L. Verschuur, Etki, op. cit., s. 136.
24. Bkz. WM Napier, "Paleolitik Yok Oluşlar ve Taurid Kompleksi", a.g.e. Ayrıca bkz. William C. Mahaney, David Krinsley, Volli Kalm, "Kuzeybatı And Dağları'ndaki Pişmiş Buzul-Akıntı Yataklarının Kozmojenik Kökenine Dair Kanıtlar: Deneysel Olarak Isıtılmış Kuvars ve Feldispat ile Korelasyon", Sedimanter Jeoloji 231 (2010), s. 31–40.
25. Genç Dryas'ın hem başlangıcının hem de sonunun farklı parçaların çarpması sonucu meydana gelmiş olma olasılığı yüksektir. Aynı dev kuyruklu yıldızdan gelenler için bkz. Fred Hoyle ve Chandra Wickramsinghe, Life on Mars? The Case for a Cosmic Heritage, Clinical Press Ltd., Bristol, 1997, s. 176–7. Ayrıca bkz. Gerrit Verschuur, Impact, op. cit., s. 139.
26. Victor Clube ve Bill Napier, Kozmik Kış, a.g.e., s. 244, 275–7. Ayrıca bkz. Duncan Steel, Rogue Asteroids ve Kıyamet Kuyrukluyıldızlar, a.g.e., s. 132–3.
27. Victor Clube ve Bill Napier, Kozmik Kış, a.g.e., s. 153.
28. Aynı eser, s. 147.
29. Aynı eser, s. 150–1.
30. Aynı eser, s. 149–50.
31. Aynı eser, s. 149.
32. Jacqueline Mitton, Penguin Astronomi Sözlüğü, Penguin Books, Londra, 1993, s. 84–5; Duncan Steel, Haydut Asteroitler ve Kıyamet Kuyrukluyıldızları, John Wiley ve Oğulları, 1995, s. 133.
33. Victor Clube ve Bill Napier, Kozmik Yılan, Faber ve Faber, Londra, 1982, s. 151; Bailey, Clube, Napier, Kozmik Yılan'ın Kökeni Kuyrukluyıldızlar, Butterworth-Heinemann Ltd., 1990, s. 398; Clube ve Napier, Kozmik Kış, a.g.e., s. 150.
34. Sir Fred Hoyle, Lifecloud: Evrenin Kökeni, Dent, 1978, s. 32–3.
35. Emilio Spedicato, Apollo Objects, Atlantis ve Diğer Masallar, Università deglistudi di Bergamo, 1997, s. 12.
36. Aynı eser, s. 12–13.

Machine Translated by Google

Dizin

Bu kitabın basılı versiyonunda görünen dizin, e-kitabınızdaki sayfalarla eşleşmiyor.
İlginizi çeken terimleri aramak için lütfen e-okuma cihazınızdaki arama işlevini kullanın. Referans olması açısından, basılı dizinde görünen terimler aşağıda listelenmiştir.

A

Abu Hureya sitesi
Adair, Aaron
Adam, Jean-Pierre
Airyana Vaejo
Akapana
Al-Battani Al-
Masudi
Alden, WC
Alouf, Michael Alt,
David ancient
astronaut theories Ancient
Egypt Annus,
Amar antediluvian
knowledge Apkallu see
Seven Sages Ariastika, Wisnu
Asagi Yarimca
astrolojik çağlar
astronomi Atlantis
autumn
equinox,
Göbekli Tepe Ayahuasca

B

Baalbek
Bada Vadisi
Baines, John
Baker, Victor R.
Balabanova, S.
Bar Hebraeus, Gregory
Batuman, Elif
Bauval, Robert
Belmonte, Juan Antonio
Benben
Berossos

Machine Translated by Google

beyaz
Siyah Mat etkisi siyah
yağmur
Kabe'nin Hacer-ül Esved'i
Bloody Creek Yapısı
Bolling-Allerod interstadial
Jübileler Kitabı
Bori Parindang sitesi
Borobudur tapınağı
Boslough, Mark
Göğüslü, James Henry
Bretz, J Harlan
Broecker, Wallace
Bruce, James
İnşaatçı Tanrılar
Burley, Paul
Byblos

C

kalibreli tarihleme
Candi Sukuh tapınağı
Carlson, Randall
felaketçi jeoloji Charity
Shoal Charles,
RH
Chehab, Emir Maurice
Chullapas
Clark Fork buz barajı
iklim değişikliği
Clovis halkı
Clube, Victor
Colavito, Jason
Collins, Andrew
Columbia Platosu
sütun davulları
kuyruklu yıldız çarpma teorisi bkz. Genç Dryas kuyruklu yıldızı
kuyruklu yıldızlar
Konstantin, İmparator
kıtaların kayması
Conway, Thor
karot delme
Coricancha tapınağı
Corossol Krateri
krepidomu
Cutimbo sitesi
Cusco

D

Ölü Deniz Parşömenleri
Delphi
Demir, Ömer
Dendara
Deneb
Derinkuyu sahası
Dijk, Jacobus van
Kubbet-üs-Sahra
Douaihy, Estfan El

Machine Translated by Google

E

yer kabuğunun yer değiştirmesi/kararsızlığı,
yer ölçümü, Paskalya
Adası, Edfu, Bina
Metinleri, Edwards, IES

El Fraile monoliti
Emiliani, Cesare
Enki
Enlil
Enoch
Şiddet Ortamı Gılgamış
Destanı ekinoks gün
batımı

düzensizlikler öjeni yok oluş olayları

F

Faiia, Santha
Fiedel, SJ
parmak gölleri
Tanrıların parmak izleri Firestone,
Richard seller Eski Mısır
efsanesi
Paskalya Adası efsanesi Flores
adası efsanesi İbranice
efsane ve insan davranışı
Maya efsanesi
Mezopotamya efsanesi
Sümer efsanesi
Zerdüşt efsanesi Flores adası
framboidleri Masonluk
sürtünme bağlantısı

G

Gamarra, İsa
Garcilaso
Gardiner, Sir Alan
jeofizik araştırmaları
dünyadaki devleri araştırıyor
Gilluly, James
Giza Yüzey Lüminesans Tarihleme çalışması
küresel kataklizmalar
küresel sıcaklık değişimi (Genç Dryas dönemi)
Göbekli Tepe alanı
Ekliptik altın göbek taşının Altın
Kapısı
Gosford Glifleri
Büyük İlkel Höyük
Giza'daki Büyük Piramit

Machine Translated by Google
Gizemli Büyük Sfenks
Harika Yıl
Yeşil, FW
Grönland buz çekirdekleri
Griffiths, John Gwyn
Gunung Padang sahası
Gurshtein, Alexander

H
Haik
Hakem, Ibn Abd El Hale,
Rodney
halüsinojenik DMT tozları Hamlet'in
Değirmeni Hanan
Pacha dönemi Hansen,
Oscar Hapgood,
Charles Haran,
Menahem Harran

Hasmonean Tüneli
Hassan, Selim
Hawass, Zahi
Cennetin Aynası
Heiser, Michael S.
Heliopolis
Henen-Nesut (Herakleopolis)
Hermes
Hermetica
Heyerdahl, Thor
Higgins, MD
Hobbitler (Homo floresiensis)
Hogan, Timothy
Holcombe, Troya
İlkellerin Yurdu Hoover Barajı

Horus
gökyüzündeki evler
Hoyle, Fred
insanlık tarihi
Hunt, C. Warren

ben

Buzul Çağı
İdris
Inca de La Vega, Garcilaso
İnka
inisiyatik kardeşlikleri
Intihuatana kayası
Envanter Oluşturma
Envanter Stela
Ka Adası
Ateş Adası
Itoh, Kazumasa

J
Jacobs, James Q.
Cava

Machine Translated by Google

Jenkins, John Major
şakalar

K

Kailey, Iksam
Kalamba

Kalasasaya

Kalayan, Haroutune

Karahan Tepe sitesi

Keeper of Genesis

Kennett, James

Khorenatsi, Moses
Khufu

Kinzie, Carles R.

Knibb, Michael A.

Komatsu, Goro
Kronos

Krupp, Ed
Kudurru Stones

Kunzig, Robert

L

La Venta sitesi

Lactantius

Lake Nasser

Lascaux sitesi

Le Compte, Malcolm A.
Lewis cihazları

Libanius

Lichtheim, Miriam

aslan
sütunları Liritzis,
Ionnis Lohmann,
Daniel Lorenzis, Alessandro De

Luckert, Karl

Lupakas

M

Machu Picchu

Macrobius

Magli, Yılan
heykelindeki Giulio Adamı
Mansfield, GR

Mariette, Auguste

Markham, Sir Clements

Mashar, Abu

Maspero, Gaston

Mayans
Mead, GRS

Meinzer, OE
erimiş mineraller

Menzies, Robert J.

Mezopotamya
mesajı, anıtlar, meteorlar,
Milne-
Edwards Deep Miyamoto,
Hideyaki

Machine Translated by Google

Ağrı Dağı
Hermon Dağı
Işık Dağı
Muyuc Marca

N
nanodiamonds
Napier, Bill
Natawidjaja, Danny Hilman Yerli
Amerikan efsaneleri/kehanetleri dünyanın
göbekleri Nefilim Nevali
Corisite
Nickelsburg,
George W.
Nuh'un Gemisi
Kuzey Amerika buz örtüsünün sular altında kalması

O
Oannes
O'Connor, Jim
Oljiato
Ollantaytambo
orichalcum
Orion Korelasyonu
Orion Gizemi
Orofino, Vincenzo
Osiris
Uranüs

P
Palermo Stone
Palsson, Einar
Pardee, JT
pareidolia
Parsche, F.
Pelabuhan Ratu
Fenikelilerin
Anka
Sütunu (Gobleki Tepe)
Pinter, Nicholas
Pirsig, W.
Pisac
Platon
Ülker
PNAS (Ulusal Bilimler Akademisi Bildirileri)
Kutup
Yıldızı Ponce
Monoliti Popol Vuh kutsal
kitabı, presesyon döngüsü/
sayılar, Puma
Punku, Kefren Piramidi,
Khufu Piramidi, Giza
Piramitleri

Q

Machine Translated by Google

Quebecia Arazisi
Güney Okyanusu Kraliçesi
Quetzalcoatl
Tuhaf, Stephen

R

radyokarbon tarihleme
Ragette, Friedrich
Rappengluck, Michael
Reymond, Anne Elizabeth kaya
yumuşatma/ısıtma Roma
yapı becerileri Rundle
Clark, RT

S

Sabianlar
Sacsayhuaman
Sanchuniathon
Sanginés, Carlos Ponce
Şanlıurfa
Santillana, Giorgo de
Santos, Arysio
Çorak Topraklar
Schmidt, Klaus
Schoch, Robert
deniz seviyesi değişimi
Süleyman Mührü'nün
mühürlenme süreci ve tarihleme
Yedi Bilge
Şamanizmi
Shanti, Desril
Sharma, Mukul
Shaw, John
Shetiyah megalit
sinyalleri, presesyonal kodda
Sitchin, Zecheria
Soennichsen, John
Süleyman Tapınağı
Solon
Sound Eye
uzay ajansları
Spedicato, Emilio
spherules
Spooner, Ian
İlkbahar ekinoksu, Göbekli Tepe
Stadelmann, Rainer
yıldızı yıldız
ibadetiyle çıkıyor
Stellarium yazılım
stereobates
Stevens, George
Hamile Kadın Taşı stilistik tarihlemesi
buzul altı
rezervuar teorisi
Sulawesi adası
Sumatra
yaz gündönümü, Göbekli Tepe

Machine Translated by Google

Doğaüstü
yüzey lüminesans tarihlemesi

T
Taautos
Batık Gemicinin Hikayesi
Taurid meteor akışı
İdris sitesine söyle
Baküs Tapınağı
Horus Tapınağı
Jüpiter Tapınağı
Ay Tapınağı
Ay Tanrısı Tapınağı
Tapınak Dağı, Kudüs
Anka Kuşu Tapınağı
Sais Tapınağı
Venüs Tapınağı
Theodosius
therianthropes
Thoth
3:4:5 üçgen oranı
Senin, Petrus
Tiahuanaco
Toraja
Torres, Constantino Manuel
Tosaka, Hiroyuki
Totem Direği, Göbekli Tepe
Toksodon
Trilithon (Baalbek)
Tugu Gede
Tunguska olayı
Turan, Mehmet Ergun
Türk yeraltı kompleksleri

Sen
U şeklinde duvar, Baalbek
Ukun Paşa dönemi
Yeraltı dünyası
Ünver, Hasan
Uoke
Üst Paleolitik Çağ
Upton, Dell
Senin
Uran Paşa dönemi
Urquhart, David

V
Vafiadou, Asimina
VanderKam, James C.
Viracocha, Kon-Tiki von
Dechend, Hertha Vyse,
Howard

B
Gözlemciler
Wegener, Alfred

Machine Translated by Google

Batı, Allen
Batı, John Anthony
Westcar Papirüsü
Wickramasinghe, Chandra
Vahşi Nil
kış gündönümü
Bilge Adam
Ahşap, Robert

X
Ksenofon

Y
Yardımcı, Nurettin
Yima
Genç Dryas kuyruklu yıldızı çarpması
Genç Dryas dönemi

Z
Zend Avesta
Zep Tepi
Zeus
Zisudra/Xisouthros
Zivie-Coche, Christiane
zodyak takımyıldızları
Zerdüşt efsanesi

Machine Translated by Google

Fotoğraf ve Grafik Kredileri:

Fotoğraf kredileri:

Tüm fotoğraflar Santha Faiia'ya aittir ,
hariç: 1 ve 62 numaralı levhalar, Nico Becker, Alman Arkeoloji Enstitüsü, Orient Bölümü.
Resim 7, Klaus Schmidt, Alman Arkeoloji Enstitüsü, Orient Bölümü.
Resim 41: Sütun tamburunun kazıcısı olan Daniel Lohmann .

Göbekli Tepe'deki 43. Sütun'un 50 ve 51 numaralı levhalarının astronomik yorumları Luke Hancock tarafından grafiksel olarak sunulmuştur .

Grafik bilgileri:

Camron Wiltshire (www.sacredgeometryinternational.com): Burada , burada, burada, burada, burada, burada , burada , burada , burada, burada, burada, burada , burada, burada (Randall Carlson ile), burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada , burada, burada , burada, burada , burada, burada , burada, burada , burada , burada (Afua Richardson ile), burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada , burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada, burada.

Afua Richardson: Rakamlar burada, burada (üst sıra), burada (Luke Hancock ile), burada (Luke Hancock ile), burada , buradan buraya (Camoron Wiltshire ile), burada (Luke Hancock ile).

Luke Hancock: Rakamlar burada, burada, burada (Afua Richardson ile), burada (Afua Richardson ile), burada (Afua Richardson ile), burada, burada.

Michael Mauldin: Rakamlar burada, burada (alt sıra, sağda), burada, burada, burada.

Samuel Parker: Rakamlar burada, burada (alt sıra, sol)

Pon S. Purajatnika: Şuraya bir şekil çizin .

Machine Translated by Google

Yazar Hakkında

Graham Hancock The Sign and the Seal ve Fingerprints of the Gods gibi uluslararası kurgu dışı çok satan kitapların yazarıdır . Kitapları dünya çapında yedi milyondan fazla satmış ve otuz dile çevrilmiştir. Halka açık konferansları, radyo ve televizyon programlarına katılımı (Kayıp Uygarlığın Peşinde ve Yeraltı Dünyası: Buz Devri'nin Sular Altında Kalan Krallıkları adlı TV dizileri de dahil) ve internetteki güçlü varlığıyla tanınır. Birleşik Krallık'ta ikamet etmektedir. E-posta güncellemelerine buradan kaydolabilirsiniz .

Machine Translated by Google

Bu St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar
ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için
bültenlerimize kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Machine Translated by Google

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi
Adanmışlık
Teşekkürler
giriiş

Bölüm I
Anomaliler

1 “Burada çok fazla gizem var…”
2 Işık Dağı

Bölüm II
Kuyrukluyıldız

3 Duvar Yeşil Su Yolundaki Her Şeyi Yok Ediyor …
4 Scablands Yolculuğu
5 Nanodiamond Sonsuza Kadar
Bir Kuyruklu Yıldızın 6 Parmak İzi

Bölüm III
Bilgeler

7 Bir Dahaki Sefer Yangın

Machine Translated by Google
8 Tufan Öncesi Dönemin İnsanları

Bölüm IV

Diriliş

9 Ka Adası

10 Yedi Bilge Manastırı
11 Thoth'un Kitapları

Bölüm V

Taşlar

12 Baalbek 13

Ve Sonra Tufan Geldi...

Bölüm VI

Yıldızlar

14 Güneşin Kapıları
15 Yaratılışın Yeri
16 Yıldızlara Yazılı

Bölüm VII

Mesafe

17 Dağ
18 Okyanus

Bölüm VIII

Kapanış

19 Bir Sonraki Kayıp Medeniyet mi?

Fotoğraflar

Machine Translated by Google

EK
Referanslar
Dizin
Fotoğraf ve Grafik Kredileri
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Machine Translated by Google

THOMAS DUNNE KİTAPLARI.

St. Martin's Press'in bir baskısı.

TANRILARIN BÜYÜCÜLERİ. Telif Hakkı © 2015 Graham Hancock'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 adresini ziyaret edin.

www.thomasdunnebooks.com
www.stmartins.com

Kapak tasarımı Rob Grom'a aittir

Kapak fotoğrafları: Göbekli Tepe © Berthold Steinhilber/Redux Pictures; astronomik gök haritası © Architecteur/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Kataloglama-Yayın Verileri talep üzerine temin edilebilir.

e-ISBN 9781466846067

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya ticari kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com e-posta adresinden iletişime geçin.

İlk olarak İngiltere'de, Hachette UK şirketinin bir kuruluşu olan Hodder & Stoughton'ın bir yayını olan Coronet tarafından yayınlandı

İlk ABD Baskısı: Kasım 2015